

Giới thiệu Dung Nham

Truyện Dung Nham của tác giả Minh Nguyệt Thịnh Phong là một tác phẩm thuộc thể loại ngôn tình cổ đại, y thuật, ân oán giang hồ, hài hước, HE.

Câu chuyện tình về một nam nhân ngồi xe lăn tính tình cầu kính và một tiểu y bộc kiên nhẫn. Bên đình có một tấm bia ghi tên núi Vân Vụ, phía sau bia là một con đường lớn duy nhất dẫn lên núi. Chủ nhân của ngọn núi Vân Vụ này là một thần y nổi tiếng trên giang hồ, mọi người ai cũng biết đó là một quái nhân. Người đời vẫn gọi ông ta là Vân Vụ lão nhân.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1: Phúc tinh xung hỉ*

*Phúc tinh (cửu tinh): người hoặc vật mang lại hạnh phúc hoặc hi vọng cho người khác

*Xung hỉ: làm việc hỉ (như cưới con dâu để giải trừ vận xui, tà khí)

Đình Biệt Ly dưới chân núi Vân Vụ.

Bên đình có một tấm bia ghi tên núi Vân Vụ, phía sau bia là con đường lớn duy nhất dẫn lên núi. Chủ nhân của ngọn núi này là một thần y nổi danh trên giang hồ, mọi người đều biết đó là một quái nhân. Người đời vẫn gọi ông ta là Vân Vụ lão nhân.

Vân Vụ lão nhân tính tình kì quái, lại nhiều quy tắc, không phải bệnh nguy kịch không trị, không có hai ngàn lượng bạc không trị, nhìn người không thuận mắt không trị. Trừ bệnh nhân ra những người khác không ai được theo lên núi, người xin được chữa bệnh còn phải làm ba việc cho Vân Vụ lão nhân, mà ba việc này tùy lúc lão sẽ thông báo. Lão nhân đó quả thực rất kiêu ngạo.

Hàn Tiểu đứng bên góc đình Biệt Ly, ngược mắt nhìn lên đỉnh núi Vân Vụ. Nàng không hề có hảo cảm với những thần y háms lợi lại ra điều kiện hà khắc như thế. Nhưng giờ nàng đã cùng đường, mọi chuyện đang phải trông chờ người ta, nên chẳng có chuyện gì là không thể được cả. Vì bệnh tình của đệ đệ Hàn Nhạc, Hàn Tiểu đã gửi một bức thư xin cứu chữa lên núi Vân Vụ. Từ khi phong thư đầu tiên được gửi tính đến hôm nay đã là ngày thứ sáu mươi lăm, nhưng tin tức thì chẳng thấy gì. Hàn Tiểu không nổi giận, bởi chỉ cần họ chưa từ chối thì vẫn còn khả năng bức thư đó sẽ được xem qua, rồi có thể Vân Vụ lão nhân sẽ đột nhiên mở lòng từ bi mà đồng ý cứu chữa cho đệ đệ nàng.

Hàn Tiểu năm nay mười bốn tuổi. Ngày mừng bảy tháng năm là vừa tròn sinh nhật mười bốn tuổi của nàng, cũng là ngày nàng cống đệ đệ trên lưng đi đến được thành Bách Kiều dưới chân núi Vân Vụ. Thành Bách Kiều thật đúng như tên gọi của nó, thành có cả trăm cây cầu thế nhưng nơi này lại nổi danh nhờ vào những y quán có ở nơi đây.

Thành Bách Kiều có rất nhiều danh y. Phần đông các hàng quán, cửa hàng trong thành đều có liên quan đến nghề y. Nghe nói thành chủ Nhiếp Thừa Nham, tuổi trẻ tài cao lại vô cùng quyết đoán, vì thấy tiêu chuẩn xem bệnh hà khắc của Vân Vụ lão nhân không thuận mắt liền vùng tiền như rác, xây thành, mở cửa hiệu ngay dưới chân núi, cho mời các danh y đến ở, còn mua cả ngàn mẫu ruộng tốt để gieo trồng thảo dược. Trong thành Bách Kiều, nhà nhà an cư lạc nghiệp, không có những trò trộm cắp, lừa lọc, con người ở đây rất tốt bụng, hay làm việc thiện. Các y quán, tiệm thuốc bắc có giá cả phải chăng. Nhờ công lao to lớn của thành chủ Nhiếp Thừa Nham mà chỉ trong vòng ba, bốn năm, danh tiếng của thành Bách Kiều đã lan xa, rất nhiều người mắc bệnh hiểm nghèo không ngại đường xá xa xôi tìm đến đây chữa trị.

Hàn Tiểu cũng vì nghe danh mà đến, nàng hy vọng tìm được một vị thầy thuốc có thể cứu mạng cho đệ đệ mình, đáng tiếc nàng lại phải thất vọng. Đã đi qua hơn mười y quán trong thành nhưng không ai dám nói có thể trị khỏi cho Hàn Nhạc, ba tháng qua, bệnh của Hàn Nhạc cũng không chuyển biến thêm được chút gì. Mấy vị đại phu đều khuyên Hàn Tiểu nên đi cầu xin Vân Vụ lão nhân, ông ấy tuy xảo quyết, hà khắc nhưng y thuật lại xuất quỷ nhập thần. Nếu ông ấy chịu ra tay giúp đỡ thì bệnh tình của Hàn Nhạc còn có chút hy vọng.

Hàn Tiểu không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu y ở núi Vân Vụ, nhưng quá trình này thực sự rất gian nan. Hàn Tiểu không có tiền, sinh sống ở trong thành Bách Kiều toàn bộ đều dựa vào việc giúp các y quán chăm sóc người bệnh, làm lụng cực khổ, vất vả để đổi lấy chút tiền mua thuốc, khám bệnh cho Hàn Nhạc. Muốn lên núi Vân Vụ phải có một ngàn lượng bạc, nàng sợ là cả đời cũng kiếm không ra được số tiền đó. Mà Vân Vụ lão nhân cũng chưa từng xuất đầu lộ diện, cho dù nàng muốn trực tiếp cầu xin cũng chẳng thể làm gì được.

Hàn Tiểu không hề bận tâm, nàng cứ đứng ngóng ở dưới chân núi, chờ lúc xe ngựa Vân Vụ son xuống núi, hết lần này đến lần khác quỳ gối cầu xin, hy vọng có thể tìm được biện pháp. Tất nhiên là không có kết quả gì. Nàng lại lên chạy theo xe ngựa, chạy đến giữa sườn núi, hy vọng có thể gặp được Vân Vụ lão nhân nhưng lại bị lạc giữa một rừng cây rất lạ. Lần đó thực sự đáng sợ, nàng cứ quanh quẩn mãi trong rừng mất một ngày một đêm mới tìm thấy đường ra.

Cứ như vậy, mất hơn nửa tháng trời mà ngay cả cạnh cửa của Vân Vụ lão nhân, nàng cũng chẳng sờ đến nổi, nhưng nàng quyết không từ bỏ. Nàng viết một phong thư, nguyện bán mình làm nô mong Vân Vụ lão nhân ra tay chữa trị cho đệ đệ, bức thư tỏ rõ sự quyết tâm cùng thành ý của Hàn Tiểu, nàng

tự giới thiệu khả năng, kinh nghiệm của bản thân. Nàng nhận biết được các loại dược thảo cũng hiểu sơ về y thuật, đã từng chăm sóc rất nhiều người bệnh, nàng có thể chịu khổ, làm việc cực kì cần thận. Nàng không sợ máu, không sợ khổ, không sợ bẩn, không sợ mệt. Phàm là người bệnh đã qua tay nàng chăm sóc không có ai trách móc lấy một lời.

Hàn Tiểu nghĩ, vị đại phu kiêu ngạo trên núi kia cũng trị bệnh cứu người nên chắc chắn sẽ cần đến một chân sai vật như nàng. Nàng đem thư sao ra thành chục bản, đi khắp thành Bách Kiều, tìm những người có khả năng liên lạc được với Vân Vụ lão nhân, đập đầu cầu xin mong họ có thể giúp nàng chuyển những phong thư đó lên núi Vân Vụ. Nàng thậm chí còn cầu xin chủ của những y quán mà mình đã từng làm việc viết một bức thư giới thiệu nàng, hy vọng người trên núi đó có thể để ý tới nàng một chút.

Tính từ lúc gửi phong thư đầu tiên tới nay đã là ngày thứ sáu lắm, nhìn thấy xe ngựa tiếp nhận người bệnh đang chậm rãi lên núi Vân Vụ, nàng biết hôm nay lại là vô vọng. Hàn Tiểu nhếch miệng, xoa xoa hai má, nở một nụ cười tự nhủ với bản thân: “Đừng nản lòng, đừng nóng vội. Chỉ cần kiên trì thêm một chút nhất định sẽ thành công”. Cô vũ bản thân xong, nàng nắm chặt tay lại, xoay người đi vào đình Biệt Ly.

“Nhạc Nhạc, chúng ta về thôi!”. Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời thu tháng mười, cỏ cây xanh tốt, hồng trĩu nặng cây, một đường từ thành Bách Kiều đến núi Vân Vụ, phong cảnh rất hữu tình. Cho nên hôm nay Hàn Tiểu bớt chút thời giờ mang theo đệ đệ đến dưới chân núi Vân Vụ cầu may. Dù là bị bệnh, dù không thể đi bằng đôi chân của mình nhưng đưa đệ đệ ra ngoài thay đổi không khí một chút cũng rất tốt.

Hàn Nhạc nghe thấy tiếng gọi của tỷ tỷ, vội vàng mỉm cười, cáo biệt cụ già ngồi kế bên sau đó nhào người về phía trước đệ tỷ cống mình về.

“Tỷ tỷ, lúc này vị gia gia kia cho đệ một đỉnh bạc vụn!”.

“A, vô duyên vô cớ sao lại nhận bạc của người ta?”.

“Vị gia gia đó đang đợi con của mình, Vân Vụ lão nhân đang trị bệnh cho con của ông ấy, hôm nay là ngày xuống núi. Đệ nói ông ấy thật may mắn, còn nói mình thật đáng thương, bị bệnh mà không có tiền để chữa trị. Ông ấy đang vui, lại nghe đệ nói vậy liền móc bạc ra cho”. Hàn Nhạc hừ quá, lại lừa người để kiếm chút lợi, hơn nữa lần này còn là bạc vụn, hẳn chưa từng xin người ta nhiều đến vậy. Chuyến đi này dựa vào chiêu trò đó của Hàn Nhạc cũng giảm bớt phần nào gánh nặng cho Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu vỗ vỗ mũng hán, quả trách: “Sau này không được như thế nữa!”.

Hàn Nhạc bĩu môi không nói, trong lòng lặng lẽ quyết tâm, tự nhủ lần sau phải cố làm ra vẻ đáng thương hơn một chút, lấy thêm ít bạc mới tốt. Hàn Tiểu thực sự là không có biện pháp nào đối phó với đệ đệ lạnh lợi này nên cũng chẳng nói nhiều, chỉ hừ nhẹ, bước nhanh hơn. Quảng đường còn khá xa, dựa vào hai cái chân này của nàng e rằng về đến thành thì trời cũng đã tối muộn mất rồi.

“Tỷ lại muốn đi đường vòng để nhìn thấy cửa nhà của Nhiếp thành chủ à?”, Hàn Nhạc vừa thấy tỷ tỷ chạy nhanh hơn chút đã đoán ra được tâm tư của nàng. Trong mắt của tỷ tỷ, thành chủ của Bách Kiều thành - Nhiếp Thừa Nham là một đại nhân vật. Chẳng những học cao lại có tài mưu lược, tuy trẻ tuổi nhưng lại có tấm lòng từ bi như Bồ Tát. Nàng thường lái nhai những sự tích hào hùng đó với Hàn Nhạc.

Gương mặt Hàn Tiểu bỗng dưng đỏ lên: “Đúng thế, người đó, chúng ta đến thành đã năm tháng rồi mà vẫn chưa có dịp nhìn thấy. Tỷ nghĩ, nói không chừng hẳn sẽ có cách cứu đệ. Hẳn tốt hơn Vân Vụ lão nhân rất nhiều, có thể sẽ cố gắng giúp đỡ chúng ta cũng nên”. Chỉ tiếc nàng nghe người trong thành nói, đã mấy tháng rồi Nhiếp thành chủ chưa xuất hiện, e là đã ra ngoài thành.

Từ trước tới nay Hàn Tiểu rất ngưỡng mộ những người hay làm việc thiện, huống hồ Nhiếp Thừa Nham là người dựng nên cái y thành này, nàng lại càng ngưỡng mộ hơn. Nàng nghĩ, nếu Vân Vụ lão nhân cũng tốt bụng, hào hiệp như Nhiếp Thừa Nham, thì sẽ có rất nhiều người bệnh được chữa khỏi.

Hàn Tiểu cứ vừa đi vừa nghĩ như vậy suốt cả quãng đường, bỗng từ đâu xuất hiện ra ba tên côn đồ, túm lấy tỷ đệ nàng. Hàn Nhạc bị kéo xuống từ lưng tỷ tỷ mình một cách thô lỗ. Hàn Tiểu ra sức hét to: “Cứu mạng!!! Cứu mạng!!!”, lại bị nắm lấy, nàng ra sức giãy dụa. Mấy tên côn đồ đó không ngờ tiểu cô nương này lại phản ứng mạnh đến thế. Tuy đã đập trúng tên côn đồ được vài cái nhưng sức của Hàn Tiểu không bằng họ, nàng đã bị bịt miệng, ném mạnh vào một chiếc xe ngựa. Có một bà lão bộ dạng khá giống quản sự đã ngồi chờ sẵn, tuổi chừng hơn bốn mươi, đôi mắt rất có hồn, quần áo mặc trên người khá sang trọng và quý giá, bà ta nhìn Hàn Tiểu cười, lạnh lùng nói: “Khôn hồn thì ngậm miệng lại, nếu không người sẽ không thể gặp lại đệ đệ mình nữa đâu”.

Hàn Tiểu cũng biết tình hình của mình lúc này rất bất lợi, xe ngựa vẫn cứ chạy lộc cộc, lộc cộc. Hàn Nhạc không biết là đã bị bắt đến nơi nào nữa. Nàng tự trấn an mình, bình tĩnh hỏi: “Các người là ai? Muốn làm gì?”.

“Nha đầu, phúc của người đến rồi đấy, chủ tử nhà ta năm nay vừa tròn hai mươi, muốn lấy người làm thiếp.”.

Hàn Tiểu giật mình, tròn mắt lên hỏi: “Làm cái gì chứ?”.

“Làm thiếp!”.

“Thiếp?”.

Bà lão kia cũng không còn kiên nhẫn nữa: “Tuy chỉ là thiếp thông phòng nhưng như thế là đã coi trọng người rồi. Người cũng nên biết chừng mực đi”.

Hàn Tiểu điềm tĩnh cười: “Bà bà à, chủ nhân nhà bà lấy vợ đều là dùng cách này hay sao?”.

Bà ta không thèm quay lại nhìn nàng, chỉ nói: “Còn có sinh lễ là một ngàn hai trăm lượng bạc, hôm nay thành thân.”.

Hàn Tiểu sợ hãi nói: “Một ngàn hai trăm lượng bạc?”.

“Phúc này chỉ sợ là người có đi cầu Bồ Tát cũng không được!”. Bà ta kiêu ngạo nói, trong giọng nói hàm chứa sự răn đe, ám chỉ nàng nên biết điều mà nghe lời đi.

Hàn Tiểu lại hỏi: “Bà bà, những cô nương khác đi đâu cả rồi?”.

Lúc này lại đến phiên bà lão nhũ mỳ: “Người có ý gì?”.

“Nếu không phải những cô nương khác đều đi đâu hết thì sao các người lại nhắm mắt bắt đại người khác làm vợ? Ta không tài, không mạo, nếu có cưới về thì cũng là ta treo cao. Ta cùng lắm chỉ là một nha đầu để người khác sai vặt, còn phải mang đệ đệ mình đi chữa bệnh nữa”.

“Những chuyện đó ta đều biết, tên người là Hàn Tiểu, đến từ Mẫn thành, đúng chứ? Đệ đệ người mắc phải một căn bệnh kì quái, đang muốn nhờ Văn Vụ lão nhân xem bệnh. Ta nói có đúng không?”.

Hàn Tiểu gật gật đầu, bà ta còn nói: “Người giả làm thiếp cho chủ tử nhà ta được những một ngàn hai trăm lượng bạc, số tiền đó có thể dùng để cầu xin Văn Vụ lão nhân chữa bệnh cho đệ đệ người. Người cũng đã nói, người không tài không mạo, chủ tử nhà ta tự nhiên nhìn trúng người, người đến đây, được ăn ngon mặc đẹp chỉ cần yên ổn mà sống qua ngày là được rồi”.

Hàn Tiểu giật mình khi bà lão đó nhìn mình, ngẫm nghĩ một chút liền nói: “Bà bà, chủ tử nhà người bị bệnh phải không? Bị bệnh thì phải đi tìm thầy thuốc mà chữa, không nên tin vào chuyện phúc tinh xung hỉ”.

Lúc Hàn Tiểu mang Hàn Nhạc đến thành Bách Kiều đã từng gặp phải chuyện như thế này. Hàn Nhạc chỉ mới mười tuổi mà bị bệnh đã hai năm trời, hần vốn dĩ nổi danh là thần đồng trong Mẫn thành, năm hần lên bảy cha mẹ lên núi lễ Phật gặp phải bọn thổ phỉ, đều mất cả. Chú thím vốn không có con, thấy Hàn Nhạc thông minh lanh lợi nên nhận hai chị em Hàn Tiểu về nuôi. Không ngờ hai năm sau, thím có thai, có con ruột của mình rồi lại đâm ra chán ghét Hàn Tiểu, Hàn Nhạc. Lúc ấy chẳng hiểu tại sao Hàn Nhạc lại đổ bệnh, đi khám khắp nơi trong thành nhưng chẳng ai tìm được nguyên do, chỉ nói mạch đập rất yếu, sống không quá ba tháng nữa.

Chú thím đương nhiên không còn thiết tha gì chuyện nuôi nấng hai chị em nữa, sợ bệnh của Hàn Nhạc sẽ lây cho đứa con của mình. Thấy vẻ mặt ghét bỏ của chú thím, Hàn Tiểu không nói không rằng, cõng đệ đệ trên lưng, lấy một ít bạc do cha mẹ để lại lên đường cầu y.

Lúc ấy Hàn Tiểu chỉ mới mười hai tuổi, lại mang theo Hàn Nhạc chỉ mới tám tuổi bên mình nên cuộc sống rất khó khăn, nàng xác định cứ đến mấy y quán, năn nỉ người ta cho mình ở nhờ, mình sẽ tình nguyện làm chân sai vặt kiếm sống qua ngày. Lúc đây lão thái thái Lưu gia - nhà giàu số một trong thành bệnh nặng, thầy thuốc mang theo mấy đệ tử của mình đến bắt mạch, Hàn Tiểu vác cái hòm thuốc trên lưng đi theo sau, lão thái thái nhìn thấy Hàn Tiểu thông minh, nhanh nhẹn kêu nàng ở lại với mình. Lão thái thái bệnh nặng nhưng từ lúc có Hàn Tiểu chăm sóc, thân thể ngày càng tốt hơn. Lưu gia thấy Hàn Tiểu giống phúc tinh, liền kêu nàng mang theo đệ đệ dọn đến ở. Hơn nửa năm trôi qua, hầu hết thầy thuốc trong thành đã chữa bệnh cho Hàn Nhạc nhưng bệnh tình vẫn không có chuyển biến gì. Hàn Tiểu suy đi tính lại, cuối cùng quyết định từ biệt Lưu gia, đem đệ đệ đến nơi khác cầu y.

Lão thái thái không nỡ nhưng cũng bị tình chị em của hai người làm cho cảm động, cho Hàn Tiểu chút lộ phí đi đường. Trước khi đi còn dặn, dù có chữa được bệnh hay không thì nơi này luôn hoan nghênh họ trở về.

Hàn Tiểu cứ vừa đi vừa nghe ngóng. Đến mấy y quán nàng đều xin làm chân sai vặt, chăm sóc người bệnh, vừa có chỗ dung thân lại vừa có lộ phí, được phí. Hơn nửa Hàn Nhạc thông minh, khôn khéo, rất biết cách nịnh nọt, lấy lòng người khác, trên người lại đang mang bệnh, bộ dạng cực kì đáng thương làm không ít thầy thuốc phải mũi lòng cho bọn họ ở nhờ.

Mà Hàn Tiểu từ nhỏ vốn đã rất hứng thú với thảo dược, y thuật, chẳng qua vì nàng là nữ nhân, đọc sách, biết chữ đã là may mắn chứ đừng nói là xin đi học y. Nàng cứ mang theo Hàn Nhạc cầu y, xem mạch như vậy suốt cả quãng đường cũng học được không ít về y thuật. Mà kể cũng lạ, thầy thuốc xem bệnh cho Hàn Nhạc ai cũng bảo hần sống chẳng được bao lâu nữa. Vậy mà Hàn Tiểu cõng hần trên lưng đi đông đi tây, ngược xuôi ròng rã hai năm trời mà Hàn Nhạc cũng không chết.

Hiện giờ, tới thành Bách Kiều, thầy thuốc xem bệnh cho Hàn Nhạc nghe nói bệnh này đã hơn hai năm rồi đều rất kinh ngạc. Mà Hàn Tiểu làm việc ở trong thành, trừ bỏ chuyện khó tin đó những người bệnh nàng chăm sóc tới nay cũng chưa có ai chết cả. Đây đều là do phúc khí của nàng.

Phải biết rằng mấy người có bệnh đều rất mê tín, nói y quán này có phúc tinh ở tự nhiên người đến xem bệnh rất đông. Đó cũng chính là lí do mà Hàn Tiểu có thể thuận lợi sống ở đây được hơn năm tháng qua.

Bà lão đến bắt người hôm nay, vừa nhìn đã biết nhà giàu mà chẳng hiểu tại sao lại bắt Hàn Tiểu về thành thân, nhất định là do trong nhà có người bệnh nặng mà không trị lại nghe lời đồn trong thành nên có ý muốn bắt phúc tinh về sống chung để cứu mạng đây.

Có câu có bệnh vãi tứ phương, phải dùng đến hạ sách bắt phúc tinh này thì chắc thầy thuốc đã bó tay. Cho nên những lời bà ấy nói Hàn Tiểu thực sự chẳng tin. Lão bà cười mắng Hàn Tiểu: “Đừng nhiều lời vô ích, chuyện lần này là người được lợi lớn đấy, đừng quên đệ đệ người đang nằm trong tay chúng ta, cho nên người không muốn cũng phải gả”.

Chương 2: Thích khách đột kích

Trong lòng Hàn Tiểu biết kháng cự là vô dụng nên ngồi yên không nói gì nữa. Nàng ngồi bên trong xe ngựa, thẩm tính toán thời gian và phương hướng đường đi, xem xem sau này có cơ hội thì phải bỏ trốn thế nào.

Xe ngựa đi một lúc lâu rồi cuộc cũng ngoặt vào một ngôi nhà lớn, Hàn Tiểu ngồi ở trong xe mặc dù không nhìn thấy cảnh trí bên ngoài nhưng xem chừng có lẽ đã vào đến thành, xe vừa tiến vào cửa sau được một đoạn nàng đã đoán ngôi nhà này khá lớn.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, cửa xe mở ra, một đám nha hoàn xuất hiện vây lấy nàng, lôi nàng vào trong một căn phòng, không đợi Hàn Tiểu kịp phản ứng đã mặc giả y cho nàng. Giả y không vừa người Hàn Tiểu, mặc lên người nàng rộng thùng thình nhưng gia đình này cũng không thèm để ý. Bên cạnh, một nam nhân ôm một con gà trống đeo lụa đỏ tới đặt trên đệm cỏ.

Hàn Tiểu không dám giẫy dụa mạnh nhưng lại lớn tiếng kêu: “Đệ đệ ta đâu rồi? Đệ đệ ta đâu?”. Nàng bị bốn nha hoàn giữ chặt, lại đang ở trong nhà người ta, gấp lại là điều không thể, nhưng nàng một lòng lo lắng cho đệ đệ, chỉ sợ Hàn Nhạc rơi vào tay bọn họ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lão bà kia đi tới, quát Hàn Tiểu: “Đại sư đã tính giờ lành sắp tới, nếu ngươi biết điều chấp nhận bái đường thì đệ đệ ngươi sẽ bình an vô sự”.

“Không được, ta muốn gặp đệ đệ ta, hiện tại phải gấp”. Hàn Tiểu mặt không đổi sắc xông tới bên cạnh lão bà kia.

“Chỉ cần bái đường xong là có thể gặp”.

“Không gặp được đệ đệ, việc ta bái đường là không cam tâm tình nguyện, lòng đầy oán hận, phúc khí như vậy ngươi có muốn không?”.

Một câu nói đánh trúng tim đen của lão bà, phúc tinh đã nằm trong tay, nhưng ngộ nhờ có điều gì không may... Lão bà vung tay lên, người hầu bên cạnh tức hòa chạy ra ngoài, một lát sau ôm một đứa trẻ vào.

“Tỷ tỷ”.

“Nhạc Nhạc”.

Tỷ đệ gặp nhau, Hàn Nhạc nhỏ tuổi nhưng rất trấn định: “Tỷ tỷ, đệ không sao”.

Lão bà phất tay một cái, một nam bộc tới ôm Hàn Nhạc đứng sang một bên. Trong lòng Hàn Tiểu bồn chồn, đang nghĩ cách phải làm sao mới tốt thì lão bà kia nói to: “Đã đến giờ, mau bái đường!”.

Con gà trống đeo lụa đỏ kêu lên mấy tiếng, tựa hồ cảm thấy rất vui vẻ khi được làm chú rể. Hàn Tiểu có chút ngỡ ngàng há hốc miệng nhìn chằm chằm vào nó.

Bái đường? Cùng con gà trống?

Xem ra đúng là bái đường với gà trống. Hàn Tiểu bị hai tỷ nữ đưa lên trên đệm cỏ, một bên nam bộc hô nhất bái thiên địa, đầu nàng bị người ta ấn xuống, lúc ngẩng đầu nhìn thấy chú rể gà trống kia chuyển mắt kêu mấy tiếng, đôi mắt nhỏ đen nhánh tỏ vẻ vô tội nhìn nàng.

Hàn Tiểu hai năm qua vì bệnh của đệ đệ mà vào nam ra bắc, giao thiệp với tất cả các đại phu và bệnh nhân, chuyện xung hi đã nghe tới nhiều, lại không ngờ có một ngày chính mình cũng bị mang đi xung hi.

Hàn Tiểu xưa nay lạc quan, nếu không còn nhỏ tuổi như nàng cũng không thể mang theo đệ đệ sống sót tới bây giờ. Hôm nay tuy bị mang đi xung hi nhưng đối phương không uy hiếp tới tính mạng của nàng và đệ đệ, nàng cũng yên tâm được phần nào, còn chuyện sau này ra sao thì tính sau.

Nam bộc bên cạnh đang kêu lên nhị bái cao đường. Hàn Tiểu bị nắm lấy quay vào trong, nhưng nơi đó không có người ngồi. Cũng đúng, cha mẹ nàng không còn, mà không ai nguyện ý giả mạo cha mẹ của gà trống, đương nhiên không có ai để lạy. Lạy xong cao đường là đến phu thê giao bái. Hàn Tiểu bị xoay người, ấn đầu xuống bái con gà trống. Con gà trống cao ngạo nghiêng đầu sang một bên, cũng không nhìn nàng. Kiểu bái đường khác người khác đời này khiến Hàn Tiểu khê bật cười.

Rất nhanh, lễ đã coi như xong. Lão bà nói vừa đúng giờ lành. Bà ta nhìn Hàn Tiểu, cảm thấy hài lòng. Tiểu cô nương này trầm ổn trấn định, xem ra lời đồn bên ngoài cũng không phải là giả. Bà ta gật đầu với nam bộc kia một cái, người đó cao giọng hô: “Đưa vào động phòng”.

“Ta muốn ở cùng đệ đệ ta”, Hàn Tiểu cũng không coi chuyện bái đường này là thật. Bọn họ muốn xung hi, không thành vấn đề, nhưng nàng không thể rời khỏi đệ đệ được.

Đáng tiếc bọn nha hoàn không để ý đến nàng, vừa kéo vừa đẩy nàng tới hậu viện, lôi vào trong một căn phòng. Hàn Tiểu cố gắng quay đầu lại, thấy nam bộc ôm Hàn Nhạc đi sau mình, lúc này mới yên lòng.

Động phòng thực ra là phòng bệnh, còn chưa tới cửa đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc. Hàn Tiểu bị lôi vào trong, trong phòng có hai vị đại phu và ba nha hoàn.

Bệnh nhân được xung hi nằm trên giường, tuổi chừng hai mươi, đang ngủ say sưa. Lão bà dặn dò một nha hoàn tên Tiểu Hoàn rằng tối nay nhớ coi chừng Hàn Tiểu bên trong phòng, phục vụ cái gọi là “đêm động phòng hoa chúc”. Hàn Tiểu hiểu được lão bà kia sợ rằng sẽ có chuyện xảy ra.

Lão bà nhìn Hàn Tiểu, cười một tiếng, trong ánh mắt không thể hiện rõ tâm tình gì. Hàn Tiểu lại hỏi bà ta: “Đệ đệ ta đâu?”.

“Ở phòng bên cạnh. Ngươi ngoan ngoãn ở nơi này cho ta, chủ tử nhà ta nếu như tốt hơn, cơm áo của ngươi sau này không cần lo”.

“Nhưng còn bệnh của đệ đệ ta? Ngươi nói sẽ cho ta bạc cầu y núi Vân Vụ đúng không?”.

“Đúng”.

“Vô luận chủ tử ngươi có khỏe lên hay không, ta cũng đã xung hi, bạc này nhất định phải đưa, đúng không?”.

Lão bà kia nhìn Hàn Tiểu một cái. Nha đầu này cũng thực lạnh lợi. Bà ta đáp một câu: “Đúng”.

“Khi nào thì đưa ta?”.

Tiểu Hoàn đứng bên choáng vàng, nha đầu gầy yếu này thực to gan.

Quả nhiên lão bà kia không vui, giọng nói bình tĩnh: “Ba ngày sau sẽ đưa bạc cho ngươi, đưa đệ đệ ngươi lên núi Vân Vụ cầu y. Có điều ngươi đã bái đường, đã trở thành người của Long gia chúng ta”. Lời nói ngụ ý rằng một ngàn lượng kia là tiền bán thân của nàng.

“Nhà ngươi có nhiều tiền như vậy sao không lên núi Vân Vụ cầu y? Xung hi là mê tín, không tin được. Có bệnh phải tới đại phu mới phải chứ”, Hàn Tiểu cố gắng khuyên bảo.

Lão bà kia không đáp lời nàng, chỉ hừ một tiếng, nói với Tiểu Hoàn: “Ngươi hầu hạ cẩn thận”, dứt lời liền quay đi.

Người đã đi gần hết, trong phòng lập tức im ắng. Tiểu Hoàn cẩn thận rón rén đi tới bên cạnh chủ tử đang hôn mê sau đó lấy một chiếc giường nhỏ mang ra ngoài. Nàng nhìn Hàn Tiểu, cũng không biết nên xưng hô ra sao cho đúng, đành nói: “Tối nay ngươi ngủ tạm ở đây đi”.

Hàn Tiểu lên tiếng cảm ơn, cũng không vội vã đi tới, nói với Tiểu Hoàn: “Tỷ tỷ, bên ngoài có người coi chừng, ta không ra được, tỷ tốt bụng giúp ta xem đệ đệ ta thế nào được không?”.

Tiểu Hoàn thấy nàng khách khí, khuôn mặt lương thiện, hẳn cũng là cô nương đẳng hoàng, nghĩ một lát liền đi tới bên cửa hồi, rất nhanh đã quay lại: “Ngươi yên tâm đi, đệ đệ ngươi ngủ ở phòng bên cạnh, rất tốt. Dư ma ma còn gọi đại phu tới xem bệnh cho nó, không vấn đề gì”.

Hàn Tiểu gật đầu, lại hỏi: “Tỷ tỷ, chủ tử nhà tỷ lai lịch thế nào? Làm sao mà bị bệnh? Đã tới nước này rồi, thành Bách Kiều không ai trị được, sao không lên núi Vân Vụ cầu y?”.

Tiểu Hoàn đáp: “Chủ tử nhà ta họ Long, là người giàu sang, về phần lai lịch, sau này Dư ma ma sẽ nói cho ngươi biết”. Nói tới núi Vân Vụ, nàng phòng mắt ra ngoài phòng, lại nhìn về phía chủ tử ngủ say trên giường, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói chủ tử không hợp quy tắc của Vân Vụ lão nhân cho nên không được trị bệnh”.

Không hợp quy tắc? Hàn Tiểu suy nghĩ, chẳng lẽ phạm phải điều thứ ba – người không thuận mắt không trị? Người nhà này ác bá như vậy, khó trách Vân Vụ lão nhân không vừa mắt. Cũng không biết rốt cuộc bị bệnh gì?

Nàng hỏi, Tiểu Hoàn liền nói: “Chủ tử nhà ta bị người ác truy sát, có vết thương do kiếm và do bị ngã gây ra, nhưng ngoại thương đã chữa khỏi mà không thấy tinh. Đã mời rất nhiều đại phu nhưng không thấy tốt lên, mắt thấy người dần dần suy sụp thì vội vàng lên núi Vân Vụ cầu y nhưng luôn bị cự tuyệt. Sau đó Dư ma ma đi chùa, nói muốn thử xưng hi một lần. Ai ai cũng nói ngươi là phúc tinh, những bệnh nhân ngươi từng chăm sóc chưa có ai phải chết, cho nên...”.

Tiểu Hoàn vừa nói vừa thu dọn, đem một cái ghế tựa đến bên chiếc giường nhỏ, vừa liếc mắt đã thấy Hàn Tiểu đứng bên cạnh giường lớn đưa tay sờ chủ tử nhà mình liền hốt hoảng, vội vàng chạy tới.

Hàn Tiểu cảm cổ tay vị Long thiếu gia kia lên, cẩn thận xem mạch cho hắn. Tiểu Hoàn kinh ngạc nói: “Ngươi biết y thuật?”.

“Không được học, chỉ là người bệnh lâu thì thành y sĩ, đệ đệ ta bị bệnh hai năm, ta lại từng chăm sóc rất nhiều bệnh nhân, đi theo các đại phu học được không ít thứ cho nên hiểu được chút y thuật thôi”. Hàn Tiểu vừa nói vừa lấy ra một cây bút nhỏ từ trong ngực.

“Ngươi muốn viết cái gì?”.

“Viết chứng bệnh và mạch tượng của chủ tử ngươi”. Hàn Tiểu nói, cẩn thận nhìn gương mặt Long thiếu gia, nhìn một lát lại vạch mắt hắn lên. Tiểu Hoàn sợ hãi kêu một tiếng, vừa định ngăn cản thì Hàn Tiểu đã xem xong. Nàng viết tiếp một dòng gì đó rồi lại lật cánh tay thiếu gia kia lên.

Lần này Tiểu Hoàn không lo lắng nữa, ngồi xuống chiếc ghế bên giường tâm sự với Hàn Tiểu: “Ngươi làm như vậy để làm gì?”.

“Mỗi bệnh nhân, ngoại trừ xem mạch ra còn phải xem sắc mặt, ánh mắt, tura lưỡi, cánh tay... Ta đã từng đọc vài cuốn sách có ghi như vậy, mặc dù chưa nói với ai nhưng trước giờ ta đều ghi nhớ bệnh trạng của bệnh nhân, suy đi tính lại có thể tìm ra được mối liên quan. Một chút ít y thuật và vài biện pháp chữa thô sơ của ta cũng đã từng trị được bệnh cho một số người”.

Tiểu Hoàn nghe cái hiểu cái không. Những đại phu khác chưa từng làm như vậy, nha đầu này thực to gan, chỉ biết chút y thuật mà dám tự ý xem bệnh cho người khác. Hàn Tiểu dường như biết được suy nghĩ của nàng, cười cười: “Người nghèo không có tiền tới gặp đại phu xem bệnh, không có tiền mua thuốc, chẳng phải nên thử một số cách khác sao?”.

Tiểu Hoàn suy nghĩ, cảm thấy cũng đúng, lại hỏi: “Những bệnh nhân nguoi từng chăm sóc, thực sự chưa có ai chết sao?”.

Hàn Tiểu gật đầu, lại nói: “Nhưng ta không phải là phúc tinh. Những bệnh nhân ta chăm sóc đều được chẩn bệnh dùng thuốc đúng, đó là nhờ đại phu cao minh. Nếu như không có cách chữa cũng không có thuốc thích hợp thì đương nhiên sẽ chết, không liên quan gì tới phúc tinh cả. Mặc bệnh thì phải tìm đại phu, tìm phúc tinh có ích gì chứ?”. Về vấn đề này Tiểu Hoàn cũng không dám nói là đúng, dù sao Hàn Tiểu cũng vì được coi là phúc tinh mà bị bắt tội.

Hàn Tiểu lại nói: “Cha mẹ ta mất sớm, đệ đệ bệnh nặng, chú thím nuôi lớn nói ta là tai* tinh”, nàng cười cười, “Đến nơi này lại thành phúc tinh”. Nàng vừa nói vừa sờ đầu Long thiếu gia.

*Tai: tai nạn, tai ương, điềm xấu

“Nguoi đang làm gì đấy?”, Tiểu Hoàn nhìn hành động của nàng, không biết có nên ngăn cản hay không.

“Ngoại thương của hần đã không còn e ngại mà chưa tính, chứng tỏ có nội thương. Mạch tượng bình thường, có lẽ là bị thương trong sọ não chẳng?”.

“A, đúng đúng, đại phu hình như cũng nói như vậy. Nhưng bọn họ không biết trị, nói rằng việc động dao thì châm bọn họ không dám làm”.

“Ừ”, Hàn Tiểu thu tay, “Ta cũng chưa từng gặp bệnh như vậy”, sờ đầu đúng là không sờ được gì. Hàn Tiểu lại viết thêm vài dòng vào cuốn sách nhỏ.

Sau khi nhìn kỹ tất cả một lượt, nhớ kỹ nội dung, nàng liền cất cuốn sách, bắt đầu hỏi: “Tỷ tỷ, nếu như chủ tử nhà nguoi thực sự đi, liệu tỷ đệ chúng ta có gặp bất trắc gì không?”.

“Đừng đoán mò, chúng ta là nhà đại gia, sẽ không hại nguoi. Có điều tính tình Dư ma ma không tốt lắm, nếu thực như vậy, nguoi chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, nói tốt đôi câu, cuộc sống sau này sẽ không phải lo”.

Hàn Tiểu gật đầu, trong lòng lại tính toán xem nên làm sao. Long thiếu gia này bị Vân Vụ lão nhân từ chối, bệnh này đại phu lại không trị được, nghĩ đi nghĩ lại hần là hần không thể khỏi, như vậy hần chết chỉ là việc sớm muộn. Sau này Dư ma ma kia sẽ xử trí tỷ đệ nàng như thế nào? Nhìn phủ đệ, người làm ở đây hần là gia đình đại phú quý, mà tỷ đệ hai người không có chỗ dựa, phải làm sao?

Đang suy nghĩ bỗng nhiên ngoài phòng có tiếng động lớn. Ai đó kêu lên: “Có thích khách!”.

Tiểu Hoàn và Hàn Tiểu đều cả kinh, cùng đứng lên, lại nghe thấy tiếng kêu bên ngoài: “Đi lấy nước! Mau, mau cứu hỏa!”. Hàn Tiểu chưa kịp suy nghĩ đã lao vọt tới cửa phòng, thấy một đám người chạy loạn bên ngoài, có một đám nữa cũng đang chạy về hướng này, nàng vội vàng lao tới căn phòng bên cạnh, thấy Hàn Nhạc một mình nằm trong đó. Nó là đứa bé, lại mang bệnh, chân không đi được, người nơi này cũng lười trông chừng.

Hàn Tiểu vọt tới công đệ đệ mình ra ngoài. Ngoài phòng ánh lửa ngất trời, tiếng chém giết không ngừng vang lên. Hàn Nhạc nói: “Tỷ tỷ, mau vào phòng chủ tử bọn họ. Lúc này hỗn loạn, chỉ có nơi mọi người bảo vệ mới an toàn”.

Hàn Tiểu thấy có lý liền đưa hần vào trong phòng. Tiểu Hoàn đang luống cuống không dám rời đi, thấy Hàn Tiểu vào liền cảm thấy yên tâm hơn một chút vì có người ở bên.

Hàn Tiểu đặt Hàn Nhạc lên giường Long thiếu gia: “Ta đi ra bên ngoài xem một lát”. Nàng vừa mới vội vàng chạy tới bên cánh cửa, một thanh đao đã “rẹt” một tiếng bắn tới. Hàn Tiểu rút đầu, thanh đao cắm trên ván cửa. Tiểu Hoàn sợ hãi kêu lên, lại không dám động. Hàn Tiểu nhanh chân vội vàng đóng cửa, quay đầu nói to với Hàn Nhạc: “Nơi này được mọi người gắng sức bảo vệ nhưng lại là chỗ mà bọn thích khách tấn công, chủ ý của đệ thực hay”.

Hàn Nhạc nhún vai tỏ vẻ vô tội, nó chỉ là đứa bé, nghĩ được như vậy đã là chu toàn rồi.

Tiểu Hoàn bị sợ hãi đến suýt khóc, không rõ vì sao trong khoảnh khắc sắp chết này mà hai tỷ đệ kia còn rảnh rỗi nói chuyện phiếm. Hàn Tiểu đột nhiên vọt tới trên giường, dùng sức kéo Long thiếu gia đang hôn mê dậy.

“Nguoi làm gì thế?”, Tiểu Hoàn hét chói tai.

“Giấu hần đi chứ làm gì? Lỡ như có người vào được đây, không tìm được hần không chừng sẽ bỏ đi”, như vậy các nàng có thể có cơ hội giữ mạng sống.

Thật sao? Tiểu Hoàn không kịp nghĩ nữa, dù sao giấu đi cũng tốt, bảo vệ được sự an toàn của thiếu gia.

Hai người đồng tâm hiệp lực cùng nhau kéo Long thiếu gia lên. Nhưng Tiểu Hoàn có vẻ hơi yếu, chỉ đành phải buông tay. Lại không ngờ lúc buông tay, Hàn Tiểu bị vướng vào cái ghế bên chân giường, nhẹ buông tay, Long thiếu gia kia rơi thẳng xuống đất, đầu đập xuống “cộp” một tiếng rất lớn.

Hàn Nhạc ở trên giường kêu “A” một tiếng, rút cổ sờ đầu mình, thật lòng cảm thấy đau thay cho Long thiếu gia.

Tiểu Hoàn và Hàn Nhạc không kịp quản chuyện này, tiếng vang bên ngoài càng lúc càng lớn, tựa như đã tới cạnh cửa, hai người ba chân bốn cẳng nhét chủ tử xuống gầm giường. Long thiếu gia kia thân hình cường tráng, dưới tình hình cấp bách, Hàn Tiểu chỉ đành tàn nhẫn đập cho hần hai cái khiến hần lăn vào trong.

Vừa mới đứng lên, cửa phòng đã bị đá văng ra.

Chương 3: Xung hi lần nữa

Tiểu Hoàn tựa vào Hàn Tiểu run lấy bầy, tuy rằng nàng lớn tuổi hơn Hàn Tiểu, đầu cũng cao hơn chút, nhưng lòng can đảm và trí tuệ lại kém hơn vài phần. Người xông tới toàn thân áo đen, che kín mặt, lông mày thô, mắt dài hẹp, vừa đặt chân vào cửa đã bỏ về phía giường nằm. Nhưng khi hắn định thần lại, ngậy ngậy cả người, ở trên giường là một cậu bé khoảng tám, chín tuổi, còn đứng trước giường là hai tiểu nha đầu, không có bóng dáng của nam nhân mà bọn họ muốn giết.

“Hắn ở đâu?”, người bịt mặt dùng thanh đại đao đang rỏ máu chìa vào Tiểu Hoàn, vừa nhìn đã biết nha đầu này chính là đại nha hoàn, có thể biết nhiều chuyện hơn một chút.

Tiểu Hoàn toàn thân run rẩy, một câu cũng nói không lên lời.

Người bịt mặt nọ híp hai mắt lại, con ngươi phát ra vài tia hung ác, hắn tiến lên từng bước muốn kề đao vào cổ Tiểu Hoàn, không ngờ lại bị hất vào mặt một lượng bột phấn, hắn hít phải liền bị sặc ho hai tiếng.

Chỉ nghe tiếng tiểu nha đầu bên cạnh nói: “Người đã trúng phải Tam bộ đoạn trường hương*, tốt nhất không nên vọng động”.

*Tam bộ đoạn trường hương (Ba bước đoạn trường hương): Phấn hương độc chỉ cần di chuyển ba bước là đứt ruột xé gan mà chết.

Đại hán kia tức giận quát lớn: “Người nói láo”, nhưng nhất thời cũng không dám động dấy.

Hàn Tiểu nói: “Người có cảm giác thấy giờ khắc này toàn thân đang có khí lạnh bay lên? Cảm thấy có chút khó thở? Tim đập nhanh hơn rất nhiều? Ánh mắt cũng nóng như lửa đốt?”.

Đại hán kia thăm kinh hãi, tinh tế cảm nhận, nhưng mỗi cảm nhận đều rất đúng, khi này hắn không hề có những cảm giác này, tại sao bây giờ lại xuất hiện trong nháy mắt?

Hàn Tiểu nói: “Người hẳn đã biết ta không nói dối, loại độc này có độc tính cực mạnh, khi vào cơ thể người sẽ mau chóng lan khắp toàn thân, chỉ cần người động dấy thì lập tức bụng sẽ bị thổi rữa, đau đớn đến chết”.

Đại hán kia chuyển tầm mắt, nhanh chóng nghĩ đổi sách. Hàn Tiểu lại nói: “Trên người chúng ta không có giải dược, chủ tử nhà đã biết rằng các người sẽ đột nhập vào đây, vì thế cố ý bày ra cục diện này, cho nên tốt nhất là người nên ngoan ngoãn ở yên tại chỗ đợi chủ tử nhà ta đến xét hỏi, may mắn thì sẽ tha cho người thoát chết. Muốn sống thì chờ chủ tử ta đến đi”.

Đại hán kia lửa giận phùng phùng, quát lớn: “Ta giết hết các người, cùng nhau chết”. Hắn vung đao bỏ tới, lại nghe một tiếng “keng”, hai hộ vệ cuối cùng cũng đuổi được đến đây, bảo vệ bọn họ khỏi kẻ bịt mặt. Ba người giao đầu, nhanh chóng đã qua bảy, tám chiêu, cuối cùng hai người hộ vệ chiếm thế thượng phong, chế trụ được nam nhân che mặt. Người đó bị ấn ngã xuống đất, bỗng nhận ra, nhìn Hàn Tiểu mà kêu lên: “Người gạt ta”, những triệu chứng của hắn bất quá là do tự mình dọa mình.

Hàn Tiểu tiếc nuối nhìn gói bột phấn trên tay: “Thuốc bột của đệ đệ ta không nhiều lắm, lãng phí quá”. Hàn Nhạc ngồi trên giường cũng gạt đầu một cái thật mạnh, đúng là vậy, tỷ tỷ rất vất vả mới có thể kiếm được tiền mua được liệu xay thành bột cho hắn ăn, tuy hắn không thích ăn lắm, nhưng như vậy thực sự là rất uống phí công lao của tỷ tỷ.

Lúc này bên ngoài phòng có tiếng động khê vọng vào, nghĩ việc lớn đã thành, Dư ma ma dẫn theo người đi vào, hai người hộ vệ vội vội lùi ra ngoài. Lão bà đảo mắt quanh một vòng, sắc mặt nghiêm nghị hỏi: “Chủ tử đâu?”.

Tiểu Hoàn sợ đến mức không nói được lời nào, chân mềm nhũn khụy xuống mặt đất, lúc này do tình thế cấp bách bất đắc dĩ, lúc này nghĩ lại các nàng vừa kéo vừa đẩy giấu chủ tử vào trong gầm giường, tội nặng bực này làm sao có thể gánh nổi.

Hàn Tiểu lại không nghĩ nhiều đến vậy, nàng nói: “Nấp rồi, để ta kéo hắn ra”. Nàng khom lưng chui xuống gầm giường. Lão bà đen mặt, không nói nên lời.

Hàn Tiểu nhỏ người, chui vào gầm giường kéo Long thiếu gia ra, tựa hồ nghe được tiếng rên rỉ rất khẽ, Hàn Tiểu lại tiếp tục kéo, tay áp sát vào mặt hắn, cảm thấy ướt dính, vừa nhìn đã thấy là máu. Ai, chỉ sợ là do cú ngã lúc này, mạnh đến nổi vỡ đầu rồi. Hàn Tiểu mặc kệ, trước tiên là phải đưa hắn ra ngoài đã. Vừa quay mặt, lại nhìn thấy hai mắt hắn đang mờ, ánh mắt kia bốc lên lửa giận đang đang trừng trừng nhìn nàng.

Long thiếu gia này hóa ra là đã tỉnh!

Chuyện thiếu gia hôn mê đã hai tháng từ sau đêm đầu tiên cưới vợ tỉnh dậy như một kỳ tích, nhanh chóng lan truyền ra bên ngoài. Khi tới tở trong phủ và Hàn Tiểu cùng nhau đưa chủ tử từ dưới giường ra, Dư ma ma tròn tròn mắt nhìn thiếu gia, lâm bâm mấy chữ, vui mừng thì không cần phải nói.

Lúc này chúng thấy thuốc ào ào vọt tới xem vị thiếu gia này sao lại có thể tỉnh lại được như vậy, nha hoàn tới tở vào vào ra ra, thu xếp mọi chuyện ổn thỏa. Đãi ngộ dành cho Hàn Tiểu cũng lập tức khác hẳn với trước kia, gian phòng lớn bên cạnh được gấp rút chuẩn bị, chăn ấm đệm êm, sắp xếp lại thành nơi nghỉ ngơi của nàng.

Hàn Tiểu công đệ đệ chuẩn bị để hắn đi ngủ, lại đột nhiên xoay người nói với một thầy thuốc trong phòng: “Ta biết rồi, nhất định là vừa rồi khi kéo xuống đất, đầu bị đập nên máu ứ đọng trong đầu đã bị đánh tan, kinh mạch tương thông nên mới tỉnh”.

Thầy thuốc vừa nghe, thấp giọng thảo luận, Dư ma ma không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Tiểu, Hàn Tiểu đi theo Tiểu Hoàn ra ngoài, liền nói: “Ngươi xem, ta nói đúng không, cái gì mà phúc tinh với không phúc tinh, có bệnh vẫn là phải chữa trị, đúng phương pháp mới có thể giữ được mạng”.

Khi Hàn Tiểu cùng đệ đệ thu xếp mọi thứ ổn thỏa thì đã qua giờ sừ, đêm đã qua hơn nửa, hai tỷ đệ đều cảm thấy buồn ngủ, Hàn Tiểu nghĩ Long thiếu gia này đã hết bệnh rồi, Dư ma ma cũng nên giữ lời giao ngàn lượng bạc cho nàng, chuyện đưa đệ đệ lên núi Vân Vụ rốt cuộc cũng đã có hy vọng. Hàn Tiểu mang theo hi vọng tốt đẹp chìm vào giấc mộng.

Lúc nàng thức dậy đã là trưa hôm sau, Hàn Tiểu lay đệ đệ, theo thường lệ xoa bóp huyết tay chân cho hắn trước, sau đó cho chân hắn cử động để huyết mạch lưu thông, rồi lại mang nước ấm hòa thuốc bột cho hắn uống. Xong xuôi tất cả mới gọi nha hoàn mang com đến.

Tiểu Hoàn mang com trưa đến cho bọn họ, còn nói là bệnh tình thiếu gia đã chuyển biến tốt đẹp lên rất nhiều, có thể mở miệng nói chuyện, tinh thần cũng tốt lắm, chứng y sư đều lấy làm kỳ lạ. Hàn Tiểu cùng Hàn Nhạc đều cảm thấy đối bụng, vừa nghe Tiểu Hoàn nói chuyện, vừa tiêu diệt cả bàn thức ăn đến trắng đĩa. Hai tỷ đệ suốt chặng đường chịu khổ sở, không ít lần bị đói, khi có thể ăn no thì tuyệt đối không khách sáo, ai biết được khi nào đói khổ sẽ lại đến nữa.

Tiểu Hoàn càng lúc càng có hảo cảm với Hàn Tiểu, chuyện đêm qua chính bản thân nàng còn sợ chết khiếp mà tiểu nha đầu này lại có thể trấn tĩnh đến vậy, chẳng những dám giấu người đi mà còn có gan ném thuốc bột lừa gạt đạo tặc, kéo dài thời gian để cứu mạng của mình và chủ tử, nếu bảo nàng ta không phải là phúc tinh, Tiểu Hoàn không tin. Nàng liền miên nói đến nửa ngày, đợi tỷ đệ Hàn Tiểu ăn xong, vừa thu dọn vừa nói: “Dư ma ma nói đợi người tỉnh dậy thì đi gặp ma ma, nhưng hiện tại ma ma đang có khách, ngươi cứ ở trong phòng chờ xem”.

Hàn Tiểu gật đầu, lúc này có một tiểu nha hoàn từ bên ngoài vào nói chủ tử muốn gặp Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu bước vào phòng của Long thiếu gia, người hôm qua còn mê man bất tỉnh, giờ phút này đang mở to mắt, so với bộ dáng hôm qua, tinh thần cũng không tồi, hắn thấy Hàn Tiểu tiến vào, tỉ mỉ đánh giá nàng, xem xét một hồi lâu đến mức làm Hàn Tiểu thấp thỏm không yên. Bỗng nhiên Long thiếu gia cất tiếng hỏi: “Ngươi chính là người hết đây ngã lại đập lên ta?”.

Hàn Tiểu cười ngượng cúi đầu hành lễ, đáp chuyện: “Chúc mừng Long thiếu gia đã bình phục”.

Lời đối đáp của nàng không đúng khuôn phép nhưng lại uyển chuyển đẩy câu hỏi của hắn trở về, nếu không có nàng hết đây lại kéo, hắn làm sao có thể vững vàng đường đường ngồi đây mà nói chuyện? Long thiếu gia hí mắt lại, hắn bệnh đã lâu, thân thể suy nhược, hiện tại tuy tỉnh lại rồi nhưng vẫn còn yếu, đầu óc quay cuồng, trên đầu truyền đến từng trận đau đớn. Hắn hít sâu một hơi, quyết định nói vào chuyện chính: “Ngươi muốn đưa đệ đệ đi núi Vân Vụ cầu y?”.

Hàn Tiểu gật đầu: “Đúng vậy”.

Long thiếu gia vươn tay đưa đôi khuyên tai màu đỏ tươi cho Hàn Tiểu. Hàn Tiểu sững sốt không dám nhận. Long thiếu gia nhếch miệng cười, ngữ điệu có chút khinh miệt nói: “Đương nhiên không phải đưa cho ngươi, nhóc con. Ngươi cầm lấy, khi ngươi lên núi Vân Vụ thì mang khuyên tai này giao cho thành chủ của Bách Kiêu thành là Nhiếp Thừa Nhâm”.

Hàn Tiểu kinh ngạc. Nhiếp thành chủ kia sao lại ở trên núi Vân Vụ? Nàng hỏi: “Giao cho hắn làm gì?”.

“Cứu mạng hắn”.

Hàn Tiểu kinh ngạc. Nhiếp thành chủ ở trên núi gặp nạn? Cần đôi khuyên tai này để cứu mạng?

“Ngươi cứ giao cho hắn là được, nếu hắn hỏi, ngươi nói cho hắn là đáp án ở chỗ Long tam, nếu muốn biết chân tướng thì hắn tự mình đến tìm ta”.

Hàn Tiểu vẫn không dám nhận: “Ta còn không tìm được đường, chưa chắc đã có thể lên được núi Vân Vụ”.

“Người Dư ma ma đang gặp lúc này chính là Vân Vụ lão nhân, người không nắm lấy cơ hội này còn chờ đợi cái gì?”.

Hàn Tiểu vừa nghe thấy vậy liền cảm lấy khuyên tai, nhanh chân chạy thẳng ra ngoài, nàng chưa từng được đến gần Vân Vụ lão nhân như vậy, nàng phải đến trước mặt lão cầu xin, cầu xin lão cứu đệ đệ.

Hàn Tiểu chạy một mạch đến trước phòng khách vừa đúng lúc nghe tiếng Dư ma ma vọng ra: “Nhiếp Minh Thần, ngươi từng từ chối cứu chủ tử nhà ta, bây giờ lại không biết xấu hổ mà đến đây đòi người. Phúc tinh Hàn Tiểu kia là thị thiếp của gia chủ ta, đã bái đường dâng hoàng, làm sao có thể để ngươi muốn đưa đi là đưa đi được”.

Giọng nói của một lão nhân truyền ra: “Người Long gia các ngươi ta không chữa trị, đây là quy củ đã sớm được lập ra cách đây vài năm rồi, Nhiếp Minh Thần ta dù sao cũng phải giữ vững quy củ, lão thái bà ngươi không cần mang chuyện này ra làm khó ta, Hàn Tiểu là bị các ngươi cưỡng ép bắt đến đây, còn nói bái đường với không bái đường, thật buồn cười”.

Hàn Tiểu đứng ở ngoài nhìn vào, người đang nói chuyện là một lão nhân gia có đôi lông mày trắng muốt, chẳng lẽ hắn chính là Vân Vụ lão nhân?

“Hừ, ngươi hà khắc âm độc, hiện tại bị quả báo, thương tổn của tôn nhi nhà ngươi ngay cả ngươi cũng không trị được, bây giờ lại đến Long gia ta cầu phúc tinh sao?”.

Vân Vụ lão nhân vừa định nói lại liếc mắt thấy Hàn Tiểu đứng trước cửa, hắn không thềm để ý tới Dư ma ma, lập tức nói với Hàn Tiểu: “Bệnh của đệ đệ

Hàn Nhạc ngơoi có muốn chữa trị hay không?”.

Hàn Tiểu thật không nghĩ ra Vân Vụ lão nhân làm sao mà có thể nhận ra mình, chỉ nghe thấy bệnh của đệ đệ có thể chữa hẳn nhiên là vui sướng vạn phần, liền lập tức quỳ xuống: “Thỉnh thần y cứu đệ đệ của tiểu nữ”.

Vân Vụ lão nhân liếc xéo Dư ma ma, nói với Hàn Tiểu: “Vậy đưa đệ đệ của ngươi cùng theo ta lên núi”.

Hàn Tiểu mừng rỡ không đoán được chỉ một ngày mà mọi chuyện đã thay đổi nhanh như vậy.

“Chậm đã”, Dư ma ma lớn tiếng quát: “Nhiếp Minh Thần ngơoi thấy gia chủ nhà ta chết mà không cứu, hiện tại lại muốn cướp phúc tinh từ chỗ ta để cứu tôn nhi của ngươi, làm sao có chuyện dễ dàng như vậy”.

Vân Vụ lão nhân hừ lạnh, Hàn Tiểu trong lòng ngạc nhiên sợ hãi, nàng vẫn tin tưởng rằng chỉ có y thuật mới có thể cứu người, cái gì mà phúc duyên đều không thể tin được, chẳng lẽ Vân Vụ lão nhân cũng mê tín như vậy? Người hành y làm sao có thể như thế?

Vân Vụ lão nhân không để ý đến Dư ma ma, chỉ hỏi Hàn Tiểu: “Long gia tiểu tử kia đã tỉnh lại rồi?”.

“Đúng vậy”, Hàn Tiểu trả lời.

“Tỉnh dậy như thế nào?”.

“Có lẽ là do đụng đầu làm tan vết máu đông cho nên mới tỉnh lại”, Hàn Tiểu thuận miệng đáp, thiếu chút nữa là nói việc này cùng phúc tinh không liên quan đến nhau, nhưng vạn nhất Vân Vụ lão nhân cũng vì chuyện phúc tinh mới đồng ý cứu đệ đệ thì giả mạo phúc tinh một chút cũng không thành vấn đề. Vì thế nàng kiên quyết nuốt lại nửa câu sau.

Vân Vụ lão nhân gật đầu. Hàn Tiểu đang cân nhắc không hiểu được hần gật đầu cái gì, lại nghe thấy lão nói: “Tốt lắm, Hàn Tiểu, tuy điều kiện của ngươi không phù hợp với quy tắc của ta, nhưng ta có thể cho phép ngươi lên núi làm tôi tớ, để đổi lấy cơ hội sống của đệ đệ ngươi”.

“Nhiếp Minh Thần, ngươi khinh người quá đáng, Hàn Tiểu là thị thiếp của Long gia nhà chúng ta...”, Lời của Dư ma ma còn chưa dứt đã bị lời của Vân Vụ lão nhân cắt ngang: “Thị thiếp bị cưỡng ép đến? Tâm lòng của ngươi cũng thật tốt. Có khổ ước bán thân không? Có làm lễ viên phòng không?”, Vân Vụ lão nhân không hề khách khí: “Hàn Tiểu, bệnh của đệ đệ ngươi tạm thời không nhắc đến, ở lại Long gia này, ngươi có thể ăn ngon, nhàn nhã hưởng phúc nhưng khi lên núi Vân Vụ của ta, ngươi phải chăm sóc người bệnh, học y thuật, nuôi trồng dược thảo, vất vả không nói hết... Ngươi chọn đường nào?”.

Mắt Hàn Tiểu sáng lên, trong giọng nói không kiềm chế được hưng phấn: “Ta có thể học y thuật?”.

“Người trên núi Vân Vụ của ta, cho dù là tạp dịch quét rác cũng phải biết y thuật chữa bệnh cứu người, ngươi đi hay không?”.

Hàn Tiểu liên tục đập đầu: “Tạ ơn thần y ân điển”.

Dư ma ma đứng một bên tròn mắt nhìn, không thốt ra được nửa chữ, Vân Vụ lão nhân hừ giọng nói: “Bách Kiêu thành là địa bàn của Nhiếp gia ta, lão thái bà, Long gia tiểu tử kia bệnh căn đã khỏi nhưng vẫn cần điều trị tán tan máu tụ lưu thông huyết mạch, điều trị tốt sẽ khỏi hẳn, chỉ cần mấy thầy thuốc bù nhìn của các ngươi cũng có thể chữa khỏi bệnh của hần. Cũng đến giờ rồi, các người dọn dẹp một chút rồi rời khỏi đây đi, nếu không bọn tớ phi thích khách bị các ngươi chọc đến phá hư Bách Kiêu thành thì tính thế nào?”.

Dư ma ma cắn răng hiển nhiên là vô cùng tức giận, nhưng miệng lưỡi không thể lợi hại bằng, tròn mắt hung tợn nói: “Người đâu, tiễn khách”.

Hàn Tiểu cùng Hàn Nhạc hai tỷ đệ lại giống như lúc mới đến bị người ta thô lỗ đẩy ra khỏi cửa. Nhưng lần này bọn họ ở trên xe ngựa lên núi Vân Vụ, rốt cục có thể bước chân lên vùng đất mà họ ước mơ thiết tha được đến kia.

Núi Vân Vụ, nơi ở của thần y. Lần này lên núi mới biết không ngờ địa thế trên núi phức tạp như vậy, vòng vo bảy vòng tám rẽ cuối cùng cũng nhìn thấy nhà ở. Dưới chân núi nhìn lên trên chỉ thấy núi non vậy mà lại có cư viện liền kề nhau, từng khu từng khu trồng thức ăn và thảo dược.

Hàn Tiểu cùng Hàn Nhạc suốt đường đi vẫn có chút không yên, đây là cơ hội cứu mạng cuối cùng, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ? Vân Vụ lão nhân ngồi đối diện hai tỷ đệ bọn họ, không nói một lời, hình như tâm trạng cũng không được tốt, Hàn Nhạc ở trên xe ngựa không yên lo âu đến vắng đầu, không kìm được nói với Hàn Tiểu: “Tỷ tỷ, tai tính bị người đuổi đi, phúc tinh bị người đoạt, loại nào cũng không tốt”.

Giọng nói của hần rất nhỏ nhưng Vân Vụ lão nhân vẫn nghe thấy, lão lạnh lùng đưa mắt nhìn tỷ đệ bọn họ, không nói gì. Xe ngựa chạy hồi lâu rốt cục cũng dừng lại.

Có gia nô chạy lại bế Hàn Nhạc, một nha hoàn tên gọi Liên Kiêu đi tới dẫn tỷ đệ Hàn Tiểu đến một căn phòng bài trí rất tốt. Đợi bọn họ thu xếp ổn thỏa, nghỉ ngơi một chút, Liên Kiêu dọn com chiều. Sau khi ăn xong, nàng dẫn Hàn Tiểu đến sân trước của một tiểu viện: “Hàn cô nương, thần y đang chờ người, đệ đệ của cô, ta sẽ thay cô nương chăm sóc, đừng lo lắng”.

Hàn Tiểu gật đầu cảm ơn, ngược mắt liền thấy cửa viện có tấm biển đề hai chữ “Nham Trúc” rất lớn.

Vân Vụ lão nhân đã đứng ở cửa viện chờ Hàn Tiểu, lão nói cho nàng biết, người ở nơi này chính là thành chủ Bách Kiêu thành Nhiếp Thừa Nham. Hàn Tiểu giật mình, đại nhân vật mà nàng tôn sùng, người mà nàng còn chưa bao giờ được nhìn thấy mặt, hiện giờ đang gần trong gang tấc.

“Từ giờ trở đi A Nham chính là chủ tử của ngươi”, Vân Vụ lão nhân hiền nhiên rút kinh nghiệm từ Dư ma ma, hần lấy ra khế ước bán thân đưa cho nàng. Hàn Tiểu nhìn kỹ, vui vẻ ký tên đồng ý. Nàng đã nhiều lần làm nô bộc nhưng lần này lại có chút kích động bởi chủ tử của nàng chính là Nhiếp Thừa Nham. Chỉ là bên ngoài nói Nhiếp Thừa Nham xây Bách Kiều thành để đối đầu cùng núi Vân Vụ, nhưng hôm nay xem ra, Vân Vụ lão nhân cũng họ Nhiếp mà lại gọi một tiếng A Nham, khả năng có quan hệ không phải là ít.

“Ngày chủ tử của ngươi chết cũng là ngày ngươi mang theo đệ đệ xuống núi”, đây là điều kiện của Vân Vụ lão nhân, Hàn Tiểu không hề nghi ngờ, ra sức gật đầu.

Lão nhân còn nói tiếp: “Tối nay là đêm quan trọng với A Nham, nếu hần có thể qua được đêm nay thì có thể tiếp tục sống”.

Tâm Hàn Tiểu chợt lạnh, Nhiếp thành chủ sẽ chết? Thì ra suy nghĩ cả nửa ngày, nàng vẫn là được dùng để xung hí? Không phải là bệnh nặng đến đâu chỉ cần Vân Vụ lão nhân đồng ý là có thể cứu sống sao?

Hàn Tiểu nhìn thẳng lão nhân, tuy rằng trong lòng bối rối khản trương nhưng vẫn thẳng thắn hỏi: “Thần y tiên sinh, bệnh của đệ đệ ta người còn chưa xem qua, thật có thể chữa khỏi sao?”.

“Bốn vị thầy thuốc Thôi, Lý, Trần, Vương của Bách Kiều thành đều nói qua với ta về bệnh tình của đệ đệ ngươi, nếu ta không nắm chắc sẽ không cho ngươi lên núi”, Lão nhân thu hồi lại khế ước bán thân của Hàn Tiểu, nói: “Bệnh của đệ đệ ngươi cần từ từ điều trị, mất nhiều thời gian, cho nên chỉ cần hần có thể ở lại trên núi Vân Vụ là không thể chết được”.

Hàn Tiểu hiểu được ngụ ý, nếu Nhiếp Thừa Nham sống, Hàn Nhạc liền có cơ hội sống, đây là lấy mạng đổi mạng. Tuy xa vời nhưng còn có chút hy vọng, mà Hàn Tiểu sẽ không bỏ qua một cơ hội nào. Nàng nhìn lão nhân gật đầu, tỏ vẻ đã đồng ý, kỹ thực trong lòng nàng cũng hiểu được, hai tỷ đệ nàng đang yếu thế, nên chỉ có thể đồng ý.

Ngay sau đó lão nhân dẫn Hàn Tiểu vào sân, sân rất lớn, đi qua hai dãy nhà mới tới phòng của chủ thành. Trong sân có vài người bộ dáng nô bộc đang đứng, còn có vài người giống thầy thuốc ăn vận nho nhã lưng đeo hòm thuốc, thấy lão nhân đến tất cả đều cúi đầu hành lễ. Lão nhân không để ý bọn họ, chỉ đứng lại trước cửa phòng.

Một người bộ dạng thầy thuốc đưa một hòm thuốc cho Hàn Tiểu dặn dò: “Cô nương, độc của công tử đến giờ Tuất là bắt đầu phát tác, cô nương phải đem chiếc khăn tắm được trong hòm này nhét vào miệng người, để tránh cho người cắn phải lưỡi. Hương là để giúp hô hấp thuận tiện. Ngoại thương của người đã không còn lo ngại, những thuốc cần dùng được đều đã dùng rồi, cô nương một mình coi sóc, thỉnh để tâm nhiều hơn”.

Hàn Tiểu có chút luống cuống, vừa trúng độc vừa bị thương, sao lại chỉ để lại một mình nàng chăm sóc? Nàng vội vàng hỏi: “Một mình ta sao? Vạn nhất đột nhiên phát bệnh, ta không biết xử trí thế nào...”.

“Cô nương, công tử là bị thương và trúng độc, thuốc có thể dùng được đều đã dùng hết, đêm nay là đêm sinh tử, chỉ cần qua đêm nay là người có cơ hội sống. Chúng ta đều ở trong hậu viện, nếu thực sự phát bệnh nặng, cô nương chỉ cần gọi một tiếng. Nên nhớ, tuyệt đối không được để người ngủ”.

Đêm sinh tử! Cơ hội của nàng chỉ có một đêm!

Hàn Tiểu quay đầu nhìn về phía Vân Vụ lão nhân, nhưng lại không nhìn ra chút tâm tư nào trên mặt lão. Lão nói với Hàn Tiểu: “Vào đi”.

Hàn Tiểu cố đứng vững, âm thầm cắn răng, bước tới phía trước cánh cửa ra vào.

Chương 4: Một đêm sinh tử

Trong phòng rất tối, tấm rèm lụa trắng dày rủ xuống che kín luôn cả ánh sáng yếu ớt của buổi hoàng hôn, góc phòng có thấp một ngọn nến, ánh sáng trắng le lói như chiếu ra những bóng ma, khiến không khí trở nên cực kỳ đáng sợ. Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, mùi máu tươi cùng mùi mồ hôi, hỗn hợp mùi kinh khủng đó làm Hàn Tiểu không tài nào thở được, nàng cố nín thở, che giấu đi sự sợ hãi của mình, chậm rãi bước vào buồng trong.

Nàng đã nghe rất nhiều truyền thuyết về thành chủ Nhiếp Thừa Nham. Chỉ là phải gặp nhau trong tình cảnh này, Hàn Tiểu không biết mình nên vui hay nên buồn nữa.

Buồng trong cũng tối như gian ngoài, mùi tuy rất nồng nhưng bù lại không gian cực kỳ ấm áp, thì ra ở bốn góc đều có chậu than. Có lẽ vì để tiện cho việc khám chữa bệnh nên giường được kéo tới trong góc phòng, bốn phía chẳng có đồ đạc gì cả, trên giường lót tấm nệm mỏng, có một nam tử tuổi chừng hai mươi đang nằm nghỉ, so với Long thiếu gia thì tuổi tác cũng chẳng hơn kém nhau bao nhiêu. Tóc hần rối tung, toàn thân rã rượi, chiếc chăn mỏng chỉ được đắp đến nửa thất lưng, mùi trong phòng là do trên người Nhiếp thành chủ tỏa ra.

Tình cảnh này hoàn toàn khác xa so với những gì Hàn Tiểu tưởng tượng, mà tuổi của Nhiếp Thừa Nham cũng trẻ hơn rất nhiều so với suy nghĩ của nàng. Hàn Tiểu đặt hòm thuốc trên cái bàn nhỏ, bước vài bước gần lại để thấy rõ hơn. Mái tóc Nhiếp Thừa Nham bù xù, rối tung xòa trên giường. Sắc mặt hần ta trắng bệch, lộ ra màu xanh yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền, môi mỏng mím chặt, khóe miệng lộ ra một góc khảm. Thầy thuốc bên ngoài nói hần ta cắn chặt môi đến chảy máu, bị thương quả không sai. Nhiếp Thừa Nham lúc này trông vô cùng chật vật.

Hàn Tiểu hít sâu một hơi, những vết thương trên cơ thể của Nhiếp Thừa Nham vừa dài lại sâu, biến dạng rất nhiều. Vết thương này ngày trước chắc là phải sâu đến mức có thể thấy được cả xương, tình huống đến được như thế này chắc là phải mất cả một quãng thời gian dài. Hai tay hần bị buộc lên thành giường, chắc vì hay giãy dụa nên cổ tay đầy những vết bầm tím. Cổ chân của Nhiếp Thừa Nham cũng được băng bó lại, quần vải rất dày, quần cao tới hơn phân nửa bắp chân.

Bộ dạng của Nhiếp Thừa Nham thực sự rất thê thảm, mùi trên người hắn làm cho người ta chịu không nổi phải bật mũi. Hàn Tiểu lấy lại bình tĩnh, hắn ta là ai? Là Nhiếp Thừa Nham, là người dựng nên thành Bách Kiều chuyên trị bệnh cứu người, là người mà nàng ngưỡng mộ đã lâu, có gì mà phải sợ chứ? Nàng là nô tỳ của hắn, tới để chăm sóc bệnh tình cho hắn.

Trong phòng rất yên ắng, thậm chí Hàn Tiểu còn không thể nghe thấy được tiếng hít thở của Nhiếp Thừa Nham, nàng nhẹ nhàng bước đến, nàng muốn được nhìn rõ vết thương của hắn. Vừa lại gần, hắn đột nhiên mở trừng mắt ra, Hàn Tiểu sợ tới mức giật nảy mình. Nàng thở hổn hển, lấy lại bình tĩnh, nhìn ngược lại hắn.

Đó là một đôi mắt đen với ánh nhìn u ám, ánh mắt đó Hàn Tiểu đã từng thấy qua. Ánh mắt đầy căm phẫn đó ngập tràn sự bi quan chán chường, hẳn học của chủ nhân nó.

Hắn trừng mắt nhìn nàng như vậy đã lâu. Hàn Tiểu chẳng biết nên làm gì cho phải. Nàng đã vô số lần tưởng tượng ra hình ảnh của Nhiếp Thừa Nham trong đầu mình nhưng người đang nằm trước mắt này, hoàn toàn vượt quá khả năng suy nghĩ của nàng. Nàng cứ nhìn hắn mãi, cuối cùng, lại nở một nụ cười.

Nụ cười này của Hàn Tiểu làm Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng càng đáng sợ hơn nữa, hắn híp hai mắt lại, lông mi nhú chặt, nhìn nàng bằng ánh mắt còn kinh người hơn lúc nãy, Hàn Tiểu bị hắn nhìn như vậy vẫn tươi cười như không có chuyện gì. Hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại.

Không khí lại càng im ắng, Hàn Tiểu lên thở ra một hơi, chăm chú nhìn vết thương trên người Nhiếp Thừa Nham, nàng đã làm người phụ việc cho rất nhiều thầy thuốc, chăm sóc không ít người bệnh, cho nên kinh nghiệm tương đối nhiều, những vết thương trên người hắn đều đã được xử lý tốt, nhìn màu sắc của thuốc cao hẳn là vừa đối không lâu.

Hàn Tiểu không có việc gì làm. Nàng nghĩ nghĩ rồi lại nhìn Nhiếp Thừa Nham một chút, sau đó đứng lên đi vòng vòng quanh căn phòng, cầm lấy cây lược gỗ, lấy một miếng vải buộc tóc, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng chải tóc cho hắn.

Nàng vừa chải xuống một lược, hắn lập tức mở mắt ra, nhìn nàng bằng ánh mắt sắc bén như dao. Hàn Tiểu cười cười trấn an hắn, động tác của nàng rất nhanh, chẳng mấy chốc mái tóc xoải rối của hắn đã được chải xong, nàng nhanh chóng búi một búi tóc lên đỉnh đầu, lấy khăn buộc lại, thắt nút. Kiểu tóc đó trông qua có vẻ buồn cười nhưng lại giúp hắn trở nên gọn gàng hơn rất nhiều.

“Làm như vậy sẽ thoải mái hơn một chút”, Hàn Tiểu búi tóc xong, cảm thấy rất hài lòng với thành quả của mình.

Nhiếp Thừa Nham cứ như một con quái vật đang trừng mắt nhìn nàng, một người sắp chết như hắn thì cần “thoải mái hơn một chút” để làm gì? Hàn Tiểu cùng hắn nhìn nhau một hồi, rốt cuộc nàng nghĩ, mình cũng nên giới thiệu về bản thân một chút nên mở miệng nói với Nhiếp Thừa Nham: “Ta tên là Hàn Tiểu, là nô tỳ của ngài”.

Hắn không nói lời nào, nàng nhìn miệng của hắn, nghĩ chắc là do hắn bị bịt miệng nên mới đưa tay về phía đó, hỏi: “Ta lấy cái này ra nhé?”. Nàng chỉ hỏi cho có vậy thôi chứ thực ra là tay nàng đã gỡ miếng vải ra rồi. Nhưng không ngờ Nhiếp Thừa Nham lại nhân cơ hội này cắn nàng một cái.

Hình như là hắn hận nàng lắm thì phải, dùng hết sức cắn nàng. Hàn Tiểu đau đến mức hét lớn lên một tiếng, nàng phải dùng bàn tay còn lại bóp hàm dưới của hắn mới rút tay ra được. Nhiếp Thừa Nham vừa giận lại vừa sợ, hắn không ngờ là nàng cũng dám bóp cằm của hắn như vậy. Hàn Tiểu cũng kinh ngạc nhìn hắn, không ngờ một đại nhân vật như Nhiếp Thừa Nham lại há miệng ra cắn người. Hai người cứ đầu nhón碌 với nhau mãi như vậy, cuối cùng Nhiếp Thừa Nham cũng đành chịu thua, giận dữ nhắm mắt lại, mắt không thấy thì tâm không phiền nữa.

Trong viện, vị thầy thuốc vừa được Hàn Tiểu thế chân đang đối diện với Vân Vụ lão nhân, nói: “Sư phụ, làm như vậy liệu có ổn không? Đứa bé đó tuổi vẫn còn nhỏ, lại chẳng biết chút gì về y thuật, để nàng chăm sóc công tử, lỡ như ...”.

“Lai lịch của nàng không phải là đã được điều tra rõ ràng rồi sao?”, Vân Vụ lão nhân không đáp, chỉ hỏi ngược lại.

“Dạ phải”, Tiết Tùng đáp. Sau khi nhận được hai mươi phong thư của Hàn Tiểu, sư phụ liền phái người đi điều tra nàng. Chuyện đó Tiết Tùng cũng biết, hơn nữa hắn còn nhớ rõ những dòng thư được thám tử hồi báo: “Hàn Tiểu, mồ côi cha mẹ, năm nay mười bốn tuổi, mang theo đệ đệ đi khắp nơi cầu y, đệ đệ vì mạch yếu, lục phủ ngũ tạng hư nên bị bệnh, chân không thể đi được”.

Tiết Tùng đã từng xem qua, nguyên nhân dẫn đến mạch yếu như vậy rất khó tìm ra, châm cứu thì may ra, về phần lục phủ ngũ tạng sau khi bắt mạch sẽ cho uống từng loại thuốc cụ thể, nhưng cái chân không thể đi này thì thực sự rất kỳ quái, chỉ sợ là bệnh tình đã nặng rồi, khó mà điều hòa huyết mạch được, như thế rất khó giải quyết. Chứng bệnh như vậy nếu ở chỗ những thầy thuốc bình thường chỉ sợ là chống cự được chưa đến vài tháng. Nhưng Hàn Nhạc đã phát bệnh được hai năm, Hàn Tiểu công hắn đi khắp nơi cầu y thế mà vẫn chưa chết.

Hàn Tiểu này rất có nghị lực lại thông minh hơn người. Trong thành Bách Kiều đã có vài vị thầy thuốc nói đỡ cho nàng, hy vọng hắn có thể nói với sư phụ hắn là Vân Vụ lão nhân cho nàng một cơ hội. Tiết Tùng chán bệnh, bốc thuốc cho Hàn Nhạc nên hiểu biết về y thuật của Hàn Tiểu cũng không phải là ít. Nàng tuy không xuất thân từ y môn nhưng cũng nhận biết được vị thuốc này có thể chữa được những bệnh gì. Mấy vị thầy thuốc nói, đứa bé này phúc lớn lắm, cả gan xông lên núi Vân Vụ mà vẫn có thể toàn mạng trở về, nàng ở thành Bách Kiều giúp đỡ cho các y quán, những người bệnh qua tay nàng chăm sóc chẳng có ai chết cả.

Bây giờ sư phụ lên núi lại mang Hàn Tiểu theo, để nàng một mình chăm sóc công tử trong đêm sinh tử này, chẳng lẽ ông ấy cũng tin vào hai chữ “phúc tinh” mà người ta đồn thổi sao?

Tiết Tùng cuối cùng vẫn là kìm không được, hỏi: “Ý của sư phụ là muốn dùng nàng ‘xung hĩ’ ư?”.

Vân Vụ lão nhân im lặng hồi lâu không nói, Tiết Tùng đang nghĩ chắc câu hỏi này mình không có được đáp án rồi thì lại nghe Vân Vụ lão nhân lẩm bẩm: “Có một người... ta chỉ mới gặp qua được một lần... những người bệnh được người đó chăm sóc, chưa từng có ai chết cả. Không biết Hàn Tiểu giờ, có giống như người đó không... Thương thể của A Nham... chúng ta đã làm hết những gì có thể làm rồi”.

Giọng nói của Vân Vụ lão nhân rất nhỏ, Tiết Tùng ở kế bên mà cũng chỉ nghe được đôi ba câu, trong lòng vẫn chưa hiểu được ý tứ trong lời của sư phụ. Hàn cúi đầu, cung kính đứng sang một bên hầu hạ sư phụ, không dám hỏi lại.

Hàn Tiểu không biết nhất cử nhất động của nàng ở thành Bách Kiêu đều bị người khác điều tra. Thực ra trong lòng nàng cũng có chút thất vọng về Vân Vụ lão nhân. Người hành nghề y, nghiên cứu y thuật là để trị bệnh cứu người. Vân Vụ lão nhân đặt ra nhiều quy tắc như vậy nàng cũng miễn cưỡng chấp nhận vì y thuật của ông ấy cao siêu nhưng người như Vân Vụ lão nhân lại cũng tin vào cái gọi là phúc tinh. Điều này thực sự là một đả kích lớn với nàng về y thuật. Nhưng giờ phút này, khi trông thấy Nhiếp Thừa Nham đang phải đối mặt với cái chết, thì nàng mới biết là họ cũng chẳng còn cách nào khác. Nàng hồi tưởng lại lời dặn của vị thầy thuốc kia, đốt hương lên, tẩm thuốc vào khăn cho thật tốt, ôm hòm thuốc đi đến bên cạnh Nhiếp Thừa Nham.

Nhiếp Thừa Nham lúc phát độc, thở rất khó khăn, nhìn thấy tiểu nha đầu này lại quay lại, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một chữ: “Cút!”. Giọng nói khàn khàn đó làm Hàn Tiểu nhớ tới cảm giác lúc nàng cống đệ đệ trên lưng, dẫm lên những chiếc lá khô khiến nó vỡ vụn trên những con đường nhỏ vào mùa thu.

“Dạ, chủ tử”, Hàn Tiểu chỉ thuận miệng trả lời chứ thực ra nàng hành động hoàn toàn ngược lại. Nàng bước đến gần hơn, nhìn thấy trán hắn bắt đầu đổ mồ hôi, toàn thân căng cứng liền biết ngay là độc sắp tái phát, nàng nhanh chóng gấp khăn lại nhiều lần, mở cầm của Nhiếp Thừa Nham ra, dút khăn vào miệng hắn, lần này nàng rút tay ra rất nhanh, tránh được một đòn của hắn. Nhiếp Thừa Nham không cần được Hàn Tiểu, ánh mắt có chút u sầu, nàng cười cười. Không ngờ Nhiếp Thừa Nham, thành chủ của thành Bách Kiêu lại là người như vậy.

Nhiếp Thừa Nham đã không còn hơi sức đâu mà đuổi nàng đi nữa, hắn cắn chặt miệng lại, hắn rất đau, hắn bức bối, hắn muốn giết người, hắn còn muốn chết nữa.

Toàn thân hắn bắt đầu run rẩy, mắt đầy tơ máu, nhưng hắn vẫn nhìn thấy được ánh mắt thân thiện của nàng, lại là nha đầu đó. Hắn nhắm mắt lại, trong đầu tràn ngập hình ảnh của người con gái tên Trương Tiểu Nhan, đã từng có ánh mắt xinh đẹp, luôn thẹn thùng vui mừng mỗi khi nhìn thấy hắn. Hắn đã nghĩ sẽ có thể cùng chủ nhân ánh mắt đó nắm tay nhau đi hết quãng đường đời này, chỉ tiếc là đã không còn cơ hội nữa rồi.

Đau đớn tựa như thủy triều, cứ hết lui rồi lại tới. Nhiếp Thừa Nham dường như đã dạo đủ một vòng ở quỷ môn quan, chẳng biết qua bao lâu chỉ biết là khi cơn đau này qua đi, hắn vẫn còn sống. Hắn nghe được chút động tĩnh từ Hàn Tiểu nên từ từ mở mắt.

Hàn Tiểu đặt một chậu nước ở kế bên, đang giúp hắn lau mồ hôi, vì bị trúng độc nên mồ hôi của hắn rất tanh, dính ở trên người cực kì khó chịu. Nhiếp Thừa Nham nhú mày, hơi khó hiểu, không biết là nàng lấy chậu nước ấm này ở đâu ra? Hàn Tiểu cười với hắn: “Nô tỳ tìm thấy suối nước nóng ở sân sau”. Nàng nói chuyện với hắn bằng giọng điệu vô cùng bình thường, giống như là một màn hóa ác quỷ vì độc phát ban nẩy của hắn nàng hoàn toàn không nhìn thấy, nàng thực sự rất can đảm.

Cái khăn dày mềm mại đang nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên người hắn, Nhiếp Thừa Nham thoải mái thở một hơi dài. Nàng vươn tay gỡ cái khăn trên miệng hắn ra, dùng thìa nhỏ múc nước, dút từng thìa cho hắn.

Thật thần kỳ, nàng dường như là tự biến ra được cái chậu, cái chén nước nhỏ này. Nhiếp Thừa Nham vừa bị đau đớn tra tấn một hồi nên chẳng còn chút sức lực nào, hắn cũng không giãy dụa nữa, lẳng lặng uống nước, uống xong cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Hắn khỏe hơn một chút, nhìn thấy Hàn Tiểu đang lau bả vai mình lại quát: “Cút!”.

Hàn Tiểu đáp: “Dạ, chủ tử”, nhưng vẫn tiếp tục làm chứ không hề có ý định dừng lại, nàng cẩn thận tránh miệng vết thương, giúp hắn lau người, động tác nhẹ nhàng nhưng rất nhanh nhẹn, dường như đã quen với việc chăm sóc người bệnh. Không biết lão nhân kia tìm đâu ra được nha đầu này nhỉ?

Nhiếp Thừa Nham tò mò hỏi: “Ông ta cho người lợi lộc gì?”.

Hàn Tiểu dừng tay một chút, hiểu ra. Nàng lại tiếp tục lau, đáp: “Nô tỳ mang đệ đệ đến để cầu y nhưng vì không có tiền nên đành phải bán mình làm nô tỳ”.

“Nếu ta chết, hai người các người sẽ phải cút đi sao?”.

Hàn Tiểu sững sờ: “Đúng”.

Nhiếp Thừa Nham nở một nụ cười, nụ cười đầu tiên của hắn trong đêm nay nhưng hắn cười lại không mang theo ý cười: “Thật tốt, chết còn có kẻ chôn cùng”, giọng nói mang đầy ác ý.

Hàn Tiểu nhúng khăn vào chậu, giặt sơ qua, nàng thật sự khó chịu, điều đó làm cho tâm tình của Nhiếp Thừa Nham vui hẳn lên. Hàn Tiểu vắt khăn xong lại tiếp tục lau thân thể của Nhiếp Thừa Nham, chà chà, lau lau một hồi nàng mới mở miệng nói: “Chủ tử không chết được đâu, đệ đệ của nô tỳ cũng thế”.

Nhiếp Thừa Nham châm biếm: “Vận mệnh không nằm trong tay người, không phải người muốn nó như thế nào thì nó sẽ theo ý người đâu”.

“Đệ đệ của nô tỳ bệnh, ngay từ đầu thầy thuốc đã nói là sẽ không sống được quá ba tháng nhưng mà bây giờ đã qua hai năm rồi, nó vẫn còn sống và sẽ

tiếp tục sống. Chủ tử, ngài cũng sẽ như vậy”.

Nhiếp Thừa Nham trầm mặc, hơn nửa ngày mới nói: “Ta không thể đi được nữa, chân bị phế rồi thì sống có ích gì?”.

“Đệ đệ nô tỳ chân cũng không thể đi nhưng cuối cùng chúng ta vẫn đến được nơi này. Chúng ta đã trèo qua rất nhiều ngọn núi, đi qua rất nhiều tòa thành”.

“Nhưng ta lại yêu một người đã chết”.

“Phụ mẫu nô tỳ cũng đã qua đời”.

Nhiếp Thừa Nham không nói gì nữa, trừng mắt nhìn nàng, nếu hắn còn có thể cử động nhất định là sẽ một cước đá nàng đi, sao nàng cứ phải tranh cãi với hắn nhỉ? Hàn Tiểu giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt đó của Nhiếp Thừa Nham, lại chuyên tâm giúp hắn lau mình, vừa chà đến thắt lưng, nàng hát cái chân móng ra, Nhiếp Thừa Nham bất ngờ, lớn tiếng quát: “Không được động vào ta”.

Hàn Tiểu làm như không có chuyện gì lại vắt khăn thêm một lần nữa, nói: “Nô tỳ đã từng làm nha hoàn sai vặt cho rất nhiều nhà, tắm rửa, chải đầu, đi tiêu đi tiểu ta đều đã giúp người ta làm. Nô tỳ cũng thường xuyên tắm rửa cho đệ đệ mình, chủ tử so với hắn tuổi cũng có hơn gì nhiều đâu, đừng ngại”.

“Đệ đệ người năm nay bao nhiêu tuổi?”.

“Mười tuổi”.

“Ta đã hơn hai mươi rồi”, Nhiếp Thừa Nham nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, hắn đã đến tuổi có thể cưới vợ rồi lại bị đem ra so sánh với một thằng nhóc vắt mũi còn chưa sạch. Lại còn nói hắn tuổi cũng có hơn gì nhiều đâu.

“Chủ tử nên để nô tỳ lau người cho, đến đệ đệ ta còn biết dù bị bệnh cũng không được ở bẩn cơ mà”.

“Người dám nói là ta ở bẩn à?”, Nhiếp Thừa Nham hiện tại khá là chật vật, một đại nhân vật từng hô phong hoán vũ giờ lại bị một nha đầu si nhục, hắn chịu nổi sao?

“Không phải, chỉ là người chủ tử thực sự không được sạch sẽ cho lắm”, Hàn Tiểu nói chuyện một cách thoải mái, nàng nhanh nhẹn bắt tay vào làm tiếp cho xong việc rồi nhanh chóng bung chậu nước ra ngoài. Nhiếp Thừa Nham cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đang dần dần phát đau, hắn bắt đầu cắn răng.

Cái khăn tắm nước được tháo lại một lần nữa được nhét vào miệng hắn, hắn lại nhìn thấy nụ cười thân thiện, bình tĩnh của nha đầu nào đó. Lần này hắn không nhắm mắt nữa, hắn nhìn thấy cặp mắt của nàng, đó là một đôi mắt to, đen láy nhưng sáng ngời, trong đôi mắt đó không hề có sự sợ hãi, do dự, nàng cứ nhìn hắn như vậy hắn cũng không biết phải làm sao, không thêm để ý đến cơn đau nữa, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt kia nhưng hắn nghĩ, lần này chắc hắn chống đỡ không nổi nữa rồi vì đôi mắt hắn dần trở nên mơ hồ, hắn sắp mất đi ý thức, nhưng không phải. Lúc hắn tỉnh lại vẫn nhìn thấy được nụ cười của nàng.

Nàng gỡ cái khăn đang nhét trong miệng hắn ra, Nhiếp Thừa Nham từ từ hít thở lấy sức lại bắt đầu massage nàng, massage nụ cười của nàng, massage ánh mắt của nàng, massage cái thân thể gầy gò ốm yếu của nàng, massage cái tính hay tranh cãi với hắn của nàng, massage luôn cả cái gian phòng này, ngọn núi này, hắn chửi rủa đủ thứ.

Sau đó hắn lại phát hiện nàng cứ lẳng lặng ngồi xoa tay cho hắn, hắn vì bị đau nên hay giãy dụa, làm cho thầy thuốc khó lòng chữa bệnh nên hay bị trôi lại, trừ bỏ cảm giác đau đớn ra thì tay hắn dường như là quên hết tất cả những thứ khác rồi.

Nàng cực kỳ kiên nhẫn xoa cho hắn, xoa xoa bóp bóp một hồi lại chuyển sang bấm huyệt, dần dần xuống dưới tâm huyệt, tam tiêu huyệt, ... Năm ngón tay của nàng đã chạy đến cổ tay của hắn rồi, nàng cực kỳ kiên nhẫn, chậm rãi xoa bóp cho hắn rất nhịp nhàng.

Nhiếp Thừa Nham cười lạnh: “Thủ huyệt là dùng để dưỡng sinh phòng bệnh, ta bị trúng độc người nghĩ làm như vậy sẽ có ích sao?”.

“Nô tỳ không phải thầy thuốc, chỉ muốn giúp ngài thoải mái hơn một chút thôi. Nô tỳ từng đọc một cuốn sách, cuốn sách đó nói “Huyệt lý tương thông” nên bấm huyệt ở tay hắn là cũng có tác dụng, mỗi ngày nô tỳ bấm huyệt cho đệ đệ, đệ ấy luôn nói là rất thoải mái. Huyệt ở chân cũng thế, chỉ là chân chủ tử đang phải băng bó, xoa bóp không được”, Hàn Tiểu hình như không nghe ra được sự châm chọc của hắn vẫn tiếp tục ấn huyệt.

Nàng nhắc đến chân hắn lại nổi giận, chẳng phải khi chăm sóc người bệnh cần phải đặc biệt chú ý đến tình trạng của người đó sao?

Hàn Tiểu không để ý đến cơn giận của nhiếp Thừa Nham, nàng lấy trong áo ra một quyển sách nhỏ, nàng hết nhìn vào tay hắn rồi lại chuyên tâm nhìn sách, sau đó dùng bút đánh dấu gì đó, Nhiếp Thừa Nham khẽ nhíu mày: “Người đang nghiên cứu tay ta đó à?”.

“Nô tỳ không phải đang nghiên cứu tay người, chỉ là nô tỳ nhớ rằng đường vân trên bàn tay của một người bệnh sẽ rất khác so với đường vân trên tay của người đó lúc bình thường từ đó có thể suy ra, nhìn vân tay cũng có khả năng đoán ra được các chứng bệnh”, nói đến đó, Hàn Tiểu thực sự rất hưng phấn, bất quá nàng nghĩ lại, vẫn không nên nói nhiều thì tốt hơn. Đây là đâu? Đây chính là ngọn núi Vân Vụ, nơi mà ai ai cũng là thần y, nàng chỉ là biết tí da lông, không nên nói lung tung thì tốt hơn. Chuyện nhìn tay chẩn bệnh, rất nhiều thầy thuốc không quan tâm nên rất ít người xem bệnh kiểu đó. Nhưng nàng lại hay chăm sóc người bệnh nên có rất nhiều cơ hội nhìn tay bọn họ nên mới có thể nhớ được một chút, một chút xíu như vậy, mỗi khi tìm được một điểm chung nào đó, nàng rất vui, nàng cảm thấy dường như mình lại học thêm được chút gì đó.

Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại, không quan tâm đến chuyện mình bỗng dưng trở thành vật thí nghiệm cho nha đầu đó chữa bệnh nữa, hấn lại bắt đầu thấy đau.

Trong phòng tối như vậy, một vài cơn đau đột nhiên kéo đến, hấn không còn khái niệm gì về thời gian nữa rồi, chỉ cảm thấy đêm hôm nay thật dài.

Đêm hôm nay, hấn nói thật nhiều, nhiều đến mức vượt qua cả tường tượng của hấn, hấn là một người sắp chết rồi sao có nhiều sức để nói chuyện như vậy nhỉ? Nàng nắm tay hấn không buông, cứ xoa xoa ần ần, ần đến từng huyết trên tay hấn đều cảm thấy đau nhức, hấn một mồi lại bị nàng dày vò cả một đêm, không tài nào ngủ được. Hấn cảm thấy rất bức mình, chỉ muốn bóp chết nha đầu này, hấn nói hấn trước sau gì cũng sẽ chết, bảo nàng đừng phí sức nữa, nhanh nhanh cắt đi, nàng lại còn nói hấn vẫn còn rất khỏe, vẫn còn sức mắng chửi người cơ mà chắc là không chết nỗi đâu, hấn như vậy nàng thực sự rất vui, nàng nói đệ đệ nàng được cứu rồi.

Hấn dùng sức mắng nàng dường như cũng quên luôn chuyện bước vào quỹ môn quan luôn rồi. Hấn tự cảm thán sức sống của bản thân hình như vẫn còn rất mãnh liệt, còn đang mãi nghĩ thì hấn nghe được tiếng động phát ra ngoài cửa phòng, Nhiếp Thừa Nham chợt nhận ra hình như đã một lúc lâu độc không phát nữa rồi.

Trời, chẳng lẽ trời đã sáng rồi sao?

Tiết Tùng dẫn theo bốn vị thầy thuốc nữa tiến vào phòng: “Hàn cô nương, đã là giờ Mão rồi nên chúng tôi đến đây đòi được cho công tử”.

Nhiếp Thừa Nham không biết giờ phút này mình đang nghĩ cái gì, hấn không chết, không phải độc Lục Tuyết vốn không có thuốc giải sao? Không phải người ta nói hấn nhất định phải chết sao?

Hấn nghiêng đầu thấy rõ được sự vui mừng hiện lên trên nét mặt của nha đầu kia, nàng đang hỏi Tiết Tùng: “Thầy thuốc, như thế thì chủ tử sống rồi, hấn sẽ không chết đúng không?”.

Tiết Tùng gật đầu: “Đêm nguy hiểm nhất đã qua đi, sau này không còn gì đáng ngại nữa rồi. Hàn cô nương, sư phụ đang ở bên ngoài đợi cô”.

Hàn Tiểu vui mừng đến mức cả đôi mắt dường như cũng biết cười, nàng đang muốn chạy ra bên ngoài thì bị Nhiếp Thừa Nham gọi lại: “Ngươi lại đây”.

Hàn Tiểu cắn cắn môi, không biết là hấn lại muốn gì nữa đây nhưng vẫn làm theo lời hấn, Nhiếp Thừa Nham nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Vân Vụ lão nhân là ông nội ta, độc ta trúng là loại độc độc nhất vô nhị của núi Vân Vụ, Lục Tuyết”.

Hấn hài lòng nhìn ánh mắt kinh ngạc của Hàn Tiểu, nở một nụ cười trào phúng, nhẹ nhàng nói: “Đi đi”.

Chương 5: Chủ tử ước định

Hàn Tiểu bước ra khỏi phòng thì bên ngoài đã là sáng sớm trời trong nắng rực rỡ, nhưng nàng lại thấy trong lòng nặng trĩu. Vân Vụ lão nhân đang đứng trong viện, ở đúng ngay chỗ hôm qua đưa nàng đến, vẫn cái tư thế đó. Ông ta cứ như vậy đợi suốt một đêm sao?

Lời Nhiếp Thừa Nham nói còn vang bên tai Hàn Tiểu: “Vân Vụ lão nhân là ông nội ta, độc ta trúng là loại độc độc nhất vô nhị của núi Vân Vụ – Lục Tuyết”. Lời nói ấy tràn ngập hứng thú, oán hận cùng bi ai, chẳng lẽ bệnh tình của hấn không hoàn toàn do bị thương què chân? Hàn Tiểu bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Vân Vụ lão nhân đứng trước mặt nàng, khuôn mặt nhìn không ra biểu cảm gì. Chắc hẳn ông ta đã biết Nhiếp Thừa Nham còn sống, thế nhưng lại chẳng lộ ra bộ dáng mừng rỡ. Câu nói đầu tiên sau khi ông gặp Hàn Tiểu lại là một câu hỏi: “Ngươi đã làm những gì cho hấn?”.

“Chải tóc, mát xa, đốt hương, rót nước...”.

“Ta hỏi ngươi, trừ những việc hầu hạ bình thường, ngươi còn làm gì nữa?”.

Hàn Tiểu nghĩ kỹ: “Tôi bấm huyết tay cho hấn”, việc này có thể tính là không phải việc hầu hạ bình thường nhỉ.

“Huyết tay?”, Vân Vụ lão nhân có phần kinh ngạc, sao lại động đến huyết tay?

Hàn Tiểu thấp thỏm không yên: “Không thể sao? Bấm huyết có thể làm cho hấn thoải mái hơn. Tôi, tôi đã từng xem qua một số sách thuốc, ở đó có viết bàn tay thông với lục mạch...”. Dưới cái nhìn chăm chú của Vân Vụ lão nhân, giọng nói của nàng càng ngày càng nhỏ dần. Nàng chợt dạ. Nàng chưa từng được học y thuật một cách nghiêm chỉnh. Nàng chỉ tự lật giở sách thuốc, học thuộc mấy phương thuốc, có vấn đề gì liền đi hỏi các thầy thuốc, sau đó dựa vào tai nghe mắt thấy cùng kinh nghiệm đông một chút tây một ít tích góp lại mới được sơ sơ. Vậy mà hiện tại lại đứng trước mặt thần y nói cái gì bàn tay thông lục mạch kia chứ.

“Thông lục mạch, sau đó thế nào?”. Thế nhưng Vân Vụ lão nhân lại muốn nghe nàng nói tiếp.

“Sau đó, sau đó bấm các huyết vị thích hợp, có thể kích thích lục phủ ngũ tạng, khai thông kinh lạc, thông khí và máu. Chủ tử rất đau đớn, nhưng xoa bóp một lúc liền cảm thấy thoải mái hơn. Tôi, tôi cẩn thận xem qua rồi, nửa thời gian đầu đầu chưa hết một nén hương độc đã phát tác, sang đến nén hương thứ ba thì tôi bắt đầu bấm huyết, chủ tử qua bốn nén hương sau đó mới lại phát tác, rồi thời gian phát bệnh càng ngày càng muộn”.

“Đây là do thuốc chúng ta dùng trước đó làm suy giảm độc tính, chưa chắc là kết quả do ngươi bấm huyết mà có”, Vân Vụ lão nhân tùy việc mà xét, song vẫn âm thầm giật mình về sự cẩn thận của tiểu nha đầu này.

Hàn Tiểu nghe ngữ khí của lão nhân cũng không có vẻ tức giận, hơn nữa lại bằng lòng thảo luận với nàng. Nàng vốn yêu thích y thuật, hiển nhiên cảm thấy vô cùng hưng phấn. Nàng lấy ra một cuốn sổ nhỏ: “Trong lòng bàn tay của chủ tử có chỗ đen sẫm, hiện rõ ràng hai vết đen hình tam giác ngay ngắn, mạch màu đen kéo dài đến tận cổ tay. Đền nén hương thứ năm, tướng tay* của chủ tử cũng không có thay đổi, lúc này tình trạng đau nhức có vẻ dịu đi, nhưng chứng bệnh lại chẳng có xu hướng tốt lên. Thế nên tôi cho rằng độc của hắc vẫn chưa giải được, nhưng bấm huyệt cũng có thể giúp hắc giảm đau đớn, phải vậy không?”.

*Tướng tay: chỉ hình dáng, đường nét trên lòng bàn tay.

Vân Vụ lão nhân đoạt lấy cuốn sổ nhỏ của nàng, nhìn một hồi vẫn là không hiểu, lại đưa trả cho nàng, hỏi: “Xem tướng tay là ai dạy ngươi?”.

“Không ai dạy cả, tự mình xem sách mà thôi. Khi chăm sóc người bệnh tôi đều ghi nhớ bệnh trạng của bọn họ, mắt, lưỡi, tay, trên người, còn có chân, tại mỗi thời điểm khác nhau thì mỗi chỗ trên cơ thể thay đổi đều không giống nhau”. Nàng nhìn nhìn lão nhân, cảm giác chột dạ lại trào dâng: “Sau đó tôi đem những điều này kết hợp với chẩn đoán của các vị đại phu, tự mình phân tích suy xét”. Nàng thấy chân mày lão nhân nhăn lại, nàng vội vàng khấn trương biện bạch: “Tôi chưa từng hại người nào, bọn họ sau này đều tốt lắm. Tôi luôn luôn nghe lời thầy thuốc, chỉ là tôi thích tổng kết lại những biện pháp có tác dụng. Chủ tử, chủ tử cũng tốt lên, thật đấy, bệnh nhân mà tôi từng chăm sóc chưa có ai bị chết, cho nên họ mới gọi tôi là phúc tinh”. Nói đến đây Hàn Tiểu có chút ảo não, nàng tin chỉ có y thuật mới có thể cứu người, vậy mà hiện giờ lại vô ý thức nói đến chuyện phúc tinh để tranh thủ cơ hội lưu lại. Nàng dừng một chút, ngập ngừng nói: “Thần y, tôi đã hoàn thành chuyện mà người yêu cầu, đệ đệ tôi có thể ở lại đây đúng không?”.

Hàn Tiểu âm thầm hối hận vì đã nói quá nhiều, sợ bản thân không có căn cứ y thuật làm cho Vân Vụ lão nhân ác cảm, lấy cớ đuổi bọn họ xuống núi. Có điều, cứ nói tới y thuật là nàng liền không kiềm chế nổi bản thân. Kỳ thật nếu như cha mẹ nàng không mất sớm, nếu nàng không phải một nữ tử, nàng thật sự rất muốn trở thành đại phu. Nhưng bây giờ nàng chỉ cầu có thể tận dụng tốt cơ hội hiếm có này để chữa khỏi bệnh cho đệ đệ mà thôi.

Vân Vụ lão nhân không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn nàng. Hàn Tiểu quỳ xuống đất, sống lưng ướt đầm mồ hôi lạnh. Nàng đã khiến thần y mất hứng? Nếu theo như lời Nhấp thành chủ nói thì ông ta tự tay hạ độc cháu nội của mình? Vậy lão có thể cam tâm tình nguyện chữa trị cho đệ đệ của mình sao? Thế nhưng rồi núi Vân Vụ còn có thể tìm ở đâu ra nhân vật có y thuật cao siêu hơn đây?

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ không giữ lời?”. Sau hơn nửa ngày rớt cục Vân Vụ lão nhân cũng nói chuyện, mặc dù thanh âm rất lạnh nhạt.

Hàn Tiểu không biết nên đáp thế nào, Vân Vụ lão nhân rất nhanh liền tiếp tục hỏi: “A Nham, hắc, nói với ngươi chuyện gì rồi?”

Hàn Tiểu vẫn không biết nên đáp ra sao. Lão nhân rất kiên nhẫn chờ đợi. Hàn Tiểu ngẩng đầu nhìn ông, trong mắt ông ấy nhìn không ra biểu cảm gì, ít nhất thì Hàn Tiểu đoán không ra. Nàng rút cuộc thành thật nói: “Chủ tử nói, thần y là ông nội của hắc, người nói độc mà người trúng vốn là độc của núi Vân Vụ”.

Lão nhân im lặng hồi lâu. Hàn Tiểu đang thầm sợ hãi thì chợt nghe thấy lão lạnh lùng nói: “Ngươi đi về trước đi. Hôm nay cho phép ngươi nghỉ nửa ngày, buổi chiều lại đến hầu hạ. Liên Kiều sẽ phụ trách chăm sóc sinh hoạt hằng ngày cho tỷ đệ các ngươi, có việc gì cứ nói với Liên Kiều. Bệnh của đệ đệ ngươi, ta sẽ phái người sang xem xét. Có Liên Kiều ở đó, ngươi có thể chuyển tâm chăm sóc A Nham. Đối với mấy người trên núi hắc đều không chịu phối hợp, ngươi là người mới đến, có lẽ sự dễ phòng của hắc với ngươi sẽ không lớn lắm”.

Hàn Tiểu vừa mừng vừa sợ, điều này có nghĩa là bọn họ có thể tiếp tục ở lại nơi này, đệ đệ có cơ hội được cứu rồi. Nhưng lão lại nói đến sự phòng bị của Nhấp Thừa Nham? Lão có ý gì? Trong chuyện này quả nhiên có nhiều ẩn khúc. Hàn Tiểu tạm thời đem tất cả mớ hỗn độn vứt sang một bên, nàng dập đầu tạ ơn, sau đó chậm rãi rời đi.

Vân Vụ lão nhân nhìn bàn tay mình, huyệt tay, vậy mà nghĩ không ra. Bọn họ đã nỗ lực dùng hết tất cả các biện pháp, nhưng lại sơ suất bỏ qua điểm này.

Hàn Tiểu phấn khởi chạy về căn phòng nhỏ. Hàn Nhạc còn chưa tỉnh, nó đang quần chân ngủ say sưa. Hàn Tiểu xem giờ xong cũng không gọi nó dậy, chỉ đến chỗ bao quần áo lấy ra bài vị của cha mẹ được bọc trong lớp vải bỏ ra. Hàn Tiểu đem bài vị đặt trên cái bàn nhỏ, lạy ba lạy: “Cha, mẹ, chúng con rút cuộc đã lên được núi Vân Vụ, bệnh của đệ đệ có hy vọng rồi. Bất kể như thế nào, con nhất định sẽ giúp nó khỏi bệnh. Cha mẹ hãy yên tâm”.

Đang lúc nói chuyện thì Liên Kiều tới, mang đến một ít quần áo sạch sẽ, lại thêm một số đồ dùng hàng ngày. Sau đó nàng ấy dẫn Hàn Tiểu đi một vòng xung quanh, nói qua cho nàng biết lấy nước và đồ ăn ở đâu, quán sù, quy củ... .

“Thần y nói từ nay về sau tôi sẽ chăm sóc tỷ đệ hai người. Nếu có việc gì cần giúp cô cứ đến tìm tôi. Ngày thường cô cứ lo hầu hạ công tử, việc trông nom Hàn Nhạc cứ giao cho tôi”.

Hàn Tiểu cảm ơn, tận dụng cơ hội nghe ngóng tin tức từ Liên Kiều. Nguyên lai núi Vân Vụ chia thành nhiều khu nhà ở, Nham Trúc này là khối bảo địa* tốt nhất trong núi, nằm ở vị trí trong hẻm núi, khí hậu ôn hòa, không những có dòng nước nóng chảy vào, cỏ cây xanh tốt, mà đứng từ bên ngoài nhìn vào ở góc độ nào đi chăng nữa cũng khó có thể phát hiện ra chỗ này, vừa bí mật lại an toàn.

*Bảo địa: vùng đất trù phú, nơi trù phú.

“Công tử rất ít khi lên núi, e rằng lần trở về này cần phải ở lại một thời gian dài”. Liên Kiều có khuôn mặt tròn trĩnh, nhỏ hơn Hàn Tiểu một tuổi, là một tiểu cô nương vừa hiền lành lại chịu khó, không để bụng chuyện gì. Hai cô nương rất nhanh đã trở nên thân thuộc, thậm chí là rất ăn ý.

“Liên Kiều, tính tình chủ tử không được tốt lắm, muội nói xem ta phải chú ý những gì? Ta không muốn mới qua hai ngày mà đã bị đuổi xuống núi đâu”.

Liên Kiều cắn môi, nhìn Hàn Tiểu tỏ vẻ đồng tình: “Tiểu Tiểu tỷ, quan hệ giữa thần y và công tử vốn không tốt, mỗi lần lên núi đều cãi nhau, cho nên bình

thường công tử không ở trên núi. Ngài ấy có người hầu của riêng mình, nhưng lần này bị thương thần y không cho phép bọn họ lên núi. Hiện tại phái tỷ đi, công tử nhất định sẽ trút giận lên người tỷ. Tỷ hãy kiên nhẫn một chút, chờ bệnh ngài ấy tốt lên, chắc chắn sẽ đưa người của ngài ấy đến, lúc ấy tỷ sẽ không phải chịu khổ như thế này nữa”.

Quan hệ không tốt? Trong lòng Hàn Tiểu càng bồn chồn. Chuyện này với thương thế và chất độc trên người Nhiếp Thừa Nham không biết có liên quan gì đến nhau không.

Liên Kiều dường như không rõ nội tình lắm, cũng không nói thêm được gì nữa bèn đưa Hàn Tiểu đi nhận thức hoàn cảnh mới một lần, sau đó dẫn nàng quay về. Hàn Tiểu vào nhà liền gọi Hàn Nhạc dậy. Liên Kiều tay chân lạnh lẽo giúp đỡ thu dọn, bưng tới bữa sáng cho hai tỷ đệ bọn họ. Hàn Nhạc mở mắt, tinh thần xem ra không được tốt lắm, có lẽ do hai ngày nay đã đi qua đi lại nhiều. Hàn Tiểu theo thường lệ giúp nó xoa bóp một lần, rồi cho nó uống thuốc. Liên Kiều đứng một bên xem, rất nhanh liền học được, nàng lớn lên ở trên núi này, cũng có hiểu biết cơ bản về y thuật, bình thường cũng hay làm giúp mấy việc vặt, với lại các động tác này không phức tạp lắm, Liên Kiều ghi nhớ kỹ từng bước trong lòng bàn tay khiến Hàn Tiểu yên tâm rằng nàng đã biết nên chăm sóc Hàn Nhạc như thế nào.

Hàn Tiểu cảm thấy vô cùng biết ơn Liên Kiều, bởi lẽ nàng tuyệt đối không nghĩ đến lần này lên núi bản thân đã trở thành nô tỳ mà còn có thể có người tới chăm sóc đệ đệ giúp mình. Liên Kiều một chút cũng không để ý. Nàng ấy nói hàng ngày chính mình cũng phải lao động, tiện thể chăm sóc đệ đệ cũng không việc gì. Hơn nữa thần y tiên sinh có lệnh, Hàn Tiểu là nô tỳ của công tử, bên cạnh công tử không thể không có người túc trực. Nếu như Hàn Nhạc không có người chăm sóc thì bệnh tình sao có thể tốt hơn được. Hàn Tiểu nghe xong lời này, trong lòng bất giác thay đổi cách nhìn nhận về Vân Vụ lão nhân.

Xem ra chuyện trên núi Vân Vụ này thật đúng là khiến người ta mơ mơ hồ hồ như lọt vào trong sương mù.

Ba người cùng nhau ăn điểm tâm. Lúc sau Hàn Tiểu nhanh nhẹn đi đun nước, giúp Hàn Nhạc tắm rửa, bản thân mồ hôi đầy người cũng thoải mái tắm rửa. Mọi việc thu thập xong xuôi thì đã qua giờ Ngọ.

Tiết Tùng dẫn đến một người có bộ dáng y bợc, hiển nhiên bên Nhiếp Thừa Nham đã lo liệu ổn thỏa. Hắn bảo tới xem bệnh cho Hàn Nhạc. Hàn Tiểu vội vàng mời hắn vào phòng. Tiết Tùng bắt mạch của Hàn Nhạc, im lặng hồi lâu, mặc dù sớm đã nghe nói nhưng đích thân bắt mạch xong vẫn không khỏi lấy làm lạ, chứng bệnh này thực sự đã kéo dài hai năm rồi?

Tiết Tùng bắt mạch xong lại kiểm tra đôi chân, đôi mắt, đầu lưỡi của Hàn Nhạc, sờ phần thất lưng của hắn, sau đó gật đầu với Hàn Tiểu, ý bảo ở ngoài phòng đợi nàng. Hàn Tiểu lấy cuốn sổ nhỏ rồi vội vã đi theo ra ngoài. Trong cuốn sổ này có ghi rành mạch các bệnh trạng mỗi ngày của Hàn Nhạc từ lần đầu tiên phát bệnh đến bây giờ, lời dặn của thầy thuốc sau mỗi lần xem bệnh, tên thuốc đã dùng, liều thuốc, thời gian, thậm chí đồ ăn đồ uống cũng được ghi chép rõ ràng. Trong đó còn ghi chi tiết tiến triển bệnh của Hàn Nhạc qua từng giai đoạn.

Tiết Tùng thăm giạt mình, hắn học y hơn mười năm nay, đã từng khám cho nhiều người bệnh, người nhà của bệnh nhân cũng gặp không ít, nhưng vẫn chưa thấy ai có thể ghi chép bệnh tình tỉ mỉ như vậy, không khỏi nhìn Hàn Tiểu bằng con mắt khác.

Từ lúc Hàn Nhạc bắt đầu sinh bệnh cho tới bây giờ, chứng bệnh và mạch tượng của Hàn Nhạc như thế nào Hàn Tiểu đều có thể nói rõ ràng đầu ra đáy, bệnh lý và toa thuốc cũng có thể cùng thảo luận với Tiết Tùng. Nhưng bệnh của Hàn Nhạc rất phiền toái, đương nhiên không thể chỉ cần Tiết Tùng tới xem liền giải quyết được ngay. Hắn nói với Hàn Tiểu tình hình bệnh trạng thế này hắn cần cùng sư phụ thảo luận nghiên cứu, trước mắt hắn sẽ kê đơn thuốc thay thế cho loại thuốc bột đang sử dụng, uống thử thuốc mới xem sao, nếu cần thiết thì sư phụ sẽ đến xem bệnh cho Hàn Nhạc.

Hàn Tiểu cảm ơn rồi rút, trong lòng không khỏi có chút kích động, thần y trên núi Vân Vụ quả nhiên lợi hại, vừa rồi Tiết Tùng có chỉ ra mấy điểm đều là những điểm mấu chốt. Trở về phòng, nhờ cậy Liên Kiều chăm sóc đệ đệ xong nàng liền gấp gấp tới Nham Trúc.

Bầu không khí ở Nham Trúc không được tốt cho lắm. Nhiếp Thừa Nham giăng co cả một đêm, sáng sớm mới bắt đầu ngủ, giấc ngủ cũng không an ổn, vừa mới tỉnh ngủ chưa lâu. Hàn Tiểu vừa bước vào cửa đã nghe thấy Nhiếp Thừa Nham giống như đang bị sặc, mà vừa sặc lại vừa mắng chửi người.

Hàn Tiểu chạy vào, nhìn thấy hắn đang bị ép uống thuốc, hiển nhiên là vì hắn không phối hợp. Thuốc té khắp người khắp mặt, hắn bị sặc đến nỗi liên tục ho mà còn không ngừng phát câu mắng mỗ, mấy y bợc đang luôn tay luôn chân lau nước thuốc trên người.

Hàn Tiểu chạy lại, đẩy bọn họ ra, nàng cúi người sửa sang lại cái gối dựa cho Nhiếp Thừa Nham, nâng cao đầu một chút cho hắn dễ thở, lại vuốt dọc theo khí quản của hắn. Hơi thở của Nhiếp Thừa Nham dần trở lại bình thường, hắn nhìn nàng thật lâu sau mới tựa như nhận ra nàng.

“Người là nha đầu đáng chết tới qua?”.

Hàn Tiểu sùng sốt, nàng chưa có làm gì sai thế nào lại đáng chết rồi? May mà mấy năm từng trải khiến nàng sớm đã học được một điều rằng không nên so đo cùng người bệnh, huống chi người bệnh này lại là chủ tử của nàng. Nàng gật gật đầu đáp: “Đúng vậy, thưa chủ tử”.

Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại: “Đem đám người kia đuổi hết đi, người của núi Vân Vụ dù một chút ta cũng không muốn nhìn thấy, bảo bọn họ cút ngay”.

Hàn Tiểu ngăn người. Nhiếp Thừa Nham này đúng thật là thích bảo người ta cút. Nàng quay đầu hướng mấy y phó kia cúi đầu tạ lỗi, hi vọng có thể tiếp nhận công việc cho Nhiếp Thừa Nham uống thuốc, rồi mời tất cả ra lui ngoài.

Mọi người đều đi ra cả rồi nhưng Nhiếp Thừa Nham vẫn không muốn uống thuốc. Hàn Tiểu đưa thuốc đến bên miệng hắn, hắn liền quay đầu đi. Thử đến vài lần, một ngụm thuốc cũng không vào được miệng hắn, trái lại nước thuốc sánh ra khắp người hắn. Điều này hiển nhiên làm Nhiếp Thừa Nham bất đầu nổi giận, hắn lại mắng nàng, quát tháo ra lệnh nàng cút đi.

Hàn Tiểu khẽ thở dài trong lòng, đem chén thuốc đặt trên bàn, trên bàn còn có hai chén thuốc giống như vậy nữa, chắc hẳn là mọi người đã có kinh nghiệm, phải chuẩn bị chừng đó thuốc mới hầu hạ được hẳn. Nàng vắt khô khăn ướt, lau những vết nước thuốc bắn trên người hẳn, ung dung nói: “Nô tì mà lẫn ra ngoài chỉ sợ là mấy người đang canh bên ngoài lại lẫn vào đây. Lăn đến lại lăn đi, bên người chủ từ thể nào cũng có người, một mình nô tì phiền toái vẫn tốt hơn so với bọn họ nhiều người cùng nhau quấy rối đúng không?”.

Nhiếp Thừa Nham nhấp môi không nói lời nào. Hàn Tiểu không vội vàng bắt hẳn uống thuốc, chỉ nhẹ nhàng giúp hẳn lau sạch người, rồi ngồi ở bên cạnh. Nhiếp Thừa Nham nhìn không được lại mắng nàng chướng mắt. Hàn Tiểu thầm nghĩ đây chính là chủ từ khó hầu hạ nhất mà nàng từng gặp.

Nàng chợt nhớ đến một chuyện quan trọng. Nàng lấy đôi khuyên tai màu đỏ ra, đưa đến trước mặt Nhiếp Thừa Nham: “Chủ từ, Long Tam công tử bảo tôi mang thứ này cho người, công tử nói là dùng để cứu mạng của người”.

Nhiếp Thừa Nham vốn đang mệt mỏi vì mắng chửi quá nhiều, nhắm mắt không quan tâm tới nàng, nhưng khi nghe thấy Long Tam công tử liền mở mắt, nhìn đôi khuyên tai kia trên tay nàng, trợn mắt giống như không thể tin được, trừng mắt nửa ngày rốt cục quát lớn: “Đưa ta, đưa nó cho ta”.

Hàn Tiểu bị hẳn quát làm giật mình. Nàng đem đôi khuyên tai đặt trong lòng bàn tay hẳn. Tay của Nhiếp Thừa Nham không chút sức lực, lúc giờ tay lên còn có chút run rẩy, hẳn cầm lấy khuyên tai ngắm thật kỹ, một lúc lâu sau hốc mắt đỏ lên, đem khuyên tai nắm chặt trong tay để trước ngực. Người hẳn vừa bản vừa hôi, sắc mặt nhợt nhạt tái xanh, nhếch nhác như quỷ, trên đỉnh đầu còn quần cái khăn trùm đầu rất khô hài, nhưng vẻ mặt bi thương xúc động lúc này lại khiến Hàn Tiểu cảm thấy hẳn có chút chói mắt.

“Long Tam còn nói gì nữa?”.

“Hắn nói, đáp án ở chỗ hẳn, nếu chủ từ muốn biết thì tự mình đến gặp hẳn”.

“Người là thể nào với Long Tam?”.

“A?”, Hàn Tiểu không nghĩ chỉ chuyện lời mà cũng bị xét hỏi thân phận, nàng thành thật trả lời: “Nô tỳ không quen biết Long Tam công tử”.

Nhiếp Thừa Nham híp mắt lại, nhìn chằm chằm nàng: “Nói dối! Nếu không quen biết sao lại phó thác cho người, Long Tam sao có thể giao vật này cho người, lại nhờ người truyền lời? Người lên núi là do Long Tam sắp đặt?”. Không đợi nàng trả lời, hẳn lại nhanh chóng phủ nhận: “Không đúng, lão nhân kia sẽ không thể nào đồng ý”.

“Chủ từ không cần ngờ vực vô căn cứ. Nô tỳ xác thực không quen biết Long Tam công tử”. Hàn Tiểu vô tư nhìn thẳng vào hẳn, nàng đem việc bị bắt kết hôn để xung hi, Long Tam làm sao mà tính lại, đem khuyên tai giao cho nàng như thế nào, nàng vì sao lại có thể lên được núi này, đầu đuôi gốc rễ nói toàn bộ cho hẳn nghe.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng chằm chằm, dường như đang phân xét tính chân thực trong lời nói của nàng. Chờ nàng nói xong, hẳn mới hỏi: “Người gả làm thiếp cho Long Tam?”.

“Chính xác là một con gà trống”, Hàn Tiểu ngữ khí thoải mái, hiển nhiên không đem chuyện bá đường kia để trong lòng.

Nhiếp Thừa Nham có ý châm biếm: “Lần này là gà? Dư nhũ mẫu thật là càng ngày càng có nhiều ý tưởng”.

“Lần này?”, Hàn Tiểu nhìn sắc mặt hẳn thoải mái, đánh bạo hỏi. Thật tò mò, chẳng lẽ Long Tam công tử kia không phải chỉ có một lần xung hi thôi? “Vay lần trước là cái gì?”.

Nhiếp Thừa Nham hình như nghĩ đến chuyện gì nực cười, sau đấy trả lời: “Heo”.

Hàn Tiểu cười phì một tiếng, lại nhìn không được lớn tiếng cười ha ha. Long Tam công tử này thật quá đáng thương, một hồi là lợn, một hồi là gà. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy tức cười, cười không ngừng nổi. Trong chốc lát nàng chợt để ý thấy Nhiếp Thừa Nham đang nhìn nàng chòng chọc. Nàng nhanh chóng chấn chỉnh lại sắc mặt, ho nhẹ vài tiếng: “Ách, nô tỳ, nô tỳ chính là cảm thấy...”. Nên giải thích thế nào về hành vi cười nhạo bằng hữu của chủ từ đây?

“Người tên gọi là gì?”, Nhiếp Thừa Nham không có ý định nghe lý do thoái thác sứt sẹo của nàng.

Hàn Tiểu thẳng lưng: “Nô tỳ tên Hàn Tiểu”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu: “Hàn Tiểu?”.

“Đúng vậy, chủ từ”, Hàn Tiểu lớn tiếng đáp vang dội cả phòng.

“Tốt, tốt lắm”, Hẳn dường như rất hài lòng với tinh thần phấn chấn của nàng: “Ta muốn uống thuốc”.

Hàn Tiểu vừa mừng vừa sợ: “Vâng, chủ từ”. Long Tam công tử quả nhiên nói không sai, đôi khuyên tai này quả là vật cứu mạng. Nàng vui vẻ bung thuốc đến, từng ngụm từng ngụm nuốt cho hẳn uống. Lần này Nhiếp Thừa Nham rất phối hợp, mặt mày cũng không nhăn nhó, đem toàn bộ thuốc nuốt xuống hết.

Uống xong thuốc, nàng lau miệng cho hẳn, lại rót nước ấm cho hẳn súc miệng đỡ đắng, rồi bắt đầu thu dọn chén, khăn bố này nọ, đang dọn thì nghe

Nhiếp Thừa Nham gọi: “Hàn Tiểu”.

“Vâng, thừa chủ tử”, Hàn Tiểu rất nhanh liền đáp lớn, đi đến gần đợi hần phân phó.

Nhiếp Thừa Nham nói: “Ngươi là nô tỳ của ta hay là y phó của núi Vân Vụ?”.

“Là nô tì của người, chủ tử. Khế ước bán mình mà ta đã ký là tên của chủ tử, ta nhìn rất rõ ràng”. Hàn Tiểu ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy mình đường đường chính chính là nô bộc của Nhiếp thành chủ thành Bách Kiều.

“Phải vậy không?”, Nhiếp Thừa Nham không mặn không nhạt nói, ngừng một chút lại nói tiếp: “Tốt lắm, ngươi nghe đây, nếu như ngươi trung thành, ta sẽ giúp ngươi cứu đệ đệ, nếu ngươi có suy nghĩ không chính đáng, tỷ đệ các ngươi đừng mong sống tiếp”.

Hàn Tiểu đang định đáp “Được, chủ tử”, nhưng kịp thời nhận ra ý tứ trong lời nói này, nụ cười trên mặt nàng chợt khựng lại, kinh ngạc nhìn hần. Nhiếp Thừa Nham ngữ khí nhàn nhạt: “Ngươi cho rằng một tên tàn phế gần chết như ta làm không được?”.

“Tôi cho rằng Nhiếp thành chủ một tay dựng nên thành Bách Kiều trị bệnh cứu người, sẽ không mở miệng ra là muốn giết người”. Sắc mặt Hàn Tiểu nghiêm chỉnh lại, trong lòng có chút thất vọng.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng một lúc lâu sau mới nói: “Tốt lắm”. Hần tựa hồ rốt cục cũng cảm thấy có thể tin tưởng Hàn Tiểu, dặn dò nàng: “Từ nay về sau phải chú ý mỗi một người ở trên núi này”. Hàn Tiểu bị ngữ khí của hần làm cho chấn động, nghe thấy hần nói tiếp: “Ta muốn sống để biết được chân tướng”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chương 6: Nha đầu cô quái

Sống để biết chân tướng? Lời nói này vừa nghe liền khiến cho người ta có cảm giác ngọn núi này chính là đầm rồng hang hổ*. Thực ra Hàn Tiểu không hiểu lắm, mặc dù con người Vân Vụ lão nhân với hai chữ “hòa nhã” chẳng có quan hệ gì, nhưng ít nhất hai chị em nàng lên núi quả thực là được ăn uống rất tốt, chỗ ở cũng tốt, không phải chịu lấy nửa điểm bạc đãi. Thậm chí đến Tiết đại phu cũng theo căn dặn, ba ngày hai nơi chăm chỉ đến chẩn bệnh cho Hàn Nhạc. Đương nhiên càng miễn bàn đến chuyện tiểu cô nương Liên Kiều, từ sáng tới tối coi Hàn Nhạc như đệ đệ ruột thịt mà chăm sóc. Ngay cả tổng quản Bạch Anh, xem ra cũng là người chừng chặc trung hậu, tận tâm tận lực đối với việc ăn uống sinh hoạt, điều trị thuốc thang của Nhiếp Thừa Nham, một chút cũng không dám chậm trễ.

*Đầm rồng hang hổ: nơi cực kỳ nguy hiểm

Từ sau khi Hàn Tiểu thuận lợi khiến cho Nhiếp Thừa Nham uống xong thuốc, Vân Vụ lão nhân dường như đã hiểu ra, hần đem tất thảy nô bộc đuổi đi, chỉ lưu lại Lục Anh, Tàn Giao, Cam Tùng, Thạch Trúc bốn người bọn họ thay phiên nhau canh giữ viện Nham Trúc.

Hàn Tiểu nghe tên bọn họ, lúc này mới biết thì ra nô bộc của Vân Vụ lão nhân, tất cả đều lấy theo tên thuốc mà xưng tên. Hàn Tiểu nghĩ một lát mới sực nhớ tên của mình vừa hay đồng âm với vị thuốc “tiểu tử hãm tiểu”*, đúng là kiếp tôi tớ a.

*Trong tiếng Trung “hàn” với “hàm” đồng âm.

Nhiếp Thừa Nham đúng là một chủ tử khó hầu hạ. Hiện tại thân thể hần còn chưa đủ sức để hoạt động đã không ngừng nghỉ ra lệnh cho người khác. Cái gì mà tuyệt đối không tiếp khách, hần muốn yên tĩnh nghỉ ngơi. Không cho mở cửa sổ, không cho kéo rèm, hần cần không gian khép kín mà tĩnh tâm. Mỗi một canh giờ đều phải báo lại, giờ nào cần xông hương thuốc, giờ nào muốn uống thuốc, bao nhiêu lượng thuốc xông, giờ nào phải ăn cơm, bao lâu phải giúp hần lật người một lần, bao lâu thì cần bắt mạch. Một ngày ba lần, mạch tượng cùng bệnh trạng đều phải ghi nhớ rõ ràng, tình hình bài tiết của cơ thể cũng phải chú ý...

Nửa ngày ngắn ngủn trôi qua, câu nói nhiều nhất của Hàn Tiểu chỉ có: “Đúng vậy, chủ tử”, “Vâng, chủ tử”, “Tuân lệnh, chủ tử”. Nhưng mỗi một mệnh lệnh hần truyền tới, một số nội dung Hàn Tiểu đoán không rõ, không biết đối với thân thể của hần có hại hay không. Bởi thế theo như hần căn dặn, nàng đáp ứng và ghi nhớ kỹ, rồi đi hỏi Tiết đại phu. Lúc đó mới biết những điều mà Nhiếp Thừa Nham yêu cầu nào là nhiệt độ thuốc, lượng thuốc nhiều ít, thời gian xông hương... lại là phương pháp trị liệu tốt nhất cho hần. Dĩ nhiên, những chuyện như không tiếp khách, không mở cửa, phải báo giờ chẳng qua là hần tự hù dọa cái kinh mà thôi.

Hàn Tiểu lúc này mới phản ứng lại, đúng rồi, hần là ai chứ, là Nhiếp Thừa Nham, là cháu của thần y, há lại không hiểu về y lý. Ở trong thành người người truyền miệng, bàn tán sự tích xây dựng nghiệp lớn của hần. Năm năm trước hần tạo dựng nên thành Bách Kiều, tính ra thời điểm đó ước chừng hần mới chỉ mười lăm tuổi, so với nàng bây giờ lớn hơn một tuổi. Lúc ấy muốn xây dựng thành chi, dứt lốt quan phủ, chiêu mộ lương y, mua ruộng sấp đất, cũng không phải chỉ nhờ vào tiền. Huống chi trong thành Bách Kiều danh y đông đảo, muốn làm cho bọn họ tuân thủ quy củ, giới hạn giá thuốc, khống chế phí khám bệnh, không có chút thủ đoạn thì sao có thể làm được?

Nghĩ tới quãng thời gian ấy, sự sùng bái đối với Nhiếp thành chủ chôn chặt trong tim của Hàn Tiểu lâu nay lại trỗi dậy một cách tự nhiên. Hàn Tiểu đối với tính ngang ngược tùy hứng của chủ tử nhà mình càng thêm phần lý giải, cảm thông. Nhân vật như vậy lại phải chịu tai hoạ bất ngờ, cùng người yêu sinh ly tử biệt, bản thân từ giờ phải sống tiếp với đôi chân tàn phế, kẻ hạ độc này còn có khả năng cùng thân nhân của mình có liên quan. Cũng khó trách lúc trước hấn mất đi ý niệm sinh tồn, nếu đôi lại là người khác, có lẽ phản ứng còn kịch liệt hơn. Hiện tại chủ tử chẳng qua chỉ là yêu quá hóa giận mà thôi, không tính là gì.

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu âm thầm nhắc nhở bản thân phải chu đáo tận lực hơn nữa, nhất định phải đem chủ tử chăm sóc cẩn thận mới được. Thành Bách Kiều chắc là vẫn đang chờ hấn trở về chủ trì nghiệp lớn.

Nhiếp Thừa Nham bị thương nặng không thể cử động, luôn phải có người túc trực bên cạnh. Tối hôm đó, Hàn Tiểu mang chăn đệm đến phòng hấn, ở cạnh cửa kê cái giường nhỏ, tiện nửa đêm có thể nghe hấn sai khiến. Vì điều này mà Hàn Nhạ có chút mất hứng, trước kia ở nhà khác, tỷ tỷ cũng sẽ không rời hấn quá lâu, cho dù là muốn thuận tiện chăm sóc bệnh nhân cũng sẽ sắp xếp Hàn Nhạ ở một bên cùng lúc chăm sóc. Giờ chủ tử mới Nhiếp Thừa Nham cư nhiên lại muốn bá chiếm tỷ tỷ.

Đối việc này Hàn Tiểu cũng không có biện pháp. Dựa theo tính khí Nhiếp Thừa Nham, sợ là sẽ không chấp nhận có thêm một tên tiểu quỷ ở bên cạnh ảm ỉ. Đồ đệ đệ so với đồ chủ tử xem ra dễ dàng hơn nhiều. Cho nên nàng nói với Hàn Nhạ rằng mỗi ngày sẽ trở lại thăm hấn, hai phòng cũng gần nhau, vậy cũng tiện. Liên Kiều bên cạnh cũng hết sức khuyên nhủ, nói nàng coi bản thân như tỷ tỷ của Hàn Nhạ, nàng nhất định sẽ chăm sóc cho hấn thật tốt. Hai người luân phiên lên trận, cuối cùng cũng trấn an được Hàn Nhạ. Hàn Nhạ tiểu đệ cuối cùng không cam lòng mà lớn tiếng tuyên bố: “Ta ghét hấn, người cướp đi tỷ tỷ ta đều không thích”. Lần này màn kịch tỷ đệ biệt ly coi như đã hạ màn.

Ngày thứ hai, Vân Vụ lão nhân dẫn theo Tiết Tùng đến xem vết thương ở chân cho Nhiếp Thừa Nham, Hàn Tiểu đứng một bên hầu hạ. Tắm vải băng bó ở chân Nhiếp Thừa Nham được tháo ra, vết thương đáng sợ lộ ra ngoài, lớp da mới còn đỏ hồng. Trong lòng Hàn Tiểu giống như bị đá đè nặng, khó chịu nói không nên lời. Nàng đã từng gặp qua nhiều vết thương còn ghê rợn hơn nữa, nhưng đôi chân thương tàn trước mắt này lại là của đại nhân vật trong tâm nàng – Nhiếp Thừa Nham. Nàng chợt nghĩ tới câu nói kia: “Độc ta trúng là loại độc độc nhất vô nhị của núi Vân Vụ – Lục Tuyết”.

Nàng định thần, đưa mắt hướng về phía Vân Vụ lão nhân. Sắc mặt lão nghiêm túc ngưng trọng, cẩn thận xem xét vết thương của Nhiếp Thừa Nham. Hàn Tiểu lại quay đầu nhìn Nhiếp Thừa Nham, lòng mảy mẩn nhủ chặt, không biết là đang nhăn nhó đau đớn hay là không muốn nhìn thấy Vân Vụ lão nhân nữa. Hàn Tiểu đột nhiên nảy sinh ham muốn bảo hộ, di chuyển tấm thân mảnh khảnh chắn trước mặt Nhiếp Thừa Nham, che đi tầm mắt của hấn và Vân Vụ lão nhân.

Vân Vụ lão nhân nhìn xong thương tích, dẫn dò Tiết Tùng đôi thuốc băng bó. Hàn Tiểu ở một bên nghiêm túc theo dõi, không ngờ Vân Vụ lão nhân nhìn chằm chằm vào nàng: “Chân của A Nham cần tĩnh dưỡng điều trị, nhất định không được cử động. Người phải thường xuyên chú ý, nằm quá lâu cũng không được, cứ cách một canh giờ phải giúp hấn trở mình, nếu khí lực không đủ, cứ để cho bọn Lục Anh vào hỗ trợ”.

Hàn Tiểu nghiêm túc đáp ứng, nhìn kỹ thủ pháp đôi thuốc, băng bó của Tiết Tùng. Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng nói: “Không động cũng là tàn phế, động cũng là tàn phế, có quan hệ gì?”.

Hàn Tiểu hồi hộp trong lòng, nhìn Tiết Tùng tay hơi khựng lại rồi lại tiếp tục làm việc, nàng cũng giả bộ không nghe thấy, càng chăm chú nhìn hơn. Nhưng nàng đứng giữa Nhiếp Thừa Nham và Vân Vụ lão nhân, cho nên hai ánh mắt lạnh như băng toàn bộ đâm thẳng vào nàng. Hàn Tiểu thật hối hận bản thân không có việc gì lại đứng ở nơi đao tiêm khẩu thương*, để bây giờ phải rơi vào cảnh lụi cũng không được mà tiến cũng không xong. May mà Tiết Tùng đã băng bó xong, đi tới đứng bên cạnh Nhiếp Thừa Nham, dạy Hàn Tiểu một bộ phương pháp bấm huyệt, bảo nàng mỗi ngày đều phải xoa bóp cho Nhiếp Thừa Nham. Lúc này vị trí bị hoán đổi, Hàn Tiểu nhân cơ hội dịch chuyển khỏi chỗ đó.

*Đao tiêm khẩu thương: đầu sóng ngọn gió, chỗ cực kỳ nguy hiểm.

Tiết Tùng nói cặn kẽ, Hàn Tiểu cố gắng ghi nhớ, sau không nhận được lấy cuốn sổ nhỏ bé xấu xí của mình viết viết vẽ vẽ. Tiết Tùng bật cười, Vân Vụ lão nhân cùng Nhiếp Thừa Nham trầm lặng.

Thật lâu sau đó, Vân Vụ lão nhân đằng hắng giọng, nói: “Núi này thanh tĩnh, hoàn cảnh tốt lắm, thích hợp để an tâm dưỡng bệnh”.

Hàn Tiểu liếc ngang liếc dọc, lòng nghĩ lời này chắc là nói với chủ tử.

Nhiếp Thừa Nham ban đầu không tiếp lời, một lúc sau lại âm dương quái khí cất lời: “Ta sợ rồi lại chết một lần nữa, phiền phức”.

Lời này thành công khiến Vân Vụ lão nhân sắc mặt tái mét, cũng rút cuộc làm cho Hàn Tiểu không nén nổi tức giận, quay đầu nhìn Nhiếp Thừa Nham một cái, đáp lại là hấn quay đầu lại đánh giá ánh mắt của nàng. Tiết Tùng ở một bên vì Vân Vụ lão nhân hoà giải: “Vết thương của công tử đã không còn nguy hại đến tính mạng, trị liệu điều dưỡng sẽ mau khỏi thôi”.

Nhiếp Thừa Nham hừ lạnh: “Nói thật ung dung, ta sau này đường cũng khó khăn đi, tốt lắm”.

Tình huống quái gở khó ứng phó như thế, não Hàn Tiểu chợt nóng lên, đang muốn nói vài lời khuyên giải... Lời nói vừa đến khoé miệng lại nhin xuống, Vân Vụ lão nhân còn ở đây, nàng có thích mạnh miệng xử lý bất hoà, cũng không thể ở trước mặt người khác làm cho chủ tử nhà mình mất mặt được.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng, lời nói ra lại nhằm vào Vân Vụ lão nhân: “Nha đầu này là ông tìm đến?”, giọng nói nhàn nhạt không nghe rõ là ý gì. Hàn Tiểu ra sức nghĩ, nàng không có làm chủ tử mất hứng nha. Nhiếp Thừa Nham tiếp tục hỏi: “Khế ước bản thân của nàng ta đâu?”.

Hàn Tiểu thấp thỏm trong lòng, nàng cắn cắn môi, lại nghe Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Nô tỳ của ta cùng núi Vân Vụ có liên quan gì đâu, khế ước bản

thân hiển nhiên phải để ở chỗ ta rồi”.

Hàn Tiểu vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, đáp lại ánh nhìn của Nhiếp Thừa Nham, nàng mới chợt hiểu ra, từ giờ phút này, nàng với thân phận nô bộc của Nhiếp thành chủ, mới chính thức được chủ tử thừa nhận.

Không quá hai ngày sau, Bạch Anh dẫn theo mấy gia nô, khiêng tới một cái giường mới, gỗ đàn hương thượng hạng, chạm trổ kỳ thú tiên chi*, hoa mỹ khí phái, đầu giường cạnh giường đều có gắn tấm chắn, trên đỉnh còn có dải lụa trắng, treo lên chính là đồ trang trí, kéo xuống lại tiện cho Nhiếp Thừa Nham chống đỡ ngồi dậy. Vừa nhìn đã biết là tốn không ít tâm tư thiết kế chế tạo. Nhưng Nhiếp Thừa Nham lại cười lạnh: “Cái cây mộc hương tập kích người này, là chê ta khó ngủ, hay là để khi thí nghiệm hương độc không bị phát hiện?”.

*Kỳ thú tiên chi: vật quý, cảnh tiên.

Bạch Anh đứng sờ tại chỗ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng quân gia Bạch Anh này lại cho Hàn Tiểu có ấn tượng rất tốt. Hắn không chê nàng là người hầu mới, lại không thuộc về núi Vân Vụ, ngược lại đối với nàng tạo thuận lợi, mọi chuyện cũng đều chiều cố. Hàn Tiểu mặc dù tuổi còn nhỏ, song nhìn người rất chính xác, đối với thiện tâm của người này lại càng kính trọng. Vừa nhìn Nhiếp Thừa Nham đem ý tốt của người khác biến thành ác niệm, lại chê cười, trong lòng nàng có chút ảm ức.

Cuối cùng Bạch Anh cái gì cũng không nói, phất tay áo một cái để cho gia nô đem giường mới ra ngoài, sau đó cúi đầu hành lễ, vì bản thân suy nghĩ không chu toàn mà nhận lỗi, hẹn hai ngày sau lại đưa giường mới tới, liền đi ra ngoài.

Hàn Tiểu mặc dù bực bội, nhưng vẫn là cẩn thận tìm chứng cứ, sợ lúc này chính mình không biết nội tình, trách lầm Nhiếp Thừa Nham, cho nên hỏi: “Chủ tử, chẳng lẽ tổng quân Bạch Anh này có gì không ổn?”.

“Không có gì không ổn, ta cao hứng muốn tìm chuyện gây sự thôi”, Nhiếp Thừa Nham mang thái độ vô thường vô phạt mà nói, thành công khiến Hàn Tiểu ghen lời.

Buổi tối hôm đó, Hàn Tiểu bưng một cái chậu nước ấm lớn, từ đầu đến đuôi giúp Nhiếp Thừa Nham lau toàn thân một lần. Mặc dù trong nhà có bày chậu than, ấm áp như mùa xuân, nhưng Nhiếp Thừa Nham rất bất mãn đối với việc nàng loay hoay trên thân thể của hắn.

“Chủ tử thích sạch sẽ, để miễn bị người ta chê hôi thối, vẫn là lau nhiều một chút mới tốt”, Hàn Tiểu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nhiếp Thừa Nham cắn chặt răng không đáp lời. Muốn một chút, đêm khuya nên đi ngủ rồi, thế nhưng Nhiếp Thừa Nham lại nói trong nhà không có mùi thơm, tên chủ tử ư sạch sẽ thôi này không ngủ được, vậy nên tiểu nha hoàn Hàn Tiểu phải cầm lư hương đứng ở bên giường, nhìn hẩn nham hai mắt lại miệng khê cong lên nụ cười.

Hàn Tiểu trong lòng than thở, thâm nghĩ chính mình quá xúc động. Nàng trước kia đối với các bệnh nhân khác hình như không có lỗ mãng như vậy. Phải biết rằng có người ốm đau gì đó khó nhất chính là chịu đựng, bệnh nhân khó bảo, phát cáu là chuyện bình thường. Huống chi nhân vật như Nhiếp Thừa Nham, sợ là lúc đầu đang yên đang lành thân mạnh thể kiện, cũng sẽ có mấy phần nóng nảy. Hiện tại chân không thể đi được, thân trúng cực độc, nằm yên một chỗ ở trên giường không thể động đậy, muốn phát cáu thì cứ việc phát, hà cớ gì lại nghĩ không thông, nhất định phải tranh luận mới được.

Làn khói từ lư hương tản ra lúc ẩn lúc hiện, hun đến mức Hàn Tiểu có chút choáng váng, cố gắng giữ lưng thẳng, đứng vững. Nàng cố chấp lấy lại tinh thần chịu đựng đã mất, bắt đầu tập trung đầu óc âm thầm học thuộc bài thuốc, đang nghiền ngẫm chợt nghĩ đến tên của những người trên núi, không biết có hay không có người tên là Trần Bì? Hoặc là Mã Tiên Thảo? Hoặc là Bồ Kết? Hay là Ba Đậu? Nàng nghĩ đi nghĩ lại không khỏi bật cười thành tiếng.

Nhiếp Thừa Nham trong lòng ngậm buồn bực, khiến nàng hơn nửa đêm phải phạt đứng ở đây, mà còn có thể trộm cười. Không biết trong đầu nàng ta chứa đựng cái gì nữa. Bất quá cũng tốt, lúc này nếu là một người mầy ỉ mặt ề, khóc sưng mướt, động một chút là nom nớp lo sợ trông coi bên cạnh hắn, sợ rằng càng làm cho hắn phiền hơn. Không thể phủ nhận, lão già kia tìm cho hắn cái nha đầu này thật không tồi.

“Ngủ đi”, hắn rốt cuộc không nhìn được quát nàng đi. Nàng nhất định không biết rằng mình đọc thầm đến phát ra thành tiếng. Nàng chắc chắn cũng không hay rằng nàng càng học thuộc càng vui vẻ, khiến hắn rất tức giận ra sao.

Hàn Tiểu nghe được tiếng lệnh này, sững sốt, sau đó lớn tiếng nói: “Vâng, thưa chủ tử”.

Một lát sau, Nhiếp Thừa Nham còn nói: “Đem lư hương ra ngoài”. Nàng đi ngủ thì cứ đi đi, lại còn kê cái ghế đặt lư hương ở cuối giường hắn tiếp tục đốt, nàng nhất định là cố ý. Nhiếp Thừa Nham nghĩ thầm, tiểu nha đầu này thật ra tính khí chẳng vừa.

“Vâng, chủ tử”.

Lại một lúc sau: “Không cho phép học thuộc nữa”.

Cạnh cửa nhỏ giường kia vang lên âm thanh nhỏ rồi lập tức ngừng, một lát sau Hàn Tiểu lúng túng đáp ứng: “Vâng, chủ tử”.

“Muốn học thuộc liền đi ra ngoài”, thanh âm ẩn ý vẫn chưa chết tâm của nàng khiến hắn ma xui quỷ khiến mà nói ra một câu. Sau đó nghe được nàng đáp: “Vâng, chủ tử”, rồi rời khỏi căn phòng.

Nhiếp Thừa Nham rốt cuộc không nhìn được nhếch miệng cười, đầu óc nha đầu này thật không giống người thường, học thuộc bài thuốc có cái gì tốt, đáng để nàng nửa đêm không ngủ lại chạy ra ngoài. Hiển nhiên từ lúc hắn bị thương tới nay, chỉ có nàng là người duy nhất khiến hắn vui vẻ. Nhiếp Thừa Nham từ từ chìm vào giấc mộng, trước khi ngủ hắn còn nghĩ xem ngày mai nên cho nha đầu kia chút phiền toái gì thì tốt đây?

Chương 7: Mối quan hệ tín nhiệm

Đêm hôm đó, Nhiếp Thừa Nham bị cơn đau giày vò đến tỉnh dậy. Khi hắn tỉnh táo lại thì phát hiện thân thể mình đang run rẩy không ngừng, nhất là hai chân co rút mạnh, cả người đầm mồ hôi lạnh, đành phải cắn chặt răng. Đây là do độc tính gây ra, trước kia thỉnh thoảng cũng có phát tác, hiện giờ độc vẫn chưa thể trị tận gốc, vậy nên hắn đối với tình huống này vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Một thân ảnh gầy gò chạy vào, là Hàn Tiểu. Nàng không khỏi kinh hãi khi nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng muốn đi kêu người tới, nhưng lại nghe Nhiếp Thừa Nham nói: “Đừng kêu, chịu đựng một lát là khỏi thôi”.

Hàn Tiểu thấy hắn đau đến nổi mặt mũi vặn vẹo, gương mặt tái mét thì gấp đến độ muốn kêu lên tiếp. Nhiếp Thừa Nham nắm lấy tay nàng: “Con đau này không có biện pháp, chỉ có thể chịu đựng, người có gọi người tới cũng chỉ là thêm người xem náo nhiệt mà thôi”. Hắn phải lao lực lắm mới nói ra thành lời nhưng vẫn nỗ lực đến cùng, hiển nhiên là không muốn bất kì kẻ nào nhìn thấy bộ dạng lúc này của hắn.

Hàn Tiểu hiểu được lời hắn nói, xem ra tình hình như vậy cũng không phải lần một lần hai. Nàng sốt ruột đứng một bên xát tay, nhìn hắn co giật ngày càng mạnh hơn thì dứt khoát đề lên người hắn, cẩn thận tránh né vết thương ở cổ chân, hai chân ép chặt đôi chân hắn.

Nàng cảm giác được trên người hắn vì đau đớn mà bó chặt, mặt đối diện với vết sẹo trên người hắn, tưởng tượng ra kiếp nạn mà hắn từng trải, cảm thấy đau xót trong lòng.

“Nha đầu!”.

“Vâng, chủ tử”.

“Nha đầu!”.

“Vâng, chủ tử. Nô tỳ ở đây”.

Hắn gọi mấy tiếng, nàng đáp lại từng ấy câu, nhưng hắn cũng chẳng nói gì thêm, chỉ đơn giản gọi nàng thế thôi. Hắn yếu ớt như vậy, mặc dù bản thân hắn sẽ không thừa nhận. Nhưng tiếng gọi theo bản năng ẩn chứa sự bất lực ấy khiến Hàn Tiểu cảm thấy hắn thật điềm đạm đáng yêu. Nàng mềm lòng thẳng đến khi hốc mắt nóng lên.

Hắn trải qua đau đớn suốt một đêm, khó khăn lắm mới chìm vào giấc ngủ. Nàng ngồi canh bên giường hắn, cuối cùng chống đỡ không nổi nữa, ghé vào cạnh chân hắn ngủ thiếp đi.

Theo như Hàn Tiểu thấy, mối quan hệ giữa y bộc* và người bệnh, ngoài chăm sóc lo liệu việc sinh hoạt và chữa trị bệnh ra, còn có sự chèo chống và khích lệ trên mặt tinh thần. Trải qua một đêm này, nàng và Nhiếp Thừa Nham dường như đã thân thiết hơn vài phần, nhưng sáng ngày hôm sau hắn lại có thể khiến một người tự nhận là tính khí ôn hòa như nàng tức đến phát điên.

*Y bộc: người giúp việc cho đại phu (hay gọi là y tá).

“Người đi đâu?”.

“Đi thăm đệ đệ”.

“Ta có cho phép người rời khỏi đây sao?”.

“Trời còn chưa sáng, vừa này người lại đang ngủ say”. Nói cách khác, nàng có muốn hỏi ý hắn thế nào cũng không có cơ hội.

“Thế nên người có thể chạy loạn à?”.

“Không phải chạy loạn, chủ tử. Chỉ là đến căn nhà nhỏ ở phía sau viện mà thôi”. Chính là chạy có mục tiêu rõ ràng, sợ về trễ nên nàng còn phải ráng sức mà chạy nữa kìa.

“Vậy cũng không được. Người có hay không tự biết được thân đang làm nô tì?”.

“Có ạ, chủ tử”. Đối với chủ tử thế này nên tự giác mà chuồn đi.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, cuối cùng thế mà nói ra: “Không có sự cho phép của ta thì không được tự ý rời khỏi viện này. Đi thăm đệ đệ cũng không được”. Hắn lại nói mấy lời ác ý tựa như đêm sinh tử: “Thật tốt! Sắp chết còn có người chôn theo”.

Hàn Tiểu sùng sốt, khề cần môi, đáp lời: “Yêu cầu này nô tì không thể đồng ý”.

“Không thể đồng ý? Khen cho người còn tự xưng là nô tỳ. Yêu cầu của chủ tử mà người cũng không làm, vậy thì nhanh rút đi”. Hiển nhiên sáng nay tâm tình của hắn rất không tốt.

Lần này Hàn Tiểu thật sự nổi giận rồi. Đêm hôm qua hắn đau không ngủ được nên mới phát cáu. Nhưng còn nàng, sáng sớm liền tận mắt thấy bệnh của đệ đệ lại tái phát, tâm tình cũng tan nát. Quan trọng nhất chính là yêu cầu của hắn cực kì vô lý. Nàng vất vả hầu hạ hắn, không làm chậm trễ bất cứ

chuyện gì. Hấn ngủ say, nàng mới tranh thủ thời gian đi thăm đệ đệ thì có gì sai? Nàng mỗi ngày chỉ gặp mặt Hấn Nhạc được một lần, nhìn đệ đệ thương tâm cứ lưu luyến không rời, nàng khổ sở lắm.

Hấn Tiểu nhìn Nhiếp Thừa Nham, hấn dường như đã hạ quyết tâm, nàng rút cuộc nhìn không nổi, cãi nhau với hấn: “Tôi là vì đệ đệ nên mới đến nơi này, không cho tôi gặp đệ đệ với đuôi tôi đi có gì khác biệt?”.

“Ngươi thật to gan!”. So với những người đang bệnh nặng thì thanh âm hấn lúc này cũng không nhỏ đâu.

“Gan nhỏ hơn thì có thể đi thăm đệ đệ sao?”, nàng nhanh chóng vặn lại.

Hấn rõ ràng đã bị nàng làm cho nghẹn lời, chỉ nhếch miệng mà không nói gì. Hai người trừng mắt nhìn nhau. Lúc này từ ngoài phòng truyền đến một giọng nam “Hấn cô nương, tôi đến đưa thuốc cho công tử”.

Hấn Tiểu quay đầu đi ra ngoài, tức thì tức thật, nhưng việc uống thuốc không thể nào chậm trễ. Nàng vừa đi ra liền sùng sốt, nàng không quen người này.

“Anh là ai?”.

“Hấn cô nương, tôi là Viễn Chí, y bộc của phòng thuốc”.

Hấn Tiểu nhìn xung quanh bên ngoài. Trong viện chỉ có Lục Anh ở, đêm hôm qua còn nói sáng nay Tàn Giao sẽ sắc thuốc rồi đưa đến đây mà. Người tên Viễn Chí này, nàng thực sự không biết.

“Tàn Giao đâu?”

“Hấn ở phòng thuốc bị phỏng tay nên bảo tôi đến đưa thuốc thay”.

“Thuốc này là do ai sắc?”.

“Là tôi. Thuốc của công tử đều do tôi phụ trách”. Viễn Chí cũng coi như có kiên nhẫn, trả lời từng câu một.

“Vậy anh nói xem trong này có những vị thuốc nào?”. Đơn thuốc của Nhiếp Thừa Nham nàng đã sớm thuộc lòng, lúc này vừa hay có thể nghiệm chứng người này nói thật hay giả. Viễn Chí nhíu chân mày, nhưng vẫn đọc đơn thuốc ra. Vị thuốc công tử dùng thực sự rất nhiều, may mà việc bào chế thuốc, sắc thuốc, hấn chịu trách nhiệm từ đầu tới đuôi, nếu không chắc sẽ bị nhạ đầu kỳ quái này tra khảo mãi.

“Không đúng, còn thiếu một vị là thạch toán”, Hấn Tiểu từ lời hấn nói tìm ra điểm thiếu sót.

Viễn Chí sùng sốt, đáp lại ngay lập tức: “Tuyệt đối không có thạch toán. Mấy vị thuốc công tử dùng tôi nắm rõ nhất, chính là những cái tôi vừa đọc chứ không hề có thạch toán đâu”.

Hấn Tiểu lúc này mới cười cười: “Là tôi nhớ nhầm, đúng là không có vị thạch toán. Đa tạ, tôi sẽ bung thuốc đến cho chủ tử”.

Nàng nhận lấy khay thuốc, tiến vào phòng. Trước tiên dùng thìa thử một ngụm, xác nhận mùi vị giống hệt lúc trước Tiết Tùng thường mang đến, độ nóng cũng vừa phải. Sau đó nàng đỡ Nhiếp Thừa Nham dựa lên đầu giường, lột trước cổ hấn tắm vải, rồi lại đổi một thìa mới, đem thuốc đặt bên miệng hấn dứt từng muỗng một.

Nhiếp Thừa Nham không trừng mắt nữa, cũng chẳng nói chuyện, rất phối hợp uống thuốc. Điều này khiến Hấn Tiểu rất ngạc nhiên, nàng còn tưởng hấn sẽ rống lên với nàng một hồi chứ. Nhưng Hấn Tiểu cho rằng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Quả nhiên hấn uống xong thuốc, hắng giọng một cái mới nói: “Tên Viễn Chí kia có thể tin tưởng được”.

Hấn Tiểu đang thu dọn đồ đạc chợt ngừng tay lại. Nàng tưởng hấn trước tiên sẽ xử lý chuyện đi hay ở của nàng, hoặc là vấn đề có cho nàng đến thăm đệ đệ hay không, ai ngờ hấn lại nói đến chuyện này.

“Dạ, chủ tử”, nàng đáp lại một cách uể oải, tiếp tục dọn dẹp.

“Trên núi Vân Vụ này, Vân Vụ lão nhân có tất cả ba mươi tám đệ tử nhập thất*. Tiết Tùng xếp thứ năm”.

*Đệ tử nhập thất so với đệ tử nhập môn có địa vị cao hơn, là những người được sư phụ trực tiếp truyền thụ bản lĩnh.

“Ý chủ tử là Tiết đại phu cũng có thể tin tưởng được?”. Hấn Tiểu có hơi hiểu kì, hấn nói xa nói gần như vậy rốt cuộc là có ý gì? Nàng đương nhiên cũng cho rằng Tiết Tùng rất đáng tin. Vị đại phu đó có dáng vẻ hiền lành đôn hậu, tính tình rất hòa nhã, tuyệt đối không thể là người xấu được.

Nhiếp Thừa Nham gật gù đầu, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ ngươi không lấy làm lạ sao? Núi Vân Vụ mang danh là thánh địa của y thuật, sao lại chỉ an bài có vài người đến chăm sóc ta?”.

“Đúng, đúng”, Hấn Tiểu gật đầu lia lịa: “Tôi thấy thần y tiên sinh rất để tâm đến vết thương của ngươi, nhưng lại chỉ phái vài người đến”.

Nhiếp Thừa Nham trả lời: “Vì ngay cả ông ấy cũng không biết ai là người đã lấy trộm viên Lục Tuyệt ấy”.

“Hả?”, Hàn Tiểu kinh ngạc: “Chính là độc Lục Tuyết đã hại chủ tử đấy ư?”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu: “Độc Lục Tuyết là loại độc độc nhất vô nhị mà ông ấy phải mất nhiều năm mới nghiên cứu chế tạo được, chỉ luyện có ba viên. Sau khi xảy ra chuyện, ông ấy mới phát hiện ra là độc chỉ còn lại hai viên”.

Hàn Tiểu nhủ mảy mề không tán thành mà nói: “Chủ tử, vậy lời lúc trước người nói với tôi, rõ ràng là muốn tôi hiểu nhầm do thần y đại nhân ra tay. Ai làm thì chính là người đó làm, sao có thể thể vu oan giá họa được. Chủ tử, người làm thế là không đúng”.

Nhiếp Thừa Nham nhướng mày nhìn nàng. Nếu như trước đây – khi hắn còn là một công tử văn nhã, động tác và biểu tình như thế này thực sự rất tiêu sái, mê người. Đáng tiếc hắn hiện tại sắc mặt thì xanh xao, đầu lại còn quấn một cái khăn bóng nhẫy, chỉ lộ ra vẻ khôi hài. Hàn Tiểu nhìn dáng vẻ của hắn cảm thấy rất buồn cười, muốn cười nhưng không dám cười, khuôn mặt vì nín cười mà co giật vài cái.

Nhiếp Thừa Nham không phản ứng kịp biểu tình của nàng là có ý gì, chỉ nói: “Ta chưa từng nói là ông ta hạ độc. Nhưng nếu không phải do ông ấy, thì ta cũng sẽ không gặp tai họa bất ngờ như vậy”. Hắn dừng một chút, thanh âm trầm thấp lại: “Vân Nhi cũng sẽ không phải chết”.

Sự bị thương trong lời hắn nói khiến Hàn Tiểu có chút chống đỡ không nổi, nàng nhịn không được thấp giọng hỏi: “Người trong tim chủ tử làm sao lại chết?”.

Nhiếp Thừa Nham ước chừng có nhìn nàng một lát, sau đó nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt nghiêm chỉnh: “Tóm lại, người hạ độc và chém ta bị thương chắc chắn có quan hệ với núi Vân Vụ”.

“Lần này hắn không đắc thủ*, có khi nào sẽ tiếp tục động thủ”.

*Đắc thủ: thuận lợi, làm được việc.

“Vân Vụ lão nhân chỉ điều vài người tin cậy đến phụ trách việc điều trị cho ta. Kẻ hạ độc chắc chắn sẽ hiểu, cho nên dù hắn có muốn xuống tay lần nữa cũng phải cẩn thận suy tính lại”.

Hàn Tiểu gật gù: “Thế tại sao Vân Vụ lão nhân không đuổi hết những kẻ tình nghi đi? Chủ tử ở đây thực sự rất nguy hiểm”.

“Trước đó, do vẫn chưa xác định được ta còn có thể sống hay không, đem người đuổi đi hết trái lại không dễ bắt hắn lòi đuôi. Bây giờ vết thương của ta không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa rồi, trong núi khẳng định bắt đầu âm thầm nổi cơn phong ba*. Nếu đuổi người đi thì chẳng khác nào cho hung thủ một cơ hội danh chính ngôn thuận trốn thoát”. Sự phân tích của Nhiếp Thừa Nham đôi lúc lấy sự khâm phục của Hàn Tiểu: “Chủ tử, người cùng thần y tiên sinh thật ăn ý, ông ấy không nói ra mà người cũng hiểu được dự định của ông ta rồi”.

*Phong ba: sóng gió, ví với những thay đổi bất ngờ.

“Hừ, ta với ông ấy chẳng có gì ăn ý, đây chẳng qua phỏng đoán dựa theo lẽ thường mà thôi. Ông ấy bức ép cha mẹ ta rời đi, hại chết Vân Nhi. Ông ấy chính là kẻ thù của ta”, Nhiếp Thừa Nham quay đầu, trừng mắt nhìn nàng: “Người đã nhớ kỹ chưa?”.

“Nhớ kỹ ông ấy kẻ thù của người?”, Hàn Tiểu cảm thấy hơi kì, cái này không cần phải nhớ đi.

Không ngờ rằng Nhiếp Thừa Nham đáp như đinh đóng cột: “Đúng”.

“Được ạ, chủ tử, nô tỳ nhớ kỹ rồi”. Hàn Tiểu thờ dãi trong lòng, thì ra nam nhân hai mươi tuổi với đứa trẻ mười tuổi ấu trĩ giờ tính giờ nét ra đều cùng một dạng. Sáng nay Hàn Nhạc đã nói: “Nhiếp thành chủ đoạt tỷ tỷ, chính là kẻ thù của ta”.

Hàn Tiểu nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Chủ tử, tại sao hung thủ lại xuống tay với người?”.

“Nếu ta mà biết tại sao chẳng phải liền biết hắn ta là ai rồi?”.

Hàn Tiểu cau mày ngẫm nghĩ: “Có khi nào vì chủ tử tính tình không tốt nên đắc tội với ai đó”. Đáp lại là con mắt khinh thường.

“Có phải vì chủ tử dựng nên thành Bách Kiêu, chiếm đoạt địa bàn làm ăn của núi Vân Vụ?”. Nhiếp Thừa Nham vẫn không phản ứng.

“Hay là hắn muốn cướp thứ gì đó của chủ tử?”.

“Cướp gì chứ?”, hắn hỏi.

“Nghe nói, Thụ tiên sinh kể chuyện xưa rằng người đời hại nhau chỉ vì ba chữ “tình, tiền, oán”. Nếu không có oán hận thì chính là vì tình ái hoặc tiền tài. Vậy nên không phải là đoạt tình thì chính là cướp tiền”.

Hắn nhìn nàng một lúc lâu mới mở miệng: “Người không ngờ, chỉ là tính quá bướng”.

Hàn Tiểu nhếch miệng: “Chủ tử lại muốn đuổi nô tỳ đi sao?”.

“Đương nhiên không phải. Tình hình khắp núi vẫn chưa rõ ra sao, ta đi đâu mới có thể tìm tiếp một nô tỳ đủ to gan chặn người trước cửa bắt đọc đơn

thuốc, còn biết dùng nói dối để thử người thật giả. Bướng liền bướng chút, chủ tử ta đây rất khoan hồng độ lượng, có thể nhẫn nhịn”.

Nhẫn nhịn được mới lạ đấy, Hàn Tiểu nghĩ như thế, nhưng trong lòng thật sự rất vui: “Nhưng mà nô tỳ nhất định phải đến thăm đệ đệ mỗi ngày. Nô tỳ chịu trăm cay ngàn đắng mới tới được đây, chính là vì muốn chữa bệnh cho đệ đệ, nếu không được gặp nó, chẳng khác nào đã phí công đến đây”.

“Hừ, đừng khiến ta tìm không ra người là được”, ngữ khí tuy không tốt lắm, nhưng rõ ràng đã chịu nhượng bộ. Hàn Tiểu mừng rỡ: “Đa tạ chủ tử. Chủ tử yên tâm, tôi nhất định sẽ chú ý bảo vệ người chu toàn, quyết không để kẻ xấu thừa cơ trục lợi”.

“Dựa vào người?”, Nhiep Thừa Nham cười giễu cợt.

Hàn Tiểu ngưng ngừng nói: “Tôi tuy hiểu biết không nhiều, nhưng có lòng trung thành. Người bảo gì tôi sẽ làm đấy”.

“Người trước tiên đem gương lại đây”.

Gương? Trong gương có huyền cơ*, có thể dùng nó tra ra hung thủ ư? Hàn Tiểu cảm thấy mê muội, nhưng vẫn làm theo Nhiep Thừa Nham yêu cầu, nhanh chóng đi lấy gương cho hắn.

*Huyền cơ: đạo lý huyền diệu (của Đạo gia).

Nhiep Thừa Nham vừa cầm lấy gương vừa nói: “Các người luôn nhìn ta bằng ánh mắt kì quái. Ta thật muốn xem xem, gương mặt ta bị độc hủy hoại hay là như thế nào?”.

Hàn Tiểu nghe vậy sém chút nữa nhịn không được muốn xông lên cướp gương lại. Quả nhiên Nhiep Thừa Nham trợn mắt nhìn gương cả buổi trời, nhìn trái rồi lại nhìn phải, đột nhiên vứt mạnh cái gương xuống, lớn tiếng hướng nàng âm ỉ: “Người biến tóc ta thành cái dạng quỷ gì đây?”.

Hàn Tiểu ép mình bình tĩnh đáp: “Mặc dù không được tiêu sái như xưa, nhưng cũng có mấy phần hoạt bát”.

Nhiep Thừa Nham trừng nàng. Hoạt bát? Khiến đầu hắn đội cả một cái bánh bao, cái này gọi là hoạt bát sao?

Hàn Tiểu cười ngưng ngừng, lặng lẽ thu gương lại: “Chủ tử thích sạch sẽ yêu đẹp đẽ, nô tỳ đã biết. Thật đấy, nô tỳ đã biết”.

Chương 8: Xuất hiện cổ quái

Nhưng Hàn Tiểu lại làm sao hiểu được Nhiep Thừa Nham thích sạch sẽ, yêu đẹp đẽ cỡ nào cũng vô dụng, bởi vết thương vẫn chưa lành nên trên người hắn chỉ có thể lau qua, đầu cũng không thể gội. Nhiep Thừa Nham đương nhiên biết rằng cái mạng này của hắn thật chẳng dễ dàng gì mới giữ lại được, hắn còn muốn tìm ra hung thủ hồng phôi bày sự thật, hiển nhiên sẽ không đưa sinh mạng mình ra làm trò đùa. Hắn ngay lập tức bày ra khuôn mặt phiền muộn, sắc mặt đen đến mức có thể nhỏ ra thành mực. Hàn Tiểu đành nghĩ ra một biện pháp, đem mớ tóc dài của hắn chải lại rồi bện thành một bím tóc dài ở phía sau, vừa không ảnh hưởng việc hắn nằm nghỉ lại khiến hắn nhìn không thấy mớ tóc, như thế mới miễn cưỡng qua được cửa ải này.

Hàn Tiểu cầm chiếc gương giờ trước mặt Nhiep Thừa Nham, cho hắn soi hết nửa ngày: “Chủ tử, lúc sinh bệnh cái vẻ bề ngoài quả thực rất khó đẹp đẽ, chờ vết thương khỏi hẳn, nô tỳ nhất định sẽ thay chủ tử đặt mua một bộ y phục đẹp hơn”.

Nhiep Thừa Nham lườm nàng: “Ta có xem trọng diện mạo như vậy sao?”.

Hàn Tiểu không dám nói “đúng vậy”, dùng sức gật đầu: “Chủ tử nói đúng”.

Đúng cái gì mà đúng, Nhiep Thừa Nham nghiêng răng, rõ ràng hắn đang hỏi mà nàng lại chuyển hướng, dám bầy chữ hắn. Nhưng nhìn nàng cười ân cần lại thuần khiết như thế, trong lòng hắn buồn bực không nổi. Nha đầu này kỳ thực rất biết chịu khổ lại thông minh lanh lợi, to gan nhưng không lỗ mãng. Vô thể nhìn ra nàng ta cực kỳ yêu thích y học, đáng tiếc thân là nữ nhi nên thành tựu có hạn.

Hàn Tiểu không biết chủ tử đang nghĩ cái gì, nàng nhanh chân nhanh tay giấu đi cái gương, cất ra xa một chút. Hầu hạ Nhiep Thừa Nham ăn xong bữa sáng, theo như hắn phân phó, lại đem giấy bút mực nghiên chuẩn bị tốt.

“Người viết theo lời ta nói”.

“Vâng, chủ tử”.

“Hồi hương, dương khởi thạch, quyết minh tử, bắc huyền sâm, điều bát túc, ngư ngữ chí, thường sơn, đồ trọng”, Nhiep Thừa Nham suy nghĩ trầm ngâm, đọc ra một chuỗi tên thuốc.

Hàn Tiểu nhanh chóng ghi lại, cẩn thận xem xét hồi lâu, rồi nói: “Chủ tử, cái bài thuốc này thật cổ quái”.

Nhiep Thừa Nham bảo nàng mang đơn thuốc lại, xem một chút mới vừa lòng gật đầu: “Đừng quan tâm nó có cổ quái hay không, người đem phương thuốc này giao cho Lục Anh, bảo hắn cử người đưa đến phủ của ta ở dưới chân núi, nói là vị thuốc ta cần”.

Hàn Tiểu ngẫm nghĩ một hồi: “Chủ tử, phương thuốc này quan trọng vậy sao? Hay là để nô tỳ đi một chuyến?”.

“Không, ta hiện giờ thành bộ dạng này, để người xuống núi lại quá rêu rao, cứ giao cho bọn họ làm đi”. Nhiep Thừa Nham chỉ chải cái đầu và ăn một

bữa cơm mà đã cảm thấy mệt không chịu nổi, hần nhắm mắt lại, nhanh chóng đi gặp Chu công.

Hàn Tiểu cẩn thận xem xét lại, quả thật nhìn không ra chiều trò gì, bèn đi làm theo lời hần phân phó. Nàng đem phương thuốc giao cho Lục Anh rồi quay lại viện, vừa bước chân vào phòng liền thấy Nhiếp Thừa Nham nắm chặt tay để ở trước ngực. Hàn Tiểu biết trong lòng bàn tay đang nắm chặt kia chính là đôi khuyên tai đó. Đúng là người nóng nảy kì quái, không biết Vân Nhi mà hần nhưng nhưng nhớ nhớ kia rốt cuộc là một cô nương như thế nào.

Hàn Tiểu nhẹ nhàng bước vào, đưa bốn bảo bối của thư phòng ra ngoài, như vậy đã có đủ giấy nghiên bút mực, nàng liền đem cái quyển sổ ghi chép rách nát của nàng ra sửa sang rồi chép lại. Hàn Tiểu mài mực một chút lại ngó vào trong buồng xem xét Nhiếp Thừa Nham, thấy nét mặt hần bình tĩnh, nắm tay vẫn như cũ đặt trước ngực. Hàn Tiểu bỗng nhiên cảm thấy có chút thương xót, chủ tử kiêu ngạo như vậy, hiểu thấu như vậy lại phải chịu nỗi đau mất đi tình yêu như thế, e rằng sẽ khắc cốt ghi tâm. Thời khắc biết tin cha mẹ nàng qua đời kia, nàng đã đau đớn trong vô vọng, nếu không phải Hàn Nhạc còn cần sự chăm sóc của nàng, chỉ sợ nàng cũng chống đỡ không nổi.

“Nha đầu!”, Hần đột nhiên nhẹ nhàng gọi.

“Vâng, chủ tử”. Hàn Tiểu đang thất thần, bị hần gọi làm giật mình, nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Nhiếp Thừa Thành trầm mặc, đang lúc Hàn Tiểu tưởng rằng hần sẽ không mở miệng nữa thì lại nghe tiếng hần nói: “Người hiện tại có thể đi chăm sóc đệ đệ được rồi”.

Giọng điệu của hần làm mặt nàng đỏ lên, dường như ẩn ý trong lời nói chính là nàng nhanh đi nhìn đệ đệ nàng đi, đừng có nhìn chằm chằm hần nữa. Hần rõ ràng đang nhắm mắt dưỡng thần làm sao lại biết nàng đang nhìn ở đâu.

“Vâng, thưa chủ tử”. Hàn Tiểu vội vàng phóng ra ngoài, cảm thấy mình thật mất mặt.

Nàng dạo dò một tiếng với người canh giữ trong viện là Lục Anh, Tần Giao, sau đó đi về phía căn phòng nhỏ phía sau viện tìm Hàn Nhạc. Dọc đường đi, nàng chợt nghĩ đến mỗi lần chủ tử lộ ra bộ dáng yếu ớt bất lực trước mặt người ngoài hần sẽ không cao hứng. Buổi tối lúc độc tính phát tác, hần tỉnh lại liền phát cáu. Lần này hần tưởng niệm cố nhân, hiển nhiên cũng không muốn nàng nhìn thấy. Hàn Tiểu âm thầm ghi nhớ trong lòng, sau này chú ý không phạm vào điều cấm kỵ của hần.

Bước vào căn phòng nhỏ, thấy Hàn Nhạc đang nằm trên giường nhưng không có Liên Kiều bên cạnh. Hàn Tiểu cũng chẳng để ý lắm. Tuy mới tiếp xúc có vài ngày nhưng Liên Kiều vẫn như ẩn tường ban đầu: cẩn mẫn, trung thực, lại tận tâm tận lực chăm sóc Hàn Nhạc. Cho nên nàng ta nhất thời không có ở đây, Hàn Tiểu cũng chẳng có suy nghĩ xấu nào.

Hàn Nhạc thấy tỷ tỷ đến thì cao hứng ngồi dậy, dang hai tay làm nũng muốn ôm. Hàn Tiểu vui vẻ thuận theo, chạy lại ôm lấy đệ đệ. Nửa ngày nhàm chán nhưng xem tinh thần đệ ấy lại có chút tốt lên.

“Tỷ, đệ cho tỷ xem cái này”, Hàn Nhạc nhìn ra cửa trước ngó nghiêng một chút, xác định xung quanh không có người lạ, liền lấy từ dưới đệm ra một tờ giấy.

“Đây là cái gì?”, Hàn Tiểu nhìn không hiểu, thấy giống như bản đồ, nét vẽ xem như rõ ràng.

“Tỷ, đây là bản đồ địa hình của núi Vân Vụ”.

Hàn Tiểu ngạc nhiên: “Đệ làm sao lại có thứ này?”.

Hàn Nhạc hi hi cười: “Đệ vẽ ra đấy, mỗi một người đến, ta đều nói chuyện phiếm với họ. Có người tên kêu Tử Tô, còn có người kêu Hồng Liên nữa, hai người họ là phu xe, phụ trách vận chuyển người bệnh, dược liệu và nhiều thứ khác trên núi này. Họ rất thành thực địa hình trên núi. Bọn họ đến tìm Liên Kiều để nhờ sửa y phục, đệ liền nhân cơ hội làm quen với họ. Vừa khích tướng lại vừa đặt bẫy, làm cho bọn họ tự chui đầu vào rọ, như thế liền dò ra được tuyến đường núi. Sau đó lại tìm cách cùng những người khác đối chiếu rồi vẽ ra bản đồ đơn giản này, cũng không sai biệt lắm”.

Hàn Tiểu đem bản đồ gấp lại, trả cho đệ đệ, yêu thương sờ đầu hần: “Sức khỏe đệ vốn không tốt, không nghỉ ngơi đi, làm cái này để làm gì?”

“Tỷ tỷ, nơi này không giống những địa phương khác, ở nơi khác chúng ta muốn rời đi còn có cơ hội, nhưng nơi này núi cao hiểm trở, tỷ lần trước không phải thiếu chút nữa là bị nhốt trong rừng cây không ra được sao? Đệ nghĩ nếu như ở đây xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng nên có chuẩn bị sẵn, phòng trước vô hại.” Hần nói xong nhếch nhếch miệng, khuôn mặt hiện ra nét chín chắn không giống với độ tuổi, cúi đầu khẽ nói: “Lỡ như, lỡ như bệnh của đệ không chữa được, đệ... Tỷ tỷ, tỷ cũng không nên ủy khuất mình làm tôi tớ, khế ước bán thân gì đó tỷ cũng đừng để ý nữa, đến lúc đó hãy rời khỏi nơi này, tìm một nơi tốt mà sống qua ngày. Tỷ tỷ tài giỏi thế này nhất định sẽ sống rất tốt. Đều là đệ làm liên lụy đến tỷ rồi”.

“Đồ ngốc, Nhạc Nhạc, không cho phép đệ nói như vậy. Tỷ chỉ có mình đệ là người thân, nếu đệ xảy ra chuyện gì, đệ bảo tỷ tỷ phải làm sao. Chúng ta chẳng phải đã sớm đồng lòng rồi sao? Trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền. Chúng ta cố gắng như vậy, nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho đệ. Giờ đã đến núi Vân Vụ, có thần y ở đây, không cho đệ nói lời nhụt chí”.

Hai tỷ đệ buồn rầu một lát lại cổ vũ lẫn nhau. Hàn Tiểu rút cục hỏi: “Liên Kiều ở đâu vậy?”.

“Khà khà”, Hàn Nhạc cười tinh quái.

Nét mặt Hàn Tiểu trầm xuống: “Nhạc Nhạc, đệ lại nghịch ngợm?”. Đệ đệ bảo bối này của nàng thường thích khi dễ kẻ thật thà. Lần trước nàng bắt gặp hần giả bộ đáng thương, gạt Liên Kiều công hần đi dạo khắp núi. Kỳ thực hần chính là muốn thử xem Liên Kiều có hay không giống tỷ tỷ có khí lực

công người, làm tiểu Liên Kiều một đến nỗi thờ hồng học.

“Không có, không có”, Hàn Nhạc xoa tay liên tục: “Đệ không có tiếp tục khi dễ nàng. Tỷ nhanh đi đi, bản đồ địa hình đệ sẽ cân nhắc lại, tỷ đừng lo lắng. À còn nữa, nơi này mọi người bụng dạ khó lường, nhiều chuyện đều giấu trong lòng, quá không thật thà rồi. Tỷ phải hết sức cẩn thận đây”.

Hàn Nhạc chuyển sang chuyện khác, lại nói đúng chuyện Hàn Tiểu đang quan tâm. Nàng từng lo lắng Hàn Nhạc bị liên lụy, nghĩ muốn nhắc nhở hấn thận trọng từ lời nói đến việc làm. Nhưng mấy lần đến đều gặp lúc hấn đang ngủ, thật không nghĩ tới mới mấy ngày mà nhóc quý lạnh lợi này đã tự nhận ra tình hình hiện tại.

“Vài người không liên quan gì đến thăm đệ, đệ chỉ là đệ đệ của một tiểu nô tỳ, có cái gì đẹp mắt, chỉ sợ là bọn họ có ý đồ xấu. Tỷ tỳ, có cô nương tên Linh Chi, tám mười bảy mười tám tuổi, nàng tới hỏi thăm tỷ, nhìn thấy đệ thật sự là ốm đau mới bỏ qua toan tính. Tóm lại bọn họ đều coi đệ là một con ma ốm yếu, kỳ thực cái gì đệ cũng biết”.

“Đúng vậy, Nhạc Nhạc thông minh nhất”.

“Tỷ tỳ, dù sao cũng nên cẩn thận một chút. Liên Kiều nói Lâm Chi kia là nữ đại đệ tử của thần y, đệ cảm thấy nàng ta rất cổ quái”.

Hàn Tiểu cũng cảm thấy kỳ quái, cô nương mười bảy mười tám tuổi, lại không biết mình (Hàn Tiểu), việc gì phải hỏi thăm? Nếu có chuyện thật sự thì sao không đến Nham Trúc tìm mình mà lại đi tìm Hàn Nhạc? Nàng muốn đi hỏi chủ tử một chút. Hôm đó chờ Nhiếp Thừa Nham tỉnh lại cũng là lần đầu tiên hấn được rút châm trừ độc từ sau đêm sinh tử kia.

Hàn Tiểu nhìn Vân Vụ lão nhân cùng Tiết Tùng phối hợp đem mười cây kim châm dài, đâm từ trên đầu xếp thành hàng dài chạy xuống tận lưng rồi vận khí công bức độc. Nguyên một canh giờ sau, cuối cùng Nhiếp Thừa Nham cũng ói ra được máu đen, lúc này mới coi như xong việc.

Hàn Tiểu nhìn kỹ các cây kim châm có độ dài ngắn khác nhau, đâm kim châm đúng huyệt vị cùng với thủ pháp vận công bức độc, nàng đem tất cả đều ghi nhớ trong lòng. Lần bức độc này, làm Nhiếp Thừa Nham lập tức suy yếu. Hấn mê man suốt, khi tỉnh khi mê rất không an ổn.

Có lúc hấn dường như tỉnh lại, gọi: “Nha đầu!”. Những lúc như vậy Hàn Tiểu sẽ lớn tiếng đáp lại: “Vâng, chủ tử, nô tỳ ở đây”. Nhưng hấn lại không nói thêm gì khác, chỉ là kêu vậy thôi.

Hai ngày sau, tinh thần của Nhiếp Thừa Nham tốt lên một chút, Bạch Anh lại mang theo tô tó đến, đổi giường gỗ mộc hương cho hấn, kết cấu cùng thiết kế giống y đúc chiếc giường trước kia của hấn. Nhiếp Thừa Nham không nói chuyện, chỉ khi nô bộc chuyển hấn sang chiếc giường mới thì hấn mới lớn tiếng mắng họ tay chân vụng về. Hàn Tiểu đứng một bên xem mà toát mồ hôi, thật lo lắng cho người nô bộc nào gan không đủ lớn bị mắng giạt mình mà buông tay ra thì sao? Cũng may mỗi người họ đều được huấn luyện bài bản, vững vàng đưa Nhiếp Thừa Nham đặt lên giường mới.

Xong xuôi, Bạch Anh cũng biết điều không ở đây làm người cho ta chán ghét nữa, dẫn theo tô tó hành lễ rồi rời đi. Nhiếp Thừa Nham nằm một hồi lại kêu đau chân. Hàn Tiểu ở gian ngoài thu xếp chăn mền và các đồ dùng mới vừa đưa đến, nghe tiếng hấn kêu đau vội vàng chạy vào. Hầu hạ chủ tử được vài ngày, Hàn Tiểu đã tìm ra vài quy luật, thường thì hấn cắn răng xanh mặt không nói lời nào chính là hấn đang đau đớn cực điểm, nếu hấn oai oái kêu đau thì đó là hấn buồn bức muốn kiếm chuyện.

Hàn Tiểu chuẩn bị tâm lý xong xuôi, đi vào đứng trước mặt Nhiếp Thừa Nham. Quả nhiên khi nàng đến rồi, Nhiếp Thừa Nham lại không nói gì. Sắc mặt hấn rất kém, uống thuốc nhiều ảnh hưởng đến khẩu vị ăn uống của hấn. Ba bữa hấn đều không ăn được gì, chỉ khi hấn nắm chặt đôi khuỷu tay kia thì mới tự ép buộc bản thân nhai nuốt xuống. Hàn Tiểu nhìn hấn khổ sở thế kia, đau lòng nói không nên lời.

Lần này, nàng đứng trước mặt hấn, đón nhận ánh mắt chăm chăm của hấn, bỗng nhiên lại nghĩ: chủ tử cứ trợn mắt nhìn người khác như vậy lại trông có chút sức sống, sau đó cũng không kêu đau nữa, không biết trợn mắt hoặc làm loạn, phát cáu trút giận có trợ giúp cho việc chữa bệnh không nhỉ? Người ta nói khí thế hưng thịnh thì thân thể mới khỏe mạnh, tà khí ai oán hưng thịnh như vậy không biết có tính theo y học nói trừ khử tà đạo, cũng cổ bản thân?

Nhiếp Thừa Nham thấy nha đầu kia lại bắt đầu suy tư đến thất thần, không khỏi bức dọc quát: “Hàn Tiểu!”.

Vâng, thưa chủ tử, nô tỳ đây ạ”, nàng đáp rất nhanh.

“Ở ngoài sân có con chim ưng đầu đỏ nào không?”.

“Nô tỳ không chú ý”.

“Đi tìm đi”.

“Tìm được thì thế nào?”.

“Không thể nào cả, tìm nó mang đến đây”.

Hàn Tiểu không khỏi nghĩ, đây là chiêu mới của chủ nhân dùng để chinh mình?

“Chủ tử, nô tỳ có chuyện muốn hỏi”, nếu đã bị chinh rồi thì lấy một câu hỏi để đổi lại đi.

Nhiếp Thừa Nham đưa mắt liếc nàng một cái. Hàn Tiểu nói tiếp: “Lâm Chi là ai?”.

Nhiếp Thừa Nham xoay đầu lại nghiêm túc nhìn nàng. Hàn Tiểu nhìn lại. Hắn chậm chậm nói: “Là một mỹ nhân”.

Chương 9: Lâm Chi mỹ nhân

Là một mỹ nhân? Đây sao tính là trả lời được? Hàn Tiểu không khỏi nghĩ nếu như sau này có người hỏi hắn Hàn Tiểu là ai, phải chăng hắn sẽ đáp: Là một nha đầu?

Thế nên Hàn Tiểu tiếp tục hỏi một câu: “Là một mỹ nhân như thế nào?”.

Nhiếp Thừa Nham suy nghĩ một lát rồi đáp: “Là một mỹ nhân mà người không cần để ý tới”.

Ừ, vậy tức là rất có thể sau này người ta hỏi Hàn Tiểu là một nha đầu như thế nào, chủ tử sẽ đáp là một nha đầu hoàn toàn không cần đếm xỉa đến.

“Không phải, ta sẽ đáp đó là một nha đầu suốt ngày nghĩ ngợi lung tung, tính tình bướng bỉnh, ưa tranh cãi”.

Ồ, Hàn Tiểu ngẩn ngơ, sao lại nghe thấy tiếng chủ tử nói nhi? Vừa đưa mắt nhìn liền thấy Nhiếp Thừa Nham đang cau mày, vẻ mặt không hề giận nói: “Lúc người dùng cái đầu của mình suy nghĩ thì làm ơn đóng chặt cái miệng lại đi”.

Hàn Tiểu chợt tỉnh ngộ, nàng đôi khi nghĩ tới cái gì thì miệng cũng theo đấy mà lầm bầm thành tiếng. Đây là do lúc nàng học thuốc sách thuốc tạo thành thói quen, vừa thuộc lòng vừa lầm bầm sẽ nhớ lâu hơn. Chỉ là thói quen này thỉnh thoảng biểu hiện ra thật đúng là không tốt lắm. Hàn Tiểu đỏ mặt, vội vàng nói: “Nô tỳ đi tìm chim ưng đầu đỏ, ngoài phòng có người canh giữ, chủ tử có việc gì cần thì cứ gọi một tiếng”.

Nàng đi tới cạnh cửa, vẫn là nhìn không được quay lại nói: “Chủ tử, nô tỳ không phải ưa tranh cãi, mà là ưa nói đạo lý”, nói xong vội vã chạy mất.

“Hừ, như vậy mà còn không phải là ưa tranh cãi?”, Nhiếp Thừa Nham bắt mồm hừ nhẹ. Hàn Tiểu sớm đã rời đi nên không nghe thấy được. Nàng ở trong viện nhìn quanh cả nửa ngày nhưng tìm không ra chim ưng đầu đỏ, đành chạy ra ngoài viện dạo qua một vòng, vẫn không thấy đâu. Nàng ngẫm nghĩ một lát, quyết định đi xa một chút, nếu như vẫn không tìm được liền đi về bẩm báo chủ tử trước rồi tính sau. Nàng lại tìm kiếm hồi lâu, đang định chuẩn bị trở về Nham Trúc thì chợt thấy trên không trung một con chim rất to vừa lướt qua, không biết đó có phải là chim ưng hay không. Nàng chạy đuổi theo hướng con chim biến mất, đuổi tới một cánh rừng, quả nhiên thấy một con chim đậu ở ngọn cây.

Hàn Tiểu không hiểu về các loài chim lắm, nhưng may mà Nhiếp Thừa Nham có dặn dò đó là con chim ưng đầu đỏ, Hàn Tiểu thấy trên đầu con chim này đúng là lông màu đỏ, chắc hẳn chính là nó không sai.

Chim ưng lúc lắc cái đầu, cảnh giác nhìn nàng, nhưng không có bay đi, giống như có linh tính đang đánh giá nàng. Hàn Tiểu nhìn nó, bỗng nhiên tưởng đến phương thuốc lần trước Nhiếp Thừa Nham bắt nàng viết. Hai ngày này cứ lúc nhàn rỗi là nàng liền suy ngẫm, cảm thấy nó khẳng định không chỉ là một đơn thuốc vô vị, chắc chắn có truyền tải tin tức gì đó. Nhưng nàng suy đi nghĩ lại cũng chẳng tìm ra được huyền cơ trong đấy. Lần này tìm ra chim ưng đầu đỏ mà Nhiếp Thừa Nham nói, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện linh quang*. Nàng hồi tưởng lại một lần những vị thuốc ở trong đầu.

*Xuất hiện linh quang: hàm ý chỉ bất thành linh tìm ra được đáp án hoặc nghĩ ra một ý tưởng hay ho.

Hồi dương, mệnh huyền, tốc chí sơn trung!*

*Hồi dương, mệnh huyền, tốc chí sơn trung: Trước tiên chúng ta hồi tưởng về chương 8 một chút nhé, đơn thuốc mà Nhiếp Thừa Nham bảo Hàn Tiểu viết: “Hồi hương, dương khởi thạch, quyết minh tử, bắc huyền sâm, điều bất túc, ngư chi, thường sơn, đồ trọng”. Hàn Tiểu từ đơn thuốc này rút ra các từ sau: hồi, dương, minh, huyền, túc, chí, sơn, trọng và ghép lại với nhau, sử dụng từ đồng âm (minh và mệnh, túc và tốc, trọng và trung) ta được câu trên: “Hồi dương, mệnh huyền, tốc chí sơn trung”, nghĩa là: đã sống lại (theo Phật giáo, phần dương thuộc về người sống, phần âm thuộc về người chết), mệnh lệnh từ xa, khẩn cấp vào trong núi.

Nhất định là như vậy. Theo lý mà nói, Nhiếp Thừa Nham ở trong thành Bách Kiêu có phủ trạch có gia nô, nhưng nay bệnh nặng như thế lại không có lấy một người bên cạnh, kẻ hầu hạ hiện giờ đều là y bộc của núi Vân Vụ. Mặc dù Vân Vụ lão nhân đặt ra quy củ người thân của bệnh nhân không thể lên núi, nhưng Nhiếp Thừa Nham rõ ràng không nên ở trong phạm vi này. Nếu như thật sự giống như nàng nghĩ, vậy thì nàng đã hiểu, Nhiếp Thừa Nham ban đầu quả thật không có ý nghĩ sống lại được, cho nên lần này hắn mới nhấn nhá “hồi dương”, biểu thị mạng hắn vẫn còn, chỉ là nguy hiểm chông chênh, cần có trợ thủ, thế nên mới gọi người nhanh chóng vào trong núi.

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu cảnh giác hơn, con chim ưng này, chẳng lẽ có huyền cơ gì? Nó là tới đưa tin, hay là chứng tỏ người chủ tử muốn tìm đã đến?

Nàng cẩn thận bước về phía chim ưng một bước, còn chưa kịp mở miệng nói, thỉnh thoảng một giọng nữ trong trẻo vang lên từ phía sau: “Nha đầu kia, ở đây làm cái gì?”.

Hàn Tiểu cả kinh, nhanh chóng quay người ra sau, định thần nhìn lại, cách nàng chừng mười bước có một đại mỹ nhân tầm mười tám tuổi đang đứng đấy. Nàng mặc xiêm áo vàng nhạt, lông mày như vẽ, xinh đẹp đứng giữa rừng cây xanh biếc, tựa như từ trong tranh bước ra.

Hàn Tiểu vừa thấy mỹ nhân, lập tức nhớ tới tên của một người: Lâm Chi.

Nàng không cẩn thận đem cái tên này nói ra, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng mỹ nhân vẫn nghe thấy, nàng nhướn nhẹ chân mày, tiến gần hướng Hàn Tiểu: “Người biết ta?”.

Thật đúng là Lâm Chi, chủ tử nói không sai, quả nhiên là một mỹ nhân. Lâm Chi thấy Hàn Tiểu không trả lời, nhún mày cất tiếng trong trẻo chất vấn:

“Ngươi ở đây làm gì?”.

Hàn Tiểu vội vàng đáp lại: “Lâm cô nương, tôi tên Hàn Tiểu, là y bộc nô tỳ của Nhiếp thành chủ”.

“Ta biết ngươi là ai, ta là đang hỏi ngươi, không chăm sóc công tử cho tốt, lại ở đây làm cái gì?”, Lâm Chi một lần nữa gắng hỏi. Ánh mắt nàng lướt qua Hàn Tiểu, nhìn vào chim ưng đầu đỏ đậu trên ngọn cây. Hàn Tiểu xoay người theo ánh mắt của nàng ta, nhưng không thấy bóng dáng con chim ưng đầu, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Nàng quay đầu lại, thấy Lâm Chi đang nhìn mình chăm chăm, không khỏi khiến cho Hàn Tiểu bồn chồn trong lòng. Chủ tử nói không cần để ý tới mỹ nhân này, nhưng hiện tại xem ra không để ý không được. Hàn Tiểu đáp: “Chủ tử bị bệnh liệt giường đã lâu, cảm thấy rất buồn chán, sai nô tỳ tới tìm vài bông hoa hoặc là mấy con thú nhỏ, mang về giải sầu”.

Lâm Chi sững sốt, hiển nhiên lời nói vừa rồi đã khiến nàng giật mình: “Hắn...”, nàng chuyển ngữ điệu, ôn nhu nói: “Hắn không thích những thứ này, có lẽ do bệnh tình tích tụ trong người nên mới tùy hứng bảo ngươi bốn ba mà thôi. Nếu như hắn thực sự buồn chán, ngươi đi vào thư phòng cầm một vài cuốn sách cho hắn xem, chắc là tốt hơn đây”.

Nàng vừa dứt lời, đối lại Hàn Tiểu thấy sững sốt, như thế nào mà lời trong lời ngoài đều tỏ ra nàng đối với chủ tử vô cùng quen thuộc và gần gũi? Lâm Chi lại tiếp tục: “Thần y tiên sinh đã hạ lệnh, nếu không được sự cho phép của ông ấy, ai cũng không thể đi thăm công tử, ta nghe nói chỉ đồng ý cho ngươi làm y bộc bên người công tử. Công tử xưa nay tính tình nóng nảy, đối với việc, với người, với vật đều yêu cầu rất cao. Ngươi tuổi còn nhỏ sợ là sẽ không quen, nếu chịu không nổi có thể tới tìm ta, ta ở trong Tổ Y Các, ven theo con đường này đi lên, đi qua hai tòa viện liền đến”.

Hàn Tiểu gật đầu, không nói gì. Nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng trải qua không ít chuyện, hơn nữa Nhiếp Thừa Nham trước đó có dặn dò, nàng tự nhiên hiểu được bản thân phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Lâm Chi hỏi han ân cần một phen, sau đó chuyển trọng tâm tới thương thế của Nhiếp Thừa Nham. Hàn Tiểu chỉ nói bản thân không am hiểu y thuật, cho nên không rõ bệnh tình đến tột cùng ra sao, vẫn là thần y tiên sinh và Tiết đại phu rõ ràng nhất.

Lâm Chi lặng im hồi lâu, than nhẹ một tiếng: “Hắn luôn luôn kiêu ngạo, tự cao tự đại, hiện giờ gặp phải tai nạn này, e là rất khó lấy lại phong thái trước kia”.

Ngữ khí của nàng ngập tràn oán thán, khiến Hàn Tiểu nghe mà trong lòng vô cùng khó chịu, cảm thấy Lâm Chi đang muốn nói: ngươi xem, thường ngày ngươi tiêu sái bất kham, thế mà lần này lại gặp trắc trở a. Lâm Chi đương nhiên không biết Hàn Tiểu nghĩ gì, tiếp tục tán gẫu mấy câu, sau đó còn nói: “Chăm sóc công tử hắn là không dễ dàng, nếu như có việc gì ta giúp được thì ngươi đừng khách khí”.

Lần này Hàn Tiểu phóng khoáng đáp: “Nếu Lâm cô nương có lòng hảo tâm, vậy thì lúc rảnh rỗi cô nương có thể đến giúp tôi giặt cái khăn hay ra giường, chần mền. Cô nương cũng biết bệnh của công tử phải nằm trên giường không thể dậy, ăn uống sinh hoạt tất cả đều ở trên giường, chỉ mỗi việc lau rửa qua loa mà tôi mỗi ngày đều bận đến tối mất tối mũi. Công tử yêu cầu rất cao, lại hay dặn dò cái này ra lệnh cái kia. Mấy cái ra giường bản đó, quả thật không kịp giặt giữ”.

Lâm Chi nghe vậy mặt liền biến sắc, rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, cười nhạt đáp: “Ta ở Tổ Y Các bắt mạch chế thuốc cho bệnh nhân cũng rất rỗi rên, sợ là không giúp được những việc này. Thật ra trước đây cùng công tử quen biết nên hắn yêu thích cái gì ta đều nắm rõ. Nếu như đụng phải vấn đề nan giải mà hắn ra cho ngươi, may ra ta có thể giúp ngươi chỉ vẽ giải vây”.

Hàn Tiểu ngoài mặt nói cảm ơn, nhưng trong lòng thì xem thường nàng ta. E rằng trước kia Lâm Chi đối với chủ tử có mấy phần tâm ý, nhưng bây giờ chủ tử gặp phải đại nạn, cần phải có kẻ hầu hạ nhu cầu tiểu tiện, đại tiện, tắm rửa, thì nàng ta lại nói mình bận rộn. Hừ, khó trách chủ tử nói là một mỹ nhân mà ta không cần để ý đến, hắn có lẽ cũng hiểu được bản chất nàng ấy.

Lâm Chi thấy hàn huyền một hồi lâu mà tiểu nha đầu này lại không nóng nảy, hấp tấp, không biết là do ngờ nghệch hay là thật sự không sợ tính khí của Nhiếp Thừa Nham. Những nha đầu hầu hạ hắn trước kia, ba ngày hai nơi bị chửi đến phát khóc, năng tốt bụng nói giúp mấy câu đều cảm động đến rơi nước mắt. Tại sao con bé hiện giờ lại lãnh đạm, khó thân cận như thế, có lẽ lại lịch nàng ta không hề đơn giản như mọi người đồn đãi. Nhiếp Thừa Nham là người khôn khéo, tự cho mình là cao thâm, lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, tuyệt đối sẽ không đối với tình thế xung quanh không hề hay biết. Thị vệ của hắn đều không ở trên núi, hắn không có lý do nào để một nha đầu ngu xuẩn ở bên người.

Nàng suy nghĩ một lát, quyết định không vòng vèo nữa: “Nếu tinh thần công tử tốt lên, mong Hàn cô nương nói giúp vài lời”.

“Nói cái gì?”.

“Có liên quan đến chuyện của gia phụ*, Lâm Chi hy vọng có thể gặp mặt công tử để nói chuyện”.

*Gia phụ: phụ thân (cách xưng hô của con cái với người ngoài).

“Là chuyện gì mà có liên quan đến phụ thân của cô nương? Mời cô nương nói rõ ràng, nếu không sợ rằng công tử không kiên nhẫn, lại trách cứ tôi”.

Lâm Chi cắn cắn môi, nói: “Chuyện công tử trúng độc, xác thực không liên can gì tới gia phụ. Hiện tại gia phụ mất tích, thần y tiên sinh hình như có sự hoài nghi. Lâm Chi nên vì cha rửa oan, rất mong cùng công tử gặp mặt nói chuyện”.

Hàn Tiểu cảm giác hồi hộp trong lòng, không ngờ lại nói đến việc hạ độc. Nàng đồng ý với Lâm Chi rồi cáo từ, vội vã chạy về Nham Trúc. Ngoài dự liệu của nàng, Nhiếp Thừa Nham không có nổi giận vì chuyện nàng về muộn, chỉ thần nhiên nói: “Còn tưởng rằng ngươi bị chim ưng tha luôn rồi”.

Hàn Tiểu hoài nghi nhìn quanh phòng, mọi thứ không hề thay đổi, nhưng nàng vẫn cảm thấy có người tới qua đây. Khi trở về, rõ ràng nàng đã hỏi Lục

Anh. Hấn nói bọn hấn liên tục canh ở ngoài cửa, cũng chẳng nghe thấy công tử gọi người, xác định không có việc gì, nên nàng mới tiến vào. Nhưng cảm giác của nàng hiện giờ rất khó mà diễn tả, chẳng lẽ là trong phòng có mùi hương dễ chịu hơn, hay là còn có cái gì không thích hợp?

Nhưng thấy Nhiếp Thừa Nham vẫn khoẻ mạnh nằm ở kia, nàng quyết định quên đi cái cảm giác này, nhanh chóng bẩm báo: “Chủ tử, tôi nhìn thấy chim ưng đầu đỏ rồi”.

“Tốt”.

“Chủ tử, tôi còn gặp Lâm Chi nữa”.

“Ừ”.

“Nàng ấy nói cha nàng không phải là kẻ hạ độc chủ tử. Nhưng cha nàng ấy mất tích rồi, lại bị thần y tiên sinh hoài nghi. Nàng ta muốn thay cha rửa oan, hi vọng được gặp mặt người”.

“Trước hết không cần để ý đến cô ta”, Nhiếp Thừa Nham tựa hồ đối với tin tức này không hề kinh ngạc. Hàn Tiểu không nhịn được, hỏi: “Chủ tử, phụ thân nàng ấy có khả năng là kẻ hạ độc không?”.

“Hiện tại khó mà nói được”.

“Vậy Lâm Chi cô nương với người trước kia có phải là...”.

Câu hỏi này rốt cuộc khiến Nhiếp Thừa Nham quay đầu lại, đáp án nhưng là: “Không có”.

Hàn Tiểu lại tiếp tục khích lệ: “Nhưng trong lời nàng ấy nói ám chỉ quan hệ giữa nàng ta và chủ tử không phải tầm thường”.

“Đừng là lắm chuyện”.

“Nhưng chủ tử cũng từng khen nàng ấy là mỹ nhân”.

“Không thể phủ nhận cô ta rất đẹp, nhưng không phải cứ đẹp là có thể làm ta ái mộ. Ta sao có thể nông cạn như vậy”.

Hàn Tiểu nghe vậy, tán thưởng: “Chủ tử thật có mắt nhìn người! Cha ta cũng thường nói, các cô nương nên lấy hiền đức làm trọng, lấy vợ thì lấy người có tài có đức mới tốt”.

Nhiếp Thừa Nham vô ý thức nắm chặt nắm tay đặt lên ngực, ngoài miệng nói: “Đó là vì ngoại không đẹp, nên cha ngoại mới an ủi như thế”.

Hàn Tiểu bĩu môi, chuyển đề tài: “Chủ tử, hay là Lâm Chi cô nương có tình ý với người, nhưng người lại vô tâm khiến con gái nhà người ta tổn thương. Lâm lão gia vì muốn giúp con gái hả giận nên mới hạ độc thủ”.

Nhiếp Thừa Nham nghiêm túc nhìn nàng: “Ngoại còn dám đoán mò nữa”.

Hàn Tiểu nhún nhún vai, đoán một cái thì có gì mà không dám. Nhiếp Thừa Nham lại đáp nàng: “Cha cô ta mất tích trước khi ta xảy ra chuyện, chính vì thế nên bị hiềm nghi lớn nhất. Nhưng động cơ hạ độc là vì trút giận cho con gái thật đúng là lời nói vô căn cứ”.

“Vậy lúc hấn mất tích, Lục Tuyết đã bị mất chưa?”.

“Không biết, đấy là sau khi ta bị trúng độc mới phát hiện”. Nhiếp Thừa Nham tựa hồ có hứng thú tâm sự: “Hơn ba tháng trước, ta mang theo Vân Nhi trở về quê, muốn gặp cha mẹ nàng ấy để cầu hôn. Ta cùng với Vân Nhi miễn nhau, nhưng cái lão già kia một mực phản đối, lão dẫn người đến nửa đường ngăn cản bọn ta. Chúng ta xảy ra xung đột, sau đó ở trong khách điểm*, ta phát hiện trong thức ăn có tẩm độc. Vân Nhi chết ngay tại chỗ. Ta dùng nội lực kháng độc, nhưng chống đỡ không được bao lâu thì ý thức dần mờ hồ, thấy có người cầm dao hướng ta chém tới. Sau khi ta tỉnh lại, gân chân đã bị đứt, toàn thân đều bị thương. Lão đầu kia cứu sống ta, nhưng cũng chẳng biết hung thủ là kẻ nào”.

*Khách điểm: Khách sạn.

Hàn Tiểu nghe mà đau xót trong lòng. Nhiếp Thừa Nham tiếp tục nói: “Chứng độc trong người ta rất giống với độc Lục Tuyết, cho nên lúc này mới phát hiện ra độc Lục Tuyết của núi Vân Vụ thiếu một viên”.

Hàn Tiểu ngạc nhiên nói: “Người kia thật quái gở, tại sao chỉ trộm có một viên? Nếu là tôi liền trộm hết sạch, trộm một viên với trộm ba viên có gì khác nhau đâu”.

Nhiếp Thừa Nham trầm ngâm, vấn đề này hấn không biết nên trả lời thế nào. Hấn nói tiếp: “Lão đầu nói người nhà Vân Nhi đem thi thể của nàng ấy đi rồi, ta lại lo lắng lão sẽ nhân tâm để nàng phơi thây nơi đất khách quê người. Ta và Long Tam có nhiều năm giao tình, hấn nhất định đã biết được chuyện của ta, liền giúp ta đi dò la chân tướng, chỉ là không nghĩ tới nửa đường bị thương”.

“Vậy đôi khuyên tai mà Long công tử đưa cho người, phải chăng muốn nói Vân Nhi cô nương thật ra chưa chết?”.

Nhiếp Thừa Nham lắc đầu, thật lâu sau mới nghẹn ngào lên tiếng: “Ta tận mắt nhìn thấy nàng ấy trút hơi thở cuối cùng, ôm lấy thi thể nàng... Long Tam

nếu biết nàng ấy chưa chết, nhất định sẽ nói thẳng với người chứ không phải để người đem về đôi khuyên tai. Đôi khuyên tai này là ta tặng cho Vân Nhi. Long Tam chẳng qua muốn biểu thị hắn đã đến nhà của Vân Nhi, lấy được di vật của nàng ấy. Hắn tìm ra một vài tin tức đầu mối, nghĩ muốn khích lệ ta mà thôi”.

Hàn Tiểu khổ sở trong lòng, cũng không biết nên an ủi thế nào cho phải. Để che giấu tâm tình của mình, nàng cầm khăn dùng sức lau bàn, lau tủ rồi đến giường. Nhiếp Thừa Nham lấy lại trạng thái bình thường, nhìn nàng như vậy không khỏi cười rầu rĩ: “Nha đầu ngốc, ta ở Quỷ Môn Quan vật lộn đã ba tháng, vậy mà vẫn không chết được. Ta nghĩ thông suốt rồi, ông trời không cho ta đi theo nàng ấy chính là muốn ta tiếp tục ở lại trần thế để tra ra chân tướng, vì Vân Nhi cũng vì chính bản thân ta báo thù”.

“Ừ! ừ!”, Hàn Tiểu dùng sức gạt đầu, lấy tay áo lau mắt. Chủ tử là một nam tử tốt lại si tình, nàng nhất định phải đối với hắn tốt hơn nữa.

“Nha đầu, người bao nhiêu tuổi?”.

“Thưa chủ tử, mười bốn ạ”.

“Ừ, cũng không còn nhỏ nữa, một hai năm sau là có thể gả đi rồi”.

“Nô tỳ không nóng vội. Đợi đệ đệ của nô tỳ hết bệnh, nô tỳ sẽ tìm một người trong sạch để gả”.

“Cái gì gọi là người trong sạch? Người lại còn nói, chớ quên người đã ký kết khế ước chung thân cho ta. Ta thân làm chủ tử phải giúp người nghĩ đến điểm này”.

Hàn Tiểu suy nghĩ một lát, cười nói: “Tôi cùng đệ đệ tán gẫu. Tôi nói phải gả cho người bán dược liệu, như vậy có ngã bệnh cũng không cần lo không có tiền mua thuốc rồi. Đệ đệ nói đến lúc đó khẳng định không sinh bệnh cũng không đau đớn gì, hay là gả cho người bán thịt, như vậy ngày ngày đều có thịt ăn”.

Nhiếp Thừa Nham chợt nổi hứng trêu chọc: “Theo ta nghĩ, người phải tìm một kẻ không xem trọng bề ngoài mới gả đi được. Không ai hiểu con bằng cha, cha người không phải sớm đã thay người trừ tính cả rồi sao”.

Hàn Tiểu không hài lòng, xoay đầu cẩn thận lau tủ nhỏ, bất kể cô nương nào cũng đều không thích người ta nói mình như vậy. Và lại nàng chỉ là hơi gầy gò, nhiều năm chịu khổ khiến làn da thô ráp, đầu tóc có hơi xơ xác. Đầu có gay go như hắn nói. Ít nhất so với bộ dạng của hắn hiện tại thuận mắt hơn nhiều, nàng đang nghĩ thì đột nhiên phát hiện ra điều này.

“Chủ tử!”.

“Hử?”.

“Lần trước chủ tử viết thư điều động trợ thủ, bây giờ hắn đến rồi, không cần giấu tôi. Tôi bảo đảm sẽ không làm hỏng chuyện của chủ tử”. Nàng chống lại ánh mắt kinh ngạc của Nhiếp Thừa Nham, lấy ra cái gương: “Chủ tử yêu đẹp để coi, soi gương xong phải bảo trợ thủ đem về đúng vị trí cũ mới không bị phát hiện a”.

Nhiếp Thừa Nham cắn răng, da mặt hơi nóng lên. Được lắm, xú nha đầu đủ cẩn thận đủ thông tuệ, nhưng chẳng lẽ không ai dạy nàng không được vạch trần khuyết điểm nhỏ của chủ tử sao?

Chương 10: Nha đầu bảo vệ chủ

Tật xấu của Nhiếp Thừa Nham thực ra không chỉ mỗi xem trọng diện mạo mà thôi. Hắn còn hay nóng nảy, yêu soi mói, không nhẫn nại, thích mắng người. Hàn Tiểu nghĩ, nếu là Nhiếp thành chủ trước đây không đau không bệnh chắc hắn cũng có những yêu cầu rất cao về y phục, ẩm thực, đồ dùng, dụng cụ... đủ mọi phương diện vụn vặt. Như bộ dạng hiện tại, không có quần áo mặc, không chải đầu tóc, hàng ngày uống thuốc còn nhiều hơn so với ăn cơm, đối với một đại nhân vật như hắn mà nói thì chắc chắn là một cực hình.

Thật ra đây là những lời an ủi bản thân mà Hàn Tiểu vẫn tự nhủ trong lòng mỗi khi bị Nhiếp Thừa Nham mắng mỏ. Mình vẫn còn có thể tự do ăn uống, chạy nhảy, tắm rửa, chải đầu, so với chủ tử thì mình vẫn còn hạnh phúc chán.

Thế nên nàng luôn giữ được nét mặt tươi cười mỗi khi đối mặt hắn. Điều này làm cho Nhiếp Thừa Nham vừa tức lại vừa vui. Tức là bởi dù hắn có chèn ép tiểu nha đầu này đến đâu nàng cũng không sợ, không sợ đã đành, nàng lại còn có thể cùng hắn tranh luận sang sảng, trái một câu “vâng chủ tử”, phải một câu “đúng lắm chủ tử”, rõ ràng là thuận theo nhưng thực chất lại phản nghịch. Như thế bảo sao hắn không tức giận? Nhưng cũng vì thế mà hắn có chút yêu thích, xem nàng cả ngày tươi cười vui vẻ, thần thái sáng láng, nhìn kiểu gì cũng thấy thuận mắt hơn những nha hoàn trước đây. Mấy nha hoàn đó vừa nói hai câu đã sợ hãi, rống hai tiếng liền lau nước mắt, khóc như trong nhà có người chết, làm cho hắn cảm thấy thực phiền toái. Cũng vì lý do đó mà về sau hắn chỉ dùng phó vệ* chứ không thích dùng nha hoàn nữa. Mà Hàn Tiểu này hoàn toàn khác biệt so với những người trước đây, như thế tốt lắm, bộ dạng hắn hiện nay đã quá thê thảm rồi, không muốn tự mình rước thêm mệt mỏi nữa.

*Phó vệ: đây tở (đàn ông).

Lại nói, trải qua nhiều ngày quan sát, hắn thấy Hàn Tiểu thực sự rất trung thành, lại can đảm, cẩn thận. Hắn không cho nàng mở cửa sổ, vén rèm lên, nàng bèn mỗi đêm lên lút mở ra cho phòng được thông thoáng. Hắn trách nàng ở trước mặt hắn phiền toái, nhưng lại yêu cầu nàng phải luôn cho hắn biết nàng có hay không ở cạnh hắn. Vì thế nên nàng bèn làm một cái chuông nhỏ có dây nối rất dài màu hồng nhạt, khi nàng ở đó nàng sẽ vắt sợi dây ngay đầu giường. Nếu hắn muốn gọi nàng, chỉ cần giật giật sợi dây, tiếng chuông vang lên thì nàng sẽ biết. Nếu như nàng không có ở đó thì đầu giường sẽ

được vắt một sợi dây màu lam, hần chỉ cần nhìn thì sẽ biết sợi dây này dùng để gọi những người đang canh giữ ngoài phòng là Tần Giao hoặc Lục Anh. Nàng trải thêm đệm lụa mộc trên giường hần, khi hần nằm nghỉ thì đem chiếc đệm này trải xuống, như thế nàng đi lại thu thập căn phòng sẽ không quấy nhiễu hần. Nàng còn vì hần làm một cái túi lụa nhỏ để hần bỏ cái khuyên tai bảo bối kia vào, chiếc túi đó có móc dây thừng, hần có thể tròng dây vào ngón tay, giam trong lòng bàn tay.

Nàng không có truy hỏi hần tìm chim ưng đầu đỏ kia để làm cái gì, cũng không hỏi hần tìm đám giúp việc gồm những người nào, chỉ cần hần không nói thì nàng sẽ không hỏi. Tóm lại, bản thân Nhiếp Thừa Nham tự biết, dựa vào tính khí hần và tình hình trước mắt phải nhờ vả người chăm sóc mà nói thì Hần Tiểu đã là lựa chọn tốt nhất rồi.

Nhưng chủ tớ hai người sống chung với nhau vẫn chẳng thể tránh khỏi một ngày không cãi nhau. Hôm đó tinh thần của Nhiếp Thừa Nham cực kì tốt, tổng quản Bạch Anh lại mang đến một cái ghế mộc đặc chế, chiếc ghế rất rộng lớn lại cực kì chắc chắn, chỗ dựa lưng được lót nệm rất êm, ngồi xuống chắc là rất thoải mái. Nhưng Nhiếp Thừa Nham lại không cao hứng, bởi vì chiếc ghế đó còn gắn thêm hai cái bánh xe, đây rõ ràng muốn nhắc nhở hần rằng đôi chân của mình đã bị phế rồi, không thể nào đi lại được nữa. Hần nổi trận lôi đình, đem chén thuốc vừa uống xong ném mạnh vào chiếc ghế kia.

Bạch Anh cuống quýt dẫn đám người hầu lui đi. Hần Tiểu trầm mặt, ở một bên lăng lặng thu dọn mấy mảnh vỡ trên ghế, lộ ra nét tức giận hiếm thấy ở nàng. Dọn dẹp nửa ngày, cuối cùng cũng đem chiếc ghế thu thập thỏa đáng. Nhưng khí giận của Nhiếp Thừa Nham vẫn chưa tiêu tan, chỉ cần nhìn thấy chiếc ghế dựa kia thì lại phẫn nộ. Hần gào thét bắt nàng đem quãng chiếc ghế kia đi. Hần Tiểu không động, thậm chí còn nói: “Cái ghế dựa này nếu để để tôi mà được ngồi một lát, nhất định hần sẽ rất vui. Chủ tử cứ đem thành ý của người ta nghĩ thành lòng lang dạ thú, đúng là có phúc mà không biết hưởng”.

“Cút!”, hần nằm trên giường giận dữ nói. Nào ngờ Hần Tiểu lại nghe theo: “Dạ, chủ tử. Nô tỳ cút ngay”. Cút thì cút, nhưng trước khi cút nàng còn đẩy chiếc ghế đó đến đầu giường, rõ ràng muốn cố ý chọc giận hần. Tiểu tỳ tính khí thô thiển này, quả nhiên là hần dung túng nàng quá mức, lá gan càng ngày càng lớn rồi. Hần nhắm mắt lại nằm trên giường, tự nói với chính mình không cần cùng nàng ta chấp nhất, nhưng càng nghĩ lại càng bức, đang định gọi nàng vào mắng cho một trận thì lại nghe có tiếng nói nhao nhao bên ngoài.

Nguyên lai là nhị đệ tử của Vân Vụ lão nhân – Trần Dung muốn được vào phòng thăm hỏi Nhiếp Thừa Nham, hần biết sư phụ cùng ngũ đệ tử – Tiết Tùng hôm nay đều xuống núi, hần lo công tử không có ai chăm sóc nên đặc biệt đến thăm.

Lục Anh cùng Tần Giao tuy được Vân Vụ lão nhân phân phó rằng nếu như công tử không đồng ý, bất luận kẻ nào cũng không được vào phòng quấy rầy, thậm chí hai người bọn họ cũng chỉ cho phép đứng canh ngoài phòng. Nhưng Trần Dung lại là đệ tử mà Vân Vụ lão nhân tâm đắc nhất, y thuật cao nhất trong số các đệ tử ở đây, đương nhiên tính khí hần cực kì kiêu ngạo. Huống hồ gì hôm nay thân y tiên sinh cùng Tiết đại phu quả thực không ở đây, nếu công tử xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng không dám đảm đương trách nhiệm. Vì thế chỉ sau một hồi khuyên can, dưới tình hình bị Trần Dung đe dọa cũng như hứa hẹn sẽ không để cho Vân Vụ lão nhân trách tội, bọn họ cũng biết điều tránh ra.

Hần Tiểu thì mặc kệ, tình hình hiện giờ của chủ tử nàng nắm rõ trong lòng bàn tay. Mới hai ngày trước phải hút độc ra lần hai, lần này thì mạch tượng có phần ổn định hơn, tình trạng ra mồ hôi trộm cũng tốt lên một chút, giấc ngủ so với trước an ổn hơn, đường mạch vân đen trên lòng bàn tay cũng ít đi. Ngày nào cũng vậy, ba lượt bắt mạch nàng đều ghi chép lại rõ ràng, tuyệt đối không sai. Nguyên nhân là vì bệnh đã chuyển biến tốt hơn, tình trạng ổn định nên thân y tiên sinh mới yên tâm xuống núi. Hôm nay y quán dưới chân núi đang cần giúp đỡ, có một bệnh nhân phát bệnh nặng sắp chết, Tiết đại phu phải vội vã đi ngay. Dù bọn họ không ở đây, nhưng Hần Tiểu cũng hiểu tình trạng của chủ tử hiện giờ tốt lắm, cần gì phải khám bệnh nữa chứ.

Hơn nữa, nhiều ngày qua Nhiếp Thừa Nham đã đem những mối quan hệ giữa mọi người trên núi này ra giảng giải minh bạch cho nàng hiểu. Đại đệ tử của Vân Vụ lão nhân – Lâm Dương và nhị đệ tử – Trần Dung đứng trong hàng ngũ các đệ tử, coi như lai lịch uy danh, bối phận cũng cao nhất. Vậy nên Nhiếp Thừa Nham xây thành dưới chân núi không chỉ đắc tội với mỗi Vân Vụ lão nhân, lại thêm tuổi của Vân Vụ lão nhân cũng đã lớn, nói khó nghe chút, thế nào cũng cần phải có người thừa kế. Nhiếp Thừa Nham mặc dù vô ý, nhưng quan hệ huyết thống là không thể phủ nhận. Vì vấn đề này mà hai năm nay Vân Vụ lão nhân cứ âm ỉ, trách cứ mãi. Lấy lòng tiểu nhân để so ra thì nếu Nhiếp Thừa Nham không còn nữa, cả núi Vân Vụ hay thậm chí là thành Bách Kiều, e rằng người kế thừa tiếp theo chỉ có thể là một trong hai người này.

Sau khi Nhiếp Thừa Nham giải thích về những mối quan hệ, cộng thêm sự phỏng đoán của bản thân, Hần Tiểu rút ra được kết luận. Đương nhiên cái phỏng đoán này vô cùng hợp lí, Nhiếp Thừa Nham cũng không nói là không có khả năng. Trên thực tế, Hần Tiểu cảm thấy chủ tử nàng vẫn còn hoài nghi, vậy nên mới cấm những người khác trong núi đến thăm hỏi. Thứ nhất, không cho hung thủ có cơ hội ra tay lần nữa. Thứ hai, không để cho hung thủ biết được tình hình gần đây, hồng đánh lừa hần nhằm dễ dàng tìm ra dấu vết. Còn cái kết luận thứ ba là do Hần Tiểu tự mình phân tích, chủ tử vốn chú trọng ngoại hình, không muốn quá nhiều người thấy cái bộ dạng hiện tại người không ra người, quỷ không ra quỷ của mình, nhưng mà về điểm này Hần Tiểu có thể lý giải. Ngày trước lúc nàng phải chăm sóc một lão thái thái* xuất thân giàu có, lão thái thái đó cũng như Nhiếp Thừa Nham bây giờ, không cho bất kì kẻ nào thấy được bộ dạng sắp chết của mình, bà ta nói đó là chuyện liên quan đến vấn đề tôn nghiêm.

*Lão thái thái: quý bà.

Với lý do này nọ, Hần Tiểu tựa như vệ sĩ đứng canh trước cửa, có đánh chết nàng cũng nhất quyết không cho Trần Dung bước vào nửa bước. Trần Dung nói hơn nửa ngày vẫn không được toại nguyện, dĩ nhiên là vô cùng giận dữ, vung tay tát thẳng vào mặt Hần Tiểu. Trần Dung vốn là người luyện võ, lại trong con thịnh nộ mà động thủ, lực đạo tất yếu không nhẹ. Hần Tiểu vóc người nhỏ nhắn nhưng phản ứng rất nhanh. Nàng thấy người ta động thủ tự nhiên biết mình tránh không được, dứt khoát nhào đầu về phía trước, cũng coi như tránh được hơn nửa lực đạo của bàn tay. Liền đó nàng nhanh chóng ôm lấy cánh tay của Trần Dung, cản cho hần một chút.

Trần Dung ra tay rất tàn nhẫn, nhưng Hần Tiểu cản hần cũng không nhẹ. Hiển nhiên là nằm ngoài dự đoán của Trần Dung, nhóc con này cư nhiên dám há miệng ra cản hần. Hần gợn bàn tay còn lại chụp lên đầu Hần Tiểu, trong nháy mắt lại nghĩ nếu hần thực sự nhờ tay đánh thương hoặc làm chết người, sợ rằng Vân Vụ lão nhân cùng công tử sẽ không để yên đâu, vì thế lại buông tay, hất nàng ra, chỉ tay vào mặt nàng mắng vài câu. Nhưng nha đầu này thế mà không biết sợ, tay xoa xoa gò má bị thương, lớn tiếng nói: “Nếu như tôi có làm gì sai trái, tự nhiên có chủ tử nhà tôi trừng phạt, liên can gì đến ngài? Cho dù hôm nay chủ tử không dặn dò gì, nhưng nếu ngài muốn bước vào cửa này, phải đảm qua xác Hần Tiểu tôi trước đã”.

Trần Dung nhất thời lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Vào thì phải đánh ngã được nha đầu kia, hấn hành động như vậy vốn dĩ đã làm trái lệnh sư phụ, nhưng nha đầu kia bảo vệ chủ là hợp tình hợp lý, vì thế hấn thật sự không dám manh động. Còn quay về thì thể diện của hấn cứ như thế mất đi sao?

Đang nghĩ ngợi xem nên làm sao cho phải, chợt nghe thấy tiếng Nhiếp Thừa Nham nói vọng ra từ trong phòng: “Tiểu Tiểu”. Cùng lúc đó, Bạch Anh không biết từ đâu chạy tới: “Trần đại phu, chuyện này là thế nào?”. Hóa ra Tàn Giao thấy Hàn Tiểu mặt không biến sắc đứng chặn trước cửa, liền biết tình hình gay go rồi. Hấn nhanh chân chạy đi tìm Bạch Anh, trên ngọn núi này hiện giờ người có tiếng nói nhất chắc chỉ còn mình Bạch tổng quản.

Trần Dung nghe Nhiếp Thừa Nham gọi tên thân mật của Hàn Tiểu, nghĩ rằng nha đầu này hấn rất được lòng công tử. Vội lại Bạch tổng quản đã đích thân ra mặt, hấn tự nhiên không thể khinh suất, nhanh chóng tìm một lí do thoái thác. Bạch Anh cũng khách khí nói đã khiến Trần đại phu hao tâm tổn trí rồi, sau đó bất động thanh sắc* đưa hấn rời đi.

*Bất động thanh sắc: ung dung, bình tĩnh.

Hàn Tiểu thấy tình hình ổn định rồi, hung hăng liếc xéo Lục Anh với Tàn Giao một cái rồi mới chạy vào phòng. Nhiếp Thừa Nham nắm lấy tấm rèm mỏng, vịn vào lan can, tự mình ngồi dựa vào thành giường. Hàn Tiểu vội vàng qua đỡ hấn, lấy tấm nệm ra lót lưng cho hấn.

“Bị đánh?”.

“Đúng vậy, chủ tử”.

“Có đau không?”.

“Đau, chủ tử”.

“Đồ ngốc”.

“Đúng vậy, chủ tử”.

Hấn trừng mắt nhìn nàng, mắng nàng ngốc mà nàng còn đáp thuận miệng như vậy. Kết quả Hàn Tiểu lại nói: “Nhưng mà nô tỳ không sợ, hấn chỉ đánh cho hạ giận thôi chứ không dám hạ thù thật. Nếu thật sự đánh chết nô tỳ, hấn không dám đương nổi trách nhiệm đâu”.

“Vậy thì ngươi vẫn ngốc, tội gì phải chịu đánh. Lục Anh cùng Tàn Giao nhát gan nên chẳng dám ngăn, thì ngươi cứ để cho hấn vào xem sao, ta tốt xấu gì cũng hơn ngươi mấy tuổi tri thức, tự khắc biết cách xử lý. Cứ đứng chặn bên ngoài như thế thì sao có người giúp ngươi được”.

“Hấn vốn không có hảo tâm, chủ tử đã can thiệp không được cho ai vào, nô tỳ nhất quyết không để hấn bước vào nửa bước. Bất quá lần sau nô tỳ sẽ cẩn thận, nô tỳ còn có đệ đệ nữa, không thể để mình xảy ra chuyện được”.

Nhiếp Thừa Nham nhin không được lại lườm nàng: “Ngươi so với heo còn ngốc hơn đấy”.

“Không phải đâu, chủ tử, heo không ngốc đâu, lúc nô tỳ còn ở thôn quê, heo của nhà Lý đại thẩm còn có thể giúp thẩm ấy đuổi gà nữa đó”.

“Vậy thì ngươi ngốc hơn cả gà, bị heo đuổi”.

Hàn Tiểu cân nhắc một chút, lời này có ý tứ mắng Trần Dung là heo, không khỏi bật cười: “Bầm chủ tử, con heo này còn biết võ công đấy”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng, nói tiếp: “Chờ đến khi ta tốt lên, nhất định sẽ giúp ngươi đòi lại công bằng”.

Hàn Tiểu lắc đầu: “Không cần chủ tử lo lắng, nô tỳ tự mình đòi được rồi, lúc này nô tỳ có cần hấn một cái rồi đâu”. Nhiếp Thừa Nham giật mình nhìn nàng, Hàn Tiểu ưỡn thẳng lưng, nắm chặt bàn tay: “Nô tỳ lúc còn nhỏ đã phiêu bạt bên ngoài, khó tránh khỏi bị người ta khi dễ, nên đã sớm học được phải liều mạng, rất lợi hại đó”.

Nhiếp Thừa Nham thâm sâu nhìn nàng một cái, sau đó nói: “Con người Trần Dung tâm địa hẹp hòi, ngươi muốn sống lâu dài ở nơi này thì nên để ý nhiều hơn”. Hàn Tiểu gật đầu lia lịa, lòng cảm động lắm, được chủ tử quan tâm thực sự là không tồi”.

Ngày thứ hai, theo yêu cầu của Nhiếp Thừa Nham, Bạch Anh mang một hòm sách y học tới. Hàn Tiểu sờ sờ cuốn này một chút lại nhìn nhìn cuốn kia một tí, luyến tiếc không nỡ buông ra. Nhiếp Thừa Nham nói hang ngày dưỡng thương rất buồn chán nên muốn Hàn Tiểu đọc sách y cho hấn nghe. Chuyện này làm Hàn Tiểu vui mừng khôn xiết. Hai ngày sau, hấn lại đưa cho Hàn Tiểu một thanh đoản kiếm* nhỏ, nói nàng mang theo vũ khí bên người để tiện bảo vệ chủ tử. Hàn Tiểu mừng khắp khỏi nhận lấy, sau khi nghe hấn chỉ điểm vài cái lại khoa chân múa tay một hồi.

*Đoản kiếm: dao găm, chủy thủ.

Hàn Tiểu biết, đây là phần thưởng của Nhiếp Thừa Nham dành cho mình. Hấn căn bản không có hứng thú với mấy cuốn sách y thuật đó. Mỗi lần nàng đọc cho hấn nghe, hấn đều cau mày nhăn nheo, có đôi khi còn đem đôi khuyên tai kia ra ngắm, khẳng định là đang nhớ người trong lòng vốn đã khuất, còn tâm trí đâu mà nghe. Hàn Tiểu đọc càng ngày càng nhỏ hấn cũng chả thèm nhắc nhở. Cuối cùng nàng không đọc nữa, chỉ tự mình nghiền ngẫm, hấn cũng không có ý kiến. Chỉ có điều, nếu buổi tối nàng mãi mê đọc sách, không chịu đi ngủ thì hấn sẽ mắng nàng.

Còn thanh đoản kiếm kia, Hàn Tiểu thừa biết bảo hộ chủ nhân chỉ là cái có để giữ thể diện cho Nhiếp Thừa Nham mà thôi. Nếu thực sự phát sinh

chuyện gì, hẳn khẳng định sẽ không trông cậy gì vào nàng đâu. Cho nên, cái đoán kiếm này cho nàng chỉ đơn thuần là để giúp nàng phòng thân thôi.

Chỉ là Hàn Tiểu không ngờ tới, chẳng bao lâu sau, thanh đoán kiếm này quả thật đã cứu nàng một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 11: Nha đầu gặp nạn

Từ khi có cái ghế tựa kia Hàn Tiểu vẫn ra sức khuyên nhủ Nhiếp Thừa Nham ngồi vào ghế ra ngoài dạo chơi, nhưng lần nào cũng đều bị hấn trách mắng. Thấy trực tiếp khuyên bảo không được, Hàn Tiểu đành sử dụng biện pháp khác.

Nàng thường len lén mở cửa sổ ra, bị phát hiện rồi bị mắng mỏ mới đóng lại, sau đó tiếp tục mở ra, tiếp tục bị mắng. Chỉ mỗi chuyện đóng mở cửa sổ mà hai chủ tớ không ngừng đối chọi nhau. Về sau Hàn Tiểu rút cuộc dùng sự thật khiến Nhiếp Thừa Nham hiểu rằng, dù cho có mở cánh cửa đó ra thì cũng không ai dám nhìn lên hấn, hấn mới dần yên lòng hơn.

Hàn Tiểu mang mấy chậu hoa, cây cảnh đặt trong phòng Nhiếp Thừa Nham. Việc này đương nhiên lại chọc cho Nhiếp Thừa Nham nổi giận. Nhưng Hàn Tiểu ra về am hiểu nói: “Chủ tử, thân thể người ngày càng tốt lên, phải nhìn những thứ có sức sống mới có lợi cho sức khỏe”.

“Thứ có sức sống ư? Người chẳng phải chính là cái thứ khiến người ta tức giận* đó sao?”.

*Trong tiếng Trung, từ 生气 có hai nghĩa, một là tức giận, hai là sức sống. Hàn Tiểu dùng chính là nghĩa thứ hai, còn Nhiếp Thừa Nham lại dùng nghĩa thứ nhất.

“Đúng thế, chủ tử. Vậy cộng thêm những chậu cây cảnh này tương trợ nữa cũng không thành vấn đề nhỉ”.

Nhiếp Thừa Nham nhin không được lại trừng mắt nhìn nàng. Nếu như hấn có thể xuống giường, hấn sẽ cùng lúc đem nàng với đám hoa cỏ này ném hết ra ngoài. Hấn ra lệnh cho Hàn Tiểu đem mấy thứ này ra ngoài ngay lập tức. Kết quả nàng nói nàng vừa mới chuyển chúng vào rất vất vả, giờ bị đau lưng rồi, mang không nổi nữa. Nhiếp Thừa Nham nhắm chặt mắt lại, cố gắng khắc chế cơn giận giữ, cuối cùng nói: “Mấy người bệnh mà người trước kia chăm sóc không bị người làm cho tức chết, thật không dễ dàng chút nào”.

“Cũng tạm tạm ạ, tính tình bọn họ không có nóng nảy như chủ tử”.

“Hoặc là thực sự đã qua đời rồi nhưng lại bị người làm cho tức quá, nhắm không nổi mắt, liền sống lại”.

“Như vậy cũng không tồi. Chủ tử cuối cùng vẫn sống lại đấy thôi”.

“Hàn Tiểu!”.

“Dạ, chủ tử, có nô tỳ”.

“Mồm miệng người càng ngày càng lạnh lợi rồi đó”.

“Tạ ơn chủ tử đã khen. Nô tỳ cũng cảm thấy dưới sự dạy bảo và trêu chọc của chủ tử, bản lĩnh đối đáp của nô tỳ tăng lên rõ rệt”.

“Cút!”.

“Được ạ, chủ tử, nô tỳ cút ngay”. Tiếp đó nàng thực sự cút đi.

Nhìn thấy bóng dáng nàng biến mất sau khung cửa, Nhiếp Thừa Nham có chút kinh ngạc, thật sự cứ như thế nghe lời rồi đi rồi sao? Một lát sau mới phản ứng kịp, nàng vẫn chưa đem mấy thứ hoa cỏ này đi mà dám bỏ chạy như thế. Hấn nhìn căn phòng trống trơn, vậy mà lại cảm thấy buồn bực.

Ngoài cửa xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, nhỏ giọng gọi: “Chủ tử!”. Khóe miệng hấn mang theo ý cười, hiển nhiên là đã chứng kiến hết một màn vừa nãy.

Nhiếp Thừa Nham thả lỏng người, dựa vào thành giường, liếc nhìn nam tử kia một cái: “Khởi Dương, người cảm thấy buồn cười?”. Hoắc Khởi Dương vội vàng nghiêm sắc mặt lại, cúi đầu hành lễ, sau đó nhảy vào phòng, đưa cho Nhiếp Thừa Nham một phong thư.

Nhiếp Thừa Nham vừa mở phong thư ra, vừa nghĩ tên hộ vệ theo hấn hơn mười năm nay chẳng thú vị gì cả, nếu là nha đầu Hàn Tiểu, nàng ấy sẽ lớn tiếng đáp lại: “Đúng vậy, chủ tử, buồn cười lắm”.

Bức thư là của Long Tam gửi tới. Đầu tiên hấn cung chúc Nhiếp Thừa Nham đã bình an vượt qua cửa ải sinh tử. Hấn còn nói đã đến quê nhà của Tạ

Cánh Vân thăm dò tình hình. Sau khi con gái qua đời, Tạ gia đau thương một thời gian dài, tổ chức cúng bái cho con gái, làm cúng tuần*, sau đó không bao lâu liền chuyển nhà đi nơi khác. Còn khách điểm nơi mà Nhiếp Thừa Nham bị tấn công cũng vườn không nhà trống, chủ quán làm ăn buồn bán ở đó hơn mười lăm năm, nhưng chỉ sau một đêm đã đuổi hết nhân công, ôm của cái chạy mất.

*Cúng tuần: cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày.

Hắn có đi nghe ngóng tung tích của Lâm Dương nhưng không có kết quả gì. Trên giang hồ tạm thời chưa có lời đồn đãi gì về chuyện Nhiếp Thừa Nham bị thương, tựa như chuyện đó chưa từng xảy ra vậy. Điều này rất không phù hợp với giang hồ vốn có tinh thần hóng hót chuyện người ta. Đây chắc không phải vì có người phong tỏa tin tức tốt, chỉ sợ còn có ẩn tình gì khác. Thế nên Long Tam cho rằng việc này không đơn giản chỉ là núi Vân Vụ có nội loạn. Hắn bảo Nhiếp Thừa Nham – cái tên chẳng dễ dàng gì mới nhặt được cái mạng về, sau này phải cẩn thận hơn nữa, hy vọng hai người bọn họ còn có thể sống sót để gặp lại nhau.

Cuối thư còn viết lời cảm tạ Nhiếp lão gia tử – Vân Vụ lão nhân thấy hắn chết mà không cứu, cảm ơn hành động vĩ đại của tiểu thiếp trên danh nghĩa của Long gia – Hàn Tiểu, vì chữa bệnh cho hắn mà hết quặng rồi lại đập. Bây giờ trên dưới Long phủ không ai không biết chuyện Long Tam hắn bị một con nhóc đá xuống gầm giường. Lại thêm món nợ vì điều tra chân tướng chuyện Nhiếp Thừa Nham nên hắn mới bị đánh lên đến nỗi trọng thương. Tóm lại tất cả đều tính hết lên đầu của Nhiếp Thừa Nham, sẽ có ngày hắn tới đòi lại hết.

Nhiếp Thừa Nham đọc thư xong, gấp lại đưa cho Hoắc Khởi Dương, miệng còn oán trách: “Cái tên Long Tam này, lúc nào cũng tính toán chi li như vậy”.

Lời nói phê bình này Khởi Dương không dám tiếp thu, chỉ cung kính nhận thư rồi giấu vào trong ngực, nói: “Chủ tử, vết thương trên đầu của Long Tam gia đã khá hơn nhiều, chỉ cần tĩnh dưỡng ít lâu nữa là được”.

“Khởi Dương, chẳng lẽ ngươi không muốn nói việc tính toán chi li này, chủ tử của ngươi là ta đây cũng không kém cạnh?”.

“Thuộc hạ không dám”.

Nhiếp Thừa Nham cảm thấy vô vị: “Lá gan ngươi thật nhỏ”.

Hoắc Khởi Dương không đáp lại. Hắn từ nhỏ đã theo Nhiếp Thừa Nham, cùng hắn vào Nam ra Bắc, trải qua biết bao nhiêu trận ác chiến lớn nhỏ, dù đao kiếm có kề cổ mặt cũng không đổi sắc, thế mà còn bị chê là lá gan nhỏ.

Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Nếu đổi lại là Tiểu Tiểu, nàng ấy nhất định sẽ nói như vậy”.

“Dạ, Hàn cô nương rất có sức sống”.

“Chỉ giỏi cãi lại thì có, cái gì mà rất có sức sống chứ? Trên núi, người biết đến độc Lục Tuyết rất ít, thậm chí vườn thuốc bên kia cũng không có ghi chép lại. Các ngươi tạm thời để mắt đến mấy đồ đệ tâm đắc của lão đầu, xem xem ta đang làm vương mắt kẻ nào”.

“Thuộc hạ đã hiểu”.

Hoắc Khởi Dương giống như lúc đến đây vậy lặng lẽ rời đi không một tiếng động. Nhiếp Thừa Nham nhìn bóng dáng hắn dần biến mất sau cánh cửa, lại nghĩ đến chuyện hắn khen Hàn Tiểu có sức sống. Hắn có chút buồn bực, sức sống của nha đầu kia thực sự khiến người ta tức giận.

Chuyện ngày nào cũng có người âm thầm đến tìm Nhiếp Thừa Nham, Hàn Tiểu cũng biết, nhưng Nhiếp Thừa Nham không nói gì thì chứng tỏ người này là người của hắn, nên nàng không cần đề phòng. Bản thân nàng tự biết bốn phận của mình, sẽ không tự tiện tham gia làm hồng chuyện của chủ tử. Thách thức của nàng chính là khiến Nhiếp Thừa Nham bước ra khỏi phòng, cho dù đang ngồi trên xe lăn cũng có thể thần nhiên đối mặt với ánh mắt người đời. Nhưng mà nàng vẫn chưa thành công.

Nàng đã thử qua đủ mọi phương pháp. Đầu tiên sau khi được sự cho phép của Vân Vụ lão nhân, nàng gọi đầu cho Nhiếp Thừa Nham, chuyện này khiến Nhiếp Thừa Nham vui vẻ cả ngày. Tóc sạch sẽ rồi nàng lại giúp hắn chải đầu, trong khoảng thời gian điều dưỡng này khí sắc của hắn tốt lên rất nhiều, chải xong tóc ngay lập tức lộ ra thần sắc tiêu sái. Nàng mang gương đến cho hắn soi, thấy hắn nhìn trái xem phải rất hài lòng, tranh thủ khuyên: “Tinh thần chủ tử tốt như vậy, hay là ra ngoài đi dạo một chút đi”. Nhưng hắn lại tịch thu cái gương, đuổi nàng ra ngoài.

Hàn Tiểu lại nghĩ, nguyên nhân chắc là vì không có y phục xa xỉ. Chủ tử vốn thích chưng diện, giờ không có xiêm y đẳng cấp, e rằng hắn sẽ diện hảo không muốn gặp người ngoài. Thế nên nàng chạy đi tìm tổng quản Bạch Anh, bảo hắn làm cho chủ tử mấy bộ y phục màu hắn thích, phải là trường bào* mà khi ngồi xuống sẽ vừa vặn che được mắt cá chân. Bạch Anh ngầm hiểu, rất nhanh liền mang mấy bộ y phục mới đến. Hàn Tiểu cầm bộ quần áo mới khoa chân múa tay ở trong phòng, không ngớt lời khen nó đẹp đẽ, mặc lên sẽ rất có khí chất, lại thương lượng với Nhiếp Thừa Nham: “Chủ tử, chủ tử, thay xiêm y rồi chúng ta ra ngoài đi dạo đi”. Nhưng hắn lại tịch thu xiêm y rồi đuổi nàng đi.

*Trường bào: áo dài của nam giới (kiểu áo của Trung Quốc).

Sau đó Hàn Tiểu lại nghĩ ra chiêu xấu. Nàng chẳng còn chịu khó lau người, chải đầu cho Nhiếp Thừa Nham nữa, nàng còn công khai nói trước mặt hắn: “Chủ tử, dù sao người cũng không rời khỏi phòng, người ngoài cũng không nhìn thấy bộ dạng của người, dù sao thì người có bộ dạng gì nô tỳ cũng sẽ không ghét bỏ người. Cho nên lau người ít đi, bớt chải đầu nữa cũng chẳng sao đâu. Cùng lắm thì chủ tử mỗi ngày đừng soi gương, như vậy sẽ an lòng thôi”. Nhiếp Thừa Nham đương nhiên là cực kì tức giận. Ngay từ đầu hắn đã không muốn nàng đụng chạm thân thể, tắm rửa cho hắn rồi mà nàng vẫn khăng khăng làm theo ý mình, khiến hắn vô cùng tức tối. Giờ đây đến lúc hắn đã quen với sự hầu hạ của nàng, cũng thần nhiên đối mặt với nàng khi nàng tắm cho hắn, vậy mà nàng ta lại muốn lười biếng. Nhưng hắn cứ giữ thái độ quật cường, không chịu thỏa hiệp. Cứ như thế qua mấy ngày liền, nàng thấy

mềm lòng, nghĩ chủ tử không cử động được đã đủ đáng thương rồi, người thích sạch sẽ như hắn mà không được lau sạch thân thể mỗi ngày hẳn là khó chịu lắm. Vì thế kế hoạch dùng việc lau người uy hiếp Nhiếp Thừa Nham ra ngoài hoàn toàn thất bại, nàng lại tiếp tục cần cù tắm rửa cho hắn hàng ngày.

Ngày hôm đó, Hàn Tiểu tranh thủ lúc Nhiếp Thừa Nham nghỉ ngơi, xin hắn đi thăm Hàn Nhạc, Nhiếp Thừa Nham đồng ý. Kết quả, lúc Hàn Tiểu bước vào phòng nhỏ thì Tiết Tùng đang chẩn bệnh cho Hàn Nhạc, bên cạnh còn dẫn theo một tên y bộc. Hai tỷ đệ Hàn Tiểu đã lên núi được hơn tháng rồi, Hàn Nhạc dùng thuốc mới cũng được hơn một tháng, tuy bệnh nội tạng có chuyển biến tốt lên, cả người đứng là có tinh thần hơn, nhưng hai chân vẫn như cũ không thể cử động. Tiết Tùng mỗi lần đến đây bắt mạch đều nghĩ không ra là nguyên do gì, đành trở về bàn bạc với Vân Vụ lão nhân. Chứng mạch này dùng thuốc như thế không sai, Vân Vụ lão nhân cũng không nhìn ra được vấn đề ở đâu, chỉ có thể nói đạo này bận bịu quá, lão phải đích thân đến chẩn bệnh cho Hàn Nhạc một lần.

Hàn Tiểu nghe Tiết Tùng phân tích về chứng bệnh, cũng chỉ hiểu biết mơ hồ nhưng nàng lại lớn mật nói ra cái ý tưởng: “Tiết đại phu, nếu như phần chân không có bệnh, nội phủ* lại chuyển biến tốt, như thế còn không tìm ra gốc bệnh, phải chăng là do trong não có bệnh?”.

*Nội phủ : các cơ quan nội tạng bên trong cơ thể.

Tiết Tùng kinh ngạc: “Dựa vào mạch tượng mà nói thì trong đầu của Hàn Nhạc không có gì bất ổn cả, mà triệu chứng bệnh biểu hiện hàng ngày đều không phải từ phần đầu”.

Hàn Tiểu muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn mạnh dạn nói ra: “Tôi thấy sách y có viết ‘Đầu diện chi tât châm chí âm, thoái cước hữu tât phong phủ tâm*’. Thế không phải muốn chỉ chứng bệnh ở đầu thì châm huyết Chí Âm* giải, còn ở chân thì dùng huyết Phong Trì* phá vỡ hay sao?”.

*Đầu diện chi tât châm chí âm, thoái cước hữu tât phong phủ tâm đại ý đầu có bệnh thì châm huyết Chí Âm, chân có tât thì tìm huyết Phong Phủ.

*Huyết Chí Âm ở dưới chân, còn huyết Phong Trì lẫn Phong Phủ đều nằm trên đầu.

“Hàn cô nương, sách viết không sai nhưng thực tế không hề đơn giản như thế, bệnh của Nhạc Nhạc không thích hợp dùng phương pháp này”, Tiết Tùng kiên nhẫn giảng giải một phen, chỉ dạy cho nàng không ít điều. Hàn Tiểu nghe xong, đỏ mặt: “Tiết đại phu, tôi không hiểu y thuật, khiến đại phu chê cười rồi”.

Tiết Tùng vội đáp: “Không không, suy nghĩ của Hàn cô nương rất mạnh dạn, mặc dù theo lý thì không thể nhưng bệnh tình của Hàn Nhạc khó chữa trị thì cân nhắc nhiều khả năng khác nhau cũng không hẳn là không thể. Năng lực của tại hạ còn nông cạn, chẩn bệnh không ra nên phải cùng bàn bạc với sư phụ, có ông ấy tự mình đến xem bệnh chắc sẽ tốt hơn”.

Hàn Nhạc ở một bên lên tiếng: “Tiết đại phu, tỷ tỷ tôi thông minh lắm, nàng cái gì cũng biết. Tuy chỉ biết một chút y thuật nhưng tỷ ấy luôn nói ra được điểm mấu chốt. Vị đại phu trước kia cũng nghe theo lối suy nghĩ của nàng mà chữa khỏi cho rất nhiều bệnh nhân”.

Giọng nói của hắn tràn đầy sự tự hào lẫn kiêu ngạo, ý rõ ràng muốn bảo vệ tỷ tỷ, chộc cho mọi người trong phòng đều bật cười. Hàn Tiểu sờ đầu hắn, nhéo mũi hắn. Hàn Nhạc cười hi hi, nũng nịu ôm lấy tỷ tỷ.

Tiết Tùng muốn châm cứu cho Hàn Nhạc, sai y bộc lấy chút Ngải Thảo ra. Y bộc Thanh Khao lục lọi túi đựng thuốc, mặt đỏ lên, hóa ra là quên mang theo. Sắc mặt Tiết Tùng không vui, bảo hắn nhanh tới nhà thuốc lấy. Hàn Tiểu thấy vẻ mặt hoảng sợ của Thanh Khao, vội nói mình sẽ đi cùng hắn.

Hàn Tiểu cùng Thanh Khao một mạch đi đến nhà thuốc, tán gẫu vài câu mới biết được ban đầu trên núi Vân Vụ này ngoài nông bộc* chăm sóc ruộng trồng thảo dược, y bộc ở nhà thuốc lo bào chế thuốc và sắc thuốc, thì còn có một bộ phận chuyên thử nghiệm thuốc gọi là dược bộc.

*Bộc: nô bộc, đầy tớ, người hầu.

Trong tất cả các nô bộc thì công việc của dược bộc là nhàn hạ nhất, nhưng cũng là nguy hiểm nhất. Bọn họ phụ trách ăn thử đủ mọi vị thuốc để thầy thuốc quan sát, ghi chép lại phản ứng và bệnh trạng khi uống thuốc. Các y bộc sống ở đây phải ăn nhiều nhất chính là các loại độc dược cùng giải dược. Vì tính đặc thù của công việc nên khế ước bán mình của bọn họ luôn kèm theo giấy sinh tử, nhưng tiền công lại cao hơn so với các nô bộc khác, điều kiện sinh hoạt hàng ngày cũng tốt hơn, thậm chí một số dược bộc còn có tiểu nô riêng chuyên hầu hạ. Nhóm dược bộc này ngày thường có chút ngang ngược lại hay kén chọn, tới tớ theo hầu cũng chẳng dám lên tiếng, vì nếu chộc bọn họ mất hứng thì sẽ bị đại phu trách tội.

Y phó của Tiết Tùng – Thanh Khao thường bị tên dược bộc Thạch Nhĩ ức hiếp, biết rõ hôm nay Thạch Nhĩ sẽ ở nhà thuốc nên sợ phải va chạm hắn, không nhịn được oán thán vài câu với Hàn Tiểu. Hàn Tiểu hỏi: “Các phương thuốc trên núi này, độc dược và giải dược đều được thử trên người dược bộc hết sao?”.

“Đúng vậy, các toa thuốc mới bình thường đều phải thử qua rồi mới được dùng. Đương nhiên độc dược và giải dược cũng phải để dược bộc thử, nếu không sao biết được hiệu quả thế nào”. Trong lòng Thanh Khao vẫn không vui, nói tiếp: “Cái tên Thạch Nhĩ kia là dược bộc đã có thâm niên, hắn rất lợi hại, thử qua nhiều loại độc nhất nhưng hết lần này đến lần khác đều sống lại, nên hay tỏ vẻ ta đây, nhìn người bằng nửa con mắt. Thậm chí còn có đại phu phải đi lấy lòng hắn, bởi dùng hắn thử thuốc thì tuyệt đối yên tâm. Nhưng sao hắn không thử nghĩ xem, nói cho cùng hắn vẫn mang cái chữ ‘bộc’ đấy thôi, có khác gì chúng ta đâu, cứ khi dễ người như vậy thật không có đạo lý mà”.

Hàn Tiểu an ủi hắn vài câu. Hai người nhanh chóng đến được nhà thuốc. Gọi là nhà thuốc nhưng lại không chỉ mỗi một căn phòng, thực tế là một mảnh sân phơi lớn, nối liền với ruộng thuốc phía sau núi; ngoài ra còn có một sân phơi thuốc thông với kho chứa thuốc; còn có vài gian phòng điều chế dược liệu, thợ thuốc cùng y bộc ở trong này xử lý mấy loại thuốc đã được phơi khô và điều chế. Phía trước viện là quầy chứa thuốc đã bào chế xong, bên trái là một dãy nhà bếp dùng để sắc thuốc.

Thường thì thuốc được lấy ở quầy phía trước viện, bước vào trong đã thấy một loạt ngăn tủ lớn đựng dược liệu. Hàn Tiểu nhìn mà hưng phấn không thôi, nhiều thuốc như vậy có thể cứu được bao nhiêu người a. Người đưa thuốc lần trước cho Nhiếp Thừa Nham – y bộc Viễn Chí vừa khéo đang ở đây, thấy Hàn Tiểu thì lên tiếng chào. Thanh Khao thấy cái tên Thạch Nhĩ kia không ở đây thì vui mừng khôn xiết, định nhanh chóng lấy Ngải Thảo rồi rời đi. Kết quả nhìn thấy tủ đựng Ngải Thảo trống rỗng, một y bộc khác bảo Thanh Khao đến nhà kho ở hậu viện lấy. Hàn Tiểu chưa bao giờ được đến nhà thuốc nên đối với nơi đây cực kì hiếu kì, nhanh chân chạy theo Thanh Khao vào trong viện.

Lúc này đã qua giờ Ngọ, chắc là nhiều y phó làm việc cả ngày trời xong đã đi nghỉ ngơi rồi, nên hậu viện chẳng còn ai. Thanh Khao dẫn Hàn Tiểu đến kho thuốc, vừa bước vào cửa liền thấy ngay một phòng đầy ắp dược liệu. Hàn Tiểu nhất thời cảm thấy tâm thần sáng khoái, nhìn không được tí mĩ nhìn cẩn thận sờ, đây đều là những vị thuốc thượng hạng nha. Nàng đã mang đệ đệ đi khắp nơi khó khăn cầu thuốc, vậy mà nơi này thuốc lại chất cao như núi. Nàng đang xúc động trong lòng thì bỗng nghe được tiếng kêu cứu của Thanh Khao ở phía sau. Hàn Tiểu giật mình, nhanh chóng chạy tới, vừa chạy đến chỗ quẹo thì nhìn thấy một người nằm vật xuống phía sau núi dược liệu. Thanh Khao đang hoảng sợ đứng bên cạnh người đó, còn chưa đợi Hàn Tiểu chạy đến thì đã chỉ về phía sau lưng nàng, hô to: “Cẩn thận!”.

Hàn Tiểu không kịp nghĩ nhiều, lăn một vòng ngay tại chỗ, thời khắc nguy hiểm ấy dư quang trong đuôi mắt nàng nhìn thấy có vật gì đó lóe lên. Nàng xoay người tránh được, nhanh chóng rút thanh đoản kiếm từ trong giày ra đâm tới, vết máu bắn lên người nàng. Hàn Tiểu đứng vững nhìn lại, hóa ra là một con rắn lục.

Lúc này Thanh Khao mới lết về phía Hàn Tiểu, chỉ sang hướng bên kia, run rẩy nói: “Bên kia, bên kia, còn có...”. Hàn Tiểu đảo mắt nhìn sang, hít sâu một hơi, vẫn còn vài con rắn khác đang cong cổ ngẩng đầu, thè lưỡi trườn về phía bọn họ.

Chương 12: Thích tâm* cứu người

*Thích tâm: châm, chích vào tim

Hàn Tiểu dù có chút can đảm nhưng cũng chẳng phải là hiệp nữ gì đó. Huống hồ nàng còn nhỏ tuổi, mà con gái lại sợ nhất cái loại tron tron mềm mềm ác độc này. Nàng vừa nhìn thấy, đôi chân liền phát run lên.

Thanh Khao cứ run rẩy lui dần về phía sau nàng, khiến tính khí kiên cường được tôi luyện bởi quen làm tỷ tỷ của nàng lại trở dậy. Nàng cố gắng giữ bình tĩnh nhìn kỹ, không ngờ loại rắn nào cũng có. Ban nãy bị nàng tránh được chém một đao chính là rắn lục, còn lúc này đang cuộn tròn bên trái kệ thuốc, thè lưỡi hướng về phía bọn họ là mấy con rắn đầu đẹp, Hàn Tiểu cảm thấy rất giống rắn hổ mang, nhưng đáng đáp lại không hoàn toàn giống. Nàng nhìn lên trên kệ thuốc, càng nhiều con rắn đang bám víu trên đấy, màu nâu, màu đen, màu trắng, hoa văn, to nhỏ đều có... Vừa xoay người lại liền thấy kệ thuốc cạnh bên mình cũng có rắn, Hàn Tiểu hoảng sợ lùi về sau mấy bước.

Nhưng lại bị vướng chân, lúc bấy giờ mới phát hiện ra người bị ngã trên mặt đất ban nãy. Thanh Khao run rẩy nói: “Là Thạch Nhĩ, chính là y bộc mà tôi từng kể với cô”. Hàn Tiểu lại lui về sau mấy bước, phát hiện những con rắn kia cũng không có đến gần phía trước, chúng tụ tập vào một chỗ, vây thành nửa vòng, hẳn là muốn chặn đường ra của bọn họ.

Hàn Tiểu cẩn thận quan sát Thạch Nhĩ, trên người hắn có rất nhiều vết máu, trên cổ tay có hai chỗ không ngừng chảy máu, e là bị rắn cắn nhiều chỗ. Trên mặt đất vẫn còn vết bò kéo dài, chứng tỏ hắn bò từ cửa kệ thuốc tới nơi này. Hàn Tiểu nhìn chằm chằm mấy con rắn, chúng như cũ đứng phòng thủ ở cửa ra, không hề tiến lên nửa bước.

Thanh Khao đột nhiên hô to: “Tôi hiểu rồi, chắc chắn là ổ rắn không được đóng kỹ nên chúng mới bò ra được. Phía sau nhà thuốc của đại viện có một tiểu viện chuyên nuôi độc vật, chỉ tính mỗi ổ rắn thôi đã có ba con cái rồi. Cái viện đó mọi hôm đều được khóa cẩn thận, chẳng lẽ hôm nay lại có người lơ là?”.

Hàn Tiểu hỏi: “Căn phòng này có Hùng Hoàng* không?”. Rất nhiều mùi thuốc xen lẫn nhau khiến nàng không thể ngửi thấy được mùi của Hùng Hoàng.

*Hùng Hoàng: khoáng vật có sắc vàng dùng làm thuốc, có thể giải độc.

Quả nhiên Thanh Khao đáp: “Không có!”.

“Vậy còn Dã Quyết Minh?”.

Dã Quyết Minh là loại dược khắc rắn hiếm có, cũng dùng để trị bệnh dạ dày, Thanh Khao đương nhiên biết, nhưng theo ấn tượng của hắn thì Dã Quyết Minh được cất giữ ở nhà kho kế bên. Đáp án phủ định vẫn không thể khiến Hàn Tiểu nhụt chí. Nàng một bên quan sát bày rắn, xác định lần nữa chúng không có ý định áp sát, một bên chậm rãi lui về sau, tìm kiếm ở kệ thuốc bên trong.

Thanh Khao cũng bắt đầu đi tìm, một mặt lục lọi, một mặt hướng về phía cửa kêu to vài tiếng cứu mạng, nhưng không ai lên tiếng đáp trả. Hắn nghĩ lại, lúc vừa bước vào đây, cả khu rộng lớn như vậy nhưng chẳng thấy một bóng người nào, e rằng hai người bọn họ bị kẹt ở đây một thân một mình rồi. May mà hắn tìm được một cây côn gỗ dài bên cạnh kệ thuốc, chắc là y bộc lúc cất giữ sắp xếp thuốc dùng để khều gần thuốc ở trên cao. Hắn nắm chặt lấy gậy gỗ trong tay, quay sang nói với Hàn Tiểu: “Cô lấy mấy bó thuốc nện vào lũ rắn, tôi dùng gậy này đuổi chúng ra, rồi hai ta cùng nhau xông ra ngoài. Cùng lắm thì bị cắn mấy phát, sau khi rời khỏi đây nhất định sẽ có thuốc trị, không chết được đâu”. Nói thì nói thế thôi, nhưng cứ tưởng tượng tới cảnh bị rắn cắn, Thanh Khao vẫn đỏ mồ hôi lạnh.

Hàn Tiểu không tìm vũ khí tự vệ, nàng đang lục lọi trong đồng thảo dược, có nhiều loại chưa được phơi nắng cũng chưa được cắt nhỏ, đều là nông bộc thu hoạch rồi hái xong, chờ y bộc điều chế thuốc đến xử lí. Cái tên dược bộc Thạch Nhĩ kia dù bị rắn cắn nhưng không chạy ra ngoài mà lại bò vào trong, lũ rắn cũng không dám tiến gần, chứng tỏ trong phòng này khẳng định có loại dược thảo làm rắn sợ hãi.

“Tìm được rồi!”, Hàn Tiểu reo lên. Thanh Khao chuyển ánh mắt nhìn bầy rắn sang phía nàng: “Thảo Hà Xa? Loại thuốc này không phải được đặt ở nhà kho kế bên hay sao?”.

Hàn Tiểu không trả lời hẳn, nàng làm sao biết được họ cất được liệu như thế nào, chỉ cần biết tìm được là tốt rồi. Nàng kéo Thạch Nhĩ lại gần, dò xét mạch gáy của hắn, vui vẻ nói với Thanh Khao: “Hắn chưa chết đâu, vẫn còn hơi thở!”. Nàng lần theo vết máu tìm thấy miệng vết thương trên người Thạch Nhĩ.

Thanh Khao hơi sợ sệt: “Hàn cô nương, chúng ta dùng Thảo Hà Xa đuổi rắn, mau chóng ra ngoài đi. Thạch Nhĩ bị cắn nhiều chỗ như vậy cũng không biết qua bao lâu rồi, chỉ dựa vào hai chúng ta sợ là không thể cứu sống được. Chúng ta cứ xông ra ngoài trước rồi đi tìm sư phụ, sư thúc, sư bá bọn họ đến xem xem”.

Hàn Tiểu vừa xé quần áo và ống quần của Thạch Nhĩ, vừa đáp: “Bị rắn cắn kị nhất là di chuyển, chờ chúng ta thoát ra mới gọi người đến chỉ e sẽ lỡ mất cơ hội sống của hắn. Nơi này có thuốc, chúng ta cứu hắn trước đã, nếu không cố gắng, hắn mà chết đi thì lương tâm chúng ta sao có thể thanh thản được?”.

Nàng dùng tấm vải xé từ trên quần áo và ống quần quấn vào cánh tay và bắp đùi của Thạch Nhĩ, sau đó dùng dao găm nhanh chóng rạch miệng vết thương của hắn ra, không chút do dự cúi đầu hút máu độc ra ngoài. Trên người Thạch Nhĩ bị rắn cắn hơn mười chỗ, tuy chưa tất thảy nhưng e rằng khó mà cứu sống. Kỳ thực trong lòng Thanh Khao cho rằng Hàn Tiểu uổng công vô ích, nhưng thấy tiểu cô nương dũng cảm quên mình như thế thì cũng không đành phản đối nữa. Hắn cầm Thảo Hà Xa ném một ít vào lỗ rắn, thấy chúng quả nhiên có tản ra một chút thì vui mừng, vội vàng lấy được thảo bầy thành một hàng ngăn cách ba người bọn họ với bầy rắn, trước tiên phải đảm bảo không bị chúng công kích mới được.

Làm xong việc này, hắn quay lại nhìn Hàn Tiểu. Nàng hút độc cho vết thương thứ ba xong rồi, ngẩng đầu nói với hắn: “Tới cứu hắn đi. Hắn chưa chết, thật đấy!”.

Thanh Khao nhìn lũ rắn rồi lại nhìn nàng, rốt cục vẫn không đành lòng. Hắn ngồi xổm xuống, bắt đầu hút máu độc ở vết thương trên cánh tay Thạch Nhĩ, vừa hút vừa chửi: “Thạch Nhĩ cái đồ bụng dạ xấu xa nhà nguoi, ngày trước nguoi ức hiếp lão tử, giờ lão tử lại cứu nguoi. Nếu nguoi mà sống lại thì phải nhớ lấy ân đức của lão tử nghe chưa”.

Hai người đồng tâm hiệp lực, vết thương rất nhanh liền xử lý xong. Hàn Tiểu xé lá cây Thảo Hà Xa bỏ vào miệng nhai, Thanh Khao gấp gấp quát: “Có độc đấy!”. Hàn Tiểu gật đầu tỏ ý mình đã biết, nàng nhỏ lá cây đã nhai nát ra đắp lên miệng vết thương của Thạch Nhĩ, sau đó lại tiếp tục nhai. Thanh Khao nhìn nàng, cũng không rõ trong lòng có cảm thụ gì, chỉ cảm hận cho Thạch Nhĩ một cái bạt tai: “Nguoi phải sống đấy biết không, lao lực cứu nguoi như thế, nguoi dám chết thử xem”.

Đội Hàn Tiểu đắp thuốc lên vết thương xong xuôi, hai người quyết định khẩn trương thoát ra ngoài. Nhưng nhìn lại, thấy Thảo Hà Xa cũng không còn nhiều lắm, chừng đó e là không đủ để giúp bọn họ đuổi lũ rắn đi mà ra ngoài. Thanh Khao nghiêng rằng, mình là nam tử hán đại trượng phu, không thể thua một tiểu cô nương được: “Hàn cô nương, tôi yểm trợ cô, cô ra trước đi, tôi ở phía sau giúp nguoi đuổi rắn. Cô chạy ra ngoài rồi thì nhanh gọi người tới cứu tôi”. Lời nói ra có vẻ anh dũng lắm nhưng vẫn lộ ra ngừ khí sợ hãi.

Hàn Tiểu lắc đầu, nàng đánh giá xung quanh, chợt nghĩ ra: “Đúng rồi, chúng ta có thể dùng lửa”.

“Kho trừ thuốc nghiêm cấm dùng lửa”, đây là quy định.

“Có quy định nào quan trọng hơn mạng nguoi chứ”, Hàn Tiểu không cho là đúng.

Thanh Khao rất muốn nói trên núi Vân Vụ này có rất nhiều quy tắc đặt mạng nguoi ở phía sau, nếu không thích thì có thể không chữa trị. Nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào, chỉ nói: “Chỗ này không có đá lấy lửa”.

Hàn Tiểu đã rút ra được một cành thuốc khô bền chắc, lại lấy cây côn gỗ mà Thanh Khao lúc nãy nhặt được rồi đè hai chân lên, dùng đoản kiếm khoét một lỗ nhỏ lên côn gỗ, sau đó cầm cành thuốc vào cái lỗ đó, dùng miếng vải buộc vào cành thuốc, cầm miếng vải trong tay kéo vào kéo ra, nhánh cây chuyển động ma sát với cây côn gỗ. Thanh Khao nhìn mà choáng váng: “Cô, cô còn có gì không biết nữa không?”.

“Mau đem được liệu đã phơi khô rồi lại đây, lửa bén rồi. Nhanh lên!”. Hàn Tiểu không đáp lại, chỉ giục hắn nhanh hành động.

Thanh Khao nhìn về phía đó, quả nhiên là bén lửa rồi, bèn vội vàng đi lấy mấy bó được liệu khô tới, rất nhanh liền đốt hết, khói bay mù mịt. Hàn Tiểu ném mấy bó Thảo Hà Xa vào lỗ rắn, chúng tản ra hơn mười. Thanh Khao cầm bó thuốc tự chế từ được liệu xông tới, lũ rắn lại tản ra. Hàn Tiểu đỡ Thạch Nhĩ dậy, cõng trên lưng, lớn tiếng hô: “Chúng ta mau chạy ra ngoài!”.

Thanh Khao gật đầu, tay cầm cây đuốc đi trước mở đường, lại dùng chân đá Thảo Hà Xa đuổi lũ rắn. Hàn Tiểu nắm chặt lấy đoản kiếm, cõng Thạch Nhĩ trên lưng theo sát phía sau. Hai người dè dặt cẩn thận, cuối cùng cũng thoát chết chỉ trong gang tấc.

Vừa ra được bên ngoài, hai chân Hàn Tiểu liền mềm nhũn, đặt Thạch Nhĩ xuống đất. Thanh Khao kêu lên: “Tôi đi gọi người tới!”. Nhưng hắn chưa kịp chạy đi thì đã thấy rất nhiều người từ bên ngoài tiến vào, bọn họ nhìn thấy khói đặc nên mới tìm đến đây: “Là ai đã đốt được thảo? Nơi này không được đốt lửa!”.

Thanh Khao lớn tiếng nói: “Trong kho thuốc có rắn, có lẽ chỗ khác cũng có, mọi người hãy cẩn thận. Thạch Nhĩ bị rắn cắn rồi, nhanh tới cứu hắn...”.

Càng ngày càng nhiều người đến vây quanh. Thạch Nhĩ nằm trên mặt đất, ai cũng không dám động vào hắn, suy cho cùng mạng nguoi vô cùng quan trọng, chẳng ai dám đứng ra gánh trách nhiệm này. Có vài người chạy đi gọi sư phụ, sư thúc cùng thân y đại nhân, còn có mấy người đi thông báo cho

tiểu viện nuôi độc vật ở phía sau. Càng lúc càng nhiều người đến xem náo nhiệt.

Thanh Khao thở hắt hắt, liếc nhìn Hàn Tiểu. Đúng như nàng ấy nói, nếu không ở bên trong xử lý trước, chạy ra ngoài rồi lại bị chậm trễ như vậy, chỉ sợ ngay cả thần y đại nhân cũng không cứu nổi hân.

Người ở Tổ y quán kể bên cũng đến đây không ít. Tổ y quán là nơi dành riêng cho nữ đại phu. Nói là nữ đại phu chứ thực ra cũng chỉ là trợ thủ của đại phu mà thôi, so với nha đầu sai vặt như Hàn Tiểu vẫn cao hơn vài cấp. Nữ tử xưa nay vốn không theo nghề y, núi Vân Vụ – thánh địa của y học là trường hợp ngoại lệ. Nhưng thành tựu của nữ tử cũng có giới hạn, giỏi lắm thì ở Tổ y quán trợ giúp các đại phu, làm điều dưỡng cho mấy bệnh nhân mắc bệnh dễ chữa trị.

Nhưng Tổ y quán chung quy vẫn gọi là “Y”. Hàn Tiểu hướng về phía các nàng gọi: “Hân trúng độc rắn, mau tới cứu hân!”. Trong số những người ở Tổ y quán đến đây bao gồm Lâm Chi. Phụ thân nàng ta là đại đệ tử của Vân Vụ lão nhân, nàng ấy từ nhỏ đã được tiếp xúc với y học, mười tuổi liền lên núi học tập, là người có y thuật cao nhất ở Tổ y quán. Nàng ta đến bên cạnh Thạch Nhĩ, xem xét vết thương của hân rồi bắt mạch, thở dài nói: “Hân cô nương, Thạch Nhĩ bị rắn cắn, e rằng không thể chữa được nữa. Cô xem, mạch tượng của hân hoàn toàn không còn, hơi thở cũng chẳng có nữa”.

Hàn Tiểu vội cầm lấy tay Thạch Nhĩ bắt mạch, cẩn thận dò xét. Ngay lúc đó, Trần Dung và mấy vị đại phu khác vừa đến, lớn giọng chất vấn xảy ra chuyện gì. Thanh Khao lắp bắp trả lời, khe khẽ dùng chân đá Hàn Tiểu vài cái, nhắc nhở nàng mau đứng lên đáp lời.

Nhưng Hàn Tiểu không mảy may để ý đến. Đột nhiên nàng nhảy dựng lên, cầm đầu cầm cổ chạy về hướng tiền viện. Thanh Khao giương mắt dò dẫm, hoàn toàn không ngờ tới quân sự đã đến mà nha đầu Hàn Tiểu cư nhiên bỏ mặc hân, một mình chạy thoát thân.

Trần Dung cổ họng lớn, tính khí thì nóng nảy. Trên tay Thanh Khao vẫn còn cầm cây đuốc làm từ dược thảo, chứng cứ rành rành, hân lúc này bất chấp việc Hàn Tiểu đã bỏ chạy, vội vã báo cáo đầu đuôi sự việc. Từ đệ tử của Vân Vụ lão nhân – Vương Liễu nghe xong liền đến chỗ thì thào Thạch Nhĩ nhìn một chút. Lâm Chi nói: “Vết thương quá nhiều, trúng độc đã lâu, tất thờ rồi”. Vương Liễu bắt mạch, quả đúng như vậy, hân thở dài, cho dù dùng thuốc giải độc thì cũng đã muộn rồi.

Lúc này Hàn Tiểu mới thở hắt hắt chạy về, một y bộc đang đuổi theo sau nàng: “To gan, mau trả túi châm lại cho ta!”.

Hàn Tiểu làm lơ, chạy trời chết xông về phía trước, vừa chạy vừa kêu to: “Tránh ra! Mau tránh ra!”. Đám đông chần chừ do dự, nhưng vẫn tránh ra nhường đường cho nàng.

Hàn Tiểu vọt tới chỗ Thạch Nhĩ, dò mạch của hân, lại móc ra đoản kiếm, rạch một đường trên ngón tay hân, máu ngay lập tức chảy ra. Mọi người đều kinh hãi, một số người nhìn không được kêu to: “Người muốn làm gì Thạch Nhĩ?” hoặc là “Người ta đã chết rồi, người sao còn muốn chà đạp hân như vậy”.

Vương Liễu vừa thấy máu chảy ra từ ngón tay thì trong lòng khê động, khoát tay về phía sau, ngăn không cho đám đông xông lên. Hân lại bắt mạch cho Thạch Nhĩ, chính xác là mạch tượng đã chết.

Lúc này Hàn Tiểu mới mở túi châm, hai dây kim châm lập tức lộ ra. Hàn Tiểu xé toang xiêm y trước ngực của Thạch Nhĩ. Mọi người “oa” một tiếng. Hàn Tiểu phớt lờ, chọn cây kim dài nhất cầm lấy, đột nhiên đâm mạnh vào buồng tim của Thạch Nhĩ. Mọi người lại “oa” lên một tiếng. Hàn Tiểu không bị ảnh hưởng, đâm một nhát liền rút ra, động tác nhanh gọn. Thạch Nhĩ tựa như bị kích thích, cả người bỗng co giật. Vương Liễu nhanh chóng điểm hai đại huyệt ở não trước của hân.

Hàn Tiểu bắt mạch gáy của Thạch Nhĩ, tay của Vương Liễu vẫn không hề rời khỏi cổ tay Thạch Nhĩ, hai người đồng thời cảm nhận được mạch tượng đập rất yếu ớt như có như không. Hàn Tiểu mừng rỡ, hướng về Vương Liễu hét lớn: “Hân sống rồi!”. Nàng quay đầu về phía mọi người đang vây xem, vui vẻ hô to: “Hân không chết, hân sống rồi!”.

Vương Liễu không nhận ra cô nương này là ai, mơ hồ đoán rằng hân là nha đầu xung hí mà mọi người đồn đãi. Nghe nói nha đầu này vận may cực tốt, hôm nay chứng kiến một màn này, xem ra không đơn giản chỉ là vận khí tốt.

Bấy giờ nhịp tim của Thạch Nhĩ đã khôi phục. Vương Liễu nhanh chóng đem thuốc giải độc nhét vào miệng hân, khép chặt hàm dưới của hân, bóp bóp yết hầu, giúp hân nuốt thuốc xuống. Hân vừa ngẩng đầu liền thấy Hàn Tiểu đang chuyên chú nhìn thủ pháp của hân, thấy hân nhìn về phía mình thì ngượng ngùng cười, dường như hơi ngại khi vụng trộm học kỹ pháp*. Nàng cứu sống người, nắm chắc thời cơ học tập, nụ cười thật chân thành, Vương Liễu cũng cười với nàng, đối với nha đầu này có thêm vài phần thiện cảm.

*Kỹ pháp: Kỹ xảo và phương pháp.

Vương Liễu vẫy tay gọi hai y bộc tới đỡ Thạch Nhĩ dậy. Lúc này Trần Dung mới bắt đầu tính sổ. Tội thứ nhất, theo quy định thì một nha đầu sai vặt như Hàn Tiểu không được bước vào nhà thuốc của đại viện, là ai dẫn nàng đến? Ai cho phép nàng tiến vào? Tội thứ hai, trong đại viện không người trông coi, xảy ra chuyện cũng chẳng ai hay, lỡ chết người hay mất mát này nọ thì biết làm sao đây? Hôm nay do ai quản lý? Tội thứ ba, lòng nhột ỏ rần của tiểu viện nuôi độc vật ở phía sau há lại bị hổng, là ai phụ trách trông coi? Tội thứ tư, trong kho thuốc nghiêm cấm đốt lửa, Hàn Tiểu, Thanh Khao tự ý châm lửa, tội này tất phạt. Tội thứ năm, Hàn Tiểu thân là một nha đầu sai vặt mà lại dám cướp giật y cụ*, dùng thủ đoạn khiếm nhã đối phó người bệnh, vô lý vô cớ*...

*Y cụ: là dụng cụ dùng để chữa bệnh.

*Vô cớ: không có căn cứ.

Hắn lần lượt quở trách từng cái, giọng lớn vô cùng. Mọi người xung quanh không ai dám lên tiếng. Tiết Tùng vừa đến, Thanh Khao liền vội vã trốn sau lưng sư phụ, không dám nói năng gì, chỉ mong có sư phụ ở đây Trần đại phu sẽ không dám xử tội mình quá đáng.

Nhưng vẫn có một người không chịu phục, đó là Hàn Tiếu. Nàng đợi Trần Dung nói xong xuôi, mới nhả nhận hỏi: “Trần đại phu, Hàn Tiếu muốn hỏi, cứu một mạng người thì đáng tội gì?”.

Còn dám cãi lại? Mấy y bộc đứng đó chỉ biết cúi gầm mặt xuống. Vương Liễu nhíu mày, Tiết Tùng tiến lên mấy bước, đứng bên cạnh Hàn Tiếu. Hàn Tiếu tựa hồ không chú ý, nàng lại hỏi: “Hôm nay động rấn bị mờ, bấy rấn mới ẩn nấp trong nhà thuốc, có được bộc không may bị thương, suýt nữa mất mạng. Nếu không có Thanh Khao tiểu ca đây mạo hiểm cứu giúp, nếu không phải Hàn Tiếu cả gan dám thử, thì được bộc Thạch Nhĩ hẳn là đã bị chết oan”.

“Cả gan dám thử?”, Trần Dung hừ lạnh: “Ngươi quả thực to gan, lấy châm chích vào tim là phương pháp của đại phu chôn nào?”.

“Hàn Tiếu không biết”.

“Trước kia có người dạy ngươi?”.

“Không có”.

“Trước kia đã từng dùng cách này cứu người?”.

“Không có”.

“Hừ, ngươi chẳng qua chỉ dựa vào chút may mắn mà tự tiện hành động. Nếu không có Vương đại phu ở cạnh cứu chữa kịp thời, Thạch Nhĩ làm sao có thể sống sót được?”, Trần Dung hùng hổ hăm dọa.

Rốt cục Vương Liễu cũng lên tiếng: “Trần đại phu lời này sai rồi. Thạch Nhĩ quả thật là do Hàn cô nương cứu tỉnh, Vương mỗ chỉ hỗ trợ chút ít thôi!”.

Trần Dung mặt đen lại, quát lên: “Vương đại phu chớ có bao che cho nàng. Núi Vân Vụ là nơi chữa bệnh cứu người, từ trước đến giờ đều dựa vào việc tuân thủ quy củ mới có được cục diện như ngày hôm nay. Đã làm sai thì phải nghiêm trị, bằng không há có thể khiến người người phục tùng”.

Bốn phía im ắng lạ thường. Trần Dung nói như thế, Vương Liễu cùng Tiết Tùng nhất thời không biết nên đáp sao cho phải. Quy định của núi Vân Vụ quả thực nghiêm khắc, hơn mười năm qua không hề thay đổi. Hàn Tiếu thấy tình cảnh này cũng hiểu tình thế không ổn, nàng cắn chặt răng, không biết phải làm thế nào.

Bỗng nhiên từ phía sau đám đông vang lên một thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng: “Ta thực muốn xem xem núi Vân Vụ các người oai phong đến cỡ nào. Ai mà to gan như vậy, dám động vào người của Nhiếp Thừa Nham ta?”.

Hàn Tiếu cả kinh, vội ngẩng đầu lên nhìn. Mọi người nghe vậy đều rớt rít tránh sang một bên, chừa khoảng trống lại cho Tàn Giao, Lục Anh đẩy chiếc xe lăn bằng gỗ tinh xảo tới, người ngồi trên chẳng phải là Nhiếp Thừa Nham đấy ư. Hắn gầy đi rất nhiều, nhưng sắc mặt vẫn tốt, tóc búi gọn gàng, mặc bộ trường bào màu xanh nhạt, áo dài vừa vặn che hết đôi chân. Hắn trấn tĩnh như thường, tác phong ung dung giống như đang ngồi trên giường rồng chứ không phải là xe lăn. Mọi người xung quanh đều nhìn hắn không chớp mắt, cũng chẳng ai dám bàn tán câu nào.

“Tiếu Tiếu!”, Nhiếp Thừa Nham không thèm nhìn tới Trần Dung, chỉ gọi Hàn Tiếu.

“Vâng, chủ tử. Nô tỳ đây!”, Hàn Tiếu lớn tiếng đáp lại, cảm thấy viên mắt nóng lên. Chủ tử đến rồi, chủ tử đến cứu nàng rồi.

“Lại đây!”, Nhiếp Thừa Nham chẳng coi ai ra gì, vẫy tay gọi Hàn Tiếu. Hàn Tiếu hết như con cún nhỏ vẫy đuôi rồi rít chạy về phía chủ tử, đứng bên cạnh ghế của hắn.

Nhiếp Thừa Nham thấy nàng đứng ngay ngắn cạnh mình, lúc này mới quay sang Trần Dung: “Trần đại phu, ngươi nói ta nghe thử, người của Nhiếp Thừa Nham ta, ngươi muốn phạt như thế nào?”.

Chương 13: Hàn Tiếu chịu phạt

Sắc mặt Trần Dung lúc xanh lúc trắng, hắn đi theo Vân Vụ lão nhân học y gần 20 năm trời, thấy qua Nhiếp Thừa Nham trưởng thành. Vị công tử này từ nhỏ đã phản nghịch, mọi việc đều không kiêng kị đối đầu với Vân Vụ lão nhân, thậm chí còn xây dựng một y thành* ngăn ở dưới chân núi. Dù sao Vân Vụ lão nhân cũng chỉ có mỗi một đứa cháu này thôi, ngoài mặt tuy nghiêm khắc lãnh đạm, nhưng hắn biết thực ra sư phụ thật sự yêu quý công tử. Hiện giờ công tử nói rõ muốn cùng hắn đàm phán, hẳn quả thật không biết phải đối đáp ra sao. Nếu phản ứng quá mãnh liệt, sợ là công tử nhất định không tha thứ. Nhưng nếu cứ như vậy bỏ qua, người chung quanh đây mà nhìn thấy thì mặt mũi hắn – Nhị gia núi Vân Vụ này biết để đi đâu.

*Y thành: thành phố chuyên chữa bệnh.

“Công tử, không theo phép tắc không thể thành quy tắc. Nô bộc trên núi Vân Vụ đông đúc, chính là dựa vào mấy chục năm theo quy củ mà quản lý, núi này mới có thể chỉnh tề, trật tự đến bây giờ. Hôm nay nhà thuốc của đại viện gặp sơ suất, theo quy định tất nhiên phải xử trí từng người. Hết thầy đợi tôi bẩm báo với sư phụ, nghe theo sự sắp xếp của sư phụ”.

Trần Dung trái lo phải nghĩ, đem củ khoai lang nóng phồng tay* này đẩy về phía Vân Vụ lão nhân, một phen giải thích hợp tình hợp lý, phạt hay không

phạt hẳn đều thoát ra được.

*Củ khoai lang nóng phỏng tay: ví với sự việc khó giải quyết.

Nhiếp Thừa Nham cự tuyệt đáp: “Phép tắc núi Vân Vụ các người, ta đây không hứng thú. Các người quản đám nô bộc như thế nào cũng chẳng liên quan tới ta. Nhưng Hàn Tiếu là nô tỳ của Nhiếp Thừa Nham ta, e rằng không đến lượt các người chỉ tay năm ngón. Trái lại ta muốn hỏi, nô tỳ nhà ta tới phòng thuốc tìm thuốc, nguyên cố gì lại bị rơi vào hiểm cảnh? Núi Vân Vụ các người làm sao có quy định thả độc vật đi lang thang? Hay là có người bắt nấn với ta, muốn hạ độc chết nô tỳ nhà ta, khiến ta không còn người chăm sóc? Hoặc là không độc chết được nàng ấy, liền gán cho cái tội danh rồi đuổi đi, để mặc ta tự sinh tự diệt?”.

Nhiếp Thừa Nham vừa dứt lời, mọi người đều thay đổi sắc mặt. Công tử do trúng độc của núi Vân Vụ mới biến thành bộ dạng như thế này, mọi người trong núi ít nhiều cũng nghe được một số chuyện bất quải, chẳng qua Vân Vụ lão nhân vẫn tinh bơ như không, nên mọi người đều giả cảm giả điếc vờ như không biết. Bởi vì có người sợ suất không đóng cửa tiểu viện, độc vật mới chạy ra gây chuyện. Lúc trước cũng đã có tiền lệ, nô bộc ở quán viện môn bị nghiêm trị rồi đuổi xuống núi. Nhưng hôm nay sự cố như thế lại bị công tử nói thành cố ý mưu hại, cộng thêm việc lúc trước hẳn trúng độc phơi bày ra đó, không làm cho mọi người cả kinh đến xanh mặt mới là lạ. Người trong viện đều đến xem náo nhiệt, tới khi hồi hận thì

ruột cũng xanh rồi, lúc này người đứng ở đây đều thành đối tượng bị tình nghi, sớm biết như vậy dứt khoát không tới.

Canh chừng độc vật của tiểu viện là một nô bộc thô lỗ, uống xong rượu liền ngủ một giấc ngon lành, lúc này bị bắt tới đây, vừa lúc nghe được Nhiếp Thừa Nham nói như vậy, sợ đến mức lập tức quỳ trên mặt đất, tỉnh cả rượu. Người đảm nhiệm trước kia gặp sơ suất giống hệt hiện giờ bị phạt rất thê thảm, hẳn rõ ràng hơn ai hết. Hôm nay hẳn nhớ mình chắc chắn đã xem xét rất kỹ các lồng, cửa và khoá trong tiểu viện, tất cả đều tốt, lúc đó mới dám trộm uống vài chén, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện.

Trần Dung áp úng cả nửa ngày, không biết nên nói thế nào. Nếu trả lời không thoả đáng, lưu lại đầu đề câu chuyện sẽ là phiền toái lớn. Đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để thu dọn kết cục, Vân Vụ lão nhân rút cuộc cũng tới.

“Sư phụ!”, Trần Dung, Vương Liễu, Tiết Tùng, còn có năm đệ tử trẻ tuổi khác, đồng thời cúi đầu hành lễ.

Vân Vụ lão nhân khẽ gật đầu, sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Trần đại phu nói không sai. Chuyện hôm nay đều do mọi người coi thường phép tắc, cửa khoá không nghiêm, không người trông coi, phòng thuốc của đại viện lại cho tùy ý ra vào, thế nên dẫn đến sự việc ngoài ý muốn”. Hẳn nói cũng như không, hiển nhiên là đã ở trong bóng tối quan sát từ lâu.

Trần Dung nghe vậy, mừng thầm trong lòng, vì lời hắn vừa nói lập tức được công nhận. Tiếp đó lại nghe Vân Vụ lão nhân gọi: “Hàn Tiếu!”.

Hàn Tiếu khấn trương lui về phía sau cái ghế của Nhiếp Thừa Nham, tay nắm lấy lưng ghế, đáp: “Thần y tiên sinh, Hàn Tiếu đây”.

“Ta có nghe nói qua bệnh của đệ đệ ngươi, ngươi đã đề nghị Tiết đại phu khám xem chứng bệnh ở trong đâu?”.

Hàn Tiếu nghe thấy chung quanh có người cười nhạo. Hàn Tiếu quay đầu liếc mắt nhìn, nhiều đại phu trẻ tuổi cùng y bộc trên mặt đều có ý châm biếm. Hàn Tiếu bất mãn trừng mắt một cái, quay đầu lại đáp: “Vâng, thưa thần y tiên sinh”.

“Vì sao?”.

“Cái gì, cái gì vì sao?”, Hàn Tiếu không hiểu.

“Ta là hỏi, ngươi dựa theo cơ sở y học gì mà lại đề nghị như vậy?”.

Theo cơ sở y học gì? Hàn Tiếu có chút hoang mang. Nàng là một nha đầu thô lỗ, làm sao hiểu được nhiều lý thuyết y học như vậy. Thảo luận đến những bệnh như lá lách, óc sọ... cần dùng y thuật giảng giải thật quá mức thâm sâu, nàng nếu có thể hiểu được rõ ràng như vậy thì sớm đã thành nữ thần y rồi, sao còn phải ở đây cực khổ cầu y? Hàn Tiếu mím môi, trong lòng hiểu ra, hẳn là Vân Vụ lão nhân muốn nàng mất mặt trước đông đảo mọi người.

“Hàn Tiếu chỉ biết chăm sóc bệnh nhân, chỉ hiểu sơ qua một chút kiến thức, chưa thể nói là tinh thông y học”, Hàn Tiếu nghiêng răng đáp lời, tay nắm chặt lưng ghế của Nhiếp Thừa Nham.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, tiếng cười nhạo xung quanh càng nhiều hơn. Hàn Tiếu chớp chớp mắt mấy cái, cố gắng đem chính mình biến thành kẻ điếc.

“Không hiểu y học sao còn dám nói ra lời này”, Vân Vụ lão nhân từng bước ép sát, không có ý bỏ qua.

Hàn Tiếu cắn môi dưới, những âm thanh nhỏ vụn chung quanh càng được dịp bùng lên. Đột nhiên Nhiếp Thừa Nham nói: “Tiếu Tiếu, ta ngồi mệt rồi, xoa bóp vai cho ta”.

“Vâng, chủ tử”, Hàn Tiếu nhỏ giọng đáp, bắt đầu bấm huyết từ cổ đến bả vai cho Nhiếp Thừa Nham.

Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Thần y tiên sinh đang chờ người đáp lời kia, tại sao không trả lời ngài ấy?”.

Hàn Tiếu trên tay bận rộn, tựa hồ vừa tìm được chút dừng khí, ngừng đầu hướng Vân Vụ lão nhân đáp: “Bệnh của đệ đệ tôi đã từng được chẩn đoán qua bởi năm mươi sáu vị đại phu. Có mười sáu người nói thẳng không trị được, không kê đơn thuốc cũng chẳng đến khám bệnh, mặc kệ chúng ta về nhà chờ chết. Có mười đại phu tiếp nhận chữa trị, nhưng không có chuyển biến tốt. Còn lại ba mươi đại phu, chẩn đoán bệnh cơ bản giống nhau, đều là bệnh

tạng phủ*, kèm thêm tổn hại kinh mạch hai chân, cho nên vô lực không thể đi lại, cần điều tiết tạng phủ cùng lưu thông kinh mạch. Nhưng ba mươi vị đại phu đều thử kê qua đủ loại đơn thuốc, nào là xông hơi, châm cứu, ngâm nước, dùng đủ mọi biện pháp vẫn không thấy tốt hơn. Hàn Tiểu chỉ là cảm thấy, nếu theo lẽ thường trị không dứt, phải chăng nên theo đường không bình thường mà tìm phương pháp. Bệnh tạng phủ nhất định là đúng, nhưng năm mươi sáu vị đại phu đều nghĩ phần đầu có tà*. Vậy nên Hàn Tiểu mới nghĩ, có thể từ bên trong phần đầu tìm được cơ hội chữa khỏi. Cái này không liên quan đến y học, không liên quan đến bản lĩnh, chẳng qua là thay đổi cách suy nghĩ mà thôi”.

*Tạng phủ: Đồng y gọi chung những cơ quan trong nội tạng con người.

*Tà: nhân tố gây bệnh (cách gọi của Đông y).

Hàn Tiểu nói xong, Vân Vụ lão nhân cũng không mở miệng, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, nhưng còn mấy vị đại phu trẻ tuổi bên cạnh thì nhỏ giọng bàn tán: “Thật là hoang đường, nếu chỉ cần thay đổi một cái liên trị được bệnh, vậy chúng ta học nhiều y lý như vậy để làm gì. Việc trị bệnh cứu người sao có thể nói đùa, đều phải dựa theo cách thức của tổ tiên, tuân theo sư phụ chỉ dạy”.

Hàn Tiểu thính giác nhanh nhạy, nghe được đôi câu vài lời, trong lòng cảm phần bất bình, trên tay không khỏi dùng thêm vài phần lực. Nhiếp Thừa Nham “hừ” nhẹ một tiếng, Hàn Tiểu mới ý thức đã dùng lực quá mức, vội vàng trở lại bình thường.

Vân Vụ lão nhân lại lên tiếng: “Thích tâm hoàn dương* chẳng qua là truyền thuyết, người cũng dám thử sao?”.

*Thích tâm: thích, chìm vào tin; hoàn dương: sống lại.

Hàn Tiểu lần này không có lên tiếng, nàng lúc này quá kích động đâm ra lỗ mũi rồi. Trên thực tế, nàng chưa từng nghe qua truyền thuyết thích tâm hoàn dương. Nàng chỉ biết có loài rắn độc khiến cho kinh mạch và trái tim bị tê liệt, nếu tim không còn đập thì người chắc chắn sẽ chết. Cho nên trong tình thế cấp bách, nàng chợt nghĩ tới cách thích huyết kích huyết*, đổi thành thích tâm không biết có hiệu quả hay không, sau đó nàng đã rất quyết đoán mà châm”.

*Thích huyết kích huyết: châm vào huyết vị để kích thích máu.

Hàn Tiểu quay đầu nhìn thoáng qua Vương Liễu, hắn đang nghe Vân Vụ lão nhân tra hỏi nàng, biểu cảm trên mặt giống như cảm thấy đoạn đối thoại này cực kì thú vị. Nàng hồi tưởng một lát, nàng châm vào tim xong, Vương đại phu đã nhanh chóng vỗ hai huyết lớn trước ngực, lại lập tức cho hắn ăn một viên thuốc, có lẽ đúng là nhờ vào sự giúp đỡ của hắn mới có thể sống lại, nếu không sẽ thực sự bị nàng châm hư.

Nàng không nói nữa. Vân Vụ lão nhân vẫn chưa chịu bỏ qua: “Hàn Tiểu, thuật châm tim này cần phải chú ý độ mạnh và độ nhanh, là phương pháp cực kì cao thâm, cực kì tỉ mỉ, người đã từng học qua chưa?”.

“Chưa từng học qua”. Hàn Tiểu rất muốn thờ dài một tiếng, thầm nghĩ có thể kết thúc được chưa, muốn phạt liền sáng khoai mà phạt, Hàn Tiểu nàng đã ném qua không ít khổ cực cố gắng sợ bị phạt.

“Vậy người đã từng nhìn thấy đại phu khác thử qua?”.

“Chưa từng thấy qua”, Hàn Tiểu không thèm đếm xỉa nữa, giọng nói cũng lớn lên. Nàng đối với chất vấn đầy hăm dọa đột nhiên phần chần chừ tinh thần, khiến Vương Liễu không khỏi bật cười.

“Chưa học qua cũng chưa từng thấy qua, vậy mà dám châm vào tim của người khác, can đảm của người từ đâu đến?”, Vân Vụ lão nhân ngữ khí cứng rắn lạnh lùng, nghe ra không phải có ý khen ngợi gì.

“Thần Nông* nếm bách thảo, những thảo dược kia ngài ấy chưa học qua cũng chưa thấy qua. Sự can đảm của ngài ấy từ đâu đến thì của Hàn Tiểu cũng từ đây đến”, Hàn Tiểu càng lớn giọng trả lời, có vẻ rất hợp tình hợp lý.

*Thần Nông: còn gọi là Viêm Đế hay Ngũ cốc Tiên đế, là một vị vua huyền thoại của Trung Quốc. Ông được cho là đã nếm thử hàng trăm loại cây cỏ để thử được tính của chúng.

Nhiếp Thừa Nham khép bàn tay lại đặt kề bên miệng, rồi khẽ ho nhẹ vài tiếng. Hàn Tiểu không nhìn được lờm lờm một cái, chủ tử thấy nàng bị ép thành như vậy mà còn cười trộm. Nàng kéo cánh tay của Nhiếp Thừa Nham, nói: “Chủ tử, nô tỳ xoa bóp tay cho người. Đợi đến khi nô tỳ bị phạt bị ép rồi đi, thì không thể hầu hạ chủ tử nữa rồi. Nhân lúc nô tỳ vẫn còn ở bên cạnh người, người cứ việc sai bảo đi”.

Đến lúc này ngay cả Tiết Tùng cũng nhìn không nổi cười, tiểu cô nương này thật đúng là hiếm thấy, gặp tình huống thế này mà nàng ta vẫn còn dám trêu đùa. Thanh Khao lần này vốn dĩ khó bảo toàn tính mạng, nhưng không ngờ Hàn Tiểu lại cứu được hắn. Hắn biết ơn nháy mắt ra dấu với Hàn Tiểu một cái, ủy khuất một chút, nhìn nhìn một chút, đừng làm thân y tiên sinh tức giận thêm nữa.

Quả nhiên Vân Vụ lão nhân lạnh mặt, nói tiếp: “Người thật to gan lớn mật, tùy ý làm liều. Mặc dù người không phải người của núi Vân Vụ chúng ta, nhưng nếu không nghiêm trị, e là sau này người lại tùy tiện đem cái kiến thức y thuật thối nát của người đi hại người”.

Tùy tiện hại người? Tội danh này quá lớn rồi, Hàn Tiểu đang kích động muốn biện bạch, lại bị Nhiếp Thừa Nham kéo tay lại. Hàn Tiểu quay đầu thấy Nhiếp Thừa Nham vẻ mặt nghiêm nghị, đang nhìn chăm chăm Vân Vụ lão nhân, có vẻ đang chờ ông nói tiếp. Hàn Tiểu thấy chủ tử giống như cho dù thế nào cũng sẽ che chở cho nàng, nàng nhanh chóng kiềm hãm sự tức giận, ngoan ngoan đứng phía sau Nhiếp Thừa Nham.

Vân Vụ lão nhân lại nói: “Sự việc ngày hôm nay sẽ do Trần đại phu trực tiếp điều tra chân tướng, những người liên quan phải phạt theo quy củ của núi

Vân Vụ”. Trần Dung lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng hành lễ nhận lệnh.

Vân Vụ lão nhân lại nói: “Nô tỳ Hàn Tiểu tuy không phải người của núi Vân Vụ, nhưng lại phạm lỗi ở núi Vân Vụ, cũng nên chịu trách nhiệm, ta sẽ đích thân xử phạt. Kể từ ngày hôm nay, cứ mồng năm và mồng mười, Hàn Tiểu phải đi theo ta, mang hòm thuốc theo hầu. Phạt cho đến khi Hàn Tiểu thực sự sửa đổi mới thôi”.

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao cả lên. Hàn Tiểu liễu nghĩ, mọi người âm ỉ vậy làm cái gì? Chẳng lẽ hình phạt này rất nặng? Mặt trên hòm thuốc có mang châm ám toán người? Nàng không hiểu, cúi đầu hướng về phía Nhiếp Thừa Nham, thấy vẻ mặt hắn rất ung dung. Điều này làm nàng nhẹ nhõm hẳn, cảm thấy yên tâm rồi. Thần sắc chủ tử như vậy, xem ra hình phạt này không nặng, nàng có thể chịu đựng được. Thế còn phản ứng của những người xung quanh như vậy là vì gì?

Hàn Tiểu ngồi xổm xuống, không để ý tới người khác, chỉ nhỏ giọng hỏi Nhiếp Thừa Nham: “Chủ tử, hình phạt này là có ý gì?”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng, nha đầu này thực sự là phúc tinh chuyển thế*. Khuôn mặt nàng có vài phần ngây thơ, đầu óc cũng thường thường, nhưng dường như luôn tràn đầy sức sống cùng tinh thần. Nhiếp Thừa Nham cười cười, thoa đầu nàng: “Nha đầu ngọc, ý tứ bên trong thực lớn lắm. Hằng tháng ngày mồng năm, mồng mười là ngày thần y tiên sinh tự mình chẩn bệnh. Bệnh nhân trên núi Vân Vụ nếu không phải người giàu có thì cũng là kẻ có quyền, bệnh mắc phải đa số đều khó chữa trị. Người mang hòm thuốc theo hầu một bên phải hết sức chú ý. Thần y tiên sinh chẩn bệnh như thế nào, dùng thuốc gì, cách dùng như thế nào, cách trị liệu ra sao, người bắt buộc phải hiểu rõ và ghi nhớ. Nếu người làm lỡ cơ hội sống của người bệnh thì có bao nhiêu cái mạng cũng không đền được”.

*Phúc tinh: cứu tinh (người hoặc vật mang lại hạnh phúc hoặc hi vọng cho người khác), chuyển thế: đầu thai.

Hàn Tiểu dần dần nghe hiểu. Nàng mở to hai mắt, cảm thấy không thể tin được, đây là sự thật sao? Nàng có thể đi theo thần y tiên sinh học chẩn bệnh?

Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, lần này nhìn lại thần sắc của mọi người, nàng đã lý giải được. Việc giúp thần y tiên sinh mang hòm thuốc chính là điều mà nhiều người trong núi này đều mong muốn.

Hàn Tiểu nghĩ không sai, hòm thuốc của Vân Vụ lão nhân quả thật không dễ cầm. Lão chẩn bệnh xưa nay chỉ có đệ tử nhập thất mới có thể ở cạnh. Ai được phép mang hòm thuốc của lão, chứng tỏ đã được lão chọn bồi dưỡng để truyền thụ y thuật. Mặc dù không công khai, nhưng đạo lý này trong lòng mọi người đều biết rõ ràng. Bằng không, tại sao cho tới bây giờ cũng không thấy qua nô bộc nào mang cái hòm thuốc nặng muốn chết kia, tất cả đều là đệ tử nhập thất giành làm.

Mấy đại phu trẻ tuổi vừa mới cười nhạo Hàn Tiểu sắc mặt lúc này rất khó coi. Thậm chí cả Lâm Chi cũng không nhìn được đen mặt, phụ thân nàng không phải cũng vác cái hòm kia nhiều năm sao, sau lại còn đề cử nàng đến chỗ thần y tiên sinh để thuận tiện học nhiều bản lĩnh. Nếu được công nhận thân phận là người được thần y tiên sinh truyền thụ, thì địa vị ở núi này sẽ cao hơn vài phần. Nhưng thần y tiên sinh vẫn nói hòm thuốc này quá nặng, nữ nhân không thể mang được, hiện giờ lại để cho tiểu nha đầu kia vác. Đây chính là phạt sao? Sao lại tính là phạt được?

Lâm Chi cắn răng, tiến lên một bước: “Thần y tiên sinh, hình phạt này quá nặng, chỉ sợ Hàn Tiểu cô nương tuổi còn nhỏ không chịu được”.

Hàn Tiểu vừa nghe xong, liền đứng thẳng tiến lên phía trước, giơ cao cánh tay, lớn giọng: “Thần y tiên sinh, nô tỳ nhận phạt, nô tỳ nguyện ý nhận phạt”. Giọng của nàng rất lớn, lại đứng bên người Nhiếp Thừa Nham, chấn động đến nỗi hắn phải che lỗ tai lại, nhú mày liếc nàng một cái. Hàn Tiểu cười ngây ngô, làm tư thế đầm đẫm bả vai của chủ tử.

Nhiếp Thừa Nham và Vân Vụ lão nhân liếc mắt nhìn nhau, sau đó quay đầu nói với Hàn Tiểu: “Nếu thần y tiên sinh đã quyết, ta cũng không tiện giữ người lại. Người cứ đứng hạn đến chỗ thần y tiên sinh chịu phạt đi. Bây giờ đây ta về phòng, ta mệt rồi”.

“Được ạ, chủ tử”, Hàn Tiểu nhanh nhẹn trả lời. Việc này khẳng định là như vậy rồi, nàng hết sức phấn khởi đẩy Nhiếp Thừa Nham rời đi, bỏ lại Lâm Chi không ai thèm để ý tới.

Chương 14: Tình nghĩa chủ t

“Chủ tử, chủ tử, người nói, có phải phúc khí của nô tỳ thực tốt hay không? Nô tỳ có thể mang hòm thuốc của thần y đại nhân đấy”. Hàn Tiểu đẩy Nhiếp Thừa Nham về hướng Nham Trúc, trên đường đi cứ thì thà thì thầm nhắc mãi, không kiềm chế được đáng về cao hứng.

“Chớ có đắc ý. Phúc khí của người tốt ở chỗ nào? Đi lấy thuốc mà cũng đụng phải rắn”, Nhiếp Thừa Nham ngữ khí nhàn nhạt nói.

“Đấy gọi là Hàn Tiểu gặp rắn, sao biết không phải là phúc?”. Nàng vừa nghĩ tới có thể đi theo Vân Vụ lão nhân chẩn bệnh liền cảm thấy cuộc sống vô cùng tươi đẹp.

Nhiếp Thừa Nham không nói gì. Phản ứng lãnh đạm của hắn rốt cục khiến Hàn Tiểu phát giác có chỗ bất thường, sao chủ tử dường như đột nhiên mất hứng vậy?

Hàn Tiểu suy xét một hồi, cẩn thận nói: “Chủ tử, người hôm nay tinh thần không tồi, kiểu tóc cùng xiêm y đều rất đẹp, rất là tiêu sái hào phóng”.

Nhiếp Thừa Nham không lên tiếng, nhưng Hàn Tiểu nhìn thấy tay hắn nắm chặt lấy tay vịn của ghế dựa, động tác nhỏ này chứng tỏ hắn không được tự nhiên. Hàn Tiểu sáng suốt, thoáng cái liền hiểu ra, trong lòng chợt tràn trề cảm động. Nguyên lai chủ tử ngồi trên ghế ra khỏi cửa phòng liền bị những người xung quanh vây xem đánh giá, trong lòng rất không vui, chỉ là vừa rồi muốn giúp nàng giải vây nên mới gắng gượng bày ra bộ dáng thoải mái thản nhiên. Hiện tại đã ra khỏi đại viện, hắn hiển nhiên cảm thấy áp lực.

Hàn Tiểu cắn cắn môi, rất muốn nói vài lời cảm kích, nhưng nhìn trái ngó phải mới thấy xung quanh có mấy vị đại phu và y bộc đều mượn cơ hội đi lướt qua bọn họ hoặc là đứng ở một bên trò chuyện, kì thực đều len lén hướng ánh mắt dò xét mảnh liệt về phía chủ tử. Nàng có thể xua đuổi họ đi, có thể chỉ trích bọn họ đứng xem náo nhiệt, nhưng chỉ sợ lại làm cho chủ tử càng thêm ảm ức. Bây giờ giữa ban ngày ban mặt, trước con mắt dõi theo của biết bao người, phải làm như thế nào mới giúp chủ tử thoát khỏi chỗ này để được thoải mái đây?

Hàn Tiểu đột nhiên chỉ tay lên trời: “Chủ tử, mau nhìn kia!”. Giọng nàng cực lớn, nhưng Nhiếp Thừa Nham không để ý đến nàng. Trái lại mấy người xung quanh vừa vung trộm xem náo nhiệt đều chấn động, không tự chủ được ngược mắt nhìn theo hướng tay nàng chỉ, nhưng nhìn mãi vẫn chẳng thấy có cảnh vật gì đặc biệt.

Hàn Tiểu cười hô hô: “Một đám đầu ngỗng ngó ngẩn, mắc lừa rồi. Chủ tử, chúng ta chạy mau!”. Nàng đẩy xe lăn của Nhiếp Thừa Nham lao điên cuồng, trò đùa dai vừa rồi giúp nàng có lý do danh chính ngôn thuận đi thật nhanh. Đám đầu ngỗng ngó ngẩn lúc này mới ngẩn người ra, có gì đâu mà kêu lên? Chẳng lẽ tiểu cô nương này đầu óc có vấn đề? Nếu vậy công tử cũng thật đáng thương, bị kẻ gian làm hại khiến chân bị què đã đành, giờ lại còn gặp phải một nha đầu điên điên. Ai, mọi người thăm thò dài trong lòng.

Bên phía Nhiếp Thừa Nham thì không phải là thờ dài, hẳn là đang nổi giận. Cái ghế mới này hẳn vốn dĩ ngồi không được tự nhiên, luôn cảm thấy không được vững vàng thiết thực. Nếu không phải Viễn Chí của nhà thuốc lo lắng không yên vội chạy tới báo, nói Hàn Tiểu với Thanh Khao ở nhà thuốc của đại viện bị bày răn vây hãm, bởi thoát thân mà phải đốt dược liệu, hẳn cũng sẽ không ngồi trên cái ghế rách này để ra ngoài.

Phải biết rằng đốt lửa ở nhà kho dược liệu là điều tối kỵ, hơn nữa nghe nói người quản sự lại là Trần Dung. Nhiếp Thừa Nham lo lắng không thôi, hẳn quá hiểu nha đầu Hàn Tiểu, với tính khí đó và lá gan lớn của nàng, nếu thật sự gặp phải chuyện gì, đừng nói đốt dược liệu, bảo nàng đốt cả nhà nàng cũng dám. Cách đây không lâu, Trần Dung mới cùng Hàn Tiểu có nảy sinh mâu thuẫn, nay có cơ hội bắt thóp nàng, nào có dự định dễ dàng buông tha. Vì thế hẳn không nghĩ nhiều nữa, vội vả bảo bọn Lục Anh đẩy hẳn đến nhà thuốc. May mà hôm nay trước khi ra ngoài Hàn Tiểu đã giúp hẳn chải tóc, thay y phục mới, để tránh khỏi hẳn có việc gọi bọn Lục Anh vào nhà thì không được tự nhiên, vừa vận giúp hẳn lúc cần ra ngoài thì vẫn chỉnh tề, tươm tất.

Ai ngờ hồi nãy hẳn phải chống đỡ bao nhiêu cặp mắt của đám đông nhìn hẳn như thấy khi để che chở cho nàng, trong lòng đầy ảm ức mà không có chỗ phát tiết, nhưng nàng lại điên điên khùng khùng bắt đầu làm càn. Được rồi, hẳn không ảm ức nữa, hẳn nổi giận.

“Hàn Tiểu!”.

“Vâng, chủ tử, có nô tỳ”.

“Dừng lại!”. Hẳn thà rằng người khác thấy hẳn ngồi nghiêm chỉnh, cũng không muốn bị bọn họ thấy hẳn bị ngã xuống đất mà không đứng dậy nổi bởi đôi chân què này.

Hàn Tiểu tựa hồ hiểu hẳn đang nghĩ gì, một mặt ra sức đẩy cái ghế, một mặt trả lời: “Chủ tử chớ hoảng sợ, việc đẩy ghế này nô tỳ có luyện qua, tuyệt đối không làm chủ tử ngã”.

“Người có luyện tập?”, hẳn không nhịn được cao giọng hỏi.

“Đúng vậy, chủ tử!”, nàng thờ hòng học nhưng vẫn đáp rõ ràng: “Nô tỳ nghĩ, một ngày nào đó nô tỳ sẽ dẫn chủ tử đi ra ngoài dạo chơi bằng cái ghế này. Ghế này lại lớn, nô tỳ sợ đẩy không tốt, lúc rảnh liền tìm bọn Tần Giao ngồi lên ghế để luyện tập. Chủ tử yên tâm, sức lực của nô tỳ lớn lắm, có thể đẩy chủ tử chạy như bay, rẽ ngoặt ở trên sườn núi hay đi trên đất bằng đều không thành vấn đề”.

Hẳn không thích ghế dựa này, nhưng nàng lại nhớ đến phải dẫn hẳn ra ngoài dạo chơi, còn chuẩn bị luyện tập trước... Nhiếp Thừa Nham nghe thấy tiếng thờ dốc của Hàn Tiểu đang chạy băng băng phía sau, trong lòng chợt nóng lên. Cảnh vật trước mắt loáng một cái liền vụt qua, bầu trời cao cao, không khí thật tốt, mơ hồ ngửi thấy hương thơm của hoa cỏ, con gió nhẹ phất qua mặt, cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Đã bao lâu rồi hẳn không cảm nhận được những điều này?

Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại, đột nhiên có chút sầu não. Những thứ trước kia hẳn tưởng như tầm thường, vậy mà cũng có một ngày lại cảm thấy chúng trân quý vô ngần. Ghế chợt rẽ sang phải, Hàn Tiểu quả nhiên giống như lời nàng nói, chạy nhanh hay rẽ ngoặt đều không thành vấn đề. Nhưng Nhiếp Thừa Nham bỗng nghĩ tới địa thế sau khi rẽ sang, hẳn lập tức mở mắt ra, hai tay nắm chặt tay vịn của ghế, lớn tiếng kêu: “Hàn Tiểu!”.

“Vâng, chủ tử, nô tỳ đây!”, nàng hiển nhiên đang chạy rất cao hứng, vừa thờ dốc vừa hưng phấn mà đáp.

“Người luyện qua rẽ ngoặt ở trên núi và đi trên mặt đất, vậy còn đường xuống dốc thì sao?”.

Nhưng đã không kịp nữa rồi, hai bánh xe thuận theo độ dốc của sườn núi mà lăn xuống dưới. Hàn Tiểu “A” một tiếng thật lớn, dựa vào sức lực của nàng dù muốn kéo lại cũng chẳng kéo được, chỉ đành gắng sức giữ chặt lấy thành ghế rồi chạy theo xuống dưới, vừa chạy vừa lớn tiếng hét: “Chủ tử, người ngồi cho vững, nắm chặt tay vịn đừng buông ra.”

“Hàn Tiểu!”, hẳn rít gào. Ngoại trừ nắm chắc lấy tay vịn thì hẳn còn có thể làm gì nữa? Hẳn tức đến nỗi hai bên thái dương co giật. Nàng nếu dám để hẳn bị ngã, hẳn nhất định sẽ lột da rút gân nàng.

May mà trên sườn dốc này có bùn và cỏ nên mới từ từ làm xe lăn chậm lại. Lục Anh cùng Tần Giao vừa rồi thấy tình thế bất thường, cũng vội vàng xông đến, hai người đứng ở chân dốc giữ được cái xe lăn chậm.

Nhiếp Thừa Nham xem chừng đã bị dọa đến hồn bay phách lạc. Từ nhỏ tới giờ chưa lúc nào hắn cảm thấy thất bại như lúc này, tính mạng và thể diện đều bị người ta nắm trong lòng bàn tay, hơn nữa còn là một tiểu nha đầu. Hắn vừa thẹn vừa giận, lại nghe thấy Hàn Tiểu đang hưng phấn cười to, liền quay đầu hung tợn lườm nàng. Hàn Tiểu chẳng hề nhận ra, từ phía sau chạy đến ôm lấy cánh tay hắn: “Chủ tử, chủ tử, người xem, cái ghế này thật chắc chắn, chạy như vậy mà vẫn không bị hỏng. Người vận động một lát liền có sinh khí hơn, cho nên đi dạo bên ngoài nhất định có lợi, đúng không, đúng không?”

Có sinh khí? Hắn rõ ràng là đang tức giận! Hắn trừng mắt nhìn nàng, đang định mắng nàng một trận, chợt cảm giác có gì đó không thích hợp. Nàng ghé sát vào ghế hắn, cách hắn thật gần. Hắn vươn tay nắm lấy cằm nàng, cẩn thận nhìn kỹ sắc mặt của nàng. Hàn Tiểu cảm thấy nghi hoặc khi bị hắn nhìn, nhưng cũng không giãy dụa, để mặc hắn đánh giá.

*Sinh khí: Trong tiếng Trung, từ này vừa có nghĩa là có sức sống, vừa có nghĩa là tức giận.

“Hàn Tiểu!”.

“Vâng, chủ tử, có nô tỳ”. Nàng cười đủ rồi, bắt đầu cảm thấy hơi mệt.

“Ngươi có thấy đầu choáng váng không?”.

“Àn...”, Hàn Tiểu nhận thức một chút, gật đầu: “Chủ tử hỏi vậy, nô tỳ đúng là có chút choáng váng”.

“Có thấy buồn nôn không?”

Hàn Tiểu lại nhận thức một lát: “Chủ tử nói đúng lắm, nô tỳ quả thực có chút buồn nôn”.

Hắn bắt mạch cho nàng. Hàn Tiểu cười hi hi: “Chủ tử cũng biết bắt mạch”. Bị lườm một cái, nàng rụt cổ lại, thành thật khai báo: “Chủ tử, nô tỳ cảm thấy có chút hoa mắt, còn đau đầu nữa”.

“Ngươi trúng độc rồi”, Nhiếp Thừa Nham tuyên bố. Lời vừa nói ra Lục Anh và Tàn Giao mặt đều biến sắc, nha đầu của công tử bị trúng độc ở trên núi Vân Vụ, chuyện này không thể coi thường.

Nhưng chưa đợi bọn hắn hoảng hốt, bản thân Hàn Tiểu đã kịp phản ứng: “Chủ tử nói không sai. Nô tỳ có nhai Thảo Hà Xa*, Thất điệp nhất chi hoa. Nô tỳ không chú ý liến nuốt xuống, đại khái, có thể là không cẩn thận nuốt tí rồi”. Nàng còn dùng ngón tay diễn tả “một tí” là bao nhiêu.

*Thảo Hà Xa: còn có tên khác là Thất điệp nhất chi hoa, Độc cước liên, Thiết đằng đài, Trọng lâu.

Nhiếp Thừa Nham hướng Lục Anh phát phát tay, ra hiệu bảo hắn đi nhà thuốc lấy thuốc giải độc. Lục Anh hiểu ý, nhận lệnh đi. Tàn Giao đẩy xe lăn, Hàn Tiểu vịn vào ghế, chậm rãi đi về Nham Trúc.

“Chủ tử!”, Hàn Tiểu gọi, nhưng Nhiếp Thừa Nham không để ý nàng. Hàn Tiểu bĩu môi, thầm nghĩ chủ tử thật nhỏ mọn. Ngày thường khi hắn gọi nàng, nàng dù tâm tình không tốt đến mức nào cũng đều rất nhanh liền trả lời hắn. Hiện tại nàng chỉ phạm phải một lỗi nhỏ nhỏ, hắn liền không đếm xỉa đến nàng.

“Chủ tử!”, nàng lại gọi, hắn vẫn không thèm để ý. Hàn Tiểu dùng sức bóp chặt tay vịn của ghế, xem đó như cánh tay hắn mà phát tiết.

“Đi đứng cho cẩn thận. Ngươi có bản lĩnh trúng độc lại còn chạy hăng say như thế thì đừng có ngã xuống phía trước Nham Trúc”. Nhiếp Thừa Nham rút cục cũng mở miệng, nhưng vừa mở miệng liền giáo huấn người khác.

“Nô tỳ sẽ không ngã đâu. Nô tỳ thân thể cường tráng, sức lực lớn lắm”. Hàn Tiểu khoa tay múa chân làm ra vẻ chứng thực lời vừa nãy, sau đó nói tiếp: “Chủ tử, cách giải độc của Thảo Hà Xa: Lấy năm chỉ* cam thảo sắc với nước, lại thêm đám gạo trắng và nước gừng mỗi loại hai lượng, rồi trộn với nhau, một nửa ngâm súc miệng, một nửa để uống. Đúng không?”.

*Chỉ: đơn vị trọng lượng, mười chỉ là một lượng.

Đến lúc này rồi mà nàng còn nhớ bài thuốc toa thuốc mà mình đã học thuộc, khiến Nhiếp Thừa Nham dở khóc dở cười.

“Nếu trúng độc quá nặng, gây ra co giật, có thể dùng ô sáo xà, toàn hiết, hậu phác, cam thảo, sắc rồi uống, đúng không?”, Hàn Tiểu vẫn lải nhải không dứt.

“Ngươi an phận chút, bớt lời mà tĩnh tâm đi”.

“Chủ tử, người đừng lo lắng. Nô tỳ còn có thể chạy, có thể đẩy ghế dựa, tuyệt đối không có vấn đề gì”.

Nàng không nói thì còn đỡ, nàng vừa nói xong hắn liền tức giận, bấy giờ nghĩ lại mà sợ, đã trúng độc còn đẩy hắn xuống núi. Không chờ hắn mở miệng mắng, nàng lại cất tiếng: “Chủ tử, nô tỳ rút cuộc cũng biết Thảo Hà Xa mùi vị như thế nào rồi, ta từ trước tới nay chưa hề ăn qua”.

“Câm miệng!”

“Là vị đắng, thực sự rất đắng”.

“Hàn Tiểu!”.

“Vâng thưa chủ tử, nô tỳ đây”.

“Câm miệng!”.

“Được ạ, chủ tử”.

...

“Chủ tử, người mặc xiêm y màu này thật đẹp, lần tới vẫn mặc bộ này ra ngoài đi?”.

“Im miệng!”.

“Được ạ, chủ tử”.

...

“Chủ tử, lần sau chúng ta đừng đi đến chỗ sườn dốc nữa. Nô tỳ biết một cánh rừng có phong cảnh tuyệt lắm. Lần sau nô tỳ đưa người đến đó”.

“Hàn Tiểu!”.

“Vâng, chủ tử”.

“Ngươi thử nói nữa xem!”.

“Được ạ, chủ tử! Vậy liền quyết định đến cánh rừng kia”.

“...”.

Chương 15: Nha đầu kiên cường

Từ nhỏ đến lớn Hàn Tiểu rất ít khi bị bệnh, về sau cha mẹ qua đời, thân là trưởng nữ phải chăm sóc cho đệ đệ, lại càng không có quyền ngã bệnh hay nghỉ ngơi, hoặc giả thực sự mệt mỏi đi chẳng nữa nhưng bởi tính cách cứng cỏi mà khiến nàng trở nên như vậy. Hai năm trời mang theo Hàn Nhạc rời xa quê nhà, vất vả bốn ba, phải làm toàn những việc vừa dơ vừa mệt, nhưng nàng ngay cả cảm lạnh hay phát sốt cũng đều chưa từng bị qua. Lần này nhai phải Thảo Hà Xa, tuy trúng độc không nặng lắm, nhưng uống xong thuốc giải vẫn cảm thấy rất mệt. Nhiếp Thừa Nham bắt mạch cho nàng, nói nàng lao lực quá sức nên mới sinh bệnh, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

“Thế nhưng, ở trên núi ba tháng này là quãng thời gian ung dung thích ý nhất của tôi trong suốt hai năm qua. Chỉ cần chăm sóc chủ tử thật tốt, những chuyện khác đều không phải làm. Cũng không cần cõng Hàn Nhạc trên lưng chạy đông chạy tây. Ăn cũng tốt mà ngủ cũng say, không phải chịu nóng chịu rét, thì sao mà có thể lao lực đến mức sinh bệnh chứ?”, Hàn Tiểu uống thuốc xong, mơ mơ hồ hồ nói luyên thuyên.

“Chủ tử, ngài mau giúp tôi với, tôi không thể sinh bệnh được!”.

“Câm miệng! Nghỉ ngơi đi, gì mà có thể hay không thể sinh bệnh chứ, bị bệnh thì chính là bị bệnh”.

“Chủ tử, tôi mà ngã bệnh rồi thì sẽ không được theo vắc hòm thuốc cho thần y tiên sinh nữa. Đây có lẽ chính là cơ hội duy nhất trong đời để tôi có thể vắc hòm thuốc của thần y, tôi không thể để vuột mất!”, nàng loạng choạng đứng dậy, dựa vào mép giường hần mà nói đông dài.

Nhiếp Thừa Nham thở dài, nha đầu này hôm nay phải chịu kích động quá độ rồi, cả người biến thành cái máy hát cứ nói mãi không ngừng. Hần nhìn thấy đôi mắt nàng mê man như bị quét một mảng sương mù dày đặc, khuôn mặt vì bắt đầu phát sốt mà đỏ ửng lên, nhưng vẫn nhất quyết bám vào thành giường tựa như đứa trẻ sắp mất đi món đồ trân quý nhất mà cảm thấy bất an.

“Dù sao thì bốn ngày sau ngươi mới được mang cái hòm thuốc kia, nếu ngươi ngay lập tức ngủ một giấc thật tốt thì bệnh sẽ nhanh khỏi thôi. Cứ gắng gượng, gầy vò bản thân thì bệnh cũng sẽ không khỏi được, tự nhiên sẽ không vắc được hòm thuốc”, Nhiếp Thừa Nham cắn răng khuyên giải, chỉ tiếc là chân hần không thể di chuyển, nếu không nhất định sẽ tận tay ném nàng về giường.

Hàn Tiểu nghe xong, ngo ngẩn một hồi, cũng không biết nàng có hiểu hay không, sau đó lão đảo đi về phía chiếc giường nhỏ trong góc phòng, ngã lên giường, kéo chăn qua cuộn mình lại, miệng còn nhắc mãi: “Nếu hòm thuốc được mang đến đây thì chủ tử giúp tôi nhận nó trước, tôi một lát sau sẽ thức dậy ngay”.

Thức dậy? Nhiếp Thừa Nham đen mặt lại, nhìn nàng suy yếu thành cái dạng như vậy mà còn dám nghĩ đến một hồi liền thức dậy. Nàng tưởng cái hòm thuốc kia mọc cánh, từ trên trời bay tới, hần còn giúp nàng nhận nó đấy à, rõ là đầu óc hồ đồ rồi. Nhiếp Thừa Nham không để ý đến nàng nữa, rung chuông gọi Lục Anh vào hầu hạ rồi cũng đi ngủ sớm.

Không ngờ rằng, đến nửa đêm, Hàn Tiểu lại tỉnh dậy thật. Nhiếp Thừa Nham sau khi bị thương thì ngủ không sâu, Hàn Tiểu thức dậy liền làm hần tỉnh luôn. Hần mở mắt, ánh sáng le lói trong đêm giúp hần mơ hồ nhìn thấy Hàn Tiểu đang đi rót nước uống, gây ra tiếng động khá lớn. Hần biết lúc này nàng

vẫn còn đang mơ mơ màng màng, vì bình thường lúc nàng tỉnh táo động tác luôn luôn nhẹ nhàng rón rén.

Sau đấy, hắn nghe thấy nàng nhỏ giọng gọi: “Cha!”.

Nhiếp Thừa Nham giận đến mức nghiêng răng, nàng nửa đêm tỉnh dậy quấy rối giấc ngủ của hắn đã đành, giờ lại còn làm trò quỷ gì đây? Hắn tức giận thay cha nàng đáp lời: “Đi ngủ đi!”.

Thanh âm mơ màng của Hàn Tiểu đáp lại: “Đang ngủ đây. Cha, con có một tin cực kỳ tốt muốn nói cho người nghe”.

“Ta không muốn nghe”, Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại, nghĩ thầm chắc nha đầu này lại nằm mơ thấy cha mình. Quả nhiên con người dù có thông minh lanh lợi đến đâu, thì khi bị bệnh cũng thành một đứa ngốc.

Trong bóng đêm, Hàn Tiểu mò mẫm bước về nơi phát ra tiếng trả lời: “Cha, nghe đi mà. Mấy năm trời khó khăn lắm con gái mới có tin tốt muốn nói”. Nàng sờ được một thân thể ấm áp, nhanh chóng trèo lên dựa vào.

Nhiếp Thừa Nham tái xanh mặt: “Tránh ra! Quay về giường ngủ mà ngủ, ta không phải là cha ngươi!”.

“Đừng giận cha ơi! Con gái không nói nữa, không nói nữa. Đừng đuổi con đi, sao lại đuổi con đi? Con chẳng dễ dàng gì mới gặp mặt cha một lần”, Hàn Tiểu nói qua nói lại tự dưng nước mắt đầm đìa. Nhiếp Thừa Nham bị dọa cho giật mình, hắn chưa bao giờ nghĩ tới nha đầu này cũng sẽ khóc. Hắn giật giật cánh tay, định khe khẽ dùng lực quăng nàng xuống giường. Ai ngờ Hàn Tiểu một bên khóc lóc một bên vẫn còn mạnh mẽ lắm, ôm cứng lấy cánh tay hắn, chân cũng quăn chặt lấy, còn đá phải vết thương ở cổ chân hắn, khiến hắn đau đến mức không ngừng hít khí.

Đang muốn chửi một trận cho Hàn Tiểu tỉnh ra mà lăn xuống, lại nghe thấy âm mũi của nàng nhẹ nhàng nhu hòa cất lên: “Cha, mấy năm nay người và mẹ sống có tốt không?”.

Nhiếp Thừa Nham chợt xót xa trong lòng, cha mẹ hắn cũng chẳng còn trên đời này nữa, hắn từ trước tới nay chưa bao giờ có được giấc mộng đẹp cùng cha mẹ nói chuyện phiếm như nàng, hắn thậm chí không nhớ rõ hình dáng của họ ra sao rồi.

Hàn Tiểu sụt sịt mũi, lại hỏi thêm lần nữa. Nhiếp Thừa Nham than thở trong đầu, những lời quở trách đến cửa miệng thì lại biến thành câu nói: “Chúng ta đều tốt lắm”.

Hàn Tiểu cười: “Vậy là tốt, vậy là tốt rồi!”.

Nàng lẳng lặng nằm bên cạnh hắn. Bỗng nhiên hắn không còn muốn đuổi nàng đi nữa. Hắn không còn cha mẹ, không còn Vân Nhi, hắn không thích ông nội, cũng chẳng ưa ngọn núi này, có kẻ nhìn hắn không thuận mắt, lại có kẻ hạ độc hãm hại hắn, hắn không bao giờ có thể đi lại được nữa. Hắn đột nhiên cảm thấy mình thật yếu đuối mỏng manh, rốt cuộc hắn còn lại cái gì chứ?

“Cha!”, nha đầu ngốc kia lại mơ mơ màng màng gọi, dường như nàng đã ngủ say, lời tựa như ngậm trong miệng.

“Ừm!”, hắn cũng là đồ ngốc, rõ ràng không phải là cha nàng lại cứ ngốc nghếch đáp lời.

“Con và đệ đệ cũng tốt lắm, người đừng lo”.

“Được!”.

“Cha!”.

Nhiếp Thừa Nham không muốn trả lời nữa, thật khờ.

“Cha!”, nàng dịch lại gần, ôm lấy cánh tay hắn càng chặt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vùi vào cạnh cánh tay hắn, y như một đứa trẻ đang làm nũng với cha mình.

Hắn thở dài: “Ừ!”.

“Kể cho cha nghe nhé, vận may của con tốt lắm đó. Con gặp được một chủ tử tài ba, đó là một nhân vật rất vĩ đại, ngài ấy xây nên một tòa y thành có rất nhiều đại phu tốt. Hệt như con từng nói với cha ngày xưa, người còn nói con đang nằm chiêm bao, không phải mơ đâu, vốn dĩ có một y thành như thế”.

Nhiếp Thừa Nham cười gượng, nha đầu ngốc này hồi nhỏ đã ảo tưởng có một thành trì chứa chấp vô số đại phu ư? Nếu như nàng ấy biết, hắn làm những chuyện đó chẳng phải xuất phát từ tâm địa thiện lương gì, mà chỉ đơn giản là do giận đối ông nội, thuận tiện có thể kiếm tiền, bồi dưỡng thể lực, thì nàng có còn ngưỡng mộ hắn như vậy nữa không?

Nàng còn nói thêm vài câu, lẩm bẩm lầu bầu trong miệng khiến hắn nghe không rõ, nàng lại ngủ rồi. Lúc hắn cho rằng cuối cùng cũng được yên tĩnh, nàng lại mở miệng: “Cha, con buồn ngủ lắm. Con muốn ngủ rồi”.

Lần này Nhiếp Thừa Nham hạ quyết tâm không đáp lại nữa, chỉ sợ vừa đáp lại nàng sẽ nói càng hăng. Nhưng hắn không đáp thì nàng vẫn tiếp tục nói: “Con phải ngủ thật rồi, con sẽ ngủ thật ngon, thức dậy còn phải vác hòm thuốc của thần y tiên sinh nữa”.

Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại, trong đầu thầm khuyên nhủ: “Đứng đấy, nhanh ngủ đi, hòm thuốc đang chờ người đó”.

“Cha, con ngủ đây”. Lần này thì ngủ thật. Nhiếp Thừa Nham thở phào nhẹ nhõm, nhưng đầu óc lại bị nàng quấy nhiễu không thể thanh tĩnh. Hắn nghĩ về cha mẹ mình, nghĩ đến Vân Nhi, nghĩ về tòa y thành nghe nói là rất cừ của hắn, nghĩ ngợi một hồi hắn cũng buồn ngủ. Thân thể nhỏ nhắn của nàng dán sát bên cạnh, vậy mà lại khiến hắn cảm thấy như tìm được một chỗ dựa. Trước khi chìm vào mộng đẹp hắn đã nghĩ, ngày mai phải xem xem nha đầu này đã hạ sốt chưa, phải cho nàng uống thuốc nặng, không thì đầu óc nàng cứ lơ mơ liền gọi hắn là cha, thật phiền phức.

Giấc ngủ này nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn ngủ rất say, hình như đã rất lâu rồi hắn không có được cảm giác an ổn như thế. Lúc tỉnh dậy, hắn nhớ lại tất cả những chuyện tối qua, nhưng Hàn Tiểu đã không còn bên cạnh. Màn lụa trên giường hắn đều đã được thả xuống. Hắn nhìn lên đầu giường, chiếc chuông màu tím treo ở đó, chứng tỏ nàng không có ra ngoài. Hắn tựa vào thành giường dùng sức ngồi dậy, tự mình gạt tấm màn ra, nhìn thấy nàng đang bụng một chậu nước tiểu vào.

Nàng nhìn thấy hắn, nụ cười tựa hồ có chút ngưng ngừng: “Chủ tử, người tỉnh rồi!”.

Nhiếp Thừa Nham nghĩ thầm: không tồi, nàng còn biết ngưng ngừng đối với hành vi càn rỡ ôm người ta gọi cha của mình. Hắn thân nhiên đáp một câu: “Ừ!”.

Hàn Tiểu bụng chậu nước đặt cạnh giường, kéo toàn bộ màn lên, sau đó giúp Nhiếp Thừa Nham rửa mặt chải đầu: “Chủ tử, hôm nay thân thể của nô tỳ khỏe rồi”.

Nhiếp Thừa Nham cẩn thận đánh giá nàng, đúng là nhìn có sinh lực hơn, bắt mạch cho nàng xong, xác định nàng đã không còn gì đáng lo ngại. Hàn Tiểu cười hi hi, khoa chân múa tay: “Nô tỳ đã nói là thân thể nô tỳ tốt lắm mà, khỏe như trâu đó”.

“Nói cũng phải, thân thể khỏe như trâu, đầu óc ngốc như gà, lá gan lại lớn như gấu chó”, Nhiếp Thừa Nham súc miệng xong liền tổng kết lại một chút. Hàn Tiểu không những không giận mà còn khen: “Chủ tử thật có tài văn chương!”. Câu này làm Nhiếp Thừa Nham ghen, thế này gọi là tài văn chương gì chứ, rõ ràng là đang luồn quẩn nói móc hắn mà.

Uống thuốc, ăn bữa sáng xong, Hàn Tiểu rút cuộc phán định nàng quan sát kỹ lắm rồi, đêm qua chủ tử chắc chắn ngủ rất sâu nên không phát hiện được nàng leo lên giường hắn. Sáng nay, khi tỉnh dậy nàng giật mình kinh hãi nhận ra bản thân không ngủ trên giường của chính mình. Giấc mộng đẹp được vui vẻ hàn huyên với phụ thân đêm qua suýt chút nữa trở thành ác mộng sáng tinh mơ, may quá may quá, chủ tử ngủ như heo ấy.

“Người nói ai như heo hả?”.

“A?”, Hàn Tiểu sững sốt, nàng lại làm bầm ra tiếng rồi sao? “Nô tỳ là nói tối qua nô tỳ ngủ như heo ấy, ngủ một mạch đến khi trời sáng luôn”, nàng cười ngốc. Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng hừ một tiếng: “Người biết thế là tốt”, nàng biết mình là heo mới lạ đó.

Xem ra chủ tử thật sự không biết những việc khó xử nàng làm đêm qua, Hàn Tiểu vui vẻ trở lại. Nàng tay chân lanh lẹ đi dọn dẹp phòng ốc, giúp Nhiếp Thừa Nham xoa bóp điểm huyết theo thường lệ, mọi việc đều xong xuôi rồi mới hỏi: “Chủ tử, ngăn người hay là đọc sách?”.

“Ta ngăn người, người đọc sách”.

“Chủ tử ngồi một mình có ngăn được không vậy? Nô tỳ không muốn đọc sách lúc này”.

Nhiếp Thừa Nham giương mắt lên, kì lạ hỏi: “Không đọc sách thì muốn làm gì?”. Ngày trước không cho thì nàng cứ khăng khăng ngồi đọc, hôm nay cho phép thì nàng lại không làm, trừ phi muốn phản cao thấp với chủ tử không thì là gì nữa?

Hàn Tiểu cúi gằm mặt xuống, nhìn mũi chân của mình, ngưng nghĩ một hồi rồi nói: “Nô tỳ, nô tỳ muốn tranh thủ ánh sáng ban ngày tốt, ngồi thêu thùa may vá, chuẩn bị cho việc mang hòm thuốc”.

Nhiếp Thừa Nham nhăn mày lại, vác cái hòm thuốc với việc thêu thùa may vá thì có liên quan gì tới nhau? Nhưng nửa ngày sau, hắn mới hiểu ra. Hàn Tiểu làm hai cái đệm nhỏ bằng bông để đặt ở trên vai, lại không biết chạy đi mượn được ở đâu cái hòm thuốc rộng, nhét đá vào bên trong nặng chết đi, sau đấy nàng vác hòm lên đi tới đi lui trong phòng, còn nói với Nhiếp Thừa Nham: “Chủ tử, người xem. Thế này cho dù hòm thuốc có nặng hơn nữa cũng không khiến vai nô tỳ bị thương được. Mấy ngày này nô tỳ sẽ luyện tập thật tốt, vác lâu một chút, như thế mới không bị thần y tiên sinh ghét bỏ”.

Nàng thực sự rất chăm chỉ luyện tập. Mang lúc lau bàn, vác khi gấp quần áo, bưng trà rót nước cũng vác, lúc ăn cơm vẫn mang, thậm chí cả khi đọc sách cũng vác theo hòm thuốc. Buổi tối, nàng mệt lử người, xoa bóp đôi vai, nhưng sang ngày thứ hai lại tiếp tục mang.

Nhiếp Thừa Nham nỗ lực hồi tưởng, ngoài Hàn Tiểu ra, bản thân đã từng gặp được ai có sự dẻo dai bền bỉ như nàng chưa? Đáp án là không có, bao gồm chính hắn.

Hàn Tiểu, xác thực không giống người thường!

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chương 16: Ngày đầu tiên theo gót Vân Vụ lão nhân

Ngày ba mươi tháng giêng là lần cuối cùng trong tháng này Vân Vụ lão nhân phải đích thân đi chẩn bệnh, cũng là lần đầu tiên Hàn Tiểu mang hòm thuốc của thần y tiên sinh. Cái ngày mà nàng mong mỏi đợi chờ rốt cục cũng đến. Hôm ấy trời tờ mờ sáng, nàng đã thức dậy, mặc y phục, chuẩn bị sẵn miếng lót vai, trên thắt lưng mang chiếc túi nhỏ nàng đặc biệt may, bên trong túi là bút than cùng một cuốn sổ nhỏ. Bút than mới được làm ra, quyển sổ nhỏ cũng mới được cắt ra. Chuẩn bị đầy đủ xong, nàng đi ra ngoài dặn dò vừa mới giao ca canh giữ sân là Cam Tùng cùng Thạch Trúc những nhu cầu của Nhiếp Thừa Nham trong một ngày. Sau đó quay lại phòng thì phát hiện chủ tử đã tỉnh, đang tự vịn vào thành giường để ngồi dậy.

“Chủ tử, nô tỳ chuẩn bị xuất phát rồi”. Nàng kiểm tra lại những thứ Nhiếp Thừa Nham hôm nay cần dùng, đem chuông màu tím ở đầu giường của hắn đổi thành màu đen: “Buổi sáng và đêm hôm nay là Cam Tùng và Thạch Trúc canh giữ sân, buổi chiều là Lục Anh và Tần Giao”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Chủ tử cần đi vệ sinh không?”.

“Không cần”.

“Chủ tử muốn uống nước không?”

“Không cần”.

“Vẫn còn sớm lắm, chủ tử ngủ thêm một lát đi. Đến giờ uống thuốc Cam Tùng sẽ gọi ngài dậy”. Hàn Tiểu đi qua vấn tóc cho Nhiếp Thừa Nham.

Nhiếp Thừa Nham gật gù đầu, cẩn thận đánh giá trang phục của nàng: “Mang đoản kiếm* theo chưa?”.

*Đoản kiếm: dao găm, chủy thủ.

“Mang rồi ạ”. Hàn Tiểu vỗ vỗ giày.

“Bút than đâu?”.

“Ở trong túi rồi ạ”, Hàn Tiểu cẩn thận kiểm tra lần nữa.

“Đi theo lão già kia phải cẩn thận một chút, tính tình hắn không được tốt. Người ở bên cạnh cũng phải chú ý, đừng cho bọn họ có cơ hội hãm hại người. Gặp chuyện nguy hiểm trước tiên phải bảo vệ mình, chớ nên gây rắc rối, không được lỗ mắng, đừng tranh cãi. Có oan ức gì thì cứ chịu đựng rồi trở về nói với ta, ta sẽ thay người ra mặt”.

“Vâng!”, Hàn Tiểu ra sức gật đầu: “Chủ tử yên tâm, nô tỳ nhất định không để cho chủ tử mất mặt”.

“Ừ, vậy người học cho tốt. Lúc lão già chẩn bệnh người đừng hỏi quá nhiều, đừng làm ảnh hưởng đến việc chẩn bệnh, muốn hỏi gì có thể quay về hỏi ta sau”.

“Vâng thưa chủ tử”. Hàn Tiểu cảm động đến rơi tóc rồi mù, hốc mắt nóng lên, do dự một hồi rồi nói: “Chủ tử, người thật sự rất giống cha nô tỳ. Trước đây lúc nô tỳ đưa đệ đệ đi học, cha cũng dặn như thế này”. Nhiếp Thừa Nham trừng mắt nhìn nàng, giống cha nàng? Nàng còn dám nói như thế.

Chủ tớ hai người nói xong, Hàn Tiểu theo dấu nắng mai lên đường. Trong túi hành lý nhỏ của nàng có hai cái màn thầu đem qua còn sót lại. Nàng lo sáng nay không kịp làm đồ ăn sáng vì thế đã để lại từ trước, để khi đói còn có hai cái màn thầu mà lót dạ. Nàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ không biết thần y tiên sinh chẩn bệnh là tình hình như thế nào. Nàng quyết định phải mang hòm thuốc thật tốt, không để cho người khác bói móc sai sót.

Hàn Tiểu hào hứng đi đến y lư*. Đây là một đại viện cách y quán một đoạn đường đi hết một nén nhang, gồm vài viện nhỏ nối với nhau, Vân Vụ lão nhân cùng đệ tử nhập thất đều ở đây.

*Y lư: nhà tranh sơ sài dùng làm nơi chữa bệnh.

Nô bộc giữ cửa viện hiển nhiên được thần y tiên sinh căn dặn trước, nghe Hàn Tiểu tự giới thiệu xong liền dẫn nàng đến đông viện. Hàn Tiểu vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, trên các cánh cửa đều có treo biển viết tên đại phu. Hàn Tiểu trong lòng rất hâm mộ, có thể trở thành đại phu thật sự là một điểm phúc.

Đông viện không lớn, trên cửa viện treo tấm biển có chữ “Nhiếp”. So với những chỗ vừa đi qua có đến mười phòng lớn, đông viện chỉ là một tiểu viện có bốn phòng, chỗ cửa viện cũng không có người trông coi. Nô bộc dẫn đường bảo Hàn Tiểu đợi một chút, để mình đi vào thông báo một tiếng, lát sau trở ra dặn dò nàng tiếp tục chờ, sau đó hắn liền rời đi.

Hàn Tiểu kiên nhẫn chờ đợi. Qua một hồi lâu, Tiết Tùng cùng với ba vị đại phu trẻ tuổi đi tới, thấy Hàn Tiểu mới sáng sớm đã ở đây, không kìm nổi nở nụ cười. Hắn giới thiệu ba vị đại phu kia, gọi là Phương Kiều, Lý Mộc, Ngôn Sam đều là đệ tử nhập thất của Vân Vụ lão nhân. Hàn Tiểu cung kính hành lễ. Mấy người kia thấy miếng đệm, cái túi kì dị cùng với cách ăn mặc kì quái của nàng, không khỏi nhìn nàng thêm mấy lần nữa. Lúc này một tiểu nô bộc đi

ra từ tiểu viện, đưa năm người bọn họ vào trong, dừng tại một hiên nhà có cái bàn tròn lớn bày bữa sáng nóng hổi. Mọi người cùng ngồi xuống dùng bữa.

Hàn Tiểu vừa hâm mộ nhìn hòm thuốc mà bọn họ đặt ở bên chân, vừa không khách khí lấy đồ ăn, còn nỗ lực ăn thật nhiều. Hôm nay khẳng định là rất bận rộn nên không thể để bị đói, nếu đói đầu óc sẽ hồ đồ ảnh hưởng đến việc ghi nhớ quá trình chữa bệnh. Mấy vị đại phu thấy tiểu nha đầu này đáng ăn hết như quý đồ đầu thai, liền trao đổi ánh mắt với nhau, thật không hiểu sư phụ vừa mất điểm nào ở nàng.

Dùng cơm xong trời đã sáng hẳn. Tiểu nô bộc trở lại dẫn năm người Hàn Tiểu đến một căn phòng lớn ở phía tây. Vân Vụ lão nhân dường như đang ngồi thiền luyện công, mọi người đứng ở cửa cúi đầu chờ đợi. Hàn Tiểu trộm quan sát, cũng học theo cúi thấp đầu nhìn mũi chân, trong lòng cực kì căng thẳng.

Rất nhanh sau đó Vân Vụ lão nhân vận công xong, nói một câu: “Được rồi”.

Hàn Tiểu sững sốt, thầm nghĩ được cái gì rồi? Lại thấy bốn vị đại phu kia đồng loạt cúi đầu, cao giọng nói: “Đồ đệ thỉnh an sư phụ”. Nói xong liền mang theo hòm thuốc vào phòng. Hàn Tiểu hoảng hốt, người khác đều thi lễ mới vào, còn nàng phải làm sao? Nàng không phải đồ đệ nên không thể gọi sư phụ, cũng không phải nô tỳ của núi Vân Vụ, Hàn Tiểu dứt khoát lên tiếng: “Hàn Tiểu thỉnh an thần y tiên sinh”, sau đó cũng ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào.

Giọng nàng rất lớn khiến cho Vân Vụ lão nhân cùng bốn vị đại phu đều nhìn về phía nàng. Hàn Tiểu giữ thẳng lưng, đứng yên bên cạnh Tiết Tùng, kỳ thật trong lòng rất hoang mang bồn chồn. Cũng may Vân Vụ lão nhân đã nhanh chóng dời ánh mắt đi chỗ khác. Vị đại phu tên Phương Kiều khoảng ba mươi tuổi, từ trong hòm thuốc của mình lấy ra hai đơn thuốc, đọc ra bệnh tình của người cần khám bệnh ngày hôm nay.

Người bệnh đêm qua mới được khản cấp đưa lên núi tên gọi Mạc Viễn – tiểu thiếu gia của đương triều hộ quốc Đại tướng quân Mục Dũng, mười bảy tuổi đã theo tổ phụ ra chiến trường, không may bị nước kẻ thù dùng độc chung trùng gây thương tích. Vì lúc chung trùng vào cơ thể, cổ tay phải bị thương, khiến cho vết thương rất lâu khép miệng, cánh tay bị thối rữa, hơn nữa chung trùng còn ở trong cơ thể tàn phá bừa bãi. Tình hình như vậy đã kéo dài trong một tháng, tùy lúc có thể thở không ra hơi, ngực y trong triều cũng đành bó tay, vì thế nửa đêm gấp gáp đưa lên Vân Vụ sơn.

Tối qua, người tiếp nhận Mục tiểu tướng quân chính là Phương Kiều. Hắn là đệ tử nhập thất thứ hai mươi bốn của Vân Vụ lão nhân. Bệnh cận kề cái chết như vậy hẳn giải quyết không nổi, chỉ cho Mục Viễn uống thuốc tạm thời áp chế độc tính, lại bôi thêm thuốc làm giảm thối rữa của vết thương ngoài, chờ hôm nay Vân Vụ lão nhân đến cứu mạng.

Vân Vụ lão nhân nghe Phương Kiều nói xong, suy nghĩ một lát rồi phản phó: “Hòm thứ năm”.

Hàn Tiểu vẫn còn đắm chìm trong lời nói của Phương Kiều về bệnh tình của vị Mục Viễn tiểu tướng quân kia, đang thay người ta đau lòng, thỉnh linh nghe được Vân Vụ lão nhân nói cái gì hòm thứ năm. Nàng chưa kịp phản ứng liền bị Tiết Tùng lên dùng khuỷu tay đụng nàng một cái. Tiết Tùng cúi đầu đáp Vân Vụ lão nhân: “Vâng!”.

Hàn Tiểu lúc này mới mơ hồ đáp theo, sau đó Tiết Tùng ra hiệu đi theo hắn vào phòng trong. Lúc này nàng mới đánh giá bài trí đơn giản của căn phòng, một chiếc bàn thấp, hai tủ sách, mấy tấm đệm cói* hình như là dùng để ngồi luyện công hoặc nghỉ ngơi. Nhưng vào phòng trong liền thấy giật mình, dụng cụ dùng để chữa bệnh gắn đầy trên tường, một cái tủ chứa đầy các hộp với bình, còn có một cái bàn dài bày lên mười mấy hòm. Mấy cái hòm kia quá thực rất lớn, Hàn Tiểu rụt vai, thầm nghĩ may là mình đã chuẩn bị luyện tập từ trước.

*Đệm cói: đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ.

Tiết Tùng đưa Hàn Tiểu đi đến cái bàn dài kia, chỉ vào hòm có khắc chữ “ngũ” nói: “Hôm nay cần dùng chính là cái này”. Hàn Tiểu gật đầu, đang muốn lấy mang đi thì bị Tiết Tùng ngăn lại. Hắn mở hòm, vừa kiểm tra vừa nói với Hàn Tiểu: “Mỗi lần mang hòm đi trước tiên phải kiểm tra đồ đặc trong hòm đã đầy đủ chưa. Cô nhìn xem, đan hoàn cấp cứu mười hai bình, thuốc bột mười bình, thuốc dán mười hộp, ngải thảo một bao, tiêu độc hương, tinh thần hương, tinh thần hương tổng cộng ba bó, mỗi lứa phải kiểm tra xem có thể dùng được hay không, còn có khăn sạch...”. Hắn xem đến đâu nói đến đấy, vật dụng nhiều vô số tổng cộng là sáu mươi tám thứ. Thời gian eo hẹp nên hắn nói rất nhanh, một lát đã nói xong. Hàn Tiểu muốn ghi lại cũng không kịp, đành phải dốc sức nhớ kĩ trong đầu.

Cuối cùng, Tiết Tùng từ trên tường lấy ra hai ngăn tủ, nói với Hàn Tiểu: “Dao kéo, kim châm, hai cái này cũng phải mang theo”. Hắn làm mẫu một lần, thì ra ở phía sau hòm thuốc có hai khoảng trống hình vuông, hai cái ngăn tủ kia gắn vào đó vừa khít.

Hàn Tiểu há miệng, liên tục gật đầu ra vẻ đã hiểu. Tiết Tùng làm xong mọi việc liền lui sang một bên, để Hàn Tiểu tự mình vác hòm. Lúc hai người bọn họ đi ra khỏi phòng, Vân Vụ lão nhân cùng với ba đại phu kia đã không còn ở đó. Hàn Tiểu giật mình tự hỏi mình đã trễ mất nhiều thời gian lắm sao?

“Chớ hoảng sợ, chúng ta chỉ cần đi mau vài bước là đuổi kịp bọn họ”. Tiết Tùng hiển nhiên đã hiểu rõ đủ mọi tình huống. Hắn đưa Hàn Tiểu đi đến một cái sân phía sau núi, vừa bước nhanh vừa căn dặn nàng: “Thần y tiên sinh dùng qua thuốc gì, sử dụng dao hay châm gì cô đều phải nhớ kĩ. Sau khi trở về phải sắp xếp lại mọi thứ trong hòm, làm sạch và bổ sung đồ đặc nếu thiếu”.

Hàn Tiểu chân không ngừng bước, vừa chạy chậm để theo kịp Tiết Tùng, vừa ra sức gật đầu trả lời: “Tôi đã hiểu, cảm ơn Tiết đại phu chỉ bảo”.

Lát sau hai người rốt cuộc đã đuổi kịp Vân Vụ lão nhân. Hàn Tiểu cẩn thận đeo hòm trên lưng theo sát phía sau mọi người. Đến viện Thanh Các, Vân Vụ lão nhân dẫn đầu mọi người đi vào.

Hàn Tiểu chú ý thấy vừa mới có một chiếc xe ngựa từ phía trước viện đi tới, chắc là có người bệnh đã khỏi nên xuống núi. Hàn Tiểu vì điều này mà thấy phần chần hần, nằng theo mọi người bước vào cửa.

Đi vào phòng thứ nhất trong viện, Hàn Tiểu bỗng cảm thấy có vài phần quen thuộc. Giường trong phòng rất giống cái mà nàng ở Nham Trúc nhìn thấy, cũng không có màn che, đặt ở chính giữa căn phòng. Hai bên tường đặt hai chiếc ghế dài, Phương Kiều, Lý Mộc và Ngôn Sam đứng ở một bên giường. Hàn Tiểu đi theo Tiết Tùng cùng Vân Vụ lão nhân đứng ở phía bên kia.

Tình hình của Mục Viễn rất nghiêm trọng, lúc này hắn đang hôn mê. Theo như Hàn Tiểu quan sát, vị tiểu tướng quân này so với Nhiếp Thừa Nham lúc trước còn giống người sắp chết hơn. Sau đó nàng lại cân nhắc, Nhiếp Thừa Nham lúc ấy đã ở trên núi chữa trị ba tháng, sớm hơn Mục Viễn một thời gian.

Vân Vụ lão nhân nhìn kĩ cổ tay và vết thương ngoài ở cánh tay của Mục Viễn, rồi chẩn mạch rất lâu, sau đó xem mắt và đầu lưỡi của hắn, tiếp đấy rơi vào trầm tư.

Phương Kiều có chút sốt ruột, nhưng Vân Vụ lão nhân không nói lời nào nên hắn cũng chẳng dám lên tiếng. Dựa vào phản ứng của thần y tiên sinh, sợ là bệnh tình của Mục tiểu tướng quân lành ít dữ nhiều. Hàn Tiểu đứng chờ một bên. Nàng lại không sốt ruột, nhưng trong lòng rất ngứa ngáy, ham muốn được bắt mạch của tiểu tướng quân kia xem sao, lần đầu tiên nghe nói đến Chung độc, không biết mạch tượng sẽ như thế nào. Nàng thấy mọi người cả buổi cũng không có động tĩnh gì, vì thế đánh bạo tiến đến sát giường, trộm sờ lên cổ tay của tiểu tướng quân.

Mấy người Lý Mộc nhìn thấy, nháy mắt với nàng một cái nhưng Hàn Tiểu còn đang chăm chú nghe mạch, không để ý đến bọn họ. Đến khi Vân Vụ lão nhân quay người lại, nàng làm ra vẻ đặt ngay ngắn lại cánh tay của Mục Viễn. Phương Kiều trừng mắt với nàng một cái. Nàng nhìn mũi chân, giả vờ không thấy nhưng trong đầu chú ý ghi nhớ mạch tượng vừa rồi, muốn tìm cơ hội đem sổ ra ghi lại.

Vân Vụ lão nhân nói với Phương Kiều: “Làm cho hắn tỉnh lại, hỏi hắn muốn sống hay muốn cánh tay?”. Phương Kiều cả kinh: “Sư phụ?”.

“Chung độc có thể giải, nhưng nếu không cắt bỏ cánh tay phải, hắn vẫn không thể sống, tính mạng và cánh tay, hắn chỉ có thể chọn một”.

“Nhưng mà sư phụ, Mục tiểu tướng quân là võ tướng...”. Nói cách khác, nếu không có cánh tay e rằng hắn cũng không muốn sống nữa.

“Vậy nên làm cho hắn tỉnh lại. Nếu hắn lựa chọn giữ lại cánh tay thì đem tiền chẩn bệnh cùng hắn xuống núi, không cần tốn thời gian và tinh lực nữa”. Vân Vụ lão nhân nói rất phũ phàng. Hàn Tiểu nghe xong chợt cảm thấy đau nhói trong tim.

Chương 17: Mục tiểu tướng quân

Phương Kiều tuân theo sự phân phó của sư phụ, lấy Tinh thần cao bồi dưới mũi của Mục Viễn, lại ấn vào mấy huyệt vị, chỉ trong chốc lát Mục Viễn liền tỉnh lại. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy sáu người vây quanh mình, ban đầu ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hàn Tiểu thầm nghĩ hẳn chắc đã phản ứng kịp bọn họ là ai rồi.

Vân Vụ lão nhân cũng không quanh co lòng vòng nữa, ông nói với Mục Viễn: “Ta là Vân Vụ lão nhân. Ngươi nên biết thân thể mình bị thương nặng, tính mạng nguy kịch, người nhà của ngươi mới đem ngươi tới núi Vân Vụ để cứu chữa”.

Mục Viễn gật gật đầu. Vân Vụ lão nhân nói tiếp: “Ta đã xem qua thương thế của ngươi, Chung độc có thể giải, nhưng chỗ bị thối rữa không thể chữa nổi. Nếu không cắt bỏ cánh tay phải của ngươi, dù cho giải được Chung độc thì chỗ thối rữa vẫn sẽ tiếp tục lan đến mọi nơi trên cơ thể ngươi, đến lúc đó ngươi chỉ còn nước chết. Cho nên ta chỉ hỏi ngươi, muốn chết hay là muốn cánh tay?”.

Mục Viễn nghe xong, toàn thân run rẩy, hồi lâu vẫn không nói nên lời. Một lúc sau, hắn há mồm muốn nói, nhưng tựa như bị nghẹn ở cổ họng không thốt ra được chữ nào. Vân Vụ lão nhân hình như hiểu được, nói: “Đây là biện pháp cuối cùng. Vết đao chém trên cổ tay ngài là do Chung độc hại, thối rữa như thế, tay phải của ngài nếu không cắt bỏ thì cũng bị phế đi, huống chi đã kéo dài hơn một tháng, giờ chẳng còn biện pháp khác đâu. Mặc dù Chung độc được áp chế nhưng đến ngày hôm nay cũng đã là cực hạn, vậy nên ngài không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa. Muốn sống, ta liền cắt bỏ phần có Chung trùng trên cánh tay phải của ngài. Muốn cánh tay, ta sẽ đưa ngài xuống núi cùng người nhà đoàn tụ, gặp mặt lần cuối cùng”.

Lời nói của Vân Vụ lão nhân mạch lạc rõ ràng, ngắn gọn lưu loát, nhưng lại khiến người ta cảm giác lạnh như băng. Mục Viễn nhắm hai mắt lại, sắc mặt xám như tro tàn. Hàn Tiểu trong lòng khản khản đến nỗi tim đập liên hồi. Nàng thử đặt mình đứng ở góc độ khác mà suy nghĩ, nếu như bản thân cũng xuất thân danh môn võ tướng, chinh chiến sa trường, uy phong bát diện, gặp phải tình cảnh như vậy mình sẽ muốn cánh tay hay là muốn mạng sống?

“Đưa ta xuống núi đi”, căn phòng tĩnh lặng chợt vang lên thanh âm khàn khàn của Mục Viễn. Hàn Tiểu giật mình. Hắn, quả nhiên vẫn là lựa chọn cánh tay.

“Được”, Vân Vụ lão nhân dứt khoát đồng ý, nhưng cũng chính thời khắc này Hàn Tiểu kêu lên: “Đội dã!”.

Bốn cặp mắt phút chốc hướng phía nàng. Hàn Tiểu nhìn sang Mục Viễn tiểu tướng quân đang nhắm mắt chờ chết, sau đó áp ứng giải thích: “Cái kia, tôi, ý tôi là, hắn vừa mới tỉnh lại, có lẽ, ý tôi là có thể hắn vẫn chưa đủ tỉnh táo để quyết định được chuyện này...”. Nàng càng nói thanh âm càng nhỏ, bởi vì Mục Viễn đã mở mắt ra, tức tối tròn mắt nhìn nàng.

Hàn Tiểu rốt cục ý thức được mình đang nói tướng quân người ta đầu óc không minh mẫn, nàng ngẫm nghĩ, vẫn là nên ngậm miệng lại. Không nhìn tới sắc mặt của bốn người kia, nàng chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân của mình. Nàng nghe thấy Mục Viễn chậm rãi nói với Vân Vụ lão nhân: “Thần y tiên sinh, về thương thế của ta, ngự y từng nói phải cắt đi cánh tay mới giữ được mạng. Ta đồng ý để người nhà đưa đến núi Vân Vụ, là muốn xem xem có hi vọng đồng thời giữ được tính mạng và cánh tay hay không”.

“Rất tiếc, điều ta làm tốt hơn ngự y chỉ là có thể loại bỏ triệt để chung trùng trong cơ thể ngài, đảm bảo sau này không phát tác nữa. Nhưng cánh tay của ngài, ngay cả thần tiên cũng không cứu được”.

“Như vậy, cảm ơn thần y tiên sinh. Mục Viễn ta nếu không thể tiếp tục dùng đại đao, không còn cách nào xông pha chiến trường, so với người chết thì có khác gì nhau đâu?”, trong thanh âm của tiểu tướng quân chứa sự kiên định tuyệt đối.

“Ta không phải không hiểu rõ”, hắn tiếp tục nói. Hàn Tiểu nhìn chăm chăm mũi gầy, nàng biết hắn đang nhìn mình. “Từ khi ngự y khuyên ta bỏ cánh tay, ta vẫn luôn nghĩ về vấn đề này. Trước khi tới núi Vân Vụ, ta lại suy nghĩ về chuyện này. Ta nghĩ thông rồi, nếu Thiết tí thần đao* Uy Viễn tiểu tướng quân mà không còn cánh tay cầm đao, sống tiếp mới chính là một sự sỉ nhục”.

*Thiết tí thần đao: ý chỉ người có cánh tay sắt, dùng đao lợi hại.

Hàn Tiểu nghiêng chặt hàm răng, cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Nàng nghe thấy Vân Vụ lão nhân nói: “Nếu đã vậy, Phương đại phu sẽ lập tức thu xếp đưa ngài xuống núi. Ngài cùng người nhà phải tranh thủ thời gian gặp nhau lần cuối. Trước khi trời tối, Chung độc của ngài nhất định sẽ phát tác”. Nói cách khác, mệnh của Mục Viễn chỉ có thể kéo dài tới tối nay thôi.

Mục Viễn khẽ nói lời cảm tạ, rồi nhắm đôi mắt lại. Hàn Tiểu cho rằng hắn là đang cố gắng che giấu sự thương tâm và tuyệt vọng của mình. Vân Vụ lão nhân lấy từ trong hòm thuốc ra một bình thuốc, nói với Phương Kiều: “Thuốc này giao cho người nhà hắn, khi độc phát tác thì uống, có thể giảm nhẹ sự đau đớn, ra đi cũng dễ chịu hơn”. Con mắt sắc bén của Hàn Tiểu nhìn thấy Mục Viễn khi nghe xong những lời này, ấn đường* và mí mắt giật giật. Vân Vụ lão nhân lại dặn dò một câu: “Đưa tiểu tướng quân xuống núi đi”. Phương Kiều chấp thuận, đi ra ngoài gọi mấy nô bộc đứng sẵn ở cửa đi chuẩn bị xe ngựa.

*Ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày.

Vân Vụ lão nhân không nói thêm gì nữa, dẫn đầu rời khỏi phòng. Tiết Tùng cùng ba người khác vội vàng đi theo. Hàn Tiểu nhìn qua Mục Viễn một lần nữa, tiếp đó cũng mang hòm thuốc theo sau.

Mấy người đi tới trước cửa viện, Lý Mộc đang cùng Vân Vụ lão nhân nói về tình trạng của người mắc bệnh dạ dày được khám lần trước, muốn biết sự phụ hợp nay có thể đi chân lần nữa hay không. Ở chỗ cửa viện có ba nô bộc đang chuẩn bị xe ngựa. Hàn Tiểu nghe thấy thanh âm của Lý Mộc, nhìn sang Cao Tuấn và Đại Mã kéo xe ngựa bên cạnh, lại nghĩ đến Uy Viễn tiểu tướng quân đang nằm chờ chết ở căn phòng phía sau viện. Đầu óc nàng bỗng nhiên nóng lên, chạy lên phía trước hai bước, lớn tiếng kêu: “Thần y tiên sinh!”.

Thanh âm của nàng cực kì vang dội. Tất cả mọi người đều ngừng lại. Vân Vụ lão nhân quay đầu nhìn nàng. Hàn Tiểu ngay lập tức quỳ xuống: “Thần y tiên sinh, xin ngài cho Hàn Tiểu một cơ hội khuyên nhủ tiểu tướng quân”.

Đám đông sững sờ cả, Vân Vụ lão nhân nhìn chăm chăm Hàn Tiểu trong chốc lát, rồi nói: “Vừa nãy tiểu tướng quân không phải đã nói rõ ràng rồi sao. Hắn không phải là nhất thời xúc động. Hắn bị thương đã hơn một tháng, lại có ngự y chẩn bệnh qua, đối với thương thế của chính mình hắn hoàn toàn hiểu rõ. Người nhà hắn nhất định là có khuyên bảo nhiều lần. Hắn hiện giờ vốn đã suy nghĩ kĩ càng mới hạ quyết tâm như thế. Người cứ thể xen vào việc của hắn, chẳng phải là muốn gây phiền toái hay sao?”.

Hàn Tiểu khẽ cắn môi: “Thần y tiên sinh, nếu tiểu tướng quân không còn ôm hi vọng sống sót thì sẽ chẳng lên núi tìm kiếm kỳ tích trong khi biết mình sắp chết. Thần y tiên sinh nếu không thương tiếc, cũng sẽ chẳng ban thuốc làm giảm sự đau đớn lúc sắp chết cho hắn. Hàn Tiểu không có bản lĩnh y thuật như thần y tiên sinh, cũng không phải là thần tiên giữ được cánh tay của tiểu tướng quân, nhưng Hàn Tiểu có đôi lời không nói không cam lòng. Thần y tiên sinh từ bi, hãy để cho tôi nói với tiểu tướng quân mấy câu”. Nàng quay đầu nhìn xe ngựa, ba gia nô phụ trách bố trí xe ngựa đang trợn mắt hốc mồm nhìn nàng. Hàn Tiểu chỉ vào bọn họ: “Dù sao chuẩn bị xe ngựa cũng cần chút thời gian nữa, Hàn Tiểu nhân lúc này nói chuyện với tiểu tướng quân, rất nhanh liền ra ngoài, sẽ không làm chậm trễ thời gian tiểu tướng quân xuống núi gặp người nhà”.

Nô bộc đang lấp yên ngựa rất muốn nói lấp xong cái này là có thể lên đường rồi, nhưng nhìn thấy sắc mặt biểu tình của mọi người xung quanh, hắn biết điều ngậm miệng lại. Vân Vụ lão nhân không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Hàn Tiểu. Hàn Tiểu mang hòm thuốc quý ở kia, sống lưng thẳng tắp, nhìn thẳng vào tầm mắt ông. Tiết Tùng, Lý Mộc và ba người khác không ai dám lên tiếng, bọn họ chưa từng thử phản bác hoặc là nêu lên ý kiến bất đồng gì sau khi Vân Vụ lão nhân đưa ra chỉ thị.

Thực ra trong lòng Hàn Tiểu cũng thấp thỏm không yên. Nàng thậm chí không rõ mình muốn làm gì, chỉ là nàng cảm thấy cứ như vậy mà chờ chết thì thật đáng tiếc. Nhưng nàng căn bản không biết mình có thể làm cái gì, hay là vì mọi người không ai muốn làm gì nên nàng ngược lại xúc động muốn làm chút gì đó.

“Được, đồng ý cho người đi nói vài lời. Xe ngựa chuẩn bị xong liền đưa tiểu tướng quân xuống núi”. Quyết định của Vân Vụ lão nhân nằm ngoài dự kiến của mọi người. Nô bộc lấp yên ngựa thấy Hàn Tiểu dập đầu tạ ơn xong liền như bị lửa thiêu sau mông xông thẳng về phía trong viện, hắn len lén quẹt vào người nô bộc bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Anh nói xem, tôi có nên lấy yên ngựa xuống lau lại mấy lần đã rồi mới lấp lên không?”. Nô bộc kia cũng đáp lại: “Ừ, vậy tôi cũng đem cái đệm trong xe đi đổi lại cái khác”.

Vân Vụ lão nhân lạnh nhạt nhìn ba người chuẩn bị xe ngựa kia đột nhiên lại bắt đầu bận rộn, hừ nhẹ một tiếng rồi dẫn bọn Tiết Tùng đi vào trong viện, còn nói: “Đi phòng phía bắc ngồi một lát, vì sự muốn uống trà”.

Hàn Tiểu mang theo hòm thuốc xông vào phòng Mục Viễn. Phương Kiều đang trông chừng, bị điệu bộ của nàng dọa cho giật mình. Hàn Tiểu nói với hắn: “Thần y tiên sinh cho phép tôi đến nói với tiểu tướng quân mấy câu”. Phương Kiều cau mày, cũng không thấy ai tiến vào ngăn cản nàng, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài, định tìm Vân Vụ lão nhân hỏi rõ ràng.

Hàn Tiểu mặc kệ hắn, nàng thờ phỉ phò vỗ vào hòm thuốc, hướng về Mục Viễn đang khó nén nỗi thần sắc kinh ngạc nói: “Đây là hòm thuốc của thần y tiên sinh, nghe nói hồi trước chỉ có đệ tử nhập thất mới có thể gánh, nhưng mà hôm nay đổi lại là tôi gánh. Tôi là nô tỳ của thành chủ Thành Bách Kiều –

Nhiếp Thừa Nham, tôi tên gọi Hàn Tiếu”.

Mục Viễn nhíu mày, không hiểu tiểu nha đầu này chạy vào rồi tự giới thiệu bản thân là có ý gì. Hàn Tiếu cũng không biết mình nên nói gì mới phải. Nàng ngẫm nghĩ một chút, đem hòm thuốc đặt lên bàn, sau đó móc ra cái bút than và cuốn sổ nhỏ của mình, ở trước mặt Mục Viễn dùng tay trái viết lên cuốn sổ hai chữ “Hàn Tiếu”, nói: “Đây là tên của tôi”.

Chân mày Mục Viễn càng nhíu chặt hơn: “Hàn cô nương, tại hạ biết chữ”.

“Vậy ngài biết dùng tay trái viết chữ không?”. Câu hỏi này của Hàn Tiếu khiến Mục Viễn lặng thinh, hần chột hiểu nha đầu nhìn như điên rồ này chạy trở về là để làm gì.

Hàn Tiếu không để ý sắc mặt hắn, nói tiếp: “Lúc tôi còn nhỏ, tay phải bị bông nặng, may mà được một lão đại phu ở cách vách dùng phương thuốc cổ truyền đắp thuốc cho, sau đó lành rồi, còn không để lại sẹo. Có điều, lúc ấy tay phải chưa cử động được ngay, không thể viết nổi chữ, tôi sốt ruột quá liền bắt đầu học viết bằng tay trái. Thế nên tôi hiện tại tay trái hay tay phải đều có thể viết chữ”.

Mục Viễn nói: “Hàn cô nương, cô tuổi còn nhỏ nên không hiểu rõ, võ tướng có tôn nghiêm của võ tướng”.

“Tôn nghiêm hà, tôi hiểu mà”. Hàn Tiếu dứt khoát ngồi xổm bên mép giường, cách hắn gần một chút cho dễ nói chuyện: “Tôi cũng đệ đệ đi tìm đại phu chữa bệnh, không có tiền, lúc đại phu khinh thường đuổi tỷ đệ bọn tôi đi, tôi cũng cảm thấy rất không có tôn nghiêm. Nhưng tôi biết như thế mới có cơ hội chữa bệnh cho đệ đệ, tôi vẫn cứ kiên trì làm như vậy, nhìn đệ đệ bây giờ còn sống thật tốt, tôi cảm thấy đặc biệt có tôn nghiêm”.

Mục Viễn chột xúc động trong lòng, rốt cục nghiêm túc đánh giá nha đầu này. Hàn Tiếu còn nói: “Tuy tôi chỉ là một con nhóc không thể so với tiểu tướng quân, nhưng chủ tử nhà tôi thì có thể. Chủ tử nhà tôi sáng lập nên thành Bách Kiêu, tiểu tướng quân đến núi Vân Vụ nhất định sẽ biết thành Bách Kiêu, đó là do chủ tử nhà tôi xây dựng nên, rất tài ba, đúng không? Nửa năm trước ngài ấy bị thương nặng, gân chân đứt đoạn, sau này không thể đi lại được nữa. Nhưng chủ tử nhà tôi không có vứt bỏ tính mạng, ngài ấy ngồi xe lăn vẫn có thể đi khắp mọi nơi, còn có thể xử lý việc ở thành Bách Kiêu. Tiểu tướng quân, Hàn Tiếu là một tiểu nha đầu, không được đọc nhiều sách, cũng chẳng giỏi ăn nói, thực ra tôi cũng không biết vào đây có thể nói cái gì. Thần y tiên sinh nói ngài chắc chắn đã suy nghĩ rất lâu mới đưa ra quyết định, bảo tôi đừng tìm chuyện gây phiền phức. Nhưng nếu tôi mà không nói ra, tôi sẽ trách cứ mình cả đời”.

Mục Viễn thờ dài, nói rằng: “Cảm ơn cô, Hàn cô nương, ý tốt của cô ta hiểu được. Nhưng thần y tiên sinh nói đúng, ta đã suy nghĩ thật lâu, cũng nghĩ thông rồi”.

“Vậy, cho nên, ngài vẫn cảm thấy cánh tay quan trọng hơn sinh mệnh sao?”.

“Đúng là quan trọng như nhau, Hàn cô nương. Ta từ ba tuổi bắt đầu luyện võ, mười lăm tuổi đi theo tổ phụ và phụ thân chinh chiến nơi sa trường. Tính mạng của ta ở ngay trên chiến trường, nếu như không thể lại cầm đao, trở thành một phế nhân, nhất định sẽ bị kẻ gian nhạo báng. . .”.

“Nhưng mà, ngài còn có cánh tay trái tay phải. . .”.

“Hàn cô nương, cầm đao không phải cầm bút, luyện võ cũng không giống viết chữ”.

Hàn Tiếu đỏ cả vành mắt, nàng khẽ cắn môi, lại hỏi: “Tiểu tướng quân, dưới chân núi có những người thân thích nào đang chờ ngài?”.

“Mẹ ta, cha ta, còn có tổ mẫu”. Mục Viễn nhìn Hàn Tiếu, bị dáng vẻ chật vật của nàng làm cho nỡ nộ cười: “Hàn cô nương, cảm ơn cô, ta biết cô cũng chỉ vì muốn tốt cho ta, trong lòng ta hiện giờ dễ chịu hơn nhiều rồi”.

“Tiểu tướng quân. . .”, Hàn Tiếu muốn nói lại thôi, nhưng rốt cục vẫn hỏi: “Người nhà của ngài cũng đồng ý để ngài giữ lại cánh tay mà chờ chết sao?”.

Mục Viễn ngăn người, sau đó nhẹ giọng đáp: “Bọn họ dĩ nhiên là đồng ý”.

Hàn Tiếu hít hít mũi, lắc lắc đầu: “Trước kia, đệ đệ của tôi lúc phát bệnh rất không thoải mái, liền câu kinh trách tôi quá quản lý nó, nếu như tôi không lao lực như vậy, có thể nó đã được giải thoát rồi. Nhưng tôi bao giờ cũng cứ phải nhẫn tâm đâm vào nó, cứ phải nghĩ cách khiến nó đừng buông xuôi. Tôi không tin người nhà của ngài có thể chấp nhận để ngài cứ như vậy mà ra đi, bọn họ chắc chắn chỉ là không muốn ngài quá đau buồn. Ngài lên núi là muốn tìm kiếm kì tích có thể đồng thời giữ lại cánh tay và tính mạng, bọn họ khẳng định cũng ngóng trông ngài trở về bình an”.

Mục Viễn không lên tiếng. Lúc này Phương Kiêu xuất hiện ở cửa phòng, Hàn Tiếu nhìn biểu tình của hắn, biết xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi. Hàn Tiếu vội vàng hấp tấp hỏi: “Tiểu tướng quân, nếu như không có Chung độc, chỉ là ở trên chiến trường bị chém mất cánh tay, quân y liền chữa lành được, vậy ngài vẫn muốn chết sao? Vậy ngài có thể chết như thế nào? Tự vẫn sao?”.

“Hàn Tiếu!”, Phương Kiêu không thể không ngắt lời nàng, nha đầu này nói quá mức rồi. Quả nhiên Mục Viễn bị nàng kích động đến nổi nắm chặt tay lại. Hàn Tiếu cúi đầu xuống, khẽ nói: “Thực xin lỗi, tiểu tướng quân. Hàn Tiếu cho rằng một nhân vật tài giỏi như ngài, không nên có kết quả như thế”.

Phương Kiêu bước tới gần, hỏi: “Tiểu tướng quân, xe ngựa đã chuẩn bị xong. Ngài vẫn quyết định xuống núi sao?”.

“Đúng vậy”, Mục Viễn nhỏ giọng đáp, nhưng vẫn rất kiên quyết. Hàn Tiếu xoa xoa đôi mắt, đứng sang một bên. Hai gia nô đi vào, khiêng tấm ván dưới người Mục Viễn lên.

Lúc đi qua chỗ Hàn Tiếu, Mục Viễn nhẹ giọng nói: “Cô sai rồi, ta chẳng có gì tài giỏi hết”.

Hàn Tiểu ngờ ngác nhìn gia nô khiêng Mộc Viễn rời xa dần. Nàng bất thành linh xông lên, đuổi theo sau, lại lớn tiếng nói với Mộc Viễn: “Tiểu tướng quân, đại phu nào cũng nói trong vòng ba tháng đệ đệ của tôi sẽ chết, nhưng nó vẫn sống sờ sờ đây thôi. Rất nhiều chuyện tưởng rằng không có khả năng thực hiện, kỳ thật chỉ cần cần rằng mà kiên trì liền làm được ngay”.

Mộc Viễn được đưa lên xe ngựa. Hàn Tiểu dưới tình thế cấp bách, nắm lấy tay trái của hắn: “Tiểu tướng quân, tôi từng cho rằng mình không có khả năng đưa đệ đi qua nhiều con đường như vậy, tưởng rằng sẽ chẳng chống đỡ được bao lâu, nhưng tôi đã mơ thấy cha nói với tôi phải dũng cảm lên”.

Phu xe Tô Mộc nói với Hàn Tiểu: “Hàn cô nương, chúng tôi phải xuất phát rồi”.

Phương Kiều nghe vậy, tiến lên vỗ vào vai Hàn Tiểu, nói với Mộc Viễn: “Tiểu tướng quân, lên đường bình yên”. Một câu chúc mang hai ý nghĩa, khiến Hàn Tiểu đau xót trong lòng. Mộc Viễn nắm lấy tay Hàn Tiểu, khẽ nói: “Hàn cô nương, có lẽ ta không dùng cảm bằng cô”.

Màn xe buông xuống, xe ngựa mang theo Mộc Viễn dần dần rời xa tầm mắt của Hàn Tiểu. Hàn Tiểu hít hít mũi, nói với Phương Kiều: “Phương đại phu, trong lòng tôi thật khó chịu”.

Phương Kiều vỗ vỗ đầu nàng: “Chuyện như vậy, sau này cô sẽ gặp ngày càng nhiều, khó chịu vài lần, tự nhiên sẽ thích ứng được”.

Hàn Tiểu cúi đầu, buồn bã trở về gánh cái hòm thuốc, sau đó cùng Phương Kiều đến căn phòng phía bắc gặp Vân Vụ lão nhân. Ông ấy còn đang uống trà. Hàn Tiểu ngồi một bên chờ, tranh thủ lấy cuốn sổ nhỏ ra ghi chép soán soát. Vân Vụ lão nhân nói với Phương Kiều vài điểm về cách giải Chung độc và cách xử lý cánh tay bị thương. Hàn Tiểu im lìm không hề nửa lời, mặc kệ nghe hiểu hay không, cứ ra sức ghi ghi chép chép.

Đợi đến khi Vân Vụ lão nhân dẫn mọi người đi khám cho bệnh nhân mắc bệnh dạ dày của Lý Mộc đi ra, đang lúc ăn cơm trưa, bỗng nhiên một gia nô tới bẩm báo: “Thần y tiên sinh, vị Mộc tiểu tướng quân kia đã quay trở lại. Xe ngựa sắp tới chân núi thì hắn nói hắn phải quay lại, hiện giờ Tô Mộc đã đưa hắn về Thanh Các rồi”.

Hàn Tiểu nghe xong liền vui mừng khôn xiết. Nàng gắng sức đem miếng màn thầu trong miệng nuốt xuống, lấy cuốn sổ ghi chép và bút than ở trên tay nhét vào cái túi nhỏ ở bên hông, xoay người vác lên hòm thuốc của Vân Vụ lão nhân, lớn tiếng nói: “Thần y tiên sinh, tôi đã chuẩn bị xong!”.

Chương 18: Bỏ cánh tay giữ tính mạng

Vân Vụ lão nhân không đáp lại lời nàng, chỉ hỏi tiểu bộc lúc này là giờ nào rồi thông thả ung dung ăn nốt hai miếng cơm cuối cùng. Hàn Tiểu không dám thúc giục, đứng yên một bên đợi. Vân Vụ lão nhân nghỉ ngơi một lát bằng thời gian uống nửa chén trà, sau đó đứng dậy, mang theo mấy người bọn họ quay trở lại Thanh Các.

Mộc Viễn lẳng lặng nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, nghe được có tiếng người bước vào thì hơi mở mắt ra nhìn. Hắn ngó chừng Hàn Tiểu, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ, nếu như ta thua người thì hắn là ta đang tự nhạo báng bản thân mình. Ta thả để cho kẻ gian nhạo báng còn hơn là bị chính mình xem thường”.

Hàn Tiểu thấy hắn quay lại thì kích động sụt khúc, “Không không, tiểu tướng quân lợi hại hơn ta rất nhiều, tiểu tướng quân chữa khỏi vết thương chính là bảo vệ anh tài quốc gia”.

Vân Vụ lão nhân nhìn Mộc Viễn, chỉ hỏi một câu: “Đã nghĩ thông chưa? Muốn cánh tay hay là muốn mạng?”.

Mộc Viễn hít một hơi thật sâu, “Ta vẫn còn có cánh tay trái”.

Hàn Tiểu ở bên cạnh gắng sức gật đầu. Vân Vụ lão nhân nghiêng đầu nhìn nàng một cái, quay đầu nói với đám người Phương Kiều: “Châm hương, nấu nước, chuẩn bị đi!”.

Phương Kiều lĩnh mệnh ra ngoài giao việc cho hạ nhân, Lý Mộc lấy mê thần hương, châm lên, đặt trên đầu giường Mộc Viễn. Tiết Tùng lấy một viên đan được ra cho Hàn Tiểu uống, nói là thuốc giải mê thần hương. Vân Vụ lão nhân vừa cẩn thận kiểm tra lại vết thương trên người Mộc Viễn một lần nữa vừa chẩn mạch, sau đó nhanh chóng viết đơn thuốc. Tiết Tùng giao đơn thuốc cho y bộc ngoài cửa, người đó chạy như bay về phía dược phòng.

Vân Vụ lão nhân nói với Mộc Viễn: “Thời gian của ngươi không còn nhiều lắm, ta cần phải lấy độc trùng ra trước khi độc được trong người ngươi phát tác. Có một số việc ngươi cần biết ngay bây giờ”.

Mộc Viễn gật đầu, Vân Vụ lão nhân nói tiếp: “Sử dụng mê thần hương lúc này sẽ khiến thân thể ngươi bị tê dại mà ý thức vẫn thanh tỉnh, làm vậy mặc dù có thể giảm nhẹ sự đau đớn khi động dao nhưng bởi vì còn có ý thức nên không thể tránh được đau đớn. Sở dĩ phải làm thế là do nếu ngươi làm vào huyệt mê thì độc trùng sẽ không thể thức tỉnh, như vậy việc lấy độc trùng ra sẽ gặp thất bại”.

“Mộc Viễn hiểu, thần y tiên sinh chỉ cần để ý việc khử độc, chút đau đớn này, Mộc Viễn chịu được”.

Vân Vụ lão nhân gật đầu, lãnh đạm nói tiếp: “Để trừ được hết độc tính, trước hết ta phải chặt đứt cánh tay của ngươi, nạo bỏ thịt rữa, bắt đầu từ chỗ này”. Ông chỉ vào vị trí giữa cánh tay của Mộc Viễn, Mộc Viễn thoáng nhíu mày nhưng vẫn gật đầu. “Để bảo vệ trái tim của ngươi, độc trùng trên vai và cánh tay sẽ được đẩy ra từ chỗ cánh tay bị chặt, còn độc từ tâm thất trở xuống, ta phải mổ bụng ngươi mới trừ sạch được”. Vân Vụ lão nhân lại chỉ tay lên bụng hắn rồi nói tiếp: “Những nơi khác thì không hề gì. Trước khi trời tối ta sẽ làm xong những việc này. Mười ngày sau ngươi có thể đi về nhà được”.

Mục Viễn khẽ cắn răng, trầm giọng nói: “Đa tạ thần y tiên sinh”. Hắn liếc mắt nhìn qua Hàn Tiểu, Hàn Tiểu cười một tiếng khích lệ hắn. Nàng cảm thấy những lời Vân Vụ lão nhân nói rất thần kỳ, chặt cánh tay, thậm chí còn mổ bụng, như vậy người vẫn còn có thể sống sao?

Vân Vụ lão nhân thấy Mục Viễn biết điều liền nói: “Như vậy, người tỉnh tâm nghỉ ngơi một chút, chờ sau khi mê thần hương này cháy hết, chúng ta sẽ trở lại”, nói xong mang theo mấy đồ đệ và Hàn Tiểu trở về phòng mình.

Đến nơi, Vân Vụ lão nhân mở một tờ giấy ra, bên trên là hình cơ thể người có đánh dấu các huyệt vị. Vân Vụ lão nhân cầm bút vẽ lên hình người đó: ông phụ trách cắt cánh tay, việc mổ bụng để Tiết Tùng làm, giải độc từ tâm thất trở lên tương đối nguy hiểm, ông sẽ đích thân lo, còn từ tâm thất trở xuống thì Phương Kiều và Tiết Tùng có thể xử lý được. Lý Mộc và Ngôn Sam chịu trách nhiệm hun khói đuổi trùng, một người phía trên, một người phía dưới. Hàn Tiểu là người mới, đứng ra thì cả quá trình trị liệu không có việc của nàng, vậy nên cho nàng đứng một bên sẵn sàng nhận lệnh.

Vân Vụ lão nhân nói cho mọi người tất cả những điều cần chú ý, các phản ứng bệnh nhân có thể có, từng bước cắt cánh tay đuổi trùng độc, đủ loại thuốc, canh, cao, hương, phấn, dao, châm, yêu cầu mọi người nghiêm túc ghi nhớ. Ngừng một lát, Vân Vụ lão nhân tuyên bố hun thuốc rửa tay làm chuẩn bị.

Trở lại phòng bệnh lần nữa, Hàn Tiểu lấy làm kinh hãi. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, trước cửa phòng đã được treo vài bó, một vài loại thảo dược đã được nấu bên ngoài phòng, đang bốc khói nghi ngút, bên cạnh đặt sẵn một chậu nước thuốc. Vân Vụ lão nhân là người đầu tiên rửa tay trong chậu nước thuốc, vừa xong đã có một người bên cạnh đưa khăn lau, sau đó mặc y phục nô bộc đưa tới, ông giương hay cánh tay lên, một người khác lập tức cầm dược thảo hun toàn thân thể ông. Đám người Tiết Tùng cũng làm y hệt như vậy, khiến Hàn Tiểu tò mò. Tới lượt nàng, nàng đưa mắt nhìn kỹ những dược thảo đó, cảm giác chúng giống với thương truyết*, lá ngải, thạch xương bồ. Hàn Tiểu ghi nhớ lại, nghĩ sau này có cơ hội sẽ hỏi rõ.

*Thương truyết: vị thuốc Đông y. Cây lâu năm, hoa trắng hoặc hồng nhạt, rễ làm thuốc.

Đi vào trong phòng, nàng phát hiện ở đó cũng hun dược thảo, bốn góc giường bày biện bốn chậu nước thuốc. Vừa rồi Vân Vụ lão nhân có nói, sau khi bắt được độc trùng thì phải lập tức ném vào trong chậu này, nếu không bọn chúng sẽ nhanh chóng tìm một kí chủ mới, vô cùng nguy hiểm. Lúc này Vân Vụ lão nhân cùng bốn đồ đệ đang xem xét kỹ vết thương của Mục Viễn, nhắc lại quá trình trị liệu thêm một lần nữa. Hàn Tiểu tự giác đứng yên, không đi tới gần làm phiền họ. Nàng chăm chú nhìn hòm thuốc của Vân Vụ lão nhân rồi lấy ra toàn bộ những thứ thuốc, cao, phấn, dao, châm mà ông vừa nhắc tới theo đúng thứ tự. Thêm vào đó, y bộc đã chuẩn bị sẵn hai chõng khăn vải lớn, thuốc đèn để nhóm lửa trừ độc, các loại nước nóng... Nàng nhân lúc này bày những thứ vừa lấy lên chiếc bàn dài bên cạnh tường.

Sau khi Vân Vụ lão nhân và mọi người nghiên cứu xong, chuẩn bị bắt đầu, quay đầu nhìn lại thì những vật cần thiết đã được lấy ra chỉnh tề, thậm chí các loại dao, châm, thuốc,... cũng được sắp xếp theo đúng thứ tự quá trình trị liệu mà Vân Vụ lão nhân đã nhắc. Vân Vụ lão nhân chỉ ngừng tay lại một lát, thần sắc không đổi, nói một câu: “Bắt đầu đi”.

Những đại phu khác thì lộ rõ vẻ kinh ngạc, bọn họ vốn chỉ định để nha đầu này đứng một bên làm chân sai vặt, không ngờ nàng có thể nhớ hết những lời phức tạp sự phụ vừa nói. Không ai chỉ bảo, nàng lại biết điều chuẩn bị mọi thứ ngay ngắn, chỉnh tề.

Hàn Tiểu không để ý tới biểu hiện của họ, vừa nghe thấy thần y tiên sinh nói bắt đầu, nàng đã lập tức đốt dược thảo khử trùng đưa cho Lý Mộc và Ngôn Sam. Hai người sùng sốt khi thấy sự chủ động của nàng, nhưng cũng nhanh chóng nhận lấy, chuyên tâm hun huyệt ở đầu và chân của Mục Viễn. Phương Kiều và Tiết Tùng buộc chặt tứ chi của Mục Viễn để tránh cho hắn giãy dụa, ảnh hưởng đến việc trị liệu.

Hàn Tiểu đứng bên trái giường đưa mắt nhìn về phía Mục Viễn, trong lòng thầm cầu nguyện cho hắn. Thuốc hun rất nhanh chóng đã có tác dụng, cơn trùng trong cơ thể Mục Viễn bắt đầu rục rịch chuyển động, Hàn Tiểu thậm chí còn có thể nhìn thấy dưới da hắn đang có sự di động. Mục Viễn bỗng nhiên kêu lên, Hàn Tiểu vội vàng đưa tới một chiếc khăn cuộn chặt, Phương Kiều nhận lấy, nhét vào trong miệng Mục Viễn, lại lấy cái che mắt bên gối đặt lên hai mắt hắn.

Vân Vụ lão nhân hun dao găm, Phương Kiều xoa thuốc mỡ lên cánh tay bị thương của Mục Viễn, Hàn Tiểu cầm khăn vải và thuốc bột đứng bên cạnh đợi. Vân Vụ lão nhân xoay người lại gạt đầu với Tiết Tùng, sau đó gơ tay chém xuống. Nhìn về mặt của Mục Viễn tựa hồ như hắn không phát hiện ra cánh tay đã thương đã bị chặt. Hàn Tiểu đón lấy cánh tay đó, không suy nghĩ gì, nhanh chóng đặt xuống một bên rồi đưa cho Vân Vụ lão nhân những thứ thuốc, dụng cụ cần thiết. Phương Kiều thấy nàng mặt không đổi sắc, tay không chút run rẩy, không khỏi ngưng thần nhìn nàng thêm một lát.

Công việc tiếp theo chính là lấy trùng độc ra và giải độc. Thủ pháp của Vân Vụ lão nhân và Tiết Tùng cực nhanh, những trùng độc mềm rất nhỏ thoát ra từ miệng vết thương đều bị bọn họ vớt xuống chậu nước thuốc mà không tổn công sức, thời gian là mấy. Động tác của Phương Kiều cũng rất vững vàng. Lý Mộc và Ngôn Sam thì linh hoạt hun khói thuốc theo sát từng yêu cầu của Vân Vụ lão nhân, các huyệt vị được hun dần thay đổi theo quá trình khử trùng. Hàn Tiểu đứng một bên nhìn, trong lòng vừa kính mộ vừa ước ao. Thần y tiên sinh quả nhiên có y thuật bất phàm, sử dụng phương pháp trị liệu như vậy mà không khiến Mục Viễn mất quá nhiều máu. Nàng từng được nghe các đại phu khác nói rằng, làm thầy thuốc, thủ pháp cấp cứu là vô cùng quan trọng, nếu xử lý không ổn hoặc làm quá chậm, để cho người bệnh mất máu khiến tần số máu tim không đều thì sẽ nguy hại tới mạng sống. Hôm nay xem ra, Vân Vụ lão nhân quả không hổ với hai chữ thần y.

Mặt trời vừa ngả bóng về tây, quá trình trị liệu cũng kết thúc. Cánh tay cụt của Mục Viễn đã được băng bó kỹ, vết mổ ở bụng cũng được khâu lại, bôi thuốc, độc trùng trong cơ thể bị trừ khử sạch sẽ. Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Vân Vụ lão nhân cho Mục Viễn uống hai viên thuốc rồi dặn hắn ngủ một giấc thật sâu. Phương Kiều dẫn y bộc ở Thanh Các tới chăm sóc cho hắn, những đại phu khác có thể tản đi được.

Tiết Tùng và Hàn Tiểu đi theo Vân Vụ lão nhân về y lư. Hàn Tiểu vẫn còn đeo hòm thuốc bên người, sau một thời gian khẩn trương làm việc, nàng cảm thấy có chút mệt mỏi. Nhìn bóng lưng Vân Vụ lão nhân đi phía trước, nàng bắt đầu nhớ tới Nhiếp Thừa Nham. Cả ngày hôm nay nàng không có ở đó, không biết chủ tử có tức giận gì không, ăn cơm có ngon không, vệ sinh có thuận lợi không, ngủ có an ổn không? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không kìm được mà thờ dài.

Tiết Tùng bên cạnh nghe thấy liền an ủi: “Ngày đầu tiên trải nghiệm sẽ có cảm giác mệt một chút, sau này sẽ quen thôi”.

Hàn Tiểu lắc đầu, “Tạ ơn Tiết đại phu, ta không sợ mệt. Trước kia ta còn cống đệ đệ đi suốt một ngày, qua được cả một ngọn núi mà”.

Tiết Tùng thoáng liếc mắt về phía Vân Vụ lão nhân rồi nói với Hàn Tiểu: “Sư phụ có xem mạch cho Nhạc Nhạc rồi, ông ấy đã nghĩ ra cách chữa, người không cần sốt ruột”.

“Ừ, có thần y tiên sinh và Tiết đại phu ở đây, ta sẽ không nóng lòng, Nhạc Nhạc nhất định sẽ khỏi”. Hàn Tiểu cảm kích cười, không chú ý tới vẻ lo lắng hiện lên trong đáy mắt Tiết Tùng. Bệnh của Hàn Nhạc, ngay cả sư phụ tự mình chẩn mạch mấy ngày rồi cũng không phát hiện ra được bệnh căn, điều này làm cho Tiết Tùng không khỏi lo lắng, bởi vì đã nhiều năm qua, hắn chưa từng thấy sư phụ gặp phải tình huống khó giải quyết như thế.

Hàn Tiểu đương nhiên không biết điều đó. Nàng quay trở về y lư, Vân Vụ lão nhân cũng không chào hỏi gì, đi về hướng phòng mình. Tiết Tùng đưa Hàn Tiểu tới căn phòng lúc sáng, cùng nàng thu dọn thuốc men và y cụ.

“Tiết đại phu, toàn bộ đồ trong phòng này đều là để cho một mình thần y tiên sinh dùng sao?”.

“Đúng vậy, mỗi người chúng ta đều có những đồ dùng riêng. Dùng thuốc, dùng dao, hay dùng châm, tất cả đều được ghi chép và nhận ở dược phòng”.

“Nhưng các bình giống nhau như vậy, không sợ bị nhầm lẫn sao?”, Hàn Tiểu đã từng nhìn kỹ, các loại thuốc khác nhau thì được đựng trong các bình có màu khác nhau, nhưng tinh thần cao* trong hòm thuốc của Phương Kiều và Vân Vụ lão nhân lại có cùng một màu bình.

*Tinh thần cao: loại cao có tác dụng đánh thức con người đang trong tình trạng hôn mê.

“Đồ của mình đương nhiên mỗi người đều nắm rõ, mỗi lần dùng xong đều tự tay thu dọn, không thể bị lẫn được”. Tiết Tùng kiên nhẫn nói với Hàn Tiểu, khi những y bịch chính thức bãi sư theo đại phu học nghề y trên núi này thì thứ đầu tiên mà bọn họ phải học chính là xếp dọn đồ.

Hàn Tiểu gật đầu, cảm thấy như vậy rất có lý. Một lần thu dọn đồ thực ra có thể học được không ít thứ. Mỗi loại thuốc khi sắp xếp đều có chú ý riêng, hẳn là có liên quan đến dược lý, các dụng cụ như dao, châm cũng có cách xử lý riêng, cách dùng riêng. Nàng mới chỉ đi theo dọn đồ một lần mà còn cảm thấy vô cùng hữu ích. Nhưng nàng vẫn còn một thắc mắc, “Tiết đại phu, những thứ đó giống nhau như vậy, nếu bị trộm mất thì phải làm sao?”.

Tiết Tùng sừng sốt, liếc mắt nhìn ra phía cửa một lát, tựa hồ như có điều kiêng kỵ đối với từ “trộm”. Hắn suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Quy củ trên núi Vân Vụ rất nghiêm khắc, ăn cắp là tội nặng, nếu bị bắt được thì ắt sẽ bị phế bỏ võ công và hai tay, đuổi xuống núi”.

Trừng phạt nặng như vậy mà còn có người dám ăn trộm Lục Tuyết hại chủ tử? Hàn Tiểu trầm suy ngàn nghĩ vẫn không thể lý giải nổi, đã mạo hiểm lớn như vậy vì sao không trộm hết toàn bộ ba viên chứ?

Tiết Tùng dường như cũng nghĩ tới chuyện Lục Tuyết bị trộm, vì thế cũng không nói nhiều lời. Đề tài quay trở về việc bổ sung và chỉnh lý thuốc men. Hàn Tiểu cảm cuốn sách nhỏ ra ngoài, cố gắng ghi nhớ còn thiếu những loại thuốc gì rồi chạy tới dược phòng lấy về, vừa đứng giờ cơm, lại có một số loại thuốc cần chế ngay lập tức nên nàng phải đợi một hồi lâu. Lấy xong thuốc chạy về y lư, Tiết Tùng đã ăn xong cơm, đợi nàng ở đó. Hàn Tiểu thấy có cơ hội liền hỏi tất cả những gì mình không hiểu một lần, Tiết Tùng lần lượt đáp lại. Chờ tới sau khi Hàn Tiểu đã sắp xếp xong toàn bộ mọi thứ, đêm đã muộn. Hàn Tiểu tạ ơn những lời chỉ bảo của Tiết Tùng rồi vội vàng trở lại phòng Nhiếp Thừa Nham.

Cam Tùng và Thạch Trúc thấy nàng trở về thì thở phào nhẹ nhõm. Hàn Tiểu cho là chủ tử thấy mình đi lâu như vậy chưa về nên tức giận, vội rón rén chạy vào, lại thấy Nhiếp Thừa Nham đang nằm ngủ. Nàng thở phào, buông rèm bên giường hắn xuống. Lúc này đêm khuya tĩnh lặng, nàng cũng không có điều băn khoăn gì, mới chợt nhận ra mình đang đói. Bỗng nghĩ tới cánh tay của Mục Viễn và hai chân của Nhiếp Thừa Nham, nàng không khỏi cảm thấy bị thương.

Họ đều là những nhân vật nổi tiếng hơn người, vậy mà đều lần lượt bị người hãm hại. Còn nàng có tay có chân nguyên vẹn lại không có chỗ dùng, chỉ hận bản thân không có bản lĩnh giúp người trong thiên hạ không còn bệnh tật ốm đau. Nàng bị cảnh trị liệu chấn động lòng người hôm nay kích thích, trong đầu ngổn ngang, nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt rớt xuống.

Sợ ở trong phòng quấy rầy giấc ngủ của Nhiếp Thừa Nham, nàng che miệng đi về phía phòng ngoài. Đang lau nước mắt, chợt nghe thấy tiếng chuông đầu giường Nhiếp Thừa Nham vang lên. Nàng vội vàng lấy ống tay áo lau vết lệ, vờ như không có chuyện gì chạy tới bên: “Chủ tử, người đã tỉnh?”.

Nhiếp Thừa Nham tự mình đưa tay vén rèm lên, người ngồi tựa đầu giường, nhìn thấy gương mặt giả bộ tươi cười của nàng thì bất đắc dĩ thở dài, “Người khóc cái gì?”.

Về dịu dàng trong giọng nói của hắn khiến nàng giật mình, không kìm được mà nói thật: “Chủ tử, nô tỳ cảm thấy đau lòng”.

Nhiếp Thừa Nham nhú mày, “Hôm nay người bị ức hiếp?”.

“Không có”.

“Vậy người đau lòng cái gì?”.

“Nô tỳ không biết nên diễn tả thế nào”.

Nhiếp Thừa Nham tròn mắt, nha đầu này thật kỳ quái! “Đau lòng để khi khác, người mệt mỏi cả ngày hôm nay, đi nghỉ đi”.

Hàn Tiểu vẫn đứng ở đó không đi, Nhiếp Thừa Nham cũng im lặng tựa vào đầu giường không động đậy. Một lúc lâu sau, Hàn Tiểu nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử có thể an ủi nó tý một chút không?”.

Nhiếp Thừa Nham trừng mắt nhìn nàng, nhưng vẫn hỏi: “Trong đầu ngươi vừa có suy nghĩ quái đản gì thế?”.

Hàn Tiểu rung rung nước mắt, bộ dạng tội nghiệp đáng thương nói: “Trước kia cha ta thường xoa đầu ta, nói với ta rằng: Tiểu Tiểu, con phải dũng cảm lên. Chủ tử, người rất giống cha ta, người có thể xoa đầu ta, nói với ta như vậy được không?”.

Chương 19: Tâm tư rối loạn

Giống cha nàng? Nhiếp Thừa Nham cảm giác thái dương giật một cái, dễ dãi cho nàng ta một lần rồi giờ lại bắt đầu làm tới. Hắn có điểm nào giống người làm cha chứ? Hắn lớn như vậy cũng chưa từng cảm nhận được tình thương yêu của cha, hắn thậm chí còn không hề có chút ấn tượng về ký ức cha và hắn cùng chung sống trong một mái nhà. Hiện giờ nha đầu kia được một tác lại muốn tiến thêm một bước, nhằm tưởng hắn là cha đã không thêm so đo rồi, giờ lại dám yêu cầu hắn giả làm cha nàng.

Hắn tỏ ra không vui nhìn nàng chằm chằm khiến Hàn Tiểu rụt cổ lại, nàng cúi gầm mặt xuống, nhìn mũi giày của mình. Nàng hiểu mình đã quá phận, hắn là chủ tử còn nàng chỉ là một nô tỳ, đầu nàng chắc chắn bị choáng váng rồi nên mới dám đưa ra yêu cầu như vậy. Hàn Tiểu hối lỗi lại tự trách bản thân, nàng thực sự không nên làm vậy.

Hàn Tiểu lúng túng cúi đầu nhận lỗi, sau đó lui thủ đi ra ngoài. Trong phòng cực kì yên tĩnh, nhưng Nhiếp Thừa Nham vốn là kẻ tai thính mắt tinh, vẫn nghe được tiếng khóc trộm nức nở ở bên ngoài cửa nàng.

Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại, cổ găng gát bỏ phiền não trong lòng. Hôm nay Hàn Tiểu ra ngoài cả ngày, hắn cũng vì thế mà lo lắng suốt một ngày. Không biết nàng có ngốc nghếch đi tranh cãi với đám người ở đó? Không biết hôm nay lão nhân đó chẩn bệnh cho những ai, có mấy người? Mang theo những tên đồ đệ nào, có để Hàn Tiểu vào mắt hay không, có xa lánh nàng không? Phòng khám bận rộn cả ngày như vậy, có khi thời gian đi nhà xí hay ăn cơm cũng chẳng có, nha đầu kia có chịu nổi không?

Một ngày này không được gặp nàng, tâm tư của hắn cực kì rối loạn, nhưng đợi được đến khi nàng về rồi, hắn vẫn còn lo lắng không yên. Tiếng động bên ngoài rất nhỏ nhưng mãi vẫn chưa dứt. Nhiếp Thừa Nham mở mắt ra, nhìn vào sợi dây chuông màu đen cột trên đầu giường, rốt cuộc nhìn không được giờ tay lên kéo nó.

Rất nhanh sau đó Hàn Tiểu bước vào phòng với đôi mắt đỏ hoe, cảm xúc của nàng đều bộc lộ hết ra ngoài, chẳng thêm giả vờ tươi cười nữa, hít hít mũi, hỏi: “Chủ tử có gì phân phó ạ?”.

Nhiếp Thừa Nham xụ mặt, chỉ chỉ vào sợi dây chuông: “Ngươi đã trở lại rồi sao vẫn còn treo sợi dây màu đen? Đem đổi lại đi!”. Hắn nhìn thấy màu đen là lại cảm thấy bức mình, dây màu tím vẫn là thuận mắt hơn.

“Vâng, thưa chủ tử!”. Hàn Tiểu nghe lời lấy sợi dây màu tím từ trong cái tủ nhỏ ra, đi đến đầu giường tháo chiếc chuông xuống trước rồi đổi dây treo, sau đó lại treo chiếc chuông lên. Nhiếp Thừa Nham nhìn động tác nhanh nhẹn thuần thục của nàng, hắn biết nàng luôn rất cẩn thận đem chuông xuống trước để tránh gây ra tiếng động lớn, làm quấy nhiễu hắn. Giờ phút này Hàn Tiểu đang đứng rất gần hắn, hắn có thể nhìn thấy rõ giọt nước mắt còn đọng lại trên mi nàng, đôi mắt toát lên vẻ thương tâm cùng yếu ớt. Nàng lên ngọn núi này cũng được vài tháng rồi, cao lên rõ rệt, sắc mặt cũng tốt hơn, thân thể nhỏ nhắn đã có chút da chút thịt. Thực ra Nhiếp Thừa Nham cũng biết hắn không phải là một chủ tử dễ hầu hạ, hắn hiện giờ đi lại khó khăn, mọi sinh hoạt đều ở trên giường. Những vất vả của nàng tất nhiên là không cần nói cũng hiểu. Nàng bận bịu từ sáng sớm tới tối mịt, lại còn phải tìm thời gian để đọc sách y thuật, học thuộc phương thuốc, sao có thể nghỉ ngơi tốt được.

Dù vậy nàng vẫn trưởng thành khỏe mạnh, có thể thấy những năm tháng trước kia nàng đã phải trải qua rất khó khăn. Hoắc Khởi Dương từng đi điều tra thân thể của Hàn Tiểu, quả đúng như những gì nàng nói, một mình nàng công đệ treo đào lợi suối, vượt sông băng rừng, đi qua từng thành trì từng thôn xóm, phải có đầy nghị lực và dũng khí mới có thể tới được nơi này. Nhưng trên thực tế, bản thân nàng cũng chỉ là một đứa nhóc chưa lớn phải gồng mình vượt qua tất cả, sự yếu ớt của nàng càng thấy rõ trong lúc nàng bị bệnh, nằm mơ khóc lóc với cha.

Nhiếp Thừa Nham thở dài, rốt cuộc cũng làm thỏa mãn sự thương xót trong lòng, xoa nhẹ đầu nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Tiểu, ngươi phải can đảm lên”.

Hàn Tiểu đem cất sợi dây buộc chuông, chợt nhìn thấy dây thắt của một tấm rèm lụa bị bung ra, đang lúc bận bịu sửa sang lại thì nghe được câu nói dằng dặc của Nhiếp Thừa Nham. Nàng bị chấn động mạnh, ngữ khí cùng động tác đó thực sự rất giống phụ thân.

Nhiếp Thừa Nham thấy nước mắt hạt châu của nàng lại tuôn rơi, nhủ mày không bằng lòng: “Không phải ta đã an ủi ngươi rồi sao? Sao ngươi vẫn còn khóc?”.

Hàn Tiểu cuối cùng nhìn không được đi đến ôm lấy cánh tay hắn: “Chủ tử, chủ tử, người thực sự là một người cực kì tốt, người là chủ tử tốt nhất mà tôi từng gặp. Sau này tôi nhất định sẽ đối với ngài tốt hơn gấp bội!”.

Nhiếp Thừa Nham giúp nàng lau nước mắt: “Ngươi có lòng như vậy thì tốt quá. Sau này không được phép bướng bỉnh, không cho phép tranh cãi, nếu được như thế thì không còn gì bằng”.

“Nô tỳ không ương bướng, nô tỳ chỉ là thích nói đạo lý mà thôi. Cha tôi có nói qua, hữu lý tấu biến thiên hạ*”.

*Hữu lý tấu biến thiên hạ: có lý có lẽ đi đâu cũng thuận buồm xuôi gió.

Nhiếp Thừa Nham đánh nhẹ vào ót nàng một cái: “Bây giờ không phải là đang cãi lại ta sao?”.

Hàn Tiểu bĩu môi, gãi gãi đầu : “VẬY như thế nào mới được xem là không cãi lại?”.

“Chủ tử nói cái gì người đều ưng thuận, như vậy không phải tốt hơn sao?”.

“Nô tỳ cũng thường xuyên nghe theo người mà, nhưng thời điểm cần phải nói đạo lý thì vẫn phải nói”.

Cái này không phải là đang cãi lại sao? Nhiếp Thừa Nham trừng mắt nhìn nàng, ngẫm lại thấy nha đầu này từ xưa tới nay cũng chẳng bao giờ sợ bị trừng. Hắn liền quay sang xoa xoa đầu nàng, bắt chước giọng nói của mấy lão già: “Tiểu Tiểu, không được cãi!”.

Hàn Tiểu bật cười, đáp ứng ngay lập tức: “Dạ, chủ tử!”. Nàng cười tươi như hoa, lòng nghĩ thâm hóa ra chủ tử cũng có lúc đáng yêu như thế.

Nhiếp Thừa Nham nhìn thấy nụ cười của nàng bỗng dưng cảm thấy lòng xao xuyến, nhưng hắn ngay lập tức khôi phục lại nét mặt nghiêm nghị: “Sao trên người người lại có mùi thuốc xông? Hôm nay động dao rồi à?”.

“Đúng vậy, chủ tử!”.

“Người còn chưa tắm rửa thay quần áo gì mà dám nhào đến cạo tóc cạo lông trên người ta, hôi chết đi được”.

“Xin lỗi chủ tử, để nô tỳ thay chăn đệm mới cho ngài”, Hàn Tiểu vội vàng đáp, đang nói thì bỗng dưng bụng sôi lên ục ục. Nhiếp Thừa Nham lại cau mày: “Ăn cơm chưa?”.

“Cơm tôi vẫn chưa ăn”, Hàn Tiểu nhỏ giọng đáp, thấy ánh mắt hung dữ của Nhiếp Thừa Nham thì nhanh chóng tiếp lời: “Nô tỳ giữ lại hai cái bánh bao, nướng trên chậu than kia một lát là sẽ ăn được ngay”.

Nhiếp Thừa Nham quả trách: “Kêu Cam Tùng chạy đến phòng bếp nói bọn họ làm bát mì với hai món ăn”.

“Chủ tử, trẻ thế này rồi chỉ sợ phòng bếp đã nghỉ, nô tỳ không cần mì nóng đâu, chỉ cần ăn mấy cái bánh mỳ thôi là đủ no rồi”.

Nhiếp Thừa Nham lại trừng mắt: “Có nói là cho người ăn không? Người ngốc như vậy thì để đói chết luôn đi. Là ta muốn ăn, nhanh bảo bọn họ đi làm đi”.

Hàn Tiểu ngoan ngoãn nghe theo, chạy ra ngoài phân phó rồi quay về. Nhiếp Thừa Nham lại quát nàng: “Đi tắm mau, sau đó đổi chăn đệm mới cho ta”.

Hàn Tiểu nghe mà lạnh sống lưng, trời đã khuya như vậy rồi, khẳng định là không còn nước nóng. Nhưng nàng vẫn nghe lời, xoay người lấy quần áo của mình ra từ cái rương nhỏ, chuẩn bị đi tới phòng tắm dành cho người hầu. Vừa ra khỏi cửa thì nghe thấy Nhiếp Thừa Nham gọi nàng: “Người đi đâu?”.

Hàn Tiểu ôm quần áo đứng ở cạnh cửa: “Chủ tử, tôi đi tắm. Hay là đem đổi chăn đệm cho ngài trước rồi mới đi?”.

“Đến suối nước nóng ở hậu viện mà tắm”.

Hàn Tiểu cả kinh: “Ồ, đó là nơi chủ tử tắm mà?”.

“Đã trẻ thế này, nếu người đi ra ngoài bị đông thành một cục băng trở về, lây bệnh cho ta thì sao?”.

Hàn Tiểu đang muốn nói sẽ không như vậy, Nhiếp Thừa Nham lại trách mắng: “Mới vài hôm trước còn bị bệnh, bây giờ định khoe khoang mạnh khỏe cái gì? Đi, nếu ngay cả mệnh lệnh này mà ta cũng không thể sai khiến người thì ta còn làm chủ tử làm gì nữa?”.

Hàn Tiểu ôm quần áo đứng ngốc một lát, rốt cục nói: “Cám ơn chủ tử!”, nàng gần như bỏ chạy đến hậu viện. Góc viện có một cái đình, phía sau cái đình đó là suối nước nóng tự nhiên, bên cạnh hồ có xây mấy bậc thang nghiêng nghiêng, trên đình dựng một ngọn núi giả che khuất một nửa hồ. Hàn Tiểu thường xuyên đến đây lấy nước để Nhiếp Thừa Nham tắm rửa, mỗi lần tới đều hăm mộ không thôi. Nhưng nàng tuyệt đối không hề nghĩ tới, có một ngày nàng cũng sẽ được ngâm mình trong cái hồ nước này.

Nàng không chần chừ thêm chút nào nữa, nhanh chóng cởi quần áo nhảy vào trong hồ. Dòng nước ấm áp nhẹ nhàng vỗ về da thịt nàng, thoải mái tới mức làm Hàn Tiểu chỉ muốn thờ một hồi dài. Nàng dứt khoát gỡ tóc ra, đem tóc ngâm vào nước. Sợ Nhiếp Thừa Nham đợi lâu nên động tác của nàng rất nhanh. Nàng vừa tắm lại vừa nghĩ đến cái xoa đầu dịu dàng của Nhiếp Thừa Nham ban nãy, ánh mắt ôn nhu của hắn khiến tim nàng đập liên hồi.

Ánh trăng hôm nay rất đẹp nhưng nàng không rảnh để ngắm nữa, trong đầu nàng giờ đây chỉ toàn là tiếng gọi “Tiểu Tiểu” của Nhiếp Thừa Nham. Chắc là do nước nóng quá nên nàng mới cảm thấy rất nóng, mặt cũng giống như bị phỏng rồi.

Câu nói “Tiểu Tiểu, con phải can đảm lên” của phụ thân cùng lời mà Nhiếp Thừa Nham nói lúc này cứ đan xen vào nhau. Hàn Tiểu giật mình vì ý nghĩ của bản thân, lúc này nàng thế nhưng lại cảm thấy Nhiếp Thừa Nham với phụ thân giống nhau, đều là người rất quan trọng trong cuộc đời nàng.

Hàn Tiểu vội vàng tắm xong, nhảy lên bờ gấp rút mặc quần áo. Nàng đột nhiên cảm thấy khinh thường bản thân, chủ tử đối xử tốt với nàng như vậy mà nàng lại không hiểu, còn có những suy nghĩ vớ vẩn như thế. Hàn Tiểu ra sức vỗ vỗ mặt mình, cố gắng nói với bản thân, chủ tử là thành chủ của thành Bách Kiều, là một đại nhân vật, là chủ tử của nàng, là người mà nàng nên tận tâm tận lực hầu hạ.

Tuy rằng nàng vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩ của mình là sao, nhưng nó đã khiến nàng luống cuống. Mặc xong quần áo, hít thở sâu vài cái, nàng tự nói với chính mình: “Hàn Tiểu, đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa!”.

Trong phòng, Nhiếp Thừa Nham thấy Hàn Tiểu ôm bọc quần áo nhanh như chớp đã chạy mất dạng, hân hân ra, tự trách mình nói năng quá hung dữ, hình như là dọa nàng sợ rồi. Nhưng nha đầu này rõ ràng bình thường không sợ trời không sợ đất, sao hôm nay bỗng dưng lại nhát gan đến vậy. Nhiếp Thừa Nham cau mày, cảm thấy buồn bực trong lòng. Hắn theo bản năng nhìn về sợi dây chuông, đúng rồi, đã được đổi thành màu tím, hôm nay mỗi lần ngược lên nhìn thấy màu đen là hắn lại thấy buồn, hắn làm sao vậy? Hắn thực sự đã trở thành cha của Tiểu Tiểu rồi sao?

Hắn từ dưới gối lấy ra cái túi đựng khuyên tai, nắm chặt trong lòng bàn tay. Hắn không nhớ kỹ hôm nay mình có lời chiếc khuyên tai này ra ngắm lần nào không? Nhớ không ra, hắn lại càng buồn bực, chân bỗng dưng cảm thấy đau nhức vô cùng.

Hàn Tiểu vào phòng nhìn thấy sắc mặt tồi tệ của hắn, vội hỏi: “Chủ tử, chân của ngài lại đau sao?”. Nàng chạy đến, cẩn thận nhìn cổ chân của hắn: “Hôm nay có uống thuốc đúng giờ không? Có bấm huyệt không? Có ngâm chân vào nước thảo không?”. Nàng hỏi một câu Nhiếp Thừa Nham liền gật đầu một cái, thấy nàng lo lắng cho mình như vậy tâm trạng hắn bất chợt phức tạp lên, dường như không còn buồn phiền nữa mà cũng dường như lại càng buồn phiền hơn.

Việc gì cũng đã làm rồi, vậy thì cơn đau này đành chịu thôi. Hàn Tiểu buột miệng phải nói: “Chủ tử, ngài cố chịu đựng một chút, lát nữa sẽ không còn đau đâu”. Nhiếp Thừa Nham cắn chặt răng, không nói lời nào. Hàn Tiểu không thể làm gì khác hơn, xoay người đi lấy cái chăn đơn ở trong tủ ra.

Vừa mở tủ lấy đồ thì chợt nghe thấy tiếng Nhiếp Thừa Nham gọi mình: “Hàn Tiểu!”.

“Dạ, chủ tử, nô tỳ ở đây”, Hàn Tiểu trả lời một cách nghiêm túc, quan hệ chủ tử của hai người cần phải được phân cách rạch ròi.

Nhiếp Thừa Nham nhìn Hàn Tiểu chằm chằm, nhìn đến mức khiến nàng hoảng sợ, nghe thấy hắn nói tiếp: “Ngươi lại đây!”.

Hàn Tiểu lại gần. Nhiếp Thừa Nham vươn tay kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt. Hàn Tiểu kinh hãi nhưng không dám kêu lên, đầu óc quay cuồng. Nhiếp Thừa Nham không nói câu nào, chỉ lặng lẽ ôm nàng. Qua một lúc lâu, Hàn Tiểu vẫn là nhìn không được hỏi: “Chủ tử, như thế này chân sẽ không còn đau nữa sao?”. Tuy biết câu hỏi thật ngớ ngẩn nhưng nàng thực sự không biết nói sao cho phải.

“Không phải!”, Nhiếp Thừa Nham trả lời rất nhanh, sau đó buông nàng ra.

Hàn Tiểu thực sự rất muốn hỏi tại sao ôm nàng, nhưng lại không dám. Nhiếp Thừa Nham buông nàng ra, chợt nói: “Ta mệt rồi, muốn đi ngủ”, nói xong liền tự mình chống thân nằm xuống. Hàn Tiểu vội vàng đỡ chân hắn, giúp hắn nằm thẳng người ra.

“Ngươi đi ra ngoài đi, đừng quấy rầy ta”, Nhiếp Thừa Nham vùi đầu liền ngủ, ngữ khí hoàn toàn thiếu kiên nhẫn. Hàn Tiểu cắn cắn môi, cảm thấy có chút đau lòng. Nàng quay đầu nhìn thấy cái chăn đơn vừa mới lôi ra, định nói chăn đệm vẫn chưa được thay nhưng nàng không dám. Nàng buông lựa xuống, lặng lẽ đi ra ngoài.

Cam Tùng đem mì đến, Hàn Tiểu ngồi ngoài ăn một mình. Lúc nàng vừa trở về còn muốn kể cho chủ tử nghe những điều hôm nay được mắt thấy tai nghe, cảm thấy mình lúc đó có thật nhiều điều muốn nói cùng chủ tử, nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn chưa nói được một lời nào.

Nhiếp Thừa Nham nằm trên giường tròn tròn mắt, cảm giác mềm mại lúc ôm Hàn Tiểu ban nãy vẫn còn đây. Hắn nói dối, lúc hắn ôm Hàn Tiểu chân chẳng còn cảm giác đau nữa. Nhưng mà hắn nghĩ mình không nên như vậy, trong tay hắn vẫn còn giữ cái khuyên tai của Vân Nhi, có lẽ chính Vân Nhi đã làm hắn hết đau. Phải vậy không? Hắn thấy hình như mình đang nói dối.

Màn đêm yên tĩnh, hắn nghe được tiếng động nhỏ của Hàn Tiểu ở ngoài phòng, nghe thấy nàng ăn xong rồi dọn dẹp mọi thứ, nhẹ nhàng bước tới cái giường nhỏ để nằm ngủ. Hắn nhớ đến đôi mắt sáng long lanh của nàng, nhớ đến biểu cảm của nàng khi lớn tiếng đáp: “Dạ, chủ tử!”, hắn cảm thấy trong lòng vừa ngứa lại vừa đau.

Chương 20: Được phó Thạch Nhi

Ngày thứ hai, Nhiếp Thừa Nham mê mẩn tỉnh dậy. Giấc ngủ đêm qua hình như không được an ổn cho lắm, hắn nghe thấy thanh âm ôn nhu ngọt ngào của Vân Nhi đang gọi hắn: “Thành chủ đại nhân!”. Sao lại gọi hắn là thành chủ? Đây là cách xưng hô lúc hai người họ vừa mới quen nhau, sau này, bọn họ yêu nhau, nàng rõ ràng đã đổi lại cách xưng hô, gọi hắn là “A Nham”. Nàng ra đi cũng hơn nửa năm rồi, chẳng lẽ đối với hắn đã trở nên xa lạ?

Nhiếp Thừa Nham không nhớ rõ rốt cục hắn đã mơ thấy gì. Hắn mở mắt ra liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn dây chuông ở đầu giường, là màu tím, chứng tỏ Hàn Tiểu ở đây. Điều này khiến Nhiếp Thừa Nham cảm thấy trong lòng thật dễ chịu.

Hắn không vội cử động, chỉ lặng lẽ nằm một lát. Sự bực bội của ngày hôm qua đã không còn, hắn nghĩ, tâm tư rối loạn hôm qua chắc là bị mấy người Cam Tùng, Lục Anh bọn họ chặn tay vung về dây võ mà gây ra. Bọn họ lúc cho hắn uống thuốc thì dứt quá nhanh, lúc điểm huyệt xoa bóp thì lực tay quá mạnh, lúc tắm rửa lại bị bọn họ nhìn tới nhìn lui, sờ tới sờ lui trên thân thể, khiến hắn cảm thấy không được thoải mái. Hắn thầm nghĩ, nếu lần sau Hàn Tiểu không ở đây, hắn nhất định phải nhẫn nại chờ nàng trở về mới tắm rửa.

Hắn nghe thấy bên ngoài phòng có tiếng người đưa thuốc tới, chắc hẳn đến giờ Hàn Tiểu sẽ gọi hắn dậy. Hắn nhắm mắt lại, giả vờ vẫn đang ngủ, quả nhiên rất nhanh liền nghe được tiếng bước chân khe khẽ tiến vào phòng của Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu đem khay đựng chén thuốc đặt lên bàn, đến bên giường cuốn màn lụa lên, khẽ gọi: “Chủ tử, nên dậy thôi! Thuốc đã được đưa tới rồi.”

Nhiếp Thừa Nham nằm bất động. Hàn Tiểu khẽ đẩy vai hắn: “Chủ tử, nên tỉnh rồi!”. Nhiếp Thừa Nham đến mí mắt cũng không động dấy. Hàn Tiểu im lặng một hồi, Nhiếp Thừa Nham cười thầm trong lòng, không biết nàng còn có thể dùng biện pháp gì gọi mình dậy.

Kết quả, Hàn Tiểu chẳng có cách mới mẻ nào khác, tiếp tục đẩy hắn: “Chủ tử, phải dậy thôi, lát nữa sẽ không kịp giờ uống thuốc đâu”. Đẩy một lần, đẩy hai lần, đẩy ba lần, Nhiếp Thừa Nham “hừ” một tiếng, dọa nàng rụt tay lại, nhưng hắn vẫn chưa chịu dậy.

Hàn Tiểu rốt cục nhìn không được, trực tiếp vạch trần hành động ấu trĩ của hắn: “Chủ tử, chỉ có tiểu hài tử mới thích nằm lười trên giường. Người thật giống đệ đệ của nô tỳ”.

Nhiếp Thừa Nham phút chốc mở mắt ra: “Sao lại giống đệ đệ người rồi, hôm qua còn giống cha người mà?”.

“Chủ tử lúc nghiêm túc thì giống cha nô tỳ, lúc cáu kỉnh lại giống hệt đệ đệ của tôi”, Hàn Tiểu đắc chí mà nói.

Nhiếp Thừa Nham “hừ” một tiếng: “Trong nhà người còn có ai mà ta không giống không?”.

“Có, chủ tử với mẹ nô tỳ chả giống chút nào”, Hàn Tiểu mặt nhanh nhẹn đáp lời, mặt đờ Nhiếp Thừa Nham dậy. Nàng bưng nước sạch lại cho hắn rửa mặt, súc miệng, rửa tay, nhanh chóng giúp hắn thu xếp đầu vào đấy.

Nhiếp Thừa Nham không phục: “Ta cũng chẳng giống đệ đệ người, nó mới mười tuổi, chỉ là một tên quý sứ”.

“Cha tôi mới không có nằm lười trên giường đâu”, Hàn Tiểu bưng chậu nước đi, giúp hắn cởi quần, lấy xô cho hắn tiểu tiện, rồi đem xô đặt ở dưới giường, kéo đệm giường ra, trên ván giường lộ ra một lỗ ngồi, dìu Nhiếp Thừa Nham qua ngồi. Sau khi đổ xô, rửa sạch tay xong, lại bỏ thuốc trong nước ấm đặt lên chậu than, sau đó đổi chăn đệm mới cho hắn, rồi ra ngoài bưng nước ấm và khăn vải trở lại. Nhiếp Thừa Nham vừa vận xong việc, mặc nàng bắt tay vào giúp hắn lấy ra, mặt vẫn không quên phân bác nàng: “Cha người có nằm lười ở trên giường hay không, người dám chắc cũng không biết được”.

“Vậy ai biết được?”, Hàn Tiểu giúp hắn lau người, thay một bộ y phục sạch sẽ.

“Mẹ người biết, cha người khẳng định cũng thích nằm lười ở trên giường”.

“Mẹ nô tỳ hiện tại không có ở đây, cho nên lấy lời tôi nói làm chuẩn”, Hàn Tiểu đem xô cùng chậu nước ra ngoài, đốt hương trong phòng, mọi việc đều thu thập ổn thỏa, ngăn nắp gọn gàng, sau đấy thuốc cũng vừa đủ độ ấm, giờ cũng vừa vặn, vì thế bưng tới cho Nhiếp Thừa Nham uống, một bên còn nói: “Dù sao chủ tử lúc này chính là giống đệ đệ của tôi”.

Nhiếp Thừa Nham vừa khê “hừ” vừa uống thuốc, thầm mắng xú nha đầu này chỉ biết vòng quanh bầy hắn, nhưng thấy nàng hôm nay tinh thần tốt lắm, người cũng bình thường rồi, so với đáng về khóc lóc sụt sùi cùng lá gan ngại phiền phức hôm qua, hắn vẫn là nhìn nàng thuận mắt với bộ dáng bây giờ hơn.

Hắn đâu biết Hàn Tiểu hôm qua chỉ là hồ đồ hiếm thấy, sau khi suy xét và kiểm điểm lại, rốt cục đã tự răn đe bản thân. Nàng tuy còn trẻ không hiểu chuyện, nhưng vẫn biết giữ đúng mực. Từ khi được nghe sự tích của Nhiếp thành chủ, trong lòng nàng đã có vài phần ngưỡng mộ, rất nóng lòng muốn được gặp mặt một lần. Hiện tại không chỉ được gặp mặt, những ngày qua còn sớm chiều chung sống với nhau, nếu nói trong lòng không yêu thích không nhớ nhưng thì đó là lừa mình dối người. Trước kia không để ý, đêm qua không biết tại sao lại bị kích động, trái lại nhìn rõ được tâm tư của bản thân. Nhưng Hàn Tiểu hiểu rằng những tâm tư ấy chỉ có thể chôn sâu tận đáy lòng. Một nhân vật như chủ tử, dù cho chân không đi lại được cũng chưa đến lượt người có thân phận như nàng có thể treo cao. Nàng không khỏi miên man suy nghĩ, trước mắt, chữa trị cho đệ đệ, chăm chỉ học một vài y thuật phòng thân, đó mới là việc mà nàng nên làm.

Một đêm này nàng đã nghĩ thông rồi, chủ tử tốt như vậy, nàng chỉ có nỗ lực đối tốt với hắn trăm ngàn lần, vậy là đủ rồi.

Hai chủ tớ trải qua đêm nay đã tìm lại được cảm giác thân nhiên khi chung đụng như lúc trước, chỉ là không nghĩ tới tình cảm nương tựa, giúp đỡ lẫn nhau trong trăm ngày này bất tri bất giác đã quấn chặt bọn họ lại.

Hôm nay cũng không có việc gì nhiều, Hàn Tiểu sau khi xoa bóp cho Nhiếp Thừa Nham xong, liền đi ra sau hậu viện tắm rửa. Nhiếp Thừa Nham lúc này theo thường lệ ngồi “ngần người”, hắn xem tài liệu mà Hoắc Khởi Dương gửi đến, phê duyệt xong lại nhắm mắt một hồi, suy nghĩ về chuyện tộc Lục Tuyết. Tới khi Hàn Tiểu trở lại phòng, nhìn thấy dáng vẻ đang ngủ của chủ tử nhà mình, nàng rón rén buong màn lụa xuống, sau đó ra phòng ngoài mài mực viết chữ, đem những gì vừa học được sắp xếp rồi chép lại một lần nữa.

Đang viết rất hăng say thì nghe thấy Nhiếp Thừa Nham gọi: “Tiểu Tiểu!”. Nàng vội vàng đáp lại, nhưng Nhiếp Thừa Nham chỉ dặn dò: “Người đi xem đệ đệ của người đi”.

“Vâng, chủ tử!” , Hàn Tiểu vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, mỗi lần Nhiếp Thừa Nham sai khiến nàng rời đi, thật ra đều là có việc cần bàn bạc cùng người khác. Kỳ thực trong lòng Hàn Tiểu mơ hồ có chút không vui khi không được tín nhiệm. Nàng luôn tin tưởng chủ tử làm việc gì đều có lý do của mình, vì thế cũng chưa bao giờ dao dác thăm dò. Ngẫu nhiên có vài lần nàng quay về sớm, nghe được trong phòng có tiếng nói, nhưng nàng vẫn chờ ở gian ngoài. Nàng biết Nhiếp Thừa Nham nhất định biết hành động của nàng, biểu hiện của nàng đáng tin như vậy, nhưng hắn cũng chưa hề để cho nàng gặp mặt cái tên trợ thủ lén lút đó.

Hàn Tiểu nhếch miệng, thầm nhắc nhở bản thân một lần nữa thân phận nô tỳ của mình, nhanh chóng đem dây chuông đổi thành màu đen, sau đó rời khỏi phòng.

Nàng vừa đi vừa làm bà làm bầm, dự định gặp đệ đệ xong sẽ chạy đến Thanh Các thăm Mục Viễn. Vừa mới thu xếp xong lộ trình, ngược mắt lên chợt bàng hoàng sững sốt. Một nam tử đứng cách đó không xa, dựa vào cây đại thụ, đang nhìn nàng chăm chăm. Hàn Tiểu dừng chân, nhìn lại hắn, cảm thấy có chút quen mắt.

“Cô chính là Hàn Tiểu?”.

“Đúng vậy!”.

“Tôi là Thạch Nhĩ”, nam tử kia rất sáng khoái mà tự giới thiệu bản thân. Hàn Tiểu lúc này mới nhớ ra, đây chính là được phó bị răn cấm thương. “Anh làm sao đã đi được rồi?”, Hàn Tiểu xác thực có phần kinh ngạc với tốc độ bình phục của hắn, trùng nhiều độc rắn như vậy, mới có mấy ngày mà đã có thể tàn bộ khắp nơi.

“Hừ, tôi thường xuyên bị độc tới thăm hỏi rồi lại rời đi. Bọn chúng muốn hại tôi, không dễ vậy đâu!”.

“Hại anh?”, Hàn Tiểu bị hù dọa: “Ngày đó không phải là ngoài ý muốn sao?”.

Thạch Nhĩ phát tay một cái, tựa hồ không muốn nói nhiều về chuyện này nữa, chỉ đáp: “Tôi tới để cảm ơn cô. Chuyện hôm đó tôi đã nghe kể lại, nếu không có cô, tôi có lẽ thật sự đã đi gặp Diêm Vương rồi. Con người Thạch Nhĩ tôi có ân tất báo, về sau nếu có việc cần tôi giúp cô cứ nói một tiếng”.

Hắn nói xong xoay người muốn đi. Hàn Tiểu vội gọi hắn lại: “Đợi đã, anh nói có người muốn hại anh, đây là nguyên do gì?”.

Thạch Nhĩ quay đầu lại nhìn nàng, trả lời: “Những chuyện bản thủ phiền phức này, cô biết ít một chút thì hơn”.

Hàn Tiểu thấy sốt ruột, chủ tử chẳng phải cũng bị kẻ gian hạ độc hãm hại đấy thôi. Hơn nữa hung thủ nói không chừng chính là ở trên núi Vân Vụ, giờ lại xuất hiện việc hạ độc, ngộ nhờ hai chuyện này có liên quan đến nhau thì sao?

“Vây, là tôi đã cứu anh một mạng, phá hủy kế hoạch của bọn họ, nhờ bọn chúng chĩa mũi nhọn về phía tôi thì sao? Chi bằng anh nói cho tôi biết sự tình, để tôi có sự phòng bị. Nếu không, lá gan của tôi rất nhỏ, thường hay lo lắng, sẽ ăn mà không biết vị, ngủ cũng không được yên”.

“Lá gan nhỏ?”, Thạch Nhĩ cười cười: “Nhưng tôi lại nghe nói cô xông ra ngoài đoạt lấy bộ châm, quay trở lại liền bắt chấp tất cả hướng ngực tôi mà đâm. Tôi còn nghe nói người lớn tiếng cãi lại thần y đại nhân. Còn nữa, bọn họ bây giờ khoe khoang mình có lá gan lớn thì thường hay nói “Thần Nông ném bách thảo có lá gan lớn bao nhiêu, lá gan của ta liền lớn bấy nhiêu”.

Hàn Tiểu mặt đỏ ửng, thấp giọng lúng túng nói: “Tôi ngày đó rõ ràng nói rằng “can đảm ở đâu đến”, chứ đâu có nói lá gan lớn”.

Thạch Nhĩ cười cười: “Dù sao cũng chính là có can đảm”.

Hàn Tiểu nhanh chóng quay lại đề tài cũ: “Dù thế nào thì, nói không chừng tôi hiện tại đã là mục tiêu mới rồi, chúng ta hẳn là nên đồng tâm hiệp lực mới phải?”.

Thạch Nhĩ trầm ngâm, đúng là không cách nào loại trừ khả năng này, vì vậy nói: “Ngày đó, ngải thảo trong phòng tôi đã dùng hết, tôi đi lấy thêm. Tôi có thói quen mỗi ngày phải cứu*, tôi rõ ràng nhớ rằng trong phòng vẫn còn, nhưng trong hòm lại trống rỗng, vì thế liền đi đến nhà thuốc lấy. Tiền viện của nhà thuốc không có, tôi đành phải tự mình đi đến kho thuốc để lấy”.

*Cứu: lấy ngải cứu châm lửa đốt vào các huyệt để chữa bệnh.

Hàn Tiểu lấy làm kinh hãi: “Bọn tôi cũng là vì ngải thảo nên mới bước vào căn phòng đó”.

Thạch Nhĩ gật gù đầu: “Tôi vào nhà kho chứa thuốc thì lập tức liền bị cấm một nhát. Tôi thường xuyên thử độc, vết cắn này không tính là gì, lúc ấy tôi vội vàng muốn ra ngoài, nhưng cửa đã bị khóa lại”.

Hàn Tiểu bây giờ mới hiểu Thạch Nhĩ nói có người muốn hại hắn là có căn cứ, nàng nói: “Lúc bọn tôi đến, cửa nhà kho không bị khóa”.

Thạch Nhĩ lại gật đầu: “Ban ngày nông phó, y phó phải ra ra vào vào nhà kho, cho nên ngày thường đều không khóa, đợi trời chạng vạng tối xong việc mới khóa lại. Hôm đó tôi đi vào thì cửa cũng đang mở, nhưng đến khi tôi muốn chạy ra ngoài mới phát hiện cửa đã khóa”.

Hàn Tiểu nghe mà khản trương lên, vô thức nhìn trái ngó phải, thấy xung quanh không có ai, nàng mới yên tâm. Thạch Nhĩ tiếp tục kể: “Xà dược thảo thường thì được đặt ở nhà kho cách vách, nhưng ông trời giúp tôi, cách đây một ngày tôi thuận tay giúp nông phó vận chuyển Thảo Hà Xa, cách vách không có chỗ đặt nữa, tôi đành đem đến đặt ở trong phòng này. Lúc ấy trốn cũng không trốn được, lại xuất hiện rất nhiều rắn, dưới tình thế cấp bách, tôi bò đến chỗ có Thảo Hà Xa, chuyện xảy ra sau đó tôi không rõ nữa”.

“Bây rắn đó không dám đến gần, thế là bao vây ở phía xa”, Hàn Tiểu nhớ lại tình cảnh lúc đó, nghĩ lại mà sợ, nếu như không có Thảo Hà Xa, chỉ e Thạch Nhĩ đã bị bày rắn cắn nát rồi, còn mình và Thanh Khao cũng khó mà thoát thân.

“Rốt cuộc là kẻ nào dùng thủ đoạn thâm độc đến vậy, anh có manh mối gì không?”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Chương 21: Quân cờ mệnh tiền

Manh mới? Thạch Nhĩ rũ mắt xuống, nhếch miệng rồi nói: “Lòng tôi đương nhiên hiểu rõ là ai muốn hại tôi, nhưng phạm vi này không nhỏ, hơn nữa tôi lại không có chứng cứ”.

“Chắc anh đã đắc tội với không ít người nhỉ?”. Hàn Tiểu nhớ đến sự bất mãn của Thanh Khao đối với Thạch Nhĩ. Có lẽ đây là nguyên nhân dẫn đến sự việc nô bộc nội đấu nhằm trút căm phẫn.

Thạch Nhĩ nhướn mi về kinh ngạc: “Cô cũng biết chuyện tôi đắc tội với người khác? Xem ra trên núi này không có chuyện gì có thể giấu được”. Hàn Tiểu nghe được nửa câu sau thì giật mình, ngay sau đó lại nghe thấy Thạch Nhĩ nói: “Tiểu cô nương, tôi thế này vẫn chưa được gọi là đắc tội với người đâu. Ở cái nơi dơ bẩn này lòng người ngắn cách bởi cái bụng, không cường thế một chút thì sẽ bị người ta khi dễ đến chết”.

Hàn Tiểu nhăn mày: “Dơ bẩn ư? Đây chẳng phải là nơi trị bệnh cứu người hay sao?”.

Thạch Nhĩ nhìn nàng rồi bật cười, hắc lắc lắc đầu: “Hãy nghe tôi khuyên một câu, đừng nghĩ lòng người quá tốt. Nơi đây lớn nhỏ có hơn mười vị đại phu, mấy trăm y bộc, người cho rằng có mấy người là vì chữa bệnh cứu người? Con người ấy à, không phải vì tiền thì cũng là vì quyền. Các đại phu nếu như học thành tài rồi xuống núi, không vào làm ngự y trong cung thì cũng sẽ tự mình mở y quán, thầy thuốc từ núi Vân Vụ xuống chính là một cái bằng hiệu danh giá. Cho dù không muốn xuống núi, ở lại nơi đây hưởng chút lợi ích, chịu đựng lâu dài, biết đâu có ngày núi này sẽ thay vua đổi chúa. Hắn truyền tới cái nháy mắt, nói: “Cô hiểu chưa?”.

Hàn Tiểu trong lòng chợt lạnh run. Lời này tự nhiên khiến nàng nhớ đến Nhiếp Thừa Nham từng nói, nếu hắn không còn nữa, núi Vân Vụ thậm chí là cả thành Bách Kiều, sau khi Vân Vụ lão nhân qua đời thì không biết sẽ rơi vào tay ai. Hắn vốn chẳng ưa gì núi Vân Vụ, nhưng hắn lại là trò ngai của người nào đó trên núi này.

Thạch Nhĩ thấy nàng im lặng, tưởng rằng nàng vẫn còn đang suy nghĩ, lại tiếp tục nói: “Khoan nói đến các vị đại phu, ngay cả những kẻ làm tôi tớ như chúng tôi đây lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng khắp nơi, theo vị đại phu nào chính là quyết định tiền đồ của người sẽ ra sao. Đọc sách rồi học chữ, dù có phải nhét vỡ đầu cũng phải làm, hồng nhận được sự sủng ái của đại phu, chỉ mong sao được nhận làm học đồ. Đợi đến khi trở thành đại phu rồi thì phải đem ân sư ngày trước đâm đạp dưới bàn chân, nịnh bợ lấy lòng thần y tiên sinh. Ở đây, thần y tiên sinh nói tốt mới thực sự là tốt, đồ cho ông ấy vui, ông ấy sẽ dạy thêm vài chiêu, đấy mới là được lợi vô cùng”.

“Vậy còn anh?”.

“Tôi? Tôi không hề muốn học y thuật chút nào, ngày ngày phải học thuộc sách, lựa thuốc, cũng không muốn ra đồng làm nông bộc, quá mệt, đành phải làm người thử thuốc, đổi lại được ăn ngon, ngủ tốt, nhiều ngân lượng, sao lại không làm?”. Thạch Nhĩ nhìn ánh mắt của Hàn Tiểu, bỗng nghiêm mặt nói: “Tôi vốn chỉ định nói cảm tạ qua loa với cô cho xong chuyện. Nhưng thấy cô ngơ ngẩn như vậy, lại có ơn cứu mạng tôi, nên tôi bèn nói rõ cho cô hay. Cô vác hòm thuốc của thần y đại nhân, chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì đâu”.

“Tại sao?”.

“Có thể là vì chúng ta khá hợp nhau”.

“Không phải, ý tôi muốn hỏi vì sao tôi vác hòm thuốc của thần y tiên sinh lại không tốt?”.

Thạch Nhĩ nhìn trái ngó phải, xác định không có người, thấp giọng nói: “Cô vừa không phải người trong núi Vân Vụ, lại không thân cũng chẳng quen thần y tiên sinh, sao ông ấy lại cho cô đi vác hòm thuốc?”.

Hàn Tiểu sững sờ: “Àch, có lẽ, Thần Nông làm ông ấy cảm động”.

Thạch Nhĩ ha ha cười lớn, vươn tay vỗ vỗ đầu nàng: “Nếu như dễ dàng bị làm cho cảm động như vậy thì thần y tiên sinh sao có thể có được ngày hôm nay. Ông ấy với công tử không phải là loại người có tâm địa sắt đá bình thường đâu”.

Hàn Tiểu nhú mày, nàng không thích người khác nói bất luận điều gì không tốt về Nhiếp Thừa Nham. Thạch Nhĩ nói tiếp: “Tôi nói cho cô nghe, khả năng lớn nhất chính là thần y tiên đang lợi dụng cô, giống như lợi dụng tôi vậy đó”.

“Lợi dụng?”.

“Ừ, chính là lợi dụng”, Thạch Nhĩ kéo Hàn Tiểu vào một góc khuất: “Cô hầu hạ công tử, hắn là biết độc mà công tử trúng là Lục Tuyệt”.

Hàn Tiểu chợt căng thẳng trong lòng, nhanh chóng gạt đầu, xốc lại tinh thần hoàn toàn, nghiêm túc nghe Thạch Nhĩ nói tiếp.

“Lục Tuyệt là loại độc độc nhất vô nhị do thần y tiên sinh bí mật nghiên cứu và chế tạo thành, chỉ có ba viên. Sau khi công tử xảy ra tai nạn, thần y tiên sinh đưa công tử lên núi chữa trị thì mới phát hiện độc Lục Tuyệt chỉ còn lại hai viên. Ông ấy tự nhốt mình trong phòng một ngày một đêm, không ra khỏi cửa nửa bước. Lúc đó mọi người trên núi ai nấy đều hoang mang, tôi liền biết mọi chuyện hỏng bét rồi. Sau đó thần y tiên sinh gọi tôi tới phòng luyện đan, đó là một căn phòng nhỏ ngay phía sau viện của ông ấy, ai cũng không được phép bước vào trong. Ông ấy để tôi ở trong đó tròn mười ngày, cho tôi thử đủ mọi loại độc được, rồi lại giải từng loại độc. Đến khi tôi ra ngoài thì nghe được tin thần y tiên sinh đã tìm ra phương pháp giải được độc Lục Tuyệt. Hai ngày sau, thần y tiên sinh sai Trần đại phu lấy máu của tôi, nói là dùng để làm thuốc giải”.

Hàn Tiểu gật gù: “Hóa ra là dùng anh thử thuốc, nhờ có máu của anh nên thần y tiên sinh mới cứu được chủ tử. Đã vậy, Hàn Tiểu phải thay mặt chủ tử cảm tạ anh mới được”. Nàng đang định hành lễ thì nhìn thấy vẻ mặt châm chọc của Thạch Nhĩ, nàng sùng sốt, lo sợ bất an mà hỏi: “Àch, tôi biết, những loại độc đó ắt phải khiến anh chịu nhiều đau khổ lắm”. Hàn Tiểu từng chứng kiến bộ dáng Nhiếp Thừa Nham lúc độc phát tác, cơn đau đó chắc hẳn người thường không thể chịu đựng được.

Nhưng lời Thạch Nhĩ thốt ra lại làm nàng khiếp sợ: “Những loại độc mà thần y tiên sinh bảo tôi thử không hề có một chút quan hệ nào với độc Lục Tuyệt. Ông ấy đã nói dối, lại truyền tin tức giả”.

“Nhưng mà, nhưng mà thần y tiên sinh không cần thiết phải làm như vậy. Ông ấy quả thực đã tìm ra phương pháp, giải độc cho chủ tử rồi”.

“Ông ta giải được độc Lục Tuyệt cho công tử là sự thật, nhưng không phải là nhờ tôi thử độc, lại càng không phải vì máu của tôi”.

“Tôi không hiểu?”. Hàn Tiểu thực sự không hiểu, nói dối rằng dùng Thạch Nhĩ thử thuốc thành công thì có ích gì đối với việc cứu chữa cho Nhiếp Thừa Nham?

Thạch Nhĩ cười lạnh lùng, cuối cùng hắn cũng dừng chân, ngồi xuống một tảng đá lớn, tiếp tục nói: “Thần y tiên sinh nói như thế, bất kể công tử sống hay chết tôi đều phải đứng trước mũi dao. Nếu như công tử chết thì tôi chính là người duy nhất trúng độc Lục Tuyệt còn sống sót. Nếu công tử không chết, thần y tiên sinh chỉ cần nói phải lấy thêm máu của tôi làm thuốc giải. Hai trường hợp trên đủ để khiến kẻ ra tay hạ độc gây bất lợi cho tôi”.

Hàn Tiểu sùng sốt, Thạch Nhĩ nói: “Khoảng thời gian trước, thần y tiên sinh nói cần phải tiếp tục lấy máu của tôi làm thuốc giải cho công tử, ngày lấy máu đã định vào năm ngày sau, bảo các vị đại phu trong năm ngày này dùng dùng tôi thử thuốc. Kết quả, sang ngày thứ ba thì tôi bị rấn cần”.

“Đây có thể chỉ là trùng hợp thôi”, Hàn Tiểu lúc nói ra lời này cũng cảm thấy không được thuyết phục lắm. Nàng ngẫm lại, rồi giải thích: “Dược lý tương thông, tuy rằng anh cảm thấy thần y tiên sinh cho anh thử các loại độc không hề có liên quan tới độc Lục Tuyệt, nhưng có lẽ ông ấy tự có cái lý của mình. Thần y tiên sinh dùng các loại độc và thuốc khác, nhưng giải lại là độc Lục Tuyệt”.

Đối với kiến giải này, Thạch Nhĩ hoàn toàn coi thường: “Hừ, tôi ở trên núi này gần tám năm trời, việc phải làm duy nhất chính là thử độc thử thuốc. Tôi nhớ kỹ càng hơn ai hết mùi vị của chúng và các phản ứng sau khi dùng. Các loại thuốc đó vốn dĩ đều là những thuốc có sẵn trên núi, loại nào tôi cũng đã thử qua. Lúc công tử bị phát độc sắp chết, ông ấy còn lãng phí thời gian làm chuyện này căn bản là vì muốn bố trí một mề hồn trận. Ông ấy nhất định không nắm chắc có thể cứu được công tử, thay vì phỏng thủ chỉ bằng lập một mục tiêu mới cho hung thủ. Vô luận kết cục của công tử ra sao, hung thủ đều có khả năng sẽ ra tay với tôi, có ý lưu lại chút dấu vết như vậy, thần y tiên sinh mới dễ dàng tra ra ai là kẻ đã đầu độc công tử”.

Hàn Tiểu bấy giờ mới thật hiểu ra, nàng cũng hiểu được Thạch Nhĩ nói Vân Vụ lão nhân đang lợi dụng nàng là có ý gì. Quả nhiên Thạch Nhĩ cũng xác nhận điểm này: “Mặc dù công tử đã được cứu, nhưng mấy tháng nay hung thủ không hề có chút động tĩnh gì. Vì vậy thần y tiên sinh mới bảo phải lấy tiếp máu của tôi, quả nhiên ngay lập tức tôi liền xảy ra chuyện. Nhưng mà hôm đó công tử lại xuất hiện với bộ dạng rõ ràng là không thể chết được nữa. Thần y tiên sinh đương nhiên sẽ lo lắng phản lực của tôi như này không đủ, thế nên mới kéo cô theo để phát huy công dụng”.

Hàn Tiểu cảm thấy lạnh cả sống lưng. Chuyện Nhiếp Thừa Nham sẽ là người thừa kế núi Vân Vụ vốn là ván đã đóng thuyền, sự thật rành rành ra đây. Cho nên tiêu diệt hắn thì những cao đồ* khác mới có cơ hội. Nhưng Nhiếp Thừa Nham vẫn chưa chết, chỉ bị què hai chân. Hơn nữa, lúc này thần y tiên sinh lại tỏ rõ muốn bồi dưỡng một người không hề có chút quan hệ nào với núi Vân Vụ, lại còn là nha đầu thân cận của Nhiếp Thừa Nham. Việc này chỉ có thể khiến người ta nghĩ đến một khả năng, đó chính là người được đào tạo này tương lai sẽ phò tá Nhiếp Thừa Nham kế thừa núi Vân Vụ.

*Cao đồ: Đồ đệ giỏi.

Thạch Nhĩ nhìn biểu cảm của Hàn Tiểu, biết chắc nàng đã hiểu rõ, liền nói: “Thế nên tôi mới nói, cô với tôi giống nhau, chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ nhằm bảo vệ công tử của thần y tiên sinh. Mạng của chúng ta đối với những người như bọn họ mà nói, vốn không quan trọng”.

“Thần y tiên sinh nói tôi có thể mang hòm thuốc của ông ấy vào giờ Tý, tôi còn vui sướng như thế”, Hàn Tiểu cảm thấy thật buồn, hai hốc mắt nàng đỏ hoe, nói lầm bầm: “Chủ tử cũng vui mừng thay tôi, còn dặn tôi phải cố gắng học cho tốt”.

“Công tử à?”, Thạch Nhĩ ngậm cọng cỏ. “Tôi không quen công tử, chỉ từng nhìn thấy từ phía xa. Có điều trên núi này không có gì là bí mật cả, tin tức đồn thổi đầy ra đây. Theo tôi thì công tử không hề ngốc, hẳn chán ghét núi Vân Vụ này cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai nữa. Nghe bọn họ nói, cái ngày mà công tử xuất hiện, nếu dựa theo hiểu biết về tính khí công tử trước đây, hẳn chắc đã sớm làm âm lên đòi quay về thành Bách Kiêu để dưỡng thương mới phải, nhưng tới giờ hắn vẫn còn ở đây, vì cái gì chứ? Việc hạ độc lần này chẳng những hại đến công tử, mà còn hại chết ý trung nhân của công tử, công tử sao có thể không căm hận được? Hắn ở lại ngọn núi này căn bản là vì có ý định muốn trả thù rửa hận. Công tử khá hiểu rõ tính tình của thần y tiên sinh, tự nhiên lại để cô đi vác hòm thuốc, chẳng lẽ hẳn không cảm thấy kì quái sao? Nếu công tử còn vui mừng thay cho cô thì đây là bởi hắn nắm rõ mưu lược của thần y tiên sinh, biết công dụng của cô”.

Thạch Nhĩ vẫn cứ thao thao bất tuyệt mà phân tích, càng nói lại càng cảm thấy hắn cùng Hàn Tiểu chính là hai con châu chấu đang bị cột vào cùng một sợi dây, đúng thật là đồng bệnh tương lân*! Thế nhưng hắn vừa ngẩng đầu lên nhìn liền giật mình: “Cô khóc cái quái gì?”.

*Đồng bệnh tương lân: Cùng cảnh ngộ thì thông cảm với nhau.

“Anh nói vậy, chủ tử sẽ không làm thế với tôi đâu, chủ tử đối xử với tôi rất tốt”. Hàn Tiểu dùng sức lau đi những giọt nước mắt kém cỏi rơi xuống, những lời này tựa như đang tự thuyết phục chính mình.

“Nếu cô không tin thì việc gì phải đau buồn như vậy? Tôi nói cho cô hay, ai đối xử tốt với người cũng đều là giả cả, có ai đối xử tốt với cô hơn chính bản thân mình chứ? Tôi hiện tại nói cho cô nghe mọi chuyện để cô đề phòng hơn. Cô xem, tôi đối với cô không tồi chứ. Nhưng lỡ có xảy ra chuyện gì, nếu hai chúng ta ít có một kẻ phải chết, tôi nhất định sẽ đẩy cô ra”.

Hàn Tiểu dụi dụi mắt: “Anh thật thẳng thắn, nhưng tôi không tin chủ tử lại đối xử với tôi như thế. Mặc dù tính khí của hắn có hơi khó chịu một chút, nhưng hắn đúng là người tốt. Hắn xây nên thành Bách Kiêu, cứu được vô số người, lại còn rất si tình, người như vậy không thể nào là người xấu được”.

Thạch Nhĩ đắm chiều nhìn nàng, sau đó kêu một tiếng “Ồ” thật dài: “Hóa ra cô thích công tử à. Trước kia công tử vừa anh tuấn lại tiêu sái, đứa con gái nào cũng đều thích hắn cả. Tổ y quán trên núi này có không ít người còn vì công tử mà ghen tuông này nọ, nhưng công tử đều không để vào mắt. Công tử thích loại con gái nhu nhu nhược nhược, nâng trong lòng bàn tay, giống như Tạ Cảnh Vân ấy”.

Hàn Tiểu bị ba chữ “Tạ Cảnh Vân” thu hút sự chú ý, không kịp che giấu và bác bỏ tâm ý của mình đối với Nhiếp Thừa Nham, chỉ hỏi: “Anh biết Vân Nhi ư?”.

“Trên núi này ai chả biết”, Thạch Nhĩ nhìn Hàn Tiểu cười mãi, cho tới khi mặt nàng đỏ lên mới nói: “Hai năm trước, Tạ Cảnh Vân đến thành Bách Kiêu cầu y. Y thì cầu được rồi, nhưng còn thiếu một vị Muội dược, loại thuốc đó chỉ trên núi mới có. Vì thế đành phải đi xin công tử, thường xuyên qua lại nên hình như công tử đã phải lòng nàng ấy. Hắn vì một cô nương mà tích cực lên núi xin thuốc như vậy, thân y tiên sinh tất nhiên nhìn ra được chút manh mối. Ông ấy không đồng ý, câu gắt âm ỉ với công tử, chuyện này mọi người đều biết. Nghe nói cô Tạ Cảnh Vân kia yếu đuối, mỏng manh, dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước”. Hắn vỗ vỗ bả vai Hàn Tiểu: “Hoàn toàn không giống cô!”.

Hàn Tiểu cắn cắn môi: “Tôi chẳng sao cả, tôi là nô tỳ, tôi hiểu rõ thân phận của mình”.

“Hiểu rõ thì tốt, không chỉ thân phận mà cả số phận cũng thế. Chúng ta mệnh tiền, trừ bản thân mình ra, chẳng ai thêm quan tâm đến. Cô là ân nhân cứu mạng của tôi nên tôi mới hảo tâm nhắc nhở cô phải chú ý nhiều hơn. Không chỉ mỗi các vị đại phu và tôi tớ trên núi, ngay cả thân y tiên sinh với công tử cũng đều phải đề phòng. Vào thời điểm này cần phải giác ngộ thân làm quân cờ của mình!”.

“Chủ tử tuyệt đối không hại tôi đâu!”.

“Không phải nói hại cô, mà là có đành lòng vứt bỏ cái khác để cứu cô hay không. Cô tự cho rằng công tử sẽ coi trọng một nô tỳ như cô ư? Cô chớ quên rằng, tôi đối với thân y tiên sinh mà nói cũng chỉ là một dược bộc bên bi nhất. Nhưng tác dụng của chúng ta đứng trước việc quan hệ tới thiết hơn sẽ chẳng quan trọng đến thế”. Lời Thạch Nhĩ nói có vẻ thành khẩn, mà không phải là không có đạo lý.

Hàn Tiểu nhớ tới thanh đoàn kiếm mà Nhiếp Thừa Nham đưa cho mình. Cái hôm mà nàng theo chân Vân Vụ lão nhân đi khám bệnh, hắn căn dặn nàng có chuyện thì phải tự bảo vệ mình trước tiên, cho nên hắn biết rõ? Hắn biết nàng là một quân cờ do Vân Vụ lão nhân lập nên? Nhưng hắn không nói cho nàng biết, hắn thậm chí còn khuyến khích nàng đi vác cái hòm thuốc đó. Hàn Tiểu cảm thấy chua xót trong lòng.

Thạch Nhĩ thấy bộ dạng đó của nàng, tới bên cạnh lắm bảnh: “Nếu là công tử của ngày xưa thì cô thích hắn cũng không có gì là lạ. Nhưng công tử giờ đã quê chân, là người bán tằm phế rồi, tính tình lại tồi, thần sắc xanh xao vàng vọt tuyệt không thể nói là tuấn tú. Cô nói xem, một tiểu cô nương như cô thì thích hắn ở chỗ nào chứ?”.

Hàn Tiểu nghe xong đột nhiên quay lại nhìn hắn chằm chằm. Thạch Nhĩ bị nhìn đến nỗi sợ hãi trong lòng: “Sao vậy?”.

“Thạch đại ca, tôi bỗng nghĩ đến một chuyện, nhưng nghĩ mãi mà chẳng hiểu”.

“Chuyện gì?”.

“Nếu hung thủ muốn giết hại chủ tử, sao lại phải trộm Lục Tuyết? Như thế chẳng phải bày rõ ràng chuyện này là do người ở núi Vân Vụ làm?”.

Câu hỏi của nàng khiến Thạch Nhĩ hào hứng hẳn, hắn nhảy dựng lên: “Hi hi, vấn đề này bọn tôi tớ chúng tôi cũng đã từng vụng trộm thảo luận qua. Có lẽ bởi vì công tử võ nghệ cao cường, dùng độc tương đối dễ dàng đắc thủ hơn. Nhưng công tử từ nhỏ đã được tiếp xúc với thảo dược, thân thể có sức đề kháng với nhiều loại độc, không dùng loại cực độc sẽ không độc chết hắn được. Giống như lần hãm hại tôi, nếu như không phải cả bảy rắn cùng xông lên, dù mọi loại độc cùng tấn công, lại nhốt tôi ở bên trong, thì tôi cũng sẽ không sợ”.

“Nhưng mà, nếu đã hạ độc thành công, tại sao lại còn chém hắn bị thương, chặt đứt gân chân của hắn?”, Hàn Tiểu bị lời Thạch Nhĩ ban này nhắc nhở về cái chân què.

Thạch Nhĩ sùng sốt, điểm này bọn họ quả thực chưa từng nghĩ đến.

Chém đứt gân chân rõ ràng là muốn Nhiếp Thừa Nham đời này không thể sống thoải mái, nhưng lại hạ độc Lục Tuyết để lấy mạng của hắn, hai thủ đoạn này đúng là mâu thuẫn với nhau.

Chương 22: Tâm tư hỗn loạn của nha đầu

Thạch Nhĩ ngẫm nghĩ, đặc ý nói: “Kẻ xuống tay kia chắc phải hận công tử biết bao. Giết chết vẫn chưa thấy đủ, còn muốn lấy thi thể của ngài ấy để trút giận, làm cho ngài ấy xuống âm phủ rồi vẫn là một phé nhân”. Lời này của hắn khiến Hàn Tiểu cảm thấy rất không thoải mái, nhưng hắn vẫn nói tiếp: “Cô nhắc nhở đúng lắm, xem ra tình cảnh của chúng ta càng ngày càng nguy hiểm”.

Hàn Tiểu mím môi, nếu vậy hung thủ thật sự rất hận chủ tử, chẳng những muốn độc chết mà còn muốn hủy thi hài, rốt cuộc là oán thù sâu nặng như thế nào? Như vậy phạm vi của kẻ tình nghi phải chăng được thu hẹp lại?

Thạch Nhĩ gãi gãi đầu: “Người có oán giận với công tử quả thực không ít, nhưng hận đến mức như vậy thì tôi chưa nghe nói bao giờ. Tôi đi nghe ngóng một chút, cô cũng đi theo công tử thăm dò xem sao. Bất được hung thủ sớm thì chúng ta liền bình yên. Như tôi hiện giờ, biết rõ gặp nguy hiểm lại không thể rời khỏi nơi đây, cái cảm giác nom nớp lo sợ này thực không dễ chịu. Bây giờ đến phiên cô, cô chắc cũng không muốn như vậy đúng không. Tôi nghe nói đệ đệ của người vẫn đang chờ chữa bệnh. Bất luận thế nào, được sống vẫn là tốt nhất!”.

“Vi sao anh không rời khỏi núi Vân Vụ?”. Nàng là vì đệ đệ, còn hắn thì sao?

Thạch Nhĩ uể oải ngồi xuống: “Bản thân tôi tiền của không có, rời khỏi núi này tôi phải đi đâu mới tìm được chỗ vừa có thức ăn ngon lại có người hầu hạ như ở đây?”.

“À?”. Hàn Tiểu lấp bắp kinh hãi, nàng còn tưởng rằng bởi thân bất do kỷ*, thì ra là vì được ăn ngon uống tốt, lại có người hầu hạ. “Anh, anh thà rằng chịu thống khổ thử độc, sống trong nom nớp lo sợ...”.

*Thân bất do kỷ: việc không theo ý mình.

Thạch Nhĩ nở nụ cười: “Thống khổ do thử độc chỉ là nhất thời, chịu đựng một chút rồi sẽ qua. Cô có biết trên đời này độc và thuốc tuy rất nhiều nhưng cũng có hạn. Chúng tôi làm được phở, một loại độc, một loại thuốc thử qua mấy lần sẽ không bao giờ thử lại nữa, vì trong cơ thể đã lưu lại được tính. Nói cách khác, chỉ cần có thể chống đỡ qua được, càng về sau, độc và thuốc có thể thử sẽ càng ít. Giống như tôi bây giờ, nếu không phải là thuốc mới hay độc mới cũng sẽ không đến tìm tôi. Phần lớn thời gian trong ngày tôi chỉ là nhàn nhã hưởng thụ, nhưng nếu tôi ra khỏi núi nhất định sẽ rất khổ sở khó khăn, chỉ kiếm được vài đồng tiền đủ ăn vài miếng bánh mán thầu. Cuộc sống như vậy, tôi không muốn một chút nào!”.

Hắn nhìn về mặt của Hàn Tiểu, biết nàng không đồng tình, lại nói: “Nói đến nguy hiểm tính mạng, vậy phải nhắc đến chuyện của công tử. Trước đây phải tranh hơn thua, phải gây chướng ngại, đâm thọc sau lưng, đó là việc giữa đại phu và y phó, không liên quan đến được phở chúng tôi. Đây chính là lí do tôi lên núi nhưng không muốn học y. Học y, giống như chảy xuôi vào dòng nước vẩn đục của ngọn núi này, cũng như cô bây giờ”. Câu nói cuối cùng hắn cố ý tăng thêm ngữ khí.

Trong lòng Hàn Tiểu hoảng loạn. Nàng từng đi qua rất nhiều nơi, dừng lại ở rất nhiều y quán, mỗi một nơi đều có không ít kẻ lén lút làm chuyện mờ ám, nhưng không nơi nào giống núi Vân Vụ động dao, dùng độc, bày răn. Nàng nghĩ tới Nhiếp Thừa Nham, hẳn chán ghét núi Vân Vụ, không tin nhiệm người trên núi, đối xử với bọn họ cộc cằn và kì quái, hóa ra không phải chỉ vì hắn trúng phải độc.

Thạch Nhĩ nhìn ra phía xa, bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Tôi phải đi rồi! Chúng ta cũng coi như người cùng gặp nạn, nếu có tin tức gì tôi sẽ báo cho cô ngay, nhưng cô vẫn nên cẩn thận đề ý một chút”.

Hàn Tiểu nhìn bóng lưng hắn biến mất, ngây ngốc đứng tại chỗ một lúc rồi mới dờn bước đi thăm Hàn Nhạc. Hàn Nhạc tĩnh dưỡng trị liệu mấy tháng nay, tinh thần đã tốt hơn nhiều so với trước kia, nhưng vẫn còn triệu chứng choáng váng đầu, vô lực, đồ mồ hôi lạnh, còn chân của nó vẫn như cũ không thể đi lại được. Nhưng nhìn hắn tinh thần tốt lên từng ngày, có thể ăn, có thể ngủ, có thể cười, Hàn Tiểu đã cảm kích vạn phần rồi.

Hôm nay thời tiết rất tốt, Hàn Nhạc ngồi trên chiếc ghế ngoài phòng phơi nắng, Liên Kiều ở cạnh chơi đùa cùng nó. Lúc Hàn Tiểu tới, hai người đang chơi ném bao cát. Ném bao cát là trò trẻ con thường thích chơi, đổ cát đầy vào cái túi vải rồi khâu thật chặt, sau đó ném về phía đối phương, bên nào bị ném trúng sẽ thua. Chân Hàn Nhạc không đi lại được, trước kia vốn không thể chơi trò này, bây giờ tìm thấy người hiền lành thật thà như Liên Kiều mới đem nàng ra đùa giỡn, bắt nạt.

Hàn Nhạc hiếm khi được chơi đùa thế này, Hàn Tiểu đáng nhẽ không định quấy nhiễu hứng thú của nó, nhưng nàng xem một hồi thực sự là không chịu được. Hiện tại sao có thể gọi là hai người đang chơi ném bao cát, đây rõ ràng là trò ta ném người nhất mới đúng. Hàn Nhạc ngồi trên ghế hướng về phía Liên Kiều ném bao cát, Liên Kiều tránh được rồi còn phải đem bao cát về đưa lại cho nó, xong lại chạy tới chỗ cũ đứng, đợi Hàn Nhạc ném tiếp nàng lại nhất.

“Nhạc Nhạc!”, Hàn Tiểu gọi một tiếng. Hàn Nhạc thấy tỷ tỷ đến, nhanh chóng hô: “Không chơi nữa, không chơi nữa!”. Liên Kiều thở hồng hộc lấy bao cát về, hướng Hàn Tiểu chào hỏi.

Hàn Tiểu hướng Liên Kiều cười áy náy, cúi đầu lau mồ hôi cho Hàn Nhạc rồi công hắn về phòng. Liên Kiều vội mang thau nước đến cho Hàn Nhạc rửa tay, rót nước cho Hàn Tiểu uống, rồi tự động lui ra ngoài, để lại không gian cho hai tỷ đệ nói chuyện.

Hàn Tiểu nghiêm mặt: “Nhạc Nhạc, tỷ đã nói với đệ nhiều lần rồi, không nên đem người khác ra đùa giỡn. Liên Kiều chăm sóc cho đệ rất vất vả, bây giờ đệ có phòng ở, có giường ngủ, có đồ ăn thức uống, có thuốc trị bệnh, là do chúng ta đã gặp được quý nhân. Liên Kiều đối xử tốt với đệ như vậy, đệ còn nhỏ không có khả năng báo đáp ân tình, tốt xấu gì cũng nên ôn hòa với người ta. Tỷ đã thấy đệ trêu đùa người ta vài lần, nếu đệ còn không nghe lời, tỷ sẽ tức giận thật đấy”.

Hàn Nhạc chu cái miệng nhỏ lên, ôm cổ Hàn Tiểu: “Tỷ tỷ, không phải đệ muốn trêu chọc Kiều Kiều tỷ. Tỷ không ở đây đệ rất cô đơn, đệ thấy Kiều Kiều tỷ thật sự tốt với đệ, đệ chỉ muốn có người yêu thương đệ thôi. Đệ cũng rất tốt với tỷ ấy, mỗi ngày đệ đều kể chuyện cho tỷ ấy nghe, chuyện mà tỷ

ấy biết còn không có nhiều bằng đệ đâu”.

Lời này làm Hàn Tiểu bưng lên cảm giác áy náy. Nàng đã sao nhãng với đệ đệ rồi, mỗi ngày chỉ đến thăm nó một lát. Nó mới chỉ là đứa trẻ mười tuổi, không có người thân bên cạnh thật sự là khó khăn cho nó.

Hàn Tiểu ôm đệ đệ, vỗ về đầu của nó, nghĩ lại lời Thạch Nhĩ nói về sự nguy hiểm cùng việc người lừa ta gạt hiện hữu trên núi này, nàng nói với Hàn Nhạc: “Đệ đừng quên trước kia chúng ta đã trải qua những ngày khổ sở thế nào, quý nhân cũng không thể giúp chúng ta cả đời được. Hiện giờ đệ phải nắm chắc cơ hội chữa bệnh này, phải dưỡng bệnh cho thật tốt”. Đợi đến lúc Hàn Nhạc khỏi bệnh rồi, họ lại xem xét tình hình mà lo liệu mọi việc.

Hàn Nhạc ra sức gạt đầu. Nó không nói cho Hàn Tiểu biết thân y lão tiên sinh kia đến xem bệnh cho nó hai lần, vẫn không có phương pháp trị liệu gì mới. Hàn Nhạc bệnh đã lâu, tâm tư nản cảm, nó cảm thấy thân y tiên sinh cũng chưa chắc có thể chữa khỏi bệnh của nó. Nhưng tỷ tỷ làm nô tỳ hầu hạ người khác đã vất vả lắm rồi, nó nhân nhện không đem suy nghĩ này nói ra, tránh làm cho tỷ cảm thấy ngột ngạt trong lòng.

Hai tỷ đệ nói chuyện một lúc lâu sau, Hàn Tiểu bắt mạch cho đệ đệ, xem bản ghi chép mà Liên Kiều đã ghi lại tình trạng bệnh và tình hình ăn uống của nó mỗi ngày. Thấy trời không còn sớm nữa, nàng định quay về. Nàng tìm Liên Kiều, thay đệ đệ bưng bình liên tục nói xin lỗi, nhưng Liên Kiều lại nói với nàng: “Nhạc Nhạc là một đứa trẻ ngoan, cô nương đừng trách nó. Ở lứa tuổi này đứa trẻ nào cũng nghịch ngợm, tôi chơi đùa với nó cũng cảm thấy rất vui vẻ. Trong lòng nó rất lo lắng cho cô nương. Ngày đó còn nói với tôi, nếu bệnh của nó vô phương cứu chữa, cô nương nhất định sẽ rất đau lòng, nếu nó không còn trên đời này nữa thì mong tôi ở bên cạnh chăm sóc cô. Đứa trẻ nhu thuận như vậy, tôi rất vui lòng chăm sóc nó. Cô nương không cần cảm thấy áy náy. Còn bệnh của nó, Tiết đại phu cũng không có biện pháp gì, bây giờ chỉ trông chờ vào thân y tiên sinh thôi”.

Hàn Tiểu gạt đầu, vội vàng rời đi. Nàng đi nửa ngày thăm dò được không ít tin tức bất ngờ, khiến cho cảm xúc của nàng hỗn loạn. Nàng không dám quay về Nham Trúc, đành tìm một góc ngồi yên lặng một lúc.

Bệnh của đệ đệ chỉ có thể nhờ vào thân y tiên sinh, nhưng thân y tiên sinh có thực tâm muốn chữa khỏi bệnh cho nó hay không, trong lòng Hàn Tiểu có chút thắc mắc. Nàng không muốn ngờ vực vô căn cứ, nhưng những điều Thạch Nhĩ nói đạo lý rõ ràng, nàng không muốn nghi ngờ cũng khó. Nàng chỉ là một tiểu nha đầu không tiền không thế, cho dù có là Phúc tinh như lời đồn thì cũng khó mà nhận được sự ưu ái của thân y tiên sinh y thuật cao minh. Chẳng lẽ từ lúc bắt đầu lên núi đã là một màn kịch dựng sẵn?

Hàn Tiểu càng nghĩ càng hoảng hốt. Có lẽ cái gì phúc tinh cái gì đem sinh tử đều không phải là thật, Vân Vụ lão nhân biết độc của Nhiếp Thừa Nham nhất định có thể qua được, muốn nàng ở lại đây trông chừng giúp cũng chỉ là làm bộ. Nàng là người lạ, vô duyên vô cớ lên núi, đệ đệ có người chuyên trông nom, không nói hai lời liền giao công tử khó tính cho nàng chăm sóc, ngay cả hòm thuốc cũng để nàng mang. Nếu thật sự như lời Thạch Nhĩ nói, người ở núi này thích đồn đãi bát quái, không biết mọi người đã nói nàng là người có lai lịch như thế nào rồi.

Nàng không biết võ công, tuổi lại còn nhỏ, không nơi nương tựa, không quyền không thế, còn có đệ đệ cần chữa bệnh xem như con tin, hai người tỷ đệ nàng coi như hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của thân y tiên sinh. Nếu như Nhiếp Thừa Nham chịu ra mặt giúp bọn họ, bảo đảm bọn họ bình an, có lẽ còn có cơ hội thắng. Nhưng theo lời Thạch Nhĩ nói, hẳn biết rõ thân y tiên sinh lợi dụng nàng nhưng lại không nhắc nhở, không ngăn cản, vậy trong lòng Nhiếp Thừa Nham, nha đầu bướng bỉnh, thích tranh luận nàng đây tính là cái gì?

Chẳng lẽ nàng thật sự là một quân cờ hèn hạ sao? Cái gì yêu thích, cái gì khích lệ, giúp đỡ lẫn nhau, những cảm giác kia đều là giả sao?

Hàn Tiểu không nhận được roi lệ. Thật ra trước kia nàng không thích cãi nhau như vậy, mấy năm nay nàng đã nhìn sắc mặt người khác rất nhiều nên cũng có mắt nhìn người. Nàng dám cãi lại lời Nhiếp Thừa Nham một phần là vì nàng không kiềm chế được bản thân mà thốt ra, một phần là do Nhiếp Thừa Nham dung túng.

Hàn Tiểu không thể không thừa nhận, có nhiều lúc chủ tử lớn tiếng khiển trách kì thực cũng chỉ là sấm to mưa nhỏ, không giống như kẻ thật sự muốn đã thương người khác vừa nằng nặc động tay đánh người. Cho nên Nhiếp Thừa Nham cho dù có nặng lời thế nào, cũng chỉ dừng tại đầu khẩu mà thôi, thời gian dài rồi, nàng tự nhiên dám lớn tiếng nói chuyện trước mặt hắn. Nàng khổ sở nghĩ chính mình đã bị chủ tử nuôi dưỡng thành thói quen xấu rồi.

Kỳ thực phạm làm tôi làm tớ, đừng nói là làm quân cờ gì, cho dù là bỏ mạng vì chủ tử cũng không có gì là sai. Hàn Tiểu ngẫm lại, nàng khổ sở như hiện tại, suy cho cùng là vì nảy sinh tâm tư lộn xộn với chủ tử. Nhưng nàng không thể quên rằng quan trọng nhất bây giờ chính là chăm sóc đệ đệ, nếu nàng gặp chuyện không hay, hoặc là đối phương chuyển mục tiêu sang Hàn Nhạc, vậy thì hỏng bét. Tỷ đệ bọn họ chịu nhiều khổ cực như vậy, có gặp khó khăn đến bao nhiêu cũng đã vượt qua được, trước mắt có hi vọng cứu mạng, càng không thể gục ngã tại núi Vân Vụ này.

Hàn Tiểu dùng sức lau khô nước mắt. Nàng phải nghĩ cho mình và đệ đệ, không thể để mặc người khác định đoạt. Thạch Nhĩ nói, mạng tôi tớ như bọn họ vốn rẻ mạt, hẳn nói sai rồi. Không có tính mạng của ai là rẻ mạt cả, chỉ có tâm người mới là xấu xa. Nàng không thể lún sâu trong cuộc sống thoải mái nhàn nhã này nữa, nàng phải lấy lại ý chí ngày trước lợi sông vượt núi, trải qua muôn vàn khó khăn. Nàng muốn học được bản lĩnh, trị bệnh thật tốt cho đệ đệ.

Hàn Tiểu đi một vòng, bình ổn lại cảm xúc rồi quay lại Nham Trúc.

“Sao ra ngoài lâu vậy?”. Vừa vào nhà nàng đã thấy Nhiếp Thừa Nham cau mày. Hàn Tiểu chỉ nói trên đường gặp Thạch Nhĩ đến tạ ơn, sau đó đến thăm đệ đệ nên mới mất nhiều thời gian. Nàng vàng thật không sợ lửa, tuy có giấu diếm nhưng tuyệt đối không nói dối.

Nhiếp Thừa Nham chăm chú nhìn nàng thật lâu, cuối cùng vẫn không nói gì. Hàn Tiểu bắt đầu bận rộn làm việc, muốn mượn công việc để bình tĩnh lại tâm tư. Vừa nhìn thấy hắn, trong lòng lại một trận hỗn loạn.

“Hàn Tiểu!”, Nhiếp Thừa Nham gọi một tiếng. Hàn Tiểu giật mình, vội trả lời: “Vâng, chủ tử!”.

Nhiếp Thừa Nham lại nhìn nàng chăm chăm. Lời này của nàng không giống với bình thường, trước kia nàng sẽ vui vẻ lớn giọng đáp: “Vâng thưa chủ tử, nô tỳ đây!”. Lần này lại rất rụt rè, sợ hãi.

Hàn Tiểu cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt của hắn. Nhiếp Thừa Nham chỉ vào dây chuông, nói với nàng: “Ngươi về nhà cũng không đổi sang cái màu tím”.

“À, nô tỳ đi đổi ngay!”. Hàn Tiểu đi đến đổi lại dây chuông, đổi xong lại tiếp tục làm việc. Nhiếp Thừa Nham sau đấy cũng không nói thêm gì, một mình ngồi ở đó ngây người.

Hàn Tiểu thu dọn đồ đạc xong liền trở ra gian ngoài, cách một bức tường nên không còn cảm giác mạnh mẽ về sự có mặt của Nhiếp Thừa Nham nữa, nàng thở nhẹ một hơi. Quyển vở ghi chép y dược của nàng đặt trên bàn đã bị dịch chuyển, nàng rõ ràng để ở mép bàn sao bây giờ lại ở giữa bàn. Hàn Tiểu nhìn về phòng trong, tuy không muốn nhưng trong lòng vẫn hoài nghi. Chủ tử bảo người đưa cuốn sổ nàng viết để xem? Chẳng lẽ sợ nàng ghi lại tin tức gì?

Nàng mở vở ra, lật qua vài tờ, nhìn xong lại muốn khóc. Nàng có thói quen đem những nội dung không hiểu rõ đánh dấu lại. Những điều nàng không hiểu rất nhiều cho nên mỗi trang đều để lại không ít con dấu. Hiện tại bên cạnh các dấu hiệu đó đã có người viết đáp án cho nàng. Bút tích kia nàng nhận ra ngay, chính là của Nhiếp Thừa Nham.

Nàng lật từng tờ từng tờ. Nàng không ở đây nửa ngày, thế mà hắn đã giúp nàng giải đáp một nửa vấn đề trong vở. Hàn Tiểu rốt cục vẫn không nhịn được rơi nước mắt. Là nàng quá dễ cảm động, hay là hắn thực sự đối tốt với nàng?

Chương 23: Như gần như xa

“Tiểu Tiểu!”.

Tiếng gọi của Nhiếp Thừa Nham khiến Hàn Tiểu giật mình, nàng lau sạch nước mắt, đứng ở cửa buồng trong đáp lại một tiếng. Nhiếp Thừa Nham ở trên giường nghiêng đầu nhìn chăm chú vào nàng, vẫn như cũ không nghe thấy tiếng nói tràn trề sức sống của ngày thường “Vâng, chủ tử, nô tỳ đây!”, hắn không khỏi cảm thấy phiền não.

“Hàn Tiểu!”, lần này giọng lớn hơn.

“Chủ tử có chuyện gì phân phó?”, giọng nói yếu ớt, tuyệt không có chút sinh lực nào, nhưng lời đáp lại có nhiều hơn vài chữ.

“Hàn Tiểu!”, hắn chán ghét bộ dạng đăm chiêu ủ dột của nàng bây giờ.

“Chủ tử xin phân phó!”, Hàn Tiểu đứng thẳng lên, đồng thời đáp rõ to. Chủ tử làm sao vậy, nói mất hứng liền mất hứng. Lúc nàng mới bước vào phòng, tinh thần hắn còn tốt lắm, bây giờ lại giờ cái tính khí thối ra.

Nhiếp Thừa Nham trừng nàng, quát: “Ngươi lại đây cho ta!”.

Trong lòng Hàn Tiểu cũng chẳng vui vẻ gì, không hiểu ra sao cả, có việc liền nói, có gì lại hung dữ với nàng như vậy. Chủ tử cứ như thế nên mới làm nàng rối lòng, có khi đối xử với nàng rất tốt, rồi đột nhiên lại đối với nàng rất tồi. Nàng đúng là thích hắn nên thường nhanh chóng quên sạch những lúc hắn đối xử tệ với nàng, ngược lại nhớ rất kỹ những lúc hắn tốt với nàng. Nhưng bị Thạch Nhĩ nói vậy, việc hắn đối tốt với nàng trở nên không chân thực. Nàng vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng, hắn lại hô to gọi nhỏ rồi.

Giây phút bản thân qua đi, Nhiếp Thừa Nham trừng nàng một hồi lâu mới nói: “Đứng ngay ngắn đấy!”.

“Nô tỳ đang đứng ngay ngắn đây!”.

Ừ, không tồi, nha đầu bướng bỉnh kia đã trở lại một chút. Nhưng hắn còn chưa hài lòng: “Buồn bã ỉu xiu, ngươi càng ngày càng to gan nhì, dám mang sắc mặt cho ta xem?”.

“Nô tỳ không bôi son trát phấn, trên mặt vốn không có sắc*!”. Tốt lắm, vẫn nhanh mồm nhanh miệng như thường lệ.

*Sắc ở đây chỉ màu sắc.

“Vậy ngươi mặt mày ỉu rù là đang cấu kính hả?”. Thấy vành mắt nàng đỏ lên cùng vết nước mắt khác thường. Tại sao đi ra ngoài mới có nửa ngày mà mặt hết tinh thần thế này?

“Nô tỳ đâu dám cấu kính!”.

“Hôm nay có kẻ khi dễ ngươi?”. Nàng lắc đầu.

“Hay là ngươi muốn khi dễ ai đó nhưng không thành?”. Nàng nhìn không được lén lờm cánh tay hắn đang đặt ở mép giường, nàng đâu có thích khi dễ người khác như hắn.

“Vậy ngươi nói xem, đã xảy ra chuyện gì? Bệnh tình của đệ đệ ngươi trước mắt vẫn khá ổn định, ăn được ngủ được. Chủ tử của ngươi là ta đây cũng dần dần bình phục. Ngươi còn có chuyện gì không thoải mái nữa?”.

Hàn Tiểu cắn môi, nàng đương nhiên không thể nói thật, cúi đầu hồi lâu cũng chẳng nói gì. Tiếng “ừ” nặng nề của Nhiếp Thừa Nham vừa vang lên, nàng liền ngẩng đầu, nhìn thấy hán đang hung hăng trừng nàng. Nàng ngay lập tức nổi giận, đầu nóng lên, lớn tiếng nói: “Nô tỳ khó chịu là bởi có người giải thích nghi hoặc mà chỉ nói có một nửa, nửa còn lại sao lại không nói nữa?”.

Cái gì? Nàng thật đúng là dám nói! Nhiếp Thừa Nham đưa ngón tay lên chọc vào trán nàng: “Người cái đồ vô tâm vô phế này!”.

Hàn Tiểu che trán rồi lùi về sau một bước, nhấp miệng không nói nữa. Vô tâm vô phế thì vô tâm vô phế, dù sao hán và nàng cũng không thể có cái gì. Nàng sớm đã hạ quyết tâm đem tâm tư chôn chặt vào lòng, kết quả lại không đủ kiên quyết, nhân dịp này nhất định phải làm bằng được. Hán là chủ tử, nàng là nô tỳ, hán đối với nàng không tồi, nàng liền tốt với hán gấp bội, không thiếu không nợ gì. Nhưng sao nàng lại cảm thấy mình khó chịu đến phiên nào?

Nàng lui một bước này khiến cho Nhiếp Thừa Nham giận sôi gan. Hán mang một thân bệnh tật với cái chân tàn phế này, nhưng phải trù tính công việc của thành Bách Kiều, phải phá vụ án hạ độc, còn phải rút thời gian để quan tâm đến bài vở học y của nàng. Vốn cho rằng lúc nàng quay lại mà nhìn thấy chắc sẽ rất vui mừng. Kết quả không vui đã đành, cũng không biết ở bên ngoài bị cái gì chọc cho khó chịu trở về, lại còn dám lấy lòng tốt của hán làm có nói dối.

Hán thuận tay cầm lấy cái gối ném về phía nàng, thấy gối nện lên người khiến nàng đau đến co rụt lại, hán càng tức giận. Nắm chặt lòng bàn tay, tự mình chống giường nằm xuống, động tác quá nhanh khiến chân đau nhức, hán hít một ngụm khí lạnh, nhưng không chịu ngừng lại, gối cũng không cần nữa, tấm chăn bị nhăn nhum lộn xộn cũng chẳng thèm quan tâm, chân không đặt ngay ngắn cũng chẳng để ý, quay lưng về phía nàng, buồn bực một hồi mới quát: “Cút!”.

Hàn Tiểu đứng bất động trong phút chốc, khom lưng nhặt gối lên, biết hán thích sạch sẽ, liền thay vỏ gối mới, tới cạnh giường đem đặt bên cạnh đầu hán. Nàng sửa chăn rồi đắp lên cho hán, đặt chân hán lại cho ngay ngắn. Hán nhắm chặt đôi mắt ra vẻ phớt lờ nàng. Nàng đỡ đầu hán kê lên gối, giúp hán hất ra sợi tóc trên mặt, rồi dếm góc chăn, buông màn lụa xuống.

Hán mở mắt ra, biết nàng vẫn đang đứng ở cạnh giường, nhưng mà bị ngăn cách bởi tấm màn lụa nên nàng và hán không thể nhìn thấy nhau. Hán hít một hơi sâu, nàng không nhìn thấy hán, bấy giờ hán mới tỉnh táo lại, có chút tự trách mình sao không kiên nhẫn với nàng hơn, nàng còn nhỏ tất nhiên sẽ dễ xúc động, mất bình tĩnh.

Hán nghe được tiếng chân Hàn Tiểu rời xa chiếc giường, đi đi lại lại trong phòng một hồi, sau đó ra ngoài. Sợ không nghe thấy hán gọi nên cửa buồng trong chưa bao giờ đóng lại, vì thế cho dù tiếng động của nàng rất nhỏ nhưng hán vẫn nghe rõ nàng ở bên ngoài lật cuốn sổ nhỏ, thỉnh thoảng lại chăm chú đọc lên những dòng mà hán giúp nàng giải đáp vấn đề. Hán nghe rồi lại nghe, đột nhiên cảm thấy trong lòng yên tĩnh hẳn, rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Ngày hôm sau, ăn cơm xong, tới thời gian nghỉ trưa hán lại bảo Hàn Tiểu đi thăm đệ đệ. Hàn Tiểu sáng khoai đồng ý, cầm một quyển sách y liền rời đi. Nàng tới căn phòng nhỏ, bảo Liên Kiều đi nghỉ ngơi, tự mình ngồi trông coi Hàn Nhạc. Hàn Nhạc ngủ trưa, còn nàng thì đọc sách. Đến lúc Hàn Nhạc tỉnh dậy, Hàn Tiểu vừa điểm huyết xoa bóp cho nó như thường lệ, vừa nói với nó phải chú ý đề phòng một số chuyện.

Hàn Nhạc vỗ ngực, ra vẻ người lớn: “Tỷ yên tâm, đệ vừa lên núi liền bắt đầu đề phòng rồi. Trước kia đệ đã nói với tỷ đấy, người ở núi này đều rất quái lạ”. Nó mở tấm bản đồ ra, thời gian gần đây lại bổ sung thêm nhiều chỗ: “Tỷ mau nhìn xem, nhận biết tất cả các đường cho chính xác, nếu xảy ra chuyện gì thì chúng ta liền tháo chạy”.

Hàn Tiểu sờ sờ cái đầu nhỏ của Hàn Nhạc: “Nhạc Nhạc thật thông minh, hiện tại chưa phải tình hình đặc biệt gì, chúng ta hành sự cẩn thận là được. Ở đây có đại phu giỏi, có thuốc tốt, quan trọng nhất lúc này là chữa khỏi bệnh cho đệ, những chuyện khác không việc gì”.

Hàn Nhạc ra sức gật đầu, Hàn Tiểu ngẫm nghĩ, đưa thanh đoản kiếm cho Hàn Nhạc: “Nhạc Nhạc, đệ giữ lấy vật này, nhớ cất thật kĩ. Nếu như gặp nguy hiểm, đệ đi đứng không tiện, thì dùng nó để phòng thân”.

Hàn Nhạc kinh ngạc: “Tỷ sao lại có thứ này?”.

“Là chủ tử tặng ta, nhưng ta không cần đến. Đệ cứ giữ mà dùng”. Hàn Tiểu làm theo Nhiếp Thừa Nham dạy, cầm đoản kiếm lên rồi khoa tay múa chân vài cái, bảo Hàn Nhạc cũng học theo.

Hàn Nhạc cau mày: “Nếu không cần thiết thì sao hán lại cho tỷ vật này? Tỷ, trên núi này đã xảy ra chuyện gì phải không?”.

Hàn Tiểu ngẫm lại, quyết định không nói cho nó biết. Đệ đệ nàng tính khí nóng nảy, nếu đem sự tình suy nghĩ nghiêm trọng, ầm ỹ đòi bỏ đi thì phiền phức lắm. “Không có gì đâu. Chỉ là chủ tử bị người khác hạ độc, hán đương nhiên sẽ rất chú ý phòng bị. Vì thế đưa cho tỷ một thanh đoản kiếm, nhờ có chuyện gì tỷ cũng có thể giúp hán một tay”.

Hàn Nhạc bĩu môi: “Hán cũng thật biết tính toán. Đáng ghét!”.

Hàn Tiểu bật cười, lại nghe thấy Hàn Nhạc nói: “Có điều, hán vẫn chưa đến nỗi xấu xa lắm. Đưa đoản kiếm cho tỷ tỷ dù sao cũng tốt hơn là hán mang đoản kiếm phòng thân nhưng để tỷ tỷ tay không tác sát chống đỡ cho hán”.

Hàn Tiểu đang muốn nói thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, ngay sau đó là tiếng Lục Anh gọi: “Hàn cô nương, Hàn cô nương ở trong đó không?”.

Hai tỷ đệ đối mặt nhìn nhau, Hàn Nhạc vội đem đoản kiếm giấu ở dưới gối. Hàn Tiểu ra mở cửa, Lục Anh thấy nàng liền thở phào nhẹ nhõm: “Hàn cô nương, công tử gọi cô trở về”.

Hàn Tiểu cả kinh, không phải là xảy ra chuyện gì chứ? Nàng vội vội vàng vàng đi sang phòng bên cạnh dặn dò Liên Kiều, sau đó cùng Lục Anh quay về.

Vừa bước vào cửa liền thấy Nhiếp Thừa Nham đang yên lành ngồi trên giường, nhũn mày nói với nàng: “Sao hôm nay lại đi lâu đến thế?”.

Hàn Tiểu cẩn thận trả lời: “Nhạc Nhạc ngủ trưa, nô tỳ xem sách y, nhất thời quên mất thời gian”.

Nhiếp Thừa Nham mặc dù không vui lắm, nhưng chẳng truy cứu thêm, chỉ nói: “Lần sau không được rời xa ta lâu như vậy nữa”.

Hàn Tiểu đáp “Vâng”, trong đầu dần đo ý tứ trong lời nói của hắn. Vừa cho rằng bản thân suy nghĩ nhiều, lại vừa không nhịn được trầm nghĩ, không được rời xa hắn quá lâu, lời này quả thực khiến nàng có hơi vui mừng.

Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Ngươi đi thu dọn hành lý một chút, đêm nay chúng ta xuống núi, về thành Bách Kiều”.

“Hả?”, lần này thì Hàn Tiểu đứng là kinh ngạc.

“Long Tam đến rồi, ta phải quay về gặp hắn. Ở trên núi không tiện”, Nhiếp Thừa Nham kiên nhẫn giải thích với nàng. Hàn Tiểu đã hiểu, bắt đầu thu dọn, lại hỏi: “Tình trạng của chủ tử hiện nay có thể xuống núi được không?”.

“Không sao!”.

Hàn Tiểu nhớ tới lời Thạch Nhĩ nói “Công tử nên sớm làm ầm lên đòi quay về thành Bách Kiều để dưỡng thương mới phải. Nhưng tới giờ hắn vẫn còn ở đây, vì cái gì chứ?”. Hàn Tiểu hất đầu, nô tỳ thì chỉ là nô tỳ, đừng nghĩ nhiều, không nên nghĩ nhiều nữa. Quân cờ cũng được, nàng có thể tự bảo vệ mình, biết bao khổ sở đều chịu đựng được rồi, nàng chưa từng oán giận điều gì, hiện giờ nên đứng trên lập trường của chủ tử mà nghĩ, hắn làm như thế cũng không sai. Nàng không nghĩ nhiều thì sẽ không cảm thấy buồn nữa.

Nàng tay chân lạnh lẽo thu xếp xong đồ đạc của Nhiếp Thừa Nham, lại hỏi: “Thần y tiên sinh có biết chủ tử rời đi không?”.

“Ta sai bọn họ chuẩn bị xe ngựa, có lẽ ông ấy đã biết rồi”.

“Thần y tiên sinh để cho chủ tử đi sao?”.

“Chân mọc ở trên người ta...” Ngừng một chút, phản ứng lại hiện giờ có chân hay không cũng giống nhau, Nhiếp Thừa Nham khẽ cắn môi, sửa lại: “Ta muốn đi, ai cản được ta!”.

“Chủ tử còn quay về đây không?”. Hàn Tiểu giả vờ không nghe thấy câu mọc chân kia. Nàng không cần buồn thay hắn, không cần vì hắn mà mềm lòng, như vậy nàng cũng sẽ không thương tâm.

“Đương nhiên sẽ trở về”, Nhiếp Thừa Nham đáp như lẽ dĩ nhiên, khẩu khí ấy giống như Hàn Tiểu đã hỏi một câu ngốc nghếch. Hàn Tiểu cắn cắn môi, trong lòng không khỏi thở phào, chủ tử còn trở về, không phải không cần nàng.

“Chủ tử cứ yên tâm. Trước khi người quay lại, nô tỳ nhất định sẽ trông nom thật tốt, không để bọn họ làm loạn đồ đạc ở đây”. Xem, nàng đúng là trung bộc*, cho dù hắn có thực sự coi nàng là quân cờ, nàng vẫn là một trung bộc.

*Trung bộc: tôi tớ trung thành.

Nhưng nàng không ngờ những lời này lại đâm phải cái đuôi của Nhiếp lão hồ, hắn hỏi: “Có ý gì?”, ngữ khí mang theo lửa giận bùng bùng.

Hàn Tiểu giật mình: “Chủ tử không ở đây, nô tỳ liền không thể ở lại nơi này à? Vậy thì tôi ở cùng với đệ đệ cũng được”.

“Giả mà ở cùng đệ đệ chứ, ngươi đương nhiên phải theo ta xuống núi. Ngươi không phải là nô tỳ của ta sao?”, hắn hung dữ nói, tính khí nóng nảy lại bộc phát rồi.

Chuyện này thực sự khiến Hàn Tiểu kinh ngạc: “Nhưng, nhưng mà tôi không thể rời xa đệ đệ được. Tôi không muốn xa đệ đệ!”.

“Ta cũng không muốn xa ngươi, không cho phép ngươi rời khỏi ta”, lời vừa thốt ra kèm theo nô khí bùng phát dữ dội, nhưng nói ra xong thì phát hiện hai má Hàn Tiểu dần đỏ lên. Hắn nghĩ lại câu nói vừa rồi, chợt phát hiện mình đã lỡ lời, đáng về bề vệ ban này ngay lập tức biến mất, hắn háng giọng, nỗ lực cứu vãn hình tượng: “Thần làm nô tì, ngươi phải có tinh thần tự giác chứ, không có ngươi, vậy ai hầu hạ ta?”.

Mặt Hàn Tiểu nóng lên, chẳng phải chỉ quay về thành Bách Kiều thôi sao, đó không phải là chỗ tôi tớ của hắn ở sao? Nếu nói hắn không thích người của núi Vân Vụ tiếp cận hắn, thì trở về phủ trạch nhà mình, sao có thể không có nàng không được? Hàn Tiểu nhéo chân mình một cái, đừng nghĩ nhiều, đừng nghĩ nhiều.

Hai người lúng túng yên lặng một hồi, Hàn Tiểu rốt cục vẫn trả lời: “Dù sao nô tỳ cũng không muốn xa đệ đệ!”.

Chương 24: Hàn Nhạc đệ đệ

Nhiếp Thừa Nham mím chặt môi, qua một lúc lâu mới nói: “Gần đây bệnh tình của đệ đệ ngươi ổn định hơn rồi, dẫn nó xuống núi chơi vài ngày cũng tốt.

Người đi thu dọn hành lý cho nó đi”.

Hàn Tiểu há mồm sững sờ hồi lâu: “Vậy, vậy vẫn còn quay về để chữa bệnh nữa, phải không?”.

“Tất nhiên rồi, nếu không theo ta quay về thì người còn muốn mang đệ đệ người đi đâu?”, Nhiếp Thừa Nham tức giận mà nói, trong lòng cảm thấy ngọt ngào bởi sự thỏa hiệp của bản thân.

Hàn Tiểu mừng khôn kể xiết, lớn tiếng nói: “Tạ ơn chủ tử!”, sau đấy xoay người chạy ra ngoài. Nhiếp Thừa Nham nhủ chặt chân mày, thầm nghĩ chắc ai cũng tưởng mình chính là cha nàng mất.

Nhiếp Thừa Nham xuống núi thì không thành vấn đề, nhưng Hàn Nhạc xuống núi lại bị ngăn cản. Lí do của Vân Vụ lão nhân rất rõ ràng: Nhiếp Thừa Nham là cháu trai nhà mình, dẫn theo nô tỳ xuống núi hay lên núi hẳn quản không được. Nhưng Hàn Nhạc là bệnh nhân lên núi để cầu y. Bệnh nhân lên núi rồi thì chỉ có hai lí do để xuống núi, một là từ bỏ điều trị, hai là bệnh đã khỏi. Nói cách khác, hiện giờ trong thời điểm này, Hàn Nhạc nếu như xuống núi thì không cần lên núi lần nữa.

Việc này Hàn Tiểu đương nhiên không chịu. Nàng vừa mới biết đây là nơi đầm rồng hang hổ*, dĩ nhiên sẽ kiên quyết không để cho đệ đệ một mình ở trên núi được. Lần này xuống núi cũng chưa biết là sẽ đi bao lâu. Chỉ dựa vào mình nàng thì không thể lên núi được, Hàn Nhạc lại càng không có khả năng tự mình xuống núi. Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy tỳ đệ hai người họ muốn gặp lại nhau thật đúng là trắc trở chồng chất.

*Đầm rồng hang hổ: nơi cực kì nguy hiểm.

Nhiếp Thừa Nham đã ngồi trong xe ngựa. Hàn Tiểu cũng theo Hàn Nhạc đứng chờ Bạch Anh điều thêm hai chiếc xe ngựa nhỏ tới. Xe còn chưa tới, trái lại Vân Vụ lão nhân đã đuổi đến. Nàng nghe xong lời Vân Vụ lão nhân thốt ra thì cắn chặt môi lặng thinh. Hàn Nhạc càng ghé sát vào lưng Hàn Tiểu, ôm chặt lấy vai nàng. Hai đứa trẻ – một lớn một nhỏ đứng giữa ánh hoàng hôn lúc chiều tà, nhìn hết sức tội nghiệp.

Nhiếp Thừa Nham đẩy cửa xe ngựa ra, không lên tiếng, đối mặt với ánh mắt của Vân Vụ lão nhân. Hàn Tiểu mặc kệ hai ông cháu nhà này đang tính toán cái gì, nàng mở miệng tỏ rõ thái độ của mình: “Tôi và đệ đệ tuyệt đối không thể tách ra!”. Hàn Nhạc cũng nặng nề đáp “ừ” một tiếng, đầu áp sát vào người Hàn Tiểu, biểu thị quyết tâm không tách không rời.

Nhiếp Thừa Nham liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó chuyển hướng sang Vân Vụ lão nhân, lạnh lùng nói: “Ông muốn thế nào?”.

Vân Vụ lão nhân trầm giọng đáp: “Quy củ điều trị mà núi Vân Vụ của ta lập ra, người đời đều biết. Hàn Nhạc chỉ là một trong số những người tới cầu y, theo lý mà nói thì nên tuân theo quy củ. Nếu như mỗi người muốn đến thì đến, muốn đi liền đi, trị rồi lại ngừng, bệnh chết ở đâu cũng không biết, nếu nói là do núi Vân Vụ ta trị thành như vậy, thanh danh thần y ta đây chẳng phải sẽ bị hủy hoại ư?”.

“Con dâu con trai ông không phải cũng chết ở đâu không biết sao? Sao không thấy ông lo lắng cho cái thanh danh làm cha làm người của mình?”. Lời này của Nhiếp Thừa Nham khiến Vân Vụ lão nhân chấn động: “Người...”.

Nhiếp Thừa Nham làm như không thấy, nói tiếp: “Tôi chính là cháu trai của ông, còn không phải là bị độc của ông hủy cả đời đấy thôi. Bây giờ tôi chẳng qua chỉ muốn dẫn nô tỳ của mình trở về nhà, ông lại tới vung tay múa chân. Có tâm lực như vậy, chi bằng đi thanh lý sạch sẽ núi Vân vụ bản thủ này thật tốt, tránh khỏi khi tôi lên lần nữa nhìn mà phiền lòng”.

Lời này của hắn thật gay gắt, Vân Vụ lão nhân giận tái mặt. Hai người đối mắt nhìn nhau, thật lâu sau vẫn không nói chuyện. Nhiếp Thừa Nham không để ý đến lão nữa, nói với Hàn Tiểu: “Lên xe!”.

Hàn Tiểu nhìn chỗ này lại ngó chỗ kia, lẽ ra Vân Vụ lão nhân mới là người có thể cứu Hàn Nhạc, nàng nên nghe lời ông mới phải. Nhưng trong thâm tâm nàng, tất cả thanh âm đều nghiêng về phía Nhiếp Thừa Nham. Nàng khẽ cắn môi, cũng theo Hàn Nhạc leo lên xe ngựa của Nhiếp Thừa Nham.

Cửa xe đóng lại, che khuất khuôn mặt u ám của Vân Vụ lão nhân ở ngoài xe. Phu xe không dám mạnh động, Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng “hừ” một tiếng, rốt cuộc khiến hắn luống cuống vung roi quát ngựa. Chiếc xe chậm rãi đi về phía chân núi.

Không khí trong xe ngưng trệ, nhưng Hàn Nhạc không bị ảnh hưởng, ghé vào cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài. Nhiếp Thừa Nham mang vẻ mặt cứng nhắc ngồi im một chỗ. Hàn Tiểu ở trên xe lung lay nửa ngày, rốt cuộc bắt đầu lo sợ bất an: “Chủ tử, Nhạc Nhạc còn có thể trở về chữa bệnh nữa đúng không?”.

Hàn Nhạc nghe vậy liền ngoảnh lại ôm lấy tỳ tỳ, muốn an ủi nàng, lại quay đầu nhìn cái người chỉ mới nghe kể nhưng chưa được gặp mặt là Nhiếp Thừa Nham, nghe thấy hắn lạnh lùng nói: “Lúc trước ta đã nói qua, nếu người là một nô bộc trung thành, ta sẽ giúp người cứu chữa cho đệ đệ, ta nói lời giữ lời”.

Hàn Nhạc hít một ngụm khí lạnh, mở to đôi mắt: “Ngài uy hiếp tỳ của tôi? Tỳ tỳ tôi là người cực tốt, cực kì tốt!”.

“Nhạc Nhạc!”, Hàn Tiểu vội ngăn không cho đệ đệ nói tiếp. Hàn Nhạc ảm ức: “Tỳ, là hắn hung dữ trước!”.

Hắn đâu có hung dữ, Nhiếp Thừa Nham rất bất mãn, trừng mắt nhìn tiểu quý kia một cái rồi nhắm mắt dưỡng thần. Hắn vốn dĩ không muốn ngồi cùng một xe ngựa với bọn họ chính là vì vậy, nhiều người sẽ rất ồn ào, nhất là còn có tên quý sứ này.

Hàn Nhạc bị Hàn Tiểu ngăn cản nên không dám làm loạn nữa, nhưng vẫn không nhịn được thầm thì bên tai Hàn Tiểu: “Tỳ, hắn vẫn trừng đệ!”. Hàn Tiểu vỗ về cái đầu nhỏ của nó, đặt ngón trỏ lên miệng ra dấu chó có lên tiếng. Hàn Nhạc bĩu môi, thầm nghĩ hiện tại mà lườm lại thì cái tên chủ tử đáng ghét ấy

cũng không thấy được, trùng cũng vô ích thôi, thế là dứt khoát nằm bò bên cạnh cửa sổ, tranh thủ lúc này đem bản đồ đường đi tìm cho rõ ràng.

Hàn Tiểu ngồi hồi lâu, nhìn Nhiếp Thừa Nham không ngừng xê dịch thân thể một chút, liền biết do xe lắc lư khiến hắn không thoải mái. Nàng đem đệm lưng ra, kê xuống dưới lưng Nhiếp Thừa Nham, rồi xoa bóp chân và thắt lưng của hắn một lát. Sau đó giúp hắn cởi bớt tất ra, nắn nắn gan bàn chân và ngón chân.

Hàn Nhạc ở bên cạnh nhìn mà hâm mộ, thủ pháp của tỷ tỷ là thoải mái nhất, không quá nặng cũng không quá nhẹ, nhưng lâu lắm rồi nàng không xoa bóp cho nó, nó khẽ giọng kêu: “Tỷ tỷ, đệ cũng muốn!”.

Muốn gì mà muốn? Nhiếp Thừa Nham bắt mãi kéo tay Hàn Tiểu, Tiểu Tiểu đầu phải là nô tỳ của tiểu quý này, là của hắn chứ. Hắn mắt không thèm mở, nghiêng đầu ngả xuống đầu gối Hàn Tiểu: “Bả vai cũng bóp một chút đi”.

Hàn Tiểu hướng Hàn Nhạc khoát khoát tay, mỉm cười trấn an nó, sau đó chỉnh lại chỗ nằm cho Nhiếp Thừa Nham, bắt đầu bóp bả vai và cổ gáy cho hắn. Hàn Nhạc trở mắt nhìn, chợt thấy Nhiếp Thừa Nham mở mắt ra, nhìn nó cười khiêu khích, rồi lại tiếp tục nhắm mắt hưởng thụ. Hàn Nhạc thấy mất hứng, cái tên xấu xa này, đoạt đi tỷ tỷ của mình đã đành giờ lại còn kiêu căng phách lối với nó như vậy.

Hàn Nhạc bò về phía có chiếc thảm mềm, Hàn Tiểu sợ hết hồn: “Nhạc Nhạc, chớ lộn xộn, cẩn thận té ngã!”. Nhiếp Thừa Nham nghe thấy động tĩnh liền mở mắt ra, thấy đứa trẻ ranh kia đang chạy qua bên này thì tức lắm, thấp giọng quát: “Cút!”.

Tiếng quát tháo của hắn khi tức giận thông thường có thể dọa chạy không ít người, nhưng trước đây lại không thể hù dọa Hàn Tiểu, lúc này cũng vô hiệu đối với Hàn Nhạc. Biểu hiện của Hàn Nhạc chứng minh nó và Hàn Tiểu xác thực là chị em ruột, nó bò rồi lại lăn đến bên cạnh Nhiếp Thừa Nham, đẩy hắn ra rồi dựa vào đùi Hàn Tiểu, còn ôm chặt lấy thắt lưng Hàn Tiểu, cười hi hi nói: “Được thôi, thành chủ đại nhân, tôi lăn* tới rồi đây”.

*Trong tiếng Trung, chữ Cồn có hai nghĩa là “cút” và “lăn”, Hàn Nhạc cố tình hiểu ý của Nhiếp Thừa Nham là “lăn”.

Nhiếp Thừa Nham bị thương ở chân, còn tay thì vẫn tốt lắm, hắn dùng bàn tay trái chống thân dậy, tay phải xách Hàn Nhạc lên rồi đẩy sang một bên. Hàn Nhạc bò qua, hắn lại đẩy, lại bò tới, lại đẩy ra.

Hai năm qua Hàn Nhạc thân mang bệnh tật nên dáng người so với bạn bè cùng lứa nhỏ hơn một chút, lại chẳng có khí lực nào, bị Nhiếp Thừa Nham chỉ dùng một tay liền dễ dàng đẩy tới đẩy lui. Nhưng Hàn Nhạc dường như biết Nhiếp Thừa Nham sẽ không đã thương mình, cứ thế phát huy tinh thần bất khuất, “Ngao” một tiếng tiếp tục nhào tới, cũng không thêm ôm tỷ tỷ nữa, đổi thành ôm Nhiếp Thừa Nham không chịu buông tay.

“Ngươi, cái đồ hài tử lưu manh này!”, Nhiếp Thừa Nham cũng không biết nên cười hay nên tức giận đây, nhìn tiểu oa nhi này hăng hái quá.

“Ngài cái đồ thành chủ vô lại này, trả tỷ tỷ lại cho tôi!”. Hàn Nhạc người nhỏ lực yếu, nhưng cù lét thì vẫn biết, ngoài dùng răng cắn ra thì đây có lẽ là thể tấn công duy nhất mà nó biết.

Nhiếp Thừa Nham hắn là sợ nhột, hắn uốn người trốn tránh, hai tay bắt lấy hai tay của mao hài tử*. Hai đôi chân một lớn một nhỏ đều bất tiện đang lẫn lộn đánh nhau trên xe ngựa. Hàn Tiểu tròn mắt há mồm, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

*Mao hài tử: ví von đứa trẻ không hiểu chuyện (thường là từ người lớn dùng để nói về trẻ con).

“Ngài trả tỷ tỷ lại cho tôi! Tôi ghét ngài! Tỷ tỷ vốn thương tôi nhất, đều là tại ngài cướp đi!”.

“Tiểu Tiểu là nô tỳ của ta, chăm sóc ta là lẽ đương nhiên. Ngươi đứa trẻ này thật không hiểu chuyện, đến chủ nhân mà ngươi cũng dám cãi. Cũng may gặp được người thiện tâm như ta, đổi lại là người khác thì tỷ đệ các ngươi đều phải đi uống gió Tây Bắc* rồi”.

*Uống gió Tây Bắc: ý chỉ nhện đói, không có gì ăn.

Lời này thành công hù dọa được Hàn Nhạc, nó từ trên người hắn ngẩng đầu lên, có chút hoảng hốt lại vừa đáng thương hỏi: “Ngài muốn đuổi bọn tôi đi ư? Tôi chỉ là đùa giỡn với ngài thôi mà. Tỷ tỷ của tôi rất biết chăm sóc người khác, ngài thật muốn đuổi chúng tôi đi sao?”. Năm xưa khi cha nó vẫn còn, cù lét chính là trò mà nó thích chơi nhất.

Nhiếp Thừa Nham vô thức quay đầu liếc nhìn Hàn Tiểu, nói rằng: “Sẽ không đuổi các ngươi đi đâu”. Hàn Nhạc nghe xong lại hỏi: “Thật sự không đuổi sao?”. Nhiếp Thừa Nham cau mày, đẩy nó ra xa một chút: “Không đuổi, ngươi cũng không được phép nào loạn nữa”.

Hàn Nhạc thành thật ngồi một lúc, nhìn Nhiếp Thừa Nham hồi lâu, dường như đang cân nhắc lời hắn nói là thật hay giả, sau đó đột nhiên lại nhào qua: “Vậy tôi tiếp tục liều mạng với ngài!”.

“Nhạc Nhạc!”, Hàn Tiểu rút cuộc vẫn phải lên tiếng quát ngăn đệ đệ lại, đứa nhỏ này hôm nay sao lại làm ầm ĩ như thế. Hàn Nhạc đã cùng Nhiếp Thừa Nham quay thành một đoàn, mắt diếc tai ngơ với tiếng kêu của Hàn Tiểu, còn rêu rao: “Thành chủ vô lại, xem dương dương công* của tôi đây!”.

*Dương dương công: đại khái là kỹ thuật cù lét (“dương”: ngựa, nhột).

Nhiếp Thừa Nham hiện tại thật sự nổi giận rồi, tên mao hài tử này đúng là được đảng chân lân đảng đầu. Hắn một tay bắt lấy tay nó, một tay đè nó xuống dưới người, cuối cùng cũng chế ngự nó hoàn toàn. Hàn Nhạc chơi rất vui, cứ cười hi hi, bị chế trụ mà cũng không giận, lại còn hướng về phía Hàn Tiểu kêu: “Tỷ tỷ, đệ đồ nhột hôi rồi!”.

Hàn Tiểu nhủu mày ôm nó dậy, cầm khăn lau mồ hôi cho nó: “Không được náo loạn nữa, nếu không ta sẽ tức giận”.

Hàn Nhạc ngoan ngoãn mặc nàng lau mồ hôi, lại nói: “Tỷ, đệ khát rồi!”. Hàn Tiểu lấy nước cho nó. Nó vừa uống vừa nói với Nhiếp Thừa Nham: “Tôi không ghét ngài nữa. Ngài giống hết cha tôi, chịu chơi đùa với tôi”.

Lại là cha? Nhiếp Thừa Nham giận đến mức thái dương giật giật liên hồi, quả nhiên không thể đối xử với người khác quá tốt. “Ai là cha ngươi? Ngươi mà còn không tuân thủ phép tắc, hồ nháo vớ vẩn, ta liền đem tỷ tỷ ngươi trục xuất, không trị bệnh cho ngươi nữa”.

Hàn Nhạc cũng không sợ hãi: “Ngài lại uy hiếp người rồi, tôi cũng biết. Nếu ngài đuổi tỷ tỷ tôi đi, ngài sẽ không tìm được một nô tỳ nào tốt như thế nữa, đến lúc đó ngài tiểu tiện hay đại tiện cũng không ai thêm để ý, ngài rồi sẽ phải nằm trên giường hồi thối mà hờ hết”.

“Hừ, nàng dâu vừa ý mới không dễ tìm, chứ nô tỳ hài lòng thì đầy đường”. Nhiếp Thừa Nham tự đỡ bản thân ngồi dậy, chuyển sang Hàn Tiểu: “Ta khát rồi!”.

Hàn Tiểu bảo Hàn Nhạc khép miệng lại, sau đó lấy bình nước ở trong cái tủ trên vách xe, lại đem ra cái chén sạch sẽ, mở bình rót một chén đưa cho Nhiếp Thừa Nham. Hàn Nhạc trố mắt nhìn, chủ nhân người ta dùng ly nước xinh đẹp, còn mình lại phải ôm cái túi nước thô sơ, nó cầm túi nước lên uống một ngụm lớn: “Tỷ tỷ tôi là tốt nhất, ngài tìm không ra đâu!”.

“Tỷ tỷ của ngươi hiện tại chính là nô tỳ của ta”. Tên mao hài tử này thật đáng ghét, Nhiếp Thừa Nham cứ nhìn không được đương đầu với nó.

Hàn Nhạc không phục: “Vậy thì đã làm sao, tỷ tỷ vẫn thương tôi nhất!”. Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Thân là nô tỳ, đương nhiên phải lấy việc chăm sóc chủ nhân làm đầu”.

“Mới là lạ!”, “Đương nhiên là như thế!”. Cả hai người mắt to trừng mắt nhỏ, bỗng nhiên đồng thời chuyển hướng đến Hàn Tiểu: “Tỷ, tỷ thương ai nhất?”, “Tiểu Tiểu, ngươi chăm sóc người nào trước?”.

Hàn Tiểu quả thực không rõ chuyện gì đang xảy ra, đáng nhẽ phải là không khí lạnh lẽo nghiêm túc mới đúng chứ? Chẳng lẽ hơi thở phụ thân của chủ tử cũng cảm hóa được Nhạc Nhạc rồi, để cho đứa nhỏ này ồn ào thế này? Hiện tại hai người đều nhìn nàng chăm chăm, chờ đợi câu trả lời của nàng, nhưng nàng nói gì cũng không thích hợp a, sững sốt hồi lâu nàng mới đưa tay xoa đầu hai người: “Khát thì nên uống nhiều nước một chút nha”.

Chương 25: Độc Lục Tuyệt

Uống nước? Ý gì đây? Hai người con trai kỳ cục một lớn một nhỏ vẫn khó chịu trừng mắt nhìn Hàn Tiểu. Hàn Tiểu hắc hắc cười gượng hai tiếng, chỉ đành nói: “Ày, uống nước cho hạ hỏa”. Tiếc là hai người kia vẫn không hề nhúc nhích.

Hàn Tiểu buộc lòng phải tiếp tục: “Trong ‘Hoàng đế nội kinh’ có nói, một bộ dưỡng sinh bình vị tán, ba phần thuận khí thái hòa thang. Mà thái hòa thang này không phải chính là nước đã đun sôi kỹ rồi sao. ‘Bản thảo cương mục’ cũng viết thái hòa thang có lợi cho dương khí và rối loạn hành kinh. Đây là loại thuốc hay giúp thanh nhiệt, giải độc. Vậy nên, nước thực ra rất tốt, hai người hãy uống nhiều một chút, uống nhiều một chút”, quanh đi quẩn lại chuyển hướng sang chuyện khác là được rồi.

Nhiếp Thừa Nham trả chén lại cho nàng, cười khỏ: “Không phải nước cứ đun sôi liền gọi là thái hòa thang, phải là nước được đun sôi nhiều lần, để hơi ẩm một tý rồi uống, vậy mới gọi là thái hòa thang. Uống nhiều hay ít, uống như thế nào cũng phải tùy thuộc vào bệnh trạng, không phải cứ uống vào là tốt. Ngươi nha, đúng là hiểu biết nông cạn!”.

Hàn Tiểu nhận chén lại, cắn cắn môi, hiểu biết của nàng quả nhiên ít đến đáng thương, chỉ độc thuộc lòng sách thôi còn chưa đủ, ngay cả nước trắng đun sôi kỹ cũng có nhiều điều cần chú ý như vậy. Cái thế giới y thuật này quả nhiên bác đại tinh thâm*.

*Bác đại tinh thâm: uyên thâm, uyên bác.

Hàn Nhạc ôm túi nước, thấy tỷ tỷ bị giáo huấn thì trề môi về mặt hứng, thay nàng biện bạch: “Tỷ tỷ của ta rất thông minh! Chưa có ai nghiêm túc dạy qua cho tỷ, đều là tỷ ấy tự mày mò sách vở, nhìn thầy thuốc khám bệnh, còn tự mình cân nhắc học hành. Có thể hiểu biết nửa vơi đã quá bản lĩnh rồi!”.

Nhiếp Thừa Nham không thêm để ý tới Hàn Nhạc, chỉ hướng Hàn Tiểu nói: “Ngươi đã có quyết tâm học hành như thế thì đừng quản người khác thế nào, tiếp tục kiên trì. Chỉ có nghị lực thôi thì vẫn chưa đủ, còn phải có phương pháp, vừa học bằng cách nhớ vừa to gan dám làm cũng không thể thành tài được, nếu có cơ hội thì phải thực hành thật nhiều”.

Hàn Tiểu hơi sững sờ, hẳn luôn không ngăn cản nàng học y, thậm chí còn khích lệ nàng, điều này làm Hàn Tiểu thực sự rất cảm kích. Chỉ là “thành tài” ý nói trở thành đại phu hay sao? Ngay cả các cô nương ở Tổ y quán cũng không được tính là đại phu chân chính, nàng chỉ là một nô tỳ sao có thể “thành tài” được?

Hàn Nhạc nhìn Nhiếp Thừa Nham, lại nhìn Hàn Tiểu có chút đăm chiêu.

Đoạn đường trở về Nhiếp phủ ở thành Bách Kiều về sau cuối cùng cũng thuận lợi, an ổn vượt qua. Hàn Nhạc không còn nghịch ngợm nữa, im lặng dựa vào Hàn Tiểu ngủ, Nhiếp Thừa Nham cũng gối đầu lên chân Hàn Tiểu nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc đến được Nhiếp phủ thì trời đã tối mịt.

Xe ngựa dừng lại, ở ngoài xe có người tới gõ nhẹ cửa xe, Nhiếp Thừa Nham mở mắt, hướng bên ngoài nói một câu: “Đợi đã!”.

Hàn Tiểu nghe thấy tiếng đáp “Dạ!” ở bên ngoài thì nhanh chóng lay Hàn Nhạc dậy. Nhiếp Thừa Nham bảo người đó đợi là bởi vì hắn còn phải sửa

sang từ đầu đến chân cho chỉnh tề. Lúc Hàn Tiểu cầm cây lược gỗ giúp hấn chải đầu thì nghĩ tới chủ tử hơn nửa năm qua mới hồi phủ một lần, cũng khó trách hấn thận trọng như thế.

Hàn Nhạc ngây người ngồi dậy, tỉnh táo lại, nhìn thấy tỷ tỷ đang giúp thành chủ đại nhân chải đầu thì cũng qua giúp vui: “Tỷ tỷ, đệ cũng muốn! Đệ cũng muốn bộ dạng anh tuấn bước ra ngoài”.

Hàn Tiểu giúp Nhiếp Thừa Nham sửa soạn thỏa đáng xong, nghe thấy đệ đệ nói thế thì khựng lại một chút, quay đầu nhìn đôi mắt nhỏ đầy mong ngóng đó của nó, khó xử trong lòng, sao có thể để cho chủ tử chờ được. Quả nhiên Nhiếp Thừa Nham “Hừ” một tiếng: “Mao hài tử* dù có chải thành đóa hoa đi chăng nữa thì vẫn là mao hài tử, làm gì có bộ dạng anh tuấn được chứ?”.

*Mao hài tử: ví von đứa trẻ không hiểu chuyện (thường là từ người lớn dùng để nói về trẻ con).

Hàn Nhạc bĩu môi về mặt hứng. Hàn Tiểu đang định an ủi nó vài câu thì lại nghe Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Nhanh lên, chải đầu nhanh đi rồi xuống!”. Hàn Nhạc lau nước mắt mỉm cười, vui sướng hải lòng quay người lại, lưu lại cái gáy nhỏ trước mắt Hàn Tiểu. Hàn Tiểu nhanh chóng giúp nó chải đầu búi tóc chỉnh tề. Hàn Nhạc sờ tới sờ lui, vui vẻ nói với Nhiếp Thừa Nham: “Đệ và thành chủ đại nhân giống nhau”.

Nhiếp Thừa Nham giật giật khóe môi, tỏ vẻ hấn một chút cũng không cảm thấy thích thú. Tay hấn đặt trên cửa, về mặt nghiêm túc, đẩy cửa ra. Ngoài cửa không hề có cảnh tượng tời tở đứng xếp thành hàng nghênh đón như Hàn Tiểu tưởng tượng, chỉ có một người có vẻ là tổng quản cùng hai hộ vệ đứng ở ngoài xe. Mặc dù như thế, Hàn Tiểu vẫn rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của Nhiếp Thừa Nham, cửa vừa mở ra phút chốc hấn từ một chủ tử cười nói huyên náo với một đứa nhỏ chuyển sang thành chủ uy nghiêm của thành Bách Kiều.

“Chủ tử!”, ba người đứng ngoài xe cúi đầu hành lễ. Nhiếp Thừa Nham thản nhiên “Ừ” một tiếng xem như là đáp lại. Hấn hướng về Hàn Tiểu lắc lư đầu. Hàn Tiểu hiểu ý, trước tiên nhảy xuống xe, sau đó đem chiếc xe lăn đặt cạnh hộ vệ đẩy qua. Người hộ vệ đó cũng đi theo, giờ cánh tay về phía Nhiếp Thừa Nham nhưng hấn lại không đỡ lấy. Người hộ vệ đó hiển nhiên cùng với chủ tử rất ân ý, lập tức thu cánh tay lại, chỉ đứng giữ chặt chiếc xe lăn, cúi đầu nhìn không chớp mắt.

Hàn Tiểu than thầm trong lòng. Nàng biết trái tim kiêu ngạo của Nhiếp Thừa Nham không cho phép hấn để lộ vẻ yếu đuối của mình trước mặt tời tở, vậy nên nàng nhanh chóng chạy lại. Nhiếp Thừa Nham một tay chống lên chiếc xe, một tay đặt ở trên vai Hàn Tiểu, thân thể nghiêng về phía nàng. Hàn Tiểu đỡ hấn ngồi vào chiếc xe lăn. Đợi hấn ngồi xuống xong xuôi, người hộ vệ kia lui xuống hai bước. Hàn Tiểu giúp Nhiếp Thừa Nham kéo quần áo thẳng thớm lại, chỉnh sửa vạt áo xong thì mới đẩy hấn hướng về phía tổng quản.

“Trần tổng quản, thời gian qua vất vả rồi!”. Nhiếp Thừa Nham lâu rồi chưa trở về căn nhà này, lần này trở về, nói trong lòng không xúc động chắc chắn là giả. Vị Trần tổng quản này quản lí nơi đây đã được năm năm, sắp xếp mọi việc đều rất thỏa đáng, lần này cũng biết rõ tâm ý của hấn, sai tời tở lui đi không để bọn họ nhìn thấy cảnh này làm hấn xấu mặt, thế này thật quá tốt.

Trần tổng quản hai mắt rung rung, ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Thừa Nham cho thật kĩ: “Lão nô không vất vả. Chủ tử trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”.

Nhiếp Thừa Nham hiển nhiên không muốn đứng ngốc ở ngoài này mãi, phất phất tay, quay đầu nói với Hàn Tiểu: “Đưa ta về phòng!”. Hàn Tiểu không biết phòng hấn ở đâu nhưng vẫn đẩy xe lăn đi. Nàng ngoảnh đầu nhìn Hàn Nhạc một cái, nó đang meo meo, nhìn nàng với vẻ đáng thương.

“Khởi Dương, mang tên tiểu quỷ kia đi theo!”, may là Nhiếp Thừa Nham vẫn chưa quên Hàn Nhạc. Hàn Tiểu nghĩ, nếu nàng ở trước mặt chủ tử, tổng quản cùng hộ vệ đứng ra tranh thủ quyền lợi cho đệ đệ của mình, dường như sẽ đánh mất bộ mặt của chủ tử.

Trần tổng quản chu đáo đi trước dẫn đường. Hàn Tiểu im lặng đẩy xe Nhiếp Thừa Nham. Suốt dọc đường không có ai lên tiếng, chỉ có Hàn Nhạc là nhìn trái ngo phải, rốt cục cũng cảm thấy nhàm chán, nhéo nhéo cánh tay đang ôm nó của Hoắc Khởi Dương, nói: “Đại hiệp, ngài khỏe thật đấy!”.

Hàn Tiểu suýt nữa thì vấp chân, nàng quay đầu lại nhìn Hoắc Khởi Dương cười áy náy. Hoắc Khởi Dương cũng cười lại với nàng, vỗ vỗ Hàn Nhạc tỏ vẻ mình không để tâm. Nhiếp Thừa Nham ho nhẹ một tiếng, Hàn Tiểu nhanh chóng quay đầu lại, chuyên tâm đẩy xe đi về phía trước.

Hàn Nhạc yên lặng một hồi lại nói: “Đại hiệp, ngài không những khỏe hơn cha tôi mà còn có da có thịt hơn thành chủ đại nhân”. Hàn Tiểu cắn cắn môi, nhìn thấy bàn tay Nhiếp Thừa Nham đang nắm chặt thành ghế, hấn chắc chắn lại nỗi giận trong lòng rồi. Nàng chỉ biết giả điếc, mong sao nhanh chóng đến nơi ở.

Gian phòng của Nhiếp Thừa Nham nằm ở phía sau hoa viên của chủ viện, là viện nhỏ gồm 3 gian: gian ngoài cùng là thư phòng và phòng tiếp khách, phía sau là hoa viên và sân luyện công, cuối cùng là phòng nghỉ. Xung quanh viện này không hề có tiểu viện hay phòng nhỏ nào cả. Nhiếp Thừa Nham sau khi vào phòng, cau mày hồi lâu cuối cùng cũng đau khổ tuyên bố cho Hàn Nhạc ở tạm phòng luyện công trong viện của hấn. Hàn Nhạc vui mừng hơn hờ, kêu gào muốn được ở cùng tỷ tỷ, rốt cục bị Nhiếp Thừa Nham trừng mắt nhắc nhở nên đành im hơi lặng tiếng.

Hàn Tiểu dàn xếp cho chủ tử và đệ đệ xong xuôi, nhanh chóng đi lo liệu sắc thuốc. Hai người một lớn một nhỏ này mỗi ngày đều phải uống thuốc, cho dù xuống núi thì việc uống thuốc cũng không được gián đoạn. Trần tổng quản cầm gói thuốc cùng phương thuốc đi bố trí xong thì lại cho dọn cơm canh. Sắc trời đã tối, thấy Hàn Nhạc ngồi cô đơn một mình rất đáng thương, Nhiếp Thừa Nham chợt mềm lòng, cho phép hấn ăn chung một bàn cùng mình và Hàn Tiểu. Kết quả Hàn Nhạc vì giành đồ ăn với Nhiếp Thừa Nham mà suýt nữa cãi nhau, khiến Nhiếp Thừa Nham cảm thấy cực kì hối hận, tự hứa sau này hấn sẽ không làm người tốt nữa, cứ để cho tên mao hài tử này tự sinh tự diệt đi.

Nhưng thăng nhóc này ăn no xong, thẳng thắn khen thành chủ đại nhân là người tốt, còn tuyên bố là rất thích hấn. Nhiếp Thừa Nham tức giận, nói hấn không cần Hàn Nhạc thích mình. Trần tổng quản đứng một bên cảm động không thôi, dùng sức lau nước mắt, nói thầm với Hàn Tiểu: “Cứ tưởng chủ tử sau đại nạn này sẽ còn trở nên làm lì lãnh ngạo hơn trước, thật không ngờ hấn cũng có bộ mặt tức giận như vậy”.

Hàn Tiểu đứng ở một bên cười cười với lão nhân gia hiền hòa này, trong lòng lại nghĩ chủ tử có thể tức giận được, hơn nữa thời điểm nóng giận lên cũng không hề ít.

Đợi tới khi ăn cơm tối xong, uống thuốc xong rồi, Hàn Tiểu cho rằng cả ngày trời ngồi xe như vậy chủ tử sẽ dễ sang ngày mai rồi mới nghị sự cùng Long thiếu gia. Nhưng Nhiếp Thừa Nham đã sai người đi mời, Hàn Tiểu đành phải đẩy hán đến thư phòng.

Long Tam vừa đến liền nhìn Nhiếp Thừa Nham từ đầu đến chân chừng nửa ngày trời mới thở hắt ra: “Không tồi, không tồi! Tiểu tử nhà ngươi vẫn chưa chết, cũng không uống công đại gia ta phải vì ngươi mà vất vả đi một chuyến”.

Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng nói: “Nghe nói ngươi cũng chết không thành, ta sao có thể không biết xấu hổ mà đi trước ngươi một bước”.

Hàn Tiểu đứng bên cạnh nghe mà mơ hồ, cảm thấy hai người bọn họ chắc phải là bạn tốt của nhau, mà sao lời nói ra lại châm chọc gay gắt như thế. Long Tam quay đầu nhìn thẳng vào nàng, bỗng nhiên cười hi hi, nói với Nhiếp Thừa Nham: “Tiểu thiếp nhà ta dùng có được không?”.

Nhiếp Thừa Nham lạnh nhạt nói: “Nô tỳ nhà ta không hôn không giá*, chỉ có giấy bán thân thôi, không thấy giấy hôn thú nào. Còn nói đến tốt hay không, quả thật rất tốt. Ít ra thì cũng không đá không đập ta”. Hàn nói xong lời này thì thấy Long Tam vô ý thức sờ sờ cái gáy. Còn Hàn Tiểu thì kinh ngạc nhìn về phía chủ tử nhà mình, nàng chưa bao giờ nói với hán chuyện nàng đánh ngã Long thiếu gia.

*Không hôn không giá: chưa kết hôn cũng chưa gả đi.

Nhiếp Thừa Nham không nhìn nàng, gọi nàng ra bên ngoài đợi, nói rằng có việc phải bàn bạc. Hàn Tiểu hành lễ rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại, những thanh âm trong phòng ngay lập tức nghe không rõ ràng nữa. Hàn Tiểu giữ lễ bước ra xa hai bước, nhưng qua một hồi nàng khó lòng mà kiềm chế được tính hiếu kỳ của mình. Long thiếu gia vì chuyện chủ tử bị trúng độc mới đến, chân tướng rốt cuộc là như thế nào? Hung thủ là ai? Mục đích là gì? Có manh mối gì? Chủ tử có hay không thực sự tính toán xem nàng như một quân cờ đem bán đi? Rốt cục thì có gì nguy hiểm đang chờ nàng? Chủ tử lần nữa lên núi có dự định thế nào?

Nàng càng nghĩ lại càng có nhiều thắc mắc, nhìn không được bước từng bước chậm rãi về phía cánh cửa. Phía sau cánh cửa loáng thoáng nghe được tiếng người, nhưng nàng nghe không rõ, bốn bề vắng lặng. Hàn Tiểu rốt cục cũng lấy được chút can đảm, dán lỗ tai sát vào cạnh cửa nghe lên.

“Ta còn dò la được một tin tức, liên quan tới lão già nhà ngươi”, đó là giọng nói của Long Tam. Hàn Tiểu đem lỗ tai dè nén, cố gắng nghe tiếp. “Nghe nói năm xưa trong số những người cùng thời với lão nhân gia nhà ngươi, có người gọi là Bành Đông, người này y thuật thần kì, thanh danh vang dội, tục truyền người qua tay hán chữa trị chưa từng có ai chết. Hán lại là kẻ hiền lành, cứu giúp không ít người, là đại phu trẻ tuổi có tiếng tăm nhất trong chốn giang hồ lúc đấy. Lão nhân nhà ngươi thấy hán không thuận mắt, một lần cá cược với hán, người thua phải rời khỏi Trung Nguyên, vĩnh viễn không được bước vào giang hồ”.

Hàn Tiểu nghe Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng cười: “Nhìn vào hiện tại bây giờ thì đã biết được, kết quả lão già thắng, sau đó đuổi người ta đi, một mình xưng bá trên giang hồ. Hừ, quả nhiên là cái lão già nhẫn tâm độc ác đó làm nên chuyện”.

Long Tam nói tiếp: “Không sai, chính là lão già nhà ngươi thắng. Câu chuyện cũ này vốn chẳng có gì, chẳng qua điều thú vị là ta nghe nói gần đây ở Đại Mạc xuất hiện một vị thần y đang nghiên cứu các loại cực độc, luyện chế thuốc giải. Hán không gia nhập giang hồ, nhưng rất nhiều người trong giang hồ lại không quản ngàn dặm đường xa xô đến xin thuốc. Người cũng biết đấy, nếu biết cách giải độc thì nhất định sẽ biết cách hạ độc”.

Hàn Tiểu tim đập loạn xạ, căng thẳng nghe Nhiếp Thừa Nham nói: “Lục Tuyết không có trên giang hồ, chỉ có ba viên, một viên bị hạ trên người ta cùng Vân Nhi, hai viên còn lại vẫn còn ở trên núi”.

“Kì lạ là ở chỗ này, nghe nói ở Đại Mạc có người trúng độc chết, bệnh trạng rất giống ngươi”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 26: Chí lớn thành y*

*Thành y: trở thành y gia, thầy thuốc

“Cũng bị chém tán loạn?”, Nhiếp Thừa Nham hỏi. Hàn Tiểu nghe thấy thì lòng chợt thất lại, nhớ tới tình trạng thảm hại của hán.

“Cái này thì lại không nghe nhắc tới”.

“Gân chân hoặc gân tay cũng bị cắt?”, Nhiếp Thừa Nham hỏi tiếp. Hàn Tiểu dán lỗ tai bên cửa, tay nắm chặt thành quả đấm.

“Trong lời đồn cũng chưa từng đề cập tới”.

Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Trên đời có rất nhiều loại độc gây triệu chứng na ná nhau, vẫn phải xem thi thể ti mi...”, giọng hần có chút nhỏ lại, Hàn Tiểu nghe không rõ, chỉ đành phải gắng sức dán lỗ tai sát vào cửa.

Đợi một hồi lâu thì nghe thấy Long Tam đáp lời: “Chúng quy vẫn là một đầu mối, chuyện của ngươi e là không có đơn giản như thế”. Không đơn giản? Vậy là thế nào? Hàn Tiểu đang nín thở ngưng thần chăm chú nghe, không ngờ tới lại nghe thấy Nhiếp Thừa Nham lớn tiếng gọi nằng: “Tiểu Tiểu”.

Hàn Tiểu hốt hoảng, suýt chút nữa thì kêu lên thành tiếng. Nàng lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu mới đẩy cửa bước vào: “Chủ tử, nô tỳ ở đây, có chuyện gì phân phó sao?”. Nàng chột dạ, căng thẳng cúi đầu, thậm chí cầu nguyện Nhiếp Thừa Nham không phát hiện hành vi nghe lén của nàng.

“Ta có chút đói bụng, ngươi tới phòng bếp nấu chén canh hạt sen đi”.

“Vâng, chủ tử”. Hàn Tiểu thở dài ra, vội vàng vàng lời rồi chạy ra ngoài, Long Tam ở phía sau lưng nàng gọi lớn nói hần cũng muốn một chén, Hàn Tiểu xoay người đáp vàng, lại chạy biến đi.

Đi được một đoạn, nàng mới phục hồi lại tinh thần. Thế này chẳng phải là đá nàng đi sao? Long thiếu gia kia rốt cuộc muốn nói cái gì? Chủ tử sẽ thương lượng đối sách gì với hần? Lúc này cho dù không sai nàng tới phòng bếp nấu canh hạt sen thì nàng cũng không dám nghe lén nữa. Gọi nàng đi làm việc lúc này, e là chủ tử đã phát hiện ra.

Trong lòng Hàn Tiểu thấp thỏm, nàng đến phòng bếp, hỏi người phụ trách ở phòng bếp xem nguyên liệu nấu nướng cất ở đâu, sau đó bắt đầu nấu đồ ăn cho Nhiếp Thừa Nham. Bỗng nhiên nhớ tới Nhiếp Thừa Nham ngồi lâu thiếu nước, không nên ăn hạt sen, nàng nghĩ một lát rồi đổi thành canh ngân nhĩ mật ong, lại nấu riêng cho Long Tam một chén canh hạt sen. Nàng đã có bài học kinh nghiệm rồi, phung phí thời gian chán chê trong phòng bếp rồi mới bung hai chén canh ăn khuya qua chỗ Nhiếp Thừa Nham.

Quả nhiên hai vị bô lão đã hần huyền đầu vào đấy rồi, đang nói chuyện tào lao câu được câu chăng. Thấy Hàn Tiểu đi vào, Long Tam trưng vẻ mặt bình thản nhưng như có ý cười, Nhiếp Thừa Nham thì vẫn giữ sắc mặt như thường. Hàn Tiểu không dám phỏng đoán ý tứ hai người, chỉ cung kính bưng hai chén canh đến nơi.

Long Tam vừa nhìn, “Ồ, hạt sen nhà ngươi chỉ đủ để nấu một chén canh sao? Ta uống canh ngân nhĩ mật ong này cũng được”. Hần liền bưng chén canh lên, nào ngờ Hàn Tiểu nhanh tay cướp ngay được chén canh từ trong tay hần, “Canh này là của chủ tử, Long công tử uống canh hạt sen đi”.

Long Tam sừng sốt, một hồi sau cười: “Ái thiếp của ta, nàng như vậy thì ta làm sao có thể yên tâm để nàng ở lại đây chứ? Sớm muộn gì nàng cũng bị đuổi đi thôi. A Nham rõ ràng nói muốn canh hạt sen, nàng lại đổi thành canh ngân nhĩ mật ong làm chi?”.

Ái thiếp cái đầu ngươi! Hàn Tiểu mím môi không lên tiếng, nghiêm túc đóng vai người điếc.

Nhiếp Thừa Nham nhìn chén canh ngân nhĩ mật ong một lát, lại nhìn Hàn Tiểu. Ánh mắt hần làm Hàn Tiểu nóng mặt, vội cúi đầu bày đồ dùng. Nhiếp Thừa Nham cầm thìa bắt đầu ăn, không oán trách hành động tự ý của nàng chút nào. Long Tam nhìn chén canh trong tay mình, lại nhìn chén canh trên tay Nhiếp Thừa Nham, bỗng nhiên nói: “À, thì ra là như vậy”.

Nhiếp Thừa Nham lườm hần một cái, tiếp tục ăn. Long Tam không chịu buông tha: “Thân thể ngươi có chỗ nào không tốt, phải kiêng ăn hạt sen, ngươi nói ta biết để ta còn chú ý”.

“Bây giờ nói cho ngươi biết, ngươi vừa quay đầu cái đã quên bég luôn thì cần gì phải nói?”.

Long Tam nghe vậy, cười hi hi một tiếng, ánh mắt mập mờ đảo quanh trên người Hàn Tiểu: “Cũng đúng, bên cạnh ta không có người thân thiết chăm sóc để ý giữm”. Hàn Tiểu bị hần nhìn như vậy thì lòng bắt đầu sợ hãi, theo bản năng trốn về phía sau Nhiếp Thừa Nham. Long Tam thấy thế, nụ cười càng rực rỡ.

Đêm đó, Hàn Tiểu hầu hạ Nhiếp Thừa Nham đi ngủ, không kìm được hỏi: “Chủ tử, chuyện nô tỳ báỉ đường cùng con gà trống kia có phải là không tính không?”. Nàng trước kia bị bắt ép, hiện tại bị người ta mở miệng là gọi ái thiếp, lại bị kiểu ánh mắt kỳ lạ đó soi tới soi lui, cảm thấy rất không an tâm. Nàng tuổi nhỏ lại không hiểu chuyện, vạn nhất lễ thành thân kia là hợp lệ, nàng đã trở thành người nhà họ Long thì biết làm sao?

Nhiếp Thừa Nham nói: “Lo cái gì, đương nhiên là không tính rồi. Không bà mai, không sính không lễ gì cả, sao có thể coi là thành thân được?”.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt”. Hàn Tiểu bình tâm lại, chỉnh góc chăn cho hần, hạ rèm xuống, lại nghe thấy hần nói: “Trước kia ngươi không có chỗ nương tựa, nhưng sau này mọi sự đã có ta, ngươi đừng lo lắng quá, mọi sự có ta”.

Lòng Hàn Tiểu ấm áp. Nàng biết rõ cách tắm rèm hần sẽ không nhìn thấy nhưng vẫn khom người hành lễ. Nàng đi về chiếc giường hẹp nơi góc phòng, đó là chiếc giường Nhiếp Thừa Nham dặn dò Trần tổng quản chuẩn bị, dài hơn rộng hơn chiếc giường trên núi Vân Vụ nhiều, mà chăn đệm cũng dày và êm hơn một chút. Hàn Tiểu nằm trên giường, trong đầu tràn ngập sự ấm áp, nàng lẳng lặng suy nghĩ: “Chủ tử cũng có ta đây, chủ tử, người có ta, ta sẽ làm nô tỳ tốt nhất thế gian này”.

Nhiếp Thừa Nham đêm đó mới nói một câu đã khiến Hàn Tiểu cảm động, cuộc sống mấy ngày tiếp sau lại làm cho Hàn Tiểu cảm thấy trên đời này sẽ không còn có ai đối với nàng quá tốt như vậy. Hần để Trần tổng quản tìm tới một vị Lý đại phu, bắt đầu dạy nàng từ những điều cơ bản nhất về y lý. Hần nói: “Ghi chú trong cuốn sổ của ngươi ngắn gọn, không theo quy luật nào, không giải thích được vấn đề phần lớn cũng là do không hiểu y lý. Như thế thì ngươi có mang hòm thuốc bao lâu cũng vô dụng. Học bằng cách nhớ không thành được châu báu, ngươi phải bắt đầu nghiên cứu từ những thứ cơ bản nhất, sau khi hiểu kỹ rồi mới có thể nhìn hiểu được việc làm của đại phu. Phải hiểu lý thuyết trước thì mới có thể có công phu chân chính”.

Hàn Tiểu nghe được lời ấy thì im lặng hồi lâu, sau đó nàng quỳ xuống dập đầu một cái trước Nhiếp Thừa Nham như tạ lòng tạ dạ ân tình của hắn, ngay lúc Trần tổng quản cũng có mặt ở đó. Trần tổng quản nhìn thấy cảnh này, đương nhiên biết chủ nhân mình có lòng bồi dưỡng nhân tài, quay lại cẩn thận dặn dò vị đại phu kia, để ông ta dạy dỗ thật tận tâm.

Sáng sớm mỗi ngày, Hàn Tiểu chờ Nhiếp Thừa Nham thức dậy, ăn điểm tâm uống thuốc xong rồi liền đi học y, đến trưa mới quay lại, hầu hạ Nhiếp Thừa Nham dùng cơm trưa, nghỉ ngơi; xế chiều theo hắn tới thư phòng, hắn duyệt tài liệu hoặc nghị sự cùng Long Tam, nàng đứng một bên học bài của mình. Có khi Hàn Nhạ khỏe hơn, nằng nặc đòi muốn làm thiếu đại nhân, ôm cuốn sách ngồi bên cạnh Nhiếp Thừa Nham mà đọc.

Năm ngày sau, Long Tam cáo từ, Hàn Tiểu có chút không nỡ, nhưng không phải là không nỡ hắn, mà là nàng nghĩ Long Tam đi rồi, phải chăng chủ tử sẽ dẫn mình quay về núi Vân Vụ? Nàng ở đây học y thuật rất hăng say, e là nếu đi rồi thì sẽ không có cơ hội thứ hai nữa; mặt khác, nàng lại lo lắng nếu như ở lại một thời gian dài không về, không biết thân thể chủ tử và Hàn Nhạ có chịu đựng được, mà cũng không biết sau này nàng còn có được hòm thuốc của Vân Vụ lão nhân nữa?

Hết thấy những lo lắng này của nàng lại được Nhiếp Thừa Nham giải quyết. Hắn nói với nàng, không cần phải vội vàng lên núi, chờ khi nàng học tốt y lý rồi trở về cũng không muộn, hắn bảo đảm hòm thuốc của Vân Vụ lão nhân nhất định sẽ do nàng tiếp tục mang. Mà bệnh của hắn và Hàn Nhạ, sáu ngày sau khi bọn họ xuống núi, Tiết Tùng sẽ đến xem, sau khi bắt mạch thì cấp thuốc, cách ba ngày hắn lại đến một lần, cứ thế cho tới khi Nhiếp Thừa Nham chịu về núi mới thôi.

Lần này Hàn Tiểu tựa như đặt mình trong một thế giới vô ưu vô lo. Mỗi ngày nàng đều ra sức học tập. Những kiến thức đã tích lũy mấy năm qua có rất nhiều thứ nửa vời, giờ học y lý rồi, nàng dần hiểu được hết. Lý đại phu vô cùng kinh ngạc trước ngộ tính và thiên phú của nàng, mặc dù ông cảm thấy khó hiểu trước việc một nữ tử đi học y, nhưng lại ngại Thành chủ đại nhân nên không nói gì, chỉ tận tâm dạy nàng.

Cứ như vậy gần một tháng trôi qua, Trần tổng quản mang theo Hàn Tiểu ra đường, đến cửa hàng thủ công, để đám thợ cả làm cho Hàn Tiểu một bộ dao, châm, dự định cho nàng một hòm thuốc riêng. Hàn Tiểu không ngờ lại có thể gặp chuyện tốt như thế, kích động đến gần phát run. Mà đám thợ cả thì kinh ngạc, nhưng có người tới cửa mua hàng là chuyện tốt, bọn họ cũng không hỏi nhiều, đo độ dài tay, thân người Hàn Tiểu, ước lượng lực cánh tay của nàng xong thì nhận làm.

Cả ngày hôm đó Hàn Tiểu đắm chìm trong vui sướng, rằng mình sắp có hòm thuốc riêng, khiến Nhiếp Thừa Nham phiền, phạt nàng đến nàng đứng góc tường trong hoa viên. Tiểu tử Hàn Nhạ vô cùng tượng nghĩa, cương quyết van xin cho mình vác ghế tới ngồi cạnh tỷ tỷ. Hai tỷ đệ sum họp nơi góc tường, trò chuyện ríu rít không ngừng.

Trần tổng quản đứng bên cạnh Nhiếp Thừa Nham hầu hạ bút mực, nhìn hai đứa trẻ vui tươi nơi vườn hoa xa xa thì bỗng có chút bận tâm “Chủ tử, Hàn cô nương tuổi còn nhỏ, lại là nữ nhi, cho nàng học y như vậy có hợp lý chăng? Nàng tuy có thiên phú, nhưng chung quy vẫn không làm được đại phu”.

“Nàng là nô tỳ của ta, sao có thể đi làm đại phu?”, Nhiếp Thừa Nham đang viết thư, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp một câu.

“Vậy...”, Trần tổng quản rất không hiểu, chuyện hôm nay không phải đã chứng tỏ hắn muốn bồi dưỡng nàng thành một đại phu sao?

Nhiếp Thừa Nham viết xong dòng cuối cùng, lúc này mới giương mắt liếc nhìn ra hoa viên. Ở đó, Hàn Tiểu đang vui vẻ nói với Hàn Nhạ những nội dung thú vị trong sách y. Nhiếp Thừa Nham nhìn ngắm, lại cảm thấy không muốn dòi mắt. Một hồi lâu sau hắn hồi phục lại tinh thần, cầm cái túi đựng chiếc khuyên tai trên bàn lên, thấp giọng nói: “Coi như là ta trả nợ đã đặt nàng vào hiểm cảnh đi”.

Năm ngày sau, Hàn Tiểu đang chuẩn bị theo Trần tổng quản đi lấy hòm thuốc của mình thì ngoài cửa lại có nô bộc báo có khách tới chơi, người đó muốn tìm Hàn cô nương. Hàn Tiểu vừa ra cửa nhìn thì thấy người đến tìm nàng đang ở trên xe ngựa. Hàn Tiểu đi tới, lấy làm kinh ngạc: “Mục tiểu tướng quân”.

Người đến là Mục Viễn, sắc mặt hắn đã tốt, người cũng có sức sống hơn ngày đó nàng thấy ở chân núi nhiều. Nhìn thấy Hàn Tiểu, hắn khẽ mỉm cười, nói hôm đó được Hàn Tiểu khích lệ mới vượt qua được tử kiếp, trong lòng luôn ghi nhớ, vẫn hy vọng có cơ hội được trình trọng nói lời cảm ơn.

Hàn Tiểu nghe vậy thì liên tục khoát tay, “Không, không, là Mục tiểu tướng quân ý chí hơn người, Hàn Tiểu không dám kể công”. Mục Viễn sang sảng cười một tiếng, hỏi thăm tình hình gần đây của Hàn Tiểu, thấy Hàn Tiểu vẫn nhìn cô tay hắn, liền hào phóng đưa tới: “Hàn đại phu tương lai muốn bắt mạch cho tại hạ sao? Độc và vết thương của ta đã được xử lý tốt lắm rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng điều trị là ổn”.

Hàn Tiểu vui vẻ, không khách khí bắt mạch cho hắn, cảm thấy nếu so sánh với ngày hôm ấy thì quả thực có sự khác biệt rất lớn. Hàn Tiểu lại hỏi đơn thuốc Vân Vụ lão nhân kê cho hắn, cố gắng nhớ kỹ. Mục Viễn nhìn nàng, cười, “Hàn cô nương cố gắng như thế, sau này nhất định sẽ có thành tựu”.

Hàn Tiểu lắc đầu: “Mặc dù chủ tử đối với ta tốt như vậy, cho ta cơ hội học tập, nhưng ta chỉ là một nữ nhi, lại là nô tỳ, muốn làm đại phu là chuyện không thể”.

“Hàn cô nương, trong quân ta có câu, chỉ cần có thể giết địch thì sẽ là binh tốt. Nếu có được một thân y thuật, lại thêm tấm lòng từ bi muốn trị bệnh cứu người thì đó chẳng phải là đại phu hay sao? Việc này với việc là một nữ nhi hay nô tỳ đâu có liên quan?”.

Hàn Tiểu có chút sững sờ, Mục Viễn lại nói: “Ngày đó cô nương cứu ta một mạng, hôm nay ta và cô nương lập một lời hứa được không?”.

“Hứa gì?”.

Mục Viễn giơ cánh tay cụt của mình lên, “Ngày sau ta nhất định dùng một thân một cánh tay này giết địch giữ nước, khiến tướng quân cụt tay uy danh thiên hạ. Lần sau gặp lại, hy vọng Hàn cô nương cũng có thể loại bỏ muôn vàn khó khăn để trở thành thần y, cứu trị cho người bệnh trong thiên hạ được”.

không?”.

Hàn Tiểu nhìn ánh mắt của hắn, nơi đó bùng lên tráng khí hào hùng khiến nàng kích động, bất giác gật đầu thật mạnh: “Ừ, ta nhất định sẽ cố gắng, Mục tiểu tướng quân, ta nhất định sẽ cố gắng”.

Mục Viễn vươn cánh tay trái, cùng nàng vỗ tay định lời hứa, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Mục Viễn móc ra một tờ giấy cùng với một miếng ngọc bài có khắc hai chữ Mục Viễn: “Đây là tín vật của ta, còn có địa chỉ Mục phủ của ta. Ngày sau nếu như có bất kỳ chuyện gì cần giúp đỡ, cô nương cứ tới tìm ta”. Hàn Tiểu nhận lấy. Mục Viễn cầm tay nàng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn phải cáo từ rồi đi.

Hàn Tiểu nhìn xe ngựa của hắn đi xa, trong lòng suy nghĩ hai người họ cách nhau rất xa, e là không có duyên gặp lại. Hàn Tiểu đi theo Trần tổng quản tới cửa hàng thủ công, đã thấy có một cái hòm mới tinh đựng dao, châm ở đó. Hàn Tiểu vỗ về cái hòm, khiến mọi người cảm động đến rơi lệ. Nàng tạ ơn sự phụ chế tạo đồ, lại tạ ơn Trần tổng quản, tự nói với mình rằng, Mục tiểu tướng quân nói không sai, có thể trị bệnh cứu người thì chính là đại phu. Nàng là một nữ tử, là một nô tỳ cũng có liên quan gì đâu?

Chương 27: Hàn Tiểu học y

Hàn Tiểu vai mang hòm thuốc, ngẩng đầu ưỡn ngực, thần thái sáng láng trở về Nhiếp phủ. Nàng rốt cuộc cũng có hòm thuốc của riêng mình rồi, đây chính là cột mốc cho sự nghiệp trở thành đại phu của nàng nha.

Nhiếp Thừa Nham nghi trư xong xuôi, uống xong thuốc, giờ nên xông thuốc rồi. Nhưng Hàn Tiểu lúc này lại ôm khư khư hòm thuốc vừa mới giành được không chịu buông. Hàn Nhạc ngồi ở trên bàn, cùng thưởng thức với tỷ tỷ, sờ bên này một tí lại chạm bên kia một chút, còn tính toán xem nên bỏ những loại thuốc nào vào cái hòm mới tốt.

“Đặt một ít cam thảo mai, mật ong viên, bánh hấp nhân ngân hạnh, lại bỏ thêm hai bình thái hòa thang”, Hàn Nhạc hết sức phấn khởi mà đề nghị.

“Nhạc Nhạc, mấy thứ đệ nói toàn là đồ ăn vặt, đâu phải là thuốc?”.

Hàn Nhạc tròn tròn hai mắt, vẻ mặt ngây thơ vô tội: “Mỗi một thứ đều là thuốc đấy, vừa có thể lấp đầy bụng lại vừa bồi bổ cho cơ thể. Tỷ à, đệ cân nhắc tinh thần và sức mạnh của đồ ăn vặt so với việc tỷ nghiên cứu được thảo cũng không sai biệt lắm, cũng tính đến một cảnh giới, còn nghĩ tới phải phối thêm thái hòa thang, nếu không sẽ khát nước, thật là cẩn thận chu đáo biết bao. Tỷ thường ngày bận rộn thể, không cần dùng đến cái hòm này đâu, để đệ thay tỷ bảo quản nhé”.

Hàn Nhạc nhào cả thân người nhỏ nhắn tới, ôm sát sao cái hòm thuốc. Hàn Tiểu xưa nay luôn đặc biệt thương yêu đệ đệ, chỉ cần thỏa mãn được nó nàng tuyệt đối không keo kiệt. Nhưng hòm thuốc này là bảo bối của nàng, có lẽ đây là thứ duy nhất trên đời này khiến nàng cảm thấy không nỡ, tuyệt đối không thể cho đệ đệ dùng để đựng đồ ăn ưa thích hay món đồ chơi nào. Nàng vội vàng kêu: “Không được, không được, đây là hòm thuốc của tỷ!”, nói rồi đưa tay đoạt lại. Hai tỷ đệ hiếm khi lờ lờ kéo kéo một chỗ không thêm đề ý tới ánh mắt của người ngoài, khiến cái người đang ngồi một bên chờ Hàn Tiểu tới hầu hạ là Nhiếp Thừa Nham vô cùng bất mãn.

“Tiểu Tiểu, người mà còn mặc kệ ta, ta liền nổi giận thật đấy!”.

Hàn Tiểu trong lòng sốt ruột lắm, nhưng hòm thuốc tuyệt không thể buông ra, nàng lên tiếng xin viện trợ: “Chủ tử, Nhạc Nhạc muốn đoạt đi hòm thuốc của tôi”, lời thốt ra hết như nữ nhi đang nũng nịu phàn nàn với phụ huynh, mách đệ đệ bắt nạt nàng vậy. Nhiếp Thừa Nham nghe mà thái dương cứ co rút.

Ai dè Hàn Nhạc cũng hăng hái xông tới: “Thành chủ đại nhân, ngài xem, tỷ ấy hiện tại không cần dùng, trước hết cứ để tôi bảo quản đi, đồ vật không dùng thì thật lãng phí”.

“Ai nói tỷ không cần, hòm thuốc này là chủ tử cho tỷ dùng. Tỷ học nhanh lắm, chẳng bao lâu nữa sẽ dùng tới cái hòm này thôi. Cái khác có thể cho đệ, riêng cái này không được!”. Hàn Tiểu nỗ lực bảo vệ quyền lợi của mình, đệ đệ này khi bướng bỉnh thì rất khó giải quyết.

Nhiếp Thừa Nham nổi giận thật rồi, hai đứa trẻ ranh này không ngờ lại coi chỗ hắn như nhà mình, giành giật đồ đạc ngay trước mặt hắn. “Khởi Dương!”, hắn kêu một tiếng. Hoắc Khởi Dương nhanh chóng bước vào, vẻ mặt rõ ràng đang cố kìm nén bật cười, hiển nhiên là đã ở bên ngoài xem trò hay rất lâu rồi.

“Đem tên mao hài tử này đi ra ngoài!”, Nhiếp Thừa Nham hạ lệnh. Hoắc Khởi Dương lập tức chấp hành, xốc nổi Hàn Nhạc lên ôm trong lòng. Hàn Nhạc bị quân chế thì không chịu bỏ qua, kêu ầm lên: “Thành chủ thiên vị, thành chủ thiên vị! Thành chủ chỉ thương tỷ tỷ, không thương tôi. Tôi cũng muốn cái hòm đó!”.

Hoắc Khởi Dương nuốt chút nữa là bật cười. Nhiếp Thừa Nham quát lên: “Đi ra!”. Hàn Nhạc nước mắt rưng rưng bị ôm ra ngoài.

Hàn Tiểu nhìn dáng vẻ đáng thương của đệ đệ thì lại mềm lòng, muốn ra ngoài đuổi theo, nhưng chợt nghe thấy Nhiếp Thừa Nham quát nàng: “Người lại đây!”. Hàn Tiểu ngừng bước, chợt phản ứng lại bản thân vừa mới nhận được hòm thuốc liền đắc ý vênh vác quá đáng, đã tỏ ra thờ ơ với chủ tử đại nhân rồi.

Hàn Tiểu cúi thấp đầu, bước tới đứng trước mặt Nhiếp Thừa Nham nhận sai.

“Ta là ai?”, Nhiếp Thừa Nham không vui hỏi.

“Là chủ tử”.

“Hòm thuốc là ai đưa cho người?”.

“Là chủ tử”.

“Đồ ăn, đồ mặc, đồ dùng, là ai cho người?”.

“Là chủ tử”, Hàn Tiểu càng đáp càng cúi thấp đầu.

“Đồ ăn, đồ mặc, đồ dùng, tiền và thuốc chữa bệnh của đệ đệ người, là ai cấp?”.

“Cũng là chủ tử”.

Nhiếp Thừa Nham lườm nàng: “Vậy sao người lại vì cái hòm rách đó mà quăng ta qua một bên?”.

Hàn Tiểu vội quỳ xuống, nàng thật sự biết sai rồi, cảm thấy mình không nên như vậy: “Nô tỳ sai rồi, xin chủ tử trách phạt!”.

“Đứng lên, quỳ cái gì mà quỳ!”. Nhiếp Thừa Nham chưa từng nhìn thấy nàng hèn mọn quỳ xuống như thế nên rất không thoải mái. Hàn Tiểu cắn cắn môi: “Chủ tử chó tức giận, nô tỳ bây giờ liền hầu chủ tử xông thuốc”.

“Trước hết đem cái hòm thuốc kia đi chỗ khác. Chướng mắt!”. Hàn Tiểu nghe lệnh, hết sức luyến tiếc ôm hòm thuốc lên, thoa rồi lại thoa, nhìn trái ngó phải một tí, cuối cùng đặt dưới gầm bàn, chủ tử không nhìn thấy nó chắc sẽ không coi là chướng mắt nữa đâu. Nàng quay đầu nhìn như thăm dò Nhiếp Thừa Nham, nghe được hân “Hừ” nhẹ một tiếng, không lên tiếng, nàng ngầm hiểu hân đã đồng ý rồi.

Hàn Tiểu chạy vào chạy ra, bùng tới một cái chậu rửa chân to, đổ chén thuốc nóng hổi vào. Phía trên chậu có vải thô buộc kết thành lưới, giúp Nhiếp Thừa Nham cời tất chân, đặt hai chân hân lên tấm lưới thô ấy, lại lấy tấm vải rộng dày vây quanh chân và mặt chậu, bọc lấy hơi thuốc xông chân. Phương pháp này dùng để dưỡng gân, hoạt máu, thông mạch, cách ba đến năm ngày phải làm một lần. Nhiếp Thừa Nham đau đớn hít ngậm khí, trên trán rất nhanh liền đỏ mồ hôi.

Hàn Tiểu lấy khăn giúp lau mồ hôi cho hân, rồi ấn các huyệt vị trên đùi hân nhằm thúc đẩy hiệu quả của thuốc. Nàng một khi chăm chú thì liền tập trung toàn bộ tinh thần. Bởi trên tay dùng lực lại thêm hơi nóng bốc lên, thế nên chỉ trong chốc lát trong chốc lát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền ửng hồng, sợi tóc bên gò má khẽ phát phơ, tươi tắn xinh đẹp. Nhiếp Thừa Nham vốn đang nghiêng răng nhin đau, trong nháy mắt vô tình ngắm nàng, vậy mà lại mãi niết ngẩn ngơ nhìn. Hàn Tiểu chạm tay vào thấy độ nóng của thuốc không đủ, lại từ bếp lò nhỏ ngoài cửa bê cái ấm sắc thuốc vào, đổ thêm thuốc nóng vào trong chậu.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng bận rộn, bỗng nhiên đưa tay gạt giúp nàng sợi tóc vướng trên gò má vén ra sau tai. Hàn Tiểu chợt cảm thấy trên mặt nóng bừng, thân thể co rụt lại, tiện thể lui ra phía sau rồi cầm ấm sắc thuốc chạy ra ngoài, hít sâu mấy lần, bình phục tâm trạng rồi mới đi vào, quần vải vào chân cho Nhiếp Thừa Nham, tiếp tục ấn huyệt cho hân.

Nhiếp Thừa Nham khẽ nói: “Tiểu Tiểu, bắt đầu từ ngày mai, ta bảo Tử Minh dạy người một số công phu phòng thân. Người vất vả một chút, buổi chiều nhớ dành ít thời gian để tập luyện cho tốt”.

Hàn Tiểu ngừng tay một lát, rất nhanh lại khôi phục như cũ, đáp rằng: “Vâng, chủ tử!”. Tên Hạ Tử Minh này cũng giống Hoắc Khôi Dương, đều là một trong số những cận vệ của Nhiếp Thừa Nham, sau khi tới Nhiếp phủ có gặp qua mấy lần. Nhưng trọng điểm không phải là ai dạy nàng, mà là giống với việc học y, hân vô duyên vô cớ lại bảo nàng luyện võ.

Nhiếp Thừa Nham tựa hồ cũng biết chuyện này có chút không hợp với lẽ thường. Suy cho cùng thì học y mới là hứng thú của nàng, hân tác thành cho nàng cũng coi như là hợp tình hợp lý, còn luyện võ gì đó thì nàng không hề có chút xu nẻo nào. Thế là hân nhủ mảy, mở miệng muốn giải thích: “Người cũng hiểu, chuyện ta bị đầu độc vẫn chưa giải quyết, người ở cùng một chỗ với ta, vạn nhất phát sinh chuyện gì...”.

“Nô tỳ hiểu!”. Hàn Tiểu ngẩng đầu hướng hân cười, tiếp lời: “Nô tỳ nhất định sẽ luyện thật tốt!”. Nàng cúi đầu tiếp tục xoa bóp huyệt vị cho hân, hân mặc dù đã nửa năm không chạm chân xuống đất, nhưng bởi vì được chăm sóc rất tốt, mỗi ngày nàng đều giúp hân vận động và xoa bóp đôi chân nên hình dạng đôi chân vẫn giống như người bình thường, không hề tàn lụi. Hàn Tiểu nhìn chân của hân, không nhịn được nói: “Nô tỳ mặc dù không có bản lĩnh gì, nhưng nô tỳ cũng biết cái lý tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo*. Nô tỳ nhất định sẽ không phụ lòng chủ tử!”.

*Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo: ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con sông lớn để báo đáp.

Nhiếp Thừa Nham há miệng, rốt cục vẫn không biết nói gì cho phải, hồi lâu mới khẽ khẽ “Ừ” một tiếng, coi như là trả lời. Hàn Tiểu ngẩng đầu, lại hướng hân cười, nụ cười thật thản nhiên. Nhiếp Thừa Nham khẽ run, kim lòng không đậu vươn tay xoa đầu nàng.

Xông thuốc tổng cộng mất nửa canh giờ, sau đó Nhiếp Thừa Nham tự mình ngồi xuống vận công. Mọi việc xong xuôi, hân đột nhiên bảo Hàn Tiểu đem cái hòm thuốc tới. Hàn Tiểu không hiểu hân có ý gì, ôm hòm tới mà lòng có chút bất an, dè dặt đưa qua cho hân, nói: “Chủ tử, đồ đã tặng mà còn thu hồi là không hay đâu”.

Nhiếp Thừa Nham không nói không rằng, mở hòm thuốc của nàng ra lật xem một hồi. Hàn Tiểu lại nói: “Chủ tử, nguyên lai làm cái hòm thuốc, chế tạo đao khí và đồ châm cứu, đều là ai dùng của người này. Bởi đều dựa theo lực tay vòng tay của mỗi người mà làm nên”. Ý của nàng chính là cái hòm thuốc này của nàng, người khác dùng sẽ đều không thích hợp.

Nhiếp Thừa Nham tựa cười tựa không, liếc nhìn nàng một cái: “Ta không có hứng thú cướp đoạt cái hòm thuốc của ngươi, cũng chẳng thích đồ ăn vật”. Hàn Tiểu bữu môi biết mình bị giễu cợt. Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Đoàn kiểm ta cho ngươi đâu rồi? Đem tới đây!”.

Hàn Tiểu ngẩn ngơ: “Đoàn kiểm? Để làm gì?”.

Nhiếp Thừa Nham quay đầu nhìn nàng, nghiêm mặt: “Đoàn kiểm đâu?”. Hần phút chốc tựa như nhìn thấu sự chột dạ của nàng, khiến nàng có chút luống cuống: “Đoàn kiểm... tôi...”. Nghĩ rồi lại nghĩ, quả thật không dám nói dối là làm mất rồi, liền nói đã đưa cho đệ đệ.

Nhiếp Thừa Nham cau mày, mặt đen lại, không hỏi nguyên do, chỉ quát: “Đem về đây!”. Hàn Tiểu cúi đầu không dám cãi lời, ngoan ngoãn nghe lệnh đi lấy. Nhiếp Thừa Nham ngồi ở trên giường, nhận lấy đoàn kiểm, tiện tay ném xuống bên gối, mang theo con thịnh nộ đuổi nàng: “Ra ngoài!”.

Hàn Tiểu khổ sở trong lòng, tính khí của chủ tử thật đúng là nặng nề thất thường. Nàng ngượng ngùng vâng dạ rồi lui ra khỏi phòng. Không dám cách quá xa, liền ngồi xuống ngoài hiên cách cửa mấy bước, ngây ngốc nhìn chằm chằm cửa phòng, suy nghĩ một hồi vẫn không rõ chủ tử rốt cuộc đang tức giận cái gì.

Nửa cuối buổi hôm đó, Nhiếp Thừa Nham vẫn không vui, cứ xụ mặt, dù ai nhìn cũng đều biết điều mà tránh xa ra. Ngay cả đứa ôn ào nhất là Hàn Nhạc cũng rất an phận, tích cực chủ động yêu cầu trở về phòng để ngủ sớm. Mọi người ai nấy tránh được thì đều lánh hết, nhưng Hàn Tiểu không tránh khỏi. Nàng buồn bực cả một đêm, nằm trên giường rồi vẫn còn suy nghĩ mãi, có lẽ muốn hoàn thành được đại nghiệp của một thành lũy thì cần phải có tính khí gần dờ gay gắt như thế, khiến người ta sợ hãi, nhìn không thấu tâm tư mới được.

Ngày thứ hai, Hàn Tiểu tan học liền quay về, thấy cái bàn con trước giường của mình có hòm thuốc và đoàn kiểm bày ở trên, mặt trên của hai vật này đều được khắc một chữ “Tiểu”. Nét chữ cứng cáp mạnh mẽ, tự nhiên lưu loát. Hàn Tiểu vuốt ve mặt chữ, bỗng nhiên hiểu ra, trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng lại có chút chua chát, nàng khó mà biểu đạt thành lời cái tư vị ấy.

Từ ngày hôm nay trở đi, theo sự phân phó của Nhiếp Thừa Nham, Hàn Tiểu bắt đầu học công phu phòng thân. Nàng thân thể khỏe mạnh, phản ứng nhanh nhạy, tiếc là không thích hợp luyện võ. Chỉ cần mười ngày, Hạ Tử Minh liền đưa ra được kết luận, hẳn bẩm báo với Nhiếp Thừa Nham, tiểu cô nương Hàn Tiểu này nhiều lắm cũng chỉ luyện thành một số công phu sơ sài thôi, khoa chân múa tay, đối phó với người bình thường để tự vệ thì còn được, chứ nếu đụng phải người trong võ lâm, sợ là thế nào cũng đánh không lại. Nhiếp Thừa Nham trầm ngâm một lúc lâu, chỉ dặn dò mỗi ngày tăng cường luyện tập, không được buông lơi.

Hàn Tiểu tuy luyện võ không thành, nhưng y thuật thì tiến bộ thần tốc. Những kiến thức mà Lý đại phu dạy, nàng đều có thể học một biết mười, thậm chí có một vài lý luận cao thâm, nàng cũng hiểu được đầu ra đuôi. Trước đây nàng vốn đã thuộc nằm lòng kinh dược y thư, hiện tại có chuyên gia chỉ điểm dạy bảo thì tiến bộ phải nói là một ngày ngàn dặm. Vèn vèn hơn hai tháng học tập, sau khi tự mình khảo hạch nàng, Nhiếp Thừa Nham liền bảo Trần tổng quản sắp xếp cho Hàn Tiểu lần lượt đến các y quán hỗ trợ chẩn bệnh.

Hàn Tiểu ở thành Bách Kiều cũng coi như một nửa danh nhân, tiếng tăm phúc tinh của nàng trước khi lên núi Vân Vụ vẫn còn lưu truyền trong thành đến bây giờ. Hơn nữa lại do thành chủ đại nhân đích thân tiến cử, vì thế tin tức Trần tổng quản an bài Hàn Tiểu đi các y quán hỗ trợ khám bệnh vừa truyền ra, các y quán liền tranh lên trước, thậm chí còn cam đoan sẽ để Hàn cô nương có cơ hội thực hành chẩn bệnh, tuyệt không phải giúp đỡ tô làm việc.

Vì vậy Hàn Tiểu cứ thế thuận lợi bắt đầu tiếp xúc các loại bệnh tật, nhận được sự chỉ dạy và tương trợ của các vị đại phu, bắt mạch, kê đơn, trợ giúp cứu chữa người bệnh nặng. Vận phúc tinh của nàng vẫn như cũ, bệnh nhân đã qua tay nàng thì không một ai bị chết. Y quán nào được vị phúc tinh này lưu lại, các vị đại phu ở đấy liền treo trước cửa y quán tấm biển nhằm công khai chiêu khách.

Hàn Tiểu đương nhiên hiểu được ý nghĩa của việc do Nhiếp Thừa Nham sắp xếp này. Một là bệnh nhân trên núi Vân Vụ thường là bệnh sắp chết, nhân số người bệnh có hạn, nàng có thể thấy được tay nghề y thuật cao thâm, nhưng lại không cơ hội xem các loại bệnh thông thường. Còn nếu nàng muốn chân chính nắm vững y thuật, chỉ xem chẩn mấy ca bệnh nặng cũng vô dụng, phải chẩn được đủ loại bệnh nhân mới có khả năng tiến bộ. Mặt khác, Hàn Tiểu cũng không nhìn được mà nghĩ, nàng ở thành Bách Kiều giống trống khua chiêng học y như thế, tin tức này e rằng đã sớm truyền tới núi Vân Vụ, truyền lên đến trên núi thì chuyện này chắc hẳn đã bị tam sao thất bản rồi.

Nhưng việc này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới sự hăng say học y của Hàn Tiểu. Tục ngữ nói dao có hai lưỡi, có thể hại người cũng có thể hại mình, mọi việc sao có thể chỉ có chỗ tốt mà không có nguy hiểm chứ. Thời gian qua Hàn Tiểu tự khích lệ thúc giục chính mình phải đem sự tình nghĩ thông suốt, yên tri phi phúc*, yên tri phi phúc a.

*Yên tri phi phúc: trích từ thành ngữ “Tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc”, nghĩa là họa phúc khôn lường (khó mà lường trước được).

Ngày hôm đó Hàn Tiểu tan ca ở chỗ y quán Thẩm đại phu, không về thẳng Nhiếp phủ, mà lượn quanh ngoại thành, định ra ngoại ô hái ít hoa đào trở về. Những loại hoa hỗn tạp này không đáng bao nhiêu tiền, nội thành hình như rất ít khi thấy, nhưng ngoại thành thì mọc thành từng vùng.

Hái được hoa xong, Hàn Tiểu vác cái hòm thuốc yêu cầu của mình rồi lên đường trở về, vừa đi vừa ngâm nga điệu nhạc nào đó. Hòm thuốc không nặng, bởi chưa đặt vào thứ thuốc nào, nhưng nàng cứ đi tới đâu liền mang theo đó, cảm thấy trong lòng đặc biệt kiên định. Lúc sắp vào thành, nàng nhìn thấy hai cỗ xe ngựa hoa lệ dừng ở ven đường, bên cạnh xe có vài người vẻ như tới tởm xúm lại một chỗ, dường như đang hoảng hốt kêu la.

Hàn Tiểu định thần nhìn lại, hóa ra là có một ông lão bất tỉnh nhân sự ngã ở đấy. Một cô nương từ trên xe ngựa bước xuống, nóng nảy hướng mấy tên đầy tớ quát lên: “Đều ngăn ở đó làm cái gì, mau đưa đi y quán đi, nếu chậm trễ ta sẽ lấy đầu các ngươi!”.

Đám người hầu kia không dám không nghe theo, vội vàng ba chân bốn cẳng dìu ông ấy lên, đang định ôm ông ta đặt lên xe ngựa thì Hàn Tiểu xông tới, kiểm tra hai mắt của ông già liền hoảng hốt, lớn giọng quát mấy người kia: “Đừng động vào ông ấy, buông xuống!”.

Chương 28: Bàn tay phúc tinh

Mọi người nhìn thấy một tiểu cô nương vai mang hòm thuốc, chắc là nô tỳ của nhà đại phu nào đó. Nhưng nhìn trái ngó phải cũng không thấy đại phu đâu, lại nghĩ vẫn là nên nhanh chóng đưa vào y quán trong thành trước miễn khỏi làm lỡ cơ hội sống. Ngay sau đó liền khuôn khuôn vác vác, muốn đưa người lên xe ngựa.

Hàn Tiểu vội vàng xông lên, đứng trước cửa xe giang rộng hai tay ra ngăn cản: “Hắn mồm miệng méo xệch, bất tỉnh nhân sự, chắc chắn là bị trúng gió, tuyệt đối không được di chuyển. Mọi người lại muốn đưa hắn vào thành bằng xe ngựa, vậy chẳng phải muốn hại hắn hay sao, mau mau đặt hắn xuống”.

Bọn nô tài vừa nghe trúng gió đều giật mình, mặc dù đối với loại bệnh này không hiểu nhiều lắm nhưng vẫn biết rằng tỉ lệ tử vong rất cao, nghe tiểu cô nương này nói rõ ràng đâu ra đấy, nhất thời không dám di chuyển nữa, cẩn thận đặt ông lão nằm yên trên mặt đất.

Hàn Tiểu ngồi xổm xuống lật xem đôi mắt rồi bắt mạch cho ông lão, ngẩng đầu nói với mấy nô tài kia: “Một người trong số đây thúc ngựa vào trong thành mời đại phu đến, nói là bị trúng gió nặng, xin thuốc cứu mạng. Những người còn lại đứng ở hướng đầu gió chắn cho gió lớn không xâm nhập vào cơ thể”. Nhóm người thấy tình thế khẩn cấp liền vội vàng đáp ứng, một người chạy tới xe ngựa tháo một con ra, rất nhanh liền phóng như bay rồi đi, những người khác lên xe tháo rèm che ở hướng đầu gió.

Nữ tử vừa mới hô quát hiệu lệnh nhìn động tác của Hàn Tiểu, đưa mắt ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh, nha hoàn kia liền đến gần hỏi: “Cô là người phương nào?”.

Hàn Tiểu một bên mở hòm thuốc rút ra bộ châm, một bên đáp: “Hàn Tiểu, y bợc của thần y”.

“Y bợc?”, nữ tử kia đầu tiên là hoài nghi, sau đó lại thấy Hàn Tiểu đang ấn vào huyệt của ông lão, lớn tiếng quát: “Một y bợc nho nhỏ mà cũng dám làm xằng làm bậy. Nếu tổng quản của chúng ta xảy ra chuyện gì, ngươi gánh nổi sao?”.

Hàn Tiểu điềm tĩnh như thường: “Tôi không làm, vậy cô làm sao?”. Nàng rút trong hộp châm ra một cây kim thô ngắn, siết chặt tay người bệnh.

“To gan, ngươi muốn làm gì? Đã mời đại phu rồi, vậy thì nên đợi đại phu đến mới động thủ”. Nha hoàn bên cạnh gấp đến mức giậm chân, lại giống nữ tử kia sợ là bệnh chứng quái lạ gì, không dám lại gần bệnh nhân, mấy nô bợc ở đó cũng không biết có nên ngăn Hàn Tiểu lại hay không.

Hàn Tiểu chả thèm quay đầu lại, mặc cho nha hoàn kia ở phía sau nàng kêu gào. Nàng dùng sức hướng đầu ngón tay của người bệnh châm xuống, máu từ đầu ngón tay lập tức trào ra, Hàn Tiểu bên châm bên trả lời: “Bị trúng gió bất tỉnh là rất nguy hiểm, nếu không chữa trị kịp thời, sau này cho dù miễn cưỡng nhặt được cái mạng về e rằng cũng sẽ để lại di chứng. Các người nếu muốn cứu ông ta thì chớ có ầm ĩ”.

Nha hoàn kia tức thì im bặt, nữ tử kia cũng không nói chuyện nữa chỉ chăm chú nhìn động tác của Hàn Tiểu. Hàn Tiểu châm hết toàn bộ mười đầu ngón tay của bệnh nhân, mỗi ngón đều nhỏ ra giọt máu, tiếp theo lại xoa nắn hai lỗ tai. Nữ tử kia thấy phương pháp cổ quái của Hàn Tiểu, nhìn không được bèn hỏi: “Đại phu nhà ngươi dạy người khi bị trúng gió thì làm như vậy?”.

“Không, cách chữa trị tốt nhất là châm cứu phối với ngải cứu*. Phải nhìn kỹ, chứng bệnh khác nhau thì châm ở những huyệt cũng khác nhau.” Hàn Tiểu dùng sức xoa xoa đôi tai ông lão, chà xát đến mức đỏ ửng lên: “Nhưng nơi này âm u lạnh lẽo, người bệnh lại không thể di chuyển, nếu cởi quần áo để châm cứu chỉ sợ bệnh tình thêm nặng hơn”.

*Châm cứu phối với ngải cứu: là một phương pháp chữa bệnh của trung y, dùng ngải cứu đã đốt cháy đem hun vào từng huyệt vị.

Nữ tử kia có chút cuồng lên: “Vậy lúc này ngươi đang làm gì đây?”.

“Chích máu”. Hàn Tiểu cầm châm, ở vành tai người bệnh châm đều từng chỗ, máu lập tức lại trào ra.

“Cần cứu ở đâu?”.

“Trong sách thuốc có nói đến phương pháp này, bây giờ tình huống nguy cấp, chỉ có thể thử một lần mới biết”. Nói cách khác, nàng chính là vì cứu người nên mới to gan thử vận dụng phương pháp được ghi chép lại ở trong sách mà thôi. Hàn Tiểu làm xong những việc này, nhìn máu đều đã chảy ra, thở phào rồi thu châm lại, ngồi bên cạnh người bệnh.

Nữ tử kia nắm chặt bàn tay: “To gan thử một lần? Ngươi có biết người người vừa xuống tay là người nào không?”. Hàn Tiểu lúc này mới có thời gian nhìn kỹ nữ tử này, một thân trang phục, trang sức, cách trang điểm, đúng là cao quý lộng lẫy, nhìn ra nàng ta tuổi còn rất trẻ, chắc cũng chỉ khoảng 18, nhưng cử chỉ động tác đều lộ ra phong thái uy nghiêm, có lẽ giống với Long Tam đều là con nhà phú quý? Hàn Tiểu lúc này mới chợt nhớ tới lai lịch của Long Tam ra sao nàng còn chưa biết.

Nữ tử kia giờ phút này đang lờ mờ, Hàn Tiểu mới nhớ vừa nãy nghe nói người bệnh là quản gia của nàng ta, cho nên đáp: “Bệnh nhân này là quản gia nhà cô phải không?”.

Hàn Tiểu thông dong bình tĩnh, nhìn kiểu gì cũng không giống lính mới thiếu kinh nghiệm. Nữ tử kia soi xét nàng lần nữa, cuối cùng chỉ tay vào phía nàng nói: “Nếu quản gia của ta bởi vì hành động xằng bậy của ngươi mà xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ lấy đầu ngươi”. Vừa nói xong chữ “đầu ngươi”, nàng ta dừng lại ngay, bởi lúc này đây ông lão đang nằm trên đất kia đang chậm rãi mở mắt.

Nữ tử vui mừng khôn xiết, chạy tới bên cạnh lão gọi: “Thôi công công*”. Hàn Tiểu lại bắt mạch, thở phào nhẹ nhõm vì lão đã tỉnh, nghe thấy nữ tử đó

gọi công công, không khỏi đưa mắt nhìn. Nàng kia dường như biết mình lỡ lời, hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Tiểu một cái.

*Công công: ông nội/ ông (tôn xưng những người đàn ông lớn tuổi); một cách gọi khác nữa là “Thái giám” trong cung.

Thôi công công tỉnh lại, từ từ lấy lại tinh thần, đã có thể mở miệng nói ra vài lời. Hàn Tiểu vội vàng đỡ mấy nô tài đỡ lão lên xe ngồi, để người bệnh nghỉ ngơi một chút. Không lâu sau, năm sáu con tuấn mã cùng một chiếc xe ngựa vội vàng tới đây, đó là nô bộc ban này đi mời đại phu, còn có Lữ đại phu, còn có Lữ đại phu cùng mấy y bộc của họ.

Vốn dĩ tên nô tài kia định chạy đến tìm Lữ đại phu của y quán nhà họ Lữ vì đó là nơi gần nhất, nhưng Lữ đại phu vừa nhìn cách ăn mặc của người kia liền biết chủ nhân là người có thân phận không tầm thường, nghe kể ở ngoại ô đột nhiên bị trúng gió liền đoán lành ít dữ nhiều, nào dám đi một mình. Nhưng không đi không được, cho nên muốn kéo bè kéo cánh gọi các đại phu của những y quán khác đi cùng, cho dù bệnh nhân có gì bất trắc thì mấy vị đại phu đều cùng nhau xem bệnh, như thế người nhà bệnh nhân cũng không nói được gì.

Mấy vị đại phu nhảy xuống xe ngựa, nhìn thấy bệnh nhân bị trúng gió nặng giờ đang yên lành ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trong xe ngựa thì hoảng sợ cùng cực. Suốt đoạn đường tới đây bọn họ không ngừng thảo luận, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào có thể chắc chắn vô sự, cân nhắc làm sao chăm cứu dùng thuốc mới bảo đảm nhất, đến nơi rồi lại thấy người không việc gì, thấy Hàn Tiểu đứng một bên, mọi người lúc này mới hiểu vì sao.

“Hóa ra là Hàn cô nương có đôi bàn tay phúc tinh”. Lữ đại phu nghe danh Hàn Tiểu đã lâu, đáng tiếc chưa mời được nàng vào y quán làm việc, chẳng phải vì y thuật của nàng giỏi, mà chỉ là muốn dựa vào phúc khí của nàng để làm ăn, nhưng Nhiếp Thừa Nhan vẫn không để cho Hàn Tiểu tới chỗ hẳn làm, hiện giờ cơ hội đến, phải nhìn bọ tang bốc thành chủ đại nhân mới được.

Hàn Tiểu liên tục khoát tay, nàng cũng không ngu, tự nhiên liền hiểu Lữ đại nhân không phải thật lòng tán dương y thuật của nàng, vội vàng dẫn đề tài nói chuyện về bệnh nhân, đem tình hình bệnh trạng của Thôi công công cùng phương thức xử lý ban này của nàng nói lại một lượt. Các đại phu vốn tưởng không phải trúng gió cho nên có thể vô sự, nhưng nghe Hàn Tiểu nói vậy mới vội vàng xem mạch của Thôi công công.

Nữ tử kia lạnh nhạt nhìn Hàn Tiểu cung kính lui sang một bên, nghĩ nếu như các đại phu mà chỉ ra chút sai sót nào của nàng sẽ lập tức trị tội. Vậy nhưng mấy đại phu xem xong mạch đều thấy kì lạ, lôi kéo Hàn Tiểu hỏi han hỏi lâu. Cuối cùng bọn họ đã xác định thời khắc nguy hiểm nhất của người bệnh đã qua, không còn gì đáng ngại, nay chỉ cần ngồi xe ngựa đi chậm chậm, đợi khi vào thành dần xếp chỗ nghỉ rồi chăm cứu tiếp, điều trị mấy ngày nữa là ổn.

Nữ tử âm thầm kinh ngạc, một y bộc nho nhỏ vậy mà cũng có chút bản lĩnh. Hàn Tiểu thấy nơi này đã không việc gì, vội vàng hướng mọi người cáo từ. Sắc trời đã tối, sợ trở về chủ tử lại mắng nàng một trận.

Nữ tử kia lên xe ngựa, nhìn theo bóng lưng xa dần của Hàn Tiểu, lại nghe các đại phu bàn luận sôi nổi: “Phương pháp chích máu này Hàn cô nương học được từ đâu nhỉ? Sao tôi chưa từng nghe nói?”.

“Mấy năm trước nàng ta đã đi qua rất nhiều y quán, nghe nói từng xem qua không ít sách y hỗn tạp, chắc là từ đó học được”.

“Tôi nghe nói lúc nàng ở núi Vân Vụ, đã từng lấy châm đâm tim, khiến cho người đã ngừng thở sống lại”.

“Việc này tôi cũng có nghe nói, là gan nàng quả thực rất lớn. Nhưng y thuật của nàng cũng bình thường thôi. Nàng ở y quán của tôi, rất nhiều chứng bệnh bình thường nàng cũng không biết hiểu lắm”.

“Nói không chừng người ta thật sự có quý nhân phù hộ”.

Nữ tử mặt không biến sắc lắng nghe, sai nha hoàn đi xuống xe hỏi: “Các vị đại phu, vị tiểu y bộc vừa này là của nhà đại phu nào vậy?”.

“Không phải của nhà đại phu nào, nàng là nha hoàn của thành chủ thành Bách Kiều của chúng tôi, tên gọi Hàn Tiểu”.

“Bách Kiều thành chủ?”, nàng mạnh mẽ kéo màn xe ngựa: “Nhiếp Thừa Nham sao?”.

Hàn Tiểu không biết rằng có người nhớ nhưng chủ tử nhà mình, lúc trở lại phủ nàng quả nhiên bị khiển trách.

“Sao lại trễ như vậy?”. Nhiếp Thừa Nham đen mặt, hẳn còn tưởng Thẩm đại phu bận ngày hôm nay quá bận rộn nên làm Hàn Tiểu chậm trễ thời gian về nhà, bèn sai Hạ Tử Minh đi đón người. Kết quả Hạ Tử Minh hồi báo, Hàn Tiểu đã nghỉ làm trở về từ lâu rồi. Điều này làm Nhiếp Thừa Nham rất lo lắng, đang định để người trong phủ đi khắp nơi tìm nàng về.

“Nô tỳ thấy sắc trời còn sớm nên muốn ra ngoài thành lấy một ít cây đào, cho chủ tử và đệ đệ vui vẻ một chút”.

“Trong viện chưa đủ hoa hay sao? Còn cần phải ra ngoài lấy hả?”, hẳn sắp bị nàng làm cho tức chết rồi.

“Trong viện là trong viện, bên ngoài là bên ngoài, lớn lên không giống nhau”, Hàn Tiểu nhỏ giọng thanh minh, thấy Nhiếp Thừa Nham có xu thế càng ngày càng tức giận, hấp tấp nói: “Chủ tử chớ tức giận, hôm nay nô tỳ làm một việc cực kì tốt nên mới trở về muộn”. Nàng đem chuyện cứu người kể lại đầu đuôi gốc ngọn, càng nói càng hớn hờ. Bệnh nguy kịch khó chữa trị như thế, nhưng nàng lại có thể khiến người bệnh hồi sinh. Lấy tư cách một tiểu y bộc không có lai lịch, cũng chẳng có kinh nghiệm mà nói, không đắc ý mới thật là giả dối.

Nhiếp Thừa Nham nghe xong, không những không thay nàng cao hứng mà còn lửa giận ngút trời, vỗ tay vịn ở ghế, quát lớn: “Người, người đúng thật là gan càng ngày càng lớn!”.

Hàn Tiểu nghe xong, trong lòng không thoải mái: “Chủ tử chả phải từng dạy nô tỳ rằng đạo làm y chính là cần thận trọng cùng to gan đầy ư? Hôm nay nô tì nghe theo đạo lý này, thật tâm cứu người, chủ tử lại quả trách. Ngài đứng là không phân rõ phải trái”.

“Người còn mạnh miệng?”, Nhiếp Thừa Nham cả giận nói: “Ta còn dạy người, thấy phiền toái thì đi đường vòng, bất cứ việc gì đều phải bảo vệ bản thân trước, người nghe rồi để đâu?”.

Hàn Tiểu không phục: “Chủ tử cũng không có nói những lời này ý tứ chính là thấy chết mà không cứu, lời không có đạo lý, nô tỳ không nghe!”.

“Láo xược!”. Nhiếp Thừa Nham càng nghĩ lại càng tức giận, chuyện ngày hôm nay là do nàng may mắn cứu được người, đối phương không truy cứu. Nàng đơn độc một người giữa đường ra tay, lại là tình huống nguy cấp. Người ta là đại phu cũng biết lôi kéo theo một đám người để tránh nguy hiểm, chỉ nha đầu này cho rằng cứu người chính là anh hùng. Chuyện như vậy nếu có chút sơ suất nào thì có trăm miệng cũng khó cãi. Đụng phải nhà thế gia, nếu có chuyện gì thật sẽ làm thịt nàng ngay tại chỗ, vậy hẳn biết đi đâu để tìm nàng?

Vừa nghĩ tới việc nàng hồ đồ ngốc nghếch từ chỗ nguy hiểm mà thoát thân, còn ở đây tranh cãi không nghe hấn. Hấn thật sự hận không thể đánh nàng một roi. Tay phải đụng phải cái roi dài ở bên cạnh bàn, vậy mà hấn không làm sao xuống tay được, đành phải chi tay vào mặt đất, hướng phía nàng nói: “Người quý xuống cho ta! Đọc một trăm lần ‘tránh họa làm đầu, tự vệ trước tiên’”.

Hàn Tiểu cắn chặt răng, khổ sở muốn khóc, trước đó vài ngày còn nói là không cho phép nàng quỳ trước mặt hấn, hôm nay lại phạt nàng quỳ, tính tình quả thật biến đổi thất thường, đúng là tính khí vừa thối nát vừa cứng rắn. Nàng chẳng qua là cứu người, nàng đã làm chuyện tốt, nàng rốt cuộc sai ở đâu?

Nàng hai mắt rung rung đón ánh mắt của Nhiếp Thừa Nham, bỗng... một tiếng nặng nề quỳ trên mặt đất, một lần lại một lần đọc tránh họa làm đầu, tự vệ trước tiên. Nàng nhìn Nhiếp Thừa Nham, mở lớn hai mắt, nháy mắt lệ đã rơi xuống, dùng sức trừng hấn, chủ tử không nói đạo lý, nàng làm nô tỳ thế này rất mất hứng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, không được trừng mắt nhìn ta!”, Nhiếp Thừa Nham quát nàng.

Hàn Tiểu giận dữ dứt khoát xoay người đổi hướng quỳ, quay mông về phía hấn, chủ tử xấu xa, chán ghét chủ tử.

Trần tổng quản cẩn thận dè dặt đi vào báo: “Chủ tử, Như Ý công chúa tới chơi”.

Chương 29: Tâm ý tương thông

“Không gặp!”, Nhiếp Thừa Nham dứt khoát từ chối. Hấn còn chưa tính sổ xong với tiểu nữ bộc bất hảo nhà hấn, mấy kẻ không liên can này tới xem náo nhiệt cái gì?

Trần tổng quản lắp ba lắp bắp nhưng vẫn chưa chịu lui ra, cuối cùng nói thêm: “Công chúa nói đến đây để cảm tạ Hàn cô nương đã cứu Thôi công công một mạng”.

Hàn Tiểu đang quỳ đó mãi miết đọc “Nhiếp thị kinh văn” chợt giật mình ngẩng đầu lên. Hôm nay nghe cô gái kia gọi “Thôi công công”, nàng liền đoán cô ta có quan hệ với hoàng thất, nhưng thật không ngờ rằng người ta lại là công chúa a. Nàng vừa mới về đến nhà, vẫn chưa chịu phạt xong thì đã bị người ta tìm tới cửa rồi.

Hàn Tiểu thấp thỏm không yên, chẳng biết vị công chúa này có ý gì nữa, lại nghe Nhiếp Thừa Nham nói với Trần tổng quản: “Người chuyển lời tới nàng ấy, tiểu nữ bộc này của ta còn thiếu dạy dỗ, không cần thiết phải cảm tạ. Công chúa đi đường vất vả mệt nhọc, tốt hơn hết nên sớm quay về phòng trọ nghỉ ngơi”.

Trần tổng quản cúi đầu, lau lau trên trán mặc dù không rơi giọt mồ hôi nào. Vị công chúa kia mang theo cả hành lý đến đây rồi, xem chừng muốn ở lại đây. Chủ tử nói vậy, có lẽ hiểu tính tình của công chúa. Ông lại cứng đầu nói: “Công chúa nói, nếu chủ tử cảm thấy Hàn cô nương thân phận thấp kém, không thích hợp để nàng gặp thì cũng chẳng sao. Trong tay nàng có giữ tài liệu thái tử gửi cho chủ tử, mời chủ tử tới gặp trực tiếp nàng để lấy”.

Tìm Hàn Tiểu đập thình thịch, đến thái tử cũng bị lôi vào cuộc, hẳn là có việc hệ trọng? Nhưng Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Chuyện thái tử muốn thương nghị ta đã biết, nếu công chúa không tiện để lại tài liệu thì cũng không việc gì. Trần tổng quản, người quay lại nói với nàng ấy, thương thế của ta vẫn chưa lành, đi đứng bất tiện, đợi ngày khác hồi phục rồi sẽ đến thăm hỏi”.

Trần tổng quản rốt cục nhận lệnh lui ra ngoài. Hàn Tiểu giật mình quay đầu nhìn về phía chủ tử nhà mình, thầm nghĩ hấn thật to gan, dám cự tuyệt công chúa ở ngoài cửa như thế. Nhiếp Thừa Nham liếc nhìn nàng một cái, hừ nói: “Đọc đủ một trăm lần chưa?”.

“Không đếm!”, Hàn Tiểu thành thật trả lời.

“Vậy đọc lại từ đầu đi!”, Nhiếp Thừa Nham nói với thái độ hôm nay không coi chừng nàng đọc xong “gia huấn” thì không chịu bỏ qua. Hàn Tiểu trề môi, vội đầu tiếp tục đọc, vừa đọc lại vừa cảm thấy hiếu kỳ, chủ tử dám phách lối với công chúa như vậy chắc không phải lần đầu tiếp xúc với nhau. Hôm nay nàng gặp vị công chúa kia, thấy nàng ấy vẫn nhã nhặn cao sang, xinh đẹp như hoa, tuổi tác tầm mười tám, nghìn dặm xa xôi đến đây tìm chủ tử, kiếm cớ đủ kiểu để gặp mặt, tám chín phần mười là có liên quan đến chữ “tình”.

Hàn Tiểu len lén liếc nhìn Nhiếp Thừa Nham, nói đến tướng mạo của chủ tử, theo nàng thấy thì càng chăm sóc càng tốt lên, hồi trước lúc còn chưa bị thương rồi trúng độc nhất định là tuần nhả tiêu sái cực kì. Còn cô công chúa kia, chỉ nói đến khí chất bên ngoài thôi, cùng chủ tử cũng xem như một đôi bích nhân do trời đất tạo nên. Có điều nam thì hà khắc, nữ lại kiều ngạo, ngày ngày đối mặt nhau mà không cãi cọ ầm ĩ đến lật nhà mới lạ.

Nàng nghĩ rồi lại nghĩ, miệng thì giả vờ đọc, còn mắt thì cứ dán chặt trên người Nhiếp Thừa Nham. Rốt cuộc cũng khiến hắn phát cáu: “Ngươi lại đây!”. Hắn vẫy tay gọi nàng.

Hàn Tiểu bĩu môi, nhìn xuống đầu gối một chút, hỏi: “Đi đến hay là quỳ đến?”.

Nhiếp Thừa Nham nghiêm mặt: “Bay đến đây!”.

Hàn Tiểu đứng dậy đi qua đó: “Nô tỳ không có cánh nên đành miễn cưỡng đi đến đó vậy”. Đứng trước mặt hắn, cung kính hỏi: “Chủ tử có gì phân phó?”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng chăm chăm, hồi lâu mới nói: “Biết sai chưa?”.

Hàn Tiểu cắn cắn môi, tuy rằng không phục nhưng cứ quỳ như thế thì đau chết mất. Hơn nữa ban nãy nàng ôm một cục tức nên rất kích động, lúc quỳ xuống dùng lực quá mạnh, đầu gối bây giờ chắc đã bị sưng tím rồi. Có câu “Kê thức thời mới là trang tuần kiệt”*, nàng vẫn nên nhận đi thôi.

*Kê thức thời mới là trang tuần kiệt: kê biết thời thế mới là người tài giỏi (lời khuyên người khác nên nhận ra thực tế mà thay đổi quan điểm).

“Nô tỳ biết sai rồi!”.

“Sai ở chỗ nào?”.

“Sau này nô tỳ nhất định sẽ tránh họa làm đầu, tự vệ trước tiên”, Hàn Tiểu đáp rất trôi chảy.

Nhiếp Thừa Nham quả thực cảm thấy lời của nàng không đáng tin, nhưng cũng chẳng làm gì được, chỉ đành hỏi lại: “Thật là đã nhớ kĩ?”.

“Nhớ kĩ rồi, nhớ kĩ rồi!”, nàng dùng sức gật đầu.

“Hừ!”. Thái độ nhận sai của nàng tốt như vậy, hắn còn có thể nói gì được nữa, nhưng lại truy cứu: “Thế ngươi vừa nãy đang suy nghĩ vớ vẩn gì trong đầu thế hả?”.

“Nô tỳ đang nghĩ vị công chúa đó nhất định đã vừa ý chủ tử rồi”.

“Xem ra ngươi cũng không ngốc đâu nhì, đấy là sự thực”, Nhiếp Thừa Nham thẳng thắn thừa nhận, không hề cảm thấy ngượng ngùng. Hàn Tiểu cúi thấp đầu xuống, Nhiếp Thừa Nham liếc mắt nhìn nàng, nói tiếp: “Ta với nàng ấy không có gì đâu. Năm đó thành Bách Kiều vừa mới xây, ta cần có thể lực của triều đình để củng cố và bảo vệ thành này. Vì thế ta vào cung kết giao với mấy người quyền thế, lúc đó mới quen biết nàng ấy. Sau này chẳng qua chỉ gặp lại có một lần, cũng không thân thiết gì cả. Chỉ là nàng ta thường sai người gửi thư, biếu quà rồi lại chuyển lời tới. Muốn không biết được tình ý của nàng ta cũng khó, nhưng lần nào ta cũng cự tuyệt. Sau đó ta với Vân Nhi yêu nhau, nàng ấy cũng rất thức thời không đến quấy rối nữa”. Hắn nói xong thì cứ nhìn nàng chăm chăm. Lời giải thích của Nhiếp Thừa Nham khiến Hàn Tiểu không được tự nhiên, dường như biến thành nàng truy vấn vậy. Nàng vẫn về góc áo, khẽ khàng “À” một tiếng.

“Lần này nàng ta đến đây, e rằng đã nghe được tin tức Vân Nhi qua đời và chuyện ta bị thương rồi”.

“Người ta đường đường là công chúa, ngần ngại xa xôi đến chơi. Chủ tử lại không gặp, không sợ bị nàng ta trách tội sao? Nô tỳ thấy vị công chúa kia tính khí nóng nảy không vừa đâu”. Có tình hay không không quan trọng, nhưng đừng để vì chuyện này mà đắc tội với triều đình.

Nhiếp Thừa Nham nở nụ cười: “Tính khí nóng nảy? Nàng ta bây giờ vẫn cứ hờ một tý kêu chém đầu người khác sao?”. Hàn Tiểu gật gật đầu. Nhiếp Thừa Nham nhéo mũi nàng: “Nàng ấy sẽ không chém đầu ta đâu, còn ngươi hiện tại đã hiểu được hiểm cảnh của mình ngày hôm nay chưa? Đừng nói người trong hoàng thất, cho dù người nhìn thì bình thường nhưng không rõ lai lịch, nói không chừng cũng có vài phần nguy hiểm. Cho nên chỉ cần không phải việc của mình thì ngươi bớt can thiệp vào. Muốn rút dao tương trợ thì con dao của mình cũng phải thật lợi hại, ngươi hiểu không?”.

Hàn Tiểu ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng gật đầu: “Chủ tử, tuy rằng nô tỳ không quá đồng ý với quan điểm của ngươi, nhưng người cứ nhẹ nhàng nói chuyện với nô tỳ như vậy thì nô tỳ chẳng phải liền nghĩ thông suốt được ngay sao. Thế này tốt hơn nhiều so với việc chủ tử trừng mắt rồi lớn tiếng quát nạt”.

Còn dám công khai ghét bỏ tính khí của hắn hả? Nhiếp Thừa Nham nhìn không được lại trừng mắt rồi: “Trong chốn lát không chộc cho ta nổi giận thì ngươi liền không thoải mái đúng không?”.

“Chủ tử tốt với nô tỳ như thế, nô tỳ cảm kích còn không kịp nữa là, sao có thể chộc giận người chứ”, Hàn Tiểu kéo cánh tay hắn, yếu ớt nói. Hiểu ra được lửa giận của Nhiếp Thừa Nham phạt nàng quỳ ban nãy từ đâu mà tới, trái tim Hàn Tiểu phút chốc liền nóng hầm hập, cảm động vô cùng.

Nàng tỏ ra nhu thuận, lời nói lại mềm mỏng thế này, hắn cũng không khỏi trở nên ôn nhu, nắm lấy tay nàng, nghiêm túc dặn dò: “Tiểu Tiểu, ta vốn cho rằng có người có thể bảo vệ người kia cả đời, nhưng ta phát hiện ra ta sai rồi, hóa ra chuyện đời không phải lúc nào cũng thế. Khi Vân Nhi còn sống, nàng ấy mảnh mai điềm đạm, ta tưởng rằng mình sẽ là chỗ dựa cho nàng ấy suốt đời này, nhất định không để nàng ấy gặp điều bất trắc nào. Nhưng ai ngờ cuối cùng nàng ấy lại chết trước mặt ta, còn bản thân ta cũng rơi vào kết cục tàn tạ”.

Hàn Tiểu nhìn hắn, tim đập thình thịch liên hồi. Nhiếp Thừa Nham tiếp tục nói: “Ta nói với ngươi rằng mọi chuyện có ta, ý bảo ngươi hành sự ở bên ngoài cũng đừng quên có chỗ dựa vững chắc là ta. Nếu người khác bắt nạt hay hãm hại ngươi, chỉ cần ngươi có thể tự bảo vệ mình mà trở về đây, thì chuyện về sau sẽ có ta – người chủ tử này thay ngươi giải quyết. Nhưng ngươi phải hiểu rằng, nếu như ngươi không thể sống sót trở về, cho dù ta có tiền tài

quyền thế cũng chẳng thể giúp gì cho người được nữa”.

Hốc mắt Hàn Tiểu nóng lên, cảm thấy trong lời hắn nói ẩn chứa hàm ý sâu xa, nàng quý xuống: “Nô tỳ chỉ có bản lĩnh gì, đại nghiệp ắt làm không nên. Nhưng việc chủ tử muốn nô tỳ làm, nô tỳ dù có phải liều mạng cũng nhất định sẽ hoàn thành. Nô tỳ chỉ có một yêu cầu, nếu nô tỳ thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì xin chủ tử hãy thay nô tỳ chiếu cố Nhạc Nhạc. Cuộc đời này của nô tỳ không còn vương bận gì, chỉ có mỗi một đệ đệ bảo bối này, mong chủ tử nhất định thành toàn”.

“Không còn vương bận gì?”, Nhiếp Thừa Nham nhủ chặt chân mày, lại nổi giận: “Người đây là đang nói lời trăn trối với ta đó à?”.

“Không, không!”, Hàn Tiểu hoảng đến nỗi xua tay lia lịa: “Nô tỳ vẫn còn muốn sống thật tốt, cái này chẳng phải nói tiếp đầu đề mà người vừa nói đấy ư, thế sự vô thường*, nhờ đâu xảy ra điều bất trắc, nô tỳ nhấn nhủ rõ ràng trước, như thế mới cảm thấy vững dạ hơn”.

*Thế sự vô thường: Chuyện đời luôn thay đổi bất thường, khó mà nắm bắt được.

Hai chủ tớ kẻ ngồi người quỳ, bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu. Nhiếp Thừa Nham vươn tay ôm Hàn Tiểu vào lòng. Hàn Tiểu người cứng nhắc một lát, rốt cuộc cũng thả lỏng, mặc cho bản thân ghé lên đầu gối hắn. Nàng cảm thấy giờ phút này, nàng và hắn tâm ý tương thông.

“Ta không phải là người nhấn tâm như người nghĩ đâu, Tiểu Tiểu”. Hắn vuốt tóc nàng, khẽ nói: “Chỉ là phát sinh một số chuyện, xuất hiện một vài người, khiến cho tình thế không thể không như vậy”.

“Vâng!”, nàng đáp lời, tựa sát vào người hắn, có chút tham luyến sự ôn nhu của hắn.

Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Ta sẽ không đáp ứng người chuyện gì. Ta chỉ nói cho người hay, nếu người tự làm mình xảy ra điều bất trắc, không quay về nhà được, ta sẽ không tha thứ cho người đâu”.

Hàn Tiểu ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn lướt nhẹ qua mớ tóc lộn xộn bên gò má nàng: “Nhớ kỹ, nếu người khiến ta thương tâm, ta chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người”.

“Tôi ...”, Hàn Tiểu không biết nên nói gì. Nàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ý tứ này sao mà khó hiểu thế? Có đánh chết nàng cũng tuyệt không phản bội hay làm tổn thương chủ tử, sao nàng có thể khiến hắn thương tâm được chứ?

“Chủ tử...”. Nàng muốn tỏ rõ quyết tâm, nhưng nhất thời không biết nên nói như thế nào cho phải.

Nàng muốn nói với hắn rằng hắn là đại nhân vật mà lòng nàng ngưỡng mộ nhất. Nàng muốn nói với hắn, tuy rằng tính tình hắn không tốt, cổ họng lại lớn, nhưng nàng không hề sợ hắn. Nàng muốn nói với hắn, cho dù đến đại tiện tiểu tiện hắn cũng không thể tự lo liệu, nhưng nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ hắn. Nàng còn muốn nói cho hắn biết, nàng thích hắn, dù vẫn chưa rõ ràng nhưng nàng cảm thấy nàng thích hắn giống như hắn thích Vân Nhi vậy. Nàng còn muốn nói với hắn rằng mỗi một phần tình cảm tốt đẹp mà hắn dành cho nàng đều khiến nàng vui sướng khôn cùng... Nàng sao có thể làm thương tổn con tim hắn được đây? Đường nhiên sẽ không, tuyệt đối sẽ không, không thể có khả năng đó!

Nàng mở miệng nhưng lại không thốt nên lời. Hắn nhìn nàng, nàng quả thực không biết mình nên phản ứng lại như thế nào mới phải. Cuối cùng, nàng nở một nụ cười với hắn.

Nụ cười của nàng khiến hắn cũng bật cười, hắn vươn tay bẹo má nàng: “Người cái nha đầu thích cười này, toàn làm cho người khác phải tức giận thôi!”, nhưng cũng làm cho người khác có sinh khí. Hắn không nói ra nửa câu sau khen nàng, chỉ vỗ về đầu nàng, rồi kéo nàng dựa lên đầu gối.

“Chủ tử!”, nàng khẽ gọi hắn.

Hắn không nói gì, im lặng rất lâu, mãi sau mới nhẹ nhàng nói: “Tiểu Tiểu, ngày mai chúng ta quay về núi Vân Vụ đi”.

Chương 30: Một vẻ dịu dàng khác

“Ngày mai?”.

Quyết định đột ngột này khiến Hàn Tiểu kinh ngạc. Ngày mai là ngày bảy tháng năm, là sinh nhật tuổi mười lăm của nàng. Ngày này năm ngoái, nàng còn đang cống đệ đệ tới thành Bách Kiêu. Chỉ trong nháy mắt, một năm đã qua, nàng cũng đã đến tuổi cập kê. Mặc dù đã nhiều năm rồi nàng chưa trải qua lễ sinh nhật, nhưng sinh nhật mười lăm tuổi này, nàng vốn nghĩ có thể âm thầm kỷ niệm ở thành Bách Kiêu.

Nhưng nếu Nhiếp Thừa Nham đã nói như vậy, nàng đương nhiên không có dị nghị. Có điều nói đi là đi, một đồng chuyện rắc rối này biết phải giải quyết ra sao?

Nhiếp Thừa Nham đã dùng hành động để chứng minh cho phong cách đã nói là làm, tuyệt không do dự của mình. Hắn thực sự bỏ mặc vị Như Ý công chúa luôn luôn mong ngóng mình kia, bỏ rơi những đại phu xếp hàng chờ phúc tinh tới nhà, bỏ rơi đồng hồ sơ chông chất cao ngập đầu trên bàn, cứ như một người nhàn rỗi vô sự mang theo tỳ đệ Hàn Tiểu trở lại núi Vân Vụ.

Trước khi đi, hắn còn làm một chuyện khiến Hàn Tiểu vừa cảm động vừa bất ngờ. Hắn sai phòng bếp làm một bát mì trường thọ, nấu trứng gà lòng đào, trước lúc lên xe ngựa, hắn đưa Hàn Nhạc tới viện của mình, cho nàng ăn một bữa tiệc sinh nhật đơn giản.

Hàn Tiểu ăn sạch bát mì lớn, không hề quan cái bụng của mình có chứa nổi hay không. Còn trứng gà lòng đào, nàng vắt và lăm mới đoạt lại được từ

trong tay Hàn Nhạc, dùng khăn vải gói lại thật kỹ, giấu đi. Nàng không kim được mà luôn cười, nàng muốn lúc nào cũng cười, cha mẹ cho nàng một cái tên rất hay, bất luận gặp phải chuyện gì, nàng cũng có thể mỉm cười đối mặt.

Ngày bảy tháng năm, Hàn Tiểu và đệ đệ theo chủ tử Nhiếp Thừa Nham trở về núi Vân Vụ.

Rời đi hơn ba tháng, quang cảnh trên núi Vân Vụ chẳng khác tạo nào, trong viện hoa nở rộ, cây cối xanh tốt, suối nước nóng ở hậu viện phủ làn khói nhẹ, cách bài trí trong gian phòng giống hệt như lúc đi.

Nhưng Hàn Tiểu có cảm giác ngọn núi này có chút không giống với lúc trước. Trong lòng nàng vẫn thích Nhiếp phủ ở thành Bách Kiều hơn. Ở đó, nàng có y quán, có thể hành y, có bệnh nhân muốn nàng xem bệnh. Chủ tử tự tại, chúng bộc khiêm nhường, ngay cả Hàn Nhạc mỗi ngày đều vui vẻ chơi đùa; trở lại núi Vân Vụ rồi, bọn họ giống như lại bị nhốt vào trong một chiến trường không có chém giết, máu chảy, nàng tất phải lên tinh thần để chiến đấu.

Ba ngày sau khi lên núi, mừng mười, Vân Vụ lão nhân theo lệ khám bệnh, đúng như Nhiếp Thừa Nham bảo đảm, nàng vẫn được mang hòm thuốc cho thần y tiên sinh.

Lần này Hàn Tiểu không nom nớp lo sợ như lần đầu tiên, mọi việc đều làm quy củ rõ ràng. Nàng chăm chú nghe mấy vị đại phu nói về bệnh trạng của bệnh nhân, thảo luận phản ứng khi dùng thuốc. Nàng phát hiện ra ba tháng không ở trên núi vừa rồi thực sự không uống công khổ cực, nàng giờ đây nghe họ nói có thể hiểu được bảy tám phần, tên thuốc chứng bệnh khi vào đầu cũng đã nhận thức được, không mù mịt như trước kia nữa.

Lần này bốn vị đại phu cùng chẩn bệnh, tất cả bệnh nhân đều có triệu chứng nặng, bệnh lý có chút phức tạp; âm dương, mạch tượng, nóng lạnh, độc khí, ngứa, thông, tiết, châm gì gì đó, họ nói cực nhanh, Vân Vụ lão nhân đáp lại đơn giản, hơn nữa khi kê thuốc còn nói ra một loạt những loại thuốc, một chuỗi rất dài, nếu như không có chút bản lĩnh, quả thực không thể nghe ra được. Tốc độ như vậy, nàng nghĩ nếu chỉ học bằng cách nhớ thì không hiệu quả. Hàn Tiểu vừa gắng học vừa cảm kích Nhiếp Thừa Nham, nếu không nhờ có sự an bài, sự đốc thúc dạy bảo của hắn, nàng lúc này có lẽ sẽ trở thành một nha đầu cu li. Nhưng bây giờ, nàng đang tiếp thu bản lĩnh y thuật diệu kỳ thiên hạ khó gặp.

Hôm nay chẩn bệnh nhân thứ ba, là một vị đại phu tên Đỗ Quế chẩn bệnh. Cả một ngày tâm tình của ông ta dường như không tốt, ánh mắt nhìn Hàn Tiểu cũng rất khinh thường. Lúc Vân Vụ lão nhân bắt mạch, Hàn Tiểu đứng bên cạnh cẩn thận quan sát bệnh nhân, bị Đỗ đại phu này mắng: “Đứng ra kia, người biết cái gì!”.

Hàn Tiểu cúi đầu lui về phía sau, đợi đến lúc Vân Vụ lão nhân và Đỗ đại phu kia thảo luận với nhau thì lại tiến đến quan sát. Ngôn Sam đại phu, người đã gặp trong lần chẩn trước thì ôn hòa hơn, nhỏ giọng an ủi Hàn Tiểu đừng để ý. Hàn Tiểu cảm kích cười cười. Nàng không thêm để ý, sắc mặt đại phu mấy năm nay nàng đã thấy nhiều, cái nàng quan tâm là muốn học được thêm nhiều kiến thức hơn. Thừa dịp đại phu định đi ra ngoài, nàng vội vàng cầm tay bệnh nhân bắt mạch, Ngôn Sam quay đầu lại nhìn thấy, khẽ mỉm cười với nàng.

Ngày hôm ấy trở về viện, Hàn Tiểu bẩm báo với Nhiếp Thừa Nham những điều tâm đắc mà mình học được trong suốt một ngày, những điều không rõ nàng lại thỉnh giáo hắn, sau đó lại hỏi thăm ba mươi tám đệ tử của thần y tiên sinh.

Nhiếp Thừa Nham đáp lại từng câu hỏi của nàng, cũng không hỏi vì sao nàng cảm thấy hứng thú với những đại phu ấy. Hắn chỉ là nhìn Hàn Tiểu thật lâu, ánh mắt theo thân ảnh nàng mà đảo quanh trong phòng.

Hàn Tiểu cảm mình rất hiểu chủ tử. Nàng cẩn thận nghĩ rằng, thật ra thì từ rất lâu chủ tử đã nói hẳn muốn gì, hẳn nói hẳn muốn biết chân tướng. Hàn Tiểu cảm thấy Nhiếp Thừa Nham cũng rất hiểu ý tưởng của nàng, thế nên giữa hai người, có chuyện không cần hỏi, không cần đáp, nàng nhất định sẽ giúp hắn tìm ra chân tướng.

Lên núi vừa được mấy ngày, nàng gặp Thạch Nhĩ. Thạch Nhĩ nói với nàng mọi chuyện đều nằm trong dự liệu, người trên núi đều biết chuyện nàng học y trong thành, cũng biết chuyện nàng thi triển bàn tay tinh diệu cứu một quan lại quyền quý ở ngoại ô. Tất cả mọi người suy đoán, thần y tiên sinh và công tử có chung ý nghĩ, muốn để Hàn Tiểu làm thiếp, bồi dưỡng y thuật, ngày sau giúp công tử tiếp quản núi Vân Vụ.

“Thiếp?”; Hàn Tiểu nhún chân mày.

“Chẳng lẽ lại là chính thất?”, Thạch Nhĩ nhỏ giọng cô xanh trong miệng ra, “Thần y tiên sinh muốn để người tới xưng hỷ, sau lại ký giấy để người làm nha đầu là vì gì chứ? Nhưng người cao nhất cũng chỉ có thể làm thiếp”. Hắn thần thần bí bí xem xét ánh mắt Hàn Tiểu, “Nha đầu, người cùng công tử ăn ngủ cùng nơi, nghe nói hẳn đối với người cũng phá lệ tốt, người nên chuẩn bị tâm lý đi”.

Hàn Tiểu nhặt một cành cây khô nhỏ lên, vô thức chọc chọc xuống mặt đất, “Trong lòng ta tất nhiên biết, nhưng suy nghĩ của ta khác với suy nghĩ của các người”.

Thạch Nhĩ cười ha ha: “Người đúng là thú vị. Đối với tiểu cô nương khác, nếu không khổ sở thì là mừng thầm, sợ hãi cũng là bình thường. Nhìn người xem, rất thông dong”.

“Không suy nghĩ nhiều, không tò mò, đương nhiên sẽ thông dong”.

“Cũng đừng quá vô tâm, Tổ Y quán oán hận người lắm. Trước kia người mang hòm thuốc cho thần y tiên sinh, nghe nói toàn là nhờ vào Tiết đại phu ở bên chỉ điểm che chở. Sau khi người xuống núi, mọi người đều nghĩ người không dám nhận nổi nữa, ai nấy đều chuẩn bị tâm lý xem kịch vui. Nào ngờ xuống núi rồi, công tử lại cho người học y thuật, lên núi rồi vẫn được mang hòm thuốc cho thần y tiên sinh. Trên núi này đồn nhiều lời khó nghe lắm. Sợ là những nữ nhân trong Tổ Y quán sẽ tiểu nhân đâm người”.

Hàn Tiểu buông rèm mắt, “Đâm thì đâm, tay các nàng không mệt ta cũng không đau”.

Thạch Nhĩ suy nghĩ một lát, nhún vai: “Ừ đúng”.

“Thạch đại ca, chuyện người bị rấn cắn lần trước, đã tra ra hung thủ chưa?”.

“Tra ra rồi, mà cũng chưa ra”.

“Ý là sao?”.

“Người giữ phòng nói là ngày đó mê rượu uống say thế nên mới khóa cửa, ta đã tra xét, ngày đó hẳn thực sự uống rượu say, sau khi chúng ta gặp chuyện không may, hẳn vẫn ngáy to ngủ. Còn có một y bộc khác tên Thần Sa, trước kia từng bị ta đánh hai lần, chính là người đã khóa ta bên trong phòng kho. Nhưng sau khi bị bắt hẳn lại nói không biết bên trong phòng có rấn, chỉ muốn trả thù, trêu ta một chút”.

“Trùng hợp như vậy?”.

“Chính là quá trùng hợp khiến cho người ta khó có thể tin, nhưng ta không tra được đầu mối khác”, Thạch Nhĩ sờ đầu, “Hai người này phạm tội, đã bị đuổi xuống núi, không điều tra được gì nữa”.

Hàn Tiểu không nói, Thạch Nhĩ lại nói: “Những ngày người xuống núi, ngoại trừ tin đồn tương đối nhiều thì không có động tĩnh gì nữa. Từ sau ngày ta gặp chuyện không may, mọi người dường như cũng cố kỵ nhiều hơn, không ai dám tìm ta gây phiền toái. Hiện giờ người trở lại rồi, e là nguy hiểm sẽ tới”.

Nguy hiểm sắp tới rồi sao? Sẽ là cái gì? Hàn Tiểu mỗi ngày đều chuẩn bị tinh thần cho mình, nhưng ngoại trừ mất lạnh, thử dò xét, xa cách, nịnh bợ một chút thì nàng không gặp phải chuyện lớn gì.

Mặt khác, Nhiếp Thừa Nham dường như càng ngày càng quan tâm đến nàng. Phàm là nàng ra khỏi cửa, hẳn luôn hỏi nàng đi đâu, đi bao lâu, nếu về muộn hẳn sẽ không vui.

Vẫn có người mỗi ngày len lén tới bẩm báo tin tức sự vụ với Nhiếp Thừa Nham. Hàn Tiểu rốt cuộc biết được đó là Hoắc Khởi Dương và Hạ Tử Minh. Nhiếp Thừa Nham cho nàng đứng nghe, không còn giống như lúc ở thành Bách Kiều nữa. Có điều, khi Hoắc Khởi Dương tới, nàng phải ra ngoài hoặc được sai đi làm gì đó. Lúc đầu Hàn Tiểu không rõ, nhưng sau một thời gian dài, nàng phát giác ra mọi người trên núi đều nghiêng cứu tìm tòi hướng đi, địa vị của nàng. Nàng hiểu, Nhiếp Thừa Nham làm như vậy là để phô trương thanh thế, khiến người ta đoán không ra trong Trúc Nham rốt cuộc có những gì, cũng như nàng và chủ tử có quan hệ thế nào, xa hay gần. Nghĩ như vậy, lòng nàng dễ chịu hơn nhiều.

Cái thứ gọi là nguy hiểm mãi không xuất hiện. Hàn Tiểu trải nghiệm cuộc sống phong phú khác thường, cách hai tháng Nhiếp Thừa Nham sẽ mang tỷ đệ nàng xuống núi ở, sau đó lại quay về núi. Học y, xem chân, hầu hạ chủ tử, chăm sóc đệ đệ là toàn bộ những sinh hoạt trong cuộc sống của Hàn Tiểu. Y thuật của nàng ngày càng tiến bộ, đã có chút ít thanh danh dưới núi, mà ở trên núi thì toàn bắt gặp những ánh mắt lạnh. Dù sao phía trước hai chữ diệu thủ lúc nào cũng đeo theo hai chữ phúc tinh, người trên núi không thích kẻ rom rác gặp may như nàng, cũng có những người tin. Cứ như vậy, chớp mắt đã qua một năm.

Bệnh của Hàn Nhạc không có tiến triển thực chất gì, hai chân hơi có lực rồi, nhưng vừa đi được mấy bước đã lão đảo. Thể chất thì ngày càng tốt, không cần lo lắng tới tính mạng nữa, điều này khiến Hàn Tiểu vô cùng vui vẻ.

Nhiếp Thừa Nham cũng vậy, thân thể ngày càng khang phục, đáng tiếc là hai chân không bao giờ có thể đứng dậy được nữa. Hàn Tiểu càng thân cận với hắn hơn, có những khi không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt, nàng liền hiểu được ý hắn. Những tin đồn mà Thạch Nhĩ nhắc tới, Hàn Tiểu cũng chính tai nghe thấy, mọi người truyền rằng nàng sẽ sớm thành nha đầu thông phòng, chờ thời cơ chín muồi, thân y tiên sinh gật đầu đồng ý, sẽ trở thành thiếp. Cũng có lời đồn rằng thân y tiên sinh trước sẽ cưới chính thất cho công tử rồi mới lập Hàn Tiểu, thậm chí còn đưa sách về các cô nương cho công tử xem. Đây là lời Thạch Nhĩ nói cho Hàn Tiểu biết, nhưng nàng chưa từng thấy cái gì giống như sách, cũng không nghe Nhiếp Thừa Nham đề cập tới, dĩ nhiên, nàng càng không dám hỏi.

Ngày hôm đó Hàn Tiểu xuống núi một chuyến. Dụng cụ chăm cứu của nàng dùng không tốt, phải thay bộ mới, đúng lúc hôm nay có bệnh nhân muốn xuống núi, Hàn Tiểu thuận đường theo xe ngựa vào thành, đến cửa hàng thủ công lấy chân. Vừa vận gặp một nữ bệnh nhân quen biết, mỗi tháng đến kỳ nguyệt thủy đều bị đau bụng, Hàn Tiểu liền chân cho nàng.

Chuyện này làm Hàn Tiểu nhớ tới chính mình mấy ngày hôm trước. Nàng mỗi lần nguyệt thủy tới đều vừa đau vừa lạnh, mà bản thân ngày ngày trầm mê nghiên cứu y thuật, thân thể không tốt cho lắm. Đêm đó nàng đau tới không ngủ được, khiến Nhiếp Thừa Nham tức giận. Hắn mắng nàng thậm tệ một trận, hét lệnh nàng cắt tới gần hắn. Nàng ôm bụng lăm lăm, khom người tới bên cạnh hắn, bị hắn một tay ôm tới.

Hắn vận nội lực, bàn tay vừa lớn vừa ấm đặt trước bụng nàng, để nàng cuộn tròn trong lòng hắn. Hắn trách cứ: “Đừng cho là ta thương xót người. Nửa đêm rồi còn không ngủ cứ rên rỉ kêu đau, ta cũng không ngủ được. Người lần sau mà còn như vậy, ta nhất định sẽ đánh người”.

Hàn Tiểu rất muốn biện luận là nàng vẫn cắn răng không kêu lên tiếng, nhưng hắn mắng nàng như vậy, nàng lại cảm thấy rất vui vẻ, cộng thêm bản thân thực sự không còn sức lực, cho nên nàng im lặng không nói lời nào, mắt cũng nhắm lại, mặc cho hắn mắng chán thì thôi. Ngực hắn thật ấm áp, bàn tay cũng thế, nàng nằm đó, bị hơi thở của hắn vây quanh, bụng ấm lên, đã không còn cảm giác đau, mí mắt rất nặng, sắp ngủ đến nơi. Nàng trộm lười, không quay về giường của mình, mà hắn cũng không đuổi nàng.

Hàn Tiểu nghĩ tới tình cảnh đêm đó, không khỏi đỏ mặt. Mặt trời đang ngả dần về tây, nàng đeo hòm thuốc nhanh chân đi về phía Nham Trúc, đột nhiên rất muốn nhìn thấy hắn. Nàng ra ngoài hơn nửa ngày, hẳn chắc sẽ không vui. Nàng không kim được mà cười, chủ tử của nàng sao có thể hung hăng mắng người mà lại khiến cho người ta có cảm giác rất ấm áp chứ?

Con đường phía trước, chỉ cần rẽ hai lần là có thể nhìn thấy Nham Trúc, nhưng bỗng nhiên nàng thấy Ngôn Sam đại phu vội vã chạy từ phía sau tới, vẻ mặt lo lắng, vừa thấy Hàn Tiểu liền vội vàng chào hỏi: “Hàn cô nương, mau, ta đang lo không tìm được người. Phía sau núi có y bặc ngã bị thương rồi, tình huống nguy cấp, mau cùng ta đi cứu người”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chương 31: Gặp nạn dưới đáy vực

Hàn Tiểu nghe được lời ấy xong vội vàng đi theo Ngôn Sam. Hai người cả chặng đường cố gắng nhanh chân, đi vòng qua phía sau núi, nơi này cỏ cây sum xuê, nhà cửa thưa thớt. Hàn Tiểu nghe nói trên vách núi cheo leo này có một số vị thuốc cực hiếm mới muốn tới đây tìm hái, nhưng quả thật rất khó khăn. Nếu có người bị thương ở chỗ này e rằng khó có người phát hiện được, vậy nên Hàn Tiểu cảm thấy may mắn thay cho người bị thương này vì may có Ngôn Sam dẫn đoàn tiếp viện tới.

Ngôn Sam chạy tới một bên vách núi dốc đứng, hướng phía dưới hô: “Cô cố gắng cầm cự một lát, bọn ta sẽ nhanh chóng nghĩ cách cứu người lên”.

Hàn Tiểu cũng đi tới bên vách đá nhìn xuống, muốn xem tình hình ra sao. Quan sát thấy vách đá dưới kia vừa dốc đứng vừa sâu nhìn không thấy đáy, cây cỏ mọc hỗn tạp, nhìn không thấy bóng người đâu. Hàn Tiểu đang định hỏi: “Người bị thương ở nơi nào?” thì đột nhiên nghe được từ xa có tiếng hét lớn: “Hàn cô nương, cẩn thận!”.

Hàn Tiểu còn chưa kịp phản ứng đã bị một cổ lực đẩy cực mạnh tập kích. Hàn Tiểu cả kinh, vội vàng tránh nhưng không kịp, cả người rơi thẳng xuống vách đá. Khoảnh khắc kinh hãi ấy, dư quang trong mắt nàng chỉ nhìn thấy dáng vẻ hung ác của Ngôn Sam, biểu cảm tàn nhẫn đó khiến nàng kinh ngạc không thôi. Nhưng giờ phút này không cho phép nàng nghĩ kỹ, vách núi ở trước mắt nàng chớp mắt liền xoay vần, đầu bị lộn ngược sau đấy cả người lẫn xuống đáy vực.

Dọc đường va đập loạn choạng vào vách đá, cả người vô cùng đau đớn, Hàn Tiểu theo bản năng lấy tay cào vào vách đá, cố gắng túm lấy bất cứ thứ gì. Trong đầu chợt lóe lên bộ dáng phụng phịu của Nhiếp Thừa Nham, hẳn căn dặn nàng nhớ phải trở về bình an. Một nhánh cây vươn ra giữa đường ngăn cản thể rơi của Hàn Tiểu, nàng trong lúc nguy cấp liền mạng ôm lấy nhánh cây. Hòm thuốc từ cánh tay nàng trượt ra, lăn ầm ầm theo vách núi xuống mất tăm.

Hàn Tiểu thở một hơi dài, nỗ lực lấy lại tinh thần. Chợt mơ hồ nghe thấy ở trên đỉnh vách núi có tiếng người tranh chấp đánh nhau, cành cây dưới thân nàng rung lên bần bật dường như sắp không chịu nổi sức nặng của nàng rất nhanh sẽ gãy lìa. Hàn Tiểu không dám cử động, thần tốc đánh giá hoàn cảnh khắp bốn phía. Cái cây mà nàng đang ôm sinh trưởng ở trên vách núi, trái phải đa số đều là cây thấp còi ngắn, có cành khá cao thì lại không với tới, xa hơn một chút có mấy cây mây và dây leo xem ra vững chắc, nhưng nếu nàng muốn bắt lấy chắc phải bò lên phía trước thêm chút nữa.

Hàn Tiểu đang do dự. Nếu buông cành cây này ra, mấy cây dây leo kia cũng chưa hẳn có thể chịu được sức nặng của nàng, huống hồ còn phải bò lên. Nhưng nếu không buông, nhánh cây trước mắt đã sắp gãy tới nơi rồi. Suy đi nghĩ lại không biết làm sao, Hàn Tiểu sợ hãi đến nỗi tay chân run rẩy, nàng thử nhích người về phía trước, chỉ nghe “rắc” một tiếng, nhánh cây phút chốc nghiêng xuống dưới một tí. Hàn Tiểu kêu cũng không dám kêu, chỉ lẩm bẩm trong lòng: “Cha, mẹ, phù hộ cho con, phù hộ cho con”. Nàng cố gắng quay đầu nhìn lại nhánh cây, vẫn là cò vằn là lá, nhìn không ra sắp bị gãy lìa. Hàn Tiểu nhắm mắt, lại nghe được “rắc” một tiếng, lần này nàng không thể do dự nữa rồi, không dám cử động mạnh, chỉ có thể duỗi dài cánh tay với lên nắm lấy dây leo kia.

Dây leo bị đầu ngón tay nàng đụng vào thì lắc lư không ngừng, muốn bắt lấy mà cứ lệch khỏi tay nàng một tí. Hàn Tiểu xê dịch về phía trước thêm chút nữa, phía dưới nhánh cây trĩu xuống mãnh liệt. Nàng hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói: “Chỉ từ phù hộ tôi, phù hộ tôi, tôi phải về nhà, tôi muốn về nhà”. Lần này đầu ngón tay vừa vặn chạm được đến cành cây nhỏ, nhưng trong chớp mắt, một tiếng “rắc” giòn giã vang lên. Hàn Tiểu chỉ cảm thấy người nhẹ bẫng, cả người hướng phía dưới rơi xuống. Nàng rớt cuộc nghen ngào thét lên, trong lúc hoảng loạn hai tay vô ý thức vùng vẫy, rơi được một đoạn cuối cùng cũng bắt được một thân dây leo. Còn chưa kịp vui mừng đã ngỡ ngàng thấy dây leo đó lại bị đứt. Nàng lại rơi lần nữa, lần này may mắn rơi vào chỗ mấy cây dây leo chăng qua kết thành lưới.

Hàn Tiểu ổn định lại tinh thần, hai tay nắm chặt lấy một cái dây leo, trái phải đánh giá một chút, xác nhận chỗ này đủ bền chắc để đỡ nàng. Vừa mới yên tâm một chút, quay đầu lại thấy một bộ xương khô đối diện nàng, hai hốc to đen ngòm dường như vẫn còn ý thức đang trừng mắt nhìn nàng. Hàn Tiểu chưa hết kinh hồn giờ lại bị dọa đến nỗi kinh hãi hét chói tai.

Cùng với tiếng kêu của nàng, hai tiếng kêu thảm thiết từ phía trên đỉnh đầu nàng truyền đến. Đồng hành với bụi đất đá vụn, hai thân người từ trên đỉnh núi lăn xuống sát sọt bên người Hàn Tiểu rồi lại lăn xuống bên dưới vách đá. Bang bang bịch bịch vang lên một hồi rồi cục cựa cũng yên tĩnh lại.

Hàn Tiểu không dám cử động, ngây người một hồi lâu mới nghe thấy dưới kia có người lớn tiếng rên rỉ chửi bới. Hàn Tiểu vừa nghe vừa cảm thấy thanh âm này rất giống tiếng của Thạch Nhĩ. Nàng lớn tiếng gọi: “Phía dưới là người nào? Là Thạch đại ca sao?”.

Một lát sau nghe được Thạch Nhĩ đáp: “Là tôi, cô không có ngã chết chứ?”. Hàn Tiểu không biết nên đáp lại thế nào, nàng đang nói chuyện với hắn

đương nhiên là không ngã chết, ầm ỉ bảo mình chưa chết đâu mới thật là ngớ ngẩn. Nàng nghe thấy Thạch Nhĩ ở dưới lớn tiếng mắng, cái gì mà “Việc gì phải lẩn quẩn trong lòng, sao cứ thích xen vào việc của người khác, người ta không có chết, chính mình lại suýt chết...” đại loại như thế.

Hàn Tiểu nhìn lên trên, vị trí của nàng hiện giờ cách mép vách đá bên trên một khoảng dài, vách đá vừa dốc vừa hiểm, có muốn trèo cũng không trèo lên nổi, thế nên nàng cúi đầu lớn tiếng hỏi: “Thạch đại ca, huynh thế nào rồi? Bị thương hả?”.

“Cánh tay tôi không cử động được rồi”.

Hàn Tiểu cẩn thận hướng bên ngoài trèo xuống một chút, xem xét địa thế ở bên dưới, lại hỏi: “Cùng ngã xuống với huynh là Ngôn đại phu sao?”.

“Đúng vậy”.

“Hắn ra sao rồi?”.

Dưới kia tựa như có tiếng động di chuyển của Thạch Nhĩ, tiếp đó nghe thấy hắn trả lời: “Thằng cha này một thân máu me, không hề nhúc nhích. Đợi bố mày nghĩ một chút lại đi đập chết mày”. Hắn thờ phỉ phò, dường như vừa thờ một hơi xong liền mở miệng chửi bới.

Hàn Tiểu tỉ mỉ quan sát địa hình, nhìn thấy một chuỗi dây leo nối dài xuống dưới, nhưng bên dưới lại bị cây cỏ cản trở tầm mắt nên cũng không biết địa thế như thế nào. Nàng thăm dò như nửa ngày trời, rốt cục thấy được Thạch Nhĩ từ trong đồng cây cỏ thò đầu ra, Hàn Tiểu khẩn trương hỏi: “Chỗ huynh có an toàn không? Có chướng ngại vật nào không? Cẩn thận kéo lại ngã tiếp”.

Thạch Nhĩ lắc đầu: “Chỗ này là một sườn núi lớn, không có dốc như trên kia, có thể dừng chân ở đây”.

Hàn Tiểu nghe xong lại thận trọng nhìn cảnh phía dưới, xác định mình không thể trèo lên được nữa, bèn quyết định đi xuống dưới cùng Thạch Nhĩ hội hợp. Thạch Nhĩ nhướn mày nhìn nàng cẩn thận dè dặt vịn dây leo xuống tới, bất mãn nói nhao nhao: “Con mẹ nó, cô ngã, lão tử cũng ngã, tại sao cô không việc gì, còn lão tử lại bị thương ở cánh tay”.

Hàn Tiểu bằng mọi giá mạo hiểm xuống được chỗ sườn núi nơi Thạch Nhĩ đang đứng, vừa thở hổn hển vừa an ủi một câu: “Ông trời giữ lại tôi để có người trị thương cho huynh”.

Giờ xuống đây rồi mới phát hiện bụi cỏ cao cao cùng mấy loài thực vật xanh khác đã che khuất đi một mảnh sườn đồi. Phía dưới sườn đồi chỉ có vách núi thẳng tắp, so với sườn dốc trên đỉnh đầu càng nguy hiểm hơn mấy phần. Ngôn Sam ngã nghiêng ở cách đó không xa, trên ngực và đùi đều là máu, có vẻ như đã mất hết sinh khí.

Hàn Tiểu không vội qua đó. Trước tiên, nàng xem cánh tay Thạch Nhĩ bị đá cùng nhánh cây quẹt vào gây ra nhiều vết thương nhỏ, không còn chảy máu nữa, chẳng qua là bị trật khớp nên mới vừa không thể động đậy vừa vô cùng đau đớn.

Hàn Tiểu bảo hắn ngồi xuống, tựa lưng vào vách đá cho vững, sau đó nắm chặt cánh tay bên kéo bên đẩy, kết một tiếng khớp liền nổi lại. Thạch Nhĩ đau quá kêu lên thảm thiết, đang muốn phàn nàn mấy câu lại phát hiện đã cử động được, hắn thử rồi lại thử động đậy cánh tay, vui vẻ nói: “Khà khà, không ngờ ngoài việc biết dùng châm đâm vào tim, cô vậy mà còn biết cả cái khác nữa”.

“Mới vừa nói khớp, huynh tốt nhất đừng cử động nhiều, lấy đai lưng quấn cánh tay lại, miễn khỏi sau này phục hồi không tốt”. Hàn Tiểu xác thực hắn không còn vấn đề gì, bèn đi tới chỗ Ngôn Sam.

Ngôn Sam chảy rất nhiều máu. Theo kinh nghiệm của Hàn Tiểu, nhìn thế này xem ra tình hình của hắn rất nguy kịch, tuyệt đối không thể nào nhảy dựng lên đá thương người. Thế nên nàng yên tâm tới gần, lật người hắn lại đặt nằm ngay ngắn.

Vùng ngực của Ngôn Sam có một vết thương lớn, máu không ngừng chảy ra ngoài, trên đùi cũng có một đường rách toạc. Hàn Tiểu lấy dao găm từ giày ra, cắt đi quần áo hắn để tiện nhìn thương thế hắn. Thạch Nhĩ tới xông vào đá hắn một cước: “Thằng cha này chắc không còn hi vọng gì đâu. Ông trời quả nhiên vẫn có mắt”.

Hàn Tiểu không nói gì, tiện tay nhặt hai viên đá bên cạnh, cắt quần Ngôn Sam ra một mảnh vải, đem hòn đá đặt hai bên chân bị thương của hắn, dùng vải buộc chặt lại. Thạch Nhĩ cau mày nhìn vết thương trên đùi đã ngừng chảy máu, hỏi: “Cô đang làm gì thế?”.

“Tôi không thể để mặc hắn chết”, Hàn Tiểu vừa nói vừa tháo đai lưng Ngôn Sam ra đem cuốn thành một cuộn, đặt ở vết thương trên ngực Ngôn Sam, nỗ lực khiến cho hắn không bị chảy máu nữa.

“Cô nổi điên à?”, Thạch Nhĩ nóng nảy: “Tên này muốn hại cô, muốn mạng của cô, cô còn muốn cứu hắn?”.

“Hắn chết thì ai tới nói cho chúng ta biết chân tướng? Tại sao hắn muốn giết tôi? Tại sao muốn giết huynh? Sao lại muốn hại chủ tử?”.

Thạch Nhĩ sùng sốt. Đúng vậy, tên Ngôn Sam này cùng lắm chỉ là đồ đệ thứ ba mươi hai của Vân Vụ lão nhân, chuyện thừa kế có xếp kiểu gì cũng chẳng tới phiên hắn. Nếu là vì tình, vậy sao không thấy hắn cùng nữ y bợc nào trong Tổ y quán quan hệ gần gũi. Có lẽ nào sau lưng hắn còn có người sai khiến?

Nghĩ đến đây Thạch Nhĩ cũng nôn nóng: “Đúng, đúng, hắn không thể chết được, giữ cái mạng này cho hắn, phải bắt hắn khai ra hung thủ thật sự”. Hắn đưa tay dò xét mạch đập của Ngôn Sam, thấy yếu ớt vô lực, lại thấy hắn chảy nhiều máu như vậy, sợ là không cứu được. Hắn quỳnh lên, đánh Ngôn Sam bốp bốp hai cái bạt tai, la lên: “Người mau tỉnh lại, tỉnh lại, nhanh nói cho ta biết người nào sai khiến người? Là ai?”.

Ngôn Sam vậy mà bị hấn đánh đến tỉnh lại. Hấn rên rỉ đau đớn, hé mắt ra nhưng cái gì cũng không nói, tiếp tục nhắm lại. Thạch Nhi phẫn nộ, vừa định động thủ thì bị Hàn Tiểu quát: “Thế này cũng vô dụng, mau nghĩ biện pháp cứu hấn trước đã”.

Thạch Nhi giận chân: “Còn nghĩ biện pháp gì nữa, hấn đã như vậy rồi, cứu kiểu gì? Tôi chỉ là người thí nghiệm thuốc, cũng không phải là đại phu”.

“Tôi là đại phu”. Hàn Tiểu trong tình thế cấp bách dứt khoát hô to.

Thạch Nhi ngẩn ngơ: “Ồ, vậy thì cô lại chăm cho hấn vài phát vào tim thử đi”.

“Huynh đừng ồn ào nữa, để tôi nghĩ xem, để tôi nghĩ xem”. Hàn Tiểu dùng sức ấn vào vết thương của Ngôn Sam, gấp gấp nhìn xung quanh, người này không thể chết, nàng nhất định phải đào ra chân tướng.

Thạch Nhi bị rống đánh im lặng một lát, sau đó lại bắt đầu lớn vờ: “Hấn như vậy sợ là không được rồi, ngay cả thần y chỉ sợ cũng phải tốn không ít công phu. Huống hồ nơi núi hoang thôn quê này, một y bác nhỏ nhỏ như cô còn có thể có biện pháp gì. Phen này cho dù chiếm được phúc tinh cũng vô dụng. Đừng tưởng rằng công tử sủng ái cô, dỗ cô vui vẻ, cho cô cái hòm thuốc liền trở thành đại phu rồi...”.

“Huynh câm miệng!”, Hàn Tiểu lạnh lùng quát. Nói đến Nhiếp Thừa Nham, Hàn Tiểu lại càng sốt ruột. Chủ tử từng nói hấn phải sống để biết hết chân tướng, hiện giờ chủ tử đang sống rất tốt, nhưng chân tướng lại có khả năng sắp chết rồi. Nàng không thể để cho chân tướng ở trước mắt nàng biến mất. Nàng nhất định phải cứu sống hấn.

“Hòm thuốc, giả như có hòm thuốc của tôi ở đây thì tốt quá”. Dưới tay nàng dòng máu đã chảy chậm hơn, nhưng thân nhiệt hấn lại giảm xuống một chút. Tên Ngôn Sam này, e rằng không qua khỏi rồi.

“Chỗ tôi ngã xuống hình như có thấy một cái hòm thuốc...”, Thạch Nhi còn chưa dứt lời Hàn Tiểu đã mãnh liệt quay đầu nhìn hấn. Thạch Nhi sờ sờ đầu: “Được rồi được rồi, tôi đi tìm xem, tôi đi tìm xem”.

Hấn chạy về phía mới dừng chân lúc nãy. Một lát sau thật sự đã xách một cái hòm thuốc quay về: “Là của cô sao?”.

“Đúng, đúng, mau mở ra, đưa tôi bộ châm”.

“Ai nha, cô thật sự muốn châm vào tim hấn à? Cô chỉ có một chiêu cứu người này thôi sao?”, Thạch Nhi một bên thăm thì, một bên mở hòm lấy châm ra.

Hàn Tiểu buông tay đang giữ vết thương của Ngôn Sam ra, nhanh nhẹn đón lấy, từ bộ châm rút ra mấy cây châm dài mảnh, nhanh chóng cắm lên mấy huyết vị. Thạch Nhi há hốc, kinh ngạc nhìn máu Ngôn Sam chảy chậm lại.

Hàn Tiểu nói: “Ngoài tìm ra tôi còn biết châm chỗ khác nữa”.

“Sau đó thì sao?”, Thạch Nhi nhìn tiểu nha đầu này thêm mấy lần. Chẳng lẽ lời đồn đãi nàng cứu những người kia, thật không phải chỉ dựa vào vận may?

“Sau đó?”, Hàn Tiểu dùng cây kéo cắt bỏ vạt áo trước ngực Ngôn Sam, nhìn vết thương vô cùng thâm, trong lòng chợt lạnh: “Sau đó chỉ còn cách cầu nguyện phúc tinh phù hộ thôi”.

Chương 32: Nhận được cứu viện

Thạch Nhi lộ đầu nhìn: “Chà chà! Vết thương nặng thế này, không cứu chữa nổi đâu. Đừng phí sức nữa. Chúng ta hiện giờ nên nghĩ xem có cách nào lên được trên kia mới phải, vực sâu này ít người lai vãng, chúng ta lại bị kẹt ở đây, đến tính mạng của chính mình cũng khó mà bảo toàn”.

“Nhưng hấn còn chưa tắt thở”, Hàn Tiểu xoay người lại ném cho hấn thanh chủy thủ.

Thạch Nhi lui về phía sau một bước: “Ý cô là cho hấn một nhát dao, ra đi được thoải mái?”.

Hàn Tiểu quay đầu trừng hấn: “Tôi muốn nói chỉ cần hấn còn một hơi thở, chúng ta nhất định không thể từ bỏ việc cứu sống hấn. Nếu như hấn chết rồi, chẳng những không lần ra được đầu mối, lại còn rút dây động rừng, hung thủ ở phía sau nói không chừng sẽ càng trốn kỹ hơn. Tuyệt đối không thể để cho hấn chết!”.

“Cô quả là có quyết tâm...”, Thạch Nhi còn chưa dứt lời đã bị Hàn Tiểu cắt ngang: “Đừng nói nhảm nữa, mau cầm chủy thủ đi tìm ít cây kê* có hoa đỏ thắm về đây. Lúc này tôi đã nhìn thấy có chỗ mọc cây thuốc này”.

*Cây kê: Cây dại, lá có gai, hoa đỏ thắm hoặc là trắng, vàng, dùng làm thuốc, có tác dụng cầm máu.

“Ồ kia, nha đầu này, cô dám sai bảo tôi...”. Lời nói của Thạch Nhi lại một lần nữa bị Hàn Tiểu cắt ngang, nàng vẫy tay đuổi hấn: “Đừng làm mất thời gian nữa, nhanh đi đi”.

Thạch Nhi bị rống đến nổi sững sờ. Hấn nhìn Hàn Tiểu đang bận, không thêm để ý tới mình, ngẫm nghĩ một hồi vẫn là đi tìm cây kê hoa đỏ thôi.

“Huynh có dám chắc nhận biết được...”, hấn đang tìm kiếm thì Hàn Tiểu bỗng nhiên lớn tiếng hỏi. Hấn tức giận quay đầu lại gào lên: “Nhận biết được,

chả phải chỉ là cây kê hoa đỏ thôi ư? Lão tử nhận ra được, có tác dụng giảm nhiệt, cầm máu chứ gì. Lão tử không những nhận ra được mà còn từng ăn qua nó nữa”. Nói xong, Thạch Nhĩ quay trở lại bắt đầu đào, vừa đào vừa tức giận: “Cái món đồ chơi hình dạng xấu xí này sao ta lại không biết chứ. Lão tử tốt xấu gì cũng là người của núi Vân Vụ, không nhận biết được chẳng lẽ để người đời cười rộng rã hay sao? Đúng rồi, phải nho nhả hơn một chút! Tôi nhận ra được”.

Hắn đào mấy cây kê trở về, phát hiện Hàn Tiểu đã đốt một đồng lửa, đang nhét thuốc viên vào miệng Ngôn Sam, bóp bóp yết hầu hẳn, rồi lại rót ra loại nước thuốc gì đó ép hẳn nuốt xuống. Ở núi Vân Vụ, Hàn Tiểu không được tính là đại phu, thuốc trong hòm vô cùng ít ỏi. Thạch Nhĩ bĩu môi, như vậy mà còn muốn cứu người. Hắn vừa đặt cây kê xuống, liền thấy Hàn Tiểu chỉ về phía trước: “Bên kia có cây hành rừng, đi hái một ít về đây”.

Thạch Nhĩ lăm bả lăm bả rời đi, khi quay trở lại còn nói: “Phải nói trước, tôi không ăn thịt người. Cô có nấu ngon đi chẳng nữa tôi cũng không ăn đâu”.

Hàn Tiểu mặc kệ hẳn, nhận lấy hành rừng, cầm lấy một đoạn xù xì đem cắt bỏ hai đầu, chỉ lấy phần ruột rỗng ở giữa rồi đặt sang một bên. Thạch Nhĩ nhìn về hoài nghi, không biết nàng định làm gì. Hàn Tiểu ném cho hẳn hai hòn đá: “Đừng ngăn ra đấy nữa! Dùng y phục lau sạch hai hòn đá này rồi giã nhỏ cây kê. Nhanh lên!”.

Thạch Nhĩ nhận lấy, bắt đầu đi bắt đầu giã thuốc. Hắn nhìn Hàn Tiểu nhẹ nhàng phui sạch bụi bẩn ở vết thương, sau đó nàng quay sang nhìn thuốc trên tay Thạch Nhĩ, ngoắc tay gọi hẳn qua, để hẳn hỗ trợ kéo miệng vết thương ra.

Vết thương đầy máu. Mặc dù Thạch Nhĩ ngày ngày đều tiếp xúc với đại phu nhưng nhìn vào vẫn cảm thấy hơi choáng váng, vội vàng quay đầu qua chỗ khác. Còn Hàn Tiểu thì giống như không việc gì, dùng phần ruột rỗng của hành rừng hút máu tụ ra ngoài từng chút từng chút một. Máu chảy ra ít hơn, vết thương lộ ra càng rõ ràng. Hàn Tiểu lúc này mới lấy khăn sạch trong hòm thuốc bịt chặt vết thương. Thạch Nhĩ ngó sang, thì ra trong hòm có quá ít khăn nên nàng mới nghĩ ra biện pháp lấy ống lá hành hút máu.

Bên trong còn có vài vết thương nhỏ. Hàn Tiểu hơi nóng cây đao nhỏ, khè là vào chỗ vết thương nhỏ khiến nó liền lại. Máu quả thực đã ngừng chảy. Thạch Nhĩ thấy vậy âm thầm kinh hãi, nha đầu này thực đúng là táo bạo.

Thuốc bị giã nát được bọc vào trong tấm khăn vải, vắt ra ít nước thuốc rồi bôi lên vết thương. Các vết thương nhỏ ở khắp nơi cũng được xử lý rất tốt một cách thần kì, những vết rách lớn nhất và dài nhất ở bên ngoài lại không biết làm thế nào. Nơi hoang vu hẻo lánh này lấy đâu ra chi khâu mà dùng? Thạch Nhĩ không dám thở gấp, mắt thấy đến bước cuối cùng là khâu lại, cứ vậy thất bại thì thực đáng tiếc.

Lúc bấy giờ Hàn Tiểu chợt giật mấy sợi tóc dài của chính mình, đặt lên phía trên hòm xem xem sợi nào thích hợp dùng. Thạch Nhĩ hít vào một hơi, đầu óc quái gì vậy, cách này mà cũng nghĩ ra được. Hắn không dám quấy nhiễu nàng, lại nhìn Hàn Tiểu cau mày nhìn kĩ vào mấy sợi tóc, hình như chưa hài lòng, đưa tay lên đầu mình định giật thêm sợi nữa. Thạch Nhĩ vội vàng nói: “Sợi tóc của tôi có lẽ chắc khỏe hơn của cô một chút”.

Hàn Tiểu nghe vậy liền chuyển ánh mắt lên tóc trên đầu hẳn, không chút do dự đưa tay giật mấy sợi. Thạch Nhĩ nghiêng răng kêu đau, nhưng Hàn Tiểu chẳng hề để tâm, chỉ chăm chú nhìn mấy sợi tóc, cuối cùng cũng gặt đầu hài lòng.

Vài sợi tóc dài cùng hai cây châm, Hàn Tiểu rút cục đã vá lại vết thương kia. Phần gian nan nhất đã xong xuôi. Vết thương ở chân đơn giản hơn rất nhiều, dù sao cũng không tổn thương đến chỗ hiểm, chẳng qua vết thương có hơi lớn, nhìn dọa người mà thôi. Sau khi Thạch Nhĩ cố gắng hiến vài sợi tóc một lần nữa thì cũng xử lí thỏa đáng.

Nhìn Ngôn Sam lẳng lẳng nằm đấy, cũng không biết hẳn còn có thể chống cự được bao lâu. Thạch Nhĩ ngửa đầu nhìn đỉnh núi: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Tôi đoán rằng chính mình không thể leo lên nổi. Phải đợi người tới cứu thôi, phỏng chừng lúc đó chúng ta đã biến thành bộ xương khô rồi”.

“Phía trên đúng là có một cái đầu lâu khô”. Hàn Tiểu vừa nói vừa đi loanh quanh, nhặt một ít cành khô và đào một số dược thảo về: “Chúng ta phải đốt thành đồng lửa lớn hơn, đốt cả thảo dược để tạo thành khói đen, truyền tín hiệu lên trên núi, chắc chắn sẽ có người tới cứu chúng ta”.

“Nghĩ hay quá nhỉ. Nơi này ở phía sau núi, xem, trời sắp tối rồi, sẽ không có người đến đâu. Bọn họ căn bản không nhìn thấy khói mà cô đốt lên được”.

Hàn Tiểu nghiêm túc trông chừng đồng lửa: “Vậy cũng phải đốt, đêm xuống chỗ này sẽ rất lạnh. Cho dù hai người chúng ta chịu đựng được, nhưng Ngôn đại phu thì không thể. Thừa dịp bây giờ vẫn còn nhìn thấy, tôi sẽ đi tìm chút thảo dược quay về, phỏng chừng có chuyện xảy ra”. Nàng nói xong liền cầm chủy thủ đi thật.

Thạch Nhĩ nhìn bóng lưng của nàng, buồn bực nghĩ sức lực của cô nương này từ đâu ra vậy, hết như dùng mãi không hết. Nơi rừng núi hoang vu này, toàn vách núi dựng đứng, xung quanh lại chẳng có ai giúp đỡ, không nước không lương thực, trên đỉnh đầu là một cái đầu lâu khô, bên chân là một người dờ sống dờ chết. Hắn là đàn ông mà còn cảm thấy sợ hãi, một tiểu cô nương như nàng vậy mà lại bình tĩnh lo liệu việc này việc nọ.

Đang nghĩ ngợi thì thấy Hàn Tiểu bỗng quay lại, nói với hẳn: “Lúc nãy quên nói với huynh, nhớ trông chừng đồng lửa, chắc chắn sẽ có ích. Người khác thì tôi không biết, nhưng chủ tử nhà tôi mà thấy tôi chưa về nhất định sẽ đi tìm. Phu xe biết tôi đã quay về núi, chủ tử tìm mọi nơi không thấy, ắt sẽ nghĩ ra phía sau núi. Cùng lắm thì chúng ta nhịn đói một đêm, chống đỡ đến ngày mai nhất định sẽ có người tới cứu”. Nàng nhìn Ngôn Sam: “Phiên toái chính là đây, chẳng biết tình trạng này hẳn có thể chống cự được đến ngày mai hay không. Tôi đi hái thuốc, nhất thiết phải khiến hẳn tỉnh lại”. Nàng nói xong liền chạy đi mất, vừa chạy vừa nói: “Huynh coi chừng lửa, và cả Ngôn đại phu nữa”.

Thạch Nhĩ ngoáy ngoáy lỗ tai, trông lửa thì còn hợp tình hợp lí, chứ trông Ngôn Sam thì có gì đẹp mắt, chẳng lẽ lại có dã thú xuất hiện tha hẳn đi? Thạch Nhĩ và Hàn Tiểu đều không để ý tới con chim ung đầu đỏ đang lượn lờ trên đầu bọn họ, bay luẩn quẩn một hồi lâu mới rời khỏi.

Dự tính của Hàn Tiểu vốn là ngày mai, thật không ngờ ngay tối hôm đó viện binh liền tới. Lúc ấy sắc trời đã tối, vàng trăng sáng cũng ló lên cao, Hàn Tiểu đang kể cho Thạch Nhĩ nghe về con đường cầu y gian nan của nàng và đệ đệ. Nàng an ủi Thạch Nhĩ chớ nên nóng nảy, phải lạc quan, nhất định sẽ có

người tới cứu bọn họ. Lối vừa mới dứt đã nghe phía trên có người kêu: “Hàn cô nương, Hàn cô nương, cô ở đâu?”.

Thạch Nhĩ ngay lập tức nhảy dựng lên, hướng về phía trên dốc sức kêu cứu, kết quả đối phương vẫn cứ gọi Hàn cô nương. Thạch Nhĩ gấp đến độ muốn nhảy lên liều mạng với hần một phen, không có Hàn cô nương thì không cứu hần sao? Hàn Tiểu ở một bên vội vàng xông lên hỏi đáp: “Hoắc đại ca, là tôi, tôi ở đây!”. Nàng cầm ngọn đuốc quơ quơ, hi vọng đối phương có thể nhìn thấy.

Người đó quả nhiên là Hoắc Khởi Dương, hần lớn tiếng hỏi tình trạng của Hàn Tiểu, hần là muốn nghĩ cách làm thế nào để cứu nàng lên. Hàn Tiểu nhất nhất đáp lại, nghe Hoắc Khởi Dương bảo bọn họ đừng hoảng hốt, kiên nhẫn chờ một lát. Hàn Tiểu hưng phấn đến nỗi lôi kéo Thạch Nhĩ nhảy cẫng lên: “Huynh xem, huynh xem, tôi đã nói là chủ tử sẽ tới cứu tôi mà!”. Thạch Nhĩ gãi gãi đầu, cảm thấy vẫn không thể tin nổi.

Tiếng động ở trên vực càng ngày càng lớn, hiển nhiên liên tục có không ít người đến đây, đốt đuốc, vút sợi dây thừng xuống. Trắc trở mấy lần, rốt cuộc Hàn Tiểu là người đầu tiên được Hoắc Khởi Dương che chở đưa lên đỉnh núi. Người trên đỉnh núi đông hơn so với dự kiến của nàng, cây đuốc sáng chói khiến nàng nhức mắt, nhưng chỉ cần liếc qua nàng đã nhìn thấy Nhiếp Thừa Nham ngồi trên xe lăn.

Lúc bấy giờ nàng mới ý thức được bản thân vừa dạo quanh một vòng cửa âm phủ, bắt đầu cảm thấy sợ hãi, suýt chút nữa là nàng không thể gặp lại chủ tử rồi. Bóng người xung quanh rất đông, có nhiều tai mắt, nàng chẳng hề nhìn ai khác, nhưng cũng không dám nhào tới gần Nhiếp Thừa Nham, chỉ đành đứng đó cắn môi kìm nén bật khóc.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng chằm chằm, một lúc lâu rốt cuộc cũng vươn tay về phía nàng. Hàn Tiểu vội vàng tiến tới, cẩn thận nắm lấy bàn tay ấy, trong đám đông chỉ nghe thấy tiếng hần khẽ nói: “Chúng ta trở về”.

“Vậy Thạch đại ca và Ngọn đại phu...”.

“Người còn dám quản người khác?”.

Hàn Tiểu bị dọa cho sợ run lên, vội vàng dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay hần: “Không dám, mặc kệ người khác, chúng ta trở về”.

Nhiếp Thừa Nham vẫy tay về phía sau một cái, một tên thị vệ mà Hàn Tiểu chưa từng gặp qua bước lên đẩy chiếc xe lăn đi. Nhiếp Thừa Nham quay sang nói với người bên cạnh: “Trông chừng bọn họ, không được để cho bất cứ ai chết”.

Hàn Tiểu nghe xong, lại nhìn thấy Hoắc Khởi Dương và Hạ Tử Minh đều ở đây. Nàng mơ hồ cảm thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng, không dám nghĩ thêm nữa, rất biết điều đi theo Nhiếp Thừa Nham quay về Nham Trúc.

Thị vệ ở bên ngoài Nham Trúc đã bị đổi, người mới lại là khuôn mặt từng gặp ở Nhiếp phủ dưới chân núi. Nàng mới mất tích có nửa ngày thôi, xem ra động tĩnh của Nham Trúc cũng thật lớn.

Bước vào phòng, mọi người nghe lệnh lui ra ngoài. Nhiếp Thừa Nham hất tay Hàn Tiểu ra, quát nàng: “Đứng ngay ngắn!”. Hàn Tiểu ngoan ngoãn đứng yên.

“Có bị thương không?”.

“Có vài vết xây xước nhỏ thôi, không nghiêm trọng”.

Hần nhìn nàng chằm chằm: “Xoay qua chỗ khác để ta nhìn xem”.

Nàng chậm rãi xoay một vòng, hần xem xong rồi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: “Đi ra chỗ hồ nước tắm rửa. Tắm sạch sẽ rồi ra ngoài quỳ, viết một trăm lần ‘Không quản việc người, trách xa hiểm nguy’. Viết xong rồi mới được phép ăn cơm, đi ngủ”.

Hàn Tiểu bĩu môi, trong lòng chẳng vui vẻ gì. Rõ ràng nàng chính là người bị hại, nàng ngã xuống vách núi, nàng bị kinh hãi. Nhưng hần đến một câu an ủi cũng không có, cũng chẳng hòa nhã với nàng thì thôi, lại còn phạt nàng. Nhiếp Thừa Nham quay đầu, không nhìn nàng, chỉ quát: “Nhanh đi!”.

Hàn Tiểu hít hít lỗ mũi, ngơ ngác ngác rời đi. Sau khi tắm xong trở lại, Nhiếp Thừa Nham đang tựa vào đầu giường đọc sách, biết nàng vào mà chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Ra ngoài quỳ viết đi! Ta muốn xem xem ngươi phải trải qua mấy lần mới nhớ được”.

Hàn Tiểu không nói lời nào, cúi đầu ra phòng ngoài. Trên chiếc bàn con ở phòng ngoài đã chuẩn bị xong giấy bút mực nghiên, phía trước bàn còn bày cái đệm mềm. Một tiểu bộc của Nhiếp phủ hướng nàng nọ nọ cười rồi chỉ chỉ vào cái đệm, lại bụng thức ăn tới, nhỏ giọng nói: “Ăn xong rồi hãy viết”.

Hàn Tiểu nhìn sang cửa phòng trong, bụng bắt lên bắt đầu ăn. Nàng quả thực rất đói bụng, thức ăn đều nóng hôi hổi, trái tim nàng cũng ấm áp hẳn. Không ai dám chống lại mệnh lệnh của chủ tử, tiểu bộc bảo nàng ăn xong rồi mới viết, nhất định là do chủ tử cố ý phân phó, nghĩ đến đây lòng nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Ăn no xong, nàng quỳ gối lên chiếc đệm êm ái viết chữ. Hoắc Khởi Dương bước vào thấy Hàn Tiểu bị phạt, còn cười với nàng, rồi đi vào phòng trong. Bản thân Hàn Tiểu hiện giờ thân mang tội lỗi, Nhiếp Thừa Nham lại đang trong cơn tức giận, nên nàng chẳng dám nghe ngóng lung tung, chỉ biết nỗ lực viết gia huấn mới – “Không quản việc người, trách xa hiểm nguy”. Viết dòng này sang dòng khác, nàng vừa mệt vừa buồn ngủ, cuối cùng nằm ngủ gục luôn ở trên bàn.

Trong lúc mơ hồ có nghe thấy tiếng người nói chuyện, có người ôm ngang nàng lên. Nàng rất buồn ngủ, không thể mở mắt ra được, mông lung nghe được thanh âm của Nhiếp Thừa Nham: “Đề ta!”. Sau đó nàng cảm thấy từ trong ngực của người này bị đặt vào trong ngực của người khác. Tiếp đó,

bao quanh nàng đều là hơi ẩm, ngực của người đó rất rộng, chần cũng rất ẩm, nàng thoải mái chìm sâu vào giấc ngủ.

Chương 33: Câu đố khó giải

Chắc hẳn do chịu phải sự kinh hãi lúc ở dưới vực núi, lại thêm bận bịu mệt mỏi suốt một ngày, nên đêm ấy Hàn Tiểu ngủ rất say. Đến khi tỉnh dậy thì phát hiện ra bản thân đang nằm trên chiếc sạp nhỏ của mình trong góc phòng. Nàng giật mình nhớ lại cái ôm ấm áp cùng lời nói dịu dàng đêm qua, chẳng lẽ lại là ảo giác trong mơ? Nàng quay đầu liền nhìn thấy bức tường bên cạnh sạp dán đầy rẫy những trang giấy mà nàng từng viết: “Không quản việc người, tránh xa hiểm nguy”, Hàn Tiểu tròn trĩnh mắt, lại quay sang nhìn tấm bình phong bên cạnh sạp, cũng dán đầy mảnh giấy in dòng chữ “Không quản việc người, tránh xa hiểm nguy”. Hàn Tiểu ngồi ngây ngô cả nửa ngày trời, méo máo vô đầu, thật lâu sau mới rời giường.

Vòng qua tấm bình phong, đảo mắt quanh phòng nhưng chẳng thấy Nhiếp Thừa Nham đâu, Hàn Tiểu có hơi hoảng sợ. Phải biết rằng nàng và Nhiếp Thừa Nham ở chung một phòng đã lâu, sớm đã thành thói quen rồi, chả có gì phải kiêng kỵ nữa. Ngay cả tấm bình phong che trước sạp nàng cũng ít khi kéo ra, dù sao nếu không có người giúp đỡ thì Nhiếp Thừa Nham cũng khó mà tự mình xuống giường. Bình thường nàng giúp hắn thu xếp ổn thỏa, buông màn xuống, sau đấy mới có thể yên tâm đi làm việc của mình. Hiện tại kéo tấm bình phong ra nhưng người không thấy đâu, khiến Hàn Tiểu cảm giác có chút mất mát. Đường như nàng và Nhiếp Thừa Nham bỗng nhiên xa cách hẳn. Hoặc giả, Nhiếp Thừa Nham không có nàng cũng vẫn có thể sống rất tốt.

Hàn Tiểu đi ra sau viện lấy nước, vào Nhĩ phòng* rửa mặt súc miệng xong xuôi lại quay về phòng. Tiếp đó liền thấy tiểu bộc của Nhiếp phủ bước vào, bày biện đồ ăn cho nàng: “Hàn cô nương, đã quá giờ Ngọ rồi. Chủ tử không cho gọi cô dậy, cô cứ dùng cơm trước đi. Chủ tử đang ở tiền viện trò chuyện với thần y tiên sinh”.

*Nhĩ phòng: Căn phòng bên cạnh phòng chính hoặc đại điện, cửa thành. Thời xưa, phòng giữa giành cho người có vai vế cao dùng, còn Nhĩ phòng đa phần giành cho nô bộc, nô tì ở.

Hàn Tiểu ngẩn ngơ chốc lát, cảm ơn rồi nhanh chóng bắt đầu dùng bữa. Nàng trầm nghĩ, tại sao Nhiếp Thừa Nham lại không gọi nàng dậy, hung thủ xuất hiện liền không cần nàng nữa sao? Nàng vội vội vàng vàng chạy tới tiền viện, cửa phòng đóng chặt. Người của Nhiếp phủ và núi Vân Vụ từ tít tở cho đến thầy thuốc đều có mặt, ngay cả Lâm Chi cũng ở trong đám người đó. Tổng quản Bạch Anh đang đứng chờ ở đây, thấy Hàn Tiểu đến thì khẽ gật đầu, khoát khoát tay ý bảo các chủ tử trong phòng không cho phép bất cứ ai tiến vào.

Hàn Tiểu tuy lòng bất an nhưng cũng chỉ đành đứng chờ cùng với mọi người. Đợi hơn nửa ngày trời, cửa phòng rốt cục cũng mở ra. Vân Vụ lão nhân ra trước tiên, những người khác vẫn giữ nguyên vị trí còn Lâm Chi thì gấp gáp xông lên: “Thần y tiên sinh, cha tôi nhất định đã bị kẻ gian hãm hại. Kính mong thầy y tiên sinh điều tra rõ ràng để báo thù cho cha tôi”.

Hàn Tiểu mù mịt, không phải là chuyện của nàng, Thạch Nhĩ và Ngôn Sam ư? Sao lại kéo theo cả Dương Lâm đại phu vào? Chẳng lẽ Ngôn Sam thú tội rằng chuyện này có liên quan đến Dương đại phu? Báo thù lại là chuyện gì nữa đây?

Vân Vụ lão nhân không để ý tới Lâm Chi, chỉ quay đầu liếc nhìn Nhiếp Thừa Nham, sau đó dẫn đầu ra khỏi viện. Lâm Chi đây đưa đến cùng, đôi đồng tử ngân ngấn nước, đáng vẻ khổ sở đáng thương: “Công tử...”.

Nhiếp Thừa Nham chẳng thèm liếc nàng một cái, nói với tiểu bộc ở bên cạnh: “Đẩy ta về phòng”. Hàn Tiểu sững sốt, sao không gọi nàng dậy nhỉ? Tiểu bộc đẩy Nhiếp Thừa Nham quay về viện trong, Hàn Tiểu cùng Lâm Chi vẫn đứng ngốc ở đó. Lâm Chi nhìn theo bóng lưng xa dần của Nhiếp Thừa Nham, nước mắt rốt cục cũng tuôn ra, nàng ta hung hăng lườm Hàn Tiểu một cái mới xoay người rời đi.

Trong lòng Hàn Tiểu dậy lên một cảm xúc khó tả, chỉ qua một đêm thôi mà nàng đã bị lạnh nhạt rồi ư? Còn Thạch Nhĩ, không biết tình hình hiện tại của huynh ấy ra sao nữa? Vết thương của Ngôn Sam cũng không biết giờ thế nào rồi, hẳn phải chẳng đã chịu khai ra hung thủ rốt cục là ai? Nàng suy đi nghĩ lại, cảm thấy những chuyện này vẫn chẳng quan trọng bằng việc của chủ tử, thế nên ngay sau đó liền vội vã quay về phòng.

Bước vào đúng lúc nghe thấy Nhiếp Thừa Nham sai mọi người lui ra ngoài. Hàn Tiểu khẽ cắn môi, đi đến đứng hầu bên cạnh ghế của hắn, lí nhí gọi: “Chủ tử!”.

Nhiếp Thừa Nham không đáp lại nhưng cũng chưa hạ lệnh nàng lui đi. Cho đến khi mọi người trong phòng đều đi ra hết, cửa phòng được đóng lại, bấy giờ hắn mới dời tầm mắt lên người nàng. Hàn Tiểu thấp thòm trong lòng, lại gọi một tiếng: “Chủ tử!”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên nói: “Đêm qua ngươi chỉ mới viết có sáu mươi tám lần”.

Hàn Tiểu sững sốt, sao lại nhắc đến chuyện này? “Vâng, vậy hôm nay nô tỳ sẽ viết lại”.

“Hừ!”, Nhiếp Thừa Nham tỏ vẻ không vui, cái cảm giác quen thuộc cuối cùng cũng quay lại rồi. Hắn lười biếng nói: “Ta mệt rồi, ngươi đi lên giường”.

Ban này bao nhiêu tít tở còn ở đây thì hẳn không quay về giường, giờ chỉ còn mỗi mình nàng hẳn lại làm khổ người ta. Nhưng như thế lại khiến Hàn Tiểu mừng thầm. Nàng đáp lời: “Vâng, thưa chủ tử”, sau đó đẩy hắn đến bên cạnh giường, bờ vai nhỏ gầy đỡ lấy hắn, dùng lực nâng lên, di chuyển hắn lên trên giường. Khom lưng giúp hắn cởi giày, đặt chân cho ngay ngắn lại.

“Chân ta đau”.

Nàng ngồi xuống, cẩn thận xoa bóp cho hắn. Hắn nhắm mắt lại, nói tiếp: “Ngươi khiến ta giận lắm”.

“Nô tỳ thực không có ý”. Hàn Tiểu đáp lời nhưng tay vẫn không dừng xoa bóp.

“Không có ý mà đã khiến người ta giận đến thế. Sau này mà có ý thật thì còn đến mức nào nữa”. Hân hiển nhiên là đang vạch lá tìm sâu.

Hàn Tiểu chẳng nói gì, tiếp tục chăm chú xoa bóp, ai ngờ lại càng làm Nhiếp Thừa Nham không hài lòng: “Tại sao không nói rằng ngươi tuyệt đối sẽ không có ý chọc giận ta? Thế mới giữ lại cho mình một con đường lui chứ”.

Hàn Tiểu không dám nói tiếp, gờ mà khen hân anh mình có lẽ nào sẽ càng khiến hân nổi giận? Nàng xoa bóp đến đùi của hân, hân điều dưỡng rất tốt, thân người cùng bắp đùi rõ ràng đã có nhiều thịt hơn, rắn chắc hơn.

Nhiếp Thừa Nham thoải mái thở phào một hơi, lại tiếp tục quát nàng: “Nói đi!”.

“Nô tỳ không biết nói gì”.

“Ngươi có thể cảm tạ ơn cứu mạng của ta, thể hiện ra lòng trung thành. Còn có thể cam đoan với ta sau này tuyệt không gây ra những chuyện phiền toái như thế này nữa”. Giọng điệu kiêu ban ơn của hân vậy mà lại bộc lộ ra vài phần nghiêm túc.

Hàn Tiểu ngừng tay, ngẩng đầu hỏi: “Hôm qua, chủ tử làm cách nào tìm được tôi vậy?”.

“Thấy ngươi mãi vẫn chưa trở về nên ta phái người đi dò hỏi phu xe, hân nói đã đưa ngươi lên núi. Ta tự nhiên liền biết đã xảy ra chuyện gì rồi, bèn sai Khởi Dương bọn họ điều người đi tìm kiếm khắp núi. Cuối cùng Xích Thủ báo tin về đã phát hiện ra ngươi ở dưới vực”.

“Xích Thủ?”.

“Con chim ưng đầu đỏ ấy là do ta thuần dưỡng, huấn luyện đã nhiều năm, dùng để tìm người, đưa thư, la dò tin tức”.

Hàn Tiểu tiếp tục xoa bóp, không nhận được mở lời: “Trình thám của chủ tử...”. Nàng đột nhiên im bật, nửa câu sau “sao phải gạt tôi” kịp thời nuốt trở vào. Nàng có tư cách gì mà oán trách chứ.

Nhiếp Thừa Nham dường như không nghe thấy, lại nói: “Đêm qua sau khi cứu các ngươi lên, Thạch Nhĩ và Ngôn Sam đã bị thẩm tra cả đêm”.

“Ngôn đại phu tỉnh rồi ư?”.

“Ừ, trời vừa sáng đã tỉnh rồi. Lão già đích thân đặt câu hỏi, Khởi Dương ở bên cạnh cùng thẩm vấn”.

“Vậy, sao hân lại muốn giết tôi?”.

Nhiếp Thừa Nham kéo nàng ngồi sang bên cạnh, trả lời: “Hân nói không ưa một đứa nha đầu lai lịch không rõ lại có thể đi vác hòm thuốc cho lão già. Còn nói ngươi thường ngày được sủng mà kiêu, mấy lần làm hân bẽ mặt, khiến hân chất chứa oán hận trong lòng. Muốn hện ngươi ra sau núi nói chuyện, cảnh cáo ngươi một phen, chẳng ngờ nhất thời lỡ tay đẩy ngươi xuống vực”.

“Tôi không có như thế”. Tuy rằng lời khai đều nằm trong dự liệu, nhưng Hàn Tiểu vẫn hơi kích động: “Tôi không hề được sủng mà kiêu. Tôi cẩn thận từng li từng tí mang vác hòm thuốc của thần y tiên sinh, chỉ mong sao có thể học hỏi thêm chút bản lĩnh, chứ đâu dám lên mặt với các vị đại phu”.

Nhiếp Thừa Nham nắm tay nàng: “Những chuyện này ta tất nhiên biết”.

Hàn Tiểu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi: “Chủ tử, lúc tôi theo thần y tiên sinh đi chẩn bệnh, ngài đều phái người theo dõi tôi đúng không?”.

“Theo dõi?”. Nhiếp Thừa Nham không vui: “Ta chỉ là phái người đi theo thôi. Ngươi nói theo dõi cũng được, nói giám sát cũng chả sao. Dù sao thì ta xác thực đã phái người đi theo ngươi”.

Nói tới nói lui, nói sao cũng vậy. Hàn Tiểu cắn môi, lại nói: “Ngôn đại phu không hề cảnh cáo tôi. Ngay cả câu chào hỏi hân còn chưa nói đã trực tiếp đẩy tôi xuống vực”.

Nhiếp Thừa Nham lườm nàng: “Hóa ra ngươi cũng hiểu đấy chứ. Ta xem ngươi lần sau còn dám bừa bãi theo chân người ta nữa không”.

“Nô tỳ không có bừa bãi theo chân người ta. Ngôn đại phu xưa nay đối xử với nô tỳ rất ôn hòa, lần này lại nói là vội đi cứu người. Hân nói chân thành khẩn thiết như thế, nô tỳ hiển nhiên chẳng hề phòng”.

“Trên đời này, đến người thân cũng không thể tin tưởng được, ai cũng không được tin”. Câu nói của Nhiếp Thừa Nham khiến Hàn Tiểu chạnh lòng: “Chủ tử, không phải vậy đâu”.

Nhiếp Thừa Nham khoát khoát tay, tỏ vẻ không muốn cùng nàng tranh cãi về vấn đề này: “Tên Ngôn Sam ấy gia cảnh đơn thuần, ở trên núi cũng chả có thể lực gì. Nếu nghĩ theo lẽ thường thì động cơ giết người của hân có thể chấp nhận được”.

Hàn Tiểu hiểu ra: “Ý chủ tử là, nếu phân tích chuyện hạ độc người lúc trước thì Ngôn đại phu không hề đáng nghi, đúng không?”.

“Giết ta đi quả thực không mang đến chút lợi ích gì cho hân. Còn nếu như trả thù, lai lịch và thân thế của hân cũng chả hề khả nghi”.

Hàn Tiểu có hơi nản lòng: “Thế nhưng nô tỳ và hắc chẳng có thù hận nào cả. Nô tỳ luôn đối với người khác rất khách khí. Nếu không phải vì chủ tử, hắc sao có thể xuống tay với nô tỳ chứ? Theo nô tỳ, đứng từ góc độ của chủ tử mà phân tích sẽ hợp với lẽ thường thôi”.

Nghe xong những lời ấy, Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng chăm chăm, Hàn Tiểu hơi phát bực, nàng nói gì sai sao? Lát sau Nhiếp Thừa Nham mới mở miệng, hắc đổi sang đề tài khác: “Vẫn còn một chuyện nữa”.

“Chuyện gì ạ?”

“Thạch Nhĩ nói sau khi nguoi rơi xuống vực, đã nhìn thấy một bộ xương khô ở chỗ cái lưới kết bởi cây mây”.

“Đúng thế”, Hàn Tiểu nhớ lại. “Làm nô tỳ sợ hết hồn”.

Nhiếp Thừa Nham vỗ vỗ lên tay nàng trấn an: “Bộ xương khô đó đã được mang lên. Phân biệt dựa theo đặc trưng của khung xương cùng với đồ trang sức trên người, phát hiện ra người này chính là Lâm đại phu, cũng chính là phụ thân của Lâm Chi, đại đồ đệ của lão già”.

Hàn Tiểu kinh hãi há to miệng, hồi lâu sau mới phản ứng lại: “Sao lại là ông ấy chứ? Lâm cô nương nói phụ thân của nàng ta bị mất tích, chẳng lẽ lại bỏ mạng vì bị rơi xuống vực thẳm?”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu. Hàn Tiểu lại hỏi: “Chủ tử, nếu như người không còn nữa, vậy kẻ đầu tiên được chọn kế thừa núi Vân Vụ có phải là Lâm đại phu không?”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng sâu sắc, khẽ đáp: “Đúng”.

Hàn Tiểu không nhìn kĩ biểu tình trên mặt Nhiếp Thừa Nham, đầu óc chỉ chăm chăm nghĩ tới những câu đó về vụ án vẫn còn bỏ ngõ ấy. Nàng chợt nhảy dựng lên, đi đi lại lại: “Chủ tử, vậy thì đúng rồi. Bọn họ quả nhiên muốn có được núi Vân Vụ và thành Bách Kiêu nên mới hãm hại người, hãm hại cả Lâm đại phu”.

Nhiếp Thừa Nham bổ sung thêm: “Nhưng Lâm đại phu mất tích trước khi ta xảy ra chuyện”.

“Hả?”, Hàn Tiểu đứng bật dậy, lời nói này nghe càng khó hiểu hơn. “Bằng không, chuyện này chính là âm mưu tập thể. Kết quả đám người đấy không thương lượng được với Lâm đại phu, bèn giết người diệt khẩu, sau đó lại ra tay với chủ tử”. Hàn Tiểu ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Chủ tử, Lâm đại phu chết như thế nào?”, Hôm qua nàng quá hoang mang gấp gáp nên chưa kịp nhìn rõ ràng bộ xương khô ấy.

“Xương sườn của ông ta kẹp một thanh chủy thủ, trên khung xương vẫn còn dấu vết bị chủy thủ đâm, chắc hẳn bị đâm rồi mới rớt xuống núi”.

“Vậy... vậy...” . Đầu óc Hàn Tiểu rối như tơ vò, cảm thấy chân tướng của vụ việc không còn xa nữa. “Nói không chừng Ngôn đại phu biết được nguyên do. Không thì sao lại trùng hợp như vậy, chọn ngay vách núi đó để giết hại nô tỳ”.

“Chuyện này Ngôn Sam không chịu thừa nhận. Khôi Dương nói phản ứng của Ngôn Sam dường như giật mình, lại dường như hoang mang”.

“Hoang mang? Không làm việc trái với lương tâm thì sao lại phải hoang mang?”.

“Điểm này đáng để cân nhắc”. Nhiếp Thừa Nham nói: “Hôm qua nguoi sơ cứu rất thỏa đáng, hắc hiện giờ ở trong tay lão già, tuyệt đối không chết được đâu. Đợi hắc khôi phục lại tinh thần sẽ thẩm vấn tiếp”.

Hàn Tiểu gật đầu, đang nỗ lực suy nghĩ thì lại nghe Nhiếp Thừa Nham gọi: “Tiểu Tiểu!”.

“Vâng, thưa chủ tử”.

“Tìm thấy một cái bình nhỏ ở chỗ di hài của Lâm Dương”.

Hàn Tiểu gật gù, tiến lại gần hắc. Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Phát hiện ra một viên Lục Tuyết ở trong bình”.

Hàn Tiểu đứng ngây ngốc tại chỗ, Lục Tuyết? Sao lại có Lục Tuyết?

“Hôm nay, lão già đem đến hai viên trong tay lão cùng với viên tìm được trên di hài của Lâm Dương, ở trước mặt ta xem. Ba viên xác thực giống nhau như đúc”.

Hàn Tiểu chưa phản ứng kịp. Ba viên Lục Tuyết đều ở đây, vậy thì độc mà Nhiếp Thừa Nham trúng rốt cuộc là loại gì?

“Tất cả các triệu chứng của loại độc trên người ta đều y hệt độc Lục Tuyết”, Nhiếp Thừa Nham dường như đoán biết được suy nghĩ của nàng, nên mới lên tiếng giải thích nghi hoặc. Hắc nhìn nàng trong phút chốc, kéo tay nàng qua: “Tiểu Tiểu, mọi chuyện vẫn chưa xong đâu. Hoặc, đây chỉ mới bắt đầu mà thôi”.

“Vậy... nô tỳ...”.

“Nguoi cứ không cảnh giác như thế, ta làm sao có thể yên tâm được đây?”.

Chương 34: Lấy thân thử độc

“Nô tỳ đã rất cảnh giác rồi. Nô tỳ mỗi ngày đều tự nhắc nhở bản thân phải thật cẩn thận”. Hàn Tiểu nhỏ giọng thanh minh, trong đầu vẫn đang nghĩ quanh quẩn về Độc Lục Tuyết.

“Hằng ngày nhắc nhở bản thân phải cẩn thận vậy mà lại bị ngã xuống đáy vực?”. Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận khiển trách nàng.

Hàn Tiểu ủy khuất cắn cắn môi. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng*. Nàng đã bình an trở về, phạt thì cũng phạt rồi, còn giáo huấn nàng nữa chứ. Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Viên Lục Tuyết được tìm về rất giống với hai viên ở trong hộp, rốt cuộc chúng có phải thật hay không, cần phải thử nghiệm mới biết”.

*Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: ý muốn chỉ nguy hiểm rõ ràng trước mắt thì còn biết mà tránh, nhưng hiểm nguy không rõ ràng (hay bị đánh lén sau lưng) thì khó mà phòng vệ.

“Thử nghiệm thế nào?”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng: “Đương nhiên là tìm người thử độc”.

Hàn Tiểu cảm thấy trong lòng lạnh lẽo: “Thử độc?”. Độc Lục Tuyết, người thử đó có thể sống sót hay không? Hàn Tiểu bỗng nhiên hiểu ra: “Chủ tử, người nói chứng độc của người tương xứng với Lục Tuyết, ý là lúc thân y tiên sinh chế độc đã tìm người thử qua không?”.

“Đúng vậy, bệnh trạng của ta giống hệt với người thử độc kia, cho nên chính xác là Lục Tuyết không thể nghi ngờ”. Nhiếp Thừa Nham trong lúc nói chuyện gắt gao dán mắt nhìn Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu nuốt nước bọt, hỏi: “Vậy người thử độc kia hiện giờ đang ở đâu?”.

“Hắn hiển nhiên là đã chết”.

“Thần y tiên sinh cứu sống được chủ tử rồi, phải chăng đã tìm ra phương pháp giải độc?”.

“Không có. Lão già cũng không xác định được làm sao lại có thể vớt được cái mạng ta về. Hôm nay ta đã nói chuyện tường tận với lão. Ông ta nói rõ ràng, ngày đó ta đã cận kề cái chết, cần gấp rút dùng thuốc, thuốc có thể dùng hay phương pháp gì đều dùng hết, cuối cùng còn kéo cả người lên nui”.

Hàn Tiểu hơi run rẩy: “Vậy, bây giờ lại thử độc, đem thuốc và phương pháp trước kia đã dùng thử một lần nữa, có lẽ cũng có thể cứu được người thử độc?”.

“Lão ta không hề dự định làm vậy, hơn nữa cho dù có làm như thế cũng chưa chắc có thể cứu được. Ta từ nhỏ ăn qua rất nhiều kỳ trân dược bảo* nên sức đề kháng độc tính mạnh hơn so với người bình thường, e rằng đây chính là nguyên nhân mà người hại độc ta vừa ra tay liền dùng đến Lục Tuyết. Nội lực của ta không tệ, có thể chống đỡ được ngoại lực thông suốt mười hai kinh mạch. Và lại, nói thế nào đi nữa thì ta vốn là cháu ruột của lão nhân kia, dù cho hao tổn nội lực, tiêu phí thuốc quý, lão cũng sẽ không tiếc của đâu”.

*Kỳ trân dược bảo: thuốc bổ quý hiếm.

Tim Hàn Tiểu càng cảm thấy lạnh lẽo: “Nói như vậy, người thử độc kia không có thể chất và bản lãnh như chủ tử, cũng không có quan hệ mật thiết với thân y tiên sinh, vậy nên hẳn phải chết không thể nghi ngờ?”. Nhiếp Thừa Nham không nói lời nào, nhưng vẻ mặt của hắn đã cho Hàn Tiểu câu trả lời rồi.

“Thế này quá tàn nhẫn, đây rõ ràng là đang giết người”. Hàn Tiểu nắm chặt nắm tay, cố gắng kiềm chế bản thân. Nơi này thực sự giống như lời Thạch Nhĩ nói, vừa dơ bẩn vừa vô tình.

“Tiểu Tiểu...”. Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng chăm chú, đôi lông mày nhíu chặt lại.

“Chủ tử, không thử nghiệm không được sao? Mặc kệ nó là thật hay giả, chúng ta hãy đi tìm manh mối từ nơi khác. Ngón đại phu nhất định biết hết nội tình, hiện tại hắn đã bị bắt, đồng bọn dám chắc sẽ ngồi không yên. Chúng ta nhất định có thể tra ra chân tướng, không thử độc nữa, không được sao?”. Nàng gấp đến mức hộc mắt đỏ lên.

“Tiểu Tiểu, Lục Tuyết thật giả chính là một trong số các manh mối”. Nhiếp Thừa Nham càng nhíu chặt lông mày: “Người từng hỏi vì sao không trộm cả ba viên, trộm một viên hay ba viên đều phải mạo hiểm như nhau. Có lẽ người nghĩ đúng, ba viên Lục Tuyết đã bị đánh tráo từ lâu, đổi lại bằng ba viên giả”.

“Bị đánh tráo, lại như thế nào?”.

“Lâm Dương ôm ấp ý muốn thăm dò Lục Tuyết nên bị giết, thi thể bị ném xuống vực thẳm. Có lẽ là tranh chấp nội bộ, cũng có thể hắn phát hiện Lục Tuyết là giả nên mới bị giết người diệt khẩu. Long Tam từng nói, ở sa mạc phát hiện một thi thể có chứng độc tương tự như Lục Tuyết, nhưng hơn nửa năm nay hắn vẫn không điều tra thêm được đầu mối nào. Vì vậy Lục Tuyết ở trên núi này là thật hay giả, có khả năng liên quan chặt chẽ đến mối thù năm xưa của lão nhân”.

Hàn Tiểu không nói lời nào, hơn nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử, mạng người không quan trọng sao?”.

Thân thể Nhiếp Thừa Nham chợt cứng đờ, hần khàn giọng đáp: “Tiểu Tiểu, mỗi người sinh ra đều có số mệnh khác nhau”.

“Có người hơi rẻ mặt, đúng không?”, giọng nói Hàn Tiểu đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy nữa, một giọt nước mắt lăn nhanh trên gò má. Nhiếp Thừa Nham trợn mắt nhìn nàng. Hần biết lời này nhất định sẽ khiến trong lòng nàng cảm thấy đau đớn. Hần không quan tâm người khác nhìn hần như thế nào, nhưng hiện giờ đối mặt với biểu tình vừa thương tâm vừa thất vọng của nàng, hần vậy mà cảm thấy khó có thể mở miệng.

“Tóm lại, ta muốn chính miệng nói cho ngươi biết, để ngươi có chuẩn bị tâm lý, mong ngươi đừng đoán mò. Người chọn đề thử độc đã được xác định, việc này không liên quan gì đến ngươi. Sắp tới sợ rằng đồng bọn của Ngôn Sam sẽ hành động, ngươi không nên đi ra ngoài”.

“Đã xác định rồi? Là ai?”, nàng ngược đôi mắt long lánh lên nhìn hần hỏi.

Nhiếp Thừa Nham cắn chặt răng. Hần đột nhiên rất hối hận, hần nên bảo Khởi Dương chuyển lời, tại sao hần lại muốn đích thân nói cho nàng biết? Hần sợ nàng suy nghĩ nhiều, sợ nàng chán ghét, nhưng hần tự mình nói thì có thể thay đổi được gì không?

“Dược phó có thể chất đề kháng độc tốt nhất trong núi”. Hần không nói tên nhưng lại nhấn mạnh với nàng: “Tiểu Tiểu, ngươi cũng biết rằng khế ước bán thân của dược phó chính là đi kèm với sinh tử, lão đầu có quyền dùng họ để thử độc”.

Hàn Tiểu nhin không được nữa, bỗ quỳ xuống: “Chủ tử, chủ tử”. Nàng khóc không thành tiếng quỳ gối cầu xin: “Thạch đại ca cứu nô tỳ một mạng, xin người van cầu thần y tiên sinh tha cho hần, không cần thử độc, không thử nữa có được không?”.

“Tiểu Tiểu”, Nhiếp Thừa Nham thấy nàng như vậy, thanh âm suýt chút nữa nghẹn lại trong cổ họng không phát ra được. Hần gian nan nói: “Quyết định này của lão đầu, ta cũng đồng ý”.

Hàn Tiểu ở đó chờ người, đầu gục trên mặt đất, không hề nhúc nhích, lời oán trách của Thạch Nhĩ văng vẳng bên tai: “Chúng ta mệnh tiện, trừ chính mình ra thì không còn ai quan tâm đến”. Hàn Tiểu đau lòng nghĩ, cho dù nàng giác ngộ bản thân chỉ là một quân cờ, nhưng lúc sinh tử bày ra ngay trước mắt, nàng vẫn không thể nào bình thân tiếp nhận được. Thạch Nhĩ nói đúng, chủ tử và thần y tiên sinh giống nhau, đều là lòng gan dạ sắt*. Nhưng nguy ở chỗ , nàng cho tới giờ khắc này vẫn tin rằng chủ tử đối tốt với nàng cũng không phải là hư tình giả ý*. Hần giúp nàng thực hiện lý tưởng, quan tâm đến an nguy của nàng. Một nô tỳ như nàng có được chủ tử như vậy, nên cảm thấy thỏa mãn mới phải. Đúng không, nàng nên cảm thấy thỏa mãn! Hàn Tiểu gục đầu trên mặt đất, chỉ cảm giác đầu ong ong rung động.

*Lòng gan dạ sắt: ý chí sắt đá, không bị ảnh hưởng bởi bất cứ ai.

*Hư tình giả ý: tình cảm giả dối.

“Ngươi mau đứng dậy, không cho phép thế này, ngẩng đầu lên nhìn ta”. Nàng nghe thấy tiếng khiển trách của Nhiếp Thừa Nham có chút xa xôi. Nàng có ảo giác trong giọng nói của chủ tử vậy mà có chút bối rối. Hàn Tiểu vâng lời ngẩng đầu, đôi mắt trong veo, ánh mắt sáng ngời.

“Chủ tử”, nàng lớn tiếng nói thật rõ ràng: “Đã là quyết định của chủ tử và thần y tiên sinh, nô tỳ thấp kém, dĩ nhiên là không có gì để nói. Nô tỳ chỉ cầu có thể góp một phần sức lực”.

“Góp sức cái gì? Ngươi hãy thành thật ở lại đây”. Nhiếp Thừa Nham nghe cũng không nghe, lập tức bác bỏ: “Bây giờ Ngôn Sam đã lộ tẩy, tìm ra di hài của Lâm Dương rồi, độc Lục Tuyệt cũng đã hiện thân, không có việc gì của ngươi nữa. Ngươi phải thành thành thật thật ở yên trong viện này, đâu cũng không được đi, nếu thấy buồn...”, hần dừng một chút, có chút không tình nguyện nói: “Nếu thấy buồn, ta sẽ để tên tiểu quý kia dời đến viện này bồi ngươi.

Hàn Tiểu hơi giật mình. Hàn Nhạc thích dính lấy Nhiếp Thừa Nham, chuyện này bắt đầu từ sau khi bọn họ xuống núi. Nhưng tới khi lên núi, Nhiếp Thừa Nham cực kì không thích Hàn Nhạc đến viện này. Thỉnh thoảng Hàn Nhạc qua đây âm ỉ chơi cùng hần đều sớm bị đuổi đi. Thật không ngờ rằng bây giờ hần lại nguyện ý cho Hàn Nhạc dọn tới ở.

Đề đệ đệ dọn vào ở cùng nàng, nàng đương nhiên là cực kì vui sướng, rồi rít cảm ơn: “Đa tạ chủ tử, lát nữa nô tỳ sẽ đi nói với đệ đệ ngay”.

Nhiếp Thừa Nham làm như không kiên trì, gật gật đầu. Hàn Tiểu nói tiếp: “Nhưng nô tỳ thực sự muốn giúp chủ tử”.

“Ngươi hả? Lại làm càn”, Nhiếp Thừa Nham lớn giọng, không hề mềm lòng trước lời nói của nàng.

“Ngôn đại phu bị lộ tẩy là bởi vì muốn lấy mạng nô tỳ. Hiện giờ hần đang hấp hối, người đứng sau giật dây nhất định là lòng nóng như lửa đốt, vừa lo sợ mình bị bán đứng, vừa lo lắng tình trạng nô tỳ bên này. Nếu nô tỳ tích cực hành động mọi nơi, nói không chừng người giật dây sẽ lộ ra sơ hở”. Nàng nói rất có lý, nhưng Nhiếp Thừa Nham lại không muốn nghe.

Hần khoát khoát tay: “Việc này ngươi chờ nhúng tay nữa, ta cùng với lão nhân kia tự có tính toán”.

Hàn Tiểu vẫn không từ bỏ, lê người lên phía trước một bước: “Chủ tử, việc thử độc cũng không phải là vô cùng cấp bách. Trước hết hãy để nô tỳ thử dụ rấn ra khỏi hang xem sao, không khéo lại có thể dụ được kẻ chủ mưu hiện thân, thậm chí bọn họ liền biết được thuốc là thật hay giả. Làm vậy có được không?”.

“Không ra sao cả. Không được”. Nhiếp Thừa Nham quyết tâm cắn răng cự tuyệt nàng.

“Chủ tử lúc trước cũng biết nô tỳ đang ở trong hiểm cảnh, nhưng vẫn như cũ để nô tỳ đứng nơi đầu sóng ngọn gió. Giờ đến nước này, nô tỳ tiếp tục lấy thân mình làm mồi nhử, vậy càng dễ dàng đạt được mong muốn của chủ tử. Nếu cứ thế từ bỏ chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao. Thay vì lấy tính mạng người khác ra để thử độc, chi bằng để nô tỳ thử lần nữa”.

“Người đây là đang trách ta?”.

“Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là lo nghĩ thay chủ tử mà thôi”.

“Người nói tới nói lui chẳng qua là sợ Thạch Nhĩ bị độc chết”, Nhiếp Thừa Nham vỗ giường, tức giận quát trời: “Người thả đặt mình ở nơi nguy hiểm cũng phải bảo vệ tính mạng hân đến cùng?”.

“Nô tỳ tự nguyện đặt mình trong nguy hiểm, chính vì không muốn làm hại người vô tội, vì chủ tử tìm ra chân tướng”, Hàn Tiểu điểm tĩnh nói rõ ràng rành mạch: “Cho dù là ở dưới đáy vực, nô tỳ liều mạng dốc hết sức cứu Ngôn đại phu, cũng là một lòng nghĩ nếu như hân không chết thì sẽ có cơ hội điều tra rõ chân tướng vụ hại chủ tử”.

Nhiếp Thừa Nham cắn răng, điều nàng nói đều đúng, nhưng hân thật vất vả mới từ dưới vực thẳm cứu nàng lên. Có một đoạn thời gian hân tưởng rằng nàng đã chết, tìm không trở lại được.

“Chủ tử”, Hàn Tiểu lại đáp: “Nô tỳ nhưng là người phúc vượng*, ở thành Bách Kiều và núi Vân Vụ có ai không biết nô tỳ là phúc tinh”. Nàng lại quỳ lên vài bước, nắm lấy bàn tay Nhiếp Thừa Nham “Nô tỳ cam đoan sẽ cẩn thận mọi lúc mọi nơi, nô tỳ mỗi ngày lại viết một trăm lần gia huấn*, khẳng định có thể nhớ kĩ. Chủ tử không phải còn phải người giám sát, không, giám hộ nô tỳ sao, nô tỳ tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì. Nô tỳ còn có chủ tử cùng đệ đệ phải chăm sóc mà, nô tỳ sẽ ghi nhớ gia huấn, thật đấy”.

*Phúc vượng: phúc khí thịnh vượng, gặp nhiều may mắn.

*Gia huấn: lời giáo huấn trong gia đình.

“Gia huấn nào?”.

“Chính là ‘Không quản việc người, tránh xa hiểm nguy’, hay là ‘Tránh nạn làm đầu, tự vệ trước tiên’. Nô tỳ là nô bộc nhà chủ tử, lời chủ tử nói chẳng phải là gia huấn hay sao?”. Nàng cứ quanh đi quẩn lại nô tỳ chủ tử vậy mà lại khiến hân hài lòng. Lời của hân là gia huấn của nàng, nàng còn nhớ rất kĩ, điều này làm hân có chút dễ chịu trong lòng.

Hân ho nhẹ hai tiếng, nhìn nàng vẫn đang quỳ thẳng tắp mà không hề có một chút cảm giác hèn mọn của nô tỳ. Nàng cầu hân nhưng hân có cảm giác mình bị nàng nắm chắc trong lòng bàn tay. Hân lại ho nhẹ một cái, nàng mờ to mắt nhìn hân, cố chấp chờ hân nói một câu. Trong lòng hân hiểu rõ, cho dù hân không đồng ý, dựa vào tính tình của nàng hân sẽ không nhu thuận làm theo lời hân căn dặn. Hân suy nghĩ một lát rồi nói: “Người không thể làm bừa, ta phải suy nghĩ thêm đã, nghĩ kỹ rồi sẽ phân phó người sau”.

Hàn Tiểu đơn giản chỉ trầm ngâm một hồi rồi cũng đồng ý. Ngày hôm ấy không lâu sau đó, nàng vui vẻ nói muốn đi thăm đệ đệ, nói cho nó biết có thể chuyển vào viện này ở. Hân cau mày, thầm nghĩ hân rõ ràng đã nói nàng ngoan ngoãn ở trong viện mới để cho Hàn Nhạc qua đây, nhưng bây giờ nhìn nàng thế này, hân thấy ngại nếu thu hồi lại lời nói trước đó, vì vậy khoát tay coi như đồng ý.

Nhưng Hàn Tiểu lại nói, nàng tiện đường muốn đi xem Thạch Nhĩ và Ngôn Sam, dù sao cũng từng cùng nhau ở đáy vực tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng đi thăm một lát là được. Chân mày Nhiếp Thừa Nham lại nhíu chặt hơn. Hàn Tiểu cười yếu ớt đứng một bên chờ câu trả lời, tựa hồ nàng chỉ nói ra một yêu cầu nhỏ nhỏ như đi ra ngoài tùy tiện dạo chơi. Cuối cùng Nhiếp Thừa Nham nghiêm mặt gật đầu, Hàn Tiểu cảm ơn liền rời đi.

Hàn Tiểu vừa ra khỏi cửa, Hạ Tử Minh lập tức tiến đến thi lễ: “Thuộc hạ đi ngay”.

“Theo sát nàng ấy, đừng để cho nàng ấy gặp nguy hiểm gì”.

Hàn Tiểu biết chắc chắn có người theo dõi nàng, cho dù nàng không nhìn thấy. Nàng đi đến căn phòng nhỏ của Hàn Nhạc, nói với nó về chuyện chuyển vào trong viện ở. Giống như Hàn Tiểu suy đoán, Hàn Nhạc mừng đến suýt chút nữa là ngã khỏi giường.

“Vậy đệ có thể ngủ cùng với thành chủ đại nhân không?”.

“Không thể”.

“Thế đệ có thể chơi cùng thành chủ đại nhân không?”.

“Còn phải xem tâm trạng ngài ấy”.

“Ngài ấy còn dạy đệ đọc sách không, giống như cha vậy, ngài ấy từng dạy ở trong thành”.

“Đến lúc đó hỏi lại người”.

“Ngài ấy sẽ chơi ném bao cát với đệ chứ?”.

“Các người tự chơi, tỳ tỳ sẽ không giúp hai người nhặt bao cát đâu”. Hai kẻ què chân không đi được, chơi ném bao cát cái gì?

Hàn Nhạc cười khả khả xem chừng rất vui vẻ, vội vàng gọi Liên Kiều giúp nó thu thập hành lý. Hàn Tiểu tán gẫu với nó một lúc lâu mới nói muốn đi làm chút chuyện, trở về sẽ đón nó.

Hàn Tiểu đi tìm Thạch Nhĩ. Thạch Nhĩ hiện tại bị giam lỏng ở trong viện tập chẩn bệnh cách Tổ y quán không xa. Thấy Hàn Tiểu đến thì vội nói: “Ô, tôi tưởng cô cũng bị giam lại rồi”.

Hàn Tiểu nói với hân mình rất ổn, cũng không bị ai gây khó khăn. Thạch Nhĩ không nén nổi cảm thán đồng người không đồng mệnh. Hân rời khỏi đây vực xong liền bị tra hỏi một trận, sau đó cũng không được quay về phòng mình, chỉ đành khốn đốn ở trong viện này, còn bị yêu cầu không được rời phòng nửa bước. Hân nhìn về mặt lo âu của Hàn Tiểu, nghĩ muốn an ủi nàng: “Tuy rằng tôi có chút hối hận vì xen vào chuyện của người khác. Nhưng dù thế nào thì cũng đã xen vào rồi, tôi và cô đều không có chuyện gì, vậy là tốt rồi. Chờ điều tra xong, bọn họ tự nhiên sẽ thả tôi ra, cô yên tâm”.

Hàn Tiểu biết mình không thể ở đây lâu thêm, vì thế lấy ra một tấm bản đồ, gọn gàng dứt khoát nói với Thạch Nhĩ: “Thạch đại ca, bọn họ muốn dùng huynh để thử độc Lục Tuyết. Nếu huynh tìm được cơ hội thì nhanh bỏ trốn đi”.

Chương 35: Cổ tình bày mê trận

“Thử độc Lục Tuyết?”. Gương mặt Thạch Nhĩ ngay lập tức tái mét không còn giọt máu. Hân vẫn nhớ như in tình trạng bi thảm của tên được bọc thử Lục Tuyết trước đây. Công tử sau khi trúng độc Lục Tuyết cũng bị giày vò hơn ba tháng trời mới coi như nhặt được cái mạng về. Hân tự nhận mình không có bản lĩnh như công tử, cũng chẳng có ông nội là thần y, nếu hân uống Lục Tuyết vào thì chỉ có đường chết.

Hàn Tiểu vội vàng nói: “Nghe nói bộ xương khô kia chính là di hài của Lâm đại phu. Ông ta mang theo một viên Lục Tuyết cùng rơi xuống đáy vực. Thần y tiên sinh không dễ phân biệt được viên Lục Tuyết này là thật hay giả, nên mới muốn tìm được bọc thử độc”.

Chân Thạch Nhĩ phút chốc mềm nhũn đi. Hân ngã ngồi ở trên ghế, toát mồ hôi lạnh ra: “Tôi đã chứng kiến không ít được bọc chết bởi thử độc. Mỗi ngày tôi đều lạy Quan Âm phù hộ để ngày này đừng tới, chẳng ngờ rốt cuộc nó vẫn tới. Lần thử độc này tôi bị chọn là cái chắc. Trong số các được bọc ở đây, tôi là người có sức kháng độc mạnh nhất, lại bị cuốn vào chuyện này rồi. Thế nên, bất luận là vì thử độc hay là vì diệt khẩu, có tính thế nào thì cũng chính là tôi rồi”.

Hàn Tiểu đem bản đồ đưa cho hân: “Thạch đại ca, huynh bỏ trốn đi. Huynh ở đây cũng chẳng có vương bận gì, nhiều năm như vậy chắc cũng có chút tích góp. Huynh rời khỏi nơi này vẫn có thể sống tốt”.

Thạch Nhĩ hình như đã bị hù dọa, không để ý đến Hàn Tiểu, đứng lên đi sang trái lại bước sang phải: “Giá như tôi mặc kệ cô thì tốt rồi. Tôi mắc cái tội gì lại đi quản cô? Cô rơi xuống nhưng không chết cũng không bị thương, còn tôi lại bị thương cánh tay, bị người ta thẩm vấn, giờ ngay cả mạng cũng chẳng giữ nổi. Có câu ‘Đừng làm người tốt, chớ làm chuyện tốt’. Ở cái nơi như thế này, bo bo giữ mình mới là quan trọng nhất. Cô nói xem, tôi việc gì phải quản cô? Nếu như tôi không nhìn thấy Ngôn đại phu dụ cô đi ra sau núi thì tốt rồi. Nhìn thấy rồi đã đành, tôi có gì lại kêu lên? Mà kêu rồi thì thôi, tôi còn xông đến làm cái gì? Đứng rồi, tôi đã bị hân phát hiện, nghĩ tới hân tất muốn giết tôi diệt khẩu, vậy không bằng tôi liều mạng giết hân trước. Nếu tôi mà không hét lên cái câu đấy thì tốt quá. Cô xem đi, dù sao cô là phúc tinh, cô ngã không chết, phía sau còn một đồng người xếp hàng muốn cứu cô, được cứu lên rồi thì giống như không có chuyện gì xảy ra. Tôi thật ngu ngốc, tôi đời này ngu nhất chính là chuyện này...”.

Hân nói đông dài không chịu dứt. Hàn Tiểu nóng nảy, một tay kéo cánh tay hân, dùng sức lắc lắc: “Thạch đại ca, huynh bình tĩnh một chút”.

Thạch Nhĩ thở một hơi rồi ngừng lại. Hàn Tiểu đem bản đồ nhét thẳng vào tay hân, hạ thấp giọng nói: “Đây là bản đồ xuống núi. Huynh xưa nay chưa hề rời khỏi nơi này nên sợ huynh không biết đường. Huynh cầm lấy cái này, tìm thời cơ mang theo tiền tích góp mà trốn xuống núi. Rồi thành Bách Kiều, bên ngoài là trời cao biển rộng, sao lại không có chốn dung thân chứ. Trốn đi!”.

Thạch Nhĩ nhìn tấm bản đồ, trong lòng vừa hoang mang vừa hoảng loạn: “Tôi, tôi cái gì cũng không biết. Tôi chịu không nổi cơm canh đạm bạc. Tiền tôi để dành cũng không đủ mua nhà mua người hầu, tiêu hết rồi sau này phải làm sao?”.

Hàn Tiểu trừng hân: “Vậy huynh chết đi!”. Nàng không tự chủ dùng đúng biểu tình cùng ngữ khí của Nhiếp Thừa Nham.

Thạch Nhĩ trừng mắt nhìn lại: “Tôi không muốn chết”.

“Vậy thì đem chút khí phách ra. Tuổi đời như huynh, tay chân khỏe mạnh, tuổi trẻ cường tráng, sao có thể không nuôi nổi bản thân? Mười hai tuổi tôi đã cống đệ đệ trên lưng lẫn lộn bên ngoài đến tận bây giờ. Huynh chẳng nhẽ kém hơn tôi? Có tiền đồ hơn một chút được không?”. Nàng thực hận không thể đánh cho hân một trận bầm dập, hoặc giả có được một nửa khí thế của chủ tử mà giáo huấn hân thì tuyệt.

Thạch Nhĩ còn có chút lưỡng lự: “Tôi, tôi ở trên núi ròng rã mười năm, tình hình ở bên ngoài ra sao ta không hề biết tí nào”.

Hàn Tiểu rất thấu hiểu cảm giác mờ mịt cùng sợ hãi của hân. Năm đó nếu không phải vì đệ đệ, nàng e rằng cũng không dám bôn ba bên ngoài. Nàng ngẫm nghĩ một hồi, từ trong ngực móc ra một tờ giấy và một tấm ngọc bài, trên ngọc bài có khắc hai chữ “Mục Viễn”. Nàng đưa hai thứ đó cho Thạch Nhĩ: “Đây là tín vật Mục tiểu tướng quân ngày trước lên núi cầu y để lại cho tôi. Hân nói sau này nếu tôi gặp nạn thì có thể tìm hân. Hiện tại, người gặp nạn không phải là tôi, mà là ân nhân cứu mạng của tôi, như vậy cũng giống nhau cả thôi. Huynh cầm đi, hãy đến cậy nhờ phủ tướng quân. Bảo bọn họ phân cho huynh một chân sai dịch, dù thế nào cũng có thể tay làm hàm nhai, sống yên ổn nửa đời còn lại”.

Thạch Nhĩ nhìn tấm ngọc bài, rồi lại nhìn Hàn Tiểu, nhưng vẫn không dám nhận. Hân trợn to mắt: “Hân cô nương, thứ đồ quý giá như thế sao cô có thể tùy tiện đưa cho người khác?”. Ngọc bài này là đồ vật của tiểu tướng quân, nó biểu thị có phủ tướng quân làm chỗ dựa vững chắc. Ra ngoài nếu mang vật này trên người chắc chắn sẽ vô cùng thuận lợi. Còn nếu đến nương nhờ phủ tướng quân, đấy ắt cũng là chuyện tốt vô cùng. Nhưng đưa nó cho hân, vậy

nàng phải làm sao?

“Có chỗ dùng thì mới thể hiện nó quý giá. Để ở dưới đáy tủ thì cũng chỉ là một vật bình thường mà thôi”. Hàn Tiểu tuy tuổi còn nhỏ nhưng nghĩ rất thoáng, “Huynh đi trước mở đường. Mai này nếu tôi có khó khăn, đến phủ tướng quân tìm huynh nương tựa, thế chẳng phải cũng giống nhau hay sao?”. Hàn Tiểu nhét vào trong tay hắn: “Thạch đại ca, ngày đó đến tìm tôi, huynh đã nói nếu thực sự gặp phải chuyện gì, một trong hai ta phải chết, huynh nhất định sẽ đẩy tôi vào chỗ chết. Nhưng chuyện tới trước mắt, huynh lại bằng lòng vì tôi mà ra mặt...”.

“Tôi chẳng qua nhất thời hồ đồ thôi nhé. Bây giờ thật đúng là hối hận muốn chết”.

Hàn Tiểu bị hắn chọc cười, lại nói: “Tôi muốn nói, thật ra Thạch đại ca không phải là người có tâm địa sắt đá như chính bản thân huynh nói. Chủ tử cũng vậy, xin Thạch đại ca chớ trách ngài ấy”.

Thạch Nhĩ nhìn nàng hồi lâu, đã như vậy rồi mà nàng còn lo lắng chuyện này. Hắn thở dài, trầm giọng nói: “Ta nói nha đầu à, nếu có cơ hội cô cũng trốn khỏi nơi này đi. Cô có tấm lòng nhân từ, lại có thiên phú học y. Tôi thấy phương pháp cứu người của cô lúc ở dưới vực núi vừa khéo léo lại thực dụng, tốt hơn nhiều so với kiểu rập khuôn theo sách của đám đại phu kia, bọn họ nếu thiếu một mảnh vải sẽ không biết nên làm thế nào nữa. Nếu như cô thực muốn làm đại phu trị bệnh cứu người, núi Vân Vụ này không phải là một nơi tốt”.

Khuôn mặt Hàn Tiểu lộ ra nét âm trầm. Nàng muốn rời đi, nhưng không chỉ có mỗi một ràng buộc là đệ đệ thôi, với lại bây giờ chưa phải lúc nghĩ đến những chuyện này. Nàng hướng Thạch Nhĩ gật đầu: “Tôi phải cáo từ rồi. Sau khi ra khỏi đây, huynh nhớ phải bảo trọng”.

Nàng quay đầu đi ra ngoài cửa. Thạch Nhĩ gọi nàng lại: “Tôi đi rồi, cô sẽ làm gì?”.

“Tôi muốn thử dẫn dụ kẻ giật dây lộ diện, vậy mới có cơ hội kéo dài thời gian ngăn chặn việc thần y tiên sinh dùng người thử độc. Bất được kẻ đó rồi, có thể thăm tra ra chân tướng, độc là thật hay giả cũng sẽ biết được thôi”.

Thạch Nhĩ lo lắng: “Như thế, sẽ quá nguy hiểm cho cô”.

“Không sợ. Có chủ tử bảo vệ tôi”. Hàn Tiểu cười cười, an ủi hắn.

“Hừ, đến giờ mà cô còn trông mong vào công tử. Tôi sớm đã nói với cô, cho dù bình thường chúng ta rất quan trọng đối với chủ tử, nhưng đến thời điểm mấu chốt, chúng ta vẫn có thể bị vứt bỏ. Việc trước mắt chớ phải là một ví dụ rõ ràng đấy ư?”.

Hàn Tiểu không muốn phí lời giải thích với hắn, chỉ nói: “Vậy thì còn có phúc tinh bảo hộ tôi”. Nàng cười cười: “Thạch đại ca, người tốt cũng sẽ có ý nghĩ ác độc, người xấu cũng sẽ có hành động thiện lương. Mặc dù tôi một lòng chỉ nhìn thấy cái tốt, nhưng con mắt phán đoán sự việc cũng không thiếu, bằng không tôi làm sao có thể dặt theo đệ đệ sống tới ngày hôm nay. Huynh yên tâm đi đi, để tránh tai mắt, tôi sẽ không đến đây nữa, huynh nhớ bảo trọng”.

Lần này Hàn Tiểu quả thật đã mở cửa và bước ra khỏi căn phòng. Thạch Nhĩ nắm chặt trong tay bản đồ cùng ngọc bài, trong lòng hỗn loạn đủ loại cảm xúc. lát sau, hắn bùng mặt vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Hắn mười tám tuổi đã lên núi, lăn lộn hơn mười năm, từ lúc đầu hắn bị ức hiếp cho đến sau này hắn ức hiếp người khác. Ở nơi này, chuyện lục đục với nhau, tranh quyền đoạt thế, kéo bang kết phái, lợi dụng lẫn nhau, hắn đã thấy quá nhiều quá nhiều rồi.

Y thuật cao minh thì sao? Bệnh nhân bất quá chỉ là những kho bạc để kiểm chác, là đạo cụ để đại phu thể hiện y thuật, là trù mã* để nịnh bợ thần y tiên sinh. Ai sẽ đặt ai ở trong lòng chứ, đối tốt với người nhất định là do người có chỗ hữu dụng. Nhiều năm trôi qua, hắn đã am tường đạo lý này. Ban đầu Lục Tuyết vừa mới luyện thành, cần có được bọc thử độc. Hắn nghe nói loại độc này rất lợi hại, liền động tay động chân để cho Lâm đại phu – người chọn được bọc lúc ấy tìm người khác, người kia quả nhiên đã chết, mà hắn đã tránh được một kiếp. Hắn có thể trở thành người đứng đầu đám được bọc không đơn thuần chỉ vì thể chất của hắn có sức kháng độc mạnh, thủ đoạn ngày thường cũng cực kì quan trọng.

*Trù mã: jeton, thẻ đánh bài để tính điểm, thay cho tiền.

Thế nhưng hiện tại, những thứ này, những thứ mà hắn học được ở ngọn núi này lại không địch nổi niềm tin bền bỉ của một tiểu nữ bọc. Hắn vậy mà nguyện ý tin tưởng vẫn còn có người đối đãi thật lòng với người khác, không lợi dụng, không toan tính.

Thạch Nhĩ cúi đầu nhìn chữ “Mục Viễn” khắc trên ngọc bài, thầm tính toán trong lòng.

Hàn Tiểu ra khỏi phòng Thạch Nhĩ thì rẽ sang một góc khác trong viện. Viện Tập Chấn này là nơi các y bọc và các vị đại phu học tập, lúc không thể theo cạnh thần y tiên sinh thì sẽ ở chỗ này học bài, nơi này được coi như là học đường của núi Vân Vụ. Ngôn Sam thân mang tội trạng, không thể đưa đến y quán dưỡng bệnh, liền bị đặt ở nơi này, được các Tổ y chăm sóc.

Hàn Tiểu tìm được phòng của Ngôn Sam, ở cửa có hai tên thủ vệ – một là của núi Vân Vụ, một là của Nhiếp phủ. Thủ vệ không ngăn cản Hàn Tiểu vào phòng. Trong phòng có hai Tổ y đang chăm sóc Ngôn Sam, Hàn Tiểu từng gặp qua nhưng gọi không ra tên của các nàng. Hai người kia thấy Hàn Tiểu đi vào, tựa hồ có chút không tự nhiên, khẽ gật đầu nhưng chẳng nói gì.

Hàn Tiểu lẳng lặng nhìn Ngôn Sam một hồi, bỗng nhiên nói: “Có thể để tôi và Ngôn đại phu chút không gian không? Tôi có vài chuyện muốn hỏi hắn”.

Hai vị Tổ y liếc nhìn nhau, một trong hai người nói: “Tinh thần của Ngôn đại phu không được tinh táo lắm”.

“Không sao, tôi hiểu mà”, Hàn Tiểu điềm tĩnh tự nhiên, kiên trì muốn hỏi chuyện. Hai vị Tổ y lại liếc nhau lần nữa, cuối cùng vẫn nhếch miệng đi ra ngoài. Hàn Tiểu xoay người đóng cửa phòng lại, Hai nàng Tổ y tựa hồ có chút bất an, đứng bên ngoài nhìn quanh đợi hồi lâu rồi cục cục thấy Hàn Tiểu đi ra.

Về mặt Hàn Tiếu như cười như không, cũng chẳng chào hỏi các nàng ấy nữa, đi thẳng ra khỏi viện. Hai vị Tổ y vội vàng vào phòng xem xét, mọi thứ đều như thường. Ngôn Sam đã tỉnh lại, suy yếu không lên tiếng, một lát sau lại thiếp đi. Hắn rút cuộc đã nói những gì với Hàn Tiếu, tại sao cô ta lại có dáng vẻ như trong lòng đã có dự tính. Hai nàng Tổ y thăm thì thương lượng, không biết chuyện này có nên bẩm báo lại hay không.

Nhưng Hàn Tiếu không quan đến các nàng ấy. Nàng đứng ở ngoài cửa viện, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn. Nếu đúng như lời Thạch Nhĩ nói, trong núi này đầu đá vô cùng gay gắt, vậy thì nơi này y bộc được bộc đại phu qua lại thường xuyên tất sẽ là chỗ lắm điều thị phi. Vân Vụ lão nhân và Nhiếp Thừa Nham hành sự đều có dụng ý cả, Hàn Tiếu cảm thấy Ngôn Sam và Thạch Nhĩ đều được an bài ở nơi này chắc chắn không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nàng nhìn về phía trong viện, có mấy người đi qua nhưng chẳng ai liếc nhìn nàng, riêng có Thạch Nhĩ đứng trước cửa phòng, ôm ngực dựa vào cửa nhìn nàng. Hàn Tiếu hướng hân khẽ gật đầu, hé miệng mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Có điều chỉ qua một ngày, chuyện Hàn Tiếu sau khi bí mật nói chuyện với Ngôn Sam thì thần sắc quý dị rồi đi bắt đầu đồn đãi từ Tổ y quán, sau đấy lan truyền khắp núi.

Tối ngày hôm đó, Vân Vụ lão nhân hạ lệnh thả Thạch Nhĩ ra, cho phép hắn quay về phòng cũ của mình ở. Nhưng Thạch Nhĩ sau khi ra khỏi đó, việc làm đầu tiên chính là cưỡng ép các được bộc khác canh chừng cho hắn, còn bản thân hắn thì lên lút chạy tới chỗ ở của Ngôn Sam tại y lư*, không biết đã làm cái gì. Chuyện này cũng rất nhanh chóng bị truyền ra ngoài.

*Lư: nhà đơn sơ, sơ sài.

Lời đồn đãi truyền đến tai Nhiếp Thừa Nham. Lúc Hoắc Khởi Dương tới bẩm báo, Hàn Tiếu đang xông thuốc cho chân của Nhiếp Thừa Nham. Hắn không sai nàng lui ra mà trực tiếp đề Hoắc Khởi Dương nói chuyện. Vì thế Hàn Tiếu cũng biết được động tĩnh của Thạch Nhĩ. Tin tức khiến nàng âm thầm kinh hãi, chẳng biết người này tính toán ra sao nữa, đã muốn chạy trốn rồi, sao lại còn gây chuyện.

Từ lần đối thoại trước, Nhiếp Thừa Nham nghĩ không rõ tại sao bản thân cư xử với Hàn Tiếu có phần cẩn thận hơn, lời nói và cử chỉ đều bớt phóng túng. Hắn thậm chí còn hạ mình đi bồi Hàn Nhạc, dạy nó đánh bàn tính, đọc sách. Hàn Nhạc vừa học vừa cao hứng hét lên rằng đội nó học xong xuôi, sau này có thể giúp tỷ phu* bán thịt heo của nó tính sổ sách.

*Tỷ phu: Anh rể

Tỷ phu bán thịt heo? Cả ngày hôm đó, Nhiếp Thừa Nham dùng bữa mà nhìn thấy thịt heo liền cảm giác mất hết khẩu vị. Nhưng chuyện khiến hắn cao hứng lên mấy phần chính là trước lúc Thạch Nhĩ bị dùng để thử độc, việc điều tra kẻ giết dây phía sau rốt cuộc cũng có tiến triển.

Lại nói chuyện Ngôn Sam bị thương. Vết thương quả thực rất nặng, nhưng vì được cứu kịp thời, vốn không cần lo mất mạng. Nhưng sau khi hắn được cứu trở về thì tâm tình ứ đọng, thấp thỏm lo âu, chẳng biết là nguyên do gì, thương thể qua năm sáu ngày vẫn chưa có chuyển biến tốt. Bốn vị Tổ y thay phiên chăm sóc hắn không thể lí giải được điều này, nhưng đã báo với thần y tiên sinh. Vân Vụ lão nhân hiển nhiên không hề quan tâm đến sự sống chết của con người này, thế nên mọi người cũng mặc kệ hắn, không đốc hết sức mình.

Ngày ấy, Ngôn Sam choáng váng nặng nề mở mắt ra, nhìn thấy người đứng trước giường hắn, hắn lao lực quay đầu sang trái rồi sang phải xem xét, trong phòng không còn ai khác. Hắn suy nghĩ một hồi, rầu rĩ chán nản, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: “Chi Chi...”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Chương 36: Thử thuốc – cách truy tìm hung thủ

“Người hiện tại đã biến thành cái dạng này, còn gọi ta làm cái gì?”. Người đứng trước giường hắn chính là Lâm Chi với vẻ mặt đau thương, kết hợp dung mạo tuyệt thế của nàng ta, quả thực rất diễm đạm đáng yêu.

“Ta... ta sai rồi”. Ngữ khí Ngôn Sam cực kì mềm mỏng. Tim hắn đập dồn dập, không ngờ rằng sau khi xảy ra chuyện còn có thể đơn độc ở cùng một chỗ với nàng.

Lâm Chi lặng im trong chốc lát, dường như không đành lòng, thờ dài một tiếng, sau lại nghiêng răng nói: “Người sai, hoàn toàn sai”.

Ngôn Sam cuống quýt nói: “Ta nghe nói rồi, phụ thân nàng... Chuyện của Lâm đại phu, ta thực sự không biết. Lâm Chi, chớ nên nhẹ dạ tin vào mấy lời gièm pha. Ta quả thật không biết Lâm đại phu gặp chuyện không may ở chỗ đó. Ta chọn trúng nơi ấy chỉ vì nó heo lành hoang vu, tưởng rằng sẽ không ai phát hiện được. Ta không biết Lâm đại phu...”. Hắn nói mấy câu liền thở không ra hơi, đầu óc choáng váng đến hoa cả mắt.

Lâm Chi nhìn hắn, mãi sau mới nói khẽ: “Người cũng biết là có lời gièm pha? Vậy tại sao vừa nãy lại nói nhảm với người khác?”.

“Nói nhảm?”, Ngôn Sam không hiểu.

Lâm Chi ngồi xuống bên giường: “Ngươi với Hàn Tiểu đã nói những gì? Lại nói gì với Thạch Nhĩ rồi? Bây giờ khắp nơi đều là tin đồn bịa đặt, Thần y tiên sinh cùng công tử đều trốn tránh không gặp ai. Ta sắp bị ngươi hại chết rồi!”.

“Ta đã nói gì chứ? Ta chẳng nói gì cả nha”. Ngôn Sam ngẫm nghĩ, nghĩ không ra mình có tiết lộ cho hai người kia điều gì. Chẳng nhẽ lúc hắn hôn mê đã nói nhầm câu gì, vô tình lộ ra manh mối? Lại nghĩ, chuyện này không có khả năng, nếu như hắn có hồ ngôn loạn ngữ*, thì nơi này không thể còn bình lặng không nổi chút sóng gió nào như thế này. Hơn nữa, hắn có thể nói những gì? Chuyện này vốn chỉ do một mình hắn gây ra.

*Hồ ngôn loạn ngữ: nói xằng nói bậy.

Lời của hắn Lâm Chi hiển nhiên không nghe lọt tai, nàng nói: “Mẫu thân ta mất sớm, phụ thân vất vả nuôi ta khôn lớn nhưng lại bị kẻ gian hãm hại, đến nỗi ngay cả thi thể ông ấy cũng không thấy đâu. Một cô gái mồ côi, không nơi nương tựa như ta, nếu không thể yên ổn sống qua ngày ở núi Vân Vụ, e rằng chỉ còn nước chết oan mà thôi”.

“Không, không!”, Ngôn Sam bị kích động, tứ chi đều có chút tê dại. “Lâm Chi, nàng đừng nói thế. Nàng tài ba xuất chúng, y thuật hơn người, người đứng đầu Tổ y quán xưa nay ngoài nàng ra không thể là ai khác. Nàng há có thể nghĩ không thoát như vậy?”.

“Đây không phải là chuyện ta nghĩ thoát hay không. Ngươi ồn ào thế này lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ rồi. Hàn Tiểu kia vốn đổ kị với ta, nếu bị cô ta nắm được thóp, quần việc ta có trong sạch hay không, ắt sẽ bị cô ta chinh lý. Ta làm sao còn có chỗ đứng ở trên núi này?”.

Ngôn San gấp đến độ thở dốc mãi, chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy Lâm Chi nói: “Công tử bị nha đầu này mê hoặc, Thần y tiên sinh cũng đối xử với cô ta vô cùng khác biệt. Ta phải chịu áp chế khắp nơi, cuộc sống vốn đã không dễ dàng, hiện tại đầu đã tìm ra thi thể của cha ta nhưng lại bị liên quan đến vụ án độc Lục Tuyết, cuộc sống của ta sau này chỉ sợ sẽ càng khó khăn hơn. Lại thêm việc của ngươi...”. Lâm Chi rút cuộc bật khóc ô ô: “Nếu như bọn họ nhận định ta có dính líu đến chuyện này, vậy ta làm sao còn đường sống chứ?”.

Ngôn Sam nôn nóng vô cùng, khẩn trương hít một hơi mạnh rồi nói: “Việc của ta thì liên quan gì đến nàng, là ta ra tay, dính dáng gì đến nàng?”. Hắn ép cho bản thân bình tĩnh đến mức khiến lồng ngực như bị thắt chặt khó chịu cùng cực: “Là chủ ý của một mình ta, chuyện do chính ta làm. Nàng chịu ủy khuất như vậy, ta đương nhiên không thể để cô ta tiếp tục ức hiếp nàng. Đây đều là do mình ta gây nên, liên quan gì đến nàng?”.

Lâm Chi mắt còn ngân ngấn nước, lắc đầu khế nắc: “Ngươi nói thì nói thế, nhưng để bọn họ biết được ngươi là vì ta, tự nhiên sẽ không nghĩ như vậy. Bọn họ nhất định sẽ nghĩ là do ta xúi giục ngươi”.

“Sẽ không đâu. Không ai trong số họ biết được, ta nửa chữ cũng không nói. Ta chỉ nói rằng bởi ta nhìn cô ta không thuận mắt. Một tiểu nha đầu từ bên ngoài đến như cô ta lại được vác hòm thuốc của Thần y tiên sinh, bọn đồ đệ chúng ta đương nhiên chẳng ai tâm phục. Dầu cho bọn họ có thăm dò cách gì, phán đoán kiểu gì, đều không thể nhắm vào người nàng”.

Đôi mắt đầm lệ của Lâm Chi toát ra vẻ yếu kiêu: “Ngươi... ngươi thật sự chưa nói?”.

“Nàng yên tâm. Chuyện này vốn dĩ không phải là chủ ý của nàng, cũng chẳng phải do nàng sai khiến, là chính ta muốn làm. Ta sao có thể đẩy hết tội lỗi lên người nàng chứ? Ta nửa chữ cũng sẽ không để liên lụy đến nàng”. Hắn gắng sức gượng tay lên nhưng không làm nổi, Lâm Chi vội đưa tay nắm lấy. Hắn cười cười: “Ta chỉ là, nghe nói thì hại của cha nàng ở dưới vách núi thì giật mình, sợ hãi khôn cùng, ta sợ nàng sẽ hiểu lầm ta. Lâm Chi, mong nàng chớ hoài nghi ta, ta không hề làm hại cha nàng”.

Lâm Chi gật gật đầu, lại hỏi: “Trong phòng ngươi có cất giữ đồ vật gì của ta hay không?”.

Ngôn Sam cười gượng: “Nàng đã từng tặng ta bất kì thứ đồ gì chưa?”.

Lâm Chi cắn cắn môi: “Ta chẳng qua sợ ngươi lỡ mang, viết thứ gì như thơ này, văn này, hoặc là vẽ chân dung ta chẳng hạn”.

Ngôn Sam thấp giọng nói: “Nàng nói phải giữ bí mật nên ta đương nhiên sẽ không lưu lại những thứ này. Ta đem nàng đặt vào trong tim, không cần thơ họa gì hết”.

Lâm Chi nín khóc, mỉm cười: “Ngươi chỉ biết nói lời bùi tai thôi”.

“Lâm Chi, ta không thành công. Ta sai rồi! Ta thật vô dụng! Nàng đừng trách ta”.

“Đương nhiên không trách ngươi, ta cũng không có ý bảo ngươi giết người”. Lời của Lâm Chi khiến Ngôn Sam gật đầu lia lịa: “Đúng, không phải do nàng bày mưu đặt kế, không liên quan đến nàng”.

Lâm Chi lặng lẽ nhìn hắn hồi lâu, cẩn thận bắt mạch cho hắn, sau đó đặt tay hắn vào trong chăn: “Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, đến lúc thay ca rồi, ta phải đi đây”.

“Ở lại thêm lát nữa”, Ngôn Sam vạn phần không nỡ. Hắn phạm phải trọng tội ấy, cũng chưa biết sự phụ cuối cùng sẽ phạt hắn thế nào nữa. Núi Vân Vụ này, sợ rằng hắn không thể ở nổi nữa. Vậy hắn và nàng, sao có thể dắt tay nhau đến bạc đầu đây?

Lâm Chi lộ vẻ mặt khó xử: “Ta chẳng dễ dàng gì mới tránh được người ngoài một mình đến gặp ngươi, lâu quá sợ người khác sẽ nghi ngờ. Ngươi cố gắng dưỡng thương, đến ca trực của ta thì chúng ta lại có thể gặp mặt”.

Ngôn Sam hết cách, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng rời đi. Một lát sau, hai vị Tổ y khác bước vào phòng, tới xem xét tình trạng của hắn, rồi ngồi một bên tán gẫu với nhau. Ngôn Sam trong lòng đau khổ, lại cảm giác tim đập kịch liệt, cực kì suy yếu. Hắn nhắm mắt lại, nỗ lực khiến bản thân chìm vào giấc ngủ.

Đêm ấy, viện Tập Chấn bỗng nổi lên cơn phong ba. Khi vào phòng Ngôn Sam, đám thủ vệ đột nhiên phát hiện tình trạng của Ngôn Sam có dấu hiệu khác thường, dường như không còn hơi thở. Hai Tổ y trực đêm lúc bấy giờ đang dựa đầu vào nhau ngủ gà ngủ gật, nghe vậy suýt chút nữa là bị dọa cho hồn bay phách lạc. Rất nhanh sau đó, thủ vệ chuyển Ngôn Sam ra ngoài, đồng thời đưa đến lời phân phó của Vân Vụ lão nhân: Sáng ngày mai, tám vị Tổ y luân phiên trực ban cần tiếp nhận sự chất vấn của ông ấy. Tám người bao gồm cả Lâm Chi trong đó đều lo sợ bất an, nhất là hai người trực ban đêm qua lại càng không dám ngủ nữa mà khóc cả đêm.

Ngày hôm sau, tám vị Tổ y vừa mới sáng sớm đã đứng chờ sẵn ở bên ngoài viện của Vân Vụ lão nhân, chờ đúng một canh giờ mới bị dẫn đến nhà chính. Tám người quỳ xuống thỉnh an*, Vân Vụ lão nhân cũng không bảo họ đứng lên, chỉ tự nhiên ngồi uống trà. Bọn họ không dám ngẩng đầu, không dám lên tiếng, nơm nớp lo sợ, yên lặng quỳ đây.

*Thỉnh an: hay vãn an; thăm hỏi, hành lễ thời xưa.

Một hồi sau, Hoắc Khởi Dương đẩy Nhiếp Thừa Nham với bộ mặt “đen sì” đến, theo sau là Hạ Tử Minh và Hàn Tiểu. Vân Vụ lão nhân liếc mắt về phía bọn họ một cái, khẽ ho một tiếng coi như chào hỏi. Nhiếp Thừa Nham sắc mặt khó chịu bị đẩy vào phòng, một câu cũng không nói. Vân Vụ lão nhân cau mày, tiếp tục uống trà.

Bỗng nhiên Hoắc Khởi Dương đẩy Nhiếp Thừa Nham tới ngồi ngang hàng với Vân Vụ lão nhân. Hạ Tử Minh nhanh chân đem cái ghế bành ban đầu đặt ở đó dời đi. Hàn Tiểu cũng bước lên trước giúp Nhiếp Thừa Nham sửa sang lại vạt áo trường bào. Nhiếp Thừa Nham trừng nàng, “Hừ” một tiếng, rõ ràng chẳng mấy vui vẻ.

Vân Vụ lão nhân lại liếc nhìn bọn họ, tên tiểu tử thối này, vào nhà cũng không thốt lên lời nào, mà lại “Hừ” nha đầu của hắn.

Hàn Tiểu vuốt ve vạt áo trường bào về lấy lòng, sau đó đứng hầu ở phía sau Nhiếp Thừa Nham. Hắn ngoảnh đầu lờ mờ nhìn một cái. Nàng nhìn khoảng cách rồi bước lên trước một bước, cách hắn gần hơn một chút. Nhiếp Thừa Nham lúc này mới quay lại nhìn tám người đang quỳ ở đây.

Hoắc Khởi Dương kì thực rất muốn cười, ban nãy lúc sắp ra ngoài, tình cảnh Hàn Tiểu ôm bắp chân Nhiếp Thừa Nham, gói đầu lên bắp đùi hắn như ăn vạ, đòi đi cùng cho bằng được, thật sự rất khôi hài. Hắn theo Nhiếp Thừa Nham đã nhiều năm nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy chủ tử khoan dung với ai như thế, rõ ràng là tức giận ngút trời, sau cùng lại nhất nhất nhượng bộ. Cái loại mềm yếu bất đắc dĩ đó khiến cho hắn – vị chủ tử lãnh đạm, cứng rắn có thêm rất nhiều thần thái* mà hắn chưa bao giờ thấy qua.

*Thần thái: vẻ mặt.

Suốt đường đến đây cho tới hiện giờ, hắn phải kìm nén không dám bật cười, thấy bầu không khí của “công đường” nghiêm túc thì lại càng không dám lơ đãng. Hắn chỉ đành chính đồn về mặt, nhìn sang Hạ Tử Minh cũng đang cực khổ kiềm chế biểu tình, trong lòng hắn cảm giác cân bằng hơn.

Vân Vụ lão nhân liếc qua chỗ Nhiếp Thừa Nham thêm một cái rồi mới mở miệng, bảo tám vị Tổ y trình bày về thuốc dùng và tình huống điều trị của Ngôn Sam.

Tám người, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, lấp ba lấp bắp bẩm báo lại, đơn giản chỉ là dựa theo tình trạng thương thế mà phối thuốc, trị liệu cũng đều dựa vào phương pháp bình thường, trước đến giờ vẫn điều trị như vậy, chẳng qua Ngôn Sam vẫn không thấy khá lên. Các nàng còn đem theo cả đơn thuốc đến, trình lên trên.

Vân Vụ lão nhân nhìn thoáng qua, thuận tay vứt xuống bàn. Nhiếp Thừa Nham bất động. Hàn Tiểu không nhìn được, vươn tay cầm lấy xem, ý tứ ý tứ mở ra rồi đưa đến trước mặt hắn. Ánh mắt hắn đảo qua, tựa như không có hứng thú xem. Hàn Tiểu liền thuận lợi, nâng lên tay tự mình nghiên cứu.

Vân Vụ lão nhân lại hỏi: “Nếu các ngươi đã dùng thuốc chính xác, trị liệu thỏa đáng, vậy thì tại sao bệnh của Ngôn Sam chẳng thấy khá hơn, trái lại càng trị càng yếu đi?”.

Tám người nhìn nhau, đẩy một người trong số họ đứng ra ứng phó: “Vết thương của Ngôn đại phu cực nặng, hơn nữa ở dưới sườn núi lại được cấp cứu gấp gáp, điều kiện và thuốc dùng đều không phải là lựa chọn tốt nhất, vốn đã hơi khó điều trị. Vậy nên, mấy ngày nay hắn không thấy khá hơn cũng là chuyện bình thường, qua một thời gian nữa chắc là mới thấy hiệu quả”.

Nhiếp Thừa Nham cười lạnh lùng: “Ta tưởng rằng ở trong phòng này tất cả đều là đại phu, am hiểu y lý*, sao lại mượn cái cớ rõ ràng là nông cạn thế này?”.

*Y lý: Lý thuyết y học.

Tám người ở phía dưới đều cứng đờ, lấy lý do trên phương diện trị liệu để trốn tránh trách nhiệm, đối mặt với Thần y tiên sinh cùng công tử thì hành động này đích xác quá ngớ ngẩn. Nhưng không làm như thế các nàng còn có thể nói gì đây? Ngôn đại phu bị thương rất nặng nhưng lại không có đại phu đến quản, chỉ vứt cho đám Tổ y các nàng. Các nàng đón lấy “củ khoai lang nóng phỏng tay” này, trái phải đều không thu được lợi lộc gì. Các nàng không dám quá để tâm, sợ bị người khác nói bọn họ đồng lõa với Ngôn đại phu. Nhưng toa thuốc không có sai sót, uống thuốc cũng theo đúng liều lượng và thời gian. Đột nhiên chết bất đắc kì tử, các nàng cũng không biết nguyên nhân do đâu.

Vân Vụ lão nhân không đợi các nàng biện bạch nữa, đưa tay ném lên bàn ba túi đồ: “Đây là bã của ba liều thuốc ngày hôm qua mà Ngôn Sam uống, các ngươi tự nhìn đi”.

Tám người không dám không xem, vây quanh ba túi bã thuốc lật xem kỹ càng. Có năm người y thuật khá hơn, xem xong đều kinh sợ đến nổi mặt mũi tái xanh. Ba người kia y thuật kém, mặc dù không rõ nội tình, nhưng nhìn vẻ mặt của năm người kia thì biết tình huống không ổn.

Một Tổ y quý phục xuống đất, kêu oan trước tiên: “Thần y tiên sinh, việc sắc thuốc đều do dược phòng* phụ trách. Toa thuốc của chúng tôi rõ ràng đã viết rành rành liều lượng bao nhiêu, lượng Ô Đầu* này quá lớn, quả thật không liên quan đến chúng tôi. Thần y tiên sinh minh xét, liều lượng viết trên đơn thuốc là chính xác, chắc chắn do dược bộ ở dược phòng động tay động chân vào, chúng tôi là bị oan”.

*Dược phòng: nhà thuốc, phòng phát thuốc.

*Ô Đầu: một vị thuốc Đông y.

Ô Đầu có độc tính rất mạnh, liều dùng phải hết sức cẩn thận, hơn nữa nhất thiết phải bào chế xong mới được dùng làm thuốc. Trong số ba túi bã thuốc này, lượng Ô Đầu ở hai túi đã vượt quá liều lượng tiêu chuẩn một chút, túi thứ ba thậm chí còn dùng Ô Đầu sống. Đây không đơn giản chỉ là sơ sót không để ý, đây chính là hạ độc hại người, các nàng gánh không nổi trách nhiệm này.

Ta đã nhìn qua gói thuốc chưa được sắc ở dược phòng rồi, không có vấn đề gì”. Vân Vụ lão nhân lãnh đạm nói: “Dược bộ phụ trách sắc thuốc đã bị tạm giam, nhưng mấy người các ngươi ăn chung ở chung, lại ngày đêm trông coi Ngôn Đại phu, nếu nói không hề biết rõ sự tình, ta tuyệt đối không tin”.

Tám người kia nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải. Nếu như trong số tám người bọn họ có ý đồ xấu, vậy đó là ai? Mấy người đều bị dọa sợ không nhẹ, bắt đầu hoài nghi lẫn nhau.

Lúc này Nhiếp Thừa Nham mới lên tiếng: “Nếu các ngươi không khai ra cũng đành chịu. Dù sao các ngươi chỉ có tám người, thà rằng sai lầm cũng không chịu tiết lộ. Các ngươi cứ chiếu theo liều thuốc hẳn dùng mà uống một ngày ba liều, uống xong rồi đầu óc mới tỉnh táo, tự nhiên sẽ nghĩ ra đó là ai?”. Tám người họ nghe thấy lời này thì sợ đến phát run, đây đúng là khiến các nàng phải tuần táng* mà.

*Tuần táng: tùy táng, mai táng theo, chôn cùng.

“Đừng rồi, ta có thể giúp các ngươi giảm bớt mục tiêu hiem nghi. Ngươi, ngươi, ngươi”, Nhiếp Thừa Nham chỉ vào ba Tổ y nhìn không hiểu bã thuốc. “Đến Ô Đầu cũng không nhận ra, chắc hẳn không có bản lĩnh hại người. Mau rút đi!”. Ba người kia mới đầu không dám tin, sau đó lại vui mừng khôn xiết, cuống quýt dập đầu, ra khỏi phòng như vẽ trốn chạy.

“Hiện tại còn lại năm người, có phải dễ đoán hơn không?”.

Chương 37: Ngoài dự liệu

Trên thực tế, năm vị tổ y này không dám không đoán, sống chết ngay trước mắt, không đoán thì chính là tự tìm đường chết. Mắt trông thấy ba người kia đã thoát thân, mình cũng nhanh chóng ra sức phối hợp, nói không chừng còn có thể phải sạch quan hệ. Vì thế năm người bắt đầu thay nhau bấm báo những điểm khả nghi.

“Đinh... Đinh Hương tỷ xưa nay vốn có hảo cảm với Ngôn đại phu, nhưng Ngôn đại phu vẫn luôn khéo léo từ chối. Có lẽ... có lẽ...”.

“Bạch Vi, cô đừng có ngậm máu phun người. Tôi với Ngôn đại phu không có giao thiệp gì. Còn cô lần trước lấy sai đơn rồi bốc nhầm thuốc, bị Ngôn đại phu bắt ngay tại trận. Hắn đem chuyện này bấm báo, hại cô chịu phạt nặng, từ đó cô mới ghi hận trong lòng”.

“Tôi sao có thể ghi hận trong lòng? Lần đó rõ ràng là do Bán Hạ phạm lỗi, tôi thay cô ta gánh tội. Ngôn đại phu bấm báo xong mới phát hiện tôi bị oan, còn đích thân tới xin lỗi tôi. Nhưng Bán Hạ thì luôn nhớ trong lòng, lo lắng Ngôn đại phu ngày nào đó sẽ vạch trần tội của cô ta”.

“Cô nói bậy bạ gì đó? Tôi không có như vậy. Chuyện đó đã qua lâu rồi, sao tôi có thể vì việc này mà đi hại người?”, Bán Hạ vội vàng thanh minh, lại nhanh chóng nói ra điểm đáng nghi: “Di hài của Lâm đại phu vừa được tìm thấy, người trong núi đều đồn rằng Ngôn đại phu nhất định có liên quan đến chuyện này. Có lẽ Lâm Chi muốn báo thù cho cha nên...”.

Lâm Chi cắn môi căm hận trừng nàng: “Đại thù của cha tôi nhất định phải báo. Nhưng chúng ta ai cũng biết chuyện này tuyệt đối không phải do Ngôn đại phu gây ra. Tôi cũng tuyệt không phạm trọng tội giết người này”.

“Lần trước... lần trước tôi có nhìn thấy Bạch Hà cùng Ngôn đại phu ở một góc vắng vẻ lén lút nói chuyện gì đó. Ngôn đại phu nghe xong dường như rất tức giận, cũng rất khâm trọng”, Bạch Vi lại tiết lộ tình tiết mới.

Bạch Hà vẫn ở một bên cúi đầu run rẩy không nói tiếng nào, nghe thấy thế bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn qua Bạch Vi, ra sức lắc đầu: “Tôi không có... Tôi không có...”.

Đinh Hương lên tiếng bênh vực: “Lá gan Bạch Hà nhỏ nhất, có thể làm ra được chuyện gì? Bạch Vi, cô cứ một hồi nói thế này, một hồi nói thế kia. Cô thường ngày hẹp hòi hay mang hận, toa thuốc đó là do cô viết, cũng chính cô kê vị Ô Đầu vào. Cô mới là kẻ tình nghi lớn nhất”.

“Hừ! Y thuật của tôi giỏi nhất, đương nhiên phải do tôi kê đơn. Đơn thuốc đó không có sai sót, Thần y tiên sinh tất nhiên biết được. Cô chớ có lời chuyện này ra vu oan cho tôi”.

“Giờ mà y thuật của cô tốt nhất chứ? Cả núi này ai chả biết người có y thuật cao siêu nhất ở Tổ y quán là Lâm Chi”.

Bạch Vi rất không phục: “Danh tiếng có tác dụng gì? Còn phải xem bản lĩnh trị bệnh cứu người thực sự. Nếu bản về danh tiếng thì phúc tinh Hàn Tiểu kia chẳng phải xếp thứ nhất ư?”. Lời vừa nói ra, chính Bạch Vi cũng cảm thấy sừng sốt, rốt cuộc phát giác mình lỡ lời. Ngôn Sam là kẻ có ý đồ sát hại Hàn Tiểu, hiện tại nàng ta cùng mấy người khác lại đều bị nghi ngờ đã đầu độc Ngôn Sam. Nàng ta tích cực khai báo suy đoán của mình, phản ứng mãnh liệt, lại còn tự nhận người có y thuật cao minh nhất là bản thân còn người có tiếng tăm lớn nhất là Hàn Tiểu. Đây không phải là đang tự chui vào rọ hay sao? Suy luận như vậy chẳng khác nào đưa ra kết luận rằng nàng ta đồ kị với Hàn Tiểu, nên mới thuyết phục Ngôn Sam giết người, kết quả sự tình bại lộ, nàng ta tiếp tục kê toa thuốc hạ độc nhằm giết người diệt khẩu.

Bạch Vi sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn bốn phía, quả nhiên mọi người trong phòng đều im lặng nhìn nàng chằm chằm. Bạch Vi lớn tiếng biện bạch: “Tôi không có, không phải do tôi làm. Hàn Tiểu danh tiếng lớn không liên can gì đến tôi. Giao tình giữa Ngôn đại phu và tôi cũng thường thường thôi, chỉ là lần trước hắn đồ oan cho tôi, cảm thấy thẹn với lòng nên mới thỉnh thoảng hỏi thăm tôi...”. Nàng ta ngậm miệng lại, âm thầm nghĩ rằng, đúng là càng giải thích càng rắc rối mà”.

Vân Vụ lão nhân giờ tay lên, chỉ chỉ vào Bạch Vi, hai người hầu đang đứng ở cạnh cửa lập tức chạy đến bắt lấy Bạch Vi, vịn cánh tay nàng ta ra sau rồi áp giải ra ngoài. Bạch Vi trên đường đi còn lớn tiếng kêu oan uổng, đáng tiếc chả ai quan tâm.

Bốn người còn lại thở phào nhẹ nhõm, xem ra sự việc hẳn là đã kết thúc rồi. Nhưng Vân Vụ lão nhân chẳng nói gì, ông ấy gõ gõ vào mặt bàn. Người hầu bên dưới hiểu ý liền đi thay ấm trà nóng khác, lúc lui xuống Hàn Tiểu chạy theo nói thăm mấy câu, người hầu kia nghe xong thì gật gật đầu rồi rời đi.

Hàn Tiểu quay lại thì thấy Vân Vụ lão nhân đã rót một chén trà nóng ra uống. Nhiếp Thừa Nham cũng tự mình làm, vừa mới rót đầy chén Hàn Tiểu đã vươn tay cầm chén đặt sang một bên. Nhiếp Thừa Nham liếc qua nàng, động tác của nàng khiến hắn chợt nhớ ra thuốc sắp tới mình dùng cần phải kiêng trà. Nhưng hôm nay nàng không nghe lời, cứ khăng khăng đòi theo hắn đến đây, vậy mà hắn lại thỏa hiệp. Việc này khiến hắn rất không vui, thế nên nàng không cho hắn uống, hắn càng phải uống cho bằng được.

Hắn lấy chén trà trở về, chưa kịp uống thì Hàn Tiểu lại bê nó đi. Người hầu ban nãy đã trở về, lần này bung lên là một ấm nước sôi nóng. Hàn Tiểu lấy một cái chén mới, rót đầy nước nóng vào chén rồi đặt ở trước mặt Nhiếp Thừa Nham. Hắn giận dỗi đẩy nó ra, Hàn Tiểu lại đặt trở về. Nhiếp Thừa Nham lại đẩy ra, Hàn Tiểu không tranh chấp với hắn nữa, lặng lẽ lui sang một bên. Nhiếp Thừa Nham sừng sốt, mặc kệ dứt khoát không uống gì nữa.

Vân Vụ lão nhân thờ ơ nhìn sự mờ ám giữa hai người bọn họ, mắt rũ xuống, yên lặng uống một ngụm trà. lát sau người hầu ở bên ngoài mang vào một tờ giấy, Vân Vụ lão nhân xem xong, cuối cùng mở miệng nói: “Lâm Chi ở lại, những người khác đều lui xuống hết đi”. Ba người còn lại gấp rút vội vàng lui ra ngoài. Lâm Chi cúi thấp đầu, cô độc quý gồi ở đó, đáng vẻ đáng thương vô cùng.

Vân Vụ lão nhân nhìn nàng ta trong chốc lát, khoát tay: “Người ngồi đi”, lại quay sang nói với người đứng hầu bên cạnh: “Dâng trà lên cho nàng ta”.

Lâm Chi tạ ơn, đoan trang ngồi xuống ghế bên cạnh, lẳng lặng chờ Vân Vụ lão nhân lên tiếng. Một hồi sau Vân Vụ lão nhân mới nói: “Lần trước ta bảo người về suy nghĩ kĩ lại nhất cử nhất động, mỗi lời nói và hành động của cha người trước khi mất tích. Người có phát hiện ra chỗ nào bất thường không?”.

Lâm Chi vội quý xuống: “Thần y tiên sinh, tiên phụ* đi theo tiên sinh đã nhiều năm, nhận được sự chỉ bảo y thuật của tiên sinh, trong lòng vô cùng biết ơn, đương nhiên một lòng trung thành với ngài. Lâm Chi suy đi nghĩ lại, quả thực nghĩ không ra tiên phụ khi còn sống có chỗ nào không ổn. Tiên phụ nhất định đã bị kẻ gian hãm hại, hy vọng thần y tiên sinh minh xét, vì phụ thân đòi lại công lý”.

*Tiên phụ: cha (đã qua đời).

Vân Vụ lão nhân vẩy vẩy tay: “Người ngồi xuống trước đã, có gì từ từ nói”.

Lâm Chi ngồi xuống, khẽ nói cảm ơn với người hầu vừa dâng trà đến, uống một ngụm xong thì nghe thấy Vân Vụ lão nhân hỏi: “Phụ thân người có từng tiết lộ cho người chuyện gì khác? Ví dụ như hắn phát hiện ra người nào đó có điểm bất thường...”.

Lâm Chi ngẫm nghĩ lại: “Thực sự chưa từng nghe qua”.

“Thế Ngôn Sam phải chăng có tiết lộ cho người điều gì, hắn có biết rõ nội tình chuyện phụ thân người bị sát hại hay không?”. Lâm Chi bưng chén trà lên nhấp một ngụm, lắc đầu nói: “Chưa hề nghe nói”.

Vân Vụ lão nhân gật gật đầu: “Vậy bản thân người thì sao? Có từng phát hiện bất cứ ai trên núi này đối với vụ độc Lục Tuyết có chỗ nào không ổn không?”.

Lâm Chi uống cạn chén trà, hắng giọng rồi đáp: “Thần y tiên sinh minh xét, Lâm Chi hiểu chuyện liên quan đến độc Lục Tuyết vô cùng quan trọng”. Nàng ta ngoảnh lại nhìn thoáng qua Nhiếp Thừa Nham: “Huông hồ công tử bị trọng thương chính bởi loại độc này. Nếu Lâm Chi biết được chút ít manh mối nào chắc chắn sẽ bẩm báo lên ngay”.

“Phải vậy không?”, Vân Vụ lão nhân rũ mắt xuống, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn. Hàn Tiểu nhìn động tác đó của ông, bất giác cảm thấy khản trương hẳn. Lâm Chi tựa như cũng phát giác ra bầu không khí bất thường, mím môi lại.

Đột như nửa ngày, Vân Vụ lão nhân rốt cục cũng mở lời: “Ta vốn tưởng rằng chuyện Ngôn Sam lộ ra sơ hở đối với vụ việc trộm độc Lục Tuyết đáng ra phải có chút đột phá mới đúng, thật không ngờ cha người lại bị lôi vào cuộc. Hẳn là đệ tử mà ta tâm đắc nhất, thực ra nếu như hắn không có ý đồ xấu thì thế nào hắn cũng sẽ có chỗ đứng trên núi Vân Vụ này. Nhưng hắn lại lén lút lấy trộm độc, bất kể là nguyên nhân gì đi nữa, ta đều rất thất vọng về hắn”.

Lời của Vân Vụ lão nhân càng nói ra càng lạnh lùng. Lâm Chi nhanh chóng biện hộ: “Tiên phụ nhất định là có ẩn tình, chắc gì đã do ông ấy ăn trộm”.

Vân Vụ lão nhân không để ý đến lời biện bạch của nàng, tự mình nói: “Người xưa thường nói ‘con nhà tông không giống lông cũng giống cánh’ quả không sai. Người ở Tô Y quán không lo sống cho yên ổn, lại cứ muốn gây ra rắc rối. Ngôn Sam tuy không phải là đệ tử xuất chúng nhất, nhưng hẳn có tư chất thông minh, bị hủy trong tay người cũng thật đáng tiếc”.

Lâm Chi cả kinh, quỹ sục xuống: “Thần y tiên sinh, oan cho Lâm Chi quá!”.

“Giấy vĩnh viễn không thể bọc được lửa”. Thanh âm lãnh đạm của Vân Vụ lão nhân khiến Hàn Tiểu phải lén lút nhìn, nàng theo bản năng nép sát vào phía sau Nhiếp Thừa Nham.

“Thần y tiên sinh, Lâm Chi thực là bị oan mà!”. Lâm Chi hạ quyết tâm tuyệt không thừa nhận. Lúc này bọn họ giăng bày thăm dò, kẻ lộ ra sơ hở cũng không phải là nàng ta.

“Lâm Chi, coi như ta cũng nhìn người trưởng thành, ta quá rõ tính người. Bất quá, lúc người này sinh ác niệm, thật đúng là nằm ngoài dự liệu của ta”. Vân Vụ lão nhân nói: “Sau khi cha người mất tích, người lo sợ không thể sống yên ổn ở đây nên đã qua lại khắp mọi chốn, không ít y bọc có quan hệ không tồi với người, chuyện này ta biết. Người biết dùng chút ít on huệ để lôi kéo người, biết nắm nhược điểm hoặc lỗi lầm để uy hiếp họ, ta cũng chẳng phải hoàn toàn không hay. Ta mơ hồ nhìn ra được Ngôn Sam phải lòng người, một người khi đã yêu ai thì khó mà giấu nổi. Cho rằng chuyện người sai khiến được bọc ở được phòng lên đôi thuốc là thần không biết quỷ không hay ư? Nhưng người có biết, ở được phòng có người trà trộn còn cao tay hơn người”.

Lâm Chi lúc này mới thực sự bắt đầu run rẩy. Những lời này của Vân Vụ lão nhân làm nàng ta hiểu được, chân tướng mà ông ấy biết còn nhiều hơn so với những gì nàng ta nghĩ. Thế nhưng, nàng ta vẫn có chỗ không hiểu, khẽ cắn môi nàng rút cục cũng hỏi: “Nhưng ban này rõ ràng Bạch Vi đã khai rồi, nếu thần y tiên sinh đã hoài nghi tôi, vậy thì cần gì phải...”.

“Lâm Chi!”, Vân Vụ lão nhân ngắt lời nàng ta. “Muốn so về độ độc ác thì người vẫn còn kém xa ta”. Lời này khiến Lâm Chi cả kinh, trái tim nhện không được đập cuồng loạn lên. Nàng ta nghe rõ ràng những lời Vân Vụ lão nhân nói: “Nếu ta không sắp xếp một màn này, dựa vào cái tính đa nghi của người, sao có thể lợi lòng phòng bị, yên tâm mà ngồi đây nói chuyện uống trà với ta?”.

Lâm Chi lắc đầu, vẫn là không hiểu, nhưng nàng ta đã biết không ổn rồi, cực kì không ổn. Hồi trước có nghe phụ thân nói qua, chớ nên chọc giận Thần y tiên sinh, nhưng nàng ta vẫn chưa thấy qua bộ dạng tức giận của Thần y tiên sinh nên cũng không sợ hãi lắm. Hôm nay, ông ấy không hề lớn tiếng nói chuyện mà đã khiến nàng ta kinh hãi run sợ rồi. Nàng bắt đầu cảm thấy ngực quặn đau, là vì quá sợ hãi sao? Toàn thân nàng lạnh run, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nàng ta rút cuộc làm sao thế này?

Vân Vụ lão nhân nói: “Viên Lục Tuyết tìm thấy trên người cha người, ta đã nghiệm xét với hai viên trong hộp của ta, kết quả giống nhau như đúc. Nhưng triệu chứng trúng độc của A Nham giống hệt với phản ứng của được bọc thử độc Lục Tuyết vừa mới luyện thành xong. Vậy nên, viên Lục Tuyết trên người cha người rút cuộc là thế nào, ta cần tìm người thử độc mới biết”.

Lúc này, Lâm Chi đau đến mức ngã gục xuống đất, đến bây giờ thì nàng hoàn toàn hiểu rõ. Hàn Tiểu cũng đã hiểu, nàng vạn phần không nghĩ ra sẽ phải nhìn thấy tình cảnh này. Ban này, khi Vân Vụ lão nhân nói ở được phòng có người trà trộn còn cao tay hơn cả Lâm Chi, nàng đã nghĩ ngay tới Thạch Nhĩ. Nàng còn đang lo cái tên Thạch Nhĩ này sao vẫn chưa trốn đi, nhưng không hề nghĩ tới người thử độc lại đổi thành Lâm Chi.

Nhiếp Thừa Nham nhìn thấy tình huống này liền nắm chặt tay Hàn Tiểu ngay, nắm chặt đến mức tay nàng trở nên đau nhói. Nha đầu lỗ mũi này bây giờ trong lòng chắc hẳn là khó chịu lắm, lẽ như nàng ấy xúc động rồi làm ra chuyện gì dở thì nguy.

Lâm Chi nằm gục trên đất đau đến mức run rẩy, Vân Vụ lão nhân nói: “Người đã phạm phải trọng tội, tội của cha người cũng không thể tha thứ, hình phạt của ta dành cho người chính là thử độc. Nội lực của người không cao, hình thể cũng nhỏ hơn A Nham nhiều, cho nên ta đã không chế lại lượng độc, người sẽ không chết ngay được. Ngày trước Tiết Tùng tháp tùng ta giải độc cho A Nham, tất cả bệnh trạng hẳn đều nắm rõ, ta sẽ bố trí hẳn điều trị cho người”.

Lâm Chi đã nói không ra lời. Hàn Tiểu cắn môi, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm. Cái ông già ác nghiệt này nói hay thật, trị liệu gì chứ? Ngày đó Nhiếp Thừa Nham đã nói cho nàng biết độc của hắn rút cục được chữa khỏi bằng cách nào rồi. Thần y tiên sinh cũng không thể nói ra một cách chính xác cách thức được, thế mà để Tiết đại phu chữa trị cho Lâm Chi, có thể cứu sống ư?

Hai y bọc tiến vào khiêng Lâm Chi ra ngoài. Tiết Tùng vội vã chạy đến, tới cửa thì gặp được Lâm Chi, hắn nhìn nàng một lát, trên mặt khó nén nổi kinh ngạc. Vân Vụ lão nhân gọi hắn vào, dặn dò: “Là Lục Tuyết, người dẫn người đi chữa trị cho nàng ta. Phải ghi rõ ràng tất cả các triệu chứng của nàng ta, ta muốn biết nó có giống hệt với tình trạng của A Nham lúc trước hay không”.

Tiết Tùng gật đầu đồng ý. Hàn Tiểu nhìn hắn với biểu tình chán nản cùng bất đắc dĩ, đột nhiên thấy đồng cảm với hắn. Thầy thuốc có lòng nhân ái như Tiết đại phu đây, ở nơi này nhất định là phải chịu nhiều ủy khuất lắm. Độc Lục Tuyết, hắn có thể làm được gì? Còn bản thân thì sao, cũng chỉ có thể tro mắt đứng nhìn ư?

“Thần y tiên sinh!”. Hàn Tiểu vừa mở miệng đã bị Nhiếp Thừa Nham trừng, nắm chặt tay nàng cũng không có tác dụng, chi e phải bị cái miệng nàng lại mới khiến nàng nín thinh được. Hàn Tiểu trừng lại hắn, nàng không có làm chuyện xấu, sao lại không cho nàng nói ra. Nàng nói tiếp: “Hàn Tiểu cũng muốn theo Tiết đại phu đi giải độc Lục Tuyết”.

Vân Vụ lão nhân nhìn nàng, lại quay sang nhìn Nhiếp Thừa Nham, gật gật đầu: “Cũng tốt, người ít nhiều cũng biết được triệu chứng của độc Lục Tuyết, người cứ đi đi”.

Nhiếp Thừa Nham trừng mắt lần này lại nhằm vào Vân Vụ lão nhân, đáng tiếc người ta không thèm để ý đến hắn. Đến lúc phải tan cuộc rồi, mọi người ai về nơi nấy. Bực bội nhất chính là Nhiếp Thừa Nham, đi xem kịch hay, cuối cùng đến nước còn chưa uống được ngụm nào đã đánh, lại còn bị chọc cho một bụng không thoải mái.

“Người dám đi thử xem! Mọi người chỉ sợ tránh không kịp, người thì cứ muốn vào góp vui cho bằng được”. Hắn chưa làm khó nằng trước mặt người ngoài bao giờ, vừa về đến Nham Trúc, vừa đóng cửa xong, hắn liền bắt đầu mắng Hàn Tiểu.

“Chủ tử, tôi học y đã lâu nhưng vẫn chưa gặp phải loại bệnh nào có tính thách thức cao như lần này, không đi nghiên cứu luyện tập thực tiễn một chút thì thật đáng tiếc”.

“Bớt kiêu có đi!”.

“Nói không chừng Lâm cô nương đang che dấu một bí mật lớn nào đó, cứ coi như nô tỳ đi nghe ngóng tin tức vậy”.

“Ít bịa lý do thôi!”.

Hàn Tiểu trề môi, nói thẳng: “Nô tỳ nhìn không quen Thần y tiên sinh ác độc như vậy, nô tỳ muốn tận lực cứu người”.

Nhiếp Thừa Nham thờ dãi: “Cô ta muốn hại người, người việc gì phải uống công giúp cô ta như vậy?”.

“Chủ tử, nếu hôm nay người vì nô tỳ kích động mà tát nàng ta hai cái, nô tỳ sẽ cảm thấy hả giận rồi. Nếu thần y tiên sinh đập hai cước vào nàng ta, đuổi nàng ta xuống núi, nô tỳ sẽ cảm thấy được báo thù rồi. Nhưng mà lừa người ta, khiến người ta tự mình uống độc Lục Tuyết, tàn nhẫn như vậy, nô tỳ quả thực không thể chấp nhận được”.

Nhiếp Thừa Nham im lặng, Hàn Tiểu bỗng nhiên nói: “Chủ tử, hôm nay người không cho nô tỳ đi, là bởi vì chuyện này người cũng tham gia quyết định đúng không? Người cũng dự định hạ độc nàng ta phải không?”.

“Đương nhiên không phải!”, Nhiếp Thừa Nham nóng nảy rồi. Hắn tất nhiên biết sự chán ghét của nàng đối với chuyện này, bởi vậy hắn nói với Vân Vụ lão nhân đừng dùng Thạch Nhĩ thử thuốc, đổi sang người khác đi. Đổi người khác rồi chắc nàng sẽ không còn đau lòng nữa nhỉ? Nhưng không ngờ rằng Vân Vụ lão nhân lại dùng phương thức khác khiến người ta càng phẫn nộ hơn, lại còn để nàng nhìn thấy. Hắn vội nói: “Việc này ta trước đó không hề biết, người không được trách nhầm ta”.

Hàn Tiểu chẳng nói gì. Mặc dù lúc trước nàng từng nghe qua không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nàng sâu sắc cảm nhận được, cái gì gọi là đem mạng người đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Chương 38: Hình như có “con đường bằng phẳng*”

*Con đường bằng phẳng: được ví với tình thế, tình hình thuận lợi.

Hàn Tiểu thu dọn vài thứ, bữa trưa cũng không dùng liền vội đến viện Tập Chấn, Lâm Chi bị đưa đến đó điều trị. Nhiếp Thừa Nham dẫu rằng không vui nhưng lại sợ Hàn Tiểu có gút mắc trong lòng, bèn không ngăn cản nữa, chỉ yêu cầu nàng mỗi ngày đều phải trở về Nham Trúc.

Không có Hàn Tiểu bên cạnh, Nhiếp Thừa Nham cảm thấy có chút trống vắng. Ngồi ngơ ngẩn nửa ngày mới gọi Hoắc Khởi Dương lên, bảo hắn túm tên tiểu quý sang đây bồi hấn dùng bữa trưa. Hàn Nhạc ngoan ngoãn bị túm đến, ngày thường cười cợt âm ỉ, hôm nay lại giống như tỷ đệ liên tâm, có vẻ buồn bã ỉu xiu, thế nhưng nghe nói có cơm ngon canh ngọt, tinh thần chợt tốt hẳn lên.

Bàn ăn dọn xong, bốn món ăn và một món canh, ngoại trừ một đĩa rau cải thì còn lại đều là cơm thuốc. Hàn Nhạc nhìn toàn bộ màu sắc của món ăn một lần, trề môi tỏ vẻ không hài lòng, vẻ mặt có chút giống Hàn Tiểu: “Sao lại không thấy thịt heo đâu?”.

“Đi tìm tỷ phu người mà đòi”. Nhiếp Thừa Nham giận mà không có chỗ phát tiết, ăn một bữa cơm còn chọn tới chọn lui.

“Ôi, tỷ phu à...”. Ông cụ non làm bộ làm tịch thờ dài, tiếng gọi ‘tỷ phu’ làm Nhiếp Thừa Nham sản sinh ảo giác, còn chưa hiểu tường tận thì lại nghe Hàn Nhạc nói: “Phải đợi lâu lắm đây”.

“Mỗi ngày cho người uống thuốc bổ khí, vậy mà nói chuyện còn phải nghi lấy hơi, cứ ngắt lời giữa chừng là sao”. Nhiếp Thừa Nham thoáng cái liền buồn bực, tiểu quý thối này!

Hàn Nhạc có chút không hiểu, trong lòng thầm bảo tỷ tỷ nói quả không sai, thành chủ đại nhân rất hay nổi giận vô cớ. Nghĩ đến tỷ tỷ, nó nhìn không được hỏi: “Thành chủ đại nhân, lần này tỷ tỷ tôi không phải lại rước lấy phiền phức chứ?”.

“Tỷ tỷ người xưa nay không phải rước lấy phiền phức, mà là gây ra phiền phức”, nói đến đây hắn lại cảm thấy khó chịu.

Hàn Nhạc ra sức gật đầu: “Hơn nữa tỷ ấy còn rất cố chấp”.

“Cố chấp đã đành, lại còn to gan”.

Hàn Nhạc lại gật đầu: “To gan thì thôi, tỷ ấy còn thường không rút kinh nghiệm, không nghe lời khuyên bảo”.

“Hừ! Sẽ có ngày nàng ấy chịu thua thiệt, khóc trời gọi đất cũng không ai đáp lại, lúc đấy nàng ấy mới nhận được một bài học”. Nhiếp Thừa Nham có cảm giác đã gặp được tri âm, phần nào một trận, trong lòng liền cảm thấy thoải mái.

Nhưng lúc Hàn Nhạc nghe thấy tỷ tỷ khóc trời gọi đất mà chẳng ai đáp lại thì không chịu, nó uốn thẳng cái lưng gầy gò: “Sao lại không ai đáp lại, chẳng phải còn có chúng ta sao?”. Mặt Nhiếp Thừa Nham nóng lên, đang định cãi lại hần là hần, tỷ đệ bọn họ là tỷ đệ bọn họ, đâu có thân thiết mà nói thế.

Nhưng Hàn Nhạc cứ nói một mình tiếp: “Nếu không phải là gan của tỷ tỷ tôi đủ lớn, đủ cổ chấp, đủ kiên cường, thì tôi cũng không có ngày hôm nay. Nếu như không có tỷ tỷ, tôi đã chết từ lâu rồi, thậm chí nhất định sẽ bán tỷ ấy để lấy tiền. Hồi đó lúc chúng tôi rời khỏi Mẫn thành, bà ta còn sai người đuổi theo, tỷ ấy cõng tôi trên lưng, đốt cầu, trộm thuyền, một mạch vượt qua cả một ngọn núi. Chúng tôi từng bị đói, bị rét, gặp sói... trên đường còn gặp phải bọn lừa đảo và bọn cướp... Một đại tẩu cứu giúp bọn tôi bảo tỷ tôi: Đừng có chấp nữa, nếu bao nhiêu đại phu đều đã nói tôi không cứu chữa được, vậy thì để tôi ăn uống đầy đủ đến lúc cuối đời coi như là đã tận tâm rồi. Tỷ ấy cũng đã mười hai tuổi, vài năm nữa là có thể xuất giá, đến lúc đó giúp tỷ tôi chọn nhà chồng tốt. Nhưng tỷ tỷ vẫn không bỏ cuộc”.

Hàn Nhạc càng nói càng xúc động, đôi mắt to ngấn đầy lệ: “Thành chủ đại nhân, nếu tính tình tỷ tôi không như vậy, tỷ ấy sẽ không phải là tỷ ấy, tôi cũng không thể là tôi bây giờ được. Nếu như thực sự xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ cùng tỷ tỷ cùng tiến cùng lui”.

Nhiếp Thừa Nham im lặng không nói gì. Tính nết thế nào hần đương nhiên biết rõ, phật không nghe mắng không đi, nhưng lại cứ đánh đúng vào chỗ mềm yếu trong lòng hần. Hàn Nhạc nhìn trái ngó phải, cân nhắc một hồi rồi mới thò đầu sang hỏi nhỏ: “Thành chủ đại nhân, ngài nói xem, có phải thần y tiên sinh không muốn chữa bệnh cho tôi không?”.

Thân thể Nhiếp Thừa Nham hơi cứng đờ, khóe miệng giật nhẹ, khẽ cười nói: “Tại sao lại nghĩ như vậy?”.

Hàn Nhạc nhìn hần chăm chú, nhỏ giọng nói: “Tôi tới đây gần hai năm rồi, nếu có thể trị thì chẳng phải sớm đã trị rồi sao? Nếu không trị được, chẳng phải cũng nên có ý kiến sao? Mặc dù xương cốt tôi ngày càng rắn chắc, nhưng đôi chân vẫn không khá lên. Ngài nói xem, có phải thần y tiên sinh thấy tỷ tỷ tôi còn có tác dụng, muốn kéo dài thời gian để tôi không thể khỏe lên hồng để dâng uy hiếp tỷ ấy?”.

Nhiếp Thừa Nham bấy giờ cười không nổi, bọn họ quả nhiên là tỷ đệ ruột thịt, Hàn Nhạc tuy tuổi còn nhỏ nhưng tâm tư lại rất nhạy bén. Hần điều chỉnh lại sắc mặt, nghiêm nghị nói với Hàn Nhạc: “Nhạc Nhạc, người khác ta không quản được, nhưng tỷ đệ các người ta nhất định sẽ bảo vệ đến cùng, người đừng lo lắng. Có một số bệnh khó không phải chỉ một hai năm liền có chuyển biến tốt. Chớ lo, mọi việc có ta đây”.

Hàn Nhạc quan sát kỹ vẻ mặt của hần, dường như đang nhận biết thật giả trong lời nói của hần, sau đó nở nụ cười, nghiêng người qua ôm lấy cánh tay hần: “Có lời này của thành chủ đại nhân, tôi cảm thấy yên lòng rồi”. Nó lại nói tiếp: “Thành chủ đại nhân đừng quên đem những lời này cũng nói với tỷ tỷ. Tuy rằng tỷ ấy chắc chắn cũng biết, bằng không cũng sẽ chẳng dám nghĩ dám làm như thế. Nhưng nếu thành chủ đại nhân không nói, chỉ e tỷ tỷ sẽ suy nghĩ nhiều đấy”.

Hàn Tiểu quả thực suy nghĩ rất nhiều, một chuỗi sự kiện xảy ra khiến nàng rơi vào mơ hồ. Ở viện Tập Chấn, nàng đi xem Ngôn Sam trước. Ngôn Sam chưa chết, hôm đó chỉ là diễn trò, giả vờ bị khiêng đi, kì thực chỉ là lên lút đổi phòng. Tổ y quán cả đêm nhận lệnh đợi xét hỏi, đương nhiên không rảnh mà ngủ nghỉ. Bệnh của Ngôn Sam hiện tại đã có chuyển biến tốt, giấc ngủ rất sâu. Hàn Tiểu quay người đi ra, đến phòng bệnh của Lâm Chi.

Tình hình của Lâm Chi chênh lệch rất xa so với Ngôn Sam. Nàng ta tóc tai tán loạn, sắc mặt tái nhợt, đau đớn gầy gầy, giống như Nhiếp Thừa Nham hồi trước; tứ chi bị trói chặt vào thành giường, miệng bị nhét vải để phòng nàng ta tự cắn vào lưỡi. Khiến Hàn Tiểu giật mình chính là trên người Lâm Chi cũng có hai vết dao rạch.

“Đây là do Thần y tiên sinh sai người rạch. Một trong những độc tính của Lục Tuyết là làm vết thương lâu lành. Trước đây vết thương trên người công tử lẽ ra chỉ hơn một tháng liền có thể lành, vậy mà thực tế ba tháng khổ cực mới tốt lên được”, Tiết Tùng nhìn thấy nét mặt của nàng, tức thì lên tiếng giải thích.

Hàn Tiểu gật gật đầu. Nhìn thấy người có ý đồ muốn giết mình, hiện giờ giống như một con côn trùng tàn phế bị trói buộc trên ván giường, đau đớn muốn chết, trong lòng nàng không rõ là tư vị gì. Tiết Tùng tựa hồ biết được suy nghĩ của nàng, thở dài, vỗ vỗ vai nàng: “May mà cô không sao. Hàn cô nương, ông trời vẫn có mắt đấy”.

Hàn Tiểu không biết nói gì cho phải, đúng lúc đó tiểu bộc đến gọi bọn họ ăn cơm. Hàn Tiểu nhân cơ hội chuyển sang đề tài khác, nàng hỏi trình tự và phương pháp trị độc. Tiết Tùng giải đáp từng câu một, sau khi ăn cơm xong lại đưa cho Hàn Tiểu xem một cuốn sách thuốc, trong đó ghi chép lại trình tự điều trị và thuốc dùng cho Nhiếp Thừa Nham sau khi bị thương và trúng độc lúc trước.

“Tôi chữa trị theo phương pháp thường dùng, dội nước cho nàng ta, thuốc thang cũng đã uống, châm cũng đã dùng, nhưng máu vẫn chảy. Tình trạng của nàng ta không sai biệt lắm so với công tử, mạch tượng cũng giống nhau. Nhưng rốt cuộc có phải là Lục Tuyết hay không, còn phải tiếp tục quan sát nữa”.

Hàn Tiểu cẩn thận xem xét, khẽ hỏi: “Nàng ta có thể chống đỡ được bao lâu?”.

“Nếu để mặc như vậy, e rằng chỉ gắng gượng được năm sáu ngày. Trước kia công tử bị thương nặng, lại thêm trúng phải loại độc này, chống đỡ được ba tháng tròn, cuối cùng vị thuốc kia vô hiệu thì không còn cách nào khác. Ngày đó, sư phụ đã xuống núi đón cô lên. Bây giờ vị Lâm cô nương này, tôi chỉ có thể nói là mười ngày đến ba tháng thôi”.

“Nàng ta và Ngôn đại phu, thần y tiên sinh định xử lý thế nào?”.

“Nàng ta sao...”, Tiết Tùng đứng ở cửa nhìn thoáng qua Lâm Chi đang đau đớn co quắp lại trong phòng, không nói tiếp nữa. Hàn Tiểu hiểu ra, Tiết đại

phụ xác thực không hề nắm chắc phương pháp giải độc cho Lâm Chi, sợ là đợi nàng ta chịu đựng đủ thời gian, chi tiết triệu chứng được phán định rõ ràng, thì đã chết rồi. Tiết Tùng nói tiếp: “Ngôn đại phu xưa nay rất biết đối nhân xử thế, cũng an phận thủ thường, lần này không biết sao lại hồ đồ như vậy. Hàn cô nương, cô đừng trách hân, hân đã bị trừng phạt rồi. Hân một lòng hướng về y thuật, chỉ e sau này không còn duyên phận với y thuật...”. Hân đang định nói tiếp thì nhìn thấy Lâm Chi đang gắng sức gầy dựa, dường như muốn khiến bọn họ chú ý đến.

Hàn Tiểu và Tiết Tùng lại gần, thấy nàng ta nỗ lực mở to đôi mắt trừng mắt nhìn bọn họ. Hàn Tiểu và Tiết Tùng liếc nhau, đột nhiên hiểu ra, Hàn Tiểu nói: “Lâm cô nương, cô không nghe nhầm, Ngôn đại phu chưa chết”.

Miệng Lâm Chi đang ngậm một cuộn vải, không thể thốt nên lời, cổ họng chỉ phát ra được mấy tiếng ư ư. Hàn Tiểu lại nói: “Tôi chưa chết, Ngôn đại phu cũng chưa chết, cô vui mừng hay là khó chịu?”.

Đôi con ngươi của Lâm Chi trợn trừng lên, tựa như phấn nộ, tựa như oán hận, cũng tựa như căm hờn, nước mắt thi nhau tuôn rơi. Hàn Tiểu không hiểu được về mặt ấy của nàng ta, nhưng trong lòng Hàn Tiểu cảm thấy vừa tức giận lại vừa xót thương. Một tiểu mỹ nhân đang yên đang lành như thế, lại biết y thuật, hơn nữa còn được bồi dưỡng ở một môi trường tốt thế này, mà sao lại ác độc như vậy, hại người này sang người khác, bây giờ còn liên lụy đến chính bản thân nàng ta.

Tiết Tùng ở bên cạnh thở dài: “Lâm cô nương...”. Hân muốn nói sẽ tận lực giảm bớt đau đớn cho nàng ta, để lúc nàng ta chết có thể ra đi an ổn. Ngẫm lại, sự đau đớn mà độc Lục Tuyết mang lại còn ghê gớm hơn bất kì cực hình nào, hân nói những lời này không khỏi cảm giác kiêu căng quá mức, tức thì hân ngậm miệng lại không nói tiếp.

Hai người thấy tạm thời không thể làm gì trên người Lâm Chi, bèn đi sang gian phòng khác thảo luận việc trị độc hết nửa ngày trời. Trước mắt, Tiết Tùng sai người đặt thêm chậu than để tăng nhiệt độ trong phòng, lại cho nàng ta uống thật nhiều nước nhằm thúc đẩy sự bài trừ độc tính. Nhưng liều thuốc lần thứ nhất dường như không có phản ứng, hơn nữa sức chịu đau của nàng ta kém xa Nhiếp Thừa Nham, Tiết Tùng lo rằng phương pháp điều trị cho Nhiếp Thừa Nham không thể áp dụng lên người Lâm Chi được. Hàn Tiểu hỏi tính khả thi của chích máu, xông thuốc, nướng lửa, đẩy độc ra bằng nội lực. Tiết Tùng cho rằng xét cả nửa ngày hôm nay, hai cách đầu tạm thời không có quá nhiều tác dụng, còn hai cách sau sợ rằng thân thể Lâm Chi không thể chịu đựng được. Hai người thảo luận rất lâu nhưng không có kết quả.

Sau khi ăn xong bữa tối, hai người lại cho Lâm Chi uống thuốc, rút châm ra, nhưng Lâm Chi vẫn không khá hơn chút nào. Nàng ta đau đến mức không ngủ được, chỉ có thể co quắp lại chịu đau đớn. Hàn Tiểu biết là độc tính này quá mạnh, hiệu dụng giảm đau của thuốc đều bị ngăn chặn. Nàng bắt mạch cho Lâm Chi, tìm nàng ta đập nhanh đến dị thường, tình trạng như vậy sợ rằng không chống đỡ nổi hai ngày. Tiết Tùng cũng phát giác điều bất thường, hân quan sát một lúc lâu, đổi lại phương thuốc, tăng thêm liều lượng thuốc, lại liên thủ với Hàn Tiểu ghim châm, tăng thêm lực ở tám huyệt vị cấp cứu, dùng nội lực của bản thân để làm chậm mạch đập của Lâm Chi. Hai người bận rộn hồi lâu, cuối cùng cũng tạm thời khống chế được tình trạng của Lâm Chi. Nàng ta hình như không còn đau lắm nữa, đã có thể nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hai người Hàn Tiểu bọn họ thở phào nhẹ nhõm, lưu lại y bộc trông chừng, còn mình thì đến viện trong nghỉ ngơi. Hàn Tiểu vừa rửa tay trong chậu nước, vừa hỏi Tiết Tùng: “Tiết đại phu, vì sao ông lại học y?”.

Tiết Tùng có chút sững sờ. Vấn đề đơn giản như vậy, đáng nhẽ hân nên đưa ra đáp án ngay lập tức không cần suy nghĩ mới phải. Thế nhưng hân lại cảm giác hơi khó mở miệng. Hân vốn là một đại phu bình thường ở dân gian, bởi vì lý tưởng mà hao công tốn sức, sau cùng mới lên được núi Vân Vụ bái thầy học nghệ. Thiên tư* của hân không cao, muốn thành công trên con đường học vấn, ngoại trừ cần cù chăm chỉ thì không còn cách nào khác. Hân ở trên núi bao nhiêu năm qua, y thuật thì đã có, nhưng hân mơ hồ cảm thấy chí lớn năm xưa bây giờ đã giống như mây bay trên trời

*Thiên tư: thiên phú, thiên bẩm, tư chất tự nhiên.

Tiết Tùng trầm mặc, lát sau hỏi lại: “Hàn cô nương, cô yêu tha thiết y thuật, vậy học y là vì cái gì?”.

Hàn Tiểu lại không hề bị khó xử bởi câu hỏi này: “Y thuật có thể chữa bệnh cứu người mà. Lúc tôi còn nhỏ, bị ốm rất khó chịu, là do lão lang trung nhà bên cạnh chữa trị cho. Khi đó tôi liền nghĩ, nếu như tôi cũng biết y thuật, làm cho cha mẹ và đệ đệ tôi, hàng xóm láng giềng đều không sinh bệnh thì tốt quá. Thế nhưng cha nói với tôi rằng, tôi là nữ nhi, không thể làm đại phu được”.

Tiết Tùng khẽ cười, năm xưa cha hân nói với hân là: Con trai, con nhất định phải làm một đại phu tốt.

Hàn Tiểu lại nói: “Tôi thật không ngờ tới, đời này tôi còn có cơ hội nghiêm túc học trị bệnh cứu người ra sao, hơn nữa thầy dạy tôi đều là đại phu hạng nhất. Nói đến việc này, chủ tử đúng là đại ân nhân của tôi. Tôi nghĩ kĩ rồi, cho dù không thể mở y quán cứu người, thì đời người dài lắm, tôi sẽ còn gặp rất nhiều người, nếu ai có thương tích, có bệnh tật hay có đau đớn, tôi gặp phải người nào thì sẽ cứu người đó, như vậy sẽ không lãng phí bản lĩnh đã học được”.

Tiết Tùng trầm mặc, sau cùng hạ giọng nói: “Hàn cô nương, tôi nghĩ thông suốt rồi”.

“Gi cơ?”, Hàn Tiểu không hiểu ý hân.

“Tôi vẫn luôn không đành lòng xuống núi, luôn nghĩ sau này còn có cơ hội được học nhiều hơn một chút, được coi trọng hơn một chút. Nhưng hai năm qua, tri thức mà tôi học được càng ngày càng ít, ngay cả bệnh nhân trên núi này cũng càng ngày càng ít hơn. Nếu tôi cứ lưu lại đây thì chính là lãng phí một thân bản lĩnh của mình”.

Hàn Tiểu mở to mắt: “Tiết đại phu, ý ông là...”.

Tiết Tùng gật đầu: “Tôi không nên lưu luyến những thứ hư danh này. Tôi nên xuống núi và giống như lúc trước, dùng đôi tay và y thuật của ta để cứu

chữa cho nhiều người hơn”. Hàn Tiểu phấn khởi gật đầu liên tục: “Đúng, đúng, bất kể là ho khan hay là phong hàn, bị thương ở tay hay là ngã gãy chân trong lúc làm việc, mắc bệnh đau đầu hay là bệnh lao phổi, miễn là bệnh thì đều có thể chữa trị cho bọn họ”. Không chỉ là theo đuổi, thách thức những loại bệnh nan y, mà là cứu giúp mỗi một người bệnh, đó mới là một đại phu tốt.

Tiết Tùng cười tán đồng: “Đội giải quyết xong chuyện của Lâm cô nương, tôi sẽ nói ngay với sư phụ”. Đồ đệ của núi Vân Vụ muốn xuống núi chỉ cần Vân Vụ lão nhân đồng ý là được, nhưng bao năm nay, đồ đệ cam lòng chủ động rời đi lác đác không được mấy người. Mang cái danh đồ đệ của Vân Vụ lão nhân, tuy rằng ở trên giang hồ không lo chuyện ăn uống, tiền bạc cũng không lo thiếu, nếu may mắn thì thậm chí có thể làm một chức quan nào đó trong triều đình. Nhưng những điều này đều không thể so được với quyền thế và địa vị giành được ở trên núi Vân Vụ, ở lại núi này, của cải hay danh vọng đều có thể đạt được.

Ý tưởng quyết chí ra khỏi núi để đi chữa bệnh cho dân chúng của Tiết Tùng khiến Hàn Tiểu vui mừng không thôi. Nàng hưng phấn nắm lấy tay Tiết Tùng, đang định nói vài lời khích lệ thì nghe thấy tiếng ho khan vang tới từ xa, vừa ngẩng đầu nhìn liền thấy Nhiếp Thừa Nham.

“Ta tưởng ngươi tới đây là để rèn luyện y thuật, học tập cách trị độc thể nào, sao giờ lại tay trong tay vui vẻ nói chuyện phiếm thể này?”. Lời này của Nhiếp Thừa Nham khiến khuôn mặt già nua của Tiết Tùng nóng rực, cuống quýt đứng lên hành lễ: “Công tử, tôi và Hàn cô nương... không phải như vậy. Tôi đã chừng này tuổi, ý tôi là, ban này đang nói đến việc hành nghề y, Hàn cô nương có lòng tốt, mừng thay cho tôi...”.

Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng hừ một tiếng, phất tay ý bảo hấn im miệng lại. Chừng này tuổi thì đã sao, nha đầu bướng bỉnh nhà hấn cứ thích làm nũng với cha đây, cái này hấn còn chả rõ ư, vậy nên tuổi tác xấp xỉ cha cũng không tin cậy được.

Hấn vươn tay ra phía Hàn Tiểu: “Ngươi qua đây”. Hàn Tiểu tâm tình đang tốt, nàng tươi cười đi qua: “Chú tử, người tới thăm nô tỳ à”.

“Ta có nói là tới thăm ngươi sao?”.

“Không ạ”.

“Vậy thì đừng có nói mò”. Nhiếp Thừa Nham không thừa nhận.

Nhưng Hàn Tiểu cười hi hi: “Không cần nói nô tỳ cũng biết”. Nhiếp Thừa Nham nắm lấy tay nàng, nhịn không được trừng nàng. Nàng mang theo dáng vẻ tổn thương đau lòng đi ra ngoài, hấn lo lắng suốt một ngày. Bây giờ đến đây, thấy nàng cười cười nói nói xem ra tâm tình rất tốt, hơn nữa đây là tay của ai mà cũng kéo cho được?

Hấn giận dữ dùng lực bóp tay nàng. Hàn Tiểu kêu đau, hấn thả tay ra, dặn bảo: “Đẩy ta đi dạo một lát. Chẳng phải ngươi thường nói ở đâu có cánh rừng rất đẹp đấy ư”.

“Đúng thế, đúng thế, đẹp lắm”. Hàn Tiểu vẫy tay từ biệt Tiết Tùng, nói lát nữa sẽ quay lại, rồi đẩy Nhiếp Thừa Nham đi, cũng chả nghĩ xem tại sao trên núi Vân Vụ này vẫn còn có nơi mà Nhiếp Thừa Nham không biết.

Đi đến cánh rừng nhỏ, Hoắc Khởi Dương thức thời không tới gần mà chỉ đứng ở xa trông chừng. Nhiếp Thừa Nham xụ mặt hồi lâu không nói không rằng. Hàn Tiểu vậy mà cũng trầm mặc theo, ngồi dựa vào bên cạnh ghế hấn, xuyên qua tán cây ngắm ánh trăng, cảm thấy vừa tĩnh mạch lại vừa an nhàn.

“Thực ra núi Vân Vụ cũng đẹp đấy chứ”. Nàng nói, hấn không đáp lời. Nàng lại nói: “Nhưng nô tỳ vẫn thích thành Bách Kiều hơn”. Hấn vui vẻ hơn một chút, vuốt vuốt đầu nàng.

“Chú tử, nô tỳ hiểu”. Nàng hiểu cái gì? Nàng không nói, nhưng Nhiếp Thừa Nham cảm thấy mình hơi hơi hiểu ra. Nhưng thật sự là hiểu được ư? Hấn không thể khẳng định được. Cái nha đầu không khiến người ta bớt lo được này á, có thể vì sự sống chết của người khác mà lo lắng đau lòng, cũng có thể vì một chuyện nhỏ mà vui mừng nhảy cẫng, dường như đúng là một con người rất đơn giản. Nhưng có lúc hấn lại thấy nàng phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của mình, cũng giống như thằng bé Hàn Nhạc kia. Hai chị em bọn họ, là một sự tồn tại thần kỳ.

Đêm dần khuya, nàng ở bên cạnh hấn, ngắm nhìn ánh trăng sáng tỏ, tận hưởng cơn gió mát thổi trong rừng, nghĩ tới Ngôn Sam, nghĩ tới Lâm Chi, nghĩ tới Vân Vụ lão nhân, nàng bỗng dưng cảm thấy thật mệt mỏi. Hấn khẽ vuốt đầu nàng, nhìn nàng ghé đầu vào đầu gối hấn thiếp đi. Hấn thở dài, chẳng biết mình bị bệnh gì nữa, hơn nữa đêm lại có thể không nói lời nào, ngồi ngẩn ngơ trong rừng, vậy mà lại có cảm giác rất dễ chịu.

Hàn Tiểu mơ một giấc mơ. Nàng mơ thấy mình mọc chòm râu, biến thành Thần y tiên sinh, nàng lớn tiếng reu rao: “Núi Vân Vụ không thu tiền khám bệnh, chỉ thu tiền thuốc. Mỗi một đại phu, số lượng bệnh nhân đã chữa bệnh xong được xếp lấy thành tích, bất kể khó dễ, có bệnh liền chữa. Đối xử với bệnh nhân không tốt, đuổi đi. Tâm bất chính, giam lại. Có ý đồ muốn hại người, cái đó... giao cho chủ tử xử lý”. Ô, không đúng! Nàng là thần y tiên sinh mà, ở đâu ra chủ tử? Nàng đứng là hỗn loạn cả rồi, loạn đến nỗi núi ở dưới chân cũng đang run rẩy.

Hoắc Khởi Dương nhìn Nhiếp Thừa Nham đang ôm Hàn Tiểu trong lòng vẫy tay gọi hấn đến, hấn hiểu ý qua đây xe lăn, đẩy “cái tổ” ở trên ghế quay trở về. Hàn Tiểu hình như đang nằm mơ, hấn nghe thấy nàng lầm bầm: “... Cái đó, giao cho chủ tử xử lý...”. Hấn không nhịn được bật cười.

Kết quả Nhiếp Thừa Nham thực sự đáp lại một câu: “Đồ ngốc, giao cái gì ta cũng không nhận”. Hoắc Khởi Dương nhin không được nhếch môi cười hết cỡ, nhưng không dám phát ra tiếng.

Chương 39: Như có như không

Một đêm này, giấc ngủ của Hàn Tiểu không hề an ổn, hình như toàn gặp những giấc mơ kỳ quái. Trong giấc mơ, nàng một hồi thì biến thành thần y tiên sinh khua tay múa chân với các đại phu, một lúc sau lại biến thành chính nàng đang chữa bệnh cho một bệnh nhân. Khuôn mặt của bệnh nhân đó thay đổi

liên tục, chứng bệnh cũng rất kỳ quái, lúc thì không có tay, lúc thì không có tim, lúc lại bị trúng độc. Nhưng nàng lại cảm thấy rõ ràng chỉ có một bệnh nhân. Nói tóm lại, giấc ngủ này của nàng mệt mỏi hết như vừa chạy ba vòng quanh núi vậy.

Lúc sắc trời vừa mới lộ, nàng liền tỉnh. Ngồi dậy có chút mơ hồ, nghĩ hồi lâu vẫn chẳng nghĩ ra mình về đây kiểu gì, nhưng lại chợt nhớ ra không biết tình trạng của Lâm Chi ra sao rồi.

Nàng vội vã bò dậy, thấy mình vẫn giữ nguyên áo xống mà đi ngủ, bình phong vẫn chắn trước giường như cũ, gia huấn do nàng viết còn dán ở đó. Hàn Tiểu gãi gãi đầu, chẳng lẽ nàng lại bị phạt rồi?

Lơ mơ nửa mặt xong, nàng tỉnh táo lại, nhìn phía chân trời vừa mới rạng sáng, vẫn chưa tới giờ uống bát thuốc đầu tiên trong ngày của Lâm Chi, nàng còn thời gian để làm một số việc. Trước tiên đem quần áo hôm qua Nhiếp Thừa Nham thay ra đi giặt, sau đó rón rén bước vào phòng dọn dẹp, lấy nồi nước nóng gác lên chậu than để giữ ấm, rồi lại thay bộ nệm ghế mới cho Nhiếp Thừa Nham và lau cọ chiếc ghế. Đang nhẹ nhàng tháo màn giường xuống, chợt thấy Nhiếp Thừa Nham đang mở mắt nhìn nàng, khiến nàng sợ hết hồn.

“Chủ tử, ngài đã tỉnh?”.

“Tiếng động của người lớn như vậy, sao ta có thể ngủ ngon chứ”. Nhiếp Thừa Nham dường như không vui lắm, đã nghe thấy tiếng nàng làm việc từ lâu nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy nàng đến xem hần. Nhưng hần hầu như mỗi ngày đều có lúc không vui, cho nên Hàn Tiểu cũng quen rồi.

“Nô tỳ mơ đến rất nhiều chuyện”.

“Hừ!”, hần đương nhiên biết, ai bảo nàng thường hay nói mơ. Hần nghe được trong giấc mơ của nàng xuất hiện rất nhiều người, nhưng lại không có hần, thật sự khiến hần tức điên lên.

“Chủ tử ngủ tiếp nữa không? Nô tỳ sắp phải đi viện Tập Chấn”.

“Ta dậy luôn, giúp ta chải đầu thay quần áo”. Yêu cầu của hần rất chính đáng, Hàn Tiểu không dám thoái thác, vội vàng nhanh tay nhanh chân hầu hạ hần rời giường. Nhưng tốc độ rời giường của Nhiếp Thừa Nham không bị được với người bình thường, riêng việc vệ sinh đã mất thời gian hơn người khác, hơn nữa hần rất coi trọng sạch sẽ, làm đi làm lại một hồi thì trời cũng đã sáng.

Hàn Tiểu thu dọn xong, nói: “Chủ tử xin đợi chút, lát nữa Tàn Giao sẽ đến điểm huyết xoa bóp cho chủ tử. Nô tỳ xin đi viện Tập Chấn trước”.

“Hầu ta ăn cơm sáng trước đã, đi phân phó dọn thức ăn lên, gọi cả Nhạc Nhạc đến”.

Hàn Tiểu sùng sốt, âm thầm sốt ruột, nhưng không dám cãi lại, vội vàng đi thu xếp. Trên bàn cơm, Hàn Tiểu kịch liệt nhồi nhét, tốc độ ăn cơm đó khiến Nhiếp Thừa Nham cau mày: “Chậm một chút, ăn cơm phải từ tốn, vội vã làm cái gì”.

Hàn Nhạc ở một bên gật đầu mãnh liệt. Thật tốt quá! Tật xấu này của tỷ tỷ nói mãi không chịu sửa, nó còn nhỏ tuổi nên lời nói hay bị xem nhẹ, trước giờ không có tác dụng. Thế nhưng bây giờ là thành chủ đại nhân quân tỷ ấy, xem tỷ tỷ còn có thể không nghe ư?

Hàn Tiểu len lén lườm đệ đệ một cái, tên tiểu tử này dám tiếp tay cho người ngoài. Mặc dù bị giáo huấn, nhưng nàng vẫn còn hơi vội vàng, lại nhét tiếp hai miếng thức ăn vào miệng.

“Ta ăn no xong người mới được phép đi”, một câu của Nhiếp Thừa Nham rốt cục cũng dập tắt ý định của nàng, Hàn Tiểu như ngồi trên than. Hàn Nhạc bĩu môi nhìn nàng, sau lại nảy sinh chút đồng tình. “Thành chủ đại nhân, chẳng phải ngài đã đồng ý hôm nay dạy ta tính sổ sách sao? Nếu vậy chúng ta ăn nhanh lên”.

“Ta hiện tại không phải đang tính sổ* đấy à? Người có thể học”, không ai thèm nể mặt một đứa trẻ, Nhiếp Thừa Nham vui sướng ngăn chặn sự bênh vực trả hình của Hàn Nhạc. Hàn Tiểu và Hàn Nhạc liếc mắt nhìn nhau, đồng thời thở dài một hơi ở trong lòng.

*Tính sổ và tính sổ sách đều dùng cùng một từ 算账, nhưng ở ngữ cảnh khác nhau thì ý nghĩa khác nhau.

Một bữa ăn sáng đơn giản nhưng chậm rì rì rốt cục cũng kết thúc, Hàn Tiểu rốt cục có thể lên đường, đang chuẩn bị đi thì bị Nhiếp Thừa Nham gọi lại. Nàng dừng bước, chờ hần lên tiếng, hần há miệng nhưng lại chẳng nói gì. Hàn Tiểu lại muốn đi, lại bị gọi lại, lần này hần bảo nàng tới gần, ngẫm nghĩ rồi mới nói: “Phải thật bình tĩnh! Bất kể loại độc này là cái gì, chuyện này ắt hần còn có phần sau. Sinh tử của người khác người quản không được, nhưng an nguy của mình thì phải lo giữ. Đừng quên, người còn có đệ đệ đấy”.

Hàn Tiểu ra sức gật đầu, khẽ hỏi: “Chủ tử, vậy ngài có thể hỏi thần y tiên sinh giúp tôi hay không, chân Nhạc Nhạc bao giờ mới khỏi? Tôi cảm thấy...”, nàng cắn cắn môi. Câu tiếp còn chưa nói, nhưng Nhiếp Thừa Nham cũng đoán được, lòng hần trầm xuống, hai tỷ đệ này quả nhiên đều cảm thấy lão nhân có ý đồ khác.

“Ừ, ta sẽ hỏi giúp”. Nhiếp Thừa Nham muốn nói không phải là câu này, cũng chẳng biết tại sao, chung sống với nàng càng lâu, có mấy lời ngược lại càng không dễ dàng mở miệng nói ra. Cái tình thần không hề kiêng nể gì khi vừa quen biết nàng, giờ đây dường như không thể tìm lại được nữa. Cảm giác này xưa nay hần chưa từng trải qua, hần cảm thấy bị gò bó. Tới qua hần đi tìm nàng, ở trong phòng đã nghĩ xong nên mở lời thế nào, kết quả lúc thấy nàng lại chẳng thốt nên được lời nào. Hiện tại, hần cũng cảm thấy khó mà hứa hẹn một cách khí khái, có phải hần đã bắt đầu dè dặt? Hay là hần không nắm chắc? Nhiếp Thừa Nham nhìn bóng lưng Hàn Tiểu ra khỏi cửa phòng, cảm thấy tình hình hiện giờ đối với hần rất không ổn.

Trước khi ra khỏi viện, Hàn Tiểu đi quẹo sang hướng khác xem Hàn Nhạc. Hàn Nhạc không kéo chân sau của nàng, chỉ ôm nàng, gửi nàng ba chữ:

“Phải cẩn thận”. Hàn Tiểu sờ sờ đầu của hắn, đệ đệ này của nàng thực biết suy nghĩ hơn hẳn nàng.

Khi Hàn Tiểu chạy tới viện Tập Chấn, Lâm Chi đã dùng thuốc xong, sắc mặt của nàng ta còn khó coi hơn cả hôm qua, trắng bệch lại có phần xanh mét, tựa hồ phút chốc đã già đi mấy tuổi. Tiết Tùng đang rút châm cho nàng ta, mỗi một cây châm rút ra đều là màu đen. Mới vừa thu châm xong, Lâm Chi bỗng nhiên lên cơn co giật, rồi nôn ra toàn bộ thuốc vừa uống, đến nỗi dịch mật đều nôn ra cả. Các y bộc thu dọn một trận, Tiết Tùng phân phó tiếp tục sắc thuốc, uống không vào cũng phải đồ vào. Hàn Tiểu nhìn tình trạng bi thảm của Lâm Chi, trong lòng không khỏi thổn thức. Nàng chần chạch của Lâm Chi, lại quan sát ánh mắt, đầu lưỡi và tay của nàng ta. Lâm Chi hôm nay suy yếu đi nhiều, tựa hồ không còn cả khí lực để gầy dựa nữa. Hàn Tiểu xem xét xong, đi theo Tiết Tùng lui ra ngoài.

“Lúc đầu bệnh trạng nàng ta rất giống công tử, nhưng tốc độ phát tác của độc tố nhanh hơn nhiều so với công tử. Giờ mới là ngày thứ hai vậy mà đã suy yếu như vậy rồi, sáng nay ngay cả thuốc cũng không uống nổi. Nhưng trước kia công tử bị thương còn nặng hơn nàng ta nhiều”.

“Phải chăng là do khác biệt về nội lực hoặc thể chất?”.

“Bây giờ không dám chắc được, nàng ta có một triệu chứng mà công tử không có”.

“Là bị lão hóa sao?”.

“Đúng, nhưng mạch đập của nàng ta quá yếu, hiện tôi không thể nói chính xác được là nàng ta bị lão hóa thật, hay là bởi vì sắc mặt kém nên mới tạo ra ảo giác như vậy”. Tiết Tùng ngừng một chút, lo lắng nói: “Nếu như chất độc này không phải là Lục Tuyết, vậy thì thật là đáng sợ”.

Hàn Tiểu trong lòng lạnh lẽo. Nếu như độc này không phải là Lục Tuyết, vậy thì còn có một người cao thủ như Vân Vụ lão nhân luyện ra được cực độc. Nếu như độc này lưu truyền ra ngoài núi, liệu sẽ có bao nhiêu người vô tội bị hại?

“Nếu thực không phải là Lục Tuyết, không biết người đánh tráo độc có ý tứ gì?”. Lúc Tiết Tùng lẩm bẩm mấy lời này, Nhiếp Thừa Nham vừa nhận được thư của Long Tam. Trong thư biểu thị, hắn dùng thời gian dài vừa qua để kiểm chứng, sau khi nghiêm túc so sánh với triệu chứng đặc thù của Lục Tuyết mà Nhiếp Thừa Nham đã nói, rốt cục đã có thể xác nhận, loại độc xuất hiện ở Đại Mạc chính là Lục Tuyết. Đầu mỗi dựa vào hai xác chết, một là gần một năm trước lúc bọn họ gặp nhau ở thành Bách Kiều Nhiếp Thừa Nham đã nghe nói qua, một là mấy ngày gần đây mới phát sinh, theo như điều tra về thân phận của người chết và tình hình thi thể, sợ là thử nghiệm độc.

Nhiếp Thừa Nham xem bức thư hai lần, rồi sau đó tự nhốt mình trong phòng cả buổi. Chiều, hắn kêu Hoắc Khởi Dương vào: “Tên được bộc ở được phòng – kẻ tìm ra hung thủ tráo đổi thuốc, chính là người đã rót xuống đáy vực cùng Tiểu Tiểu đứng không?”.

“Đúng vậy, chủ tử. Hắn tên Thạch Nhĩ”.

“Ừ”, Nhiếp Thừa Nham trầm ngâm hồi lâu, nói: “Gọi hắn đến đây”.

Chỉ chốc lát Thạch Nhĩ đã tới, hắn thận trọng vô cùng, không biết vị công tử chưa từng được tiếp xúc trực tiếp này tìm hắn có chuyện gì. Vào Nham Trúc, thấy một đứa trẻ tầm mười hai tuổi đang cầm cuốn sách nằm phơi nắng ở giữa sân, Thạch Nhĩ hiếu kì không biết con cái nhà ai mà dám phách lối trên địa bàn của công tử như thế.

Thời gian Thạch Nhĩ gặp mặt Nhiếp Thừa Nham cũng không dài, chỉ sau một tuần trà liền đi ra. Hắn lại nhìn đứa bé kia lần nữa, rốt cục cũng nghĩ ra thằng bé là ai. “Hàn Nhạc?”, thử thăm dò gọi một tiếng.

Hàn Nhạc ngoái đầu nhìn đánh giá hắn, nhìn hồi lâu, cũng gọi: “Thạch Nhĩ?”.

“Ồ, ngươi biết ta? “Thạch Nhĩ kính ngạc.

“Nghe tỷ tỷ tôi nói chứ sao”. Hàn Nhạc ra vẻ tỉnh quái, quan sát Thạch Nhĩ kỹ càng, sau đó cười hi hi nói: “Tỷ tỷ tôi nói huynh là một nam tử hán”.

Thạch Nhĩ nghe xong liền đỏ mặt, cuộc đời hắn cho tới bây giờ chưa có ai khen hắn trực tiếp như vậy. Hắn gãi đầu, cười khà khà: “Đâu có, đâu có”.

Hàn Nhạc nghiêm túc gật đầu: “Tôi cũng đang nghĩ đâu có, đâu có*? Nhìn không ra”.

*Đâu có: 哪里, mang hai hàm ý, ý thứ nhất là lời nói khiêm tốn, ý thứ hai có ý phủ định.

Lời này vừa dứt, Thạch Nhĩ không gãi đầu nữa, xoay người rời đi luôn: “Ngươi tự chơi một mình nhé, ta đi bàn chuyện chính sự”.

Hàn Nhạc ở sau lưng hắn lớn tiếng kêu: “Vây huynh nhớ chăm chỉ làm việc, đừng có biếng nhác nhé, nam tử hán!”. Nhìn thân ảnh Thạch Nhĩ lao đi một cái, Hàn Nhạc cao hứng cười ha ha. Vừa quay đầu, thấy Nhiếp Thừa Nham đang ở cửa phòng nhìn nó chăm chăm, Hàn Nhạc thu lại nụ cười: “Thành chủ đại nhân, ngài muốn phơi nắng không?”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nó hồi lâu, về mặt kia tựa hồ đang đấu tranh dữ dội. Hàn Nhạc bị hắn nhìn đến sợ hãi trong lòng, tự nhiên nảy sinh dự cảm không lành. Sau đấy quả nhiên nghe Nhiếp Thừa Nham nói: “Ngươi qua đây, nói ta nghe xem, tỷ tỷ ngươi lúc ở cạnh ngươi đã nói thể nào về ta?”.

Hàn Nhạc cả kinh há to miệng, ngay sau đó bị Hoắc Khởi Dương nâng cả người và ghế mang vào phòng. Trên đường đi, Hàn Nhạc nắm chặt cánh tay Hoắc Khởi Dương: “Đại hiệp, phụ trách cứu mạng không?”.

Hoắc Khôi Dương cười ha ha một tiếng, đặt nó vào phòng, xoa xoa cái đầu nhỏ: “Chớ nghịch ngợm, chủ tử hỏi gì ngươi phải trả lời cho tốt”.

Nhiếp Thừa Nham đi chuyển ghế của mình, điều chỉnh phương hướng, đối diện với Hàn Nhạc, nói: “Nói đi, tỷ ngươi nói về ta thế nào?”.

“Đương nhiên là khen thành chủ đại nhân rất tốt rồi”.

“Vậy ư? Khen như thế nào?”.

“Chính là thành chủ đại nhân tốt bụng thu nhận chúng tôi, cho ăn cho ở, thành chủ đại nhân làm người thiện lương, tính tình tốt, có kiến thức, có tài cán, biết suy tính...”.

Hàn Nhạc liếc mắt nhìn ra, dưới ánh mắt của Nhiếp Thừa Nham càng nói thì giọng càng nhỏ lại.

“Nói thật đi”.

Hàn Nhạc ngậm miệng lại, cái đầu dựng thẳng hồi lâu chẳng nói gì, Nhiếp Thừa Nham nóng nảy: “Nói đi”.

“Tôi đây chẳng phải là đang gắng sức nghĩ à, nghĩ xem tỷ tỷ rốt cuộc đã từng nói qua với tôi hay không?” Hàn Nhạc ủy khuất lắm, kiểu gì cũng không nghĩ ra, tỷ tỷ hán là chưa từng nói qua.

Chưa từng nói đến? Nhiếp Thừa Nham mặt xanh mét, vậy tại sao lại khen người khác là nam tử hán, trong khi nàng ấy và Thạch Nhĩ mới gặp gỡ có vài lần? Còn hán thì sớm tối chạm mặt nàng, sao lại chưa từng nói đến?

Nhiếp Thừa Nham bên này đang tức giận, Hàn Tiểu bên kia lại đang lo lắng. Lâm Chi một ngày này tình trạng cực kì không ổn định, Hàn Tiểu và Tiết Tùng nghiên cứu thảo luận cả ngày trời vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì hơn. Nửa ngày trời qua, Lâm Chi tựa như dưa muối khô, toàn thân héo rũ tàn tạ, đến nước cũng khó mà nuốt xuống, thỉnh thoảng tay chân lại co quắp chứng tỏ đau đớn vẫn còn, chỉ là người đã không còn khí lực giãy dụa vùng vẫy.

Tiết Tùng không có cách gì, đành phải đi tìm Vân Vụ lão nhân hỏi ý kiến. Ngày đó vì để cứu Nhiếp Thừa Nham, Vân Vụ lão nhân đã dùng loại thuốc quý hiếm – Hoàn Hồn đan. Mặc dù Tiết Tùng không cho rằng sư phụ sẽ đem thuốc quý cho Lâm Chi dùng, nhưng tình huống nàng ta giờ rất nguy kịch, coi như bả bảo cũng được, nếu không nàng ta mà chết nhưng độc chứng vẫn chưa thể xác định được, chỉ e sẽ cho hán tội thất trách*.

*Thất trách: không làm tròn bổn phận, chức trách.

Tiết Tùng đi một lúc sau, Lâm Chi đột nhiên phát tác bệnh. Hàn Tiểu đang ở phòng cách vách chăm chú lật xem trị sách trị độc, nghe y bộc gọi qua liền vội vàng chạy đi. Lâm Chi giãy dụa kịch liệt, hai mắt vô hồn, xuất hiện dấu hiệu của cái chết, tứ chi không chịu sự khống chế mà vung loạn xạ, lời kéo dây thừng trôi trên người nàng ta thành tiếng vang dội. Hàn Tiểu ấn mạnh vào tay nàng ta, sờ vào mạch tượng, hoảng sợ cùng cực, đây rõ ràng là sắp chết.

Hàn Tiểu vội lệnh cho đám y bộc giữ chặt lấy nàng ta, còn mình thì dùng toàn bộ sức lực ấn mạnh vào mấy đại huyệt. Hơi thở của Lâm Chi dường như đã chậm lại, nhưng Hàn Tiểu biết cách này không có tác dụng. Nàng kéo cái hòm thuốc lại, lấy bộ châm ra, đột nhiên tình cảnh cứu người trong giấc mơ đêm qua chợt hiện lên trước mắt, dùng cây châm mỏng manh này lấy máu e là không đối phó được với Lục Tuyết. Hàn Tiểu bỏ châm xuống, lớn tiếng phân phó y bộc: “Lấy ống trúc, tìm cho ta mấy cây châm thô lớn, đốt đèn cây lên”.

Y bộc làm theo, động tác nhanh nhẹn đi chuẩn bị. Lâm Chi trầm lặng nằm ở ván giường, dường như không còn hơi thở nữa. Hàn Tiểu nhắm mắt, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nỗ lực hồi tưởng lại. Giấc mơ đêm qua, kỳ thật đó là phương pháp chữa trị mà nàng từng xem trong sách, mặc dù không phải cách dùng như thế, nhưng lý thuyết y học cũng tựa tựa như vậy. Nàng gắng sức nhớ lại các huyệt vị, các mạch tay, nguy cơ của việc châm, độ mạnh yếu, phương pháp...

Các đồ vật nàng yêu cầu cũng đã được chuẩn bị xong. Hàn Tiểu xem mạch Lâm Chi, đã yếu đến không thể cảm nhận được, khí tức cũng tựa như không có. Nàng ấn mấy huyệt vị của Lâm Chi, rồi bảo y bộc lật người nàng ta lại, bản thân thì nắm ba thanh châm lớn, tay nâng châm lên, dùng sức đâm xuống lưng nàng ta.

Máu lập tức tuôn ra, Hàn Tiểu cảm ống trúc, hơi phần khoảng không của ông trên lửa, ấn vào chỗ máu tuôn ra. Ống trúc bị hút trên lưng Lâm Chi, Hàn Tiểu rút ra, mớ lực hút của khí nóng trong ống trúc rút ra được không ít máu độc. Y bộc ở một bên nhìn đỡ đỡ, bọn họ tất nhiên không dám hỏi đây không biết là phương pháp gì. Lâm Chi dù sao cũng là người thử độc, đại phu muốn giày vò ra sao thì cứ mặc giày vò.

Khi Vân Vụ lão nhân và Tiết Tùng đuổi kịp tới, đập vào mắt chính là cảnh tượng Lâm Chi bị lật người nằm đó, hơi thở khê khàng mà lại kéo dài, bất tỉnh thỉp đi.

Tác giả có lời muốn nói: Thời tiết ở Bắc Kinh thật tệ, đã mấy ngày không thấy mặt trời, đành phải để cho người bạn nhỏ Hàn Nhạc thay Bát Bát* nhà tôi phơi nắng. Bát Bát nhà tôi thường bò lên trên tảng đá đợi mặt trời, cái vẻ đáng thương đó thực khiến người ta đau lòng.

Đúng rồi, hai ngày này thay đổi suy nghĩ, muốn viết đôi lời về tiểu ma vương, còn có đồng chí nào đang chờ đợi phiên ngoại của tiểu ma vương không? Mọi người có đề nghị gì?

*Bát: đàn, ngu, dốt.

Chương 40: Mong muốn che chở

Vân Vụ lão nhân bước vào phòng, mọi người vội vàng nhường chỗ. Lão nhân đến bên giường của Lâm Chi, bắt mạch cho nàng ta, lại lật mắt lên xem,

sau đó nhìn dụng cụ chữa bệnh mà Hàn Tiểu dùng, hỏi: “Châm bao nhiêu?”.

“Một tổ ba châm, đã châm bốn chỗ, châm sâu một phân”. Hàn Tiểu nghiêm túc đáp, liệt kê ra tất cả các huyệt vị đã chích máu. Vân Vụ lão nhân cầm châm lên nhìn, không nói gì. Hàn Tiểu lại nói: “Hôm qua lúc Tiết đại phu sơ cứu đã dùng châm mãnh chích máu ra, vốn không nên nặng tay hơn thế nhưng vừa rồi tình huống Lâm cô nương vô cùng nguy cấp, nếu không làm vậy sợ là không qua khỏi, bèn to gan thử một lần”.

Vân Vụ lão nhân giật nhẹ khóe miệng, không nhìn ra hi vọng, chỉ nghe ông nói khẽ: “Lại là to gan thử một lần...”.

Hàn Tiểu chẳng hề chột dạ. Nàng đem mạch tượng, chứng độc, thuốc dùng, phản ứng, phương pháp cứu chữa khẩn cấp, châm pháp, độ mạnh yếu, thuyết y học đã áp dụng và ý tưởng biến hóa ứng dụng đều nói ra đầu vào đây, mạch lạc rõ ràng.

Mấy y bộc đứng đứng một bên nghe được thì âm thầm chép miệng, chích máu thì bọn họ đã biết, thế nhưng dùng mấy châm thô lớn cùng ống trúc hơ trên lửa mà xuống tay, lại còn áp dụng lên người sắp chết, bọn họ quả thật không dám nghĩ đến. Hơn nữa Hàn Tiểu lại dám ở trước mặt thần y tiền sinh đình đặc mà nói, trọng điểm còn là biến hóa dựa theo ứng dụng của thuyết y học, cái gọi là biến hóa này phải cực kì chú trọng, không phải bậc thầy y thuật nào dám nhảy ra khỏi khuôn sáo y thư mà nói biến hóa cái gì.

Tiết Tùng ở một bên nghe Hàn Tiểu nói, chỉ tiến lên xem mạch của Lâm Chi, sau đó trầm tư suy nghĩ. Vân Vụ lão nhân nhìn không thấu tâm tư, thật lâu sau ông mới “Ừ” một tiếng.

Hàn Tiểu là người biết phải trái hiểu tiến thoái, nói xong xuôi nguyên nhân và căn cứ tự mình động thủ liền lui ra phía sau Tiết Tùng, chờ Vân Vụ lão nhân lên tiếng. Nhưng Vân Vụ lão nhân không hề nhìn Lâm Chi thêm nữa, mà lại nhìn cái ống trúc, sau đó nói với Tiết Tùng: “Hơi thở nàng ta yếu ớt như vậy, tuy chích máu có thể vớt mạng về, nhưng khí lực trong cơ thể ắt sẽ giảm nhiều, phương thuốc cùng phương pháp không thể dùng giống như đã làm trên người A Nham được nữa. Về sau, toa thuốc và bổ trí trị liệu giao cho Hàn Tiểu định đoạt”. Tiết Tùng mặc dù thấy bất ngờ nhưng vẫn đáp ứng ngay.

Vân Vụ lão nhân lại chuyển hướng sang Hàn Tiểu cũng đang giật mình kinh ngạc, nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát rồi nói: “Hãy cho ta thấy bản lĩnh của ngươi đi, Hàn Tiểu. Không dựa vào may mắn và thủ đoạn bất chính, không phải là cách ứng phó khi nguy cấp, mà là chân chính cứu vớt một mạng người từ căn bệnh cực độc”.

Hàn Tiểu nói không nên lời, nàng cảm thấy vô cùng xúc động động. “Không dựa vào may mắn và thủ đoạn bất chính, không phải là cách ứng phó khi nguy cấp, mà là chân chính cứu vớt một mạng người từ căn bệnh cực độc”. Nàng thực sự có thể chứ?

Lời này của Vân Vụ lão nhân kỳ thực đã tổng kết lại điểm mấu chốt về nàng. Nàng xác thực chưa từng có cơ hội chữa trị qua loại bệnh cực khó nào. Ở trên núi, nàng chỉ có thể nhìn và nghe, ghi nhớ và suy ngẫm. Ở thành Bách Kiều, phần lớn loại bệnh mà nàng đã chữa trị cũng đều là bệnh thông thường, “Điều thủ hồi xuân” mà mọi người đồn đãi chẳng qua cũng chỉ là thủ đoạn ứng phó nhờ vận may, thủ xảo trong lúc nguy cấp mà thôi. Vân Vụ lão nhân nói đúng, nàng đã làm cho Lâm Chi chết không thành, nhưng đó không có nghĩa là nàng tài giỏi, cũng giống như trước đây khi Thạch Nhĩ đã tắt thở rồi nàng chỉ biết dùng châm đâm vào tim, nhưng lại không suy nghĩ xem hậu quả sau khi đâm và cách chữa trị sau này. Hàn Tiểu cảm thấy nhiệt huyết lan tỏa toàn thân, nàng rất muốn chứng minh bản thân, rất muốn thách thức với y thuật cao siêu.

Vân Vụ lão nhân không quan tâm tới tâm tình của nàng, cũng không đợi nàng hỏi đáp, ông lưu lại Tiết Tùng, còn chính mình thì rời khỏi căn phòng. Hàn Tiểu nhìn Lâm Chi trên giường bệnh, bỗng nhiên có cảm giác không chân thực, nàng quay đầu hướng Tiết Tùng hỏi: “Tiết đại phu, tôi không nghe lầm chứ? Đúng là để tôi chữa trị cho Lâm cô nương, phải vậy không?”.

Tiết Tùng đáp “Đúng”, thấy dáng vẻ cao hứng của Hàn Tiểu, trong lòng có chút thổn thức. Việc này đối với tiểu cô nương lương thiện này mà nói, không biết là tốt hay xấu đây. Hắn cũng sớm đã nhìn ra nàng có thiên phú về y thuật, ai cũng có thể học thuộc phương thuốc và sách y, nhưng ứng dụng được thỏa đáng thì không phải ai cũng có thể, mà dám nghĩ dám làm lại càng không được mấy người, thế nhưng những năng lực này nàng đều có. Nàng mới lên núi chưa được hai năm, từ lúc ban đầu lỗ mãng cường từ đoạt lý* sau khi đâm tim cứu người, cho tới bây giờ có lý có cứ* sau khi châm cứu, tiến bộ thần tốc như vậy hẳn đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới. Hiện giờ chỉ mong thiên phú của cô nương này có thể được bảo vệ, chứ không phải bị giết chết. Nhưng hắn luôn luôn đoán không ra ý nghĩ trong đầu sư phụ, hiện giờ nàng có cơ hội tôi luyện, vậy thì hãy luyện cho tốt đi.

*Cường từ đoạt lý: mạnh mẽ cự tuyệt, cướp đoạt lý lẽ.

*Có lý có cứ: có lý lẽ và căn cứ.

Hàn Tiểu không nghĩ đến những chuyện này, đầu óc nàng đã chìm đắm trong việc chữa trị độc Lục Tuyết rồi. Nàng lôi kéo Tiết Tùng đến phòng bên cạnh thảo luận phương thuốc và phương pháp trị liệu. Trước kia không đến lượt nàng làm chủ, nàng chỉ có đề ra ý tưởng, hiện tại thì ngược lại, Tiết Tùng cho nàng ý kiến, quyết định toa thuốc lại là nàng, điều này khiến Hàn Tiểu do dự trong chốc lát. Nhưng thảo luận sôi nổi xong, nàng vẫn mạnh dạn viết ra hai đơn thuốc. Tiết Tùng nhìn xem, đơn thuốc này thật đúng là không theo khuôn khổ thông thường, nhưng lại không thể không thử. Hắn suy ngẫm rồi gạt đầu tờ về tán thành, đem đơn thuốc giao cho y bộc ở ngoài phòng.

Lời đồn đãi ở trong núi Vân Vụ luôn luôn truyền đi nhanh chóng, nhưng tin tức Nhiếp Thừa Nham nhận được so với tốc độ truyền bá lời đồn còn nhanh hơn. Chưa đến buổi trưa, hắn đã thông qua Hạ Tử Minh biết được việc mà Vân Vụ lão nhân phân công cho Hàn Tiểu. Hắn xem thư của Long Tam, sau đó triệu Thạch Nhĩ đến gặp, xét hỏi xong Hàn Nhạ thì ngồi một mình trong phòng hồi lâu, rồi phân phó Hoắc Khôi Dương đi nói với Vân Vụ lão nhân là hắn muốn cùng ông ta dùng bữa tối.

Hai ông cháu Nhiếp Minh Thần và Nhiếp Thừa Nham đã nhiều năm rồi không cùng nhau ăn một bữa. Vậy nên khi Nhiếp Minh Thần nghe Hoắc Khôi Dương truyền đạt lại lời thì trong lòng kích động một trận, làm bộ làm tịch nghĩ ngợi một hồi, sau cùng dùng vẻ mặt và khẩu khí của Vân vụ lão nhân mà nói: “Được thôi, hôm nay ta cũng không có chuyện gì nhiều, đã thế thì cùng nhau ăn đi”.

Bữa cơm này của hai ông cháu vô cùng im ắng, tĩnh lặng, lạnh tựa hằm băng. Mấy người hầu gấp thức ăn nom nớp lo sợ, đến thờ mệnh cũng không dám. Chẳng dễ dàng gì mới chịu đựng đến lúc ăn xong, sai người hầu lui ra ngoài, hai người rốt cục bắt đầu nói chuyện.

“Vết thương trên chân người đã tốt hơn chút nào chưa?”.

“Tốt rồi”.

“Bị thương chỗ gân mạch vốn đã khó chữa trị, người đây lại còn bị thương nặng, cần phải chăm luyện tập vận động cho chân. Vốn không có gì đáng ngại, nhưng lúc trời mưa dầm sẽ hơi đau đớn, thường ngày chớ ăn đồ chua cay...”.

“Tôi biết”, Nhiếp Thừa Nham nhướn mày, ngắt lời ông. “Dù sao cũng không thể đi lại được nữa”.

Bỗng chốc bị quát, Vân Vụ lão nhân chẳng nói thêm gì nữa, ông đợi một lát sau mới nói: “Người sẽ không vô duyên vô cớ ăn cơm với ta, muốn nói với ta chuyện gì?”.

Nhiếp Thừa Nham không trực tiếp trả lời, hần nhìn ông, đột nhiên nói: “Có đôi khi tôi nghĩ, có khi nào tôi sẽ biến thành một người như ông”.

Lời này khiến Vân Vụ lão nhân nhếch miệng. Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Tôi không muốn trở thành người như ông, nhưng càng ngày tôi càng phát hiện ra, tôi thật quá giống ông. Tâm địa của tôi xấu xa như ông, tính cách mực nát như ông, chỉ không biết ngày sau có giống như ông cô độc đến cuối đời”.

“Hồi đó người muốn kết hôn với Tạ Cảnh Vân, không phải là muốn chứng minh cho ta xem, người không giống ta đâu ư?”.

Nhiếp Thừa Nham theo bản năng tìm kiếm đôi khuyên tai, ngẫm lại mới nhớ ra đã cất vào tủ từ lâu rồi. Hần không khỏi có chút bức bối, trầm giọng nói: “Nhưng tất cả đều bị ông phá hủy rồi”.

Vân Vụ lão nhân dường như bị nói đến chỗ đau, ông dồn sức nắm chặt tay thành quyền: “Ta cũng không nghĩ sẽ như thế, sao ta có thể ngờ đến có người sẽ ám toán người. Nếu như người không cùng Tạ Cảnh Vân về nhà đề nghị kết thông gia, cũng sẽ không phát sinh sự cố như vậy”.

“Cho đến bây giờ ông vẫn không dám nhận trách nhiệm. Ông không thích Vân Nhi, chỉ cần là người tôi chọn ông đều không hài lòng. Năm đó nếu không phải ông chạy tới ngang ngược ngăn trở, hung thủ kia cũng sẽ không đến mức có cơ hội ẩn náu bên cạnh chúng tôi chờ thời cơ xuống tay, nực cười nhất là độc được dùng lại chính là của ông”.

“Ta...”, Vân Vụ lão nhân đứng lên đi tới đi lui vài bước, tìm không được lời để nói, mà lại nói: “Tạ Cảnh Vân kia có gì tốt, làm cho người đối nghịch khắp nơi với ta”.

“Nàng lương thiện, ôn nhu, khôn khéo, ngoan ngoãn, nàng có chỗ nào không tốt?”.

“Thân phận của cô ta chính là vấn đề, xuất thân tầm thường, sao xứng với Nhiếp gia núi Vân Vụ chúng ta”.

“Chớ tự đề cao bản thân nữa, núi Vân Vụ này của ông thâm độc lại nhơ nhớp, ông còn nói là tiếng thơm vang dội”. Nhiếp Thừa Nham coi nhẹ lời ông nói.

Vân Vụ lão nhân trừng mắt nhìn hần, vẻ mặt cùng thần thái kia giống Nhiếp Thừa Nham như đúc. Hai người trừng mắt nhìn nhau, đều không tỏ ra yếu thế. Cuối cùng vẫn là Vân Vụ lão nhân mở miệng: “Người tới đây, chẳng nhẽ lại tìm ta nhắc chuyện cũ?”.

“Nếu là nhắc chuyện cũ, tội gì phải ăn bữa cơm khó nuốt thế này”. Lời này của Nhiếp Thừa Nham lại đâm một nhát vào Vân Vụ lão nhân, ông phần nộ quay người ngồi xuống, vỗ một cái lên mặt bàn: “Vậy người cần gì phải đến đây?”.

“Tôi muốn thử xem, cùng ông nội của mình ăn cơm có hay không cái cảm giác thân tình ấy?”.

Cầm dưới của Vân Vụ lão nhân hơi giật, ông không dám hỏi có hay không nữa, ăn cơm như tra tấn, ăn xong liền tranh cãi, e rằng chỉ còn cảm nhận không tốt đi?

Trong phòng lặng ngắt như tờ, qua thật lâu sau Nhiếp Thừa Nham mới mở miệng: “Hôm ba mươi năm trước, trên giang hồ có một vị thần y tài ba tên gọi Trì Nghiên Hưng. Y thuật của ông ta cao siêu, tính tình chính trực, không cầu danh lợi mà cứu chữa rất nhiều người. Nghe nói, trong tay hần, không một ai bị chết”.

Vân Vụ lão nhân nghe được lời này, khuôn mặt sa sầm, mím chặt môi. Nhiếp Thừa Nham nhìn chằm chằm ông, tiếp tục nói: “Lúc ấy, bàn về tên tuổi, địa vị, uy danh, ông ta đều hơn hần một vị thần y khác tên gọi Nhiếp Minh Thân. Vị thần y này không phục, hẹn Trì Nghiên Hưng ở trấn Ngọc Tây tỷ thí y thuật, người nào thua phải rời xa Trung Nguyên, không được bước vào võ lâm một bước”.

“Ta đã thắng, cho nên ta mới có ngày hôm nay”. Vân Vụ lão nhân không muốn nghe nữa nên mới cắt đôi lời nói của hần.

“Ông của ngày hôm nay, chẳng qua chỉ là một đám đồ đệ truy danh trục lợi, một đám đầy tớ nịnh hót bợ đỡ, không con không cái, chỉ còn lại đứa cháu nội què chân... Ông của ngày hôm nay, quả nhiên là tốt”.

Vân Vụ lão nhân không nhịn được nữa, quát lớn: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì? Chân của người là do ta gián tiếp làm hại, nàng dâu chưa xuất giá của người cũng do ta hại, thê tử của con trai ta cũng là do ta hại?”.

Nhiếp Thừa Nham lãnh đạm chống đỡ con giận của ông, hần lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ muốn nói với ông, mặc dù không biết ba mươi năm trước ông dùng thủ đoạn gì để bức bách Trì Nghiên Hưng ra đi, nhưng hiện giờ sợ rằng báo ứng đến rồi. Ông hần cũng nghe nói Lục Tuyết đã xuất hiện ở Đại Mạc”.

“Hần không so được với ta, ta là người có y thuật cao siêu nhất trên đời, đương nhiên cũng có thể luyện ra độc được độc nhất trên đời”.

Nhiếp Thừa Nham mất lạnh nhìn ông: “Ý ông là, ông cho rằng hần sẽ phân cao thấp với ông trên phương diện luyện độc?”.

Vân Vụ lão nhân không nói lời nào, Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Trong núi của ông, chắc hần có nội ứng của ông ta?”.

Vân Vụ lão nhân quay lưng đi, vẫn không nói lời nào. Nhiếp Thừa Nham cười lạnh: “Hay là trong lòng ông hiểu rõ, chẳng qua ông không muốn vạch trần vết sẹo đó, sợ lộ ra trò hề của mình”.

“Ngươi đi đi, ta sẽ tự xử lý chuyện này”.

Đáng tiếc Nhiếp Thừa Nham không thêm thêm xia đến lệnh đuổi khách này, hần nói: “Tôi còn có lời muốn nói”.

Vân Vụ lão nhân xoay người lại, nhìn thẳng vào hần. Nhiếp Thừa Nham nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Chuyện ông đã làm với tôi, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ông”. Vân Vụ lão nhân nắm chặt hai tay thành quyền ở sau lưng, hàm dưới co vào, cắn chặt hàm răng, ông lại nghe thấy Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Đừng để tôi còn phát hiện ra ông giờ trò động chạm đến người bên cạnh tôi, bằng không, ông cứ chờ mà xem. Ông chó quên, ông tàn nhẫn bao nhiêu, tôi tàn nhẫn bấy nhiêu”.

Lúc Nhiếp Thừa Nham ra khỏi phòng của Vân Vụ lão nhân, nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng chuông làm gỗ nứt ra. Hần không quay đầu lại, chỉ vẩy vẩy tay với Hoắc Khởi Dương đang nghênh đón. Hoắc Khởi Dương đẩy hần chậm rãi đi về hướng Nham Trúc.

Ánh trăng thanh khiết, chiếu lên con đường núi bằng phẳng, có phần tịch tịch, an bình. Hoắc Khởi Dương nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử, có đi viện Tập Chấn không?”.

Nhiếp Thừa Nham mãi vẫn chẳng nói gì, Hoắc Khởi Dương đang nghĩ có nên hỏi lại không thì nghe hần hỏi: “Khởi Dương, nếu ngươi phát hiện bản thân thích một đồ vật, thế nhưng ngươi biết ngươi không xứng với nó, vậy ngươi sẽ làm gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Chương 41: Tâm động tâm loạn

Không xứng? Là chỉ Hàn cô nương ư?

Hoắc Khởi Dương hơi giật mình vì ý nghĩ đó của mình, đang định đáp lời thì Nhiếp Thừa Nham lại khua tay nói: “Không cần trả lời nữa, coi như ta chưa nói gì”. Hoắc Khởi Dương ngậm miệng lại, đẩy hần đi được một lúc rồi mới hỏi: “Vậy bây giờ chủ tử có muốn đến viện Tập Chấn đón Hàn cô nương không?”.

Nhiếp Thừa Nham hơi xê dịch thân thể, có phần cau kinh, giọng điệu tỏ vẻ không vui: “Về Nham Trúc”.

Nhưng khi sắp đến trước viện Nham Trúc, hần lại đổi ý: “Khoan hãy quay về, đi một lát nữa”.

Hoắc Khởi Dương dừng chân một chút, ngẫm hiểu ý đây ghé đi về hướng viện Tập Chấn, đi được một hồi, mắt thấy gần đến nơi rồi thì Nhiếp Thừa Nham lại kêu dừng. Hần nhìn tòa nhà viện Tập Chấn, trong lòng không biết đang nghĩ gì, sau cùng nói: “Thôi cứ về Nham Trúc đi”.

Hoắc Khởi Dương lặng lẽ thờ dài, nhưng vẫn y theo lệnh đẩy người đàn ông kỳ cục này quay về Nham Trúc.

Về đến phòng của mình, Nhiếp Thừa Nham sai Hoắc Khởi Dương lui ra, tự mình đẩy ghế đến bên giường, chống người bò lên, nằm xuống, ngán người nhìn chiếc màn giường đã được vén lên gọn đẹp trên nóc giường. Qua một lúc sau, chuyển ánh mắt sang nhìn dây chuông màu đen ở đầu giường, hần cau mày, chống đỡ ngồi dậy, đưa tay tháo dây chuông xuống. Sau đấy, hần tự mình di chuyển sang ghế, đẩy ghế đi về phía cái tủ nhỏ, lục ra cái dây chuông màu tím tượng trưng cho Hàn Tiểu, lại vắt và một phen mới treo được dây chuông tím lên, xong xuôi liền leo lên giường nằm mà ngấm nhìn nó.

Nhìn mãi nhìn mãi, hần bỗng cảm thấy phiền muộn. Lúc này, Hoắc Khởi Dương gõ cửa bước vào, tay bưng chén thuốc: “Chủ tử, đến giờ uống thuốc rồi”.

“Cứ để đó đi, lát nữa ta sẽ uống”.

Hoắc Khởi Dương đặt chén thuốc lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, nói: “Phải nắm bóp huyết Hoạt mạch, cử động bắp chân bàn chân”.

“Đội Tiểu Tiểu trở về, bảo nàng ấy giúp ta làm”. Nhiếp Thừa Nham rầu rĩ, có chút không vui, giờ đã không còn sớm nữa, nha đầu kia sao vẫn chưa về? Nàng rốt cục là nô tỳ của ai? Của ai hả?

Hoắc Khởi Dương cũng không tiện nói thêm gì nữa, gạt đầu thuận theo rồi lui ra ngoài. Một lát sau lại có người đến gõ cửa, tiểu bộc tiến vào thay nệm, Nhiếp Thừa Nham hỏi: “Mấy giờ rồi?”.

“Sắp qua giờ Tuất rồi, thưa chủ tử”.

Nhiếp Thừa Nham dềnh dàng ngồi dậy: “Trễ thế này rồi à, cô ta gan Li thật, không quay về nữa có phải không?”. Ngừ khí của hắn cực kì nghiêm khắc, dọa tiểu bộc sợ tới mức nói lắp: “Nô tài... nô tài đi gọi Hoắc ca”.

Hoắc Khởi Dương nhanh chóng tiến vào, bấm bảo: “Vừa sai người đi hỏi Từ Minh, Hàn cô nương hôm nay nghiên cứu cách giải độc, đến bữa tối còn chưa ăn nữa, đã bảo Từ Minh đi hỏi thúc rồi. Hàn cô nương biết giờ không còn sớm, nói lát nữa sẽ về”.

“Ta có hỏi những chuyện này không? Ta cũng chẳng sai các người đi giục nàng ta”.

“Vâng, là thuộc hạ nhiều chuyện”, Hoắc Khởi Dương sáng khoái dứt khoát nhận lỗi. Nhiếp Thừa Nham “ừ” một tiếng, quay về giường nằm, không nói năng gì. Hoắc Khởi Dương lui ra ngoài, sai tiểu bộc đến viện Tập Chân giục thêm lần nữa.

Đến khi Hàn Tiểu gấp gấp từ viện Tập Chân quay về, người cảm thấy thời gian dài đằng đẳng là hắn – Nhiếp Thừa Nham đã không còn tức giận nữa. Hắn nghe thấy động tĩnh của nàng, lập tức nhắm mắt lại vô ngủ. Kết quả Hàn Tiểu căn bản không hề đến gần nhìn hắn, bước vào phòng liền hỏi: “Chủ tử sao lại chưa uống thuốc?”.

Nhiếp Thừa Nham vẫn nhắm mắt, không lên tiếng. Nhưng Hàn Tiểu dường như căn bản chẳng trông chờ hắn trả lời, cũng chẳng thèm nhìn hắn, trực tiếp đem chén thuốc lạnh ngắt kia ra ngoài giao cho tiểu bộc, dặn dò hâm nóng lại rồi mang đến. Tiểu bộc thấp giọng hỏi nàng có cần dùng bữa không, nàng nói để xem chủ tử có đói không đã, đến lúc đó sẽ dọn làm món gì.

Nhiếp Thừa Nham nghe xong, trong lòng lại cảm thấy ấm áp vô cùng, nàng nhất định là đã biết hắn đi ăn cơm với lão đầu, sợ hắn cũng chưa ăn no. Nghĩ thế nên Nhiếp Thừa Nham không định làm ấm lên nữa, mờ mắt ra, vừa vặn nhìn thấy Hàn Tiểu đang tiến về phía mình. Nàng khẽ mỉm cười với hắn, không lên tiếng, trực tiếp bắt tay vào kéo kéo chân hắn, sau khi nhẹ nhàng nắm bóp thì bắt đầu điểm huyết xoa bóp. Nhiếp Thừa Nham cũng chẳng nói gì, lặng lẽ nhìn nàng.

Hàn Tiểu xoa bóp xong, hỏi: “Sao hôm nay chủ tử không nói năng gì?”.

“Hôm nay à, người vừa sáng sớm đã chẳng thấy bóng dáng đâu, đến giờ đi ngủ rồi mới chịu mò về, người làm sao mà biết được ta hôm nay không nói năng gì?”. Giọng điệu ai oán đến mức khiến hắn nghe xong chỉ muốn căn vào lưỡi mình, hắn bị làm sao thế này, sao lại dễ kích động đến thế?

Hàn Tiểu nhú mày, không hiểu hắn không vui vì chuyện gì, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nay thần y tiên sinh giao cho nô tỳ phụ trách việc trị liệu của Lâm cô nương, nô tỳ nhất thời hưng phấn nên mới quay về chậm trễ, xin chủ tử chớ trách”.

“Ừm”, Nhiếp Thừa Nham rốt cục cũng kiềm chế được, không để lộ nổi hờn giận, bình tĩnh, phải có khí thế của một chủ nhân.

Tiểu bộc bung chén thuốc vào, Hàn Tiểu cảm muốn đứt cho Nhiếp Thừa Nham, lần này hắn không đẩy ra, ngoan ngoãn uống thuốc. Hàn Tiểu lại nói: “Ngày nào chủ tử cũng phải uống thuốc đúng giờ mới tốt. Nhạc Nhạc lúc uống thuốc không hề cầu kinh đâu”.

“Sao có thể so sánh ta với tên tiểu quỷ đó?”, giờ không kiềm chế được cũng chẳng trách hắn, tuyệt không phải hắn hẹp hòi.

“Không so sánh, chủ tử hiển nhiên là người lớn, vậy nên càng phải biết uống thuốc thật tốt”, Hàn Tiểu dễ dàng đem hỏa mà hắn phát ra phải rút về. Nàng thu lại chén thuốc, đặt chân hắn ngay ngắn, lại hỏi: “Chủ tử có đói không? Có cần bày bữa ăn khuya không?”.

“Một bụng tức* căng cứng, nuốt không trôi”.

“Vậy để nô tỳ kê thang thuốc cho người, phóng khí ra sẽ ổn thôi, không thôi lắm đâu”.

*Trong tiếng Trung, “气” vừa có nghĩa là “khí”, vừa có nghĩa là “bực bội (tức)”.

Kê đơn để hắn đánh rắm? Nhiếp Thừa Nham quay đầu trừng nàng: “Người hoặc là không về, cứ về cái là lại chọc tức ta”. Nhưng tại sao nàng vừa trở lại hắn liền cảm thấy thật dễ chịu, thực ra hắn hiểu được, nhưng càng hiểu được hắn lại càng phiền não.

“Nô tỳ sai rồi”.

Thái độ nhận sai của nàng rất giống Hoắc Khởi Dương, mà hắn vẫn thế chẳng vui lên nổi, giọng điệu ban nãy của hắn lại trở nên ai oán rồi thì phải?

Hàn Tiểu tuy cảm thấy có hơi quái lạ, nhưng nàng cho rằng đây chính là kết quả của việc tích tụ buồn phiền sau khi Nhiếp Thừa Nham gặp Vân Vụ lão nhân. Vả lại, tâm tư của nàng bây giờ còn đang quay mòng mòng quanh cuốn sách cô về giải độc, thế nên không để ý vồ về hắn. Sau cùng, vất vả lắm mới xác định được hắn sẽ cùng nàng ăn vài thứ, ăn xong thì rửa mặt lau người và thu dọn hết thảy, rốt cục cũng có thể đi ngủ.

Kỳ thực, một ngày này Hàn Tiểu rất mệt mỏi, nhưng nàng nằm trên giường trần trọc mãi vẫn không ngủ được, đầu óc vẫn đang suy nghĩ làm cách nào để giải độc Lục Tuyết. Nhiếp Thừa Nham cũng không ngủ được, ban ngày hắn đã suy nghĩ rất lâu, có một số việc hắn đã hiểu ra, nhưng những việc mà hắn đã rõ ràng này lại đưa cho hắn một vấn đề nan giải. Hắn không biết phải làm sao, lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy giữ không được mà bỏ cũng không xong.

Năm đó là do Tạ Cảnh Vân ngoan ngoãn nhu thuận, nên hắn không mấy mảy may có áp lực, hay là vì bây giờ hắn đã què chân, nên mới không còn phần chân hăng hái như xưa? Hắn suy đi nghĩ lại, cảm thấy đều không phải. Hắn và Hàn Tiểu là hai con người hoàn toàn khác nhau, nàng khiến hắn băn khoăn trước phương thức hành sự xưa nay của mình, hắn thực sự lo lắng, lo Tiểu Tiểu sẽ thất vọng về hắn, lo sẽ nhìn thấy sự không tán thành trong ánh mắt của nàng.

Từ trước tới giờ hắn rất hiểu nàng, nàng yêu thích sự nhân đức của Tiết đại phu, nàng tán thưởng sự dũng cảm quên mình của Thạch Nhĩ, nàng kính phục sự tận lực tận trung của Mục Viễn đối với nước nhà. Trước đây, nàng ngưỡng mộ hắn, cũng là vì hắn xây dựng nên thành Bách Kiều, nàng tưởng rằng hắn mang trong mình mong ước cứu chữa mọi bệnh tật cho thiên hạ mà dựng nên thành này. Nhưng bọn họ ở chung với nhau lâu dài, chuyện có tính chất giống như số mệnh thử độc của phận tôi tớ chắc chắn sẽ có, e rằng bộ mặt thật của hắn không thể che giấu được nữa. Nếu nàng coi thường hắn thì phải làm sao? Nếu như hắn là chủ tử còn nàng là nô tỳ, hắn có thể không cần phải kiêng dè gì, nhưng hiện giờ như vậy, hắn chẳng những kiêng dè mà còn dè dặt. Hắn nên làm sao đây?

“Tiểu Tiểu!”, hắn không nhịn được lên tiếng gọi.

“Vâng, chủ tử, nô tỳ đây”.

Hắn ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng lại mở miệng hỏi: “Ngươi, sau này ngươi muốn gả cho một người như thế nào?”.

Hàn Tiểu giật mình, đầu óc tỉnh táo lại, nàng đúng là đã tới tuổi thành gia thất rồi, chủ tử không phải muốn đem nàng gả đi chứ? Hôn sự của nha đầu bán thân đều do chủ tử sắp đặt, chẳng lẽ, có người đã đề cập với chủ tử rồi? Hàn Tiểu bật người dậy: “Chủ tử, nô tỳ còn phải chăm sóc đệ đệ, bên cạnh chủ tử cũng không thể thiếu người chăm sóc. Nô tỳ có thể không xuất giá không?”.

Không xuất giá? Nói vậy nghĩa là, nàng sẽ mãi ở bên hắn sao? Nhiếp Thừa Nham bỗng nhiên có phần thông suốt, mặc nàng thích chính phái thiện lương hay là anh dũng nhân đức gì đó, hắn có thể khiến nàng không xuất giá. Thật tốt, hắn là chủ tử, hắn có quyền định đoạt, nói không được gả thì nhất định không được gả. Nhiếp Thừa Nham vui vẻ hẳn lên, cảm thấy trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Hàn Tiểu đợi mãi mà không nghe thấy hồi âm, bèn gọi một tiếng: “Chủ tử?”.

Nhiếp Thừa Nham mang theo thanh âm buồn ngủ truyền đến: “Ừ, mau ngủ đi, không gả, không gả”. Hàn Tiểu nhẹ nhàng thở ra, quay ngược về chiếc giường nhỏ, đây rốt cục là chuyện gì nhỉ?

Mấy ngày sau đó, Hàn Tiểu bận rộn nghiên cứu chứng độc, quên bẵng đi chuyện này của Nhiếp Thừa Nham. Công việc của nàng có chút tiến triển, độc mà Lâm Chi trúng rốt cục cũng đã xác định được không phải là Lục Tuyết. Mặc dù hình dáng viên thuốc hoàn toàn giống nhau, triệu chứng cũng rất giống, nhưng vẫn có chỗ sai biệt. Khác biệt lớn chính là loại độc này khiến con người ta bị lão hóa, sự cay độc còn cao hơn Lục Tuyết một bậc. Nó làm cho con người từ từ già đi, dần dần đau đớn đến chết, mức độ tàn nhẫn thực khiến người ta căm phẫn. Hàn Tiểu gọi độc này là Lục Sương.

Vân Vụ lão nhân sau khi biết chuyện thì sắc mặt xanh mét, ông tự nhốt mình trong phòng luyện đan suốt ba tháng liền. Hàn Tiểu nghe nói ông đang nghiên cứu thành phần và phương pháp luyện chế của Lục Sương thì vui lắm. Nàng cho rằng Vân Vụ lão nhân mà nghiên cứu ra được kết quả thì sẽ biết cách giải loại độc này, chỉ cần đem phương pháp đó ra công bố với mọi người thì độc này sẽ không thể nào hại người được nữa. Nghĩ theo hướng đó nên nàng càng cố gắng đi sâu nghiên cứu, nàng tự nhủ bản thân nhất định phải làm cho Lâm Chi chống đỡ đến cùng, cho tới ngày Vân Vụ lão nhân xuất quan giải độc.

Giống như kỳ tích, nàng đã làm được. Nàng mạnh dạn áp dụng phương pháp chưng thuốc, bảo vệ tim và trông coi mạch cho kiên cố, đồng thời tăng tốc độ phát tác của độc tính, hun đốt trên nhiệt độ cao, làm Lâm Chi đổ mồ hôi với lượng lớn để bài độc ra. Nàng bỏ vào mấy liều thuốc phiện trong thuốc của Lâm Chi, lấy độc khắc độc, rồi lại nhanh chóng bài xuất tất cả ra ngoài. Lâm Chi không còn bị lão hóa nữa, nàng ta mở mắt, đã có sức lực mà giãy dụa, gào thét.

Có lẽ là vì Vân Vụ lão nhân bé quan, trên núi chẳng có người cai quản, cũng có thể là vì phương pháp trị liệu của Hàn Tiểu đã vượt quá sức tưởng tượng, nên càng ngày càng có nhiều vị đại phu đến trung cầu ý kiến, đến thảo luận. Mới đầu, có người mang tư tưởng muốn thăm dò ngọn ngành đến, còn chuẩn bị gặp xong rồi thì sẽ làm mặt lạnh hoặc là cười khẩy với Hàn Tiểu.

Nhưng không ngờ rằng Hàn Tiểu lại rất hào phóng nói rõ đầu đuôi, hơn nữa còn khiêm tốn xin cho ý kiến, mạch suy nghĩ của nàng rất lớn mật nhưng không phải là không thể làm được. Có muốn cười khẩy cũng cười không ra, lại thêm công tử Nhiếp Thừa Nham đích thân đến trấn giữ viện Tập Chân. Hắn ngồi bên cạnh Hàn Tiểu, dùng ánh mắt lạnh lẽo lại mang vẻ như đã thấu tỏ nhìn chăm chăm bọn họ. Các đại phu cho dù làm bộ cũng phải thảo luận vài câu. Cứ thế xin ý kiến xin thỉnh giáo nhiều rồi, ý lý vốn dĩ là sở trường của bọn họ bỗng nhiên lại trở thành cái mà mọi người nghiêm túc suy nghĩ tìm tòi, cùng nhau nghiên cứu. Thậm chí mấy lần trong quá trình trị liệu hun đốt, sử dụng phương pháp chích máu động dao, làm công việc chuẩn bị, sắp xếp các dụng cụ dùng để chữa trị, khống chế nhiệt độ và lượng thuốc an toàn, rất nhiều vị đại phu đều tích cực tham gia bàn bạc và xác định.

Cảnh tượng nỗ lực và đoàn kết xưa nay chưa từng có ở núi Vân Vụ dẫn đến sự nghị luận khắp núi, hơn thế còn kích động tinh thần học tập của tất cả mọi người từ nông bộc cho đến đại phu. Có người nói đùa rằng núi Vân Vụ e là “trở trời”^{*} rồi.

^{*}Nguyên văn là “变天(biến thiên)”, nghĩa là thời tiết thay đổi hoặc là biến đổi về chính trị.

Hàn Tiểu nhìn thấy bệnh của Lâm Chi có chuyển biến tốt thì vui mừng khôn xiết, nàng đã không phụ sự ủy thác của thần y tiên sinh, cuối cùng cũng đợi được đến ngày ông xuất quan chữa trị cho Lâm Chi. Thật không nghĩ đến, ngày mà Vân Vụ lão nhân ra ngoài, Hàn Tiểu lại bị dội một gáo nước lạnh lên đầu.

Ông ấy nhìn tình trạng của Lâm Chi, nói một câu lạnh như tiền: “Cô ta thể mà cũng chưa chết à”.

Hàn Tiểu kinh ngạc hỏi: “Thần y tiên sinh chẳng phải đã đi nghiên cứu thành phần và phương pháp điều chế của độc Lục Surong, nhằm tìm ra cách cứu người ư?”.

“Luyện độc và cứu người đương nhiên là hai chuyện khác nhau”, Vân Vụ lão nhân nói như lẽ dĩ nhiên. Lời này của ông rất dễ lý giải, ông đương nhiên chưa từng nói rằng ông ta nghiên cứu độc này là để cứu người bị trúng độc. Lão nhìn Hàn Tiểu một lát, rồi đi ra khỏi phòng, thần nhiên phân phó Tiết Tùng đem cuốn ghi chép thuốc dùng và phương pháp trị liệu cho Lâm Chi đưa đến phòng lão. Lời mà lão vẫn chưa nói ra miệng chính là việc mà lão chưa chắc giải quyết được, vậy mà Hàn Tiểu lại làm được, lão phải xem xem, rốt cục là thế nào.

Nhiếp Thừa Nham nghe tin liền vội vàng đến, nhìn thấy Hàn Tiểu đang nắm chặt tay thành quả đầm đẫm thẳng bất động ở đó, trên mặt hiện rõ sự thất vọng cùng đau xót. Hạ Tử Minh ghé vào bên tai Nhiếp Thừa Nham khẽ nói lại tình cảnh ban nãy cho hắn hay, nghe xong trong lòng hắn chợt co thắt lại.

Hắn đẩy ghế qua chỗ Hàn Tiểu, nắm lấy tay nàng. Hàn Tiểu run lên, lấy lại tinh thần nhìn Nhiếp Thừa Nham, rốt cuộc cũng nhếch môi lộ ra dáng vẻ chịu ủy khuất, nàng nhào vào lòng Nhiếp Thừa Nham, không khóc, nhưng lại dựa sát vào lồng ngực hắn.

“Chớ thất vọng, Tiểu Tiểu, đừng tức giận, ta nhất định sẽ không như ông ta”, hắn thầm nói trong lòng, đôi tay dịu dàng ôm lấy nàng.

Chương 42: Chi vì yêu

Vân Vụ lão nhân xuất quan khiến không khí trên núi Vân Vụ lại trở về điểm đóng băng. Đám đại phu cẩn thận dè dặt, không còn dám trắng trợn chiếm cứ viện Tập Chấn. Người đến viện Tập Chấn vì việc công thi còn có thể vòng qua chỗ Hàn Tiểu xem tiến độ trị độc, không có cơ gì thì chỉ đành nghe ngóng bên cạnh, không còn kéo cả đàn cả lũ đến nữa.

Đám người Trần Dung ngay từ đầu đã không ưa Hàn Tiểu, lần này lại nắm được thóp, bọn họ hung hăng tố cáo Hàn Tiểu ở trước mặt Vân Vụ lão nhân.

Bọn họ ba hoa kể hết nhất cử nhất động của Hàn Tiểu trong ba tháng nay đã kích động mọi người như thế nào, sau cùng nói: “Sự phụ tuy nói là mệnh lệnh cho nha đầu kia, bảo nàng ta phụ trách điều trị cho Lâm Chi, nhưng nha đầu kia tư chất hầy còn kém, không theo quy củ mà nghiêm túc nghiên cứu y thuật, trái lại chỉ toàn nghiên cứu sâu vào ngoại môn tà đạo. Nếu như chỉ mình nàng ta làm việc thì khỏi bàn, nhưng nàng ta thừa lúc sự phụ người bề quan mà câu kết với nhiều vị đại phu cùng y bộc trên núi, cùng nhau bàn bạc cứu người bằng yêu pháp”.

“Đúng thế, sự phụ, bọn họ lại dám đem người đang sống sờ sờ đi chung. Đệ tử còn tận mắt thấy nàng ta lấy máu, thủ pháp đó đúng là không làm theo quy củ, mà dùng châm mũi khoan được hun qua lửa, ra tay rất tàn nhẫn, còn chằm vào những chỗ nguy hiểm như huyết thái dương và ngực”.

“Ngực thì có là gì, nha đầu kia chẳng phải sớm đã lộ ra sự ác độc rồi sao? Lúc trước đúng là nàng ta đã cầm cây châm dài đâm vào tim người, chuyện đó mọi người đều từng nhìn thấy cả”.

“Sự phụ, nếu chỉ mình nàng ta như vậy, không làm nên trò trống gì thì thôi. Nhưng hiện giờ bao nhiêu người đã bị nàng ta xúi bẩy đều đang nghiên cứu y thuật tà môn. Y lý chính đạo truyền thống mà sự phụ chỉ dạy cho chúng đệ tử sợ rằng đã bị bóp mép, truyền nhầm rồi”.

Mọi người ngơ ngác một miếng ta một lưỡi, nói như gần nửa canh giờ mà Vân Vụ lão nhân vẫn chẳng lên tiếng ngăn cản, trái lại dường như còn có phần chăm chú nghe. Vì thế đám người này càng ra sức phân tích và tổng kết sự nguy hại của nha đầu Hàn Tiểu kia đối với núi Vân Vụ, thậm chí còn khai ra mấy người tham dự vào việc nghiên cứu giải độc, chỉ đích danh từng người một là Vương Liễu, Tiết Tùng, Phương Kiều, Đỗ Quế.

Vân Vụ lão nhân chờ bọn hắn nói chán rồi, đột nhiên hỏi một câu: “Trần Dung, Lâm Dương đi rồi thì người chính là đệ tử có thâm niên nhất của ta. Nếu nha đầu Hàn Tiểu này cả gan làm xằng, ác bá một phương, vậy tại sao ngươi không trừng trị nàng ta theo tính khí của mình?”.

Trần Dung sững sờ, vội vàng nói: “Sự phụ, nha đầu kia ý có công tử nâng đỡ ...”.

“Ừ”, Vân Vụ lão nhân kéo dài tiếng, ý vị hả hê sâu xa. Trần Dung trong lòng cả kinh, không nói gì nữa. Sau lưng Hàn Tiểu là công tử, sau lưng công tử lại là sự phụ. Nếu như hắn vì e sợ công tử mà không giúp sự phụ ổn định được lòng người trên núi, giữ gìn trật tự trên núi, vậy thì người đứng đầu đệ tử là hắn đây thực quá bất lực. Sau này hắn làm gì còn có lợi thế mà hy vọng sự phụ truyền vị lại cho nữa?

Trần Dung càng nghĩ càng thấy không ổn, cân nhắc hồi lâu, hắn cẩn thận sửa lại lời: “Sự phụ luôn luôn thương yêu công tử, đệ tử không dám khiến công tử không vui, tránh làm sự phụ phiền lòng”.

Vân Vụ lão nhân không nói gì, ông bung chén trà bên tay lên uống một ngụm. Bên cạnh chén trà là cuốn sổ ghi chép lại phương thuốc và phương pháp mà Hàn Tiểu điều trị cho Lâm Chi, ông đã mất hai ngày để xem hết.

Thiên bẩm, quả nhiên là thứ đáng sợ!

Vân Vụ lão nhân nghĩ tới năm đó tên Tri Nghiên Hưng kia cũng vậy. Hồi ấy, lão đi theo xin làm học trò của một danh y, học hành hơn hai mươi năm, thế mà cuối cùng lại không bằng một tên lang trung tài năng quái gở tự học mười năm. Còn với nha đầu Hàn Tiểu này, ban đầu lão rất ngạc nhiên với những

gi nàng đã trải qua, cũng là tự học lung tung bừa bãi, nhưng hết lần này đến lần khác lại có thể giữ được mạng người không về cõi Phật.

Hừ, người qua tay không một ai chết. Vân Vụ lão nhân nhắm mắt lại, lời này, năm đó cũng chỉ xứng với một người – Tri Nghiên Hưng. Thật ra ông rất tán thưởng y thuật của hân ta, thật sự là vô cùng tán thưởng, đáng tiếc trên giang hồ chỉ có thể có một “đệ nhất”, và hân muốn làm “đệ nhất”, kẻ ngáng đường tất yếu sẽ bị hi sinh.

Đám người Trần Dung thấy Vân Vụ lão nhân mãi không cất tiếng, cũng chẳng biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, đùn đẩy nhau một hồi, đang định nói tiếp thì Vân Vụ lão nhân lại phát tay nói: “Các người đều lui ra cả đi, chuyện này ta đã biết, ta ắt sẽ trừng trị nàng”.

Trần Dung nghe vậy thì mừng thầm, hành lễ cáo lui.

Nhiếp Thừa Nham nhanh chóng biết chuyện đám người Trần Dung đi tố cáo, hân có chút đoán không ra lão đầu đang nghĩ gì trong lòng, nhưng hân biết mình có phân lượng hơn nhiều so với bọn Trần Dung, lão đầu kiêng dè hân, nhưng sẽ không đặt Trần Dung bọn họ vào mắt. Cho nên hân tạm thời không phải lo lắng đến sự an nguy của Hàn Tiểu, hân càng bận tâm đến tâm tình của nàng hơn.

Hàn Tiểu tự cho rằng việc nghiên cứu của Vân Vụ lão nhân là nỗ lực để giải độc cứu người, cuối cùng lại phát hiện ra đó chẳng qua là ý nghĩ ngây thơ của nàng, tâm trạng nàng nặng nề đã mấy ngày nay. Nhiếp Thừa Nham nghĩ hết mọi cách dỗ nàng, hân lên phái người đi thu thập sách giải độc, sách tuyệt mật về luyện đan, khiến Hàn Tiểu chuyển sự chú ý sang việc nghiên cứu phương pháp giải độc mới. Lại thường xuyên khích lệ nàng: “Tại sao lại phải dựa vào lão đầu kia đưa ra bài thuốc giải độc bí truyền. Người cũng là đại phu, chuyện người làm được có lẽ không hề kém ông ta. Nếu đã có lòng làm việc vì người bệnh, chỉ bằng tự mình thử viết thành sách xem sao. Nếu người có thể viết ra được, ta sẽ in cho người, mỗi tiệm thuốc ở thành Bách Kiêu sẽ phát cho hai cuốn. Người nghĩ mà xem, đại phu ở thành Bách Kiêu nhiều như vậy, dưới đại phu còn có đồ đệ, những người này học xong thì có thể truyền đi khắp bao nhiêu chốn chứ? Bằng không, ta có thể đưa sách của người đến khắp các thành các vùng, cuốn giải độc của người có thể giúp ích cho rất nhiều người”.

“Tự tôi viết? Có thể in ra cho các đại phu khác xem? Có thể giúp ích cho rất nhiều bệnh nhân?”. Hàn Tiểu đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Nhưng Nhiếp Thừa Nham lại khiến nàng hiểu rằng chuyện này tuyệt đối có thể trở thành sự thật. Nàng nhận được sự khích lệ to lớn nhất trong đời, nàng vừa mừng vừa lo: “Nhưng tư chất tôi còn kém, có rất nhiều vấn đề cần thỉnh giáo”.

“Vậy cứ đi thỉnh giáo. Nếu đại phu ở núi Vân Vụ không đủ cho người thỉnh giáo, thì còn thành Bách Kiêu cả một thành đại phu cho người hỏi, người muốn đi thỉnh giáo ai đều được”. Y thuật của Nhiếp Thừa Nham không thể nói cao bao nhiêu, nhưng thể diện thì không thiếu, Tiểu Tiểu nhà hân muốn hỏi vấn đề gì ai dám không đáp lại từ tế.

“Nhưng tôi... tôi không biết vẽ. Tôi nghĩ trong sách điển tốt nhất nên có hình dạng của dược thảo, để tránh mọi người nhận nhầm. Còn có tranh vẽ huyết vị, kiểu dáng các dụng cụ y thuật...”, nàng càng nghĩ càng thấy việc này không dễ dàng.

Ngày thường chuyện nàng nên lo lắng thì không lo, giờ không nên lo nàng lại lo lắng lung tung. Nhiếp Thừa Nham “hừ” một tiếng: “Hiện giờ nha đầu ngoan ngoãn nhu thuận thì khó tìm, chứ họa sĩ tay nghề tốt thì đầy đường”.

Hàn Tiểu bĩu môi, nói lầm bầm: “Lần trước rõ ràng chủ tử nói rằng tìm được nàng đầu hợp ý không dễ, nhưng tìm một nha đầu thì có khó gì”.

“Người còn quản ta nói cái gì hả? Chuyện khác người không cần để ý, người chỉ cần nói cho ta biết việc này người có muốn làm không?”.

Nàng đương nhiên muốn rồi, việc này tưởng chừng như hạnh phúc hơn nhiều so với việc nàng được ăn no cả tháng. Hàn Tiểu cười rạng rỡ, ra sức gật đầu. Nhưng ngẫm lại, nàng vẫn còn có điều băn khoăn: “In những cuốn sách này phải tốn rất nhiều ngân lượng đúng không?”.

Nếu như mỗi ngày nàng đều có thể cười tươi vui vẻ như vậy thì ngân lượng có đáng là gì? Nhiếp Thừa Nham gõ gõ vào tay cầm của xe đẩy: “Trước mắt, thứ ta còn dư chẳng phải chỉ có ngân lượng thôi ư?”. Hân thấy Hàn Tiểu hình như đang đau lòng thay hân, vội vàng nói tiếp: “Những cuốn sách đó ta sẽ bán lấy tiền, dù có xuất tiền ra cũng có thể thu về mà”.

“Bán lấy tiền?”, Hàn Tiểu tròn tròn mắt.

“À, bán rất rẻ, ai cũng đều có thể mua”. Nhiếp Thừa Nham hận không thể cho mình một quyền, xem hân chút tiền đồ của hân kia.

Hàn Tiểu nở nụ cười, nàng vui vẻ nhận làm việc này. Nàng nghiêm túc tích cực, vừa tiếp tục trị độc cho Lâm Chi, vừa bắt đầu chuẩn bị soạn sách giải độc. Nhiếp Thừa Nham cảm thấy bản thân đã làm được một chuyện rất đáng giá hơn cả chuyện dựng nên thành Bách Kiêu.

Nhưng vẫn còn một chuyện khiến hân cảm thấy lo âu, đó là bệnh của Hàn Nhạc.

Nhiếp Thừa Nham điều động tất cả hồ sơ ghi chép lại quá trình chữa trị của Hàn Nhạc ở núi Vân Vụ về xem. Hân phát hiện ra một năm trước, sau khi Hàn Tiểu đề cập đến phỏng đoán của mình về chứng bệnh trong sổ, Vân Vụ lão nhân quả sự đã theo quan điểm này mà chặn lại nguyên do của bệnh một lần nữa. Hai tháng sau, thuốc xác thực đã có thay đổi. Bài thuốc và phương pháp điều trị đều không có vấn đề, thân thể Hàn Nhạc đúng là đã khỏe mạnh hơn, nhưng vẫn không thể đi lại được.

Nhiếp Thừa Nham trầm tư gấp cuốn sổ lại. Hân hiểu lão đầu kia, Hàn Tiểu đối với ông ta mà nói quả thật hữu dụng. Và lại, tính Hàn Tiểu không dễ bị người khác khống chế, nàng quá chuộng nghĩa khí, rất có chủ kiến, dám nghĩ dám làm. Với tính cách của lão đầu kia, thực sự không thể loại trừ khả năng ông ta sẽ động tay động chân vào chuyện Hàn Nhạc, nhằm mục đích kim hãm Hàn Tiểu. Hơn nữa Nhiếp Thừa Nham cũng tin tưởng cảm giác của hân với Hàn Tiểu, có lẽ lão đầu kia phát giác được còn sớm hơn hân, chế trụ được Hàn Tiểu liền có thể chế trụ được hân, vì thế lão đầu sẽ tuyệt không nương tay.

Nhiếp Thừa Nham nghĩ tới nghĩ lui, thuốc không có vấn đề, phương pháp trị liệu cũng không có vấn đề, vậy rốt cuộc là thế nào? Hàn Tiếu vô cùng khẩn trương về bệnh của Hàn Nhạc, thường xuyên đi xem xét, cuốn sổ này chỉ sợ là nàng sớm đã thuộc nằm lòng rồi. Nàng không tìm ra có vấn đề gì, cho nên trước giờ hần cũng không quá để tâm, nhưng hiện tại nghĩ lại, hần thực đã sai rồi.

Hần hiểu rõ lão đầu hơn Hàn Tiếu nhiều, hần càng nên vì tỷ đệ nàng mà đề phòng ông ta mới đúng. Nhưng trước khi hần nghĩ thông suốt tình cảm của mình dành cho Hàn Tiếu, hần đã không thể vì bọn họ mà làm vậy. Lão đầu có thể cứu người, nhưng cũng có thể hại người. Nếu như không phải tại vì chưa không được, vậy thì chính là ông ta đã ra tay.

Nhiếp Thừa Nham sai người ngấm đề mắt đến thuốc của Hàn Nhạc, mỗi một thang thuốc hần đều xem xét kỹ càng nhưng không thấy nhầm lẫn gì, không sai biệt với đơn thuốc. Châm cứu và xông thuốc đều không cần dùng nữa, bây giờ Hàn Nhạc đang ở trong viện của hần, toàn bộ người chăm sóc nó đều là người mình, đồ ăn đồ dùng đều giống hần, đương nhiên đều không có vấn đề. Vậy hần còn có gì để điều tra?

Nhiếp Thừa Nham xem tỉ mỉ cuốn sổ lần nữa, rốt cuộc cũng sáng tỏ. Hần sai Hoắc Khởi Dương bế Hàn Nhạc đến, lại phân phó đốt thêm hai chậu than, sau đó bảo côi y phục của Hàn Nhạc ra.

“Đại hiệp, phải côi sạch ư?”, Hàn Nhạc chớp mắt đưa tròn, biểu cảm cực kỳ vô tội.

“Ừ, côi đi, ta xem bệnh cho người”, người trả lời nó là Nhiếp Thừa Nham.

“Thành chủ đại nhân xem bệnh sao lại phải côi sạch? Tỷ tỷ tôi và các vị đại phu khác xem bệnh cho tôi cũng không cần phải côi hết, chỉ có lúc dùng châm thì mới phải côi. Thành chủ đại nhân muốn châm cứu cho tôi sao?”, Hàn Nhạc rất tò mò.

“Không châm, chỉ xem qua thôi”.

“Vậy tại sao phải côi hết, thật không giống với người khác”.

“Các phương pháp không cần côi sạch bọn họ đã dùng cả rồi, ta thử biện pháp khác”.

“Thế côi hết là có thể tốt lên à?”.

“Không nhất định”.

“Vậy không tốt lên được, tôi mà côi hết thì sẽ chịu thiệt”.

Nhiếp Thừa Nham rốt cuộc không còn kiên nhẫn được nữa, cau mày quát nó: “Có côi hay không?”.

“Côi, côi, đang côi đây!”. Hàn Nhạc đáp liên tục, thuần thục sáng khoái côi thật nhanh, miệng vẫn lẩm bẩm: “Thật là, tính tình nóng nảy quá! Tôi sẽ tố cáo với tỷ tỷ cho xem”.

Nhiếp Thừa Nham nhếch môi không nói lời nào, mao hải tử thật đáng ghét. Mao hải tử tự mình côi đồ xong, còn tranh công: “Xem đi, không cần đại hiệp động tay, tiểu nhân đã tự mình làm rồi”.

“Ngươi nằm sấp xuống, ta muốn xem lưng của ngươi”.

Hàn Nhạc lật người lại, ngoan ngoãn nằm sấp trên giường, nói với hần: “Thành chủ đại nhân, ngài có thể chữa khỏi cho tôi chứ?”.

“Không nhất định”. Nhiếp Thừa Nham vươn tay ấn vào mấy huyệt vị trên người nó, rồi nói: “Nếu thấy khó chịu, ngươi cứ nói cho ta hay”.

Hàn Nhạc đồng ý, cảm nhận được huyệt vị mà hần ấn, lại nói: “Những huyệt này đều là thần y tiên sinh lúc trước châm cứu qua”.

“Ta biết”.

“Bây giờ mỗi ngày cũng có kiên trì xoa bóp vào, đều không thấy có vấn đề gì”. Hàn Nhạc tương đối phối hợp, đem tình hình kể ra hết.

Nhiếp Thừa Nham ấn xong một lần, cũng xác thực không có cảm giác khác thường. Hần ngẫm nghĩ một lát rồi tập trung nội lực vào đầu ngón tay, lại ấn một lần nữa. Lần này nội lực xuyên qua da thịt, công kích vào sâu trong điểm huyệt, đến khi ấn vào huyệt chung quanh phía sau gáy và sống lưng thì Hàn Nhạc kêu đau.

“Đau như thế nào?”. Nhiếp Thừa Nham hơi hoảng sợ trong lòng, dự cảm không tốt bất chợt xông lên đầu.

“Đau nhói”. Câu trả lời của Hàn Nhạc làm Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại, quả nhiên, giờ hần biết mở miệng với Tiểu Tiếu thế nào đây. Hần thực cảm thấy nhục nhã, sự nhục nhã do lão già kia mang đến.

Hàn Nhạc quay đầu nhìn về mặt của hần thì giật mình kinh ngạc: “Thành chủ đại nhân, lẽ nào tôi sắp chết rồi sao?”.

Nhiếp Thừa Nham hít một hơi, xoa xoa đầu nó, nói: “Không, ngược lại, ngươi sắp khỏe rồi, ta đã biết phải chữa trị cho ngươi như thế nào”.

Tiểu tử kia không tin lắm, nó nhướn mày lên: “Vậy tại sao ngài lại có bộ mặt thế kia?”.

“Ta thấy buồn, vì sao không nghĩ đến sớm hơn, khiến người uống công chịu khổ một thời gian dài như vậy”.

Hàn Nhạc chăm chú quan sát vẻ mặt của hắn, sau đó chợt nhếch miệng cười: “Ngài nói thật sao, thành chủ đại nhân, tôi thật sự sẽ mau khỏe lên?”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu. Hàn Nhạc vui mừng lăn lộn trên giường: “Tôi phải nói cho tỷ tỷ biết, nói với tỷ tỷ rằng tôi sắp khỏi rồi, có thành chủ đại nhân bảo đảm”.

“Nhạc Nhạc! Việc này chúng ta trước hết hãy bảo mật được không? Đừng vội nói cho tỷ tỷ của người”.

“Tại sao? Tỷ tỷ nhất định sẽ rất vui. Tôi muốn làm tỷ tỷ vui về”.

Ta cũng muốn làm tỷ tỷ người vui vẻ, chỉ sợ nếu nàng biết được chân tướng, sẽ nghĩ họ Nhiếp chúng ta quá mức đề tiện. Nhiếp Thừa Nham thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại dỗ dành: “Chúng ta hãy lén lút chữa khỏi trước, sau đó cho tỷ tỷ người một bất ngờ, thế không phải tốt hơn sao?”.

Hàn Nhạc nghe vậy thì khuôn mặt liền tươi như hoa, nói liên hồi: “Đúng đúng, lén lút chữa khỏi, sau đó tôi có thể chạy đi xông đến ôm lấy tỷ tỷ, tỷ ấy nhất định sẽ bị dọa cho giật mình. Chao ôi, thật là vui, thật tốt quá!”.

Nhiếp Thừa Nham buồn phiền khi nghe thấy những lời này. Hắn cũng muốn ôm lấy tỷ tỷ của mao hài tử này, nhưng hắn không thể tùy tiện ôm được, hơn nữa, cả đời này hắn cũng không thể chạy tới ôm lấy nàng được.

Hắn không những lòng dạ hiểm độc, hắn còn là một kẻ tàn phế!

Chương 43: Tầng tầng cảm dỗ

Bỗng nhiên, Hàn Tiểu nghe Nhiếp Thừa Nham nói muốn dẫn Hàn Nhạc đến Bách Kiều thành ở một thời gian thì cảm thấy rất ngạc nhiên, Nhiếp Thừa Nham giải thích là muốn vào thành giúp nàng thảo luận chuyện diễn tịch giải độc, Hàn Nhạc lại nhiều lần nói với hắn muốn xuống núi chơi, cho nên nhân dịp này dẫn hắn đi cho khuây khỏa.

“Còn nô tì thì sao?” nàng tựa hồ có chút ừ ừ khuất, Nhiếp Thừa Nham nghe thấy trong lòng tự nhiên mềm nhũn, dường như nàng đang làm nũng với hắn làm sao người mang đệ đệ mà không mang theo ta. Hắn lấy lại bình tĩnh, ổn định tâm tư, khẽ cười nói: “Người không phải là còn muốn nhìn độc chứng Lâm Chi diễn biến thế nào, muốn biên soạn sách giải độc sao?”.

“Đây không phải là chuyện có thể làm ngay, bệnh tình của Lâm cô nương đã ổn định, chỉ là ta chưa tìm được phương pháp giải độc hoàn toàn, chỉ có thể thử từng chút một. Việc soạn sách kia, từ từ chuẩn bị cũng được...” , nàng càng nói thanh âm càng nhỏ, cảm thấy hết sức chật vật.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng, trong lòng vẫn không nở, hắn vẫn chưa đi mà đã thấy nhớ nàng, nhưng lần này mang Hàn Nhạc xuống núi chữa bệnh, chính là cố ý muốn giấu nàng, hắn thật sự không muốn để nàng biết Hàn Nhạc sơ đi lâu như vậy không tiến triển, không phải bởi vì lão nhân kia y thuật không chữa được, mà là hắn y thuật quá tốt, ngược lại có thể che giấu tai mắt người khác, thậm hạ độc thủ. Hắn không muốn hình tượng của mình ở trong lòng của nàng trở nên càng ngày càng tệ.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, khó nói thành lời. Cuối cùng Hàn Tiểu hỏi: “Nếu nô tì không đi theo, chủ tử không ai chăm sóc, làm sao được?”.

“Dưới chân núi nhiều người như vậy, người lại lo lắng không ai chăm sóc ta sao?”.

Hàn Tiểu trong lòng chua xót, ban đầu không phải là hắn nói nếu như không có nàng, hắn sẽ không có ai hầu hạ sao? Là hắn nói nàng không thể rời khỏi hắn, giờ lại quên hết. Nàng yên lặng một chút, rồi nhỏ giọng nói: “Nô tì không thể tách khỏi đệ đệ”.

Đáng tiếc lần này Hàn Nhạc một chút cũng không phối hợp, hắn ôm bọc y phục nhỏ, chờ Nhiếp Thừa Nham dẫn hắn đi, thấy Hàn Tiểu tiến vào, vui mừng hỏi nàng: “Tỷ, là thành chủ đại nhân báo lên đường sao?”

Hàn Tiểu nói: “Nhạc Nhạc, tỷ tỷ không thể đi theo xuống núi.”. Nàng chờ Hàn Nhạc lên tiếng phản đối, không nghĩ tới hài tử này lại vô cùng vui vẻ nói: “Tỷ tỷ yên tâm, đệ có thành chủ đại nhân lo lắng rồi, đệ cùng thành chủ xuống núi chơi mấy ngày, tỷ trên núi phải ngoan nhé, chờ đệ trở lại”.

Hàn Tiểu im lặng, chẳng lẽ ngay cả đệ đệ cũng không cần nàng sao?

Nhiếp Thừa Nham thật sự dẫn Hàn Nhạc theo, để Hàn Tiểu lại, khiến lòng nàng buồn bực không nói ra lời. Nàng vẫn mỗi ngày tiếp tục trị độc cho Lâm Chi, chỉnh lý soạn sách, sắp xếp tài liệu, nhưng ngày ngày chẳng thấy hứng thú gì.

Mấy ngày sau, Thạch Nhĩ đã lâu không gặp lại tới Tập chẩn viện tìm nàng, hắn tựa như cố ý tìm cơ hội gặp riêng nàng. Hàn Tiểu hiểu ý, đóng cửa lại. Quả nhiên Thạch Nhĩ có lời muốn nói, hắn nói cho nàng biết, hắn quyết định mấy ngày nữa bỏ trốn.

“Nếu cô không hối hận đã đưa ngọc bội của tiểu tướng quân cho tôi, mấy ngày nữa tôi sẽ tìm cơ hội xuống núi, sẽ đi tìm phủ tướng quân nương tựa.”, Thạch Nhĩ hạ giọng, cẩn thận nói.

“Đương nhiên không hối hận. Chỉ là vì sao khi đó không đi, hiện giờ không phải mạo hiểm thử độc nữa, lại muốn lên đường?”

“Ngày đó nếu tôi đi, cô sẽ thành mục tiêu duy nhất còn lại của kẻ chủ mưu, chuyện không có lương tâm như vậy tôi không thể làm. Hơn nữa, nếu tôi đi rồi, sao tra được thủ đoạn của Lâm cô nương? Được phòng kia vốn là địa bàn của tôi!”, hấn dừng một chút: “Trước đó vài ngày, công tử tìm tôi làm việc, ngầm tìm kiếm tin tức, ngài ấy nói thần y tiên sinh Lục Tuyết bị đổi thành Lục Surong, bề ngoài giống nhau, độc hiệu tương tự, tuyệt đối không phải tình cờ. Hiển nhiên người chế ra độc Lục Surong, hẳn là đối với độc Lục Tuyết rất quen thuộc, hơn nữa lại có ý quyết phân cao thấp với Lục Tuyết. Ngài ấy nghi ngờ kẻ đã trao đổi độc được đó, nhất định để lại thư”.

“Để thư lại?”, Hàn Tiểu không rõ.

“Nói đúng hơn là đối phương hạ thủ với công tử, khiến thần y tiên sinh mất mặt, đợi thần y tiên sinh phát hiện độc công tử trúng chính là Lục Tuyết, tất sẽ đi xem xét nơi cất giữ hộp đựng Lục Tuyết, đến lúc đó nên sẽ thấy ba viên Lục Tuyết, Lục Surong giống nhau như đúc cùng một bức thư nội dung khiêu khích. Như vậy thần y tiên sinh sẽ tức giận, đây chính là mục đích hạ thủ.”, Thạch Nhĩ nhún nhún vai: “Đây là công tử đoán thế, nhưng tôi cảm thấy rất hợp lý. Như vậy, là do kẻ thù của thần y tiên sinh làm”.

Hàn Tiểu nghiêm túc suy đoán: “Có khi nào Lâm đại phu phát hiện chuyện đổi thuốc, hấn biết là ai gây nên, cho nên cầm lấy Lục Surong cùng phong thư đi tìm người nọ giăng cò, kết quả bị hạ độc thủ. Hấn ở dưới vực thời gian quá lâu, Lục Surong chứa ở trong bình nên vẫn còn nguyên, mà phong thư lại bị phá hủy. Chính là như vậy có phải không?”

Thạch Nhĩ nhúc nhúc: “Tôi cũng đoán rất có thể là vậy. Còn không thì, chính là Lâm đại phu muốn trộm Lục Tuyết, kết quả vừa đem độc cất vào trong ngực, thấy phong thư, cho là cách điều chế, chính lúc ấy thì bị người khác phát hiện, hấn e sợ chuyện bại lộ về sau người khác cho rằng là hấn dùng độc, cho nên định giết người diệt khẩu, không nghĩ tới chính mình bị hạ thủ. Nhưng công tử nói, vô luận là hấn đối phó hay là hấn bị người khác phát hiện, người nọ cũng không phải người đổi độc, công tử cảm thấy Lâm đại phu là quỷ thần khiến xui gặp độc thủ. Bởi vì, nếu là người đổi độc khi phát hiện thiếu một viên độc, thư cũng không thấy, hấn là sẽ bỏ sung thêm, như vậy mới có thể đạt mục đích. Hấn cái gì cũng không làm, có thể hấn đã rời đi, hoặc là hấn ở trên núi lại không biết sự tình”.

Hàn Tiểu nghe được hấn trái một câu công tử nói thế này, phải một câu công tử nói thế kia, trong lòng không khỏi khó chịu, chủ từ cái gì cũng không nói với nàng, lại đi nói với Thạch Nhĩ, nàng ở trong lòng chủ từ, có phải ngày càng không quan trọng nữa rồi? Hay là nàng mãi mê học y thuật, đối với chủ từ sơ sót, cho nên chủ từ mới nói nhảm đầu nghe lờ, biết điều khó tìm? Nhưng hấn vẫn khích lệ ủng hộ nàng soạn sách giải độc, là vì sao? Nàng nghĩ đi nghĩ lại, thờ dãi. Thạch Nhĩ cho là nàng lo lắng chuyện này, nên nói: “Chuyện này đúng là có chút lộn xộn, dù sao công tử để cho tôi ngầm tra xét xem thái độ của các vị đại phu ngày đó sau khi Lâm đại phu mất tích, căn cứ tình trạng, nhất là nhóm y phó đi theo các đại phu đứng đầu. Còn cả phản ứng của mọi người khi thần y tiên sinh công bố một viên Lục Tuyết bị trộm nữa”.

Hàn Tiểu gật đầu: “Đối với người không biết chuyện như chúng ta, sẽ chỉ cho rằng bị mất đi một viên Lục Tuyết, chỉ có người đổi độc hiểu ngầm mục đích của hấn không có đạt được, nhưng thời điểm đó mà lại đi gửi thư hoặc động tay chân, rất dễ dàng bại lộ thân phận!”, nàng chợt lại nghĩ tới: “Vậy anh giúp chủ từ điều tra, tại sao lại có ý nghĩ muốn bỏ trốn?”.

Thạch Nhĩ ra vẻ xấu hổ: “Chuyện công tử dẫn dò, tôi tra xét mấy ngày nay nhưng không tìm ra được tin tức chính xác, nhưng nghe nói thần y tiên sinh đã đề ý đến tôi rồi, lần trước tôi bắt được gian tế ở được phòng giúp Lâm cô nương đổi thuốc, sợ là đã khiến lão chú ý. Bị công tử cùng thần y tiên sinh cùng đề ý, chắc chắn là xong đời. Tôi nghĩ, việc công tử phản phó tôi làm chuyện này, bất kể làm tốt hay không, dính dáng đến hai ông cháu họ, chỉ cần khai báo không cẩn thận, thật không biết sẽ bị hạ độc lúc nào, còn chưa kể đến sau này kẻ chủ mưu chó cùng bứt giậu thì sao? Hiện nay, công tử lại không ở trên núi, tôi nghe nói mấy ngày gần đây thần y tiên sinh hành động thần thần bí bí, chỉ sợ thừa dịp này sẽ hạ thủ, cho nên, suy đi nghĩ lại, đúng như lời cô nói, tôi nên trốn đi thôi”.

Hàn Tiểu vậy không biết nên nói cái gì cho phải, thân phận Thạch Nhĩ như vậy, lưu lại trên núi quả thật quá nguy hiểm, nhưng nàng lại ích kỷ thiên vị Nhấp Thừa Nham, Thạch Nhĩ đi thì chủ từ chẳng phải là sẽ mất một trợ thủ giúp tìm đáp án?

Thạch Nhĩ móc ra một cái túi, nhét vào tay Hàn Tiểu: “Cái này cho cô”.

Hàn Tiểu mở ra vừa nhìn, không ngờ là ngân lượng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thạch Nhĩ, lại nghe hấn nói: “Tôi biết cô cùng chúng ta không giống nhau, người không có tiền tiêu vật hàng tháng, ăn mặc chi phí toàn bộ đều dựa vào công tử, nếu là ngày sau muốn đi, sợ là không có lộ phí gì. Tôi chịu ơn cô, không có gì báo đáp, ngân lượng này cứ giữ lại, phòng khi có chuyện”.

Hấn vừa móc ra một phong thư: “Đây là tất cả những gì tôi điều tra được, mặc dù muốn bảo vệ tính mạng, nhưng cũng không muốn bị người xem thường, chuyện công tử phản phó, tôi đã làm tận lực. Từ hôm nay giao lại cho cô”.

Hàn Tiểu nhận lấy, ngầm nghĩ nửa ngày, nói: “Hiện tại thần y tiên sinh đang giám sát huynh, e là muốn đi cũng không dễ dàng. Tôi có ý này. Tiết đại phu gần đây đang tính chuyện xuống núi, đây là người lương thiện đáng tin, tôi đi nói với người ta một câu, giúp huynh lên xuống núi xem sao”.

Thạch Nhĩ mừng rỡ nói: “Như thế tốt rồi, Hàn cô nương, mạng của tôi giao cho cô nhé!”.

Sau đó, Hàn Tiểu tìm cơ hội thương lượng chuyện này với Tiết Tùng, Tiết Tùng liền đáp ứng. Ba ngày sau, Tiết Tùng được Vân Vụ lão nhân cho phép, xuống núi ngao du hành nghề y, xe ngựa của hấn giữa trưa rời khỏi núi Vân Vụ, hấn mang theo thùng thuốc của mình, thêm ít sách thuốc, từng ấy thứ đã theo hấn bao năm ở núi Vân Vụ này học bản lĩnh y thuật, giờ theo hấn ra khỏi núi, đến với thế giới rộng lớn khôn cùng bên ngoài.

Hàn Tiểu đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi, nhìn theo bóng dáng xe ngựa đang khuất dần của hai người bằng hữu quý giá duy nhất của mình trên núi Vân Vụ, trong lòng thấy khó chịu. Nhấp Thừa Nham không ở bên cạnh, ngay cả đệ đệ yêu thương cũng thế, mặc dù Hoắc Khởi Dương và Hạ Từ Minh hết sức trung thành bảo vệ cho nàng, nàng vẫn cảm thấy rất cô độc.

Tối hôm đó, nàng làm chuyện vượt khỏi quy củ, chạy đến giường Nhấp Thừa Nham ngủ, ôm gối khóc lóc một hồi, lại tự dỗ dành bản thân, có gối của

hắn ôm, có chặn của hắn đắp cũng giống như có hắn đang bên cạnh an ủi nàng vậy.

Làm như vậy quả nhiên hữu dụng, sang ngày thứ hai, Hàn Tiểu cảm giác tinh thần mình tốt lên rất nhiều. Nhưng thật ra việc khiến cho tâm trạng nàng khá lên, lại là thư của Nhiếp Thừa Nham.

Sáng sớm khi nàng ra khỏi phòng, Hoắc Khởi Dương liền đưa cho nàng một phong thư, hẳn là Nhiếp Thừa Nham viết. Nàng đoán, cái này có lẽ là mang lên núi trong đêm qua. Hàn Tiểu trong lòng cả kinh, chẳng lẽ xảy ra điều gì việc gấp, nàng lo sợ bất an mở thư ra xem, chỉ có năm chữ: “Tiểu Tiểu, đừng cảm lên!”.

Hoắc Khởi Dương nhìn Hàn Tiểu cầm lấy thư hết khóc lại mỉm cười, trong lòng rối cuộc cũng buông xuống. Hôm qua thấy nàng ủ rũ, hắn cũng không dám không bám báo chủ tử. Nhưng cũng không biết chủ tử viết cái gì, vô cùng lo lắng mang lên, theo phân phó sáng sớm sẽ phải giao cho Hàn Tiểu, bây giờ nhìn lại, thư này thật hữu hiệu. Thấy Hàn Tiểu nhận thư, tâm trạng đã tốt lên, cả người khôi phục sức sống, tinh thần vui vẻ đi tới Tập Chấn viện.

Bất quá Hoắc Khởi Dương yên tâm được tròn một ngày, đến ngày thứ hai từ lúc nhận tin, Vân Vụ lão nhân đột nhiên sai người đến, nói muốn gặp riêng Hàn Tiểu.

Hoắc Khởi Dương cùng Hạ Tử Minh đi theo Hàn Tiểu đến sân phòng Vân Vụ lão nhân, nhưng không được vào, đành phải đứng chờ ở ngoài cửa. Hàn Tiểu trong lòng bối rối, không biết có phải chuyện nàng giúp Thạch Nhĩ chạy trốn đã bại lộ hay không. Nhưng lời Vân Vụ lão nhân nói hoàn toàn ngoài dự kiến của nàng.

Hắn hỏi: “Ngươi muốn học y thuật của ta sao?”

Hàn Tiểu sững sốt, nhưng theo bản năng trả lời: “Muốn!”.

Vân Vụ lão nhân lại nói: “Ta có thể dạy ngươi”.

“Điều kiện như thế nào?”, Hàn Tiểu đã không còn là nha đầu ngốc nghếch ồn ào lúc mới gặp năm đó nữa. Vân Vụ lão nhân hiển nhiên cũng biết, ông gật đầu, nói: “Ta quanh năm bế quan, chẳng biết lúc nào có thể đi ra ngoài. Trong núi này không thể một ngày vô chủ, ngươi nếu có thể khuyên A Nham thừa kế núi Vân Vụ, thì trước khi bế quan, ta sẽ đem sở học cả đời dạy cho ngươi”.

Hàn Tiểu cả kinh há to miệng, thật lâu mới kịp phản ứng: “Chủ tử có tính toán riêng, nô tỳ không thể khuyên được”.

“Ngươi còn chưa thử, làm sao lại biết không được?”

“Hàn Tiểu thân phận thấp kém, không thử cũng biết!”, nàng cắn môi, trong lòng dấy lên nhiều nghi vấn, thần y tiên sinh này, đang có chủ ý gì?

Vân Vụ lão nhân làm như đã biết nàng sẽ phản ứng như thế, nên không hề nóng nảy, chậm rãi nói: “Hàn Tiểu, ngươi lên núi hai năm rồi, có phải cảm thấy mình thay đổi rất nhiều?”

“Hàn Tiểu ở trên núi, học được không ít kiến thức, đích thực là thay đổi rõ rệt.”, Hàn Tiểu cẩn thận nghĩ trước rồi mới đáp lời, hết sức dè dặt.

“A Nham thay đổi cũng rất nhiều, ta cũng có chút không nhận ra”.

Hàn Tiểu cúi đầu, không nói lời nào, không dám loạn ngữ.

Vân Vụ lão nhân nói tiếp: “Cho nên mặc dù A Nham trước kia đối với núi Vân Vụ không có hứng thú, nhưng hiện tại có thể sẽ không giống thế. Ngươi thử đi khuyên nhủ hắn, nếu như hắn đồng ý kế thừa, ta cũng yên tâm bế quan”.

Hàn Tiểu muốn hỏi ngài bế quan làm gì, mà quanh năm không ra ngoài nhưng cuối cùng lại im lặng. Nàng cũng không biết nên trả lời sao cho thỏa đáng, lại tiếp tục im lặng, cúi đầu, bộ dáng cung kính.

“Chỉ cần hắn chịu tiếp quản sự vụ trong núi, ngươi sẽ được học y thuật của ta, ta lấy danh dự và địa vị ở núi Vân Vụ đảm bảo, nhất định nói được làm được, cho nên ngươi cũng không cần nghĩ quá nhiều, ta không có mục đích gì khác”.

Nếu là lúc vừa mới lên núi, Vân Vụ lão nhân nói như vậy, Hàn Tiểu sẽ tin tưởng, nhưng từ khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng không dám dễ dàng tin lão.

“Đợi chủ tử trở lại, Hàn Tiểu sẽ hỏi người.”

“Không phải hỏi, mà là nhất định phải khuyên nhủ hắn tiếp nhận.”, Vân Vụ lão nhân tỏ thái độ mạnh mẽ, Hàn Tiểu mỉm cười. Lão lại lên giọng: “Không phải ta đang nói đùa, nếu như A Nham đồng ý tiếp quản núi này, ta liền đem y thuật một đời truyền thụ cho ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn?”

Hàn Tiểu trầm suy nghĩ, lão có nhiều đồ đệ như vậy, làm sao có thể đến lượt nàng. Nàng nói tiếp: “Sở học của Thần y tiên sinh từ thừa thiếu thời đến nay hẳn là tinh diệu cao thâm, Hàn Tiểu chẳng qua là mới bước chân vào học tập y thuật, cũng không dám vọng tưởng trong khoảng thời gian ngắn liền có thể nắm hết được.”

“Nha đầu, ta không muốn khen ngươi, nhưng ngươi quả thật có thiên phú, nếu dốc lòng luyện tập, ngày sau chắc chắn có khả năng vượt xa những đồ đệ kia của ta. Ta tự mình truyền thụ, tất nhiên sẽ dạy cách nắm được điểm mấu chốt, tất cả y điển quý hiếm của ta, ngươi có thể nghiên cứu, trong số đó có

rất nhiều sách đã thất truyền”, Vân Vụ lão nhân giống như hiểu hết suy nghĩ trong lòng nàng, từng bước dụ dỗ: “Ngươi cũng biết ta có tính toán riêng, tuy nhiên chắc chắn sẽ không làm những chuyện có hại. Ngươi khuyên được A Nham chịu tiếp nhận nơi này, chính mình lại được học y thuật, chẳng lẽ không đúng theo nguyện vọng của ngươi, chữa trị được cho nhiều bệnh nhân hơn sao?”.

Câu cuối cùng khiến Hàn Tiểu mềm lòng, nàng nếu như có được bản lĩnh y thuật như vậy, không phải là nàng muốn cứu ai đều có thể cứu, muốn chữa bệnh cho ai đều có thể chữa bệnh sao?

Vân Vụ lão nhân nhìn ra nàng có chút lung lay, lại nói: “Ngươi có thể đem toàn bộ nói cho A Nham, để cho hắn quyết định. Ta sẽ không ép buộc hắn!”.

Đương nhiên lão không thể rồi, chẳng qua là muốn dụ dỗ. Hàn Tiểu không muốn dây dưa ở nơi này, dù sao thì cũng nên trở về nói với Nhiếp Thừa Nham, để hắn quyết định, cho nên nàng trả lời ngắn gọn để nhanh chóng rời khỏi.

Không ngờ Vân Vụ lão nhân lại nói: “Ngươi đã đáp ứng, thì ta có lời muốn nói thêm, còn một điều kiện để ngươi theo ta học y thuật”.

Thì ra là lại có điều kiện? Hàn Tiểu nghe, trong lòng không rõ tại sao tìm đập thành thịch, nàng nghe Vân Vụ lão nhân nói: “Ngươi học y thuật của ta, ở bên ngoài làm nghề y như thế nào ta bất kể, nhưng nếu ở núi Vân Vụ chữa bệnh, quy củ của ta ở núi Vân Vụ không được phá, tức là những điều kiện để chẩn bệnh, phải tuân theo”.

Hàn Tiểu nhún nhún vai, nàng quả không thích những quy củ này của núi Vân Vụ, nhưng nàng vẫn có thể tùy tiện trị bệnh ở bên ngoài.

“Còn có một điều kiện nữa là, ngươi cần thề, cuộc đời này sẽ không gả cho A Nham làm vợ”.

Hàn Tiểu bị lời này chấn động mạnh vội ngẩng đầu, Vân Vụ lão nhân chậm rãi nói:

“Chuyện này đối với ngươi mà nói, thực sự rất dễ làm, không phải sao?”

Chương 44: Lập lời thề

Hàn Tiểu không nói lời nào, trừng mắt nhìn ông ta, Vân Vụ lão nhân vốn đang bình tĩnh, ung dung, nhưng bị nàng nhìn hồi lâu, bỗng nhiên lại có cảm giác chột dạ. Nha đầu này, từ ánh mắt đến vẻ mặt đều làm cho ông có cảm giác như A Nham đang ở đây nhìn chăm chăm ông. Hắng giọng một cái, muốn tìm về khí thế của người làm chủ, lạnh lùng nói: “Nha đầu, có chuyện gì muốn nói à?”

“Thần y tiên sinh.” Hàn Tiểu đứng thẳng lưng, ngẩng đầu, ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Hàn Tiểu tuy là cô nhi, nhưng luôn dốc sức làm việc, có lòng trị bệnh cứu người, nếu vừa rồi thần y tiên sinh thật lòng tán dương Hàn Tiểu, vậy ngài hẳn là cảm thấy may mắn vì tìm được một đồ đệ trời phú cho tư chất học y, một thân tuyệt học của chính mình không bị thất truyền, điều này cũng là phúc khí của thần y tiên sinh. Còn nếu lời đó chỉ là khách sáo, phải chăng do thần y tiên sinh lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của cháu trai, không thể không dối người dối lòng? Dụng tâm như thế, thật khiến trời đất cũng cảm động!”.

Nghe nàng châm chọc, Vân Vụ lão nhân khẽ nhướng mày, nhưng Hàn Tiểu cũng không ngừng lại, nói tiếp: “Chẳng qua là, con người chứ không phải súc vật, nếu có tình, danh phận cũng chỉ là phù du, còn nếu không, bá thiên địa* rồi cũng chỉ oán hận cả đời. Thần y tiên sinh, y thuật của người cho dù có cao minh đến đâu cũng làm sao có thể khống chế lòng người? Dù Hàn Tiểu thật sự không có phúc phận gả cho chủ tử, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến y thuật của tiên sinh không?”.

*Bá thiên địa: bá đường thành thân.

Vân Vụ lão nhân im lặng hồi lâu, cuối cùng mới hạ giọng hỏi một câu: “Lời thề này, ngươi nói hay không nói?”.

Hàn Tiểu cười lạnh: “Thần y tiên sinh, Hàn Tiểu là nô tỳ, thân phận hèn mọn, tiên sinh xem thường, Hàn Tiểu hiểu được, nhưng chủ tử là cháu của ngài, hà cớ gì phải vũ nhục chủ tử như thế. Nếu như hôm nay chủ tử ở bên cạnh, mặc cho tiên sinh tùy ý sai bảo, cái gì được làm, cái gì không, vậy cả đời này của chủ tử thật đáng thương. Thần y tiên sinh, mặc dù Hàn Tiểu chỉ là nô tỳ, chẳng bao giờ nghĩ đến sẽ làm vợ chủ tử, nhưng chỉ cần Hàn Tiểu có lòng thì sẽ không bao giờ rời xa, không liên quan đến danh phận, không liên quan đến y thuật, không liên quan đến tiền tài. Cho dù Hàn Tiểu chỉ là một nô tỳ, vậy thì có sao?”.

Hàn Tiểu không hiểu được biểu hiện trên gương mặt Vân Vụ lão nhân, nhưng giờ phút này trong lòng nàng đang bất bình thay Nhiếp Thừa Nham, không phải bởi vì nàng không thể gả cho hắn, vì nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ trở thành vợ chủ tử, nhưng lão già này lại có kiểu tác phong làm việc muốn nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay, nhất là còn ý đồ khống chế toàn bộ cuộc sống của Nhiếp Thừa Nham làm cho nàng cảm thấy lửa giận ngút trời.

“Ngươi vừa nói chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gả cho hắn, vậy lời thề này với ngươi có gì khó khăn chứ?”.

“Không phải khó khăn, chỉ là Hàn Tiểu không muốn”.

Vân Vụ lão nhân hít hai hơi: “Ngươi dám đối nghịch với ta ư? Chẳng lẽ ngươi không sợ ta sẽ đuổi hai chị em các ngươi xuống núi, không chữa bệnh cho em trai ngươi nữa?”.

“Sợ!”, Hàn Tiểu lớn tiếng đáp rõ ràng: “Nhưng ta càng sợ mất đi lương tri của mình. Hai chị em chúng ta trải qua bao khó khăn đi tới núi Vân Vụ chữa bệnh, không phải là tới học tính toán cùng phân bội. Ta chưa từng nghĩ sẽ gả cho chủ tử, nhưng ta không thể phản bội hắn để lập lời thề với tiên sinh”.

“Không thể phản bội hắn, phải làm mọi chuyện theo ý hắn mới là tốt, đúng không?”. Về mặt của Vân Vụ lão nhân không thay đổi nhưng giọng nói có chút ý vị sâu xa.

Hàn Tiểu cảm thấy áp lực nặng nề, gần như không thở được. Nàng suy nghĩ một chút, hạ giọng nói: “Thần y tiên sinh, Hàn Tiểu quả thật không nghĩ sẽ gả cho chủ tử, chủ tử cũng sẽ không coi trọng một đứa nhóc như ta nên ngài không cần phải lo lắng. Hàn Tiểu có thể không học y thuật của tiên sinh, nhưng ngài không thể đối xử với chủ tử tốt hơn một chút sao?”.

Vân Vụ lão nhân dường như không nghĩ nàng đột nhiên lại nhẹ nhàng, ông mím môi, suy tư, cuối cùng không thể không thốt ra một câu: “Ta chẳng lẽ không phải vì muốn tốt cho hần hay sao?”.

Hàn Tiểu bị hơi hơi bất ngờ, không hiểu được rốt cuộc ông có ý gì, nàng hồ đồ rời khỏi. Thấy ánh mắt hỏi thăm của Hoắc Khởi Dương và Hạ Tử Minh, nàng nói: “Ta không sao, chỉ là thần y tiên sinh muốn ta chuyển mấy lời cho chủ tử”.

Hôm đó, Nhiếp Thừa Nham gấp gấp hoảng hốt lên núi suốt đêm, nhìn thấy Hàn Tiểu bình an ngồi trong phòng ngăn người mới yên lòng. Hàn Tiểu không thấy Hàn Nhạc, nghe nói hần không muốn trở về, ở lại Nhiếp phủ cho Trần tổng quản chăm sóc, Hàn Tiểu giật mình. Nhiếp Thừa Nham bị nàng nhìn đến chợt dạ: “Nhạc Nhạc đang độ tuổi cái gì cũng tò mò, nó muốn theo Trần quản gia học việc quản lý, đây cũng không phải chuyện xấu, bệnh của nó cũng không có gì đáng ngại, trong phủ có rất nhiều người, người yên tâm đi. Nó thông minh, nếu học được chút bản lĩnh, sau này ta cũng có thể cho nó chút tài sản”.

Hàn Tiểu nghe vậy thì cảm động, trước giờ nàng chỉ muốn đệ đệ mau bình phục, chưa từng thay nó suy nghĩ về nghề nghiệp sau này, bản thân mình muốn học y, lại bỏ quên đệ đệ, giờ Nhiếp Thừa Nham suy nghĩ cho bọn họ như vậy, sao nàng có thể không cảm động đây.

“Người nói đi, lão nhân kia muốn làm cái gì?”. Nhiếp Thừa Nham tương đối quan tâm đến vấn đề này, nghe được tin, hần vội vàng vàng lên núi.

Bệnh tình của Hàn Nhạc đã tốt hơn, Nhiếp Thừa Nham tìm một đại phu tốt thân quen, cùng lấy châm cầm trong huyết vị của nó ra, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Hàn Nhạc không thể đi đứng, nên nghĩ là bệnh tình không tốt. Bây giờ đã lấy ra được thì không còn gì đáng lo nữa. Chẳng qua là Hàn Nhạc đã quá lâu rồi không đi lại, cần có thời gian để luyện tập, nó một mực muốn lúc gặp được tỷ tỷ có thể chạy tới ôm nàng, cho nên một mình ở lại Nhiếp phủ dưới chân núi để rèn luyện, chỉ có Nhiếp Thừa Nham lên núi.

Hàn Tiểu thuật lại rõ ràng lời của Vân Vụ lão nhân, nhưng không nhắc đến đoạn bắt nàng thề không lấy hần. Đối với nàng, gả cho chủ tử là chuyện không thể xảy ra, nàng cảm thấy hơi khó nói, nếu nàng nói nàng sống chết không chịu thề, chỉ sợ Nhiếp Thừa Nham lại hiểu lầm nàng đối với hần có ý nghĩ không an phận.

Nhiếp Thừa Nham nghe xong, thờ phào nhẹ nhõm, hần còn tưởng rằng lão đầu muốn xuất chiêu chinh Hàn Tiểu, thì ra cũng chỉ có vậy. Chẳng qua là lão đầu này cứ nhai đi nhai lại mấy lời cũ rích, chẳng lẽ ông muốn an bài hậu sự?

“Tiểu Tiểu, người rất muốn học y thuật của ông ấy sao?”.

“Không, không, nô tỳ không muốn học”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng cười một tiếng: “Nói dối”.

Hàn Tiểu bĩu môi: “Nô tỳ không muốn học như vậy. Nô tỳ không muốn chủ tử vì giúp nô tỳ mà khiến bản thân không vui”.

Không vui sao? Nhiếp Thừa Nham nghĩ, có thể mấy năm trước hần sẽ không vui, vì hần ghét ngọn núi này, không muốn ở lại thêm một giờ khắc nào. Nhưng bây giờ ở nơi này có Tiểu Tiểu, vì thế tất cả không giống như lúc trước.

Nếu vẫn có nàng phụng bồi, hần nguyện ý ở lại trên núi này, nàng muốn học y, hần sẽ ở núi này cho nàng học y, cho phép dùng núi này làm nơi chữa bệnh, nàng nhất định sẽ rất vui vẻ.

“Chủ tử?”. Hàn Tiểu thấy hần không nói lời nào, giống như đang tính toán điều gì đó. Nhưng nàng đã hạ quyết tâm, nhất định không đồng lõa với Vân Vụ lão nhân, chuyện chủ tử không vui, nàng quyết không làm.

“Tiểu Tiểu, trước hết chúng ta hãy thử xem thành ý của lão nhân kia đã”.

“Hả?”. Hàn Tiểu kinh ngạc, nhìn Nhiếp Thừa Nham gọi Hoắc Khởi Dương, phản phó: “Người đến chỗ lão đầu kia, chuyển lời của ta, xem ông ta có bao nhiêu thành ý muốn nhận Tiểu Tiểu làm đồ đệ, dù sao cũng phải biểu hiện chút gì chứ?”.

Hoắc Khởi Dương nhận lệnh rồi đi, Hàn Tiểu kinh hãi: “Chủ tử đang làm cái gì vậy? Ta thực sự không cần học y thuật của ông ấy đâu. Ta bây giờ đã học được không ít rồi, thế cũng đủ thỏa mãn, không học thêm nữa”.

“Tiểu Tiểu, nha đầu khờ khạo này, ông ta muốn ta kế thừa ngọn núi này, không phải thủ đoạn này thì sẽ là thủ đoạn khác, thay vì chờ ông ta đổi chiến thuật mới, không bằng nhận ý tốt này”.

“Nhưng chủ tử đã nói, không muốn tiếp tục ở lại núi Vân Vụ, cho nên mới phải xây thành Bách Kiêu mà. Chuyện chủ tử không muốn làm, đừng cố miễn cưỡng bản thân”.

“Tiểu Tiểu, con người luôn luôn gặp biến cố, luôn luôn thay đổi, hiện tại không giống như trước, ta nghĩ hai năm qua trên núi cũng thay đổi không ít, ta muốn trở lại núi này”.

Hàn Tiểu kinh ngạc thật lâu, chuyện này, Vân Vụ lão nhân nói đúng. Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Lão đầu có ân oán lớn ở Đại Mạc, ông ta nói bề quan

quanh năm, sợ là nói dối, ta đoán ông ấy đang chuẩn bị hậu sự. Núi Vân Vụ là nơi thuận lợi, thay vì bị chúng đồ đệ làm lãng phí, không bằng ta thu lại hợp nhất với thành Bách Kiều để cùng kinh doanh, cũng không phải chuyện xấu”.

“Chuẩn bị hậu sự?”. Hàn Tiểu cảm thấy thần y tiên sinh như vậy thật đáng buồn, đời này kết quả chỉ là lo lắng, lo lắng tài sản của mình thân nhân có muốn hay không, lo lắng có cô gái nào hợp với thân phận cháu trai của ông không. Sinh thời có gì tốt ông cũng không cho lưu lại. Có điều nếu Nhiếp Thừa Nham đã nói thế rồi, nàng cũng yên lòng, quyết định của chủ tử không liên quan đến chuyện học y của nàng, nàng cũng không cần áy náy.

Hoắc Khởi Dương rất nhanh đã trở lại, hai tay đầy sách, Nhiếp Thừa Nham vừa nhìn thấy liền cười: “Tiểu Tiểu, đây là sách lão đầu tự tay ghi chép, ông chưa bao giờ cho người khác xem. Ta luôn cảm thấy, lão chưa từng dốc hết thực lực dạy dỗ những đồ đệ kia. Ông ta chỉ dạy người khác y lý, những thứ chính mình nghiên cứu hay cảm thấy tâm đắc thì rất ít tiết lộ”.

“Làm sao chủ tử biết đây là tự tay ghi chép?”.

“Năm đó, lão muốn dạy ta...”. Nhiếp Thừa Nham vỗ về quyển sách, tựa hồ chìm trong kí ức. Hàn Tiểu nhìn vào ánh mắt hắn cũng cảm thấy có chút ảm đạm.

Nhiếp Thừa Nham đưa hai cuốn sách cho nàng: “Người đọc cho cẩn thận, ông ấy chịu lấy cái này ra, có lẽ đã đồng ý đem bản lĩnh cất giấu ra dạy người”.

“Thật không?”. Hàn Tiểu thật sự không dám tin.

Nhiếp Thừa Nham bị vẻ mặt e sợ của nàng chọc cười: “Có thể học bao nhiêu thì học bấy nhiêu, có ta ở đây, sẽ không có bất kỳ trở ngại gì, cứ yên tâm học là được”.

Hàn Tiểu nhận lấy sách, đọc được hai tờ đã bị hấp dẫn, đứng tại chỗ xem luôn. Nhiếp Thừa Nham ho hai tiếng nàng mới phát hiện, quay đầu lại nghe thấy Nhiếp Thừa Nham nói: “Ta chỉ có một yêu cầu”.

Hàn Tiểu khẽ run lên, nhớ tới lời thề Vân Vụ lão nhân yêu cầu nàng, nàng cẩn thận hỏi: “Yêu cầu gì?”.

Nhiếp Thừa Nham chăm chú nhìn nàng một hồi lâu, trong đầu muốn nói đời này kiếp này người phải ở bên ta, nhưng nghĩ lời này hơi dọa người, hắn còn chưa bày tỏ tình cảm mà đã nói vậy, chỉ sợ sẽ dọa tiểu cô nương, hơn nữa trong tay hắn còn có văn tự bán mình của nàng, đó vốn là khế ước cả đời, thế chẳng phải một đời ở bên hắn sao. Nghĩ lại, hắn là nên nói ta không cho phép thì người không được lập gia đình, nhưng lời này quá bá đạo, lại ác liệt, e là khiến nàng đâm chán ghét.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn không biết nên nói yêu cầu này ra như thế nào cho thích hợp. Mắt to trừng mắt nhỏ với Hàn Tiểu hồi lâu, mặt hắn nóng lên, hắng giọng phát tay một cái: “Chờ ta nghĩ ra sẽ nói cho người”.

Nhiếp Thừa Nham đợi mấy ngày, cuối cùng cũng nhận được tin tức từ dưới núi, xác nhận trước đó Vân Vụ lão nhân có ý phái người đến điều tra Đại Mạc, điều này chứng minh suy đoán của Nhiếp Thừa Nham là đúng, lão đầu quả thật có ý rời khỏi ngọn núi này. Cho nên hắn mang theo Hàn Tiểu, đến chỗ lão nhân kia nói chuyện học y và tiếp quản núi Vân Vụ. Nếu lão đã có ý muốn bỏ đi, vậy thì phải nhân lúc này bắt lão dành nhiều thời gian dạy dỗ Tiểu Tiểu.

Ba người gặp mặt, người căng thẳng nhất là Hàn Tiểu, chuyện thề thốt kia làm nàng chột dạ, bối rối. Nhiếp Thừa Nham cầm tay nàng trấn an, Hàn Tiểu nhay cảm nhìn sang Vân Vụ lão nhân, quả nhiên ông đang nhim chăm chăm tay của hai người, Hàn Tiểu vội vàng rút tay, cung kính lùi về phía sau.

Nhiếp Thừa Nham thấy nàng hơi kiêng kỵ lão đầu nhưng cũng không để ý lắm, dù sao có hắn ở đây, lão đầu không thể hung ác được. Bọn họ nói chuyện cũng coi như thuận lợi, cả ông cả cháu đều có xu hướng nhún nhường. Lão đầu yêu cầu giữ lại quy định của núi Vân Vụ, Nhiếp Thừa Nham đồng ý. Dù sao thì người nghèo chữa bệnh dưới chân núi, người giàu lên núi chữa bệnh, Tiểu Tiểu có thể lên núi, xuống núi, cũng không có gì không ổn.

Nhiếp Thừa Nham yêu cầu Tiểu Tiểu không bá sự, hắn không muốn Tiểu Tiểu giống những đồ đệ của lão đầu. Nhưng mặc dù không bá sự, lão đầu vẫn phải thật tình truyền thụ bản lĩnh. Thêm nữa, Tiểu Tiểu có thể tùy thích đọc sách thuốc mà ông cất giấu, những điển tịch tự tay ghi chép... Điều này Vân Vụ lão nhân đồng ý.

Về phương diện làm việc, hai người rất ấn ý, gần như rất nhanh đã có thể kết thúc, Hàn Tiểu khá yên tâm. Nhưng nàng chưa kịp thở phào, Vân Vụ lão nhân lại đột nhiên nói với Nhiếp Thừa Nham: “Ta có thể sẽ không xuất quan nữa, có cần tiến hành hôn sự cho người luôn không?”.

*Xuất quan: bế quan rồi xuất hiện trở lại.

Chuyện này, lúc trước Nhiếp Thừa Nham bị Vân Vụ lão nhân hại vô cùng thảm, vì vậy phản ứng rất kịch liệt: “Tôi sẽ không cưới ai, ông không cần lo”.

“Ai cũng không cưới sao?”. Vân Vụ lão nhân khẽ nhún mày, bắt đầu xoay chén trà trên tay: “Ta không an tâm về người, lần này ta nhất định sẽ an bài người mà người hợp ý”.

“Không cần giả vờ tốt bụng, không có ông không can thiệp, cuộc sống của tôi sẽ rất tốt đẹp, không cần ông sắp xếp thứ gì”.

“Không được, dù sao ta cũng là ông nội của người, hôn nhân đại sự tất nhiên sẽ do ta làm chủ”. Vân Vụ lão nhân bỗng nhiên ương ngạnh.

Nhiếp Thừa Nham giận dữ, vỗ tay vịn ghế: “Ông đang ép tôi trở mặt sao? Ông đã hại chết Vân nhi, giờ còn muốn nhét nữ nhân nào vào đây nữa? Tôi

cho ông biết, ông đừng có nằm mơ, tôi tuyệt đối sẽ không cưới”.

“Người cưới cũng phải cưới, không cưới cũng phải cưới. Ta đã giúp người sắp xếp thì đương nhiên sẽ là tốt nhất”.

Nhiếp Thừa Nham giận đến mức một chương đánh bay cái bàn trước mặt, khiến nó nổ tung rơi là tả xuống đất, giọng nói của hắn kiên quyết: “Tôi thề, nếu tôi cưới người ông sắp xếp cho thì tôi sẽ như cái bàn này...”.

“Chủ tử, đừng như vậy”. Hàn Tiểu sớm đã rơi lệ đầy mặt, nàng không muốn chủ tử thề độc, dù là kết quả chỉ ác độc một chút, nàng cũng không muốn Nhiếp Thừa Nham phải nhận. Nếu Vân Vụ lão nhân muốn có người thề độc mới hài lòng, vậy thì nàng sẽ nói. “Thần y tiên sinh, Hàn Tiểu nói rồi, Hàn Tiểu không có ý với cao đến chủ tử, hôm nay chủ tử cũng đã tỏ rõ sẽ không cưới bất cứ ai, ngài cần gì phải bức bách. Hàn Tiểu thề tuyệt đối sẽ không gả cho chủ tử, nếu không sẽ như cái bàn này, như thế đã được chưa? Ông chớ ép buộc chủ tử”.

Nhiếp Thừa Nham nghe được những lời này, tựa như bị dội một chậu nước lạnh, hắn chấn động mạnh, tỉnh ngộ. Hắn trừng mắt rồi.

Trong nhà hết sức tĩnh lặng, Nhiếp Thừa Nham xanh mặt trừng mắt nhìn về mặt bí hiểm của Vân Vụ lão nhân, Hàn Tiểu gắng sức lau nước mắt trên mặt, không biết làm sao.

Thật lâu sau, Nhiếp Thừa Nham mới đề ép lửa giận nói: “Tiểu Tiểu, chúng ta về”.

Hàn Tiểu đã đi không biết bao nhiêu lần từ nhà y đến Nham Trúc đường, nhưng chưa từng cảm thấy đường thật dài, thật khó đi như lần này. Vất vả đây Nhiếp Thừa Nham về Nham Trúc, Hoắc Khởi Dương vừa nhìn thấy thần sắc của Nhiếp Thừa Nham đã rất thức thời tránh xa chiếc xe, để lại một mình Hàn Tiểu chờ chết.

Hàn Tiểu sợ hãi, nhưng nàng không dám rời đi, cũng không dám đến gần hắn, cứ chôn chân tại chỗ. Nhiếp Thừa Nham đen mặt ngồi đó, thật lâu sau, đột nhiên quát lên: “Người tới đây!”.

Hàn Tiểu sợ hãi rụt rè đi đến. Nàng cũng không hiểu tại sao, nàng chưa bao giờ có cảm giác sợ chủ tử như vậy. Theo lý, lỗi của nàng cũng không được coi là lớn lắm. Nhưng chủ tử tức giận đến thế, khiến nàng sợ tới mức ngay cả một câu “vâng” cũng không dám nói.

Nàng đi qua, đứng ở bên ghế dựa của hắn. Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng chằm chằm, không nói gì, cứ chỉ trừng mắt. Cuối cùng Hàn Tiểu không chịu được, mở miệng nói: “Chủ tử...”.

Nàng mới cất lời, Nhiếp Thừa Nham chợt mạnh mẽ vươn tay kéo nàng vào trong ngực. Hàn Tiểu hoa mắt, vừa sợ hãi hét chói tai, người đã bị Nhiếp Thừa Nham ôm thật chặt. Nàng chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng Nhiếp Thừa Nham: “Để cho lão đầu và lời thề độc ấy, con mẹ nó, đi đòi nhà ma đi”. Gáy nàng bị giữ chặt, mặt hắn áp tới gần, môi của nàng, thật mạnh mẽ hôn nàng.

Chương 45: Chuyện tình cảm

Tim Hàn Tiểu đập rất nhanh, trên môi là cảm giác mềm mại, ấm áp, là môi của Nhiếp Thừa Nham. Hàn Tiểu không biết cảm giác khi nam nữ thân mật chính là như vậy, dường như nó khiến con người ta bị thiêu đốt đến tan chảy.

Nàng không nên, cực kì không nên tiếp xúc thân mật như vậy với chủ tử. Hàn Tiểu hiểu rõ điều đó nhưng lại cảm thấy thân mình nhũn ra, tim đập rất nhanh. Nàng có nên vùng ra không nhỉ? Nàng nên làm gì đây?

Nhiếp Thừa Nham không cho nàng bất cứ cơ hội lui bước nào, hắn vẫn găm nhăm đôi môi của nàng, giữ chặt gáy, càng khiến nụ hôn này sâu thêm, khi hắn chạm đến đầu lưỡi nàng thì Hàn Tiểu thực sự phát hoảng. Nàng vươn tay đẩy Nhiếp Thừa Nham ra nhưng không được, ngược lại, càng bị hắn ôm chặt hơn. Hắn không dụ dỗ thâm dò nữa, ra sức treu chọc, đẩy đưa với nàng. Hàn Tiểu lại đẩy thêm một lần nữa, Nhiếp Thừa Nham vẫn không hề suy chuyển. Hàn Tiểu hơi nóng vội, đâm một đâm thật mạnh vào bả vai của hắn, lại bị Nhiếp Thừa Nham cắn một cái lên môi xem như là cảnh cáo.

Hắn chiếm được lợi của nàng lại còn dám cắn nữa? Sự mơ hồ, luống cuống lúc ban đầu của Hàn Tiểu đã không còn, Nhiếp Thừa Nham cứ quán lấy nàng như vậy khiến nàng thực sự rất giận.

Hàn Tiểu cũng cắn lại Nhiếp Thừa Nham một cái, Nhiếp Thừa Nham bị đau, la to một tiếng: “Ui da” rồi buông ra. Hắn trừng mắt nhìn nàng: “Nàng lại dám cắn ta?”.

Nàng cũng trừng mắt lại với hắn: “Chủ tử cũng cắn nô tỳ đấy thôi!”, nói xong mặt đỏ lên, cũng không còn đáng vẻ oai phong thường ngày nữa.

Biểu hiện của nàng đã chọc hắn cười, hắn đưa bàn tay vỗ vỗ lên gương mặt đỏ bừng của nàng, vô lại nói: “Vậy thì phải cắn ta mạnh thêm chút nữa, tốt nhất là nên để lại một vết thương hay thứ gì đó để lát nữa nếu có người hỏi ta sẽ nói vừa bị Tiểu Tiểu nhà ta cắn đấy”.

Nói thế mà được sao? Hàn Tiểu ra sức trừng mắt nhìn hắn, đáng tiếc là với khuôn mặt ửng hồng, đôi môi chúm chím, đôi mắt to tròn long lanh đó, nàng chẳng có chút khí thế nào cả.

Nhiếp Thừa Nham bị nàng nhìn như vậy thì cực kì đắc ý. Hắn phá bỏ tầng ngăn cách cuối cùng này, thể hiện trong lòng không còn có kỵ gì nữa. Hắn mặc kệ là chuyện gì, là ai, mặc kệ những trở ngại, cứ vứt hết chúng sang một bên đi. Lúc trước hắn cứ lo tới lo lui, suy nghĩ nhiều thứ như vậy, ngược lại để lộ sơ hở cho lão nhân kia lợi dụng.

Hôm nay bị lão nhân kia kích động, hắn đã tỉnh ngộ ra rồi, không việc gì phải sợ, nàng có vừa ý hắn không, có thích hắn không, hắn và nàng có cùng một

loại người hay không, những điều này cứ từ từ mà tìm hiểu. Hấn thích nàng, hấn muốn nàng ở bên cạnh hấn, thì nàng phải là của hấn. Tác phong của Nhiếp Thừa Nham vốn rất dứt khoát, một khi đã hạ quyết tâm thì nhất định sẽ làm cho tới cùng, không có chỗ cho người khác nói không.

Giờ nàng đang dựa vào lồng ngực hấn, mùi hương thoang thoảng khiến hấn si mê, hấn trêu chọc: “Nàng không cần sao? Hay là thế này đi, nàng để ta cắn một cái. Ngày mai nếu có người hỏi, nàng có thể trả lời là do chủ tử nàng cắn đấy!”.

Hàn Tiểu cắn cắn môi, cảm giác vừa xấu hổ lại vừa tức giận. Tâm tình của nàng với hấn hoàn toàn khác nhau, nàng thực sự không hiểu vì sao hấn vừa mới đây còn giận dữ, chớp mắt một cái là lại có thể đùa giỡn một cách vô lại như vậy được. Hai người bọn họ đều là những người bình thường, cãi nhau một hồi xong lại không tài nào đoán được tâm tư của nhau. Lão đầu sợ nàng trèo cao, không làm theo lời thề, tên lòng dạ hẹp hòi này không phục nên mới trêu ghẹo nàng như vậy sao?

Hàn Tiểu dần dần tỉnh táo lại từ nỗi xấu hổ khi bị cưỡng hôn, trong lòng cảm thấy lạnh giá. Vì nàng là nô tỳ nên bọn họ mới trêu chọc như vậy sao?

Nhiếp Thừa Nham vẫn đợi nàng làm nũng, cãi nhau với hấn, nào ngờ thân thể của nàng dần cứng lại, vẻ mặt ủy khuất như sắp khóc đến nơi. Hấn lo lắng ngồi thẳng dậy, vươn tay nhéo nhéo gương mặt nàng: “Sao vậy? Nàng thề với lão đầu kia lung tung vớ vẩn, ta còn chưa khóc, nàng ưất ức cái gì?”.

Nàng đẩy tay hấn ra, muốn đứng dậy nhưng hấn nhất quyết không chịu buông tay, Hàn Tiểu cắn môi không nói lời nào, Nhiếp Thừa Nham nổi nóng, nắm lấy cằm nàng xoay lại: “Nói đi, nàng đang nghĩ cái gì?”.

“Dù chủ tử và thần y tiên sinh đấu đá nhau thì cũng đừng khinh bạc nô tỳ như vậy!”; Hàn Tiểu cố gắng ngồi thẳng lưng, nói ra tất cả.

“Ta và lão đầu kia đấu đá nhau?”, con giận của Nhiếp Thừa Nham càng tăng lên gấp bội.

Hàn Tiểu cắn răng nói: “Nô tỳ thân phận hèn mọn, tuy có ngưỡng mộ chủ tử nhưng chưa bao giờ dám nghĩ đến việc trèo cao, thần y tiên sinh bắt thề độc như vậy là vì sợ nô tỳ làm bẩn danh người. Thần y tiên sinh xem thường nô tỳ cũng chẳng sao, nhưng xin chủ tử đừng trêu ghẹo, dù gì thì nô tỳ cũng là một con người, cũng có lòng tự trọng”.

Nhiếp Thừa Nham ngạc nhiên, hấn bị nàng mê hoặc đến thất thường, giờ nàng lại ở đây thảo luận với hấn về vấn đề tôn nghiêm, rốt cuộc thì chuyện này là sao?

Hấn thở dài, kéo nàng lại thorn một cái: “Đầu của nàng học y nhiều đến mức ngốc luôn rồi!”. Hấn lại hôn nàng thêm một lần nữa, tiếp tục nói: “Trong Tô y quán kia toàn là nữ tử, lão đầu không muốn ta dính dáng tới ai trong số đó cả, ta và ông ấy nếu đấu đá nhau thì ta cứ chạy đi trêu chọc họ, chẳng phải là càng hiệu quả ư?”.

Nhìn phản ứng ngờ nghệch của nàng, hấn lại cắn một cái lên môi nàng: “Ánh mắt của lão đầu kia cực kỳ nhạy bén, ông không gây khó dễ cho ai mà lại cứ cố tình đến bức bách nàng, chẳng lẽ nàng không hiểu tại sao ư?”.

Gương mặt của nàng không biết là do đang xấu hổ hay sao mà cứ hồng hồng, hấn thích thú nhéo nhéo rồi lại hôn một cái: “Dạo này ta tìm mọi cách để lấy lòng nàng, chẳng lẽ còn không hiểu được tâm ý của ta?”.

Nàng rất muốn phản bác lại lời này. Hấn nào có tìm mọi cách lấy lòng nàng, chỉ là bớt cái kinh đi một chút, nói chuyện công việc cũng nghiêm túc hơn một chút mà thôi. Hàn Tiểu vừa định nói thì hấn đã dùng ngón tay chặn môi nàng lại, nói: “Trên núi vẫn đồn đãi nàng là nha đầu thông phòng của ta, theo lý mà nói chúng ta gần gũi với nhau như vậy, ta lại thích nàng nhưng vẫn không thu vào phòng, nàng có biết tại sao?”.

Nàng hiểu được ý nghĩa của từ nha đầu thông phòng nên đỏ mặt, lắc đầu.

Hấn nhìn nàng thật lâu, lâu đến mức nàng tưởng như mình đã bị đôi mắt đó mê hoặc mất rồi, sau đó nàng lại nghe hấn nhẹ nhàng nói một câu: “Ta không nổi!”.

Không nổi. Hàn Tiểu chưa từng trải qua chuyện tình yêu nam nữ, hiển nhiên là chưa từng được nghe qua những lời tâm tình. Nhưng hai chữ “không nổi” đó thực sự đã khiến nàng xúc động.

“Tính nàng có chỗ nào giống một nô tỳ không? Nói chuyện thì lớn tiếng, lại thích tranh luận, tính tình bướng bỉnh, nếu không phải gặp được một chủ tử tốt như ta thì nàng đã bị đánh cho một trận rồi đuổi đi từ lâu rồi!”. Hấn nói cũng có lý, nàng đúng là toàn gặp được chủ tử tốt, nhưng nếu đem ra so sánh, sắp xếp thì hấn vẫn là người khó chịu nhất. Có điều, nàng không nói, chỉ tựa đầu vào lồng ngực Nhiếp Thừa Nham, nghe hấn nhỏ giọng tính toán nếu như nàng yêu hấn thì sẽ được lợi gì.

“Nàng thích học y, ta sẽ cho nàng học y, cần loại dược thảo nào ta sẽ cho loại đó, nàng thích hành y cứu người ta sẽ để nàng chọn bất kỳ y quán nào trong thành!”. Hấn dừng một chút: “Tuy ta không mở cửa hàng bán thịt heo nhưng có thể cam đoan tỳ đệ hai người ngày ngày đều có thịt ăn...”. Hàn Tiểu nghe thấy thế thì bật cười, khiến Nhiếp Thừa Nham nhéo một cái lên eo nàng.

“Nàng nói xem, ta đối xử với nàng như thế có tốt không?”.

“Tốt lắm!”, nàng rất biết điều đáp.

“Chuyện của chúng ta coi như là đã định rồi nhé!”, hấn rất sợ sẽ có thay đổi nên nhanh chóng nói: “Người khác nói sao nàng đừng quan tâm, cứ bình thường như trước là được rồi. Nàng chăm sóc ta, ta che chở nàng, đợi những rắc rối này qua đi, chúng ta sẽ...”.

“Chủ từ!”, nàng cắt ngang lời hắn, nói: “Chúng ta cứ bình thường như trước là được rồi, những chuyện còn lại để lần sau hãy bàn, được chứ?”. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, mặc dù nàng rất vui nhưng vẫn cảm thấy không chân thật. Hắn đã thề, nàng cũng vậy, nếu họ thực sự ở bên nhau, lỡ xảy ra chuyện gì xấu thì sao? Tình cảm hắn dành cho nàng chỉ là nhất thời hay là thật lòng? Mấy năm nay hắn thất bại suy sụp, bên người lại chẳng còn ai, có khi nào là vì cô đơn tịch mịch, nàng lại đối tốt với hắn khiến hắn cảm thấy nàng như một thói quen?

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng, ngẫm nghĩ, dường như đã biết được nỗi băn khoăn trong lòng nàng nên đáp: “Được!”. Nàng vừa thờ phào một cái thì môi hắn đã áp sát lại, Hàn Tiểu theo bản năng co rụt người, hắn trừng mắt với nàng: “Thử không cho hôn xem?”.

Hàn Tiểu vẫn đang ngẩn ngơ thì đã bị hôn, đầu lưỡi hắn nóng rực, lần này là một nụ hôn đầy dục hoặc. Hàn Tiểu bị hôn đến mơ màng, ý thức mất đi rất nhanh. Thái độ lúc thì ngang ngược lúc thì dịu dàng của hắn làm nàng choáng váng thực sự.

Nàng nói cứ bình thường như trước đây là được rồi là cũng có chút ả ý với Nhiếp Thừa Nham. Liệu hắn có hiểu được không nhỉ? Nàng không rõ nữa, nàng cảm thấy chuyện tình yêu nam nữ này nàng thực sự không hiểu.

Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, Nhiếp Thừa Nham cũng vẫn tích cực, bá đạo như thường. Khi chỉ còn hai người với nhau hắn sẽ thay đổi, vứt hết lễ nghi phép tắc trước đó, khôi phục bản tính. Hơn nữa lúc hai người thân mật còn tùy hứng, vô lại hơn lúc mới quen rất nhiều.

Cũng may lúc có người ngoài ở đây, hắn sẽ để ý đến chuyện Hàn Tiểu xấu hổ, không được tự nhiên nên chỉ thể hiện ra chút quyền sở hữu, tay chân cũng không làm ra hành động thân mật quá phận nào. Điều này khiến Hàn Tiểu cực kỳ cảm kích sự quan tâm của hắn dành cho nàng. Nhất là khi ở trước mặt Vân Vụ lão nhân, dường như hắn muốn chứng minh là mình không hề tranh đấu gì cả, thái độ cực kỳ tôn trọng nàng. Mà không hiểu vì sao ngoài thái độ thờ ơ, lạnh nhạt đối với hai người thì Vân Vụ lão nhân cũng chẳng nói những lời quá khích. Ngược lại còn là một người thầy vô cùng nghiêm khắc, tận tình dạy y thuật cho Hàn Tiểu.

Vân Vụ lão nhân còn đưa ra một phương thuốc nói là phương pháp giải độc Lục Tuyết cho Hàn Tiểu nghiên cứu. Trình tự, phương pháp giải độc rất đa dạng làm cho Hàn Tiểu phải bội phục. Nhiếp Thừa Nham liếc mắt một cái đã nhận ra, toa thuốc này không phải là bút tích của lão nhân. Hắn nhanh chóng điều tra ra được, cách đây vài ngày có người dưới chân núi gửi cho ông ấy một bức thư. Vì thế, hắn càng thêm tin tưởng chuyện trộm độc Lục Tuyết, đối độc là để khiêu khích. Toa thuốc này chắc chắn là do người lấy trộm độc Lục Tuyết gửi đến, hắn lấy trộm độc Lục Tuyết, tìm ra cách giải rồi gửi về. Còn hắn để lại độc Lục Sương vì muốn Vân Vụ lão nhân thử tìm cách giải, nhưng hắn là không ngờ tới sẽ gây ra sai lầm.

Hành động của Vân Vụ lão nhân đúng y như những gì Nhiếp Thừa Nham phỏng đoán, thái độ của ông rất khác thường, tích cực nghiên cứu thuốc giải Lục Sương, vừa giảng dạy vừa nghiên cứu, còn tận lực suy nghĩ cách giải độc cùng Hàn Tiểu.

Công sức bỏ ra thực sự không uổng, hôm nay công việc nghiên cứu có bước tiến triển, Vân Vụ lão nhân cùng Hàn Tiểu thử cách giải độc mới lên cơ thể Lâm Chi, rõ ràng là có hiệu quả.

Hàn Tiểu vì chuyện đó mà vui vẻ mãi, nàng ở trong phòng điều chỉnh lại cách phối chế thuốc, định ghi chi tiết lại trong cuốn sách giải độc cũ của nàng. Lúc này bất chợt có một vị khách không mời mà đến – Ngôn Sam.

Dưới sự giám sát của Hạ Tử Minh, Ngôn Sam gặp được Hàn Tiểu, hắn không nói không rằng, trực tiếp quỳ xuống cúi lạy Hàn Tiểu: “Ngôn mỗ nhất thời mê muội làm ra tội ác trời đất bất dung, may mà Hàn Tiểu cô nương không trách lại còn cứu Ngôn mỗ một mạng, Ngôn mỗ thực sự hổ thẹn với Hàn Tiểu cô nương, chỉ xin được quỳ lạy tạ tội”.

Hàn Tiểu ngạc nhiên, không hề nghĩ tới chuyện Ngôn Sam lại quỳ xuống như thế, nàng khoát tay, ý bảo Hạ Tử Minh đến đỡ hắn dậy, đang định nói: “Đã biết sai thì sau này đừng tiếp tục hãm hại người khác như vậy!”, nhưng chưa kịp nói ra thì hắn đã nói: “Hàn cô nương bận rộn nhiều việc, Ngôn mỗ không dám quấy rầy, cáo từ!”. Nói xong liền quay người rời đi.

Hàn Tiểu không hiểu ý của hắn, Hạ Tử Minh nói cho nàng biết thân thể của Ngôn Sam đã bình phục hoàn toàn, Vân Vụ lão nhân ra lệnh trục xuất hắn khỏi sư môn, lệnh cho hắn ngày mai phải xuống núi. Y thuật của Ngôn Sam là được học từ núi Vân Vụ, bị trục xuất ra khỏi sư môn như vậy sau này cũng không thể lại lấy y đạo làm nghề. Đối với Ngôn Sam mà nói, giờ hắn chỉ còn hai bàn tay trắng.

Hàn Tiểu đối với chuyện này cũng thấy không vui, nhưng nàng không biết được rằng về sau còn có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Trong đêm hôm đó, Ngôn Sam lên vào chẩn viện, xông vào phòng bệnh của Lâm Chi, đâm tám nhát dao chí tử vào Lâm Chi – người không có năng lực chống cự, ngay sau đó hắn cũng tự sát. Đến lúc có người phát hiện ra thì hai người đã tắt thở. Ngôn Sam để lại trong phòng một bức thư, bức thư vắn vắn có một dòng: “Ta với nàng cuối cùng cũng được ở bên cạnh nhau”.

Hành động kiên quyết đó của Ngôn Sam làm Hàn Tiểu hoảng sợ, không thể ngờ một đại phu ngày thường hiểu rõ lý lẽ, thấu tình đạt lý như vậy lại vì một chữ “tình” mà trở nên tàn bạo đến thế.

Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Nếu như vì nàng, ta cũng có thể làm những chuyện như vậy. Nhưng Ngôn Sam kia quá ngốc, vì loại nữ nhân như Lâm Chi này... Thực sự không đáng!”. Hắn ôm nàng vào lòng, chuyển đề tài: “Ngày mai ta đưa Nhạ Nhạ lên núi. Ta cảnh cáo trước, quan hệ của chúng ta giờ không giống như trước nữa, nàng phải đối xử với ta tốt hơn Nhạ Nhạ một chút, nếu để cho ta phát hiện nàng thiên vị Nhạ Nhạ, ta sẽ đánh nàng đó!”.

Hàn Tiểu ghen hòng nhìn hắn. Kể từ khi quan hệ hai người ‘không giống như trước nữa’, hắn càng ngày càng xấu xa hơn mất rồi. Hàn Tiểu vui sâu vào lòng ngực hắn, thờ dài. Thật ra chuyện tình cảm này cũng làm cho người ta cảm thấy phiền não.

*Vì hai người có chuyển biến về tình cảm nên mình đổi cách xưng hô nhé.

Chương 10

Chương 46: Hàn Nhạc bình phục

Ngày thứ hai, lúc mờ sáng Hàn Tiểu đã đến Tập Chấn viện, tuy Lâm Chi đã chết nhưng hai ngày qua Vân Vụ lão nhân không buông lỏng việc giải độc, trái lại còn dặn Hàn Tiểu hôm nay phải đến trước khi trời sáng.

Lúc đến, nàng ngạc nhiên phát hiện thấy gian tiền đường đang đốt được xông y phục, trước cửa là xiêm áo, hương thai chúc án*, Vân Vụ lão nhân đang cầm nhang bái lạy, thấy Hàn Tiểu tới liền đưa ba nén nhang cho nàng. Hàn Tiểu không hiểu chuyện gì, lạy theo, sau đó mặc áo choàng đã được xông thuốc, đi theo Vân Vụ lão nhân vào phòng.

*Hương thai chúc án: bàn để nhang đèn.

Cách bài trí trong phòng gần giống với nơi thường để điều trị, ở giữa có hai tầng lụa trắng bao quanh, Hàn Tiểu bước vào thấy dao kéo của Vân Vụ lão nhân đã được bày sẵn ở một bên, lại đảo mắt nhìn người nằm trên giường, chính là Lâm Chi đã chết kia. Nàng ta không mặc y phục, đã được tắm rửa sạch sẽ, có thể thấy rõ ràng vết dao trên người. Hàn Tiểu hiểu chuyện gì đang xảy ra, hẳn là thần y tiên sinh muốn giải phẫu để nghiên cứu tình trạng phù tạng của nàng ta.

Hàn Tiểu cắn chặt răng, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, Vân Vụ lão nhân lạnh nhạt nhìn sắc mặt của nàng, nói: “Lần giải phẫu tử thi này sẽ do người cầm dao, bắt đầu đi”.

Hàn Tiểu thuận theo, bắt đầu mở thùng thuốc của mình ra, lấy hộp đựng dao kéo, chọn một con dao nhỏ phù hợp, sửa soạn thật tốt, sau khi đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, cầm dao đứng bên cạnh thi thể của Lâm Chi.

Mấy y phó hầu hạ bên cạnh đều cảm thấy chân mình run rẩy, người trước mắt là Lâm Chi mà bọn họ đều rất quen thuộc, giọng nói, dáng điệu tưởng như vẫn còn ngay trước mắt, hôm nay lại phải mổ bụng nàng ta ra, tuy làm vậy rất có ích cho công tác nghiên cứu, nhưng động đến thân thể người đã chết, lẽ nào thần y tiên sinh không sợ ông trời trách phạt?

Hàn Tiểu liếc nhìn thần y tiên sinh, vẻ mặt ông không có cảm xúc gì, chỉ chờ nàng ra tay, mấy y phó hai bên đang quan sát động tĩnh, Hàn Tiểu liếc mắt, sau đó nhẹ nhàng hít một hơi, gắng làm bản thân trấn định lại, tay phải nắm chặt dao, rạch ngực Lâm Chi.

Vân Vụ lão nhân tiến lên một bước, đứng một bên nhìn, Hàn Tiểu cắt rộng vết mổ, y thư đã nói, phải mổ để lộ ra tất cả phủ tạng. Phía sau vang lên tiếng nôn mửa của một y phó. Hàn Tiểu biết rất rõ, sắc mặt nàng bây giờ hẳn cũng rất khó coi, mặc dù đã xem qua vô số lần các hình vẽ phủ tạng trong sách, nhưng chưa từng thực sự nhìn thấy, đây là lần đầu tiên nàng nhìn hoàn toàn rõ ràng bên trong ngực và bụng một người.

Phía sau lại có động tĩnh của một y phó khác, Vân Vụ lão nhân không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài, đồ vô dụng, sau này không cần theo ta nữa, tự mình tới được phòng nhận phạt đi”. Đây chính là giảng y phó đi theo bên người xuống được phòng làm việc nặng nhọc.

Hàn Tiểu chưa kịp thông cảm với mấy vị y phó kia thì đã bị tình trạng phủ tạng của Lâm Chi thu hút hết sự chú ý, thì ra bọn họ điều trị cho Lâm Chi tới giờ, phủ tạng của nàng ta đã thành thể này.

“Ồ đây...”. Vân Vụ lão nhân mở tim, gan của Lâm Chi ra, ngoài trừ vết dao ở ngoài, còn có một chút màu sắc dị thường, nói với Hàn Tiểu từng thứ, Hàn Tiểu cố gắng nhớ kỹ, dưới sự chỉ đạo của Vân Vụ lão nhân, xem qua tất cả các cơ quan nội tạng một lần, thậm chí còn yêu cầu được mở ra xem thật tỉ mỉ.

Hàn Tiểu học tập chăm chỉ, tinh thần tập trung cao độ, làm xong tất cả mọi thứ, nàng rửa tay đổi áo, đi ra khỏi gian phòng, phát hiện đã gần đến buổi trưa, mặt trời chiếu sáng rực rỡ, lúc này nàng mới cảm thấy hai chân như nhũn ra, không thể đứng vững, đặt mông ngồi xuống bậc thềm bên phòng.

Nàng vừa dùng tay của mình, dùng dao của mình, mổ một người, mở ra nội phủ khí tạng của người khác. Hàn Tiểu lại nhớ lại cái mùi ấy, cả người rét run, dạ dày cuộn lên. Nàng vùi đầu vào hai đầu gối, co tròn người lại.

Một bàn tay vỗ vỗ đầu nàng, nàng ngẩng lên, thấy Nhiếp Thừa Nham bày ra vẻ mặt ân cần, hai vành mắt Hàn Tiểu lập tức đỏ lên, nhỏ giọng gọi: “Chủ tử”.

“Mệt không? Ta tới đón nàng đây”. Hần nhận được tin nói rằng sáng sớm nay nàng phải giải phẫu thi thể, biết chắc rằng nàng sẽ thấy khó chịu.

“Nô tỳ, nô tỳ không đứng dậy nổi”. Hàn Tiểu đỏ mặt.

“Vậy thì ngồi thêm một lát, ánh nắng hôm nay không tệ”. Hần giống như rất rảnh rỗi, ngồi ở đây phoi nắng với nàng, lòng Hàn Tiểu ấm áp, gật đầu.

Lúc này Vân Vụ lão nhân đi đến, nhìn hai người bọn họ một chút, không hề có biểu cảm gì, nói với một mình Hàn Tiểu: “Ngày mai cùng giờ, cũng căn phòng này”. Hàn Tiểu căng thẳng, chẳng lẽ lại phải giải phẫu thi thể nữa? Nàng hơi mím môi, liếc Nhiếp Thừa Nham một cái, sau đó mới gật đầu với Vân Vụ lão nhân.

Vân Vụ lão nhân nhú mày nhìn Nhiếp Thừa Nham một cái, xoay người vừa đi vừa nói thầm “Giải phẫu một thi thể thôi mà, căng thẳng cái gì, làm như sắp làm cha...”.

Nhiếp Thừa Nham trừng mắt nhìn bóng lưng của ông, không kìm được mà nổi giận, quay đầu lại trừng Hàn Tiểu, Hàn Tiểu rụt cổ lại: “Cũng không phải là nô tỳ nói”. Vừa dịu dàng được một lúc, lại bày ra vẻ mặt hung dữ.

Nhiếp Thừa Nham nổi giận: “Nghỉ đủ rồi, Hàn Nhạc một lúc nữa sẽ trở về, nàng không về trước tắm rửa thay y phục khác, hôi chết được, làm sao mà gặp nó?”.

Hàn Tiểu nhanh chóng đứng lên, đi theo hần về Nham trúc.

Mới đi được một đoạn, hần lại không hài lòng: “Cách xa ta như vậy làm gì? Trên người ta có độc chốc?”.

Hàn Tiểu nhỏ giọng thanh minh: “Là ngài nói người ta thôi, làm như vậy không phải là sợ ngài ngại thờ sao?”.

“Vậy sao không sợ ta nổi giận?”.

Hàn Tiểu liếc mắt đến Hoắc Khởi Dương đang đẩy ghế, vội vàng nói: “Đề ta đẩy chủ tử cho!”. Như vậy chắc đủ gần rồi. Hoắc Khởi Dương nghe thấy vậy cũng dừng bước, định nhường lại vị trí. Không ngờ tới Nhiếp Thừa Nham vẫn còn chưa thỏa mãn: “Đây cái gì mà đẩy? Không phải mới vừa này chân vẫn còn nhũn ra sao, bây giờ đã có sức rồi? Người tự mà đi cho tốt đi”.

Hoắc Khởi Dương nhìn Hàn Tiểu, nghiêng nghiêng đầu, mấp máy môi hướng về phía Nhiếp Thừa Nham, Hàn Tiểu hiểu ý, tiến lên phía trước một khoảng, đi sát cái ghế dựa, lúc này mới có thể thuận lợi tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến phía trước, tay đụng vào tay vịn của ghế, chợt bị một bàn tay nắm lấy, mặt Hàn Tiểu đỏ lên, nghĩ phía sau là Hoắc Khởi Dương, bị nhìn thấy thì không tốt, vì thế ra sức lặng lẽ rút tay lại, nhưng nàng dùng sức một chút, Nhiếp Thừa Nham cũng dùng sức, dứt khoát nắm tay nàng đặt lên trên tay vịn.

Hàn Tiểu đỏ mặt lên lên liếc hần, đã thấy hần nhìn thẳng về phía trước, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng ngón tay lại đang nhẹ nhàng vỗ về trêu đùa đầu ngón tay nàng. Hàn Tiểu cắn cắn môi, lặng lẽ quay đầu liếc Hoắc Khởi Dương, mặt hần cũng nhìn về phía trước, chuyên tâm đẩy ghế. Dường như chỉ có một mình nàng lo lắng, bồn chồn.

Hàn Tiểu còn chưa kịp thời nhìn Hoắc Khởi Dương, trên tay bỗng cảm thấy đau, bị Nhiếp Thừa Nham ra sức捏 một cái, Hàn Tiểu bấu môi không phục, cuộn tay lại dùng mu tay đánh vào lòng bàn tay của hần, hần nắm tay nàng không buông, lòng bàn tay xoa mu bàn tay nàng, khoe miệng nở một nụ cười.

Hàn Tiểu lại nghĩ tới lời thề của cả hai, trong ngực vừa có đắng vừa có ngọt ngào, bọn họ có thể ở bên nhau sao?

Về tới Nham trúc, tắm rửa thay y phục, bản thân sửa soạn xong, Hàn Tiểu theo Nhiếp Thừa Nham vào trong viện chờ Hàn Nhạc. Nàng thấy rất kì quái, chuyện Hàn Nhạc lên núi sao lại thành đại sự thể này, cần trình trọng nghênh tiếp vậy sao? Nàng lo lắng cho đệ đệ thì không sai, nhưng chủ tử đến xem nào nhiệt làm gì?

Lúc xe ngựa dừng lại, Hàn Nhạc mang một gương mặt tươi cười, từ trên xe nhảy xuống, mang đồ vừng vàng đứng trên mặt đất, nhìn về phía nàng gọi to: “Tỷ tỷ”. Hàn Tiểu đã hiểu, nhưng nàng hoàn toàn không thể tin được, cứ chớp chớp mắt mãi, Hàn Nhạc cười thật to, giang hai cánh tay ra, lớn tiếng gọi: “Tỷ tỷ đứng cho vững, đệ đến đây!”. Nói xong liền giống như một con nghé, vùi đầu vọt tới, Hàn Tiểu hai mắt đầm lệ, ngây ngốc đứng đó, cổ họng nghẹn lại, làm sao có thể, điều này sao có thể?

Nhiếp Thừa Nham hét lớn một tiếng: “Nhạc Nhạc, đừng nhào tới, cẩn thận ngã”. Thế nhưng Hàn Nhạc đã xông tới, Nhiếp Thừa Nham nhanh tay lẹ mắt, duỗi cánh tay ra che cho Hàn Tiểu đang đứng bên cạnh ghế dựa, Hàn Nhạc đột ngột bỏ nhào đến, lực quá lớn, Nhiếp Thừa Nham ngồi đưa cánh tay ra không thể chịu được, để tránh bọn họ đều ngã nhào xuống đất, dứt khoát thu cánh tay lại, kéo toàn bộ một lớn một nhỏ về ôm chặt.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đệ đã khỏe rồi, đệ hoàn toàn khỏe rồi!”. Hàn Nhạc hăng hái nói to, Hàn Tiểu không nói nên lời, chỉ biết ở bên cạnh roi nước mắt. Nàng nằm mơ cũng muốn bệnh tình của Hàn Nhạc mau chóng tốt lên, tưởng tượng đến ngày nó giống như lúc trước, chạy như bay về phía nàng, nhưng lúc cái ngày đó thật sự đến, nàng không thể tin đây là thật.

Những ngày trong lòng lo sợ không yên, nhưng lại phải cười mà nói với đệ đệ: “Đừng sợ, đừng sợ, có tỷ tỷ đây”. Những lúc đi lại mệt đến chết, vẫn phải cố tỏ ra thoải mái nói với đệ đệ trên lưng: “Phải kiên trì lên, sắp đến thành rồi, đến rồi sẽ tìm một đại phu thật giỏi”. Những tháng năm mà các đại phu đều lắc đầu với nàng: “Đừng phí sức nữa, đừng dẫn vật hải tử này nữa, để nó trải qua những ngày cuối cùng thật tốt”, trong lòng nàng đầy nước mắt nhưng vẫn phải tự nói với mình “Đại phu sau có thể trị được”, những lúc trào nức, vượt suối, dập đầu quỷ xin người khác trôi qua đầu, tất cả bỗng nhiên có chút hư ảo.

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc...”. Hàn Tiểu gắt gao ôm lấy đệ đệ, không kìm được mà khóc thật lớn: “Tỷ tỷ cũng biết đệ sẽ khỏe lại, tỷ biết đệ nhất định sẽ khỏe lại. Bọn họ nói gì tỷ cũng không tin, tỷ chỉ biết nhất định đệ sẽ khỏe hơn...”.

Nhiếp Thừa Nham ôm hai tỷ đệ, nhìn bọn họ một bên nước mắt một bên nước mũi, khóc rồi lại cười, bỗng nhiên trong ngực thấy chua xót khó chịu, hẳn đương nhiên không có cơ hội ôm người nhà rồi khóc lớn cười to không kiêng kỵ như vậy, hẳn sống hơn hai mươi năm, tự nhận là còn trẻ luôn thỏa mãn, có thể hô phong hoán vũ, nhưng hôm nay hẳn hồi tưởng lại, thậm chí ngay cả một cái ôm như vậy cũng không có. Thì ra kiều ngạo và đáng thương không khác nhau nhiều lắm.

Chân hắn tàn phế, từng nhụt chí, từng muốn chấm dứt sinh mệnh, nhưng may là nàng tới, nàng xông vào thế giới của hắn, tràn đầy sức sống như thế mà lớn tiếng nói với hắn: “Vâng, chủ tử, nô tỳ ở đây”, may là có nàng, may là hắn còn có nàng.

Nhiếp Thừa Nham ôm thật chặt hai tỷ đệ, viên mắt cũng nóng lên, hắn từ nay về sau không chỉ có một mình, hắn cũng có thân nhân.

Mấy người bọn họ đang ôm nhau cảm động, Hàn Nhạc lại bắt đầu nói. Nó lau khô nước mắt, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: “Ồ, cái ghế này thật chắc chắn, làm ở cửa hàng nào vậy? Ba người chúng ta đè nặng như vậy mà cũng không sập xuống”.

Cái tên nhóc này! Nhiếp Thừa Nham thật muốn ném nó ra ngoài, thế nhưng hắn lại cứ khẳng khẳng thích tỷ tỷ người ta. Hắn háng giọng: “Người biết nó cũng có thể sập, vậy mau đứng lên đi”.

“Nhưng như thế này rất thoải mái”, tên nhóc tỏ ra không vui.

Nhiếp Thừa Nham trừng nó: “Ta không thoải mái”. Nếu như là Tiểu Tiểu thì ôm bao lâu cũng được, nhưng nó thì không được.

Hàn Nhạc lúc này được cưng chiều nên to gan, lại vừa hồi phục, liền vênh vào đắc ý, ngồi lý không chịu đi: “Ôm thêm một chút nữa đi, người ta đã lâu không được cha bế như vậy rồi”. Lại là cha? Nhiếp Thừa Nham đang định nổi nóng đã nghe Hàn Nhạc nói tiếp: “Như vậy thật tốt, có cảm giác là người một nhà”.

Người một nhà? Tay Nhiếp Thừa Nham đang định xách cổ áo nó liền dừng lại. Hàn Tiểu bị đoạn đối thoại của hai người chọc cho cười thật lớn, nàng thật sự rất vui vẻ. Thấy nàng vui vẻ, Nhiếp Thừa Nham thờ dài, ôm lấy một lớn một nhỏ thật chặt: “Cũng chỉ ôm một lúc, vậy thì ôm một lúc”.

Chương 47: Thổ lộ tình cảm

Ôm một lúc thì được, nhưng bụng biểu tình mà vẫn chưa buông thì Nhiếp Thừa Nham thật sự không thể nhịn được nữa, nhắc Hàn Nhạc xuống đi, Hoắc Khởi Dương không biết trốn ở chỗ nào chợt vọt ra thuận tay đỡ được Hàn Nhạc, thả xuống đất. Hàn Nhạc giơ tay nhảy lên: “Đại hiệp, mới vừa rồi chơi hay quá, thêm lần nữa nhé?”.

Hàn Tiểu đứng lên, lau nước mắt, nhìn chung quanh, xung quanh không có ai, nàng mới vừa rồi thật sự là quá mức thất thố. Không nhịn được kéo Hàn Nhạc qua nhìn một lượt từ trên xuống dưới, liên tục xác nhận hắn thật yên ổn mạnh khỏe, nước mắt lại rơi xuống.

Nhiếp Thừa Nham nhìn đáng vẻ nàng, trong bụng khó chịu, chuyển cái ghế đi vào trong nhà, nói: “Ăn cơm”.

Hàn Tiểu lập tức lôi kéo Hàn Nhạc đi dập đầu trước bài vị của phụ mẫu, lên tiếng hỏi chuyện xuống núi lần này của Hàn Nhạc, hóa ra là Nhiếp Thừa Nham lặng lẽ dẫn hắn đi chữa bệnh, nàng dò hỏi cách chữa bệnh cùng thủ pháp trị liệu, bỗng nhiên cảm thấy đã hiểu hết bảy tám phần, trong lúc nhất thời vừa giận vừa vui. Giận chính là thần y tiên sinh ác độc, vui chính là cho dù như thế nào thì bệnh Hàn Nhạc đã tiến triển tốt, còn đối với Nhiếp Thừa Nham, lòng nàng tràn đầy cảm kích.

Nàng mang theo Hàn Nhạc trở lại bàn cơm, còn chưa kịp làm gì, Nhiếp Thừa Nham liền nói: “Nàng thử cùng quỳ với Hàn Nhạc cảm tạ ta xem?”. Hàn Tiểu sùng sốt, có lẽ hẳn nhìn thấu hết cả tâm tư của nàng, ngay cả cử chỉ, suy nghĩ của nàng cũng đoán được. Hắn nói như vậy, nàng liền bỏ đi ý định trong đầu, chỉ cúi đầu làm lễ với hắn, nói: “Cảm tạ đại ân của chủ tử!”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng chăm chú một lúc, rồi nói: “Ăn cơm thôi”.

Hàn Nhạc vốn đói bụng từ lâu, hẳn sung sướng làm tiểu công tử ở Nhiếp phủ Bách Kiều thành, vì được Nhiếp Thừa Nham phân phó, Trần tổng quản hết sức chiếu cố đến Hàn Nhạc, mỗi ngày đều được ăn uống chu đáo để còn đến học đường học tập, hắn còn nhỏ tính tình trẻ con, lại được chiều chuộng quen, nhìn trên bàn ăn không có thịt, kêu lên: “Thành chủ đại nhân, sao không có thịt?”

Vì Hàn Tiểu hôm nay giải phẫu tử thi, Nhiếp Thừa Nham sợ nàng thấy thịt không muốn ăn, liền dẫn dò toàn bộ thay bằng cháo loãng và rau dưa, một bàn toàn màu trắng, lúc này cũng không muốn giải thích, liền nói: “Muốn ăn thịt, sang bàn Khởi Dương bên kia mà ăn”.

Hàn Nhạc bĩu môi, không nỡ xa cách tỷ tỷ, nghĩ nửa ngày, nhìn Hàn Tiểu nói: “Tỷ, ta cùng tỷ ăn một bữa trước, lát nữa sang chỗ đại hiệp ăn tiếp!”.

Hàn Tiểu chưa kịp đáp lời, Nhiếp Thừa Nham đã trừng mắt: “Còn gì là quy củ nữa? Đúng là trẻ con nóng vội. Ngồi xuống, ăn uống đàng hoàng, không cho chạy tới chạy lui”.

Hàn Nhạc bị giáo huấn, giật mình, khấn trương ngồi xuống, ngoan ngoãn bung chén lên ăn vội ăn vàng. Hàn Tiểu nhìn đệ đệ cười nhẹ, lấy đũa gấp thức ăn cho hắn, Nhiếp Thừa Nham thấy thế, ho khụ một tiếng, Hàn Tiểu vội vàng gấp cho hắn, Nhiếp Thừa Nham mới thấy hài lòng.

Hàn Nhạc ăn một bữa cơm nhích tới nhích lui, nhìn ra ngoài cửa, Nhiếp Thừa Nham thấy thế lại nói: “Ta dặn người làm sao, để người ở dưới chân núi, Trần tổng quản không quản người tốt sao?”.

Hàn Nhạc bĩu môi, trong lòng suy nghĩ tổng quản bá bá đầu có hung dữ như thành chủ đại nhân, nhưng hắn không dám nói, đành nhìn tỷ tỷ cầu cứu,

Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Đừng nhìn tỷ tỷ nguoi, nguoi là tiểu nam tử, bệnh tình cũng đã tốt lên, nên hiểu quy củ, học bản lĩnh quân sự, ngày sau còn tự mình đốc lòng bảo vệ tỷ tỷ, làm nên sự nghiệp. Lúc trước chân nguoi không tốt, phải để tỷ nguoi chiếu cố, hiện nay đã tốt hơn, không thể cứ như trước, trí tuệ sức lực đều có chỗ đắc dụng, nguoi không nghĩ vậy sao?”.

“Vâng, thừa thành chủ đại nhân!”, Hàn Nhạc có chút ai oán.

Hàn Tiểu nhìn Nhiếp Thừa Nham, có chút khó hiểu, Nhiếp Thừa Nham nói: “Đội Nhạc Nhạc học được cách quân sự, ta cho hắn một công việc kiểm soát, hắn không thể toàn dựa vào nàng, sau này cũng phải tự mình làm việc”.

Hàn Tiểu ngẩng mặt lên nhìn, trong lòng xúc động, nàng đang cảm thấy, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống chén. Hàn Nhạc thấy thế nhảy xuống cái ghế, đi qua lau cho nàng: “Tỷ tỷ, Nhạc Nhạc hết bệnh rồi, sau này Nhạc Nhạc chiếu cố tỷ tỷ”.

Hàn Tiểu gật đầu, bữa cơm này thật là vui chưa từng có.

Dùng bữa xong, Hàn Nhạc trở về phòng nghỉ ngơi, Hàn Tiểu nghiên cứu bản ghi chép giải phẫu buổi sáng, Nhiếp Thừa Nham kiểm tra sổ sách hồ sơ làm ăn của hắn. Hàn Tiểu viết viết, vừa ngừng đầu lên lên liếc nhìn Nhiếp Thừa Nham, lại thấy hắn cũng đang quay đầu nhìn nàng, hai người ánh mắt gặp nhau, nàng đỏ mặt, vội vàng cúi đầu vào trang sách bận rộn tiếp tục viết.

“Tới đây!”, Nhiếp Thừa Nham phóng khoáng hơn nàng, bị bắt quả tang nhìn trộm thì còn có thể thế nào nữa? Dứt khoát thẳng thắn gọi nàng sang đây xem sao.

Hàn Tiểu chậm chậm đi, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ, thật lâu sau rốt cục cũng đi sang.

“Ta đẹp không?”, chủ tử hỏi như thế, tiểu nô tỳ cúi đầu đỏ mặt không nói lời nào.

Hắn cười xấu xa, ôm nàng vào trong ngực, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn, lại hỏi: “Vậy là đẹp đúng không?”

Hàn Tiểu cắn cắn môi, cổ lẩy dững khí nói: “Là chủ tử nhìn nô tỳ trước!”.

“Đúng thế, ta nhìn nàng trước, thì sao nào?”

Hàn Tiểu đỏ mặt, làm sao nói ra lời “Đẹp chứ!” trên miệng, ậm ừ hồi lâu, Nhiếp Thừa Nham cười nói: “Tại sao không nói chuyện? Nàng không phải to gan lắm sao?”

Hàn Tiểu nói thầm “Nói lời này không phải là cần lớn gan, là phải có da mặt dày!”, thanh âm rất nhỏ, nhưng Nhiếp Thừa Nham vẫn nghe được, hắn cười ha ha, ôm chặt nàng, dùng sức hôn mấy cái: “Hôn thêm mấy cái, nói không chừng mặt có thể dày thêm chút ít!”.

Hàn Tiểu đành để mặc hắn hôn, Nhiếp Thừa Nham lại thở dài một hơi, rốt cục hỏi: “Tiểu Tiểu, trong lòng nàng còn chưa xác định sao?”

Hàn Tiểu ngần ngừ, quay đầu nhìn ánh mắt của hắn, rốt cục hỏi: “Chủ tử nói xác định là sao?”

Như thế nào xác định? Yêu là yêu, còn xác định như thế nào nữa? Nhiếp Thừa Nham ngần ngừ, nói: “Thích thì là thích, tự nhiên là biết được”.

“Làm sao biết được?”.

“Là bạn tâm, là nhớ thương, là kích động, sẽ quan tâm...”, hắn dừng một chút, nắm lấy cằm nàng: “Nàng đối với ta cũng là như vậy, có phải hay không?”

Tiếng “ạ” ở khóe miệng, nhưng Hàn Tiểu chần chờ một chút mới có thể nói ra. Nhiếp Thừa Nham cũng không giận, chỉ nói: “Nàng có đáp không phải cũng không được. Ta là kiểu người từ trước đến giờ hạ quyết tâm làm chuyện gì thì nhất định phải làm được, ta nhìn trúng nàng, dù thế nào cũng là nàng. Tiểu Tiểu, chúng ta còn cả đời, thời gian dài như vậy, có thể từ từ”.

Hàn Tiểu tựa vào trước ngực hắn, suy nghĩ một hồi lâu, đang nghĩ phải hỏi thế nào, cuối cùng nói: “Chủ tử, ngài bây giờ hẳn là khác với trước kia. Từ khi ngài gặp chuyện không may, hai năm qua, bên cạnh cũng chỉ có mình ta hầu hạ, có khi nào ngài chỉ là đã quen có ta ở bên cạnh hay không?”

Nhiếp Thừa Nham không ngờ điều nàng nghĩ chính là việc này, nhíu lông mày nói: “Nàng cảm thấy ta ngay cả chuyện yêu thích hay thói quen cũng không phân biệt được sao?”

“Không, không phải thế!”, Hàn Tiểu có chút hoảng hốt, liên tục xua tay: “Ta không phải nói ngài không phân biệt rõ, ta nói là có đôi khi... Ta không biết nên nói như thế nào, chính là... Chính là nếu không có chuyện, ngài sẽ không như bây giờ”.

“Nàng muốn nói nếu ta không què chân, thì sẽ thấy nàng chương mất sao?”

Nói như vậy dường như cho rằng hắn rất nông cạn, Hàn Tiểu lắc đầu, suy nghĩ một chút, nói: “Cũng giống như thúc thúc thăm thăm ta lúc không có con, bọn họ vốn vô cùng yêu thích Nhạc Nhạc, khi cha mẹ ta qua đời, liền đón chúng ta về nhà nuôi dưỡng, đối với chúng ta rất tốt. Nhưng khi bọn họ có con rồi, Nhạc Nhạc vừa sinh bệnh, mọi thứ không giống như trước nữa. Lấy cái này làm ví dụ không đúng lắm, nhưng ta chỉ muốn nói...”, trong lòng nàng thật sự không rõ: “Chủ tử, làm sao ngài biết chính là ta? Nếu ta không phải là người trong lòng chủ tử, một thời gian nữa, nếu chủ tử phát hiện không phải là thích...” Không phải là thích nữa, thì sẽ thế nào? Nàng chỉ là phận nô tỳ.

Hàn Tiểu chợt nghĩ, hành động cử chỉ, ý nghĩ của nàng vừa nói, đã sớm vượt khỏi thân phận nô tỳ, chẳng lẽ nàng đã quên mất thân phận nô tỳ từ lâu? Nàng vừa tự nói chính mình là nô tỳ, nhưng lại làm chuyện nô tỳ không nên làm. Nàng cho là nàng tự kiểm soát mình rất khá, cho là nàng len lén cất giấu hấn trong lòng rất tốt, nhưng thì ra là nàng toàn hy vọng xa vời. Cho nên nàng đang lo hy vọng xa vời của nàng không thể nào biến thành sự thật sao?

“Tiểu Tiểu!” Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng ngẩn người, kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hướng về mình: “Nàng đang sợ cái gì? Lúc thúc thúc thăm thăm của nàng nuôi dưỡng hai người, nàng nghĩ bọn họ không thương hai người sao?”

“Lúc ấy bọn họ đối với hai chị em ta rất tốt, ta nghĩ bọn họ rất thương hai chị em ta”.

“Vậy vì sao nàng còn giấu họ giữ lấy một túi bạc?”, lúc tán gẫu với hấn, nàng từng nói qua những chuyện trước kia. Số bạc cha mẹ nàng để lại lúc trước, nàng mang theo lúc cống đệ đệ rời nhà, trở thành tiền cứu mạng hai chị em nàng.

“Ta...”, Hàn Tiểu không đáp, vốn nàng chỉ định phòng bị, thì ra trong lúc hạnh phúc nàng vẫn luôn có cảm giác không an toàn.

“Hừ!”, Nhiếp Thừa Nham nói: “Vậy ta phải tự nhắc mình, phải để ý nàng một chút, không thể cho nàng tiền bạc, lỡ ngày sau nàng cảm thấy ta đối với nàng không tốt, len lén chạy mất, còn ta sẽ ra sao?”

“Chủ từ...”, hấn đang nói đùa với nàng sao?

“Tiểu Tiểu, người trong lòng nàng chính là Nhiếp thành chủ xây nên Bách kiều thành, hay là Nhiếp Thừa Nham què chân?”

Hàn Tiểu cau mày: “Nhiếp Thừa Nham què chân không phải là Nhiếp thành chủ xây nên Bách kiều thành sao?”

“Cho nên nàng có chắc chắn rằng nàng tốt với ta, cũng không phải bởi vì nàng thấy tội nghiệp Nhiếp thành chủ này đã bị tàn phế?”

“Chẳng qua là tật ở chân, có chỗ nào tàn phế? Chẳng phải vẫn có thể ăn, có thể ngủ, có thể đọc sách, có thể quản sự, có cái gì không làm được?”, nàng không thích nghe những lời châm biếm này của hấn, lại ôm lấy hấn thật chặt.

“Tiểu Tiểu, nàng hỏi ta nếu không què chân thì có cần nàng không có phải không?”. Nàng đỡ người, tay ôm hấn lơ lửng, hấn lại ôm chặt nàng: “Ta là kẻ kiêu ngạo, những lời này ta chỉ nói một lần, dù ngày sau nữa có bảo nói lại, ta cũng không nhận”. Hấn tựa đầu nàng vào ngực, không cho nàng nhìn mặt hấn: “Ta đã quen có nàng ở bên, chỉ cần nàng không có ở bên, liền cảm thấy cả người không thoải mái. Nếu không phải què chân, ta sẽ không cần có nàng ở bên người, với tính tình của nàng, dù ngưỡng mộ ta, cũng chỉ nhìn từ xa mà không sẽ chủ động đến gần. Mà như vậy, e là ta sẽ không biết được nàng tốt thế nào”.

Hàn Tiểu rầu rĩ nói: “Có khi ngài đã thành thân với Vân nhi rồi”.

Nhiếp Thừa Nham nghe vậy cười, xoa đầu nàng, hấn nói: “Nàng chưa từng nói tới Vân nhi”.

“Chủ từ cũng không”.

“Nàng đang ghen?”, giọng hấn lộ ra vẻ đắc ý: “Tiểu Tiểu của ta ghen? Thật là tốt”, hấn cười ha ha, cúi đầu hôn lên tóc nàng: “Vân nhi ấy, nàng ấy rất đẹp, rất mảnh mai, hoàn toàn không giống nàng”, hấn dừng một chút, ôm lấy nàng, nhìn nàng, giọng dịu dàng: “Ta chỉ có thể nói, nếu như hiện tại nàng ấy và nàng đồng thời ở trước mặt ta, chỉ có thể chọn một, ta sẽ không chút do dự lựa chọn nàng”.

Hàn Tiểu thoát nghĩ đó là vì nàng có thể hầu hạ hấn, vì nàng có thể chịu được cực khổ. Nhưng nàng lại nghe thấy Nhiếp Thừa Nham nói tiếp: “Bởi vì nàng khiến ta tự ti mặc cảm, nàng khiến ta cảm thấy rất muốn nỗ lực để có thể xứng với nàng”.

Hàn Tiểu kinh ngạc há hốc miệng, làm sao có thể? Nhiếp Thừa Nham cười hôn nhẹ nàng: “Ta cũng suýt nữa không tin ta lại có ý niệm không có tiền đồ như vậy trong đầu. Tiểu Tiểu, ta trước kia ngày ngày khổ sở, chính là do tự ti, không phải do chân, là mà vì lòng ta. Nàng sẽ không tưởng tượng được trong lòng ta từng có ý niệm tối tăm đến mức nào, ta từng muốn trả thù thế nào...”.

Hấn dán môi hấn lên trán nàng: “Ta thay đổi, toàn bộ là vì nàng”.

Hàn Tiểu nắm chặt vạt áo của hấn, mặt đỏ bừng, cảm thấy thật khó tin. Nhiếp Thừa Nham tiếp tục nói: “Vân nhi là cô nương tốt, đến bây giờ nhớ lại, ta vẫn cảm thấy nàng rất tốt, không thể phủ nhận đã từng rất thích nàng ấy, thích đến mức nguyện ý cưới làm vợ. Lúc nàng ấy trúng độc mà chết, ta thương tâm khổ sở, luôn nghĩ đã không bảo vệ tốt nàng ấy, toàn bộ là lỗi của ta. Ta từng suy nghĩ rốt cuộc ta thích nàng chỗ nào, trong đầu nảy ra ý nghĩ, nếu như lúc này có một thần tiên hiện ra, nói với ta, nếu như đổi nàng có thể khiến Vân nhi trở lại, ta có nguyện ý hay không? Ta nghĩ thật lâu, cuối cùng kết luận là ta không muốn. Nếu như đổi nàng có thể làm hai chân của ta khoẻ mạnh lại, ta cũng không muốn”.

Hàn Tiểu nước mắt đã rom róm, nghe hấn nói: “Tiểu Tiểu, ngày đó nếu Vân nhi không yêu ta, ta sẽ buông tay. Nhưng hôm nay nếu nàng không yêu ta, ta nhất quyết sẽ không buông nàng. Ta tuyệt đối sẽ không cho nàng rời khỏi ta. Như thế, nàng đã hiểu chưa?”

Hàn Tiểu dùng sức gật đầu, Nhiếp Thừa Nham cúi mặt tới gần nàng, thấp giọng dụ dỗ nàng: “Thật sự hiểu được sao?”. Nàng lại gật đầu. Hấn cong khóe miệng, môi chạm vào nàng, cười dụ dỗ: “Vậy nàng hôn ta một cái có được không?”

Hàn Tiểu như bị mê hoặc, ôm cổ hấn, hai người răng môi chạm nhau, dây dưa không dứt, càng lúc càng say đắm, ngoài cửa truyền tới giọng Hàn Nhạc: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ...”, nghe tiếng như đang chạy vào nhà, Hàn Tiểu hoảng hốt, dùng sức đẩy mạnh, mà nàng lại đang ngồi trên đầu gối Nhiếp Thừa Nham, bị bật lại ngã xuống đất, còn chưa kịp kêu đau, đã nghe được Nhiếp Thừa Nham quát to một tiếng: “Hàn Tiểu!”. Nàng lại dám đẩy hấn!

Chương 48: Lập chí vì tình

Tiếng người nói chuyện từ phòng ngoài truyền tới, giống như Hàn Nhạc và ai đó nói chuyện với nhau, loáng thoáng nghe thấy: “Đại hiệp... tìm tỷ...”, Hàn Tiểu nghe không rõ nhưng cũng đoán được Hàn Nhạc đang bị Hoắc Khởi Dương ngăn cản ngoài cửa. Vừa nghĩ đến mặt nàng lại càng đỏ, Hoắc Khởi Dương vẫn đứng ngoài cửa, lấy bản lĩnh của hắn, chắc hắn đã nghe được lời nói trong nhà không sót một chữ.

Nhiếp Thừa Nham một bụng lửa, vừa nói chuyện tốt với nàng, hẳn là nàng cũng cảm động chứ? Ngay trong thời điểm này sao nàng lại có thể đẩy hắn ra như thế, đã đáp ứng tình cảm của hắn, chẳng lẽ nàng còn sợ đệ đệ biết?

“Đề cho tiểu quý kia vào”, Nhiếp Thừa Nham ngoảnh ra phía ngoài cửa nói, vừa lúc hắn cũng không muốn yêu đương không công khai, hôm nay tất cả phải nói rõ ràng.

Hàn Tiểu vội vàng bò dậy từ mặt đất, nói: “Chủ tử, đề ta nói với đệ đệ”. Nàng sợ lời nói của Nhiếp Thừa Nham vừa thốt ra, lại thêm thái độ như cường đoạt dân nữ sẽ làm Hàn Nhạc sợ.

Nhiếp Thừa Nham nhướn mày nhìn về mặt và bộ dạng chật vật của nàng, không nhịn được hỏi: “Ngã có đau không?”

“Đau chứ!” Hàn Tiểu đáp, lời nói cứ như đang nũng nịu.

“Hừ, đáng đời”. Đáng tiếc là làm nũng cũng không hiệu quả.

Hàn Nhạc vui vẻ chạy vào, đến cửa đã nói lớn: “Tỷ tỷ, sao lại có người canh cửa?”

“Hắn là thị vệ của ta, đương nhiên phải canh cửa cho ta”. Nhiếp Thừa Nham nói: “Chờ sau này ta cũng sẽ cho người chọn một người”.

Hàn Nhạc mở to mắt: “Thành chủ đại nhân, ta không làm chuyện xấu, thật, không cần phải người giám thị ta”.

“Một hài tử như ngươi, giám thị có lợi ích gì? Thân phận sau này của ngươi không giống như lúc trước, nên phải có thị vệ theo”, Nhiếp Thừa Nham định nói lại bị Hàn Tiểu ngăn cản: “Chủ tử, đề ta nói với Nhạc Nhạc”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng một cái, nói: “Được, vậy nàng nói đi”. Hắn chờ nghe nàng nói.

Hàn Nhạc nhìn bên trái một chút, bên phải một tí, cuối cùng nhìn chằm chằm Hàn Tiểu, chờ tỷ tỷ nói. Bị hai người ngó chừng, Hàn Tiểu không mở miệng được. Chuyện phát triển quá nhanh, nàng thích hắn, nàng tin hắn cũng vậy nhưng không biết tại sao lại cảm thấy bảo nàng thân nhiên tuyên bố chuyện thân mật của hai người với người khác, hào phóng thừa nhận tình cảm, nàng lại không nói nên lời.

Nhiếp Thừa Nham nhìn, nhìn, rồi lại nhìn nàng, vẻ mặt khó chịu, chân mày cau lại, thấy hắn sắp phát cáu, Hàn Tiểu vội vàng lôi kéo Hàn Nhạc: “Nhạc Nhạc, tỷ tỷ còn có rất nhiều y phục phải giặt, đệ tới giúp tỷ tỷ nhé!”. Nàng thầm nghĩ, như này cũng được.

Nhiếp Thừa Nham nhìn chằm chằm tỷ đệ hai người chạy biến về hướng hậu viện, gào lên: “Ta cũng muốn nghe!”.

Hàn Tiểu đưa đệ đệ đến hậu viện, xoay người xông vào nhà, cầm lấy sổ sách vừa rồi Nhiếp Thừa Nham xem đưa cho hắn: “Chủ tử xử lý công việc trước, ta nhất định nói với Hàn Nhạc”.

Nhiếp Thừa Nham há miệng muốn nói, lại bị Hàn Tiểu ôm lấy: “Thật mà, thật mà, ta nhất định sẽ nói rõ ràng, không giấu giếm gì hết”. Lòng Nhiếp Thừa Nham mềm nhũn: “Vậy nàng đi nói đi, ta chờ”. Hắn vừa nói dứt lời, đã nghe chỗ cửa nhỏ nói với hậu viện một tiếng “A” kinh ngạc, hai người quay đầu lại nhìn, thì ra là Hàn Nhạc len lén hé cửa nhìn trộm, thấy tỷ tỷ và thành chủ đại nhân ôm nhau thì vô cùng khiếp sợ.

Hàn Tiểu đỏ mặt buông Nhiếp Thừa Nham ra, kéo Hàn Nhạc đi về phía hậu viện. Nhiếp Thừa Nham cầm sổ sách, nửa chữ cũng không đọc, trong lòng suy nghĩ không biết Hàn Tiểu sẽ nói thế nào với Hàn Nhạc. Nếu nàng không nói rõ ràng, hẳn nhất định phải đánh vào mông nàng, phạt nàng viết một trăm lần: “Yêu thành chủ, yêu thành chủ, mãi không rời xa”, sau đó dán đầy cả phòng, đến lúc đó xem nàng có còn xấu hổ hay không.

Nhiếp Thừa Nham ném giấy tờ sổ sách lên bàn, thở dài, hắn còn đang cân nhắc về tình cảm của mình, thế mà cuối cùng lại bị lão đầu kia khiến phải hạ quyết tâm thổ lộ. Nàng còn nhỏ tuổi quá, tình cảm đơn thuần, lại hay ngượng ngùng, hay là hắn cứ vẫn như bình thường, từ từ chờ đợi nàng, không khiến nàng thấy gấp gáp?

Trong hậu viện đột nhiên vang lên giọng Hàn Nhạc kêu to: “Thật?”. Nhiếp Thừa Nham không nhịn được, nở nụ cười. Một lát sau lại nghe tiếng “Oa” của Hàn Nhạc, Nhiếp Thừa Nham có chút đứng ngồi không yên, thật muốn đi xem Hàn Tiểu nói thế nào. Trái hẳn phải hẳn, rút cuộc vẫn phải cầm giấy tờ lên, bắt buộc mình đọc từng chữ một.

Qua một hồi lâu, Hàn Nhạc chạy vào, đứng cách Nhiếp Thừa Nham vài bước chân. Nhiếp Thừa Nham ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt Hàn Nhạc nghiêm túc, nói: “Thành chủ đại nhân!”.

“Ừm”, Nhiếp Thừa Nham bỗng nhiên hơi căng thẳng.

“Thành chủ đại nhân thật lòng yêu tỷ tỷ sao?”

“Đĩ nhiên”. Hấn đáp vô cùng nhanh, sợ đứa trẻ này không tin.

“Thành chủ đại nhân thích điểm gì ở tỷ tỷ của ta?”.

Nhiếp Thừa Nham ngẩn ngời, thích điểm gì ư? Hàn Nhạc đang nhăn mày, cái cách tiểu đại nhân này nhìn hấn giống như nếu trả lời không tốt thì tuyệt đối không qua cửa của hấn đâu.

Nhiếp Thừa Nham suy nghĩ xong, vẩy vẩy tay gọi Hàn Nhạc tới gần, ôm hấn vào lòng, thật cẩn thận đáp: “Thích chính là thích, không biết nên diễn tả thế nào”.

Hàn Nhạc không hài lòng, vụn vụn thân thể, quyết định hỏi tới cùng: “Tỷ tỷ của ta có vẻ ngoài xinh đẹp phải không?”.

“Công bằng thì cũng thanh tú ư nhìn”.

“Ngài thích vì tỷ ấy dịu dàng, hiền lành sao?”.

Nhiếp Thừa Nham xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của hấn nói: “Nói năng giỏi chịu đựng, chịu thương chịu khó thì đúng hơn”.

Hàn Nhạc ngẫm nghĩ, cũng đúng, tỷ tỷ rất kiên cường: “Thành chủ đại nhân thích vì tỷ ấy là người tốt sao?”.

“Ừm, nghiêm khắc nói thì nàng thường xuyên bỏ rơi ta để xem sách thuốc, học cách chữa bệnh, rất khác những nô bộc khác”.

Hàn Nhạc mất hứng, nói đi nói lại thế nào mà không giống đề ý: “Thành chủ đại nhân, vì sao muốn ở bên tỷ tỷ ta?”

“Nhạc Nhạc, người ở bên tỷ tỷ có vui không?”

“Vui vè!”

“Ta cũng vậy!”, mặc dù Nhiếp Thừa Nham cảm thấy nói chuyện yêu hay không yêu với một đứa bé thực vớ vẩn, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Hon nữa, lúc không ở gần sẽ thấy không vui. Cảm giác vui vẻ này chỉ có tỷ tỷ của ngươi mới mang đến cho ta, cho nên ta muốn ở bên nàng”.

Hàn Nhạc cảm thấy hiểu rồi, lại như không hiểu, nghĩ nửa ngày cuối cùng nói: “Vậy ngài sẽ không bắt nạt tỷ tỷ ta, phải không?”

“Nếu tỷ tỷ ngươi khi bắt nạt, ngươi sẽ giúp à?”

“Đương nhiên là giúp tỷ tỷ”.

“Cho nên hai người các ngươi đối phó với ta, ta mới bị thiệt nha, ngươi còn lo lắng cái gì?”.

“Cũng đúng”. Hàn Nhạc a lên, trong lòng lại thầm nghĩ, thừa dịp hấn đối với mình không tệ, mình cũng phải ra ngoài rèn luyện thân thể, đến lúc hấn thật sự phụ tỷ tỷ, mình phải để cho hấn không sống yên được.

Nhiếp Thừa Nham nhìn hấn từ nghĩ xong rồi hỏi hấn: “Tỷ tỷ nói với ngươi như thế nào?”

Con ngươi Hàn Nhạc đảo quanh, nhìn hấn nói: “Không kể cho ngài đâu, ta và tỷ tỷ là một, cho nên không thể nói cho ngài biết”.

Nhiếp Thừa Nham chau mày: “Cái tên tiểu tử này”.

“Còn nữa, ngài phải đối tốt với tỷ tỷ ta, không được phép mắng chửi nàng, không để nàng làm việc nặng, cho nàng tiền tiêu, còn phải có thịt ăn”, Hàn Nhạc gợn ngón tay lên nói: “Nếu ngài khiến tỷ tỷ ta đau lòng, ta sẽ không bỏ qua cho ngài đâu”.

“Hừ, không cho phép ngươi nghịch ngợm, chọc tỷ tỷ ngươi giận, tốt nhất nên cố gắng đọc sách, ta sẽ an bài cho ngươi công việc để làm, học võ thật giỏi để rèn luyện thân thể, ngươi ngã bệnh sẽ làm tỷ tỷ ngươi lo lắng. Lúc ta và tỷ tỷ ngươi ở cùng một chỗ không cho phép ngươi xông vào tùy tiện, an bài thị vệ theo không được phép phản đối, không được hành động một mình, không cho phép gây phiền toái khắp nơi”, Nhiếp Thừa Nham lại thuyết phục hấn: “Nếu ngươi khiến ta và nàng không hài lòng, ta sẽ xử phạt ngươi”.

“Oa!”, Hàn nhạc mờ to hai mắt: “Yêu cầu của ngài còn nhiều hơn của ta đấy”.

Ngón tay Nhiếp Thừa Nham xoa xoa cái đầu hấn: “Ta là người lớn, ngươi chỉ là trẻ con, chờ đến khi đủ lông đủ cánh rồi hãy quay lại bàn điều kiện với ta”.

Hàn Nhạc ưu tư một hồi, nói: “Dù sao cũng không cho phép ngài bắt nạt tỷ tỷ ta, nếu không ta sẽ không nghe lời”. Nhiếp Thừa Nham bật cười, vuốt vuốt cái đầu nhỏ của hấn. Hàn Nhạc nhìn Nhiếp Thừa Nham một chút, vui vẻ chạy tới hậu viện, lớn tiếng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta thương lượng xong rồi, tỷ giặt xong quần áo chưa?”

Nhiếp Thừa Nham thờ phào một cái, tựa vào ghế, nghe âm thanh riu rít của Hàn Nhạc, cười ý vị, từ nay về sau hấn đã có người nhà.

Buổi tối hôm đó, nhân lúc hai người ở bên, Hàn Tiểu xác nhận nguyên nhân Hàn Nhạc khò hấn với Nhiếp Thừa Nham, mà Nhiếp Thừa Nham lại không

thể nói dối nàng, đành để nàng biết được những việc làm trước kia của Vân Vụ lão nhân. Trong lòng Hàn Tiểu vừa đau lại vừa giận, một đêm không ngủ ngon.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, nàng liền tới nơi khám bệnh theo yêu cầu. Vừa nhìn thấy Vân Vụ lão nhân, câu đầu tiên nàng nói chính là: “Thần y tiên sinh, bệnh của đệ đệ ta tốt lên nhiều rồi, có thể đi lại, chạy nhảy rồi”.

Vân Vụ lão nhân lạnh nhạt trả lời: “Vây chúc mừng ngươi!”. Trong giọng nói lại chẳng có chút thương xót và áy náy.

Hàn Tiểu cắn răng nói: “Thủ đoạn của thần y tiên sinh thật khiến Hàn Tiểu mở mang tầm mắt”.

Vân Vụ lão nhân liếc nàng một cái rồi lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể đoán được là sợ bên trong tổn thương, nhưng ngay cả cách chữa lành thể nào cũng không biết, tài nghệ không bằng người thì có thể nói gì? Ngươi kém cỏi như thế, nếu không muốn bị ám toán, phải đề phòng tâm tư người khác, ngoài ra còn phải thật sự có bản lĩnh. Muốn tìm người tính sổ, học thật giỏi rồi nói sau”.

Lòng Hàn Tiểu nghẹn lại, nắm chặt tay, Vân Vụ lão nhân vừa đi vào phòng vừa nói: “Nếu không, ngươi không xứng với A Nham”.

“Xứng hay không xứng, không phải ngài nói là được”, Hàn Tiểu cuối cùng cũng đáp trả.

Vân Vụ lão nhân cũng không quay đầu lại: “Nói về bản lĩnh của ngươi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy mình rất giỏi? Chớ quên ngươi và A Nham đã thề, có thể làm gì, không thể làm gì, trong lòng ngươi tự biết”.

Hàn Tiểu đứng ngoài cửa, trong lòng rất khó chịu. Vân Vụ lão nhân ở bên trong nói: “Nếu như ngươi không vào, sau này không cần đến học nữa”. Hàn Tiểu cắn răng sai bước tiến vào.

Hôm này quả nhiên là mỗ tử thi, tay Hàn Tiểu run run, dù muốn bắt tay vào làm nhưng không biết do đó là người quen hay là do bị Vân Vụ lão nhân chọc tức mà khó khăn vô cùng.

Vân Vụ lão nhân không hề để ý tâm trạng của nàng, nói: “Nhìn rõ nội tạng cho ta, hôm qua là do trúng độc nên không mổ, người hôm nay không có độc”. Ông nhẹ nhàng chỉ ra những điểm không giống nhau, chỉ dạy những chứng bệnh khiến nội tạng thay đổi. Hàn Tiểu chỉ cảm thấy đầu ong ong, cắn chặt răng nhưng nàng vẫn cố sức nhớ, giữ những kiến thức đó lại trong đầu.

Học xong mọi thứ thì đã là buổi trưa. Lần này Vân Vụ lão nhân đi trước, Hàn Tiểu lẳng lặng nhìn các y bộc xử lý thi thể rồi khiêng đi. Nàng lê hai chân mềm nhũn ra khỏi phòng, rốt cuộc không nén được, nôn một trận.

“Tỷ tỷ!”, một cái khăn đen đưa tới, Hàn Tiểu ngẩng đầu thấy khuôn mặt lo lắng của Hàn Nhạc. “Thành chủ đại nhân nói, tỷ học y cực khổ, đệ đệ đến đón tỷ”.

Hàn Tiểu nhận lấy khăn, xúc động muốn khóc nhưng trước mặt đệ đệ cố ép xuống, nàng gắng tươi cười: “Không sao, tỷ chịu được”.

Hàn Nhạc nắm tay nàng, thấy bàn tay lạnh như băng thì lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ, bệnh của đệ tốt lên rồi, tỷ không học y không được sao?”, gấp nàng vừa học xong đã nôn, người làm đệ đệ như hấn đây thật đau lòng.

“Không được, tỷ tỷ nhất định phải học, phải học thật giỏi. Nhất định không để cho người khác dùng y thuật để hại người, nhất định không thể để người ta xem thường, nhất định không thể để người ta nói không xứng với...”.

Chương 49: Một lòng cứu người

Hàn Tiểu và Nhạc Nhạc trở về Nham trúc, đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hàn Nhạc nhờ chuyện vui dạo trước đã biết được tỷ tỷ phải học cái gì nên lần này cũng chẳng nhao nhao đòi ăn thịt, ngoan ngoãn ngồi xới cơm cho tỷ tỷ. Nhưng hôm nay Hàn Tiểu thực sự nuốt không vào, nàng ăn hai thìa cơm với vẻ mặt sầu não rồi lại nghĩ tới Ngôn Sam và Lâm Chi, nghĩ tới chuyện Hàn Nhạc phải vô duyên vô cớ chịu khổ, nghĩ tới những lời Vân Vụ lão nhân nói với nàng, nghĩ tới dụng cụ phẫu thuật nội tạng.

Nhiếp Thừa Nham thấy thế bèn quay sang nói với Hàn Nhạc: “Nhạc Nhạc, ngươi đến ăn cơm cùng Khôi Dương đi”.

Hàn Nhạc nhìn tỷ tỷ, “Dạ!” một tiếng, nghe lời cầm bát cơm chạy đi. Nhiếp Thừa Nham phất tay gọi người hầu đến dọn thức ăn trên bàn xuống, Hàn Tiểu giương mắt nhìn, chịu đựng nỗi chua xót trong lòng, nói: “Chủ tử, nô tỳ không sao đâu, người cứ ăn phần của người đi”.

“Ta vừa uống chén canh nên giờ cũng không thấy đói”. Hấn nắm lấy tay nàng, bàn tay lạnh ngắt làm hấn khẽ nhủ mảy. Dẫn Hàn Tiểu về phòng, hấn để nàng nằm nghỉ trên giường một lúc: “Ngủ một giấc đi, nàng mệt rồi”.

Hàn Tiểu lắc đầu: “Bài học buổi sáng còn chưa được sửa lại”.

“Đầu óc nàng bây giờ không minh mẫn nữa, sửa sang cái gì chứ. Ngủ đi, trời sập còn có ta lo mà”.

Thấy Hàn Tiểu còn hơi do dự, hấn quát: “Ta cùng nàng ngủ một lát, được không? Đêm qua trần trọc cả đêm như vậy vẫn chưa ngủ được chút nào đâu đây”.

“Làm ồn đến ngài sao?”, Hàn Tiểu trong lòng có chút áy náy. Nhiếp Thừa Nham cười cười, vỗ vỗ đầu nàng: “Cũng không đến mức làm ta không tài nào

ngủ được. Ngủ một lát đi cho khỏe”.

Hàn Tiểu bị nói như vậy, dụi dụi mắt, thực sự gỡ bỏ hết mọi phiền não nằm lên giường. Nhiếp Thừa Nham tự cởi giày của mình ra, dùng một tay chống ngồi lên trên giường để nằng dựa vào người hắn, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho thật kỹ, vỗ về: “Nhắm mắt lại đi”.

Hàn Tiểu nắm chặt bàn tay hắn, nhắm mắt lại nhưng đầu óc vẫn quay cuồng, ngẫm nghĩ, mí mắt lại run lên. Nhiếp Thừa Nham thở dài, ôm nằng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng Hàn Tiểu, nói với nằng: “Nếu trong lòng cảm thấy không thoải mái có thể kể cho ta nghe”.

Hàn Tiểu cắn môi một lúc lâu, rốt cục cũng mở lời: “Nô tỳ hận ông ấy, nô tỳ hận thân y tiên sinh. Sao ông ấy có thể làm như vậy? Nhạc Nhạc vẫn còn là một đứa trẻ, sao ông ấy có thể hạ thủ. Nô tỳ nên thay Hàn Nhạc trút giận, nhưng nô tỳ vẫn muốn học y với ông ấy. Nô tỳ suy ngẫm lại từng chút một, nô tỳ không thích như vậy nhưng nô tỳ vẫn làm. Nô tỳ sợ, chủ tử, nô tỳ rất sợ, nô tỳ đã hạ quyết tâm là phải học cho thật tốt nhưng nô tỳ lại không muốn Nhạc Nhạc bị coi thường, nô tỳ không muốn bị người khác nói là không xứng với người. Trước kia nô tỳ không như vậy đâu, nô tỳ thay đổi rồi. Nếu là trước kia nơi nào làm nô tỳ cảm thấy ghét, nô tỳ sẽ mang Nhạc Nhạc rời đi ngay. Nhưng nô tỳ thay đổi rồi, biến thành loại người không có ý chí như vậy. Hôm nay lúc giải phẫu Ngôn Sam, trong đầu nô tỳ vẫn còn suy nghĩ nếu không giải phẫu cho tốt, không học hành cho đáng hoàng thì ông ấy có thể sẽ không dạy mình nữa!”, nằng vừa gạt lệ vừa nói ra những lời lộn xộn nhưng Nhiếp Thừa Nham nghe vẫn hiểu.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, không được khóc. Nằng giỏi lắm. Đừng sợ!”.

“Không đâu, chủ tử. Trước kia nô tỳ học y là vì muốn trị bệnh cứu người nhưng bây giờ mọi chuyện lại thay đổi hoàn toàn”.

“Người trưởng thành rồi thì cũng sẽ phải thay đổi thôi, đó là chuyện bình thường. Nằng để ý xem ta có như vậy không? Chuyện này chẳng có gì kì quái cả”.

“Không đúng, không đúng. Chủ tử không phải là người xấu. Mục đích học y của nô tỳ không phải là để làm chuyện xấu. Nô tỳ sợ mình sẽ giống như những đệ tử đó của thân y tiên sinh, nô tỳ không muốn thay đổi. So với bây giờ, ngày xưa vẫn tốt hơn, dù mệt, dù khổ nhưng nô tỳ sống rất vui vẻ. Cuộc sống hiện giờ tuy thoải mái hơn nhưng nô tỳ cảm thấy nó không được vui như ngày xưa”.

“Tiểu Tiểu à, ngày xưa ta thấy dịu dàng, xinh đẹp như Vân Nhi là tốt nhất, thích hợp với ta nhất. Nhưng từ khi bị gãy chân trải qua bao nhiêu khó khăn ta lại cảm thấy có một người can đảm, quật cường, thiện lương như Tiểu Tiểu ở bên cạnh là tốt nhất. Ta thay đổi không có nghĩa là Vân Nhi trong quá khứ không tốt, cũng không có nghĩa là Tiểu Tiểu như bây giờ không tốt. Chỉ là vì trải qua rất nhiều chuyện nên tâm tình chẳng còn giống như trước nữa. Cho nên ta mới nói, nếu bây giờ bắt ta phải chọn ta sẽ chọn nằng, vì nằng là nằng của hiện giờ. Nằng hiểu được ý của ta chứ? Nằng thay đổi không có nghĩa là trong quá khứ hay hiện tại không tốt, đó là do nằng đã trưởng thành. Bây giờ nằng dũng cảm nhưng không hề lỗ mãng, thiện lương nhưng không hề ngu muội. Nằng vẫn là nằng mà thôi!”.

Hàn Tiểu ngẫm nghĩ một lúc lâu, sau đó hít hít mũi, lại dụi dụi mắt, mắt húng nói: “Chủ tử đưa ví dụ chẳng hay chút nào, nô tỳ không thích nghe Vân Nhi gì đó đâu”.

Đây là lần đầu tiên nằng nói thể với hắn, Nhiếp Thừa Nham vui mừng không thôi, hắn nhéo nhéo cái mũi của Hàn Tiểu, chọc ghẹo: “Không thích nghe thì sao, người ta thực sự xinh xắn, dịu dàng hơn nằng nhiều”.

“Nhưng nô tỳ dũng cảm, kiên cường hơn nằng ấy nhiều!”, nằng phồng má lên nói, hiếm khi Hàn Tiểu để lộ ra vẻ nữ tính của mình.

Nhiếp Thừa Nham cười ha ha: “Đúng, nằng dũng cảm nhất, là Tiểu Tiểu của ta dũng cảm, kiên cường nhất”.

Hàn Tiểu dựa đầu vào lòng ngực của Nhiếp Thừa Nham, im lặng một hồi rồi nói: “Vân Nhi cô nương ở thế giới bên kia chắc chắn sẽ gặp được người tốt”.

“Ta cũng nghĩ như vậy!”, Nhiếp Thừa Nham thấp giọng nói: “Khi ta vừa được cứu trở về, ngày nào cũng nghĩ, nằng ở bên kia sống có tốt không, nằng ấy có hận ta không? Ta hy vọng nằng ấy sẽ sống tốt, sẽ quên được ta, quên đi người đàn ông vô dụng đã khiến nằng ấy phải bỏ mạng. Lòng ta đầy hồ thẹn và đau lòng, vô cùng thương tâm, khi ấy ta nghĩ dù sao ta cũng không thể tiếp tục sống, nếu chết đi, cho dù là âm tào địa phủ nhất định sẽ đi tìm nằng ấy, bảo vệ thật tốt, miễn cho nằng ấy lại gặp điều bất trắc”.

Hắn đang hồi tưởng tâm tình của mình khi ấy thì bỗng thấy trước ngực đôi bàn tay trắng mềm như phấn: “Thành chủ đại nhân, không phải đã nói không thích nghe ngài nhắc đến Vân Nhi gì đó sao”.

Nhiếp Thừa Nham nở nụ cười, cúi đầu nhìn nằng chu chu miệng, một bộ dạng đang ghen tức, nhìn không được bèn cắn lên cái miệng nhỏ nhắn của nằng một cái: “Hừ, rõ ràng nằng là người gọi chuyện ra để ta ôn lại, giờ còn nhân cơ hội định tội thế sao?”.

“Dù sao thì nô tỳ cũng không thích nghe!”, nằng ngáp một cái, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

“Chủ tử!”, nằng gọi hắn: “Lúc trước ngài nói muốn tìm ra chân tướng, là muốn báo thù sao?”.

“Đương nhiên!”, Nhiếp Thừa Nham hí hóp đôi mắt lại: “Mọi khổ đau của ta không thể không minh bạch, Vân Nhi cũng không thể chết uổng mạng như thế được”.

“Thế còn nô tỳ? Đừng bỏ rơi nô tỳ!”.

“Sẽ không đâu, nha đầu ngốc. Ta ở ngay bên cạnh nằng đây, dù làm gì đi chăng nữa thì chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau”.

“Còn Nhạc Nhạc nữa”.

“Ừ, còn cả Nhạc Nhạc nữa”.

Hàn Tiểu an tâm rồi, không hỏi thêm một câu nào nữa, nhắm hai mắt lại, lần này là muốn ngủ thật.

“Chủ tử!”.

“Ủm?”, hần nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc còn vương trên mặt Hàn Tiểu, giúp nàng chỉnh lại chăn.

“Nô tỳ thích gọi người là chủ tử, gọi A Nham thực sự là không quen”.

“Gọi nhiều rồi sẽ quen thôi”.

“Vậy cứ gọi là chủ tử như trước được không? Nô tỳ không muốn sửa lại”. Hai từ đó cứ như kim châm đâm thẳng vào tim nàng, càng không muốn xa rời hần thì nàng sẽ lại càng để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó.

“Được, tùy người”, lão già nghĩ có thể dùng hình thức bên ngoài để làm khó hần, có thể dùng cấp bậc, lễ nghĩa để trói buộc hần thì làm to rồi. Hần ở cùng Tiểu Tiểu, chỉ cần hai người vui vẻ, cuộc đời dài như vậy, mấy chuyện lễ nghĩa gì gì đó cứ từ từ chờ đến lúc nàng nguyện ý là được. Lúc trước hần rất muốn chứng minh với ông ta rằng mọi chuyện mình đều có thể nắm được hết trong tay, hần có thể làm những chuyện mà ông ấy không thích nên mới vội vàng mang Vân Nhi rời đi, chưa kịp chuẩn bị cho tốt. Sai lầm như vậy, hần tuyệt đối sẽ không phạm thêm một lần nào nữa.

Hàn Tiểu đang ngủ, Nhiếp Thừa Nham nhìn gương mặt nàng lúc đang yên giấc, nghĩ đến chuyện nàng bị lão nhân kia làm cho đau lòng, khổ sở, tâm tình của hần hơi phức tạp. Ông ta tình nguyện dạy y thuật cho Hàn Tiểu, giúp nàng thực hiện lý tưởng sống của mình, ông ta cũng chính là người đưa nàng đến bên cạnh hần,... Chuyện tốt nhất mà ông ta làm được cho hần trên đời này e là chỉ có mỗi chuyện này.

Hàn Tiểu ngủ một giấc thẳng đến khi mặt trời xuống núi mới dậy ăn cơm, tinh thần thoải mái, tâm tình cũng phấn chấn hẳn lên. Nàng cảm thấy Nhiếp Thừa Nham thực sự rất lợi hại, chỉ một lát thôi mà đã giúp nàng xua đi được những muộn phiền trong lòng. Hàn Tiểu hạ quyết tâm, phải phấn chấn lên, phải cố gắng chịu khổ, đang ngồi sửa soạn lại bài học thì đã thấy y phó của Vân Vụ lão nhân đến gọi nàng: “Hàn cô nương, thần y tiên sinh mời người đến chẩn viện ngay”.

Hàn Tiểu lo lắng, không biết có chuyện gì nữa, nhanh chóng ôm thùng thuốc chạy đi, Hạ Tử Minh vẫn theo sau nàng như thường lệ, Nhiếp Thừa Nham liếc mắt một cái, Hoắc Khởi Dương liền gọi thêm hộ vệ đi theo.

Hàn Nhạc đang học bài bên cạnh Nhiếp Thừa Nham, thấy thế cũng tò mò chạy ra ngoài xem xét, Nhiếp Thừa Nham vỗ vỗ đầu Hàn Nhạc: “Đừng quậy, lo học đi. Đến giờ Ngọ mọi người sẽ về thôi”.

Hàn Nhạc chu miệng, ầm ức nói: “Là thành chủ đại nhân với tỳ tỳ đóng cửa phòng mãi không chịu ra, không ai chỉ ta học, nên mới phải đến chơi cùng với các vị đại hiệp, ta còn luyện võ đó, ta rất chăm chỉ mà”.

Hàn Nhạc với Nhiếp Thừa Nham vẫn ngồi ở đấy, một lớn một nhỏ cầm sách đọc. Hàn Tiểu lo sợ nên cũng chạy nhanh đến chẩn viện: “Xảy ra chuyện gì? Thần y tiên sinh có phân phó gì không?”, nàng hỏi người y bộc đang dẫn đường nhưng người đó vẫn giữ im lặng, không nói một câu, còn bước đi nhanh hơn trước. Hạ Tử Minh ở ngay bên cạnh Hàn Tiểu, cố gắng giữ khoảng cách giữa nàng với người y bộc kia, Hàn Tiểu không nhận được câu trả lời, chỉ có thể tự nhủ thăm đến nơi rồi nói sau.

Thấy chẩn viện ở ngay trước mắt rồi, người y bộc giữ yên lặng cả quãng đường đi bỗng nhiên xoay người: “Đã tới!”, rồi quỳ xuống trước mặt Hàn Tiểu: “Hàn cô nương, thần y tiên sinh bắt Xuyên Cốc uống độc Lục Sương. Xuyên Cốc vốn là bạn thân của ta, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lên núi, trên ngọn núi này sợ chỉ có cô nương mới có năng lực cứu Xuyên Cốc, xin cô nương hãy cứu hần một mạng!”.

Hàn Tiểu kinh ngạc: “Sao lại là độc Lục Sương?”.

Y bộc đó nói: “Thần y tiên sinh nói độc chứng của Lâm cô nương vẫn chưa hoàn toàn được chữa khỏi, ông ấy phải thử nghiệm lại phương pháp giải độc. Xuyên Cốc không phải là dược phó, hần cũng không phải là người thử nghiệm thuốc nhưng thần y tiên sinh lại chọn hần làm người thử độc...”. Y bộc đó lại dập đầu một cái: “Hàn cô nương, thần y tiên sinh chỉ muốn thử thuốc, chỉ có cô mới thực tâm cứu người, chỉ có cô nương mới có năng lực cứu hần, cầu xin cô nương hãy cứu hần”.

Hàn Tiểu không kịp nghe hần nói hết, nàng nhanh chóng chạy vào chẩn viện, cái hòm thuốc rất nặng, chạy rất vướng víu, nàng chỉ có thể ôm trước ngực chạy, vào đến bên trong chẩn viện. Không khí trong viện quả nhiên là không giống trước, có hai người đang đứng trong gian phòng lúc trước chữa trị cho Lâm Chi, Hàn Tiểu chợt nghĩ chính là chỗ này, nàng chạy vọt vào trong, quả nhiên hai người đứng trước cửa tự động dạt ra cho nàng vào.

Hàn Tiểu vào phòng, thấy một người trẻ tuổi đang nằm trên giường, miệng hần bị nhét khăn, hần đang dùng sức cắn, sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán nổi rõ lên, tứ chi run rẩy.

Vân Vụ lão nhân mặt không biến sắc, đứng kế bên nhìn Xuyên Cốc đang giãy dụa đau đớn. Thấy Hàn Tiểu thở hổn hển chạy đến, ông ta lạnh lùng nói: “Người đã đến rồi à? Ta giao hần cho người, thử xem biện pháp nghiên cứu lúc trước có dùng được không? “.

Hàn Tiểu buông hòm thuốc xuống, bắt mạch cho Xuyên Cốc, hỏi gấp: “Ông hạ độc nhiều hay ít? Có cầm máu không? Đã chuẩn bị thuốc chưa?”, giọng

nói của nàng không vui, cũng không nhìn đến Vân Vụ lão nhân. Ông ta cũng chẳng giận, nói lượng độc và phương pháp cứu chữa đã dùng ra sau đó lại đưa cho nàng hai đơn thuốc: “Phần phía sau giao cho người, toa thuốc này ta cũng đã sai y bộc đi chuẩn bị”, ông nói xong liền bước ra phía sau đứng xa xa nhìn bọn họ vậy vùng như những người ngoài cuộc.

Hàn Tiểu cũng không quan tâm đến ông ta, nàng bắt mạch xong, nhìn miệng vết thương sau đó lại nhìn sơ qua toa thuốc, rút năm cây kim châm cứu trong hòm thuốc ra, bắt đầu châm cứu, mạch phụ dương rồi đến huyết thượng, một lát sau Xuyên Cốc cũng không còn đau đớn như vậy nữa, thân thể cũng bớt run rẩy.

“Châm cứu giảm đau?”, Vân Vụ lão nhân hơi trầm ngâm: “Chiều này dùng rất tốt nhưng thực ra chẳng có tác dụng gì cho việc giải độc. Người không cần làm những chuyện thừa thãi”.

Hàn Tiểu không nhìn ông ta, quay sang đặt bút viết vài chữ lên toa thuốc của Vân Vụ lão nhân: “Nếu có thể giảm bớt đau đớn cho người bệnh thì đó không phải là chuyện thừa. Chiều giảm đau này là thần y tiên sinh dạy cho, Hàn Tiểu xin cảm tạ”.

Vân Vụ lão nhân giật giật mi, nửa ngày cũng không nói, dáng vẻ nàng kiêu ngạo nhưng cũng đầy khiêm nhường. Hàn Tiểu ngoác ngoác người y bộc ban nãy dẫn đường cho nàng lại, hỏi: “Người tên gì?”.

Y bộc kia liếc nhìn Vân Vụ lão nhân một cái, đáp lời: “Tiểu nhân tên Xuyên Khương”.

“Xuyên Khương, phiền người đi một chuyến tới hiệu thuốc, đưa toa thuốc này ra rồi nhanh chóng lấy dược liệu đem đi sắc, càng nhanh càng tốt”.

Xuyên Khương kia hoảng sợ, vừa len lén nhìn Vân Vụ lão nhân vừa nhỏ giọng nói: “Hàn cô nương, toa thuốc này là do thần y tiên sinh viết ra, không được sửa”.

“Vi sao toa thuốc mà thần y tiên sinh viết ra lại không được sửa? Lúc này thần y tiên sinh cũng nói, người bệnh này từ nay về sau là do ta phụ trách, tại sao ta lại không thể làm chủ, không thể làm chủ phương pháp điều trị thì sao có thể phụ trách được?”, Hàn Tiểu hùng hồn đáp trả, lý lẽ rõ ràng, rành mạch: “Toa thuốc của thần y tiên sinh có thể giải độc một cách nhanh chóng nhưng Xuyên Cốc này dạ dày bị nhiệt, thận hư, mệt mỏi, dùng thuốc giải này sẽ gây tổn thương lớn cho thân thể hần, giải độc xong thì thân thể cũng suy yếu nên ta mới phải điều chỉnh lại vài vị thuốc, giải độc chậm lại một chút mới phù hợp. Nhanh đi lấy thuốc rồi sắc ngay đi, càng nhanh càng tốt”.

Xuyên Khương cầm phương thuốc trong tay, vẻ mặt cực kì khó xử nhìn thần y tiên sinh, Hàn Tiểu đứng lên lớn giọng quát: “Người không tin ta sẽ cứu hần sao? Người không tin ta có năng lực cứu hần sao? Ngay cả đến can đảm đi lấy thuốc cũng không có thì người sao có thể là huynh đệ tốt của hần được chứ? Người nhìn thấy bộ dạng đau đớn hiện giờ của hần, người còn có tâm tư kéo dài thời gian sao?”.

Xuyên Khương cắn môi cầm đơn thuốc chạy vụt đi, Vân Vụ lão nhân đứng trong góc phòng rót cuộc cũng lên tiếng: “Đừng nói là ở núi Vân Vụ, ta từ khi xuất sư hành nghề y đến nay đã bao nhiêu năm, chưa từng có ai dám sửa lại đơn thuốc ta kê đâu”.

Hàn Tiểu hít sâu một hơi, quay đầu nhìn ông ấy: “Đơn thuốc mà thần y tiên sinh kê là đơn thuốc để giải độc, còn đơn thuốc mà Hàn Tiểu kê là đơn thuốc để cứu người”.

Vân Vụ lão nhân nhìn nàng chằm chằm sau đó thần nhiên nói: “Xem ra có người làm chỗ dựa cho người nên cũng chẳng cần sợ sệt nữa. Hy vọng phương thuốc người đưa ra cũng đáng tin, dùng được như người vậy”.

Hàn Tiểu không trả lời, nàng quay đầu đi giúp Xuyên Cốc khám bệnh. Nàng đã chứng minh được phương thuốc và phương pháp chữa trị của mình có tác dụng. Chưa đầy ba tháng, Xuyên Cốc khỏi hần, việc này khiến toàn núi Vân Vụ chấn động. Trọng điểm không phải là vì Hàn Tiểu giải được độc mà là vì nàng đã cam đảm sửa lại đơn thuốc của Vân Vụ lão nhân. Cả ngọn núi xôn xao, lúc này Nhiếp Thừa Nham mới ra tay, hỏi han mọi chuyện, quản giáo mọi thứ, làm như mình là người đứng đầu. Vân Vụ lão nhân vẫn để Hàn Tiểu theo mình nghiên cứu y học, không hề quan tâm gì đến chuyện đó. Nhiếp Thừa Nham nói gì tổng quản Bạch Anh cũng đều nghe theo, giúp đỡ mọi việc.

Mọi người trên núi rớt cuộc cũng xác định, núi Vân Vụ quả nhiên là đã thay đổi rồi.

Chương 50: Ba mỹ nhân gặp nhau

Lúc Nhiếp Thừa Nham tiếp quản núi Vân Vụ đã kiên quyết thay đổi vài chuyện. Trong đó, chuyện làm người trên núi phản ứng kịch liệt nhất đó là sửa lại quy củ đối với bệnh nhân lên núi cầu chữa. Lúc trước bệnh nhân cầu chữa đều phải viết thư cầu chữa, trong thư viết tình trạng bệnh nhân và thư đảm bảo của đại phu khác rồi đưa lên, để Vân Vụ lão nhân quyết định có nhận bệnh nhân này hay không. Nếu nhận, mấy đại đệ tử sẽ sắp xếp bệnh nhân này cho một người phụ trách. Vân Vụ lão nhân chỉ để ý đến bảo đảm chữa bệnh, còn tiếp chữa và chăm sóc, rất nhiều việc vẫn do đệ tử của ông hoàn thành. Cho nên những chuyện như bệnh nhân này có chữa trị được hay không, có thể thu được bao nhiêu, có thể sử dụng thuốc gì, đều có liên quan đến việc đại phu phụ trách có thể thu được bao nhiêu tiền xem bệnh. Thái độ làm người của Vân Vụ lão nhân rất nghiêm chỉnh, các đồ đệ đương nhiên không dám làm xằng bậy, vì vậy quang minh chính đại theo tình trạng bệnh và thuốc được dùng, thời gian bình phục... mà tính thu nhập hợp tình hợp lý, những thứ này đương nhiên có ảnh hưởng đến lợi ích của các đại phu.

Nhiếp Thừa Nham bảo Bạch Anh đưa tất cả tư liệu của các đại phu cho hần, sau khi xem hết tất cả, nhìn qua tất cả mọi người một lần, tra hỏi rõ tình trạng của các đại phu, sau đó tuyên bố rằng Vân Vụ lão nhân thường xuyên bế quan, vì vậy từ nay chuyện sắp xếp nhận chữa bệnh sẽ không phải do Vân Vụ lão nhân và đại đệ tử phụ trách, mà sẽ do Nhiếp Thừa Nham thành lập Bách Kiêu nhận thư cầu chữa, đợi Nhiếp Thừa Nham xác định núi Vân Vụ có thể chữa trị được mới thu tiền chữa bệnh rồi sắp xếp để lên núi.

Quy củ này bị đông đảo đại phu phản đối, Trần Dung là người đầu tiên nói không phục. Hần dẫn vài sư đệ đến tìm Vân Vụ lão nhân, chỉ trích Nhiếp

Thừa Nham đang muốn ngăn bệnh nhân lại trong thành Bách Kiêu, làm suy yếu sức ảnh hưởng của núi Vân Vụ, hơn nữa ngăn cản bệnh nhân lên núi là ngăn cản tiền bạc, việc chi tiêu của núi Vân Vụ phải làm thế nào?

Vân Vụ lão nhân không nói gì, nhưng lại phái người mời Nhiếp Thừa Nham qua, nói rằng chúng đại phu rất bất mãn với quy định mới của hân, bảo hân giải thích qua một chút. Về mặt Trần Dung lúc trắng lúc xanh, không nghĩ rằng Vân Vụ lão nhân lại vạch trần sự việc ngay trước mắt thế này, trong đầu cảm thấy không ổn. Rốt cuộc một tiểu phó hồi báo rằng công tử đã nói, hân đã là chương sự, nếu có bất mãn có thể tìm hân nói, nào có chuyện bảo chương sự là chủ tử như hân phải sang để nghe lời bất mãn. Lời này được báo lại, làm đám người Trần Dung đều tối mặt.

Hiển nhiên Vân Vụ lão nhân không quan tâm chú ý đến tâm tình của đồ đệ mình, hân giờ tay ngăn lại, nói: “Các người cũng nghe thấy rồi, A Nham nói có chuyện gì thì trực tiếp đi tìm hân thương nghị, hân không muốn tới, thì các người phải qua đó. Đi nghe một chút xem hân nói như thế nào, trở về báo lại với ta”.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, lại còn phải trở về bẩm báo với sư phụ? Lần này không đi thì không được. Nhưng nếu đi lại có nghĩa là bản thân bất mãn, muốn tạo phản. Như vậy sau này làm sao sống được?

Mấy người về mặt chán nản đi theo tiểu phó dẫn đường tên là Áp Tổng đến Nham trúc, một đoàn người vẫn còn đang suy nghĩ phải làm thế nào bây giờ, thì đã đến nơi rồi. Nhiếp Thừa Nham căn bản không cho bọn họ cơ hội để nói những lời thừa thãi, đã nói thẳng: “Ta tiếp nhận núi Vân Vụ, lão đầu đã nói yêu cầu, điều kiện để nhận chân của núi Vân Vụ không được thay đổi. Điều kiện này các người cũng biết, nếu không phải là bệnh tình vô phương cứu chữa thì sẽ không trị, không có một ngàn lượng tiền xem chân thì không trị, không vừa mắt thì không trị, sau khi chữa khỏi phải đáp ứng ba điều kiện”. Nhiếp Thừa Nham gõ nhẹ tay lên tay vịn ghế, ngữ điệu không nhanh không chậm: “Ta muốn hỏi các người, vì sao điều kiện hà khắc như thế mà bệnh nhân vẫn hi vọng có thể lên núi chữa bệnh?”. Máy đại phu đứng một bên im lặng không đáp lại, Nhiếp Thừa Nham “hừ” một tiếng, hỏi, Trần Dung rốt cuộc không nhịn được lớn tiếng nói: “Đó là do y thuật núi Vân Vụ chúng ta cao siêu, chỉ cần lên núi thì nhất định có thể khỏi bệnh”.

“Không sai, người nói đúng”. Nhiếp Thừa Nham sáng khoái tán thành như vậy thực khiến cho A Dung sững sốt, nhưng sau đó Nhiếp Thừa Nham còn nói tiếp: “Chỉ cần lên núi thì nhất định có thể khỏi bệnh, nhưng đó là lúc có lão đầu ở đây. Bây giờ lão đầu quyết định bề quan, ai có thể bảo đảm những bệnh nhân đang nguy kịch kia nhất định có thể khỏe lại?”.

Mấy vị đại phu ta nhìn người, người nhìn ta, không ai dám đảm bảo. Nhiếp Thừa Nham lại nói tiếp: “Các người hoàn toàn không hiểu được, ta cũng có chỗ khó xử của ta. Lão đầu rất coi trọng sĩ diện, núi Vân Vụ này thật vất vả mới gây dựng được danh hiệu đệ nhất thần y, nếu như bị hủy đi trong thời gian hân bề quan, đợi đến lúc hân ra ngoài làm sao để báo cáo lại? Nếu không thì thế này đi, chỉ cần trong các người có người bằng lòng chịu trách nhiệm, bảo đảm làm cho bệnh nhân đi cầu chân đều có khỏi bệnh mà xuống núi, tuyệt đối không hủy hoại danh tiếng của núi Vân Vụ, ta cũng sẽ không tốn công lựa chọn bệnh nhân cho các người nữa, thế nào?”.

Không đợi cho những người này nói, Nhiếp Thừa Nham đã nói tiếp: “Tất nhiên, nếu người bệnh không thể trị khỏi được, chết tại núi này, để người nhà họ có được công đạo, người nào trị bệnh người đó sẽ cùng chết theo để chịu trách nhiệm, thế nào?”.

Đã như vậy thì ai còn dám nói gì? Đây rõ ràng là đang đe dọa. Nhiếp Thừa Nham cười mà như không nhìn lướt qua nét mặt của bọn họ, nói tiếp: “Các người tài nghệ không bằng người, không thể giống như lão nhân kia, nhưng chớ suy nghĩ quá nhiều, cứ làm theo căn dặn, đừng phạm sai lầm là được. Xà nhà không phải ai muốn cũng có thể làm được”.

Mọi người bị hân làm nghẹn không nói nên lời, Trần Dung khề nghiêng răng nói: “Hôm nay, sư phụ toàn tâm toàn ý dạy y thuật cho Hàn cô nương, đối với đồ đệ chúng ta cũng không được như thế, trọng trách này phải nên để cho chân truyền vô cùng tâm đắc của người là Hàn cô nương đảm nhận mới phải”.

Nhiếp Thừa Nham cười lạnh lùng: “Trần đại phu là nhị đệ tử của lão đầu nhà ta, thời gian theo lão đầu học y là dài nhất, hôm nay lại nói chân truyền tâm đắc nhất là một tiểu nha đầu mới lên núi hai năm kia, Trần đại phu nói mà mặt không đỏ, ta nghe mà không cảm thấy có chút gì là xấu hổ. Còn nữa, lão đầu kia dạy như thế nào, dạy những gì, các người đi hỏi hân là được, ở nơi này của ta mà xấu hổ thì có ích gì?”.

Đại phu hai bên một trái một phải kéo vạt áo của Trần Dung, ý bảo đừng nên tức giận nữa. Hai ông cháu này thật giống nhau, đều là ngoài mặt cười mà trong lòng không cười giáo huấn người ta, xem xem bọn họ đi vào vấn đề như thế nào? Cả hai đều rất ăn ý mà đổ trách nhiệm lên đầu đối phương. Bọn họ ngoài mặt dường như bất hòa, nhưng ai biết bọn họ có phải đã ngầm có giao hẹn gì hay không.

Sắc mặt mọi người đều rất khó coi, hôm nay làm ầm ĩ như vậy, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, sư phụ không thể nào là chỗ dựa của bọn họ. Bây giờ công tử nắm quyền, sau này sợ là thật sự sẽ không có kết quả gì tốt đẹp. Nghĩ thế, mọi người đều cáo lui.

Nhưng Nhiếp Thừa Nham lại nói tiếp: “Ta có lời muốn nói cho mọi người hiểu rõ. Vừa rồi Trần đại phu có nhắc tới Tiểu Tiểu nhà ta, ta nghĩ mặc dù trong lòng mọi người đều biết, nhưng ta lo có một số người đầu bị lừa dối nên không hiểu rõ, vì vậy vẫn nên nói rõ thì hơn. Lúc đầu Tiểu Tiểu là do lão đầu tìm về để làm y phó nha đầu, nhưng bây giờ không giống lúc trước, nàng là người trong lòng của ta, ở đây có vài kẻ có suy nghĩ hèn hạ trong đầu, ta tuy không quản được suy nghĩ của các người, nhưng cũng đừng để cho ta nghe thấy các người nói gì không sạch sẽ. Còn nữa, nàng đã là người trong lòng ta, ta đương nhiên sẽ bảo vệ nàng, con người ta khuyết điểm không ít, một trong số đó là cực kì bao che khuyết điểm, vì vậy các người cũng chớ nên tổn sức tức giận, không cần phải bới móc khuyết điểm và chuyện phiền phức của nàng, nàng gây ra chuyện gì, ta cũng sẽ thay nàng gánh chịu. Ta nói như thế, các người đã rõ chưa?”.

Còn có thể không rõ sao? Vài người mau chóng hành lễ rồi lui đi. Hôm nay Hàn Tiểu đã là cao đồ không nhập môn của thần y tiên sinh, vừa là người trong lòng của công tử, trái phải đều có lợi cho nàng, bọn họ không thể chọc vào được.

Hàn Tiểu không rảnh rỗi để quan tâm đến nhân phẩm những người này, đâm đá nhau từ trước đến nay cũng không phải là điểm mạnh của nàng, có Nhiếp Thừa Nham giúp đỡ, nàng có thể chuyên tâm nghiên cứu y thuật. Vân Vụ lão nhân đã nói rất nhiều với nàng về các chứng bệnh khó chữa, nàng xem qua rất nhiều điển tịch y học quý giá, nàng chính tay chữa trị cho những bệnh nhân bệnh nặng đến núi Vân Vụ cầu y. Nàng cũng thường chạy đến

tranh bệnh nhân của các đại phu khác trong thành Bách Kiều để tích lũy thật nhiều kinh nghiệm chữa bệnh thực tế. Trong lòng nàng nghi hoặc mình gặp gấp như vậy liệu có làm trái ước nguyện ban đầu hay không, nhưng Nhiếp Thừa Nham lại nói, giữa lúc phù hợp thuận tiện, việc gì phải cố chấp chuyện ban đầu đã đặt ra. Dao có thể giết người, cũng có thể cứu người, cách dùng dao như thế nào làm sao có thể áp đặt. Vì vậy làm điều ác không phải do dao, là do nhân tâm.

Tất cả đều tại tâm mà thôi.

Lúc Nhiếp Thừa Nham nói lời này, Hàn Tiểu nghe thấy mà tròn mắt: “Chủ tử, những lời như vậy không giống như lời chủ tử có thể nói”.

Mặt Nhiếp Thừa Nham dần nóng lên, nếu theo tính tình của hắn, phải nói là chỉ cần có con dao nhỏ trên tay, muốn giết người sẽ giết, muốn cứu người sẽ cứu, chỉ cần chính mình thoải mái là được. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại thích giảng giải cho nàng nghe. Hắn mạnh miệng: “Ta lớn hơn người vài tuổi, từng trải cũng nhiều hơn người vài phần, đương nhiên phải nghĩ thấu đáo lý hơn người”.

Quả nhiên Hàn Tiểu cảm thấy rất có ích, liên tục gật đầu: “Đó là, đạo lý con dao của chủ tử, quả nhiên đã suy nghĩ thấu suốt”.

Thấu suốt? Hắn mài dũa nàng lại càng thấu suốt. Chỉ là nha đầu kia không biết quý trọng, được hắn cổ vũ tinh thần, liền chỉ một mực biết rằng trước khi Vân Vụ lão nhân đi, phải học thật nhiều, luyện thật tốt. Bọn họ cũng không biết lão nhân khi nào thì rời khỏi núi, vì vậy Nhiếp Thừa Nham cũng để cho Hàn Tiểu dốc sức nghiên cứu học tập.

Nhiếp Thừa Nham cũng thường xuyên xuống núi, hắn cần sắp xếp lại sự vụ của thành Bách Kiều và chuyện tiếp nhận núi Vân Vụ, lại còn áp chế tất cả những người không thuận theo trên núi này, hai phía đều vô cùng bận rộn, Hàn Tiểu ở cùng một phòng với hắn, gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Nhiếp Thừa Nham vì vậy mà phiền muộn không chịu được, hắn thực sự hoài nghi có phải lão đầu có ý sai bảo, cố ý làm ra vẻ muốn đi xa, lừa hắn và Hàn Tiểu quay vòng vòng? Nhưng người hắn phải đi truyền tin tức về rằng, Vân Vụ lão nhân viết sách về phương pháp giải độc Lục Sương rồi sai người đưa đến Đại Mạc. Hành động này là để đáp trả lại việc khiêu khích tranh danh hiệu đệ nhất, đúng là phong cách của lão đầu, có lẽ chuyện đến Đại Mạc cũng cần phải xác thực.

Nhiếp Thừa Nham cho một số người xuống núi, có người là tự nguyện, có kẻ không tình nguyện nhưng bị buộc phải đi, cũng có một phần bị sai đến thành Bách Kiều làm việc. Mà chuyện làm Hàn Tiểu kinh ngạc chính là, người thỉnh cầu tự nguyện rời đi lại có cả Liên Kiều. Liên Kiều nói nàng đã lên núi được mấy năm, nàng ở trên núi cũng không học được gì, làm nha đầu ở đâu cũng có thể làm, vì vậy người nhà hối thúc nàng trở về. Liên Kiều là một trong vài bằng hữu thực sự của Hàn Tiểu trên núi này, nàng phải đi khỏi thì cũng hơi tiếc. Nhưng người ta đã quyết định, nàng cũng không tiện giữ lại, chỉ chúc Liên Kiều sau này mọi thứ thuận lợi, còn dặn Liên Kiều sau này nếu gặp khó khăn, nhất định phải đến núi Vân Vụ tìm nàng.

Liên Kiều nhìn nàng thật lâu, cuối cùng ôm lấy Hàn Tiểu: “Nếu gặp lại không có chuyện gì tốt, vậy thì tốt nhất không nên gặp lại nữa”.

Liên Kiều rời đi khiến Hàn Tiểu buồn vài ngày, điều càng làm cho nàng buồn hơn là Hàn Nhạc theo Nhiếp Thừa Nham xuống núi vài ngày, hôm nay về lại lên lút báo với nàng một tin: “Tỷ, có một vị công chúa, tên là Như Ý, rất hung hăng. Bây giờ đang ở lý trong phủ thành chủ đại nhân không chịu đi”.

Hàn Tiểu ngẩn ra, Như Ý công chúa? Đã xa nhau lâu như vậy rồi, sao lại tới?

Hàn Nhạc thần bí cười nói: “Tỷ, đệ nghe nói, công chúa này đã sắp hai mươi rồi, là một bà cô, nàng ta vì thành chủ đại nhân mà không chịu gả. Lần này quay lại, sợ là muốn đánh một trận sau cùng. Tỷ, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuống núi, cướp thành chủ đại nhân về”.

Hàn Tiểu lập tức thoái thác: “Mấy phương thuốc chữa bệnh trong tay ta vẫn còn chưa sắp xếp xong...”.

“Cái gì? Thành chủ đại nhân vẫn không quan trọng bằng mấy đơn thuốc đó sao?”. Hàn Nhạc xoay người lại, trầm thi: “Xong rồi, xong rồi, thành chủ đại nhân, không phải là ta không muốn gọi người là tỷ phụ, nhưng thực sự là địa vị của người quá thấp, còn không có thứ hạng kia”.

Hàn Tiểu thờ dãi: “Đệ nói bậy cái gì đó?”.

Hàn Nhạc ôm một cánh tay Hàn Tiểu nói: “Tỷ, tỷ yên tâm, lòng đệ luôn hướng về tỷ, tuyệt đối sẽ không nói lại với thành chủ đại nhân, không để hấn có cơ hội nổi giận”. Nó nghĩ lại, lại nói: “Có điều, hấn rất dễ kiếm cơ nổi giận, nếu thật sự nổi giận, tỷ cũng không thể đỡ cho đệ”.

“Tỷ có nói là không quan tâm chủ tử bao giờ, đệ có gì để mà tỏ cáo”.

“Phải không? Vậy thì quá tốt, quan tâm là tốt rồi. Vậy bây giờ chúng ta nên xuống núi”. Hàn Nhạc không cho nàng cơ hội cự tuyệt lần nữa, như một làn khói vọt ra ngoài cửa, gọi Hạ Tử Minh: “Đại hiệp, nhanh chuẩn bị một chút, ta và tỷ tỷ xuống núi”.

Hàn Tiểu xoa mặt, đệ đệ này, dù sao cũng không nên gọi to mấy vị anh vệ đại hiệp, may mà mọi người nghe đều hiểu hấn đang gọi ai. Nàng bị nó kéo theo đi xuống núi, gặp được chủ tử thì nàng phải nói thế nào? Chẳng lẽ lại nói vì người sắp bị đoạt đi, nên nó tỷ đến để giữ lại?

Mãi cho đến khi xe ngựa dừng trước cửa Nhiếp phủ, nàng vẫn không nghĩ thông vấn đề này, đang cảm thấy không được tự nhiên, không muốn vào cửa, đã nghe thấy Hàn Nhạc nhảy xuống xe ngựa trước, hỏi: “Người là ai?”.

Hàn Tiểu ló đầu ra nhìn, ồ, sao lại có một cô nương đứng trước cửa Nhiếp phủ, mặt to yêu kiều, mặt đẹp như ngọc, đúng là một giai nhân thanh tú. Nàng ta nhìn lướt qua từ xe ngựa đến Hàn Tiểu, rồi lại nhìn đến Hàn Nhạc đang mang về mặt cảnh giác, nói rõ ràng: “Ta tới tìm Nhiếp Thừa Nham Nhiếp thành chủ”.

Về mặt Hàn Tiểu tan vỡ, trong ngực có vị chua dâng lên. Trong phủ có một công chúa, trước phủ có một mỹ nhân đang đứng, còn có một tiểu nữ phò là

nàng vội vã từ trên núi đuối đến, chủ từ nhà nàng rút cuộc đã gặp được bao nhiêu hoa đào?

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Chương 51: Long Tam phu nhân

Hàn Nhạc đương nhiên đối với nữ nhân chạy đến tìm tỷ phu tương lai này không mấy hảo cảm, hai tay khoanh trước ngực, miệng nhếch lên làm bộ dạng của tên tiểu ác bá: “Thành chủ đại nhân không phải cứ muốn gặp là có thể gặp”.

Nàng kia như cười như không, dường như cảm thấy Hàn Nhạc rất thú vị, phóng khoáng hỏi: “Vậy theo ngươi, phải làm sao mới có thể gặp?”.

Hàn Nhạc nhú mày, lại đánh giá nàng một lượt từ trên xuống, hỏi: “Ngươi trước tiên nói đã, ngươi là ai?”.

“Vậy ngươi cũng nói đi, ngươi là ai? Nếu thân phận ngươi không xứng, vậy chẳng phải ta đã giới thiệu bản thân vô ích rồi sao?”.

Lại còn dám phản vấn hần, Hàn Nhạc ngẩng cao đầu, ngao khí đáp: “Ta là quân sự đắc lực nhất sau này của Thành chủ đại nhân, ngươi muốn gặp hần, còn phải qua được cửa ải của ta”.

Nàng liền chấp tay: “Thì ra là tiểu quân sự đại nhân, thất kính rồi”. Giọng nàng hàm chứa ý cười, không gấp cũng không bức.

Hàn Tiểu đi tới, xoa đầu đệ đệ, bảo hần bớt nghịch ngợm, nàng hỏi: “Cô nương là người phương nào, vì việc gì mà đến tìm Thành chủ đại nhân?”.

“Ta...”. Nàng kia đảo mắt, lộ ra vẻ tinh nghịch, nhưng ngữ khí lại có vẻ bất đắc dĩ: “Có người nói ta là Phụng Ninh, thiếu phu nhân của Long Tam”.

Hàn Tiểu sùng sốt, chẳng lẽ là vợ Long Tam? Lại còn “có người nói”? Hàn Nhạc ở một bên reo lên: “Đã là vợ Long Tam, vậy thì chính là người đã có tướng công, sao còn tìm Thành chủ đại nhân?”.

Phụng Ninh nở nụ cười, chìa tay định xoa đầu Hàn Nhạc: “Thằng bé này thật thú vị, sao mà cả thân mùi dấm*?”.

*Mùi dấm (dấm chua): ghen tuông.

Hàn Nhạc bĩu môi, đầu vẹo sang một bên không cho nàng sờ. Người này nói năng thật vô nghĩa, cái gì mà một thân dấm chua. Hần chẳng phải vì tỷ tỷ mà sốt ruột sao, thấy tỷ tỷ bị y học mê hoặc, không chú tâm đến Thành chủ đại nhân, lỡ như bị nữ nhân khác cướp đi mất thì phải làm sao?

Hộ vệ Diệp Trúc của Hạ Tử Minh và Hàn Nhạc lúc Phụng Ninh chia tay ra đã tiến lên một bước, thấy nàng ta không có ý xấu, lúc này mới bỏ qua. Ý nghĩ của Hàn Tiểu khác với Hàn Nhạc, nàng nghe là Long Tam phu nhân, liền nghĩ rằng Long Tam có chuyện quan trọng gì đó nhờ nàng ta đến tìm chủ tử bàn. Vì vậy nàng vội vã kêu nô bộc ngoài cửa đi thông báo, nhưng nô bộc chưa kịp vào, Trần tổng quản đã chạy ra ngoài, thì ra ông ấy nghe nói tiểu công tử lên chạy về trên núi, đưa Hàn cô nương về rồi, ông liền ra ngoài xem thế nào.

“Hàn cô nương, người về rồi?”. Quả nhiên là tỷ đệ họ đều đứng ngoài cửa, Trần tổng quản đương nhiên không dám trộm trể, vội vàng kêu họ vào phủ. Người được gọi là Phụng Ninh cũng không khách khí, đợi Hàn Tiểu giới thiệu nàng với Trần tổng quản xong cũng đi vào trong.

“Hàn cô nương ngồi xe cực khổ, về phòng nghỉ ngơi trước đã, ta đi dẫn dò nhà bếp thêm chút món ăn”. Lời này của Trần tổng quản vừa nói ra liền bị Hàn Nhạc phản đối: “Bọn ta không về phòng, tỷ tỷ, chúng ta đi hoa viên, Thành chủ đại nhân chắc chắn ở đó”. Hàn Nhạc mấy ngày này nắm rất rõ hành tung của Nhiếp Thừa Nham. Cái vị Thành chủ đại nhân này có lẽ là để tránh hiềm nghi, không muốn ở trong một phòng với nữ nhân, vì vậy nếu muốn gặp hần, nhất định sẽ thấy ở hoa viên. Mà Trần tổng quản mở miệng liền bảo tỷ tỷ về phòng, chứng tỏ Thành chủ đang gặp gỡ vị công chúa đó. Như vậy thì sao được. Hần tìm tỷ tỷ không phải là vì cướp người ư? Không thể về phòng, đến hoa viên mới thỏa đáng.

Trần tổng quản khó xử nói: “Nhạc Nhạc, chủ tử đang có khách quý”.

“Ta biết, ta biết!”. Hàn Nhạc giờ tay, kéo Hàn Tiểu đến hoa viên.

Phụng Ninh đi theo phía sau, nói: “Về phần ta, hai vị tổng quản không cần an bài phòng ở, lát nữa sẽ đi ngay, có điều vẫn cần chuẩn bị một phần cơm tối cho ta, bốn ba cái ngày đường, đói bụng rồi. Còn nữa, các người gặp khách quý hay cái gì nữa có thể chậm chút không, cho ta gặp Thành chủ đại nhân trước, ta có chuyện quan trọng”.

“Chuyện quan trọng gì?”. Hàn Nhạc quay đầu nhìn Phụng Ninh, thiếu chút nữa bỏ quên nàng ta.

“Chuyện này không thể nói cho ngươi biết”, Phụng Ninh lão thần tại tại, tứ bình bát ổn* nói.

*Lão thần tại tại, tứ bình bát ổn: chỉ người luôn ung dung, bình ổn.

“Nhưng nhìn người cũng không giống đang quá gấp gáp?”, Hàn Nhạc rất nghi ngờ, nàng ta một mình đến, bên cạnh ngay cả một tên hộ vệ cũng không có, nào có giống thiếu phu nhân của Long Tam, nói năng cũng rất kì quặc.

Phượng Ninh cười cười, nói: “Đúng vậy, xem ra so với ta người còn sốt ruột hơn. Có điều mọi việc cũng đâu thể nhìn bề ngoài mà phán đoán, đúng không? Tiểu quân sự?”.

Hàn Nhạc đảo con người một vòng, trả lời: “Coi như người có lý, chờ ta đi hoa viên tìm Thành chủ đại nhân, người đồng ý gặp người rồi hãy nói!”. Hàn Nhạc nghĩ, lờ lờ kéo kéo tỷ tỷ như thế này mà đến thật là mất mặt, nói có khách đến, có việc gấp, vậy thì có vẻ chính đáng hơn.

Phượng Ninh cũng không để ý, đáp lại: “Được!”, tiện thể ngồi xuống lan can hành lang, nàng tựa như một mối rã rời, nói với Trần tổng quản: “Cho ta chén nước được không?”.

Trần tổng quản lễ độ: “Phu nhân đi theo ta, có thể đến sảnh thượng nghị ngơi một chút”, Phượng Ninh cười một cái rồi thoải mái đi theo Trần tổng quản.

Hàn Tiểu quay đầu lại nhìn nàng vài lần, nghĩ nàng có chút cổ quái, có điều trong phủ này, đám người Trần tổng quản đều ở đây, nàng ta có muốn nghịch ngợm cũng không được. Nàng cùng Hàn Nhạc đến hoa viên. Nhiếp Thừa Nham quả nhiên ở đó, đang ngồi đối diện với Như Ý công chúa trên bàn đá. Hai người đều không nói chuyện, chỉ ngồi đó, Như Ý công chúa vẻ mặt thương tâm, mà Nhiếp Thừa Nham thì không có biểu cảm gì.

Hàn Nhạc từ xa đã hét to: “Thành chủ đại nhân!”. Hắn ra sức kéo Hàn Tiểu đến chỗ Nhiếp Thừa Nham. Nhiếp Thừa Nham thấy Hàn Tiểu đến, ánh mắt sáng lên, sắc mặt ôn hòa, đưa tay kéo nàng lại gần: “Sao mà chịu bỏ lại đồng sách y rồi?”.

Hàn Tiểu ngoảnh đầu nhìn công chúa, chào nàng một lễ, công chúa âm thầm nghiêng răng, nghiêng mặt sang bên lau mắt, khi quay đầu lại thì đã trở về với bộ dáng kiêu ngạo, ngẩng cao đầu. Hàn Tiểu cũng không biết nên ứng đối với nàng ta thế nào, vì vậy giả ngu nhìn lên bàn, trên bàn bày một bình trà và hai đĩa điểm tâm, nàng nhúm mày.

Nhiếp Thừa Nham lập tức nói: “Ta không uống trà, ta uống nước, không tin nàng hỏi Khởi Dương”. Hắn còn đang uống thuốc, không được uống trà, điểm ấy nàng quan trọng đối nghiêm. Hoắc Khởi Dương ở một bên cười trộm gật đầu, Như Ý công chúa ở sau lưng thì bực bội nhìn Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu bị vị công chúa này nhìn, cảm thấy không được tự nhiên, vội nói với Nhiếp Thừa Nham: “Chủ tử, Long Tam phu nhân tới thăm, có chuyện quan trọng”.

“Tên là Phượng Ninh?”. Nhiếp Thừa Nham sắc mặt nghiêm lại.

Hàn Nhạc ở bên nói lớn: “Đúng vậy, Thành chủ đại nhân, người ta có chuyện quan trọng tới thăm”. Hai chữ “quan trọng” hắn đặc biệt nhấn mạnh, còn như cổ tình mà liếc sang Như Ý công chúa.

Nhiếp Thừa Nham nói với công chúa: “Những điều Nhiếp mỗ nên nói đều nói hết rồi, công chúa cũng nên tự hiểu. Hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai liền khởi hành hồi cung để tránh hoàng thượng lo lắng. Nhiếp mỗ có khách tới gặp, không tiện tiếp công chúa nữa, công chúa cứ tự nhiên”.

Nhiếp Thừa Nham giơ tay lên một cái, Hoắc Khởi Dương hiểu ý đẩy hắn đi, công chúa nhìn bóng lưng của hắn, chợt đứng lên, gọi theo: “Nhiếp đại ca...”.

Nhiếp Thừa Nham không quay đầu lại, chỉ khoát khoát tay, Hoắc Khởi Dương tiếp tục đẩy hắn đi. Hàn Tiểu chẳng biết bọn họ trước đó nói cái gì, theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã thấy công chúa đứng thẳng đờ, viên mắt rung rung, nín chặt đôi môi, dung mạo tuyệt mỹ mà thê lương. Nàng ta nhận thấy được ánh mắt của Hàn Tiểu, vội vàng quay lưng lại, nha hoàn cạnh bên đưa khăn lau, công chúa gạt ra, tự mình lấy tay áo lau nước mắt.

Hàn Tiểu trong lòng thở dài, đi theo Nhiếp Thừa Nham, nhỏ giọng nói: “Nàng ấy khóc”.

Nhiếp Thừa Nham cầm tay nàng: “Làm sao vậy, nàng thấy tội nghiệp nàng ta?”.

“Không, trên đời còn nhiều người nhiều chuyện đáng để khóc hơn rất nhiều, có những chuyện phải tự mình giải quyết, lòng thương cảm của người khác, đối với nàng cũng chẳng có ích gì”. Hàn Tiểu nắm đó cố Hàn Nhạc cầu y, hai tỷ đệ ôm nhau khóc cũng không ít lần, nàng đã sớm hiểu nước mắt không đáng tiền, coi như là để điều tiết tâm tình, muốn thoát khỏi khổ cảnh còn phải dựa vào chính mình.

Nhiếp Thừa Nham xoa xoa tay nàng: “Nàng luôn nghĩ thoáng, ta thấy hiện nay chỉ có mạng toàn bộ y thư đốt đi mới có thể làm nàng khóc, những thứ khác, nàng đều không để tâm”. Giọng hắn chua chua, Hàn Nhạc ở bên cạnh làm bộ hít thở.

“Ta nào có”. Hàn Tiểu trừng dẹt dẹt, giải thích: “Ta nghe xong tình hình, liền hấp tấp bỏ lại y thư chạy tới mà”. Biểu hiện này của nàng chắc cũng đủ quan tâm rồi đi.

Nhưng Nhiếp Thừa Nham chủ người ta còn chưa thỏa mãn, hắn nói: “Nàng nói vậy là nếu như không có chuyện gì, nàng cũng sẽ không tìm tới, đúng không? Ta đã xuống núi mấy ngày rồi?”.

“Ba...”. Hàn Tiểu cười định đáp, Hoắc Khởi Dương đột nhiên ho khan, ngón tay của Hàn Nhạc ngấm chọc sau lưng nàng, Hàn Tiểu vội đổi giọng: “Bổn ngày!”.

“Hừ”. Nhiếp Thừa Nham vỗ tay vịn ghế: “Hai người các ngươi, đi sang bên kia”.

Hàn Tiểu vội nháy mắt cầu cứu Hàn Nhạc, Hàn Nhạc vui vẻ nói: “Thành chủ đại nhân, Long Tam phu nhân còn đang chờ người, nàng có chuyện quan trọng”.

Nhiếp Thừa Nham liếc xéo một cái: “Chuyện quan trọng của vợ nhà người ta chứ đâu phải nhà ta, để cho nàng chờ”. Hắn vung tay lên: “Khởi Dương, dẫn tên nhóc con này đi đi”.

Hàn Nhạc muốn giúp cũng không được, hướng tỷ tỷ nhún nhún vai, ù xu theo Hoắc Khởi Dương đi tới chỗ ngoặt hành lang. Hắn đứng nghe, chẳng nghe được cái gì, liền hỏi: “Đại hiệp, người tai thính nghe xem bọn họ đang nói cái gì?”.

Hoắc Khởi Dương nói: “Ta chẳng nghe thấy gì cả”.

“Gạt người”. Hàn Nhạc không tin, hắn ngăn ra một lúc, nhìn không được, bám vào tường nhìn lên, thấy bộ dạng giáo huấn của Nhiếp Thừa Nham, còn tỷ tỷ Hàn Tiểu cúi đầu khuất phục nghe hắn nói. Hàn Nhạc nghĩ, cái vị tỷ phu tương lai này cũng thực là lợi hại, mắng người mà cũng có thể nhỏ tiếng như vậy.

Nhiếp Thừa Nham dạy dỗ một hồi, chẳng biết Hàn Tiểu nói gì, hắn có vẻ không vui, sau đó Hàn Tiểu cúi xuống, nhẹ nhàng thom một cái vào mặt hắn. Hàn Nhạc chớp chớp mắt, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Nhiếp Thừa Nham kéo gáy Hàn Tiểu, lôi nàng vào trong lòng rồi ra sức hôn.

Hàn Nhạc “A!” một tiếng, vội vàng bịt hai mắt lại, ngấm một lúc lại nhìn không được, ngón tay khẽ tách ra lên nhìn tiếp. Ô nhưng sao mà chả nhìn thấy gì? Hắn đành bỏ hết tay xuống, phát hiện Hoắc Khởi Dương đang dùng tay che mắt hắn, hắn còn chưa kịp kháng nghị đã bị Hoắc Khởi Dương kéo sang chỗ khác, ngăn không cho hắn tiếp tục nhìn lên.

Mặt Hàn Nhạc đỏ lên, bị Hoắc Khởi Dương gõ đầu một cái, trách mắng: “Tên nhóc này đừng có nhìn loạn”.

“Đại hiệp, người là người lớn, người giúp ta đi xem một chút đi”.

“Ngươi lại dám nhìn lên, coi chừng bị chủ tử biết, trừng phạt ngươi đấy!”.

Hàn Nhạc nghĩ nghĩ, hắn đúng là không dám nhìn nữa, có một tỷ phu hung ác như vậy, thật đúng là không tốt lắm. Ai..

Qua rất lâu, Hàn Nhạc không chờ nổi nữa, đẩy đẩy Hoắc Khởi Dương nói: “Đại hiệp, nếu không ngươi đi đi, xem bọn họ hôn xong chưa?”.

“Không đi!”.

“Thật là, muốn hôn chờ trở về phòng mà hôn, ai đòi lại bỏ người ta ở một bên rồi đi hôn nhau chứ...”. Giọng hắn khá lớn, chưa nói dứt lời đã bị Hoắc Khởi Dương bịt miệng. Hàn Nhạc đột nhiên hiểu ra, vội vàng ngậm miệng. Vừa quay đầu, quả nhiên thấy Hàn Tiểu đang đẩy Nhiếp Thừa Nham đi tới, mặt ửng hồng, không biết có phải đã nghe được lời của hắn hay không. Hàn Nhạc hơi căng thẳng, giả bộ không có chuyện gì, đi đến cạnh xe lăn. Nhưng Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Nhạc Nhạc, ngươi gần đây rảnh rồi sinh hư rồi phải không, lại dám vụng trộm nhìn lên, bài tập của ngươi lát nữa ta phải đích thân kiểm tra mới được”.

Hàn Nhạc vò đầu bứt tai, cuối cùng không biết xấu hổ ôm vai Nhiếp Thừa Nham: “Tỷ phu à, ta đây không phải là vì người sao, nếu ta không dừng cảm quen mình, người làm sao có thể dễ dàng thoát thân từ tay công chúa. Người xem, tỷ tỷ đã đến rồi, có tỷ ấy hầu hạ người, thật là tốt”.

“Ngươi tránh ra”, Nhiếp Thừa Nham đẩy hắn ra: “Đừng lấu cá. Ta với công chúa chẳng có gì cả”. Câu tiếp theo là nói với Hàn Tiểu: “Nàng ấy gần hai mươi vẫn chưa gả đi, cứ kéo dài chuyện hôn sự mãi. Tuy nói ai ai cũng biết vì ta, nhưng ta chưa từng hứa hẹn gì với nàng. Hôm nay hoàng thượng bảo nàng hòa thân, nàng đưa ra điều kiện rồi đến thử lần cuối, nếu ta đồng ý lấy nàng, nàng sẽ không phải gả đến Mạc Bắc”.

“Hòa thân? Phải gả tới Mạc Bắc?”. Hàn Tiểu không hiểu rõ, nhưng nghe có vẻ cũng không phải chuyện gì tốt.

“Tiểu Tiểu, ai cũng có vận mệnh của mình, ta sẽ không trái lương tâm mà cưới nàng ấy. Ngày mai liền để cho nàng hồi cung”. Nhiếp Thừa Nham nói với người bên cạnh, khẳng định mình không hề động tâm chút nào.

Vừa đi vừa nói đã tới phòng khách, Phượng Ninh dường như đợi đã lâu, đang chống cằm nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động liền mở mắt ra, ngồi thẳng lên. Nhiếp Thừa Nham từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá nàng, coi đủ rồi mới hỏi: “Ngươi là Phượng Ninh?”.

“Chắc vậy”, Phượng Ninh cũng chăm chú nhìn Nhiếp Thừa Nham.

Hàn Tiểu thấy kỳ quái, cái cô Phượng Ninh này thật cứ như là không biết mình là ai.”Có người nói”, “chắc vậy”, ngữ khí thật là cổ quái.

Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng nói: “Ngươi chứng minh như thế nào?”.

“Không biết!”. Phượng Ninh trả lời thật thà, lại hỏi: “Chứng minh để làm gì?”. Nàng ta nhìn trái nhìn phải, đáng vẻ vô cùng lo lắng. Rồi móc ra một hộp nhỏ, đưa cho Nhiếp Thừa Nham: “Long gia tam huynh đệ không ở trong phủ, Long phủ bị cướp, bọn họ muốn cướp vật này, ta đã trộm ra ngoài, không biết có thể đưa ai bảo quản. Ta từng nghe Bách Kiêu thành chủ là bạn tri kỉ của Long Tam gia, cho nên mới tới đây”.

Nhiếp Thừa Nham kinh ngạc, Long phủ không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Chương 52: Phu thê Long Tam

Phượng Ninh ném cái hộp lên đùi Nhiếp Thừa Nham: “Vật này cho ngươi, ngươi báo cho Long Tam tới lấy, ta đi trước hai ngày, sau đó sẽ trở lại”.

Nhiếp Thừa Nham cũng không nhìn xem trong hộp rốt cuộc là vật gì, khoát tay chặn lại, Hoắc Khởi Dương liền lắc mình ngăn trước mặt Phượng Ninh, hiển nhiên cũng không định để cho nàng đi.

Phượng Ninh cũng không nóng nảy, chỉ nói: “Những người đó đuổi theo ta, đến thành Thanh Phong ta bỏ rơi bọn họ, đi vòng qua nơi này. Hiện tại nên dẫn bọn họ đi mới phải, nếu không đợi bọn họ đuổi tới nơi này, chẳng phải đem phiền toái đến cho mọi người sao? Chuyện của Long gia cũng để bọn họ giải quyết sao?”. Nàng tựa hồ đối với việc bị đuổi giết cũng không quá sợ hãi, lại nói: “Ta dẫn bọn họ dời đi, rồi trở lại đợi Long Tam, hẳn đến lấy cái hộp thuận tiện đón ta luôn”.

Hàn Tiểu nghe được liền nghĩ, lấy cái hộp thuận tiện đón nàng, vị phu nhân này rất có ý tứ, lại nói về địa vị của mình thấp thê.

Nhiếp Thừa Nham nói: “Nhân tiện Long Tam phu nhân tới Nhiếp phủ của ta cầu trợ, sao ta có thể để ngươi mạo hiểm trở về. Chuyện ở Thanh Phong thành ta sẽ an bài, ngươi ở lại đây nghỉ ngơi đi”.

Phượng Ninh lắng nghe, suy nghĩ một lát, nói: “Cũng tốt, nếu Nhiếp công tử nguyện ý giúp ta chuyện này, ta cũng không từ chối. Vậy phiền ngươi an bài cho ta một gian phòng, và một chút cơm tối, ta rất mệt mỏi”.

Nhiếp Thừa Nham hí hai mắt, mặc dù hết sức nghi ngờ Phượng Ninh, nhưng hắn không lộ thanh sắc, còn dặn dò Trần tổng quản an bài cho nàng, lại phái người đến thành Thanh Phong, theo lời nói của Phượng Ninh, xử lý những người đuổi theo nàng.

Ngày thứ hai, đoàn người của công chúa Như Ý thu dọn hành lý, chuẩn bị như lời Nhiếp Thừa Nham rời khỏi thành Bách Kiều. Lần này rời đi sợ sẽ chẳng có cơ hội trở lại, nàng ta cứ ngây ngốc ngồi trên xe ngựa. Phu xe không có mệnh lệnh cũng không dám lên đường. Trần tổng quản theo lẽ đưa tiễn, mãi không thấy vị khách quý này lên đường, trong lòng cũng có chút khẩn trương. Mong rằng đừng có chuyện gì không may đến, hắn cũng không muốn thông báo cho chủ tử.

Quả nhiên công chúa kia đột nhiên từ trong xe ngựa nhảy ra, hoàn toàn mặc kệ lễ nghi, xông vào trong phủ, Trần tổng quản cả kinh, da đầu run lên, vội vàng phát tay cho người đuổi theo. Cước bộ của mọi người nhanh hơn công chúa rất nhiều, nhưng cũng không ai có can đảm ngăn cản nàng, công chúa Như Ý buồn bực điên cuồng chạy một mạch, xông vào vườn hoa, vốn định xuyên qua hoa viên đến thư phòng, lại không nghĩ đến trông thấy hắn ở đây.

Nhiếp Thừa Nham đang định nói chuyện với Phượng Ninh, cho nên an bài trà và điểm tâm ở sau vườn hoa. Hàn Tiểu đang giã thuốc cho hắn, vừa ngừng đầu lại thấy công chúa Như Ý và đoàn người phía sau nàng ào ào xông vào.

Hoắc Khởi Dương đứng trước Nhiếp Thừa Nham, chặn đám người lại, Hạ Từ Minh đứng bên cạnh, một bộ dáng hộ vệ, Nhiếp Thừa Nham trấn định nắm tay Hàn Tiểu, nói: “Sắp rồi kia!”.

Hàn Tiểu cuống quýt cất bình thuốc, lại không nhìn được nhìn công chúa bên kia, Nhiếp Thừa Nham trấn an vỗ vỗ tay nàng, kéo nàng ngồi xuống. Công chúa Như Ý thấy bọn họ thân mật, không nhìn được liền rơi lệ, nước mắt xẹt qua gương mặt, có vài phần điểm đậm đáng yêu. Nàng làm trò trước mặt mọi người, la lớn: “Nhiếp đại ca, ta thích ngươi, thật lòng thích ngươi. Từ khi mới gặp gỡ lúc ngươi còn khỏe mạnh, hay bây giờ ngươi phải ngồi xe lăn, ta đều thích ngươi. Ngươi không quan tâm đến ta, ngươi sẽ phải hối hận”. Nàng dùng sức lau nước mắt trên mặt: “Ta sẽ không thua bất cứ nữ nhân nào, Tạ Cảnh Vân kia, Hàn Tiểu này, ta sẽ không thua các nàng, ngươi sẽ phải hối hận, chờ coi, ngươi sẽ phải hối hận”.

Nàng một lời nói xong, cũng không đợi ai đáp lại, liền quay đầu đi. Đây có lẽ là chuyện làm nàng mất mặt nhất trong đời, nhưng khi làm xong, lại thấy trong lòng thật thoải mái. Nàng không cam lòng gả cho lão đầu Mạc Bắc, nàng không muốn khuất phục vận mệnh này.

Nhìn công chúa Như Ý náo loạn một hồi sau lại sáng khoái rời đi, Phượng Ninh “Oa” một tiếng sợ hãi, sau đó lại hỏi: “Tại sao nàng lại có bộ dạng bỏ chạy?”.

Hàn Nhạc bộ dáng như một đại nhân giải thích nghi vấn: “Nàng trở về là phải đi hòa thân”.

“Ra là thế!”, Phượng Ninh thật thà gật đầu: “Thì ra là vậy. Có phải nàng muốn gả cho Nhiếp thành chủ? Như vậy có thể không đi hòa thân? Thế thì có thể gả cho Long Tam nha, hiệu quả cũng không khác biệt lắm”.

Nhiếp Thừa Nham đang uống thuốc, nghe vậy suýt chút nữa sặc, vợ Long Tam có chuyện gì vậy? Tuy hắn đã sớm nghe nói bọn họ không hợp, nhưng cũng không có đạo lý đem tương công đẩy ra ngoài như vậy.

Hắn uống vài ngụm đã xong, bát thuốc để sang một bên, hắng giọng một cái, bắt đầu hỏi: “Long Tam phu nhân nghỉ ngơi có tốt không?”.

“Ừm, cũng không tệ lắm”.

“Ngươi lấy đồ để trong hộp làm gì vậy?”, một bản đồ da dê và một con dấu, thật ra thì hôm qua Nhiếp Thừa Nham đã xem qua.

Phượng Ninh cũng lắc đầu: “Ta chưa từng mở ra, chính vì thấy bọn họ muốn đoạt nó mà Long gia lại đem vật kia đi giấu, thật bí ẩn, nghĩ là đồ quan trọng mà ngươi muốn, cho nên ta liền mang nó bỏ chạy”.

“Vừa là đồ quan trọng người muốn, vậy sao người không trở về Long phủ giao cho quản sự, mà lại ngần ngại xa xôi chạy đến chỗ ta đây?”

“Long phủ có nội gián, bằng không sao bọn họ lại biết đồ vật này giấu ở đâu. Ba huynh đệ Long gia cũng không ở đó, ta không dám giao loạn ra, còn nữa, bọn họ một đường đuổi theo ta, ta lại không biết ai khác, chẳng qua từng nghe Long Tam đã nói người là bạn tốt của hắn, cho nên ta mới đến”.

Lời nói của Phụng Ninh coi như hợp lý, nhưng Nhiếp Thừa Nham vẫn không tin lắm, hắn lại hỏi: “Vừa có nội gián trộm vật, lại có người đuổi giết, tại sao người trốn được?”. Điều này rất quan trọng, Phụng Ninh được nuông chiều từ bé, là một cô nương ngang ngược, một thân một mình chạy trốn tới đây, vô luận thế nào hắn cũng không tin.

Phụng Ninh nghịch chén trà, thản nhiên trả lời: “Bọn họ đánh không lại ta”.

“Phụng Ninh!”, Nhiếp Thừa Nham khẳng định nàng có vấn đề, hắn gọi hắn kì danh, lãnh đạm nói: “Người không biết võ công”.

Phụng Ninh mở to mắt sững sờ: “Ta chắc chắn không biết võ sao? Khó trách người trong Long phủ kinh ngạc như vậy...”, nàng còn chưa dứt lời, quả đấm của Hoắc Khởi Dương đã quét đến mặt nàng. Phụng Ninh phản ứng cực nhanh, thân hình phía sau hướng lên, mềm mại như không xương né tránh, ngay sau đó quay lại, đẩy cánh tay của Hoắc Khởi Dương, chớp mắt đã hóa giải chiêu này.

Nàng cũng không tiếp chiến, đỡ quyền này của Hoắc Khởi Dương xong cũng không động thủ nữa, mà không có lệnh của Nhiếp Thừa Nham nên Hoắc Khởi Dương liền lui sang một bên. Phụng Ninh nhún nhún vai, nói với Nhiếp Thừa Nham: “Người xem, ta quả thật biết võ công”.

Nhiếp Thừa Nham trầm mặc chốc lát, Phụng Ninh lại nói: “Ta cũng không có ý gì xấu, người báo cho Long Tam đến nhận, ta ở đây được ăn ở sẽ không chạy, người có thể phái người trông chừng ta. Bọn họ đều nói ta thay đổi, nhưng cái gì ta cũng không nhớ rõ, cũng không biết mình có thay đổi hay không”.

“Người bị bệnh sao?”, Hàn Tiểu vừa thấy nàng có thể nhanh nhẹn tránh một quyền của Hoắc Khởi Dương liền giật mình, bây giờ lại nghe thấy nàng nói cái gì cũng không nhớ rõ, bản năng của thầy thuốc liền xông ra.

“Ừm!”, Phụng Ninh gật đầu: “Nghe nói là ta gặp chuyện xấu liền trốn đi, bị ngã xuống sông, bọn họ tại bờ sông tìm thấy ta, nghĩ ta đừng phải tảng đá dưới sông, trên đầu có thương tích, sau khi tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ”. Nàng thử nghĩ xong, lại nói: “Cũng không hẳn là không nhớ rõ, thỉnh thoảng vẫn có vài đoạn chuyện ngắn linh tinh hiện lên trong đầu”.

Hàn Tiểu nhìn thoáng qua Nhiếp Thừa Nham, thấy hắn gật đầu, liền đưa tay ra bắt mạch cho Phụng Ninh, Phụng Ninh ngạc nhiên nói: “Người là đại phu? Còn có nữ đại phu?”.

Hàn Tiểu cười cười không nói, chỉ chuyên tâm xem mạch, Phụng Ninh cũng tùy nàng, một tay chống cằm: “Rất nhiều đại phu cũng xem rồi, ta cũng uống thuốc thật lâu.” Nói đến thuốc, về mặt nàng chán ghét. Hàn Nhạc ở một bên cũng có cùng suy nghĩ liền gật đầu, Phụng Ninh nhìn rất vui vẻ.

Hàn Tiểu thu tay nói: “Cũng không có gì không ổn”.

“Đừng vậy a, uống thuốc lâu như vậy còn không ổn, những đại phu kia sẽ xấu hổ chết đi”, Phụng Ninh tựa hồ theo thói quen bị chặn đến chân đi, nàng nói: “Bọn họ đều nói ta là nữ nhân hư, ta nghĩ đại khái trước khi mất trí nhớ ta làm ra về quá đáng, hiện nay mới là khôi phục bản tính sao”.

Nhiếp Thừa Nham cũng không thể không nói, quả nhiên Phụng Ninh này cùng Phụng Ninh mà Long Tam từng nói đến không hề giống, làm cho người ta cảm thấy thật kì quái, nhưng quả thật nàng cũng không có ác ý. Dù sao hắn cũng đã phái người đi tìm Long Tam tới, là thật hay giả, đợi Long Tam tới là biết.

Ba ngày sau Long Tam đến. Mà ba ngày này Phụng Ninh biểu hiện rất an ổn, đúng như lời nàng nói, chỉ cần ăn ngon ngủ tốt, nàng suốt ngày có bộ dạng tươi cười, chỉ là lúc nhàm chán sẽ chạy đến vườn tìm bọn nhỏ chơi. Thời gian mới vài ngày nàng đã thành vua của bọn nhỏ ở Nhiếp phủ, Hàn Nhạc cùng bọn nhỏ người ở cũng thích chơi với nàng. Nhưng Nhiếp Thừa Nham cùng Hoắc Khởi Dương cũng hiểu được, thân thủ của Phụng Ninh tuyệt không phải bình thường, nếu đánh nhau thật, sợ là Hoắc Khởi Dương cũng không chiếm được phần thắng.

Long Tam đến xác nhận thân phận của Phụng Ninh, mà cái hộp nàng mang đi đúng là rất quan trọng, tất cả những gì nàng nói đều là thật.

Nhưng hai vợ chồng chung đụng rất kì quái, không thân cận, không bắt hòa, giống như người quen.

“Có phải các người cho rằng ta cùng đám người kia liên thủ đoạt đồ vật của nhà người không?”, Phụng Ninh giọng nói run run, lộ ra chút oan uổng.

“Đúng!”, Long Tam thờ dãi.

“Vậy trở về người thay ta giải oan, nếu không Dư ma ma sẽ phạt ta”.

Tiếng “Dư ma ma” này làm cho Hàn Tiểu cùng Hàn Nhạc cùng nghĩ đến một người, Hàn Nhạc reo lên: “Là đại nương hung dữ kia!”

“Gi, các người cũng đã gặp?”.

Hàn Nhạc dùng sức gật đầu: “Người này ép tỷ tỷ ta làm thiếp của hắn.” Hàn Nhạc chỉ một ngón tay vào Long Tam, Nhiếp Thừa Nham cùng Long Tam hận không thể ném hắn đi.

“Ai nha, thì ra chúng ta là tỷ muội, vậy sao ngươi lại lưu lạc tới chỗ này?”, Phụng Ninh tò mò hỏi.

Nhiếp Thừa Nham đen mặt, quát lên: “Tiểu Tiểu không phải thiếp của tướng công ngươi”.

Phụng Ninh nhìn Nhiếp Thừa Nham một chút, lại nhìn Hàn Tiểu, “à” một tiếng, chuyển hướng nhìn Long Tam trong ánh mắt tràn đầy đồng tình. Long Tam nấp mấy miêng, nói với nàng: “Việc này ban đầu là Dư ma ma thấy ta bị thương nặng, cho rằng nên xưng hi, làm không đúng”.

“Nếu đã là hiểu lầm, hay là để chắc chắn, viết thư từ hôn đi!”, Nhiếp Thừa Nham giận nhưng không thể phát tác, cắn răng nói.

Nói viết liền viết, hai nam nhân này rất ăn ý, chuẩn bị xong giấy bút nghiên mực, Long Tam rất nhanh viết cái “Thư từ hôn”, Phụng Ninh ở một bên trông mắt nhìn, lại không ngừng hâm mộ, không nhịn được nói: “Nếu không, ngươi cũng viết cho ta một tờ đi?”.

Tay Long Tam run lên, thiếu chút nữa viết sai, may mà cuối cùng cũng xong, hẩn ấn tay lên giấy, làm như không nghe thấy. Phụng Ninh lại nói thêm: “Rất đơn giản, ngươi chép theo bản này, đổi tên nàng thành tên của ta là được”.

Long Tam không để ý đến nàng, giao giấy từ hôn, đẩy nàng đi ra ngoài: “Đi thu thập hành lý của ngươi đi, tất cả mọi người đều chờ chúng ta trở về”.

“Ta không có hành lý, thừa dịp giấy bút đều có, ngươi thuận tay viết một tờ nữa đi, không phải nói ta bảy điều đều phạm phải hết sao? Rất nhanh liền xong”.

Long Tam làm như không nghe thấy, còn nói với Nhiếp Thừa Nham: “Nhà ta có việc, bên Đại Mạc tạm thời không có ai giúp ngươi rồi, thám tử bên kia, ngươi phải người qua tiếp nhận đi”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu, hai người nói nhỏ mấy câu, Long Tam quay đầu lại nhìn Phụng Ninh một chút, lại cùng Nhiếp Thừa Nham nói mấy câu, rồi cục cáo từ. Phụng Ninh hơi mất hứng, buồn bã ỉu xiu, cùng tỷ đệ Hàn Tiểu vẫy tay từ biệt, đi theo Long Tam.

Hàn Tiểu có chút lo lắng: “Chủ tử, bệnh của Long Tam phụ nhân ta chẳng không ra, nhưng nàng nói nàng mệt rất nhiều, thỉnh thoảng lại nhức đầu choáng váng”.

“Đầu của nàng có bệnh, đã uống rất nhiều thuốc, sợ cũng không khỏi hoàn toàn, nhưng cũng không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi tốt sẽ không việc gì. Long phủ không thiếu đại phu, ngươi đừng lo lắng”.

Hàn Tiểu gật đầu, trong lòng nghĩ cản trở lại núi để thần y tiên sinh dạy cho, xem xem chứng bệnh mất trí nhớ này làm thế nào mới chữa trị được. Nhưng chờ đến khi bọn họ trở lại núi, lại chỉ thấy phong thư của Vân Vụ lão nhân.

Tựa hồ không muốn cáo biệt, lão nhân chọn thời điểm bọn họ không ngờ được, lặng lẽ rời đi.

Chương 53: Cùng nắm tay

Bức thư của Vân Vụ lão nhân đề tên người nhận là Hàn Tiểu, nhưng Nhiếp Thừa Nham mặc kệ, hẩn mở ra đọc cùng Hàn Tiểu.

Trong thư lão nhân viết ông ấy vốn định đi xử lý chuyện riêng sớm nhưng vì phải truyền thụ y thuật cho Hàn Tiểu nên kế hoạch mới bị chậm lại so với dự tính một năm. Cho nên dù Hàn Tiểu có nghĩ gì đi chăng nữa, trong lòng có thừa nhận hay không thì cũng đã nợ ông ấy hai chữ ân tình. Ông ấy nói sự phụ là người dẫn dắt còn việc học hành cốt ở cá nhân, những gì có thể dạy Hàn Tiểu được ông ấy đều đã dạy cả rồi, còn lại thì phải dựa vào bản thân mình.

Trong thư lão nhân còn nói, chắc hẳn Hàn Tiểu cũng biết mình có thiên phú trời ban nhưng mong nàng hãy hiểu, cái thiên phú đó không phải chỉ mình nàng có. Trên đời này chuyện học hành cũng như chèo thuyền ngược nước vậy, không tiến ắt sẽ lùi, ông ấy nói mình đã từng gặp được một người có tài năng không thua kém gì Hàn Tiểu, y thuật cao minh đến mức ai ai cũng phải trầm trồ khen ngợi, nhưng cuối cùng người đó cũng bị ông ấy bức lui về Đại Mạc. Ông ấy nói, hy vọng Hàn Tiểu sẽ không có cái kết cục như vậy, chuyện gì cũng phải tính toán cho thật cẩn thận, đừng vội tin người cũng đừng có vội mà tin mình.

Ông ấy giao cái viện nhỏ của mình cho Hàn Tiểu, toàn bộ sách, điển tịch*, dược phẩm, đan hoàn* và một ít dụng cụ hành y ở nơi đó Hàn Tiểu có thể tùy ý sử dụng, Vân Vụ lão nhân còn dặn nàng phải cố đọc cho xong hết những cuốn sách ở đó.

*Điển tịch : sách cổ

*Đan hoàn: thuốc Đông y dạng viên

Nhưng vừa nói xong ông ấy lại chuyển sang chuyện khác, nói Hàn Tiểu xuất thân tầm thường, không chống đỡ nổi những chuyện lớn, mà Nhiếp Thừa Nham là người đứng đầu một thành lớn, lại còn thừa kế cả núi Vân Vụ, thân phận hai người hoàn toàn khác nhau, chênh lệch quá lớn, chuyện hai người sau này chắc chắn sẽ không tới đâu. Ông ấy nói đừng nghĩ ông ấy già rồi mà không hiểu chuyện tình yêu nam nữ, chuyện đời người ông ấy đã chứng kiến nhiều, không phải cứ yêu nhau là có thể được ở cạnh nhau. Ông ấy nhấn mạnh, dựa vào lẽ thường, Hàn Tiểu không phải là người phù hợp với Nhiếp Thừa Nham, hy vọng nàng tự hiểu được.

Đừng quên lời thề của các ngươi.

Dòng cuối cùng của bức thư khiến lòng Hàn Tiểu bỗng dưng nặng trĩu.

Nhiếp Thừa Nham xem xong bức thư thì giận dữ, lão nhân này không gặp nhau được cũng không thể để hấn yên hay sao, không thể để hấn vui vẻ được sao. Chỉ cần hấn thích một thứ gì đó, ông ta sẽ lại phá hủy tất cả. Cái gì mà không phải cứ yêu là sẽ được ở cạnh nhau, chẳng lẽ hai người không yêu đến với nhau mới có kết cục mỹ mãn sao? Toàn là những lời vớ vẩn.

Hấn định xé bức thư nhưng Hàn Tiểu lại đoạt lấy: “Đây là bức thư thần y tiên sinh gửi cho nô tỳ, đừng xé!”.

“Bức thư này có gì quý giá mà phải giữ lại chứ?”.

“Không có gì quý giá nhưng phải giữ lại để nhắc nhở!”, Hàn Tiểu gấp lá thư lại một cách cẩn thận, để lên tầng nhất của giá sách, nói: “Thần y tiên sinh nói cũng có phần hợp tình hợp lý. Chủ tử, ta phải đấu tranh!”, nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình: “Rồi sẽ có một ngày, nô tỳ sẽ làm cho thần y tiên sinh phải tâm phục khẩu phục, cảm thấy nô tỳ chính là người thích hợp với người nhất”.

Đôi mắt của Nhiếp Thừa Nham sáng rực lên, không ngờ bức thư này của lão nhân cũng còn có tác dụng tốt.

Hấn nắm lấy tay nàng, xoa xoa gương mặt mình, thủ thủ: “Xứng với ta ư? Nàng muốn xứng đôi như thế nào?”.

Hàn Tiểu nhìn hấn, đỏ mặt, nàng cắn cắn môi, bỗng nhiên nghĩ tới: “Hay là chúng ta dùng bức thư này của thần y tiên sinh làm dấu hiệu ở giá sách, cứ đọc xong một tầng sách thì lại đọc thư thêm một lần nữa cho đến khi đọc xong hết. Thần y tiên sinh chắc cũng sẽ không phản đối”.

Nhiếp Thừa Nham cứng họng, một sách này, học y đến mức ngốc ra luôn rồi. Hấn kéo nàng lại ôm chặt lấy, hôn lên đôi môi nàng: “Ta có chủ ý này rất hay, chúng ta cứ sinh em bé cho thật nhiều, lão nhân kia tự nhiên sẽ không nói gì được nữa”.

Hàn Tiểu xấu hổ nhảy dựng lên: “Này ...”, nàng giả vờ cầm sách chạy ra phía song cửa sổ ngồi đọc.

Nhiếp Thừa Nham nhất quyết không tha, tiếp tục hỏi: “Này cái gì?”.

“Chủ tử!”, Hàn Tiểu chỉ về phía ngoài cửa sổ: “Ngài xem”.

Nhiếp Thừa Nham đẩy xe lăn lại: “Nhìn cái gì thì cũng không có kết quả đâu, đừng hòng đánh lạc hướng ta, chuyện lúc nãy của chúng ta, nàng đang định nói gì hả?”.

Hàn Tiểu không trả lời câu hỏi này của hấn, vẫn chỉ tay ra khung cảnh ngoài cửa sổ: “Thì ra từ chỗ này có thể nhìn rõ được thành Bách Kiều!”, Nhiếp Thừa Nham ngồi bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài, im lặng. Hấn biết, viện này là sau khi hấn xây xong thành Bách Kiều lão nhân kia mới tu sửa lại. Thì ra, từ chỗ này nhìn ra lại có thể nhìn thấy thành Bách Kiều rõ như vậy.

“Chủ tử, người xem, đó chính là Nhiếp phủ”, Hàn Tiểu nhòai người ra khung cửa sổ, Nhiếp Thừa Nham thả lỏng suy nghĩ của bản thân, hấn chợt nhìn thấy hai vết chai bên khung cửa sổ, hấn là do có người hay đứng đây nhòai người ra, cũng phải trải qua một thời gian khá dài mới có thể để lại vết tích này.

Hàn Tiểu nhìn theo ánh mắt của Nhiếp Thừa Nham thấy được vết chai ở đó, nàng thở dài trong lòng, ngồi xỏm xuống tựa vào đầu gối của Nhiếp Thừa Nham, lặng yên nhìn cùng hấn.

Nhiếp Thừa Nham im lặng một lúc lâu, vuốt ve khung cửa sổ nhỏ giọng nói: “Lão nhân tâm địa không tốt, từng hại rất nhiều người, kết quả là có không ít kẻ thù. Trước đây cha mẹ ta đã từng bị kẻ thù của ông ấy hãm hại, ông ấy phải chạy ra ngoài tìm bọn họ mà thực sự là ngay đến thì thể cũng tìm không ra. Ông ấy giết chết kẻ thù hôm đó nhưng nhất quyết không chịu lập bia cho cha mẹ ta, ông ấy tự lừa dối bản thân mình là cha mẹ ta vẫn chưa chết nhưng ta biết là không phải như vậy. Nếu bọn họ còn sống nhất định sẽ vì ta mà trở về”.

Hàn Tiểu đứng thẳng lên, ôm chặt Nhiếp Thừa Nham, hấn cũng ôm nàng, tiếp tục nói: “Cách đây hơn mười năm, chuyện tương tự như vậy lại xảy ra với ta. Tiểu Tiểu, ta thực sự rất hận ông ấy, chính ông ấy đã hại ta thành cô nhi, chính ông ấy đã hại chân ta tàn phế”.

“Người còn có nô tỳ, còn có Nhạc Nhạc, chúng ta là một gia đình!”, Hàn Tiểu bật khóc, nàng hận bản thân mình không có khả năng xóa sạch hết mọi đau thương trong lòng hấn.

“Nhưng ngay cả nàng mà ông ấy cũng muốn cướp từ tay ta. Ta chỉ có nàng, ông ấy biết rõ là ta chỉ còn có nàng ở bên cạnh mà ông ấy cũng muốn tách hai chúng ta ra”.

“Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau, tuyệt đối không bao giờ tách ra. Nô tỳ hứa sẽ không bao giờ bỏ chủ tử lại mà đi đâu, sẽ không để người phải cô đơn thêm một lần nào nữa”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng thật lâu: “Thật chứ? Nàng thề đi”.

“Được!”, Hàn Tiểu ra sức gật đầu: “Trừ khi ngài không còn cần nô tỳ nữa, nếu không thì dù cho nô tỳ có già, có chết đi chẳng nữa thì cũng nhất định sẽ ở cạnh người, nô tỳ thề!”, Hàn Tiểu vùi gương mặt nhỏ nhắn của mình vào lòng bàn tay hấn, thì thầm nhưng lại đầy kiên quyết nói: “Nô tỳ đã từng thề không lấy chồng trước mặt thần y tiên sinh, mà chủ tử cũng đã từng thề vĩnh viễn sẽ không lấy người mà thần y tiên sinh an bài, nô tỳ nghĩ nếu nói một cách nghiêm túc thì nô tỳ chính là người mà thần y tiên sinh đã an bài cho người. Nếu chúng ta tuân theo những lời thề đó thì hai người chết sẽ không toàn thây đâu”.

Nàng ngừng đầu lên cười với hấn, Nhiếp Thừa Nham vừa định nói lời thề đó chỉ là những thứ vớ vẩn mà thôi, không cần phải để ý đến nó, nhưng Hàn

Tiểu lại vươn một ngón tay ra che miệng hán lại, nàng nói tiếp: “Nô tỳ không cần lấy chồng, nô tỳ không cần danh phận, nô tỳ chỉ muốn được ở cạnh người như thế này thôi”.

“Nhưng ta không thể, ta hy vọng nàng sẽ đường đường chính chính mà gả cho ta, không thể để nàng phải chịu ủy khuất”, hán vuốt ve gương mặt nàng: “Ta muốn được thành thân cùng nàng, muốn sinh con với nàng. Ta không quan tâm đến chuyện lão nhân có đồng ý hay không, ông ấy không thể không chế được ta”.

Hàn Tiểu dựa sát vào lồng ngực hán: “Có phần tâm ý này của ngài, là đủ rồi”.

Nhiếp Thừa Nham ôm nàng, ngẫm lại thấy không đúng lắm, lại đẩy nàng ta, trực tiếp hỏi rõ: “Vậy là nàng không lấy chồng sao?”.

“A Nham, tâm ý của ta tuyệt đối không thua gì chàng đâu!”, Hàn Tiểu nhìn hán, đổi lại cách xưng hô gọi A Nham, nàng đứng lên bước đến bên cạnh cửa sổ, vuốt ve khung cửa sổ kia: “Ta không có cha mẹ hay trưởng bối gì cả, nhưng ngài vẫn còn một người trưởng bối, dù thế nào đi chăng nữa thì ông ấy cũng vẫn là ông nội chàng, tuy trong lòng không thích ông ấy nhưng đi xa vẫn nhớ. Chàng ở dưới chân núi xây thành, cố tình đối đầu với thần y tiên sinh nhưng ông ấy vẫn đứng đây, lặng lẽ dõi theo. A Nham, hán là chàng biết ông ấy vẫn luôn lo lắng cho chàng”.

Nàng xoay người lại, ngồi bên chân hán, nắm lấy đôi tay của hán nói: “Làm nô tỳ, ta chăm sóc cho chàng, làm vợ ta cũng vẫn sẽ chăm sóc chàng như thế, không có gì khác nhau cả. Nhưng thần y tiên sinh nói đúng, chúng ta thực sự rất khác nhau, không phải bây giờ yêu nhau là đã tốt. Ta sẽ phải cố gắng để xứng đáng với chàng, chàng cũng phải cố gắng gỡ bỏ hết những khúc mắc của bản thân”.

“Từ nàng ra, ta cũng chẳng còn khúc mắc nào khác nữa”.

“Chàng đem người điều đến điều đi, an bài trên núi dưới núi đủ mọi nơi, chẳng lẽ không phải vì muốn cho bọn chúng lòi đuôi? Chàng vẫn còn truy lùng tên nội gián đó phải không? Chàng nói muốn báo thù, rửa hận, cùng Long Tam điều tra lâu như vậy, nhưng lúc thần y tiên sinh muốn đi Đại Mạc thì chàng lại nhất quyết không thỏa hiệp với ông ấy. Nếu hai người chịu hợp tác với nhau thì tốt biết bao, cứ cứng đầu như vậy chẳng giải quyết được gì”.

Nhiếp Thừa Nham biện minh: “Chuyện báo thù còn phải mất nhiều thời gian, điều quan trọng bây giờ là phải sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa cho hai tỷ đệ nàng”.

“Vậy sao lại tăng thêm số lượng thám tử ở Đại Mạc?”, Hàn Tiểu nói: “Chàng cũng sợ là thần y tiên sinh một đi không trở lại, đúng chứ?”.

“Việc này vốn là ân oán cũ của ông ấy, ta tuy vô tội nhưng lại trở thành nạn nhân, lần này ông ấy đi nếu được việc thì ta sẵn tiện báo thù luôn, đỡ phí thời gian”.

“Thế nếu ông ấy đi không được việc thì sao? Nếu ông ấy cũng giống như cha mẹ chàng, đi mãi không về, chàng không biết rốt cuộc ông ấy ở nơi nào. Chủ tử, chàng thực sự sẽ không đau khổ sao?”.

Nhiếp Thừa Nham nắm chặt tay, cắn răng nói: “Ta sẽ không đau”.

Hàn Tiểu đột nhiên nở nụ cười, nàng nắm tay hán, cúi đầu nhẹ hôn lên đôi bàn tay đó: “Dù chàng có quyết định làm gì đi chăng nữa, thì ta vẫn sẽ luôn ở bên cạnh chàng. Ta chỉ muốn nói, người khác cảm thấy ta không xứng với chàng, ta không để tâm, nhưng thần y tiên sinh cảm thấy ta không xứng với chàng, ta sẽ rất đau lòng, vì ông ấy là ông nội chàng”.

Nhiếp Thừa Nham im lặng không nói, Hàn Tiểu bỗng vươn tay xoa xoa gương mặt hán: “Chàng xem vẻ mặt mình bây giờ kìa, giống y như thần y tiên sinh vậy đó, tính tình của hai người cũng rất giống nhau. Dù chàng không thích thần y tiên sinh nhưng chàng vẫn là cháu đích tôn của ông ấy”.

Nhiếp Thừa Nham hừ một tiếng: “Nha đầu này giống y như Hàn Nhac vậy, giống y như một đứa trẻ, không biết nặng nhẹ, không đầu không đuôi, nhan sắc cũng chẳng thể nói là đẹp, sao ta lại thích nàng được nhỉ?”.

Hàn Tiểu nghe thế nhảy dựng lên, chấp tay ra sau lưng, quay đầu nhìn phong cảnh thành Bách Kiêu qua khung cửa sổ: “Thế chắc là do ánh mắt của chàng tốt hơn ta nhiều!”, Nhiếp Thừa Nham bị nàng chọc ghẹo, giả vờ giận dữ, Hàn Tiểu cười ha ha, chạy đến chỗ giá sách, vươn tay lên chỉ vào những cuốn sách y: “Chủ tử, căn phòng này là cả một gia tài lớn, nô tỳ chính là đầy tớ giàu có nhất trần gian này”.

Nhiếp Thừa Nham cười, hán biết nàng đang rất vui, tinh thần phấn chấn, làm hán nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau, nàng lớn tiếng đáp lại lời hán: “Dạ, chủ tử, nô tỳ ở đây!”, thời gian trôi qua nàng chẳng hề thay đổi chút nào, nàng đã khiến hán làm nhiều chuyện mà trước nay hán chưa bao giờ nghĩ tới.

Hán nói: “Nếu không để ý tới cái lời thề vợ vãn đó, ta sẽ tặng nàng tòa thành dưới chân núi kia, nàng sẽ lại càng trở nên giàu có”.

Hàn Tiểu chống nạnh, bắt chước bộ dáng của thổ phỉ: “Đề thành ở lại, thành chủ thì đuổi đi”.

“Nàng dám!”, hán cười mỉa, tay vươn lên ôm lấy thắt lưng nàng, nhẹ nhàng kéo xuống, để nàng tựa vào lòng mình, hán cúi đầu hôn nàng: “Dám đuổi ta, ta cắn chết nàng”.

Nụ hôn tràn miên, nóng bỏng, Nhiếp Thừa Nham ôm thiên hạ của lòng mình ngay trong căn phòng chất đống kết quả học tập nghiên cứu nhiều năm của ông nội, hán nghĩ đến khúc mắc mà Hàn Tiểu nói, nàng thực sự nhìn thấu tâm can hán, nhưng hán có thể coi bỏ nó được hay không?

Nhiếp Thừa Nham do dự còn Hàn Tiểu lại quyết đoán, nàng sẽ kiên nhẫn làm cho hán phải suy nghĩ thông suốt, nhưng nàng vẫn đặt chuyện trị bệnh cứu người lên hàng đầu, chuyên tâm nghiên cứu y thuật.

Vân Vụ lão nhân đi rồi làm Hàn Tiểu cũng mất đi người chỉ bảo mình, không có ai đứng sau hỗ trợ về y thuật cho nàng, lúc trước mỗi khi có chỗ nào không hiểu nàng vẫn có thể hỏi thần y tiền sinh được. Chuyện này giống như là đang đẩy nàng lên đài chiến đấu, chiến đấu với chính bản thân nàng. Nàng phải vượt qua nỗi sợ hãi không tên, phải tự mình học hỏi.

Ngày hôm đó, thành Bách Kiều đem đến một chuyện phiền toái, có một gã to con đánh xe ngựa vào thành. Hắn đánh xe chạy trên con đường náo nhiệt nhất sau đó hất cái giá trên xe ngựa xuống, có hai người bệnh đang nằm trên đó.

“Ta nghe nói núi Vân Vụ là thánh địa y thuật, nghe nói Vân Vụ lão nhân là giang hồ đệ nhất danh y. Ta đến đây để khiêu chiến!”, trên mặt người đàn ông đó hiện rõ hai chữ lớn “Khiêu chiến”, lại lớn giọng nói: “Sư phụ ta cũng là thiên hạ đệ nhất danh y, danh sư xuất cao đồ*, năng lực của ta cũng chẳng kém cỏi gì nên cố tình đến đây tìm một đệ tử của Vân Vụ lão nhân. Mời họ thi trị bệnh với ta, ai y thuật cao, trị bệnh nhanh khỏi thì người đó thắng”.

*Danh sư xuất cao đồ: Thầy giỏi thì đào tạo ra trò cũng giỏi

“Thắng rồi thì sao?”, có người đứng đó tò mò hỏi, người khác đã nhanh chân chạy đi báo tin cho thành chủ.

“Thắng tức là y thuật cao hơn. Người trong thành Bách Kiều này đều là đại phu, mọi người làm nhân chứng thì càng tốt”.

Mọi người nhìn nhau, nhỏ giọng bàn tán.

Người kia đứng hai tay chống nạnh, giọng vang như chuông: “Đệ tử của Vân Vụ lão nhân, mau mau ra nghênh chiến”.

Chương 54: Chuẩn bị khởi hành

“Là ai đến thành chúng ta gây chuyện?”. Thanh âm vô cùng vang dội của một người trẻ tuổi từ phía sau đám người truyền đến, mọi người đang đứng vây xem liền chữa ra một lối đi.

Đại hán* kia ngẩng đầu lên nhìn, thấy người đang nói là một tên nhóc mới mười ba mười bốn tuổi, khinh thường vung tay lên: “Trẻ con đi chỗ khác chơi”.

*Đại hán: người đàn ông cao lớn, vạm vỡ.

Đứa nhóc kia chính là Hàn Nhạc, nó khoan thai đi từng bước nhỏ đến, nghiêng đầu, ra vẻ nói: “Lẽ nào mẹ ngươi chưa dạy ngươi, chớ có dùng mắt chó để nhìn người khác sao?”.

Đại hán kia bị sỉ nhục, bỗng chốc nổi giận: “Ngươi mắng ai?”.

Hàn Nhạc vỗ vỗ cằm: “Đây đâu phải mắng, nét mặt ta ôn hòa thế này, chỉ có thể gọi là giễu cợt, không gọi là mắng”.

“Bà nội ngươi, hôm nay lão tử không giáo huấn ngươi, lão tử không phải họ Lỗ”. Đại hán kia nắm tay thành một quyền lao tới, Hàn Nhạc cũng không sợ hãi, bình tĩnh đứng đó, cú đấm của đại hán còn chưa kịp chạm tới, hộ vệ Diệp Trúc bên cạnh đã tóm chặt nắm đấm của hắn sau đó đẩy ra, ném hắn lùi ra.

Đại hán hiển nhiên không ngờ bên cạnh tiểu công tử này lại có người bảo vệ, hắn híu hóp mắt, quan sát Hàn Nhạc một lần nữa, hỏi: “Ngươi là ai?”.

Hàn Nhạc nói: “Dù sao cũng không phải họ Lỗ”.

Đại hán bỗng chốc ghen lại, hắn: “Ngươi...” cả nửa ngày, cũng không biết nói tiếp thế nào.

“Được rồi, được rồi, đùa với ngươi một chút thôi. Đã lớn tuổi rồi, sao vẫn còn dễ bị kích động như vậy chứ?”. Hàn Nhạc liếc hai bệnh nhân đang nằm trên xe ngựa phía sau đại hán kia, nói: “Ta là tiểu tổng quản nhà Nhiếp thành chủ thành Bách Kiều, ngươi đến thành chúng ta gây sự, là muốn gì?”.

Đại hán giọng nói không nhỏ: “Ta cũng không phải là muốn đến gây sự, ta là vì hâm mộ danh tiếng mà đến, muốn đến khiêu chiến với danh y đệ tử của Vân Vụ lão nhân”.

“Ồ, tiền đồ này sao có thể chỉ khiêu chiến với đồ đệ được, ngươi trực tiếp tìm sư phụ của bọn họ so tài, nếu thắng, danh tiếng sẽ càng vang dội”.

“Vậy không được, người phải biết tự lượng sức mình, bản lĩnh của ta thế này, so ra còn kém sư phụ, đương nhiên cũng kém xa Vân Vụ lão nhân, ta chỉ cầu có thể thắng đồ đệ của người là tốt rồi, như vậy trong lòng ta sẽ cảm thấy thoải mái, sư phụ ta cũng cảm thấy tự hào”.

Hàn Nhạc nhún nhún mày, xoa nhẹ cằm, còn biết nói rằng phải biết tự lượng sức mình, xem ra không phải là người ngu ngốc, nhưng kéo theo hai người bệnh đến địa bàn của người khác khiêu chiến, ngốc nghếch nhưng cũng có chút năng lực.

“Vậy ngươi nói xem, sư phụ ngươi là ai? Nếu ngươi thua, thì sẽ thế nào?”.

“Sư phụ ta chính là Giang Nam y thánh Thạch Thiên, nếu ta thua, sẽ trở về học lại cho thật tốt, rồi lần sau sẽ quay lại”.

Lần sau quay lại? Mọi người đang vây xem bàn tán ầm ĩ, còn nữa, nếu để cho hắn thắng thì bớt phiền phức, nếu để hắn thua, không phải mọi người sẽ lần lượt đến gây chuyện sao.

Đại hán kia không thêm để ý tới phản ứng của bọn họ, chỉ hét lớn: “Mời đệ tử của Vân Vụ lão nhân ra đấu một trận”.

“Ngươi cho bọn họ dùng thuốc gì?”. Bất thành linh, giọng nói của một cô gái trẻ tuổi truyền đến từ phía sau, đại hán quay đầu lại, nhìn thấy một cô nương mười sáu mười bảy tuổi đang cầm cổ tay bắt mạch cho bệnh nhân trên xe ngựa.

“Đi đi, tiểu cô nương đừng âm ỉ chen vào”, đại hán phất tay một cái cản người lại, trong thành này kỳ quái thật, tiểu hài tử nào cũng thích nhiều chuyện.

“Tỷ tỷ!”. Hàn Nhạc hai mắt sáng lên, lớn tiếng gọi, chạy thật nhanh đến chỗ Hàn Tiểu.

Mọi người xung quanh cũng chào hỏi: “Hàn cô nương!”.

Đại hán nhìn thái độ của tất cả mọi người, trong lòng sinh nghi, hỏi: “Ngươi từ đâu đến?”.

Hàn Tiểu suy nghĩ một lát, đưa ra câu trả lời ôn hòa nhất: “Ta là nô tỳ của Nhiếp thành chủ, Hàn Tiểu”.

Đại hán lướt qua một lượt thần sắc của mọi người xung quanh, xem ra nàng không nói sai, mọi người rất cung kính với nàng, đoán rằng cô nương này chắc là người được sủng ái bên cạnh Nhiếp thành chủ. Nhưng hắn không phải muốn tìm tiểu tổng quản của thành chủ, cũng không phải là sủng tỳ của thành chủ, hắn muốn tìm đồ đệ của Vân Vụ lão nhân.

Đại hán ngửa cổ ra sức rống lên: “Đệ tử của Vân Vụ lão nhân, ra đây đấu một trận”.

“Ngươi cho bọn họ dùng thuốc gì?”. Hàn Tiểu vẫn cứ hỏi chuyện này, thể trạng, tuổi, mạch tượng, chứng bệnh rõ ràng giống hệt nhau, tìm được bệnh nhân như vậy không dễ, phải duy trì thể trạng của bọn họ như vậy lại càng khó.

Đại hán trợn mắt: “Nói ra thì ngươi cũng không biết, Nhiếp thành chủ không cần cho các người đến cản ba người bọn ta lại, ta không phải đến để gây sự, chỉ muốn so tài luận bàn y thuật một chút. Ta đã suy xét kỹ rồi, hai bệnh nhân này, thể chất và chứng bệnh giống hệt nhau, ai chữa được người đó thắng”.

“Ngươi tên gì?”. Hàn Tiểu lại hỏi.

“Ta là Lỗ Trực!”. Đại hán lại hét lên: “Đệ tử Vân Vụ lão nhân, rốt cuộc đến bao giờ ngươi mới chịu ra ngoài”.

“Lỗ Trực, ngươi từ đâu đến? Đã đi bao lâu rồi? Hai người này ngươi cho dùng thuốc gì?”. Hàn Tiểu hỏi tiếp.

“Từ trấn Bình Nghĩa đến, đã đi ba mươi tư ngày rồi, hai người này uống thuốc gì, hừ, ta không nói cho ngươi biết”. Lỗ Trực hất đầu, ra vẻ nói: “Ta muốn gặp được đệ tử của Vân Vụ lão nhân mới nói”.

“Ba mươi tư ngày?”. Hàn Tiểu hơi biến sắc, nàng lấy túi châm mang theo bên người, lấy ra hai cây kim, cắm lên người mỗi bệnh nhân một cây, sau đó hướng đến đám đông đang đứng vây xem nào nhiệt nói với một vị đại phu: “Lý đại phu, hai bệnh nhân này mắc bệnh tim, đường dài xót này như vậy sợ là không chống cự được lâu nữa, ta sẽ nhanh chóng đưa bọn họ đến hiệu thuốc của ông, đợi bọn họ tỉnh, rút châm ra, trước tiên cho ăn một ít Ôn tâm hoàn”.

Lý đại phu bị gọi tên, không thể thoái thác, vội vã đáp ứng, hiệu thuốc của hắn ở ngay bên cạnh, xoay người đi an bài mọi chuyện.

Lỗ Trực nhìn tiểu cô nương muốn động đến bệnh nhân của hắn một cái, bỗng nổi giận: “Ai cho ngươi động vào, ta thật vất vả mới tìm được hai bệnh nhân có mạch tượng bệnh chứng giống nhau, để cho bọn họ duy trì tình trạng như vậy suốt cả đoạn đường, ngươi có biết ta vất vả thế nào không? Ta giữ lại bọn họ để cùng tỷ thí với đệ tử của Vân Vụ lão nhân, ai cũng không được động vào”.

Hàn Tiểu nhíu mày: “Ngươi chỉ biết mình cực khổ, tim, dạ dày, đường ruột của hai người này đều có bệnh, ngươi dằn vò bọn họ như vậy, chẳng lẽ bọn họ không chịu khổ? Tình trạng như vậy, nếu không phải là bất đắc dĩ, tốt nhất là không nên đi đường dài xót này, cho dù muốn lên đường, cũng phải điều trị làm chậm lại, nhưng ngươi lại không làm, vẫn chỉ kê đơn thuốc để cho bọn họ duy trì bệnh trạng, lòng nhân từ của ngươi đâu? Còn không biết xấu hổ tự xưng là đại phu”.

Lỗ Trực bị nói như vậy, đương nhiên cảm thấy xấu hổ, hắn áp ứng giải thích: “Ta chỉ một lòng nghĩ chọn hai người như vậy để tỷ thí công bằng, không đi đường dài tới đây, sao có thể tìm được đệ tử của Vân Vụ lão nhân, đây chỉ là tạm thời không chu đáo, ai nói ta không có lòng nhân từ, ta là đại phu, đương nhiên phải có”.

Hàn Tiểu không để ý đến hắn, dẫn dõ người bên cạnh giúp một tay đưa hai bệnh nhân đến hiệu thuốc của Lý đại phu, Lỗ Trực thấy không ai để ý tới hắn, còn muốn đưa bệnh nhân của hắn đi, nổi nóng, bước lên muốn nắm cánh tay Hàn Tiểu giữ lại, mới vừa bước đến gần người nàng, liền bị một cái roi dài quất lên tay hắn một tiếng “soạt”, Lỗ Trực giật mình, nhanh chóng xoay người lui về phía sau, bảo vệ tay, tay áo bị rách một góc nhỏ.

“Ngươi thử động vào nàng xem!”. Nhiếp Thừa Nham nhận được tin chạy đến, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, tức giận muốn dùng roi đánh nát tay của đại hán này. Lúc trước nếu dám xác láo, nhất định sẽ làm vậy, nhưng hắn ở cùng với Hàn Tiểu một thời gian dài, bỗng nhiên lại suy nghĩ rằng người kia là đại phu, trong đầu cũng không có ý niệm gì, thấy hắn cũng chưa phạm sai lầm gì lớn, vì vậy chỉ dùng roi hù dọa qua một chút rồi thôi.

“Thành chủ đại nhân!”. Mọi người chung quanh đều hành lễ, Lỗ Trực rốt cuộc biết người này từ đâu tới, thảo nào ngồi trên ghế mà cũng có khí thế như vậy. Lỗ Trực vội vàng chấp tay thi lễ: “Xin ra mắt thành chủ đại nhân, ta là Lỗ Trực, từ trấn Bình Nghĩa dẫn theo hai bệnh nhân có bệnh như vậy, muốn cùng tỷ thí một chút y thuật với đệ tử của Vân Vụ lão nhân”.

“Y thuật không phải dùng để so sánh, ở nơi này của ta, không có ai muốn tiếp nhận yêu cầu tỷ thí của ngươi”. Nhiếp Thừa Nham nghiêm mặt đuổi hán.

Lỗ Trục sững sốt, hiển nhiên không ngờ tới lại gặp phải người kiên quyết như vậy, hán nghĩ một chút thấy không phục, ngẩng cao đầu nói: “Ai nói y thuật không thể so sánh, nếu không so được, sao biết được cao thấp. Chuyện này cũng giống như tỷ võ, nổi danh thần y trong giang hồ, ai mà không so tài?”.

“Nơi này của ta nhất định không so tài”.

“Ta đây không phục!”. Lỗ Trục vẫn làm âm ỉ, Hàn Nhạc đang đứng một bên xem náo nhiệt liền lắc đầu.

Quả nhiên Nhiếp Thừa Nham căn bản không thèm để hán trong mắt, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Cút!”. Giọng của hán không lớn nhưng lại làm Lỗ Trục kinh hãi, hán không muốn đi nhưng cũng không dám làm âm ỉ nữa. Hán đi thật xa đến đây, lại không thể tỷ thí?

“Chủ tử, không được để hán chạy”. Hàn Tiểu thu xếp ổn thỏa cho hai bệnh nhân xong, quay lại nói: “Hán không thể để bệnh nhân lại mà bỏ chạy, người là do hán mang tới, đương nhiên phải do hán trị rồi mang đi”.

Lỗ Trục vừa nghe thấy cơ hội tới, vội hỏi: “Ta trị cho một người, người kia để đại phu của Vân Vụ sơn trị”.

“Không được, ngươi phải trị cho cả hai người”. Hàn Tiểu nói, nàng chấp hai tay sau lưng, cũng có chút khí thế, Lỗ Trục thấy thế hơi sững sờ, lúc này nàng chỉ là một tiểu nha đầu, bây giờ đi đến đứng cạnh thành chủ, như thế có chút dọa người.

Hàn Tiểu nói: “Ngươi vừa rồi tự xưng mình là đại phu, nên nhận trách nhiệm của đại phu, người là do ngươi mang tới, ngươi phải chịu trách nhiệm chữa khỏi cho bọn họ. Bọn họ mắc bệnh, là bất hạnh, nhưng cũng không thể trở thành công cụ để ngươi tỷ thí. Ngươi đã tự tin tới để khiêu chiến, thì nhất định chắc chắn có thể chữa khỏi cho bọn họ. Chữa khỏi cho cả hai, đưa bọn họ về nhà”.

Hàn Nhạc lấy từ trong túi ra một cái bàn tính nhỏ, nói: “Còn nữa, chỗ của Lý đại phu và thuốc không thể để cho ngươi dùng miễn phí, mỗi thứ đều phải tính tiền, ngươi ăn mặc đơn giản như vậy, có tiền không? Chữa khỏi bệnh rồi, còn phải dùng tiền tắm rửa, nếu không có thì để cho ngươi chạy việc cho Lý đại phu gán nợ”.

“Cái gì? Ta tới để tỷ thí, tại sao phải đưa tiền cho các ngươi, tại sao phải làm công cho các ngươi, các ngươi không thể tỷ thí, liền giam ta lại phải không?”. Lỗ Trục căng thẳng đến độ lớn giọng, hán thật sự không có tiền, nào nghĩ tới đến đây khiêu chiến lại chuốc lấy phiền phức.

Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng nói: “Ngươi nên thấy may mắn không phải là đến sớm mấy năm, nếu không thì không phải chỉ làm công đơn giản như vậy”.

Hàn Nhạc hết sức phấn khích, giơ tay xung phong: “Thành chủ đại nhân, ta sẽ đến giám sát hán, hán mắc nợ, ta sẽ trông coi hán cẩn thận”. Nhiếp Thừa Nham nhìn thoáng qua Diệp Trúc, đối phương gật đầu mới đồng ý với Hàn Nhạc.

Mặc cho Lỗ Trục la hét vẫn không ai để ý tới hán. Nhiếp Thừa Nham nhỏ giọng nói với Hàn Tiểu: “Theo ta quay về, nàng đã đi cả một ngày rồi”. Hôm nay nàng đến hiệu thuốc giúp chẩn bệnh cho bệnh nhân, ra khỏi cửa lúc sáng sớm, tới bây giờ đã hơn nửa ngày rồi.

“Nô tỳ muốn đi xem lại hai bệnh nhân, còn theo dõi trị bệnh cho hán thật tốt”. Hàn Tiểu vẫn có việc không an tâm.

“Không phải nàng vừa mới giao phó cho đại phu giỏi rồi sao? Người này đương nhiên sẽ có người trông coi, nàng không cần phải ở đây”.

“Bệnh trạng của hai bệnh nhân kia không ổn...”. Hàn Tiểu vẫn còn muốn thuyết phục.

“Ngày mai rồi xem tiếp, hôm nay để cho bọn họ chuẩn bị trước, nhất định không chết được đâu”. Nhiếp Thừa Nham mất hứng, mi tâm nhíu chặt, cuối cùng hạ giọng xuống, lại nói: “Chân ta đau, nàng vẫn không quan tâm đến ta?”.

“Đương nhiên là quan tâm, chủ tử là quan trọng nhất”. Hàn Tiểu thở dài trong lòng, vội vàng trấn an.

“Vậy có về nhà không?”.

“Quay về, quay về, lập tức quay về”. Nàng quay đầu nói với Hạ Tử Minh vài câu, chủ yếu là những điều cảm kỵ với bệnh trạng của hai bệnh nhân, phải theo dõi Lỗ Trục ra tay và dùng thuốc, còn nữa hán dùng thuốc gì không chế tình trạng thân thể của con người, phải hỏi, tiếp theo lúc tìm được bệnh nhân thì đã có triệu chứng bệnh giống nhau hay là Lỗ Trục ra tay làm cho bọn họ làm cho giống nhau cũng phải hỏi, nàng vừa nói, Nhiếp Thừa Nham vừa trừng mắt nhìn nàng, Hàn Tiểu không có cách nào khác, vội vàng vàng giao phó xong liền đẩy cái ghế của Nhiếp Thừa Nham đi về phía Nhiếp phủ.

“Đừng tức giận nữa mà”.

“Nàng lúc nào cũng bận rộn, so với thành chủ ta đây còn bận hơn vài phần, nàng tự tính xem, mỗi ngày có bao nhiêu thời gian ở cùng với ta?”.

“Ừ, cũng không ít thời gian, so với ở cùng với Hàn Nhạc thì nhiều hơn”. Hàn Tiểu liếc chết cái lại.

“Thời gian Nhạc Nhạc đi theo ta còn nhiều hơn nàng”.

“Nhạc Nhạc thực sự là một đứa trẻ ngoan”. Nàng cười đáp. Đây hán trở về phòng, bị hán kéo vào trong lòng cắn một cái: “Nàng còn không chịu nhận

lỗi”.

Hàn Tiểu hôn lên mặt hần một cái, nói: “Người xem, người bảo nô tỳ trở về, nô tỳ không phải đã trở về rồi sao? Nô tỳ rất nghe lời mà”. Nàng xoa nhẹ đuôi lông mày của hần: “Người cho Hoắc đại ca ánh mắt như vậy, Lỗ Trục có gì không ổn sao? Nhạc Nhạc ở đó, có thể có gì không ổn không?”.

“Lỗ Trục ở thành Bách Kiều này của ta, cũng không sợ hần làm ra chuyện gì, đã tăng thêm người xem chừng nên không ngại. Nhưng hần nói hần đến từ trấn Bình Nghĩa, sư phụ là Giang Nam y thánh Thạch Thiên, mà Thạch Thiên, chính là đại đệ tử của Trì Nghiên Hưng”. Mấy năm nay hần sai người điều tra, đã biết được không ít đầu mối. Thạch Thiên vẫn tự xưng với người khác là Giang Nam sĩ, nhưng thực tế trước kia ở Đại Mạc theo Trì Nghiên Hưng học y, việc này ít người biết nhưng không có nghĩa là tuyệt đối bí mật.

Hàn Tiểu cả kinh: “Lần này Lỗ Trục đến đây, cùng với việc người bị thương có liên quan đến nhau? Thân y tiên sinh đi lâu như vậy, đột nhiên có người đến cửa khiêu chiến với đồ đệ, cũng quá trùng hợp”.

“Vi vậy ta lo chuyện này không đơn giản, lão đầu một mình đi đến Đại Mạc, lại đi tìm kẻ thù lúc trước, sợ là thực sự sẽ gặp nguy hiểm”.

“Chủ tử!”. Hàn Tiểu ôm mặt hần: “Nếu người lo lắng, chi bằng phái nhiều người đi bảo vệ ông, được không?”.

“Theo tính khí của ông, cho dù có phái nhiều người đi cũng không ngăn lại được, thiết nghĩ phải đích thân ta đi thôi!”. Hần ôm chặt nàng: “Nàng có muốn đi cùng ta không?”.

“Được!”. Nàng không hề suy nghĩ lập tức đồng ý.

“Trên đường sợ là rất vất vả!”. Trong lòng hần thực ra rất do dự.

“Vậy nô tỳ càng phải đi, nếu vất vả, không ai hầu hạ trông nom người thì sao?”.

Hần nở nụ cười, hôn nàng một cái: “Chuyện đó chỉ là thứ yếu, chẳng qua là muốn đưa nàng đi cùng nhau gặp ông ta, để phá lời thề đã lập, chẳng phải nàng nói, nếu ông ta đồng ý nàng sẽ lấy ta?”. Hần nghĩ, nếu lão đầu không quay lại, không biết tới bao giờ Hàn Tiểu mới chân chính trở thành thê tử Nhiếp gia hần, cho dù thế nào, hần muốn đi Đại Mạc tìm lão đầu, dứt khoát mang theo Hàn Tiểu, giải quyết hết mọi chuyện cùng nhau. Huống hồ lần này đi rất lâu, nếu không được gặp Hàn Tiểu, hần làm sao chịu nổi.

Hàn Tiểu đỏ mặt, thấp giọng nói: “Người là đi giải quyết thù oán, sao còn có thể nghĩ đến chuyện thành thân trước”.

“Không phải vậy rất thuận tiện sao, tránh cho nàng luôn viện cớ này nọ”.

“Đâu có? Rõ ràng thời cơ chưa thích hợp”.

“Chờ đến thời cơ cho nàng quyết định, sợ là còn lâu. Nàng muốn làm gì ta sẽ cho nàng làm, đến lúc đó không thể tâm bất cam tình bất nguyện!”. Hần xoa xoa gò má trắng hồng của nàng, nói: “Qua một thời gian nữa, ta sắp xếp rồi, giải quyết xong chuyện của Lỗ Trục, chúng ta sẽ đi”.

Chương 55. Y thuật kinh nhân

Lỗ Trục ngồi ngay trong phòng trọn mắt nhìn hóa đơn tiền thuốc: “Cái tên mao hải tử này, người lừa ta, làm sao mà lại đắt thế này?”.

“Tại sao không? Trước mắt ngươi không phải đã có rồi sao?”. Hàn Nhạc cách cái bàn, ngồi đối diện hần, vừa ăn điểm tâm vừa nói: “Ta cũng không có bắt nạt ngươi, ngươi thử hỏi thăm xung quanh, tiểu tổng quản Hàn Nhạc ta là người tốt, giá này vốn rất phải chăng”.

“Nói càn! Ta rõ ràng đã thấy giá thuốc của Lý đại phu, còn rẻ hơn của ngươi nhiều”.

“Ngươi chỉ dùng mỗi dược liệu sao? Ngươi còn dùng chỗ ở của người ta, còn ăn cơm nhà người ta. Phòng ngươi ở, bệnh nhân ở, cơm ngươi ăn, bệnh nhân cũng ăn. Cùi, nước, nhân công bỏ ra để thổi cơm sắc thuốc đun nước cho các ngươi, những thứ này không tính là tiền à? Còn nữa, đích thân tiểu quản sự ta tính toán sổ sách cho ngươi, không đáng được trả công?”. Hàn Nhạc vung nắm đấm nhỏ: “Ngươi định ăn quýt hả?”.

Lỗ Trục đỏ mặt, trong lòng thấy vô cùng hối hận. Hần chỉ định so tài một chút, sao mà lại rước họa vào thân thế này? Hần thực sự là không có tiền. Xưa nay khám bệnh sẽ không lấy tiền, ngay cả thuốc cũng là tự mình hái, toàn tâm toàn ý học y. Nghe nói có rất nhiều đại phu cũng nhờ so tài mà chứng minh được tay nghề bản thân. Hần cũng muốn thử một lần, ai ngờ lại là tự đào hố cho mình nhảy.

Hần nén giọng, cắn răng nói: “Ta đâu có số tiền lớn như thế này. Thuốc ta sẽ lên núi hái, bù cho tiền thuốc. Còn tiền cơm, nước, nhân công ta sẽ trả”.

Hàn Nhạc nhìn hần thấy thật buồn cười, tên ngốc này, nếu không phải hần đã chữa khỏi cho hai người kia, Hàn Nhạc liền cho rằng hần là tên giả mạo. Có điều các đại phu khác và tỷ tỷ đều nói thủ pháp dùng thuốc của hần rất cao minh, xem ra đúng là có bản lĩnh rồi. Nếu đổi lại là các đại phu khác có lẽ đã vênh mặt lên bằng trời. Tên ngốc này vẫn còn nợ hần một khoản.

Hàn Nhạc làm bộ gật đầu: “Hái cũng được, nhưng ngươi chỉ được vào núi sâu mà hái, không được hái ở ruộng thuốc. Ngươi từng đi hái thuốc chưa? Có biết hái không?”.

“Đương nhiên, trước khi học y thuật ta dựa vào việc hái thuốc mà sống, sau đó ta cứu sư phụ trên núi, từ đó mới bắt đầu học y thuật. Nói về bản lĩnh hái thuốc, trong sư môn không có ai hơn ta”.

“Lợi hại vậy sao? Chẳng lẽ sư phụ ngươi chỉ nhận một tên đồ đệ?”.

Lỗ Trục nghe không ra lời thăm dò, thực thà đáp: “Sư phụ ta tổng cộng có sáu đồ đệ, ta đứng thứ sáu”.

“Ngươi đứng chót nhất, sao lại muốn đến thành Bách Kiều, còn mấy vị sư huynh của ngươi sao không đến?”.

“Bọn họ đều có danh tiếng rồi, chỉ mình ta là không. Không phải nói nhất cử thành danh* sao? Ta muốn làm việc lớn, đã nghe ngóng trong thiên hạ đệ nhất đại phu chính là Vân Vụ lão nhân, ở đây còn có thành Bách Kiều vang danh, vì vậy ta liền tới”.

*Nhất cử thành danh: Vốn là chỉ đạt thành tích tốt trong một khoa cử, liền nổi danh thiên hạ. Nay là chỉ nhờ có một việc nào đó mà có thể nổi tiếng.

“Sư phụ đồng ý cho ngươi tới đây?”.

“Sư phụ không hỏi ta ra ngoài làm gì!”.

Hàn Nhạc gãi gãi đầu, thầm nghĩ tên Lỗ Trục này nghe có vẻ cũng không phải giả ngốc, hay là bị người khác dụ dỗ sai khiến? Mấy ngày nay quan sát hẳn cũng không thấy hắn có bất kì hành động gì khác. Sau khi bị khiển trách lúc mới đến, liền nghiêm túc trị bệnh cho hai người kia. Tuy vẫn một mực tìm người so tài, nhưng chẳng có ai để ý tới hắn, hẳn cũng chẳng còn cách nào. Hàn Nhạc chống cằm suy nghĩ, hẳn tuy là ôm đồm cái việc điều tra xui xẻo này nhưng cũng không thể tay trắng quay về được.

“Tóm lại việc đã định rồi!”. Lỗ Trục vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: “Tiền thuốc ta không trả nổi, ta lên núi hái thuốc...”. Lời của hắn còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng ồn ào của mấy người bên ngoài: “Thạch sơn sứt lở, được nông* trên núi gặp nạn, người đâu mau đến cứu người!”.

*Được nông: người trồng hoặc thu thập cây thuốc.

Lỗ Trục nghe vậy liền nhảy dựng lên xông ra ngoài: “Người bị thương ở đâu?”.

Hàn Nhạc cũng chạy ra ngoài, kéo một người hỏi rõ tình hình, dặn dò: “Không được gọi người nữa, trong thành còn có rất nhiều bệnh nhân cần chăm sóc, đừng làm mọi người lo lắng. Mọi người hỗn loạn rồi, lên núi còn nguy hiểm hơn. Người trước tiên đi bẩm báo thành chủ. Không, Trần tổng quản trước, đợi ông ta an bài. Những người bên này để ta hỗ trợ”.

Hôm qua mưa to cả một ngày, làm chân Nhấp Thừa Nham đau nhức, hẳn vô cùng cáu kỉnh. Hàn Tiểu cả ngày hôm qua không ra ngoài, xử lý mọi chuyện xong chỉ ở trong phòng hầu hạ hắn. Trần tổng quản từ sáng sớm đã thông báo với bọn Hàn Nhạc là chủ tử phát hỏa, mọi người tránh xa. Hôm nay lại xảy ra việc này, đành phải báo Trần tổng quản trước, tùy ông ta thông báo và thu xếp người đi giúp.

Người nọ nghe Hàn Nhạc nói xong liền vội vã rời đi. Hàn Nhạc quay đầu nhìn, Lỗ Trục đã đeo cái túi, từ hậu viện cầm theo một cái búa, đeo một bó dây thừng to sau lưng rồi định xuất phát. Hàn Nhạc quát to: “Ngươi đừng cuống lên thế, không được đi một mình!”.

Hắn dẫn theo Diệp Trúc chạy ra đường, người trên đường chạy hỗn loạn, đều đang la hét đến sau núi cứu người. Rất nhiều người gấp gấp đến độ đồ vật trên tay chỉ cần rơi một cái là sẽ văng ra. Trong thành mọi người đều quen biết và sống hòa thuận với nhau, những được nông kia đều đến từ các nhà các hộ trong thành. Nghe tin họ xảy ra chuyện, cả thành đều kinh động.

Hàn Nhạc thấy tình thế cấp bách, vội dặn dò Diệp Trúc mấy câu. Diệp Trúc gật đầu, vận công bay lên mái nhà hét lớn: “Mọi người chớ hoảng hốt, đại phu mang hòm thuốc, những người khác cầm theo búa, trường côn, cuốc, dây thừng, giá đỡ, chuẩn bị khăn, thanh nẹp. Mỗi nhà mỗi hộ nhất định phải có người ở lại, để phòng có kẻ ngoài đến thừa cơ cướp bóc, chuẩn bị thuốc men, nước nóng, chữa trị ngay lập tức cho những người được cứu về. Mọi người không được đơn độc hành động, tập hợp ở cửa thành”.

Hàn Nhạc ở phía dưới kéo một người dặn dò: “Tìm mấy người phụ nữ biết chữ, đi từng nhà thống kê một lượt xem hôm nay nhà nào có người lên núi”. Người đó gật đầu. Hàn Nhạc vội vã chạy ra cổng thành, cùng với Tôn đại phu và mấy người dẫn đầu bàn bạc. Tập hợp xong những người đi cứu viện rồi chia tổ. Trai tráng phụ trách di chuyển người bệnh, cứ năm người một đội xuất phát. Các vị đại phu phụ trách xử lý vết thương ngay tại hiện trường, hai người một đội cũng xuất phát rồi. Ngựa và xe ngựa có thể dùng đều dùng toàn bộ.

Trần tổng quản chạy tới, Hàn Nhạc báo với ông tình hình cùng cách sắp xếp, không chịu quay về nhà đợi, hắn nói: “Trần bá, trong thành lúc này đang loạn, người phải về chủ trì đại cục, những người này đã an bài xong hết rồi, lát nữa người bị thương đều sẽ được chuyển về. Phía sau núi cũng cần một người đi giám sát tình hình. Người dạy ta những bản lĩnh này, thành chủ đại nhân cũng ủy thác cho ta trọng trách. Chẳng lẽ mỗi khi xảy ra chuyện lại bảo ta ở nhà coi chừng. Người yên tâm, ta tuyệt đối không lỗ mắng gây sự, hơn nữa còn có Diệp Trúc giám sát”.

Trần tổng quản còn muốn nói điều gì, nhưng vừa nhìn vừa Hàn Nhạc xử lý việc này cũng là ngay ngắn rõ ràng, mang trung bất loạn*, hẳn cũng quả thực cần người trợ giúp giám sát ngoài thành, vì vậy gật đầu: “Nhưng phải cẩn thận, đừng có chạy lung tung, dàn xếp xong trở lại ngay.”

*Mang trung bất loạn: Trong khó khăn, rối ren mà không hoảng hốt, rối loạn.

Hàn Nhạc đồng ý, dẫn Diệp Trúc chạy ra ngoài thành.

Ngoài thành có vài ngọn núi, ngoài thuốc mọc trên ngọn núi thấp, thuốc trên mấy ngọn núi cao cũng không ít. Ngày thường rất nhiều nông được hợp thành nhóm đi hái thuốc. Hôm qua trời mưa, hôm nay trời trong xanh, là thời điểm thích hợp để thu hoạch của một vài loại thuốc, vì vậy có khá nhiều người đi. Nhưng nào ngờ tới đá núi sứt lở.

Người về báo tin dẫn mọi người lên núi, mấy người dẫn đầu bàn bạc đầu tiên cho một đội lên khảo sát địa thế, không có nguy hiểm gì thì những người phía sau tiếp tục lên. Lỗ Trục là người ngoài, không có ai cùng đội, hấn lớn tiếng nói: “Ta xuất thân vốn là người hái thuốc, đối với việc trèo lên núi cao cũng rất quen thuộc, hơn nữa ta còn biết y thuật, có thể trước tiên chẩn đoán thương thế”.

Không có ai cản hấn, vì vậy đội đầu tiên xuất phát, người trước cột với người sau. Từng bước từng bước dẫm lên nền đất, xác nhận núi không có gì nguy hiểm nữa liền giơ tay ra hiệu với người phía dưới. Sau đó đội này tiếp nối đội kia đi lên, để lại các mốc đánh dấu trên núi.

Hàn Nhạc cùng Diệp Trúc cũng trèo lên, tình cảnh vô cùng thê thảm, rất nhiều người bị chôn vùi, có người bị đẩy rơi xuống núi. Trên đá, các cành cây gãy nhuộm một màu máu, trải đều trên mặt đất. Khắp nơi đều là người bị thương, tình hình vô cùng nguy cấp.

Hàn Nhạc lớn tiếng hô, kêu mọi người chớ hoảng sợ, trước tiên chuyển người bị thương tập trung lại một khoảng đất trống rồi sắp xếp theo mức độ thương thế, cho các đại phu nhanh chóng cứu chữa. Mọi người phân nhóm đi cứu những người bị lấp, bị rơi xuống vực. Những nhóm còn lại đi tìm kiếm ở xung quanh, xem có thể tìm được người gặp nạn nữa hay không.

Một hộ vệ chạy tới, mang theo danh sách được nông lên núi hái thuốc đã tra được ở trong thành. Hàn Nhạc cầm từng cái một đối chiếu, hỏi xong hết rồi liền phát hiện còn hơn mười được nông chưa biết tung tích. Hấn bảo Diệp Trúc đưa lên chỗ cao hơn, ngồi trên một cành cây to từ trên cao nhìn xuống. Nếu phát hiện được manh mối hay ở đâu cần chi viện hấn sẽ gọi người tới. Cũng may những ngày qua thường cùng Trần tổng quản và Nhiếp Thừa Nham đi xử lý công việc, cũng đã từng tự mình sắp xếp một số việc. Vì vậy người trong thành ai nấy đều biết hấn là một tiểu quân sự, không vì tuổi nhỏ mà xem thường lời nói của hấn. Cứ như vậy, hiện trường cũng được coi là đầu vào đấy.

Lỗ Trục và các đại phu toàn lực cấp cứu cho người bị thương. Nhưng hấn là người ngoài, không có ai cùng nhóm. Tôn đại phu cho hấn xem xét những người bị thương nhẹ. Lỗ Trục bất bình, các vị đại phu khác đều cứu chữa cho những người hôn mê bất tỉnh, gãy tay gãy chân, còn hấn, vết thương chỉ là ngoài da, xây xước chảy chút máu, vẫn còn tinh lực để khóc lóc âm ỉ. Thật sự làm hấn cảm thấy y thuật của bản thân bị xem thường.

Hấn nhìn chằm chằm phía Tôn đại phu và một đại phu khác đang cầm máu vùng bụng cho người bị thương, thật sự muốn lao qua đó thể hiện bản lĩnh. Bỗng nghe thấy sau lưng có giọng nói của một nữ tử: “Chỗ khác có còn đau không? A Bình đừng khóc, A Bình rất dũng cảm mà, cười đi, tỳ giúp đệ khâu vết thương, bôi thuốc là máu sẽ ngừng chảy thôi. Đệ sẽ có thể về nhà gặp mẹ, đừng khóc!”.

Lỗ Trục quay người lại nhìn, là nô tỳ bên cạnh Nhiếp Thừa Nham, tên là Hàn Tiểu. Bên này còn có ba, bốn người thương nhẹ, thì ra đang đợi chữa trị. Thấy Hàn Tiểu tới liền hô to: “Hàn cô nương cứu mạng!”. Lỗ Trục tức giận trong lòng, hấn vịn dấm xa xôi tới Bách Kiều thành, thách đấu không thành, còn bị sắp xếp chữa bệnh cùng một chỗ với một con nô tỳ. Đây quả thực là sỉ nhục hấn.

Hấn dẫm thùm thụp qua đó, kéo tay một được nông: “Đề ta trị thương cho người!”. Vết thương của được nông này tuy dài nhưng lại nông, không cần phải khâu, chỉ cần đắp thuốc rồi băng bó. Lỗ Trục tuy ăn to nói lớn nhưng động tác mềm mại nhanh nhẹn. Hàn Tiểu một bên khâu vết thương cho thẳng bé, một bên ngẩng đầu nhìn hấn.

Lỗ Trục nói lảm bảm “Nhìn gì mà nhìn, y thuật của ta cao minh, thực sự không cùng một loại với người!”.

Hàn Tiểu tựa như nghe thấy lời hấn nói nhưng không để tâm, chỉ cười cười. Xử lý xong vết thương của thằng bé lại tiếp tục xử lý vết thương ở chân của một được nông. Lỗ Trục căng thẳng trong lòng, dù chỉ chữa vết thương nhẹ hấn cũng quyết không để thua đứa nô tỳ này. Hấn liền nhanh tay nhanh chân cầm máu cho người tiếp theo.

Cái người này một khi đã tranh đấu liền làm việc hăng say, Lỗ Trục mang tâm trạng không thể thua một đứa nô tỳ nhanh chóng chữa xong cho ba người còn lại. Hấn thấy bên cạnh không còn người để chữa trị nữa, đang suy nghĩ có nên đến chỗ Tôn đại phu chiếm bệnh nhân không, ngược mắt lên liền trông thấy hai người hoảng hốt mang tới một người bị thương, khắp người là máu, chân bị gãy cong queo, sắc mặt xanh mét.

Bên Tôn đại phu đều đang bận, Lỗ Trục vui sướng. Bệnh nhân nguy kịch như thế này, cuối cùng cũng do hấn phụ trách. Nhưng hai người kia đi lướt qua hấn, đặt bệnh nhân trước mặt Hàn Tiểu: “Hàn cô nương, Lưu đại thúc sắp không xong rồi!”.

Lỗ Trục cả người cứng ngắc. Bệnh nhân của Hàn Tiểu đều đã chữa trị xong cả rồi, nhưng dù thế nào cũng không thể mang bệnh nhân nguy kịch đem đến cho nô tỳ chữa, phớt lờ một đại phu chân chính như hấn.

Hàn Nhạc mau chóng xem xét thương thế của Lưu đại thúc rồi ngẩng đầu gọi Lỗ Trục: “Mau đến giúp!”.

Lỗ Trục trầm nghĩ: “Xem kìa, quả nhiên vẫn phải nhờ cậy hấn”.

Hấn bước tới, xem xét miệng vết thương lớn trước ngực bệnh nhân, còn có một cành gỗ to đâm xuyên bả vai, từ xương quai xanh kéo xuống bụng, khó trách hấn cả người đều là máu. Lỗ Trục bất mạch, mạch đập như có như không, quả nhiên là người sắp chết. Hấn có chút căng thẳng.

“Nhất định phải cầm máu trước đã!”, Hàn Tiểu nói. Lỗ Trục trầm nghĩ lời nói thật vô ích, điều này ai chẳng biết. Hấn tiếp lời: “Đầu tiên xử lý miệng vết thương lớn, cành cây không được rút ra!”.

“Được!”. Hàn Tiểu lớn tiếng đáp, quay lại lật ra hộp châm. Lỗ Trục đã nhanh chóng điểm huyết người bệnh, máu đã chảy chậm lại, Hàn Tiểu cầm kim, đâm vào mấy huyết vị của bàn chân, đùi, bụng người bệnh. Lỗ Trục khó hiểu nhìn rồi chợt ngộ ra, kinh ngạc một hồi, không ngờ một đứa nô tỳ lại có loại thủ pháp này.

Nhưng vết thương trước mắt không cho phép hấn nghĩ tiếp nữa, hấn mở túi đặt ở bên cạnh, lấy dao vào châm dài ra, hơ trên đồng lửa cạnh bên. Hàn

Tiểu cầm bình rượu mạnh, đưa cho Lưu đại thúc một viên thuốc, sau đó lấy một tấm vải tắm rượu khử trùng vết thương cho ông. Lỗ Trục cầm con dao và chăm dài nhẹ nhàng gấp mảnh vụn ở vết thương, kiên nhẫn từ ngoài vết thương đi vào bên trong. Hấn xử lý từ vùng bụng, lúc ngược mắt lên trông thấy vẻ mặt ung dung của Hàn Tiểu dõ theo lưỡi dao xử lý miệng vết thương. Lỗ Trục cúi đầu tiếp tục việc đang làm. Tốc độ của hai người rất nhanh, không bao lâu đã xử lý xong vết thương. Lỗ Trục nhìn Hàn Tiểu nói lại xương sườn đứt gãy, hấn đẩy mạnh ngón tay, thay nạng che cho vết thương ở xung quanh khỏi bị hở ra. Hàn Tiểu gật đầu tỏ ý cảm ơn, rồi lại cầm kim chỉ nhanh chóng khâu miệng vết thương. Nàng khâu xong một đường, Lỗ Trục liền cầm thuốc trị thương theo vết khâu mà bôi lên.

Cành cây đâm trên vai bị Lỗ Trục chặt đứt, nâng người bệnh lên rồi rút ra, Hàn Tiểu dùng lửa cầm máu cho vết thương, nhanh chóng đổ rượu lên thuốc băng bó. Khi hấn chặt đứt cành cây, nàng lại chăm cứu cho người bệnh, duy trì tâm mạch, ngăn cản chảy máu. Nàng bình tĩnh trầm ổn, thủ pháp không hề tầm thường. Không hề giống một nô tỳ mà giống như đại phu, hơn nữa còn là một đại phu cao minh. Lỗ Trục vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc. Cho đến khi xử lý xong toàn bộ thương thế căn bản hấn cũng chưa giải đáp được khúc mắc.

Người bị thương nặng đều được chuyển xuống núi, dùng xe ngựa đưa về thành tiếp tục chữa trị, những người bị thương nhẹ cũng chậm chậm di chuyển xuống núi. Trần tổng quản điều phối an bài ở trong thành, phái không ít xe ngựa tới tiếp ứng. Đại đa số đều được cứu về, một số thi thể người gặp nạn cũng được tìm về. Trời đã tối, mọi người đều dần quay về thành.

Hàn Tiểu và Hàn Nhạc đi theo các vị đại phu xuống núi, một số hộ vệ đốt đuốc dẫn đường cho mọi người, ai nấy đều tìm xe ngựa của nhà mình. Lỗ Trục đang định gọi Hàn Tiểu đã thấy Nhiếp Thừa Nham ngồi xe lăn ở một bên, sắc mặt rất khó coi. Cánh tay Lỗ Trục còn chưa kịp bỏ xuống, Hàn Tiểu đã chạy tới chỗ Nhiếp Thừa Nham.

“Chủ tử, người sao lại đến đây?”.

“Nàng nói xem?”. Nhiếp Thừa Nham một bụng hỏa khí.

“Người bạn mà, nên ta cũng định trước tiên đi thăm một chút”.

“Kể cả ta rảnh rồi liệu có thể cùng nàng trèo lên đó?”. Hấn cầm hận đôi chân tàn phế này của mình.

“Nếu chủ tử thông thả, ta sẽ cùng người ngắm núi ở đây!”. Hàn Tiểu ứng đối như thường. Lỗ Trục lắng tay nghe, thầm nghĩ đứa nô tỳ này miệng lưỡi thật lợi hại.

“Nàng nói rất hay!”. Nhiếp Thừa Nham rõ ràng không nuốt trôi.

“Tạ lời khen của chủ tử!”. Nàng cười hi hi.

“Hừ!”.

“Ta quay về sẽ giúp người ngâm chân, hôm nay không đau nữa chứ, đừng tức giận, tức giận hại gan. Ta bảo đảm ngày mai không đi thăm người bệnh, liền ở nhà hầu hạ người”. Nàng cười nịnh nọt, đẩy hấn về chỗ xe ngựa.

“Nàng đi hay không đi thăm bệnh ta quản đầu nổi, ta quản không nổi nàng”.

“Đầu có, chủ tử quản nổi, ta nghe lời chủ tử, nói không đi là không đi, ngày mai nhất định ở nhà”.

“Hừ, ở nhà nàng còn phải nghĩ biên soạn điển tịch giải độc”.

“Đó cũng là biên soạn bên cạnh người chủ tử, mấy phương pháp giải độc đó có thể nhanh và đơn giản hơn một chút, vẫn nên là sửa một chút cho tốt”.

Hai người càng đi càng xa, lên xe ngựa, Lỗ Trục chợt nhớ ra, lúc hấn ở chỗ Lý đại phu nhìn thấy một quyển sách giải độc cổ, phần tên chỉ ghi một chữ “Hàn”, chẳng lẽ...

Sao lại có thể?

Lỗ Trục kéo người bên cạnh, chỉ vào Hàn Tiểu đang lên xe ngựa hỏi: “Hàn cô nương rốt cuộc là ai?”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Chương 56: Hàn Tiểu mất tích

Hàn cô nương là ai?

Hàn cô nương chính là Hàn cô nương chứ sao? Người bị lôi kéo không biết nói thế nào mới được.

Lỗ Trục trừng mắt, trong lòng không thoải mái, hẳn không phải không biết nàng là Hàn cô nương, vấn đề là nàng không phải là nô tỳ sao? Tại sao lại có y thuật tốt như vậy? Nô tỳ làm sao có thể viết sách được? Chẳng lẽ thật là có cô gái làm phu quân kiều ngạo?

Lỗ Trục đối với việc chẳng bao giờ thấy được mặt đệ tử của Vân Vụ lão nhân nhưng lại thường xuyên nhìn thấy Hàn cô nương cảm thấy rất thần bí.

Sau khi hắn trở về, phải nhân cơ hội cùng các đại phu chăm sóc người bị thương tìm hiểu một chút, hỏi cho rõ ràng truyền kì về Hàn cô nương này. Phen này có thể hiểu rõ, khiến hắn đối với Hàn Tiểu hết sức kính nể, những thứ khác không nói, chỉ cần nói đến việc đem đệ đệ đi khắp thiên sơn vạn thủy* câu y cuối cùng cũng thành công, việc này đã đủ để cho hắn thấy bội phục.

*Thiên sơn vạn thủy: ý nói ngàn ngày, vượt qua nhiều khó khăn, gian khổ.

Lỗ Trục cảm thấy hoàn cảnh của mình và Hàn Tiểu có chút tương tự, cũng là từ tầng lớp khốn khổ bên dưới bò lên, cố gắng nhìn sắc mặt của mọi người, thỉnh thoảng gặp may mắn, chăm chỉ cố gắng mới có ngày hôm nay. Hắn còn nghe nói, Hàn Tiểu mới đầu cùng đại phu ở thành Bách Kiều học y, rồi sau đó ở núi Vân Vụ cũng không biết đi theo người nào học được mấy phần y thuật, dù sao cũng cộng thêm tự thân nàng có vận phúc cao, thiên tư thông tuệ, bản lĩnh y thuật này so với đại phu trong thành không thể kém hơn.

Lỗ Trục biết chuyện này, suy xét một chút, cảm giác mình dù sao cũng không tìm được đệ tử của Vân Vụ lão nhân để tỷ thí, chỉ bằng so tài với Hàn Tiểu này một lần, nữ đại phu này học y từ cả thành Bách Kiều cộng thêm Vân Vụ lão nhân, cũng có thể so với danh tiếng đệ tử của Vân Vụ lão nhân.

Hắn mang hai người đến chữa trị, không khác lắm, vừa có thể vòng vo cho bọn hắn tự về nhà điều dưỡng, mọi người bị thương cũng được dàn xếp ổn thỏa, nghe nói thành chủ cho mỗi nhà có người bị thương ít tiền bạc, cho bọn họ xem bệnh dưỡng thương, không phải vì sinh kế mà rầu rĩ. Lỗ Trục cảm thấy thời cơ chín muồi, cho nên liền chạy đến cửa phủ của thành chủ hạ chiến thư, muốn kiều chiến với Hàn cô nương, đáng tiếc hắn ồn ào hồi lâu, cũng không thấy quan môn*, ngay cả Hàn Nhạc thường ngày tìm hắn chơi đùa cũng không quan tâm.

*Quan môn: người trông coi việc đóng cửa, mở cửa.

Lỗ Trục không biết, một ngày trước khi hắn tới, Nhiếp Thừa Nham đã mang theo Hàn Tiểu lên đường, bọn họ mang theo rất nhiều hành lý, mang theo hộ vệ nhưng lại không mang theo Hàn Nhạc.

Hàn Nhạc lòng tràn đầy đau khổ và buồn bực, tự nhiên không có lòng dạ nào phản ứng với Lỗ Trục. Nhiếp Thừa Nham không mang theo hắn, nguyên nhân rất đơn giản, lần này đi Đại Mạc nguy hiểm chồng chất, Hàn Nhạc tuổi còn nhỏ, ở lại trong thành cho Trần tổng quản nâng đỡ thành tài.

“Nếu là nguy hiểm chồng chất, sao ngài lại mang tỷ tỷ đi?”.

“Tỷ tỷ người với ta tình thâm ý trọng, chúng ta đương nhiên sẽ không chia ly. Huống chi mục đích quan trọng của chuyến đi này, chính là giải quyết hôn sự của chúng ta, nếu nàng không ở bên cạnh ta biết giải quyết thế nào?”.

Hàn Nhạc cúi đầu, nhìn mũi giày, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ cùng ta tỷ đệ tình thâm, chúng ta chưa bao giờ chia lìa.”

Nhiếp Thừa Nham xoa đầu hắn: “Nhạc Nhạc, người là tổng quản, ngày đó trong núi cứu trợ nông được người làm rất tốt, người đã trưởng thành, Trần tổng quản vẫn khen người học nhanh, gặp chuyện tỉnh táo, bình tĩnh.”

Hàn Nhạc vẫn cúi đầu, thanh âm rầu rĩ: “Ta không muốn làm tiểu tổng quản, ta muốn ở cùng tỷ tỷ.”

“Nhạc Nhạc.” Nhiếp Thừa Nham nhíu lông mày: “Người không thể vĩnh viễn quán lấy tỷ tỷ, người phải độc lập sống, tỷ tỷ người cũng thế.”

“Vậy người còn quán lấy tỷ tỷ, nhiều hơn cả ta.” Hàn Nhạc không phục.

“Tỷ tỷ người là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của ta. Còn người sau này cũng sẽ có ý trung nhân của mình, sẽ lấy nàng làm vợ, người có việc làm, có thể nuôi gia đình, đó mới là cuộc sống của người.”

“Nhưng...”.

“Nhạc Nhạc.” Nhiếp Thừa Nham như có mảy may bất mãn, nói: “Chuyện này quyết định thế, ta cùng Tiểu Tiểu đi Đại Mạc một chuyến, kết thúc mọi ân oán quá khứ rồi quyết định chuyện hôn sự. Người ở lại đây, mọi chuyện Trần tổng quản sẽ nghe theo chủ ý của người, nghe lời cố gắng đọc sách, học bài, gắng chia sẻ công chuyện với Trần tổng quản, chờ chúng ta trở lại.”

Hàn Nhạc cắn chặt răng, cuối cùng không nghĩ ra cách nào hay để từ chối, để hắn trưởng thành tỷ tỷ đã cực khổ nhiều năm... gánh nặng này cũng nên đến lúc buông xuống rồi. Nếu chuyến đi này nguy hiểm, vậy chủ thành đại nhân đã sắp xếp người bảo vệ xong xuôi, nhưng nếu cộng thêm hắn, sợ là chỉ thêm phiền.

Hàn Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, thấy khổ sở vô cùng, chỉ đồ thừa hắn không có bản lĩnh, nếu hắn giống Hoắc Khởi Dương có võ công cao siêu, tỷ tỷ có thể hợp tình hợp lý ý lại vào hắn, dù sao có nhiều người cũng là tốt, hôm nay hắn theo lên đường, sợ còn phải chia nhân lực che chở hắn. Cho nên đều do hắn không có bản lĩnh.

Hàn Nhạc dụi dụi mắt, nghẹn tiếng nói: “Vâng!” một tiếng, coi như là đáp ứng. Hắn buồn bực đi tìm tỳ tỳ, hai tỳ đệ ở trong phòng nói chuyện, vừa nói liền khóc, khiến cho Nhiếp Thừa Nham ở bên ngoài day day thái dương, rõ ràng đem mọi chuyện nói hết cho nàng, đến khi quyết định lên đường nàng lại cùng Nhạc Nhạc làm như sinh ly tử biệt. Nhiếp Thừa Nham trong lòng suy nghĩ, hắn không thể mềm lòng, không thể mang theo Nhạc Nhạc.

Một buổi tối của ba ngày sau, Nhiếp Thừa Nham mang theo Hàn Tiểu lặng lẽ lên đường, như ngày trước hắn làm việc, không làm kinh động trong thành. Hàn Nhạc nhìn xe ngựa cùng đội ngũ của bọn họ biến mất trong bóng đêm, âm thầm gạt lệ, Trần tổng quản xoa xoa đầu hắn: “Nhạc Nhạc, đừng cảm lên.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Nhạc và Hàn Tiểu chia lìa, hắn tự hồ như già thêm vài tuổi, thành thực chứng chạc. Lỗ Trực ở vài ngày rốt cuộc biết không có cơ hội cùng Hàn Tiểu tỳ thí, trong lòng rất tiếc nuối, cho nên thu thập quần áo rồi thành Bách Kiều.

Nhiếp Thừa Nham không phải là chưa từng ra ngoài, trước khi hắn bị thương cũng thường xuyên chạy khắp nam bắc, nhưng lần này hai chân bất tiện lại đi xa, lộ trình này có thể chịu nhiều đau khổ. Không nói gì, trước tiên là xe ngựa trên dưới đều có phần thô cứng, ngồi ở trong xe một đường xóc nảy, đã đủ cho hắn chịu nhiều đau khổ.

Hắn ngồi một hồi, nằm một hồi, Hàn Tiểu ở một bên thỉnh thoảng giúp hắn bóp chân, thư giãn vai, nhưng hắn lại không thoải mái, càng không nói là đợi không nổi đến thành trấn để nghỉ ngơi, nấu cơm ở bên ngoài, đi vệ sinh, đủ các loại chuyện bất tiện. Hắn không thoải mái, lụ lụ đến Hàn Tiểu. Mắt thấy nàng bò lên bò xuống, biến đổi biện pháp làm cho hắn ăn ngon, vì hắn xoa bóp, dịu xuống xe, đẩy hắn đi hóng mát một chút, hắn không cách nào giống những người khác thuận tiện giải quyết ở nơi dã ngoại. Nàng vì hắn kê thùng phân, chạy trước chạy sau đổ phân, đổ nước tiểu, nàng cực khổ so với ở nhà càng nhiều hơn mấy phần, làm hắn vừa đau lòng vừa khổ sở.

Nhưng Hàn Tiểu chưa bao giờ kêu mệt mỏi, trên mặt cũng không có một chút khó chịu, mỗi ngày đều cười với hắn, điều này càng làm cho Nhiếp Thừa Nham càng suy nghĩ. Hắn đường đường là thân một nam nhi bảy thước, đoạn đường này lại như phế nhân, hắn ngàn dặm xa xôi đuổi theo người làm cho hắn trở nên như vậy, thậm chí hắn có chút hối hận. Nhưng trong lòng Tiểu Tiểu cũng có một cây gai, Tiểu Tiểu nói đúng, nếu bây giờ không nhờ từ đây lòng thì họ vĩnh viễn sẽ mang gánh nặng.

Đi được hơn bốn tháng, cuối cùng cũng tới Sa thành thuộc Đại Mạc, phía Tây thành này chính là một sa mạc hoang vu, đi thêm được mấy ngày mới có thể nhìn thấy ốc đảo Thanh Thành. Bình thường ít người gặp gỡ ở nơi đồi cát nguy hiểm, cho nên nếu lui tới Đại Mạc, mọi thương vụ mua bán đều xử lý tập trung ở Sa thành, điều này cũng làm cho Sa thành ở Đại Mạc trở nên quan trọng.

Nhiếp Thừa Nham đến được đây thì cũng coi như đã đạt được mục đích, với tình trạng hiện tại của hắn, đồi cát hắn là không qua được, có thể lấy Sa thành làm cứ điểm, bắt đầu tìm kiếm hồi thăm địa điểm Vân Vụ lão nhân dừng chân. Đoạn đường này cũng nhận được tình báo hành tung của Vân Vụ lão nhân, cuối cùng thấy địa điểm là ở Cổ Sa, nhưng sau đó thì không có tin tức gì của lão nữa. Người trong thành Cổ Sa này tới từ khắp nơi, các loại quần áo, các loại tiếng nói, nhìn mãi cũng quen mắt, phải ở chỗ này dò la tin tức, thật không dễ.

Nhiếp Thừa Nham đến nơi này, tính tình đã sắp bùng nổ, đoạn đường này hắn càng đi càng hối hận, tại sao muốn cùng lão đầu giằng co Tiểu Tiểu, mấy tháng này, mắt thấy nàng gầy đi. Nàng không kêu khổ ra miệng, càng khiến hắn đau lòng gần chết.

Tiến vào trong khách sạn, Nhiếp Thừa Nham ngồi ở trên giường, kêu hạ nhân sắp xếp, không chạy đi chạy lại nữa. Hàn Tiểu không nhàn rỗi, nàng đem quần áo cùng toàn bộ dụng cụ của Nhiếp Thừa Nham vào trong nhà, phân loại mọi thứ, Nhiếp Thừa Nham nhìn liền bùng phát.

“Không phải là nói nàng đừng làm nữa à? Nàng làm hết mọi việc thì bọn họ làm cái gì?”, hắn nhìn thấy nàng cần mẫn thì có chút khó chịu.

“Ta nào có làm hết, chỉ có làm những việc liên quan đến người thôi mà, phải như thế ta mới an tâm.” Hàn Tiểu hi hi cười, hợp tình hợp lý nói.

Lời này của nàng làm cho Nhiếp Thừa Nham nghe được trong lòng không khỏi thấy thoải mái, chỉ chiếu cố đến cuộc sống của hắn, như vậy thật là tốt. Hắn đưa tay về phía nàng, nhìn nàng đi về phía mình, kéo vào trong ngực. Hàn Tiểu vừa cười, vừa giơ tay nhào về phía hắn, hai người ngã lăn trên giường cười huyên náo, rốt cuộc hắn cũng bỏ cái bộ mặt lạnh lùng, nụ cười nơi khóe miệng khiến khuôn mặt hắn trở nên mềm mại hơn.

Hàn Tiểu xoa mi tâm của hắn, chu miệng làm nũng: “Luôn cau mày, toàn nếp nhăn rồi.”

Nghe lời này chân mày hắn không tự chủ được nhú lại, Hàn Tiểu liền ra sức day day, một bên ồ ào: “Lại nhăn mặt?”

Nhiếp Thừa Nham kéo tay nàng xuống, cắn một cái: “Dám ghét bỏ ta? Tay nàng không phải lại chai rồi này, cứ chỉ chăm chút cho ta, chính mình bị một mối đến sinh bệnh, để xem ta có còn để ý đến nàng không nhé?”

“Không sao, ta để ý người là được.” Nàng hoàn toàn không bị uy hiếp, ha ha vui sướng.

Hắn cúi đầu khẽ cắn một cái trên mặt nàng, thấp giọng quát nói: “Hàn Tiểu.”

“Dạ, chủ tử, có nô tỳ.”, nàng lớn tiếng đáp lại, ôm cổ của hắn, vùi mặt vào trong ngực hắn.

“Đừng vậy, nàng đang ở đây rồi.” Hắn đáp lời, nghĩ tới nàng cho tới bây giờ cũng không chịu nghe lời, nhìn không được liền nắn bóp mặt của nàng, nàng từ trong ngực hắn lộ đầu ra, cười cười, hắn nâng cằm nàng, hôn lên môi: “Nàng nhất định phải sống tốt, nếu không ta sẽ tức giận.”

Nụ hôn cứ triển miên không dứt, rất nhanh đã đốt nóng không khí, Nhiếp Thừa Nham không nhịn được, đưa tay thăm dò vào trong vạt áo nàng, Hàn Tiểu sợ co rụt lại, Nhiếp Thừa Nham liền cứng người, hắn trừng mắt nhìn nàng, nàng đỏ mặt vô tội nhìn lại, Nhiếp Thừa Nham nhìn chăm chăm một hồi rồi dầm mạnh một quyền vào ván giường: “Chết tiết, lão đầu chết tiết, chờ ta bắt được lão, chúng ta lập tức cử hành hôn lễ.”

Hàn Tiểu vui mặt vào ngực hắn, không để cho hắn phát hiện nàng đang cười, không phải nàng chê cười hắn, chẳng qua khi hắn bị đùa bỡn đến nóng nảy như vậy, biểu tình rất đáng yêu, khiến trong lòng nàng ngọt ngào, ấm áp. Nàng đưa tay ôm chặt hắn, thật ra chính nàng hiểu được, cho dù không tìm được Vân Vụ lão nhân, dù không có danh phận, nhưng ở trong lòng nàng từ lâu đã chấp nhận hắn, chẳng qua là nàng không nói, tham lam hưởng thụ sự quý trọng của hắn đối với mình.

Ngày thứ hai, phiên chợ ở Sa thành thường diễn ra một tháng một lần, nghe nói cũng có thương nhân bày quầy hàng cố định bán được liệu, Hàn Tiểu rất muốn đi xem, thứ nhất kiểm thêm kiến thức, thứ hai cũng là mua thêm chút được liệu Nhiếp Thừa Nham thường dùng. Nhiếp Thừa Nham đồng ý rồi, nhưng hôm đó hắn muốn gặp một số thám tử, còn có phòng thủ ở Sa thành của triều đình, ở loại địa phương này, nếu muốn làm việc phải quan hệ thật tốt với quan lại, cho nên Nhiếp Thừa Nham không có biện pháp đi theo nàng, liền bảo Hạ Tử Minh đi theo bảo vệ nàng, trở lại sớm một chút.

Chợ ở Sa thành rất náo nhiệt, rất nhiều phong tục của các nước, đồ để bán cũng rực rỡ muôn màu, làm Hàn Tiểu thấy mới mẻ và hứng thú. Nàng đứng ở quầy hàng đồ chơi nhỏ, đưa mắt lên bỗng thấy thân ảnh giống như đã từng quen biết chợt thoáng qua, nàng đứng lên nhìn xung quanh thì lại không thấy đâu.

Hàn Tiểu đi tiếp về phía trước, Hạ Tử Minh theo sát bên cạnh, Hàn Tiểu cảm thấy có người nhìn nàng, quay đầu nhìn lại không thấy có gì bất thường, nàng đang suy nghĩ có nên nói với Hạ Tử Minh một tiếng hay không, mấy thiếu niên mang giỏ hàng chen giữa hai bọn họ. Hạ Tử Minh lui một bước, đợi các thiếu niên bước qua, đang muốn hỏi Hàn Tiểu có bị chen không, lại phát hiện không thấy bóng dáng nàng đâu.

Hạ Tử Minh kinh hãi, giơ tay lên cao thủ thế, chung quanh mấy hộ vệ chạy đi tìm, nhưng cứ như vậy một hồi, Hàn Tiểu ở bên cạnh bọn họ cứ như vậy biến mất.

Chương 57: Công chúa gặp họa

Lúc Hàn Tiểu mất tích thì Nhiếp Thừa Nham vẫn đang ngồi tiếp khách, vị khách đó chính là tướng quân đang đóng quân ở thành Cổ Sa – Tạ Sâm.

Tạ Sâm đã từng được nghe nói đến thành Bách Kiêu, cũng biết đại danh của Nhiếp Thừa Nham nhưng, hắn không ngờ mặt mũi của vị thành chủ thành Bách Kiêu này lại lớn đến vậy, có thể trực tiếp yêu cầu quan lại trong thành đến hẹn gặp mặt với hắn. Tạ Sâm căn bản cũng không muốn gặp Nhiếp Thừa Nham, nhưng tình hình hiện giờ thực sự rất rối ren, Mục tướng quân vừa dẫn một đội binh mã đến, tuyên bố sẽ tạm thời tiếp quản thành này. Tạ Sâm biết chuyện phát sinh chắc chắn không nhỏ, không biết Nhiếp Thừa Nham có liên quan đến chuyện này hay không, thôi thì để tránh gặp phải phiền toái, Tạ Sâm vẫn quyết định đi gặp Nhiếp Thừa Nham một chuyến.

Lúc đi Tạ Sâm vẫn còn cau mày, tên này thật là kì cục, muốn được gặp người ta thì ít ra hắn cũng phải tự mình đến quân doanh mới phải, chứ nào có đạo lý để người ta tự mình đến chỗ hắn? Nhưng lúc nhìn thấy Nhiếp Thừa Nham ngồi xe lăn, hắn mới hiểu.

Nhiếp Thừa Nham cũng vừa mới cùng thám tử bàn chuyện xong, hắn thực sự không hài lòng với tình hình trong thành hiện nay, xem ra bọn họ tới thật không đúng lúc, vừa khéo lại gặp vị công chúa Như Ý đang lẫn trốn. Đúng lúc Tạ Sâm đến, thực ra hắn chỉ muốn hỏi xem chuyện quân doanh của hắn phải xử lý như thế nào thôi.

Tạ Sâm không ngờ ngay cả những chuyện cơ mật như vậy mà Nhiếp Thừa Nham cũng biết, hắn nói: “Chúng ta nhận được mật hàm báo tin công chúa đã trốn đến Hạ quốc Mạc Bắc nên mới phải ẩn náu trong thành Cổ Sa. Chúng ta đã phái người đi điều tra nhưng vì chuyện này có liên quan đến danh dự quốc gia nên không thể gióng trống khua chiêng, kính mong thành chủ giữ bí mật giùm”.

Nhiếp Thừa Nham không vui khi hắn cứ nhìn chằm chằm vào chiếc xe lăn của mình, giọng nói cũng cứng rắn hẳn lên: “Ta không có hứng thú với bí mật gì đó của các ngươi, công chúa có bỏ trốn hay không ta cũng chẳng quan tâm. Chỉ là lúc ta vào thành có thấy, các ngươi canh phòng lỏng lẻo, những nơi đóng quân lại không kiên cố. Tuy cách xa lãnh thổ Hạ quốc, nhưng thành Cổ Sa là nơi giao nhau giữa các thành trấn đại mạc, người qua kẻ lại rất lộn xộn, chắc chắn chuyện công chúa mất tích kinh động đến các ngươi không ít, thế mà còn không nhanh tăng cường phòng thủ, lỡ như xảy ra bạo loạn, các ngươi sao có thể nắm được cục diện trong tay?”.

Tạ Sâm hoảng hốt, Nhiếp Thừa Nham quả nhiên không giống người thường, liếc mắt cái đã nhìn ra vấn đề ngay. Người trong thành phần lớn đều là những tiểu thương buôn bán nhỏ lẻ, hiếm khi xảy ra bạo loạn cho nên phần lớn hộ vệ trong thành chỉ được an bày ở những nơi trọng yếu, giờ xảy ra chuyện hắn không dám làm lớn chuyện để tránh tiết lộ cơ mật, nhưng không thể không đề phòng những chuyện phát sinh ngoài ý muốn, chuyện này khiến hắn rất đau đầu. Cho nên sáng nay lúc Mục tướng quân dẫn binh đến, các vệ binh lại được điều chỉnh thêm lần nữa, Tạ Sâm lúc này cũng đã phần nào được an tâm. Mục Xa đã dẫn người đến giải quyết chuyện này vậy thì cứ để kệ hắn đi, lỡ như xảy ra bạo loạn thật thì vẫn có thể đem mọi trách nhiệm đổ hết lên đầu hắn. Mà Nhiếp Thừa Nham này, cũng không rõ hắn đến làm gì nữa, cẩn thận chút vẫn hơn, vì thế nên Tạ Sâm nói: “Sáng nay Mục tướng quân đã đến, dẫn theo người, hắn lệnh cho chúng ta an bày lại vệ binh trong thành”.

“Mục tướng quân?”, Nhiếp Thừa Nham nhíu mày: “Là vị Mục tướng quân đó sao?”.

“Mục Viễn Mục tiểu tướng quân. Nghe nói mấy năm trước hắn bị quân địch hãm hại, chặt đứt cánh tay phải, được chữa khỏi trên núi Vân Vụ”.

Nhiếp Thừa Nham không nói, nghĩ thầm thật khéo, còn chưa tìm được lão nhân mà công chúa, tướng quân, tất cả lại lũ lượt kéo đến. Tạ Sâm không hiểu sắc mặt đó của Nhiếp Thừa Nham, định lên tiếng hỏi Nhiếp Thừa Nham mời mình đến đây có việc gì thì bỗng nhiên có một hộ vệ từ ngoài cửa xông vào.

Người đó là Hoắc Khởi Dương, hắn nói nhỏ bên tai của Nhiếp Thừa Nham vài câu, sắc mặt của Nhiếp Thừa Nham thay đổi hẳn: “Sao lại để mất người?”.

Giọng nói hùng hổ đến mức Tạ Sâm ngồi kế bên cũng bị giật mình, Hoắc Khởi Dương đang định nói tiếp thì Nhiếp Thừa Nham khoát tay, quay sang nói với Tạ Sâm: “Tạ tướng quân, ta bây giờ có chút chuyện, không tiện tiếp đón ngài, mời ngài quay về”. Tạ Sâm nhìn thấy mọi chuyện trước mắt, cũng hiểu ở đây thêm chút nữa cũng chẳng ích gì đành ngượng ngùng rời đi.

Nhiếp Thừa Nham chờ hán đi khuất mới đập tay vào thành ghế quát: “Ai quay về bẩm báo? Gọi hán vào, ta muốn hỏi chuyện. Ngươi cũng dẫn người đi tìm đi, Tiểu Tiểu là người biết nặng nhẹ, nếu nàng có thể đến thì cũng có thể đi mà không để lại chút manh mối nào, nhất định là nàng ấy đã bị người khác khống chế rồi. Như Ý còn chưa bỏ trốn vào ngày đại hôn, Mục Viễn lại điều binh từ biên giới tới đây, sợ là trong thành này chẳng còn yên ổn như trước nữa. Các ngươi phải hành động thật nhanh, nhân lực của chúng ta không đủ để lục soát toàn thành nên phải tập trung rà soát tại các chợ. Ngươi hãy cho người đi tìm Mục Viễn tướng quân, nói hán cử người hỗ trợ tìm kiếm. Hán với Tiểu Tiểu cũng có quen biết nên chắc sẽ ra tay tương trợ”.

Hoắc Khởi Dương gật đầu đáp ứng, nhanh chóng chạy ra ngoài, một tên hộ vệ theo Hán Tiểu đi chợ run rẩy bước vào. Nhiếp Thừa Nham lạnh lùng nhìn hán, nói: “Giờ không phải là lúc để trách phạt các ngươi, nhớ mau vực dậy toàn bộ tinh thần cho ta, đem toàn bộ mọi chuyện thuật lại đầu đuôi ngọn ngành cho ta, không được một lời nói dối”.

Nhiếp Thừa Nham hiểu rõ Hán Tiểu, hán nói đúng, nàng quả thực là bị khống chế. Lúc đó mấy thiếu niên khuôn hàng chen lấn, ép nàng sang một bên, Hán Tiểu đứng không vững, lui lại vài bước thì cảm giác đau đau ở cổ, hồng tê dại, cả người không thể động đậy, nàng cũng không thể lớn tiếng la lên, ngã sấp xuống một cái giỏ. Sau đó, trời bỗng nhiên tối sầm lại, nàng bị nhốt trong một cái bao bố, cái bao bị nhét vào trong một cái giỏ lớn rồi bị người ta nhắc lên, hình như sau đó lại bị đặt trên một chiếc xe, lắc lư cả một quãng đường dài, sau đó dừng lại, nàng lại được nhắc xuống, lần này hình như là được đưa đến một căn phòng, Hán Tiểu có cảm giác người mang nàng đi đang bước qua một cánh cửa.

Hán Tiểu cực kì hoảng hốt, nàng vừa mới đến thành Cổ Sa này, không gây thù chuốc oán với ai, nếu người nào đó có ác ý muốn bắt nàng thì khẳng định là sẽ dùng nàng để uy hiếp Nhiếp Thừa Nham. Biết dùng nàng để khống chế Nhiếp Thừa Nham, chỉ sợ đối phương là người có quen biết. Hán Tiểu hít một hơi thật sâu, tự nhủ với mình phải thật bình tĩnh tìm cách giải quyết, không thể để cho đối phương đạt được mục đích. Nàng cố gắng cử động nhưng tiếc là toàn thân tê nhức không thể động đậy. Hán Tiểu biết đây là tác dụng của việc điểm huyết bằng châm độc, may là độc tính không cao, nàng cũng không cảm thấy mệt cho lắm.

Cái giỏ lớn cuối cùng cũng được đặt xuống, chẳng có ai vạch tấm vải bố đang trùm lên người nàng, Hán Tiểu lẳng lặng ngồi yên trong giỏ, cố gắng nghe ngóng tiếng động bên ngoài, trong đầu ngập tràn những suy nghĩ bất an. Một lúc lâu sau mới có người nhẹ nhàng đến vén tấm vải bố lên, Hán Tiểu rốt cục cũng nhìn rõ được người đó là ai, không ngờ đó chính là lão nhân gia - người mà nàng cảm thấy quen quen tình cờ gặp được ở chợ.

Lão nhân bưng một chén nước tới, đút cho Hán Tiểu, Hán Tiểu biết rõ hương vị này, là nước cam thảo, chính là thứ dùng để giải độc châm. Lát sau, lão nhân đỡ Hán Tiểu dậy, giải huyết cho nàng.

Hán Tiểu nhất thời nghĩ không ra mình đã gặp được lão nhân này ở đâu, nàng quyết định giữ im lặng xem xét tình hình. Nhưng Hán Tiểu tuyệt không hề nghĩ đến, lão nhân đó lại dìu nàng ngồi lên ghế, sau đó quỳ xuống.

Hán Tiểu kinh ngạc, người này bỗng nhiên quỳ xuống như vậy làm nàng nghĩ ngay tới vị công công ở bên cạnh công chúa Như Ý. Lão nhân đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói lạnh lạnh chứng minh được suy đoán của Hán Tiểu là hoàn toàn chính xác, quả nhiên là ông ấy.

“Ta tên Thôi An, là lão nhân bên cạnh công chúa Như Ý, mấy năm trước ở bên ngoài thành Bách Kiêu thành đã từng được bàn tay kỳ diệu của Hàn cô nương cứu sống. Hàn cô nương còn nhớ không?”.

Hán Tiểu gật gật đầu, không lên tiếng. Thôi An lại nói: “Hàn cô nương vốn có ân cứu mạng với ta, ta không nên vô lễ như thế, nhưng tình huống hiện giờ rất khẩn cấp, ta không thể không dùng đến hạ sách này mời Hàn cô nương đến. Mong cô nương chớ trách tội”. Ông ấy nói xong, lại đập đầu xuống.

Hán Tiểu hốt hoảng đứng lên: “Vậy rốt cục ông bắt ta tới đây để làm gì?”.

Thôi An vẫn không ngẩng lên, đập đầu thêm một cái nữa: “Xin cô nương hãy ra tay cứu công chúa của ta”.

“Cứu?”, Hán Tiểu lui xuống một chút, hỏi: “Công chúa Như Ý đã xảy ra chuyện gì? Ta vốn không biết võ, không thể ra tay cứu người được. Còn về phía chủ tử, mọi người từ từ nói chuyện còn có khả năng giải quyết được, cứ bắt ta đi như vậy sợ là hán sẽ hiểu nhầm. Hay là ông thả ta ra trước đi, đợi tâm tình chủ tử tốt lên rồi ta sẽ nói chủ tử đến trao đổi với các người, được không?”.

“Không, không!”, Thôi An hoảng hốt xua tay: “Việc này quyết không được để cho người ngoài biết. Công chúa đang ở ngay trong thành này, công chúa bị bệnh, bệnh tình thực sự rất nghiêm trọng. Ta không còn cách nào khác, cũng không dám mời đại phu trong thành đến xem, vốn định thừa dịp hôm nay đại phu ở nơi khác đến chợ thu mua dược phẩm sẽ mời một người đến xem bệnh cho công chúa. Không ngờ lại được phúc tinh soi đường để ta gặp được Hàn cô nương. Mời cô nương đến bằng cách này thực sự vì bất đắc dĩ, hành tung của công chúa không thể để lộ ra bên ngoài nên ta mới phải dùng đến hạ sách này. Hàn cô nương, y thuật của cô rất cao minh, xin cô hãy cứu công chúa”.

“Bệnh tình rất nghiêm trọng sao?”, phản ứng đầu tiên của Hán Tiểu chính là bản năng thầy thuốc của nàng: “Công chúa bị bệnh gì? Triệu chứng như thế nào?”, ngẫm nghĩ một lúc, nàng lại hỏi: “Tại sao không thể để cho người khác biết?”.

Thôi An chần chờ một lúc, nghĩ nếu Hán Tiểu đồng ý chữa trị cho công chúa thì khi nhìn thấy vết thương đó cũng sẽ hiểu được lý do nên nói luôn: “Hai tháng trước công chúa được đoàn hộ tống của hoàng gia đưa đến Hạ quốc Mạc Bắc nhưng khi nhóm người hộ tống đó vừa rời đi thì tên Hạ vương kia liền lộ rõ chân tướng, hán là tên bất nhân, tàn bạo, tùy ý đánh chửi, chém giết nô tài, hậu cung phi tần không ít mà còn đi nhúng chàm nhiều cung nữ khác. Công chúa của ta trời sinh tính tình quật cường, cãi vã với hán một trận thì liền bị đánh, bị mắng. Mấy người tôi tớ chúng ta bảo vệ cho công chúa, nhưng dù gì cũng đang ở địa bàn của người ta, sao có thể đối phó được”.

Thôi An vừa nói xong thì nước mắt chực trào: “Ta là người chứng kiến công chúa lớn lên, dù không phải là người được sủng ái nhất trong cung nhưng cũng vẫn được người ta nuông chiều, sao công chúa có thể chịu ủy khuất như vậy chứ? Hạ vương kia ra tay cực kì ngoan độc, hấn đánh công chúa lăn rôi khắp người, hôm đó chúng ta trông chừng công chúa, nửa bước chẳng rời. Sắp đến ngày đại hôn, Hạ vương kia lại thường xuyên uống rượu rồi chạy tới làm loạn, hấn còn phái người canh chừng tận cung, không cho chúng ta xuất môn, thương tích của công chúa vẫn chưa khỏi nhưng tên Hạ vương kia vẫn cố ý tổ chức thành hôn đúng ngày đã định. Có hôm hấn uống rượu say làm nhục một nữ tì bên cạnh công chúa, chuyện nữ tì kia tự sát ta vẫn chưa dám nói với công chúa. Sau đó công chúa nói muốn bỏ trốn, cho dù chết nàng cũng không thể chết ở cái nơi dơ bẩn này được. Chúng ta hao tổn hết tâm tư rốt cục cũng lợi dụng được sự lơ là cảnh giác của vệ binh bỏ trốn trong ngày đại hôn”.

Hàn Tiểu nghe được cực kì cảm phẫn, lớn tiếng mắng mỏ: “Cái tên Hạ vương kia thực sự là không bằng cảm thú mà”.

Thôi An lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Chúng ta trốn đi, Hạ vương kia đương nhiên là sẽ phái người truy đuổi, chúng ta chịu trăm ngàn khổ cực chạy qua sa mạc nhưng bệnh tình của công chúa thực sự là rất nặng, chạy đến thành Cổ Sa này rồi cũng không thể nào chạy đến nơi khác được”.

“Tại sao không đi tìm binh tướng hộ thành này? Nếu biết công chúa gặp nạn họ nhất định sẽ giúp đỡ mọi người”.

“Hàn cô nương, công chúa trốn đi là là phản lại hiệp ước hòa thân giữa hai nước, sợ là Hạ vương sẽ dùng cớ này để xuất binh, sao công chúa có thể hời hợt được nữa? Giờ trong thành có không ít quan binh đang âm thầm điều tra, chỉ sợ là họ đang truy lùng công chúa. Nếu hành tung bị bại lộ chắc chắn công chúa sẽ bị đuổi về Hạ quốc”, Thôi An nghen ngào: “Trở về Hạ quốc rồi sao công chúa còn có thể yên ổn mà sống được. Ta đây đã già yếu rồi, xương cốt cũng chẳng còn dùng được, có thể phò tá cho công chúa được ngày nào hay ngày ấy. Nhưng bây giờ thực sự là không còn cách nào khác, lúc ở chợ nhìn thấy cô nương ta đã nghĩ ông trời thật có mắt. Hàn cô nương, người hãy mở lòng từ bi mà cứu công chúa lần này đi”.

“Chỉ là ...”.

“Hàn cô nương, cô chỉ cần giúp cho công chúa đỡ bệnh thôi, còn những chuyện khác, nếu cô nương có lòng tốt thì chỉ cần xem như chưa từng gặp chúng ta là được. Chúng ta sẽ tìm cách chạy sang thành khác, tự tìm đường sống cho mình”, Thôi An khẩn khoản cầu xin.

Hàn Tiểu vẫn băn khoăn: “Nhưng ta không thể để cho chủ tử của mình lo lắng được. Nếu không thấy ta hấn sẽ rất sốt ruột”.

“Hàn cô nương, chỉ cần cô xem bệnh, chữa trị cho công chúa xong, ta nhất định sẽ đưa cô trở về một cách an toàn. Sẽ không lâu đâu”.

“Không được, ta nhất định phải báo một tiếng với chủ tử để hấn an tâm. Thôi công công, các người ở đây thân cô thế cô, chỉ bằng nói rõ mọi chuyện với chủ tử ta, hấn là một người tốt nên nhất định sẽ tìm cách giúp đỡ các người”.

“Nếu hấn đồng ý giúp đỡ thì hôm đó ở thành Bách Kiêu đã đồng ý cưới công chúa về. Công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, vốn sẽ không phải đi đến Đại Mạc xa xôi đó để hòa thân, nhưng công chúa lại một lòng hướng về Nhiếp thành chủ nên đã vài lần từ chối hôn sự mà hoàng thượng chỉ định. Nàng như thế mà vẫn không chiếm được tình cảm của Nhiếp thành chủ, ta cũng đã từng khuyên bảo nhưng công chúa vẫn cứ khẳng khái một mực nói nếu không phải là Nhiếp Thừa Nham thì nhất định sẽ không lấy, ngay cả hấn bị què chân nàng cũng chẳng bận tâm. Cứ dùng đẳng như thế cũng đã hai mươi mấy rồi. Hoàng thượng bị công chúa náo loạn vài lần, định hôn không thành nên cũng chẳng còn mặt mũi nào, đâm ra bất hòa với công chúa. Nữ nhân hai mươi mấy chưa chồng dù là công chúa thì cũng sẽ bị người ta chê cười. Hoàng thượng tức giận nên mới để công chúa đi hòa thân như thế!”, giọng nói của Thôi An đầy vẻ oán hận Nhiếp Thừa Nham: “Ta nói như thế, cô nương hiểu chưa? Công chúa bị như ngày hôm nay cũng có liên quan ít nhiều tới Nhiếp thành chủ, nàng cứ đuổi theo thứ không thuộc về mình rồi lại thành ra như thế này, nếu Nhiếp thành chủ nhúng tay vào chuyện này thì với tính tình của công chúa sao nàng có thể chịu đựng được? Còn nữa, Nhiếp thành chủ vốn là người kiêu ngạo, hay tính toán hơn thua, nếu hấn không muốn cứu công chúa mà còn đem nàng giao cho triều đình thì người như chúng ta đây làm sao can được?”.

Câu cuối cùng làm cho Hàn Tiểu phải suy nghĩ, tính tình của Nhiếp Thừa Nham quả thực là như thế, tuy nàng không muốn nghĩ hấn sẽ đẩy một người con gái vào chốn hiểm nguy nhưng Thôi An bất cóc nàng như vậy chắc chắn là đã chọc giận Nhiếp Thừa Nham, muốn hấn giúp đỡ quả thực là không thể.

“Hàn cô nương, ta xin cô, chỉ cần cô chữa bệnh cho công chúa là được”, Thôi An gắng sức dập đầu.

Hàn Tiểu cắn răng: “Thôi công công, ta có thể chữa bệnh cho công chúa, cũng có thể không nói chuyện này cho chủ tử biết, nhưng ta nhất định phải báo cho chủ tử biết là mình vẫn bình an. Không để lộ đường đi nước bước, không để lộ chuyện này ra ngoài, chỉ báo mình vẫn bình an thôi, thế có được không?”. Công chúa gặp nạn cần phải nhận được sự đồng tình, nhưng nàng không nhẫn tâm để Nhiếp Thừa Nham lo lắng, nếu đổi lại là hấn không rõ hành tung, sinh tử chưa biết, sợ là nàng cũng sốt ruột, đặt mình trong hoàn cảnh của người khác ít ra thì nàng cũng nên báo cho hấn biết là mình vẫn bình an.

Thôi An ngước mặt lên, nói với Hàn Tiểu: “Hàn cô nương, ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm để lộ hành tung của công chúa, rất nguy hiểm. Cô nương có thể có ân cứu mạng đối với ta nhưng công chúa lại là người ta chăm sóc từ tấm bé nên nếu cô nương không thể làm theo cách của ta, ta chỉ có thể đối đãi với cô nương như những vị đại phu bình thường, không quen biết khác!”. Ông ấy đã quyết tâm phải bắt cóc vị đại phu này về hiển nhiên là đã có chuẩn bị sẵn.

Hàn Tiểu thoáng bối rối, suy nghĩ một chút về tình thế trước mắt, Thôi An này trung thành tận tâm lại có võ nghệ, mình không thể đánh lại, nếu chọc giận ông ấy thì lại càng khó để truyền tin tức ra bên ngoài. Vì thế Hàn Tiểu giả bộ suy nghĩ, cắn cắn môi, nói: “Thế thì ta cứ nghe theo lời công công nói vậy, cứ chữa bệnh cho công chúa trước rồi tính sau”.

Sắc mặt Thôi An bấy giờ mới dịu đi: “Để ta dẫn cô nương đi gặp công chúa.” Ông ta dẫn Hàn Tiểu đi thay y phục, trùm khăn lên đầu, tịch thu toàn bộ trang sức, y phục cũ của nàng sau đó dẫn nàng ra tiểu viện. Hàn Tiểu hơi kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng công chúa ở sát vách bên cạnh, không ngờ nàng lại ẩn mình ở một nơi khác. Tịch thu trang sức của nàng chắc là vì sợ nàng lưu lại kí hiệu, xem ra tâm tư của vị Thôi công công này rất thâm sâu.

Hàn Tiểu âm thầm theo dõi đề phòng những hành động của lão nhân này. Thôi công công dẫn nàng đi đường tắt qua một con phố nhỏ, rất ít người qua lại, Hàn Tiểu âm thầm đánh giá xung quanh, muốn tìm một người ở bên cạnh nói chuyện với mình cũng khó, đương nhiên là lại càng không thể tìm thấy thuộc hạ của Nhiếp Thừa Nham. Nàng biết con đường này đã được Thôi công công nghiên cứu kỹ, lòng lại có chút hoảng hốt.

Lúc Hàn Tiểu ở một mình trong phòng thay quần áo đã xé một miếng vải bố lót trong xiêm y ra, thắt nút. Dù Thôi công công đã tịch thu y phục của Hàn Tiểu nhưng mảnh vải này vẫn còn ở trong người nàng. Thừa dịp ông ấy không để ý nàng liền kéo kéo, giữ giữ mảnh vải trong người để nó rơi xuống mặt đất. Hy vọng nhóm người Nhiếp Thừa Nham có thể nhìn thấy mảnh vải quái dị này trên đường rồi nghi ngờ, đi theo con đường này đến tìm nàng.

Chương 58: Gặp lại cô nhân

Hai người qua vài ngõ rẽ quanh co, cuối cùng đi đến một con hẻm nhỏ rất khó để ý. Hàn Tiểu cẩn thận nhìn một chút, ngõ nhỏ trước sau thông suốt, thuận tiện để chạy trốn. Dĩ nhiên nàng chỉ nghĩ thế mà thôi, vì Thôi An đã gõ cửa một tiểu viện trong ngõ, cửa viện mở ra, Thôi An đẩy nàng đi vào, Hàn Tiểu đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục đi vào trong.

Sân rất nhỏ, khá giống một căn nhà bình thường, không có gì đặc biệt. Có một phu xe tuổi trung niên đang canh giữ phía sau cửa, thấy Hàn Tiểu và Thôi An vào rồi liền nhanh chóng khóa cửa lại.

Một nha đầu từ trong nhà ló đầu ra, Hàn Tiểu biết đây là nữ tỳ theo bên công chúa. Nha đầu kia nhìn thấy Hàn Tiểu liền kinh hãi, thấy Thôi An trở về, vội vã nghênh đón: “Thôi công công, người đã trở lại rồi, công chúa ngay cả thuốc cũng nôn ra hết, làm sao đây?”.

Thôi An nghe vậy cũng vô cùng lo lắng, cúi đầu trước Hàn Tiểu: “Hàn cô nương, xin hãy cứu công chúa”.

Nữ tỳ thấy Hàn Tiểu vẫn không lên tiếng, cắn chặt khóe môi để lộ nghi vấn trong lòng. Hàn Tiểu không biết nàng ta đang nghi ngờ y thuật của mình, đang hoài nghi nàng không chịu chữa bệnh cho công chúa. Hàn Tiểu không nói lời nào, phát tay áo, Thôi An vội vàng đưa nữ tỳ vào nhà theo Hàn Tiểu.

Gian nhà không lớn, công chúa đang nằm trên giường, so với lần trước gặp mặt, người đã gầy rất nhiều, hốc mắt lẫn khuôn mặt đều hóp lại. Hàn Tiểu nhìn sắc mặt nàng, đã biết là không ổn, lúc bắt mạch cho nàng, cổ tay nóng hổi, mạch tượng cực kỳ yếu, đúng là tình trạng mắc bệnh đã lâu.

Công chúa Như Ý mê man, gắng gượng tỉnh dậy nhìn nàng, nhưng dường như không nhận ra, ánh mắt không có tiêu điểm, lại nhắm lại. Nữ tỳ kia nôn nóng nói: “Tình trạng này đã được ba ngày rồi, cho người uống rất nhiều thuốc hạ sốt, nhưng vẫn không thấy khá hơn, hôm nay lại càng nghiêm trọng, cũng không thể mở to mắt được, thỉnh thoảng nhìn nô tỳ một chút, nhưng dường như không nhận ra...”.

“Đã cho công chúa uống thuốc gì vậy?”. Hàn Tiểu ngắt lời nàng, hỏi.

“Hy Nhi, mau đưa toa thuốc cho Hàn cô nương xem”, Thôi An ở bên cạnh phân phó, nữ tỳ Hy Nhi vội vàng vâng lời, lấy toa thuốc từ trong lòng ra đưa cho Hàn Tiểu.

Thôi An nói: “Đây là toa thuốc hạ sốt, ta ở trong cung hầu hạ người khác, có hiểu biết chút ít, ở trong thành này chúng ta không dám tìm đại phu, vì vậy tự mình bốc thuốc...”. Thôi An hơi thấp thỏm: “Toa thuốc này chắc không sai, ở trong cung đã có dùng qua nhiều lần, nhưng mà không hiểu vì sao công chúa vẫn không khỏe lên”.

“Người nói nàng bị thương ở Hạ quốc, là vì sao, đại phu ở đó kê thuốc gì?”.

Hy Nhi đi đến bên cạnh, vén tóc của công chúa Như Ý lên, ở đỉnh đầu có một vết sẹo rõ ràng, lại tháo vạt áo của công chúa, kéo ra một chút, lộ ra vết thương trên xương quai xanh, nàng ta buồn bã nói: “Lúc đó Hạ vương cực kì độc ác, vừa đánh vừa đá công chúa, công chúa chảy máu rất nhiều, cuối cùng không cử động được nữa”. Dường như nàng ta đang nhớ lại tình cảnh lúc ấy, hơi run rẩy: “Đều tại bọn nô tỳ không có bản lĩnh, không thể bảo vệ được công chúa...”.

Hàn Tiểu không muốn nghe mấy lời tự trách mình, quay đầu nói với Thôi An: “Thôi công công, ta muốn làm ấm căn phòng này lên một chút, còn phải nấu nước, lấy nhiều vải một chút, ở Hạ quốc có đại phu nào kê thuốc cho công chúa không, có còn giữ đơn thuốc không?”.

“Có người kê thuốc, nhưng không đưa đơn thuốc cho chúng ta, chỉ trực tiếp về sắc thuốc rồi bưng tới. Ta vốn vẫn nghi ngờ, sợ trong thuốc có vấn đề, nhưng Hạ vương đã nói với đại phu, nếu công chúa chết, đại phu cũng sẽ chôn cùng, vì vậy có lẽ thuốc ấy không có vấn đề, tình hình công chúa lúc đó nguy cấp, cũng không thể làm gì khác ngoài uống thuốc. Sau khi uống thuốc, thương thế của công chúa khá lên rất nhiều, nhưng mà lại hoảng sợ, trong lòng lại có đau buồn tích tụ, vì vậy vẫn không khỏe lại. Chúng ta chạy trốn được một ngày, công chúa vẫn còn chút tinh thần, nhưng lúc đi tới được đây lại mắc bệnh, bệnh như vậy cho tới hôm nay”.

Hàn Tiểu lại bắt mạch lại, gật đầu: “Thôi công công đi trước chuẩn bị những thứ ta cần, lên con sốt như vậy cũng không phải là do cảm lạnh, sợ là lúc đầu bị thương nặng, làm tổn thương phủ tạng, hơn nữa đoạn đường này làm kiệt sức, đúng như lời người nói, lòng nàng vừa kinh sợ lại đau buồn, có thể đi tới đây đã là cực hạn. Bây giờ, sợ là đã nguy hiểm đến tính mạng”.

Hy Nhi và Thôi An nghe xong bèn lùi lại quý xuống, cùng lên tiếng: “Cầu xin cô nương cứu công chúa của chúng ta”.

Hàn Tiểu nhìn bọn họ, nàng mở mắt của công chúa ra nhìn kĩ càng, rồi nói: “Có thời gian quý với ta, chi bằng tranh thủ thời gian đem những thứ ta cần đến đây. Làm nóng phòng lên, ta kiểm tra thương thế của công chúa trước, sau đó mới có thể kê thuốc. Các người làm nhanh một chút!”.

Thôi An nghe vậy, đập đầu một cái, xoay người chạy ra bên ngoài. Hy Nhi đứng một bên chờ Hàn Tiểu phân phó, thấy Hàn Tiểu tách miệng công chúa ra quan sát đầu lưỡi của nàng, lại xem tay nàng thật cẩn thận.

Một lúc sau Thôi An mang hai chậu than đơn giản vào, Hàn Tiểu ra lệnh đặt ở góc phòng. Hàn Tiểu bảo Hỷ Nhi giúp một tay, cùng nhau cời y phục của công chúa, nhìn thấy trên da rõ ràng có không ít vết sẹo. Hỷ Nhi chỉ vào mấy chỗ trên chân, bụng, ngực, nói cho nàng biết thương thế lúc đầu. Hàn Tiểu ần nhẹ lồng ngực, công chúa Như Ý hừ một tiếng, giống như cảm thấy đau đớn. Hỷ Nhi tiến lên hỏi: “Công chúa, công chúa, người có nghe thấy nô tỳ nói không?”.

Hàn Tiểu cẩn thận sờ vào những chỗ đau, nói: “Công chúa quả thật có nội thương, bệnh do thương thế kéo dài, muốn khỏi bệnh hoàn toàn cần phải an dưỡng thật tốt trong một thời gian, các người không thể chạy đi khắp nơi, trước tiên phải để cho nàng yên ổn. Công chúa cứ uống thuốc vào là nôn ra phải không?”.

“Đúng vậy, hai ngày nay uống cái gì đều nôn ra cái đó, càng không nói tới cơm nước”.

“Công chúa không thể uống thuốc nữa, nhưng hôm nay phải hạ nhiệt cho nàng”. Hàn Tiểu nghĩ.

Hỷ Nhi sốt ruột: “Không uống thuốc, vậy phải làm sao?”.

“Các người có thứ gì trơn nhẵn không? Thứ có thể đánh lên da mà không gây hại gì ấy?”.

“Phấn cao các loại ư?”.

“Không phải, thứ gì đó giống như sừng trâu trơn nhẵn hoặc cái gì đó tròn tròn ấy!”.

“Vậy không có”. Hỷ Nhi cố gắng suy nghĩ: “Dùng muối được không? Ta lấy cho cô nung xem thử!”. Nàng ta đi thật nhanh ra ngoài, chốc lát đã mang đến mấy cái muối, Hàn Tiểu sờ một cái, vừa quá to lại còn có vết nứt, liền lắc đầu.

Hỷ Nhi cắn môi: “Chúng ta chạy trốn không mang theo vật như vậy”.

Hàn Tiểu nhủ mấy chỗ da thịt của công chúa, một lúc liền tím lại, Hỷ Nhi hét lớn: “Người đang làm gì vậy?”.

“Đang cứu công chúa”. Tay Hàn Tiểu cực kì thận trọng, nói: “Người đi lấy chút dầu đến đây, còn cả ngải thảo, gừng. Cắt gừng thành miếng lớn, dùng quá dày. Những thứ này chung quy các người phải có. Nhân tiện đi bảo Thôi công công nấu nước, giục hẩn nhanh một chút”.

Hỷ Nhi ngăn người: “Cô nung muốn nấu cái gì?”.

“Không phải là nấu gì, là chữa bệnh”. Hàn Tiểu thấy nàng ta ngăn người, liền trừng mắt quát: “Đi nhanh lên!”.

“Vâng, vâng!”. Hỷ Nhi phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Chỉ chốc lát đã mang tới những gì Hàn Tiểu cần, thở hổn hển nói: “Không có ngải thảo, Mả thúc đã ra ngoài mua...”. Còn chưa dứt lời đã thấy Hàn Tiểu gỡ đại ngọc phật trên cổ công chúa Như Ý, nàng ta kêu lên: “Người đang làm gì vậy? Tiễn xem bệnh chúng ta sẽ trả, phật bài ngọc là di vật của mẫu thân công chúa, người không được lấy đi”.

Hàn Tiểu ngạc nhiên nhìn nàng ta một cái, rồi lại nhìn xuống phật ngọc trên tay: “Ta không phải sợ các người không trả tiền xem bệnh”. Đợi nàng trở lại bên cạnh Nhiếp Thừa Nham, nợ gì cũng sẽ có người thay nàng đòi.

Hỷ Nhi cắn chặt môi, Hàn Tiểu bảo nàng ta đem đồ đặc để ở đầu giường, lại bảo nàng ta đến cùng trở người Như Ý công chúa. Hàn Tiểu lúc này có uy nghiêm của đại phu, Hỷ Nhi không dám nói nhiều, cái gì cũng làm theo nàng phân phó. Lúc này một chậu nước nóng lớn và khăn vải cũng được bưng đến, Hỷ Nhi sắp xếp lại mọi thứ. Đợi đến lúc Hàn Tiểu đem phỉn ngọc bôi một chút dầu, Hỷ Nhi muốn nói gì đó, chần chừ một lúc lại không nói nữa.

Nhìn Hàn Tiểu dùng miếng ngọc đánh lên da công chúa, chỉ chốc lát da đã tím cả lên, Hỷ Nhi đau lòng cắn răng, nhưng nàng ta biết đây là cứu người, vì vậy không dám quấy rầy. Hàn Tiểu quan sát thật kĩ vài chỗ, toàn bộ đều tím đen. Đợi đến khi có ngải thảo, nàng dán mấy lát gừng tại vài huyệt vị, lấy một chút ngải thảo, đặt lên mấy lát gừng rồi đốt lên. Làm xong, nàng lấy hai tấm chăn quần Như Ý công chúa thật chặt, cuối cùng công chúa yếu ớt tỉnh dậy, mở mắt ra.

Hỷ Nhi vui mừng gọi lớn: “Công chúa, công chúa, người có nghe thấy nô tỳ không?”.

“Hỷ Nhi...”. Giọng nói của công chúa Như Ý như lá khô bị nghiền, khàn khàn yếu ớt.

Hỷ Nhi vui đến chảy nước mắt: “Công chúa, người rốt cuộc đã tỉnh rồi, người hù chết nô tỳ rồi”.

“Lúc này công chúa vẫn không khỏe lắm”. Hàn Tiểu bắt mạch lần nữa rồi nói: “Ta sẽ kê đơn thuốc, các người theo đơn đó mà bốc thuốc, đợi công chúa hạ sốt là có thể uống”.

Công chúa Như Ý nghe thấy giọng nói của Hàn Tiểu, xoay đầu qua nhìn nàng một cái thật nhanh rồi xoay đầu trở lại, cắn chặt miệng không nói gì. Hỷ Nhi biết rõ tâm tư của công chúa, lúc trước kim chi ngọc điệp, cao cao tại thượng, bây giờ lại lâm vào tình cảnh như thế này, lại còn do tình địch cứu chữa, theo cá tính cao ngạo của công chúa, đương nhiên là trong lòng không thể chịu nổi.

Hàn Tiểu không buồn để ý đến phản ứng của chủ tớ bọn họ, nàng ra khỏi phòng, tìm Thôi An lấy giấy bút, viết đơn thuốc cho hẩn. Thôi An cẩn thận nhận lấy nó, quan sát một chút, cúi đầu nói với Hàn Tiểu một câu cảm tạ, định tự mình đi đến hiệu thuốc bốc thuốc.

Hàn Tiểu trong lòng nghĩ đến Nhiếp Thừa Nham, đang định hỏi lúc nào có thể truyền tin cho Nhiếp Thừa Nham báo bình an, lại nghe thấy ở cửa viện có tiếng giăng co, phu xe trung niên họ Mã mở cửa ra, một thanh niên trắng trẻo lão đảo chạy vào, vội vàng nói: “Ta gặp phải người của Hạ quốc, có một tướng quân, ta từng gặp trong cung, vừa rồi theo dõi ở đầu hẻm thấy hần mặc xiêm y của người dân bình thường, nhất định là đang đi tìm công chúa. Xem ra nơi này không còn an toàn nữa, chúng ta nhanh chóng đổi chỗ khác!”.

Thôi An vẻ mặt căng thẳng, kéo người trẻ tuổi kia qua, quát hỏi: “Tiểu Mễ Từ, ngươi nhìn có rõ không?”.

“Thấy rõ, tuyệt đối không sai, trên mặt người kia có vết sẹo, lúc trước ở trong cung chính là hần đánh ta, ta nhận ra hần, không thể sai được. Thôi công công, chúng ta đổi chỗ khác nhanh lên”.

Lúc Tiểu Mễ Từ vừa dứt lời, đã nghe thấy cửa viện vang lên tiếng rầm rầm, cả cánh cửa bị đá văng ra, một người to khỏe trên mặt có vết sẹo mang theo rất nhiều người xông vào, người nọ quát lên: “Còn muốn chạy? Không kịp nữa đâu”.

Mã thúc vội tay lấy một thanh gỗ ở góc viện, chắn trước mặt bọn Hàn Tiểu, Thôi An cố sức đẩy Tiểu Mễ Từ và Hàn Tiểu, khẽ nói: “Đi vào nhà”.

Hàn Tiểu đương nhiên cũng biết tình thế trước mắt không ổn, nhanh chóng xoay người đi vào phòng, Hỷ Nhi ở trong phòng tất nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, nàng ta nôn nóng đến mức xoay vòng vòng, thấy bọn họ vào, liền kéo Tiểu Mễ Từ nói: “Mễ công công, vậy phải làm sao?”.

Tiểu Mễ Từ cũng không biết phải làm sao, Hàn Tiểu lại nói: “Lấy y phục của công chúa và chặn gói kỹ lại, tránh bị cảm lạnh. Có gì quan trọng, cũng phải sắp xếp. Xem xét tình hình bên ngoài một lúc, nếu có cơ hội thì chạy, công chúa theo, đến quán trọ Hi Lai đường phía đông tìm Nhiếp thành chủ. Đã bị binh tướng của Hạ quốc phát hiện, đương nhiên không thể tiếp tục trốn tránh, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn”.

Hỷ Nhi hơi ngần ngại, Hàn Tiểu đẩy nàng ta một cái: “Nhanh lên!”. Nàng tự mình ra tay đỡ công chúa Như Ý dậy, công chúa cho dù nói chuyện khó khăn, nhưng vẫn nói rõ ràng: “Không thể gặp Nhiếp đại ca”. Hàn Tiểu ngần ngại, công chúa nói lại lần nữa: “Điện mạo ta bây giờ, không thể gặp Nhiếp đại ca”.

Hàn Tiểu luôn tay luôn chân, nhanh chóng thu xếp xong cho công chúa, dùng chăn quấn chặt, nói: “Vậy không gặp Nhiếp đại ca, gặp Hạ vương một chút cũng tốt”.

“Ngươi... Ngươi, chuyện này...”. Như Ý công chúa vô cùng tức giận.

“Ngươi ngươi cái gì, giữ gìn sức lực một chút, bộ dạng bây giờ của công chúa như vậy không thể mắng cũng không thể đánh người. Nô tài của công chúa liều mạng vì ngươi, ngươi lại chỉ nhớ đến tôn nghiêm sĩ diện của mình”. Hàn Tiểu không hề khách khí với công chúa chút nào.

Công chúa Như Ý cắn chặt môi không nói, Hỷ Nhi ở một bên đang định bênh vực, Hàn Tiểu liền trừng nàng ta: “Ngươi cũng câm miệng lại. Lúc này đừng nói nhảm!”. Hỷ Nhi bị nàng mắng liền rụt cổ xuống.

Hàn Tiểu chạy đến cạnh cửa nhìn ra ngoài, bên ngoài đang đánh nhau, bốn người đánh với hai người Thôi An và Mã thúc, tướng quân mặt sẹo kia hai tay khoanh ngực, cùng ba người còn lại đứng một bên nhìn, hiển nhiên bọn họ đối với việc bắt đào phạm này tràn đầy tự tin, lúc này lại giống như mèo bắt chuột, trước tiên nhìn bọn họ hấp hối gầy dựa một phen sau cùng, rồi mới ra tay giành phần thắng.

Bọn Thôi An cố gắng gầy dựa, hai người đánh với bốn người có chút quá sức, hướng hồ hai bên trái phải vẫn còn bốn người đang đứng chờ, thế nhưng cũng không thể khoanh tay chịu trói. Tiểu Mễ Từ trong phòng nhìn thấy lập tức run rẩy, Hàn Tiểu đẩy hần: “Ngươi biết võ không?”.

“Không!”. Hần run rẩy đáp lời.

“Vậy ngươi chạy trốn có nhanh không?”.

“Cũng không!”.

“Có sức lực không?”.

“Có một chút!”.

Hàn Tiểu cau mày hỏi Hỷ Nhi: “Vậy trong hai người các ngươi ai sẽ công công chúa?”.

“Ta công!”. Hỷ Nhi khinh bỉ liếc qua Tiểu Mễ Từ: “Ta có sức lực hơn Mễ công công, chạy trốn cũng nhanh hơn hần!”.

“Được. Vậy chúng ta không thể ở lại đây chờ chết. Nghe cho kỹ, đường phía đông quán trọ Hi Lai tìm Nhiếp thành chủ. Chút nữa chúng ta xông ra, có thể chạy thì phải chạy, mọi người gấp lại ở quán trọ”.

Hỷ Nhi và Tiểu Mễ Từ gật đầu, Hỷ Nhi công công chúa trên lưng, Hàn Tiểu xé khăn trải giường, giúp nàng ta buộc chắc vào. Tiểu Mễ Từ đi quanh phòng, cuối cùng tháo thanh gỗ ở trên giường xuống, tạm cầm trong tay như gậy côn. Hàn Tiểu lại quan sát ngoài cửa một chút, nàng quấn khăn trên tay, bụng chầu than lên, Hỷ Nhi công công chúa đi theo sau nàng. Tiểu Mễ Từ đi ra cửa sau nhìn một chút, gạt mạnh một cái, kéo cửa phòng ra, giờ cây côn gỗ lên xông ra ngoài. Nhưng hần vừa lao ra cửa đã bị tướng quân mặt sẹo kia đá một cái tới tảng đá, “Ai da” một tiếng liền ngã xuống đất.

Hàn Tiểu theo sau Tiểu Mễ Từ ra ngoài, không để ý đến hần, nàng thối bụng chầu than lên, hất về phía tướng quân kia, mấy người kia hiển nhiên không ngờ tới còn có vũ khí như thế, hô lên một tiếng tránh ra. Nhân lúc đó, Hỷ Nhi công công chúa xông ra ngoài. Hàn Tiểu cũng không để ý đến người khác,

chạy ra theo, trong lòng nàng hiểu rõ nàng ở lại đây cũng không làm được gì, chỉ có thể tìm Nhiếp Thừa Nham thì mới có thể cứu được những người này.

Nhưng Hàn Tiếu chưa kịp chạy đến cửa, trên lưng đã bị đá một cái, nàng bị đau kêu lên, ngã gục xuống tại chỗ, đưa mắt nhìn, đã không thấy bóng dáng Hỷ Nhi trong viện nữa, đối phương cũng thiếu mất hai người, đoán là đang đuổi theo nàng ta. Nhưng điều quan trọng nhất là khuôn mặt tướng quân mặt sẹo tức giận trước mặt nàng.

“Đàn bà thôi, dám dùng lửa hất ta!”

Hàn Tiếu cắn chặt miệng không lên tiếng, tướng quân mặt sẹo định tát nàng một cái thật mạnh, nàng ôm đầu co người lại, cái tát trúng vào trên cánh tay của nàng, cực kì đau.

“Còn dám tránh?”. Hân rống to một tiếng: “Lão tử đánh chết ngươi!”. Hân đá mạnh một cái lên vai Hàn Tiếu, sau đó nhấc Hàn Tiếu dậy, nắm đấm đang định đánh vào mặt Hàn Tiếu, chợt thấy Hàn Tiếu vốc một nắm cát ném vào mặt hân, còn dùng tay phải dấm vào mắt hân. Tướng quân kia không ngờ đến chiêu này, hét thảm một tiếng “A” buông tay, hai tay dụi mắt, Hàn Tiếu rơi xuống, thừa cơ đá mạnh vào chỗ hiểm của tướng quân kia. Tướng quân kia lại kêu thảm một tiếng, hai tay chuyển sang che phía dưới. Trên dưới đều bị đau, hân tức đến gào to.

Hàn Tiếu đánh xong càng hăng hái bỏ chạy, mới chạy được vài bước lại bị binh lính Hạ quốc chặn lại. Người kia thấy tướng quân bị cô nương này đánh, trong lòng cũng có phòng bị với nàng, rút đại đao ra trực tiếp đánh về phía nàng. Hàn Tiếu tự biết không thể liều mạng, đành phải lui một bước về phía sau, đến khi lưng dán lên tường không còn đường lui nữa.

Tướng quân mặt sẹo lúc này đã dần hồi phục, hân hận Hàn Tiếu đến cực điểm, rút kiếm đâm về phía Hàn Tiếu: “Ta giết ngươi, đàn bà thôi!”.

Kiểm kia lao tới cực nhanh, Hàn Tiếu cũng không có cách nào né tránh, chỉ đành nhắm mắt theo bản năng, nhưng không cảm thấy đau đớn, lại nghe “keng” một tiếng giòn tan, như có vật gì đánh lên thân kiếm. Hàn Tiếu mở mắt, nhìn thấy một nữ tử đáp xuống trước mặt mình.

Cô nương kia hai tay chống nạnh, đưa lưng về phía nàng, quát lên với tướng quân mặt sẹo kia: “Dám khi dễ bằng hữu của ta, ta đánh chết ngươi!”.

Hàn Tiếu không nhìn thấy mặt của nàng ta nhưng nghe giọng nói có chút quen thuộc. Tướng quân mặt sẹo tức giận mắng một tiếng, lại đâm một kiếm nữa. Hân biết đã đụng phải kẻ lợi hại, tất nhiên sẽ hạ sát chiêu. Cô nương kia cũng không hoảng sợ, chắn trước mặt Hàn Tiếu không nhúc nhích, khoát tay múa kiếm, mũi kiếm bắn ra, tiến về phía trước một bước, cánh tay như rắn linh hoạt theo thân kiếm trượt đến cổ tay của tướng quân mặt sẹo, lắc tay đẩy một cái, một chuồng theo đó đánh vào trước ngực của hân, tướng quân mặt sẹo kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Cô nương đó một chiêu giành lợi thế cũng không truy kích, lui lại một bước, tiếp tục che trước mặt Hàn Tiếu. Hàn Tiếu chợt nghĩ ra, ghen ngào gọi: “Long Tam phu nhân!”.

Người tới chính là Phụng Ninh, nàng nghe thấy Hàn Tiếu gọi to, quay đầu cười với nàng: “Là ta, lại gặp mặt rồi. Ta tới rất đúng lúc có phải không?”.

Chương 59: Câu đố về Phụng Ninh

Hàn Tiếu không kịp chào hỏi nàng, chỉ kịp chỉ vào phía sau lưng Phụng Ninh hô lớn: “Cẩn thận!”.

Phụng Ninh không quay đầu, như có đôi mắt sau gáy, đôi chân khẽ chuyển, khom lưng tránh được một đao đánh lên của tên tiểu binh. Lưỡi đao sắc bén lướt qua mặt Phụng Ninh, Hàn Tiếu ngây người nhìn. Nàng từng xem rất nhiều trận đánh nhau, động tác này của Phụng Ninh cũng có không ít người đã dùng. Nhưng có thể mềm mại tiêu sái như thế này thì là lần đầu nàng nhìn thấy.

Trong nháy mắt, Phụng Ninh đã nắm cổ tay của tiểu binh, đẩy đao ra hướng khác, tiểu binh không khống chế được, lưỡi đao liền kề sát cổ hân. Hân sợ hãi kêu một tiếng: “A!”. Tiếng kêu vừa dứt, đao cũng dừng tại cổ hân. Lưỡi đao sắc lẹm cửa vào cổ, kéo dài một vết máu. Tên tiểu binh bị dọa đến chân run lẩy bẩy, còn ướt cả đũng quần. Phụng Ninh bĩu môi khinh bỉ, bỏ một chuồng vào gáy làm hân nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

Hàn Tiếu cũng chẳng kịp nhìn rõ Phụng Ninh đã làm thế nào mà chỉ trong chớp mắt đã thấy thanh đao đã rơi trên cổ tên tiểu binh kia. Nàng đảo mắt qua, bốn kẻ giao thủ với Thôi An đã phát hiện phía bên này có chuyện liền rời khỏi chỗ của Thôi An, lao thẳng đến phía Phụng Ninh. Cả tên tướng quân mặt sẹo cũng bỏ chạy, hung bạo đánh tới.

Lần này không cần Hàn Tiếu nhắc nhở, Phụng Ninh đã hô to: “Lùi xa một chút!”. Hàn Tiếu nghe lời, lùi lại về phía bờ tường, rồi từ từ di chuyển sang bên cạnh. Phụng Ninh ở giữa bị năm tên kia vây thành một vòng. Trong biển đao ánh kiếm chỉ mình nàng ấy dùng tay không, làm Hàn Tiếu cũng toát mồ hôi hột thay. Còn đang lo lắng lại nhìn thấy hai người nữa từ cửa chạy vào, trông giống hai người vừa nãy đuổi theo công chúa. Tình thế biến thành một địch bảy. Hàn Tiếu vô cùng tức giận, đúng là cái đám Hạ binh không biết xấu hổ. Nàng nhìn Thôi An và Mã thúc, hai người đang ngồi trên đất che vết thương. Có lẽ ban nãy đã đem toàn lực đối phó, Tiểu Mễ Từ núp sau lưng bọn họ run cầm cập. Xem ra giờ không thể trông cậy vào bọn họ rồi.

Hàn Tiếu nhìn tứ phía, thấy một cây gậy to bên tường bên thuận tay cầm lên, bước hai bước, xông về phía Phụng Ninh hét to: “Long Tam phu nhân, cho nàng!”.

Kẻ đánh lên sau lưng Phụng Ninh quay đầu lại trừng mắt nhìn Hàn Tiếu, cho nàng là kẻ phá đám. Nhưng hân biết nàng không biết võ nên cũng chẳng thêm đề tâm, chỉ quay đầu nhìn rồi lại tiếp tục đánh Phụng Ninh. Hàn Tiếu nổi giận, đã ức hiếp con gái rồi còn dám trêu mắt? Nàng nghiêng rắng, hạ quyết tâm. Lúc tên đó bỏ đao về phía Phụng Ninh, nàng dốc hết sức đập một gậy vào gáy hân. Tên Hạ binh hét lên một tiếng nhưng chưa ngã xuống, quay đầu lại trừng Hàn Tiếu. Nàng mắt mày trừng trừng định bỏ hân tiếp một gậy, nhưng Phụng Ninh đã bay đến đá bay hân ra ngoài. Hàn Tiếu chưa phản ứng kịp, vung cây gậy lên làm nó bay ra ngoài.

Phượng Ninh nghe rằng cười ha hả, nói với Hàn Tiếu: “Đa tạ!”. Nàng quay đầu ném cây côn chặn ba thanh đao đang chém tới rồi đẩy cả ra, một cước đạp bay. Trường côn vung lên hết như một vũ khúc uyển chuyển mà mạnh mẽ, đầu côn đâm mạnh vào bụng của một tên Hạ binh, hắn kêu thảm một tiếng rồi dạt sang một bên.

Hàn Tiếu đưa xong chiếc côn cũng không dám gây thêm phiền phức, nhanh chóng lui ra đằng sau. Ngay lúc ấy, nàng nhìn thấy tên Hạ binh vừa nãy bị đánh bật vào tường. Hàn Tiếu nhìn đôi tay mình, chiếc côn khi ở trong tay nàng không đánh ngất nổi người ta, đến khi vào tay Phượng Ninh như là có thêm thần lực.

Cuộc chiến chẳng bao lâu đã định kết cục. Phượng Ninh múa trường côn thật sự như có thần giúp. Tuy đấu với bảy người có chút khó khăn nhưng bảy tên này cuối cùng cũng bị đánh toi bời hoa lá. Kẻ võ nghệ cao cường nhất ở trong đó - tướng mặt sẹo phút cuối cũng không chống đỡ nổi, cúp đuôi chạy mất. Sáu tên còn lại thấy tình hình không ổn, bấu bấu vù vù nhau mà chạy.

Phượng Ninh nhìn bọn họ chạy đi cũng không đuổi theo, quay đầu nhìn Hàn Tiếu, rồi nhìn Thôi An và Mã Thúc đang diu nhau đứng dậy. Nàng kéo Hàn Tiếu đến bên cạnh hỏi: “Sao cô lại ở đây, cái tên chủ tử ngồi xe đẩy ưa làm mặt hà khắc của cô đâu rồi?”.

Hàn Tiếu không biết giải thích tình huống này như thế nào, Thôi An và Mã Thúc dất Tiểu Mễ Từ qua đáp lễ: “Tạ ân cứu mạng của cô nương!”.

Phượng Ninh vững vàng gạt đầu, rồi nói: “Không có gì, dẫu sao cứu Hàn Tiếu cô nương thì thuận tay cứu các vị luôn!”. Ba người Thôi An đơ ra một lúc, Hàn Tiếu cũng ngây người, Long Tam phu nhân quả nhiên là người có gì nói đấy.

Phượng Ninh lại hỏi: “Hàn cô nương, là kẻ thù của nàng à?”. Chưa đợi Hàn Tiếu trả lời, nàng đã đoán được đầu mối thông qua nét mặt Hàn Tiếu, vì vậy tiếp tục hỏi: “Là kẻ thù của Nhiếp Thừa Nham?”.

Hàn Tiếu không tiện nói trước mặt là do Thôi An liên lụy, đành phải nói: “Ta không quen bọn họ”.

Phượng Ninh liền nhận ra, chỉ bọn Thôi An: “A! Thì ra là kẻ thù của bọn họ”. Mặt Thôi An lộ nét khó xử, vội la lên: “Vị cô nương này, chủ nhân của ta gặp nạn, ta muốn đi tìm nàng ấy, không biết cô nương có thể giúp đỡ không?”. Cao thủ võ nghệ như thế này đúng là đốt đèn lồng cũng tìm không ra.

Hàn Tiếu không vui, nói: “Đã nói với mấy người rồi mà, đến chỗ chủ tử của ta nhờ giúp đỡ. Hành tung cũng lộ rồi còn nghĩ ngợi gì nữa. Hỷ Nhi đã công công chúa chạy thoát, giờ đuổi theo hai người đó rất vòng vèo, không nên đuổi theo nữa. Nói không chừng giờ Hỷ Nhi đã đến được nhà trọ. Mấy người đừng chậm trễ ở đây nữa, vẫn nên theo ta quay về thôi!”.

Phượng Ninh nghe Hàn Tiếu nói vậy, vui vẻ kéo nàng: “Đứng đứng, ta theo cô quay về, ta vừa đói vừa mệt, hãy báo chủ tử của cô cho ta ăn ở đi”.

Nàng kéo Hàn Tiếu đi, ba người Thôi An không dám ngăn cản, nghỉ ngơi một lúc rồi đi theo. Hàn Tiếu vừa mới đến nên không biết đi đường lớn phía đông, nhưng Thôi An sớm đã tìm tòi đường đi trong thành, đi lên phía trước dẫn đường, còn Phượng Ninh kéo Hàn Tiếu ở đằng sau.

Trên đường Hàn Tiếu kể lại toàn bộ chuyện gặp nạn cho Phượng Ninh, sau đó hỏi: “Long Tam phu nhân, sao cô lại tới đây? Long Tam gia đâu?”

Phượng Ninh hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ta trông thấy một ít vải buộc tường đoán là ám hiệu gì liền đi theo, kết quả là nhìn thấy mọi người gặp nạn”.

“Đó là do ta để lại, sợ chủ tử lo lắng, nếu họ phát hiện được có thể sẽ tìm được ta”.

“Như vậy sao?”. Phượng Ninh nhếch nhếch miệng, móc trong ngực ra mấy tấm vải: “Ta không biết nên đã lượm hết về rồi!”. Nàng nghĩ nghĩ rồi cười nói: “Có điều ta đưa cô về thì cũng không coi là nhặt bữa. Vì vậy chủ tử của cô vẫn phải cho ta đồ ăn”.

Hàn Tiếu phì cười, cái nàng Long Tam phu nhân này thật thú vị, mỗi lần gặp mặt đều muốn chủ tử cho ăn cho ở. Nàng lại hỏi lần nữa: “Cô sao lại đến đây? Long Tam gia thì sao?”

Phượng Ninh đáp: “Ta có mấy đoạn kí ức ấn tượng với Đại Mạc, ta liền tới đây, không chừng có thể nhớ ra được điều gì”.

“Vậy cô đi một mình? Long phủ không có ai theo sao? Long Tam gia thì sao?”

“Ai quan tâm đến hắn, ta bỏ nhà đi rồi”. Phượng Ninh bĩu môi có vẻ không vui. Hàn Tiếu than thở trong lòng, khuyên nàng: “Cô đi như vậy hắn sẽ rất lo lắng”.

“Lo cái gì...”. Phượng Ninh chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng hét từ đằng xa: “Phượng Nhi!”

Giơng mắt nhìn, không phải Long Tam thì còn ai vào đây?

Hóa ra các nàng đã đi tới phía trước của nhà trọ, Long Tam đáng lẽ đuổi theo nàng đến đây nhưng không biết sao lại liên lạc với Nhiếp Thừa Nham. Hai người lúc này một đứng một ngồi trước cửa nhà trọ, trông thấy hai nàng quay về, vô cùng kích động.

Phượng Ninh nhìn thấy Long Tam đã tìm tới đây liền quay đầu chạy, mà nàng không chỉ chạy một mình mà còn thuận tay kéo Hàn Tiếu chạy.

Hàn Tiếu không mạnh bằng nàng, cũng không biết có chuyện gì, chỉ đành quay đầu hướng về phía Nhiếp Thừa Nham hô to: “Chủ tử!”. Khoảng cách giữa Nhiếp Thừa Nham và bọn họ khá xa, hai chân lại không thể đuổi được, roi da cũng không đủ dài, chỉ có thể hét: “Tiếu Tiếu!”.

Hàn Tiểu cố gắng hết lớn: “Đừng lo...”. Âm thanh còn chưa dứt đã bị Phụng Ninh lôi xa tới không nhìn thấy bóng dáng nữa. Sự việc đột ngột xảy ra như vậy làm mọi người sững sốt một hồi. Bọn Thôi An đều đờ ra, sắp đến cửa rồi mà gia chủ lại bỏ chạy? Vậy bọn họ tính sao đây? Cũng không thể đi lên nói: “Thật ngại quá, ta bắt cóc Hàn cô nương của người mang đi chữa bệnh cho công chúa, sau đó nàng chạy mất rồi, không liên quan tới chúng ta, nhưng xin hỏi công chúa có ở chỗ người không?”.

Lúc ba người Thôi An vẫn còn đang ngẩn ra, Nhiếp Thừa Nham đã bắt đầu phát câu với Long Tam: “Tại sao vợ người muốn cướp vợ ta?”

Long Tam nhìn theo hướng Phụng Ninh biến mất thờ dài, nha đầu này chạy thật nhanh, hẳn định đuổi theo lại sợ để Nhiếp Thừa Nham ở đây một mình thì không hay. Dẫu sao thì hẳn đã phải toàn bộ thuộc hạ đi tìm người nên tự nhủ có thể cùng Nhiếp Thừa Nham chờ người về.

Tuy hẳn nghĩ là vậy nhưng Nhiếp Thừa Nham không thể chỉ đơn giản là thờ dài, Nhiếp thành chủ đập tay vịn ghế, quát: “Long Tam!”

Long Tam bất đắc dĩ buông tay nói: “Đừng lo, tướng công của nàng còn đang bị áp chế ở chỗ người mà”.

“Đây không phải người ta thích!”. Nhiếp Thừa Nham hừ lạnh, tức giận chỉ Long Tam nói: “Đều tại người, cái kẻ chơi bời này ở đây, nàng mới quay đầu bỏ chạy. Hai người cãi nhau chuyện gì ta không quan tâm có sao phải gây phiền phức cho ta và Tiểu Tiểu?”

“Dù sao thì người cũng nhìn thấy Tiểu Tiểu của người vẫn bình an vô sự, đừng giận nữa, có Phụng Ninh bảo vệ, trong thành quân lý lại nghiêm, nàng chắc chắn sẽ không có chuyện gì”. Long Tam cũng oan ức, hẳn xa xôi vạy dặm đuổi theo thê tử, vất vả chẳng bàn nhưng người ta vừa nhìn thấy hẳn đã chạy rồi, trong lòng hẳn cũng rất khó chịu.

“Tóm lại người mau tìm vợ người về đây, món nợ bắt cóc Tiểu Tiểu sau này ta tính sổ với người!”. Nhiếp Thừa Nham càng nghĩ càng bức bối. Hẳn quay đầu lạnh nhạt nói với Thôi An: “Thôi công công, chớ nói với ta là Tiểu Tiểu đột nhiên mất tích trong chợ là trò quý của các người”.

Lúc Nhiếp Thừa Nham thăm vấn Thôi An thì Phụng Ninh đã kéo Tiểu Tiểu chạy tới phía nam thành, nàng tùy tiện chọn một mái hiên cao, đưa Hàn Tiểu nhảy lên trên, hai người ngồi trên chỗ cao ngắm nhìn phong cảnh trong thành.

Hàn Tiểu chưa từng ngồi trên mái nhà cao như vậy nên thấy rất mới mẻ. Ban nãy bị lôi chạy như bay chân không chạm đất, cảm giác ấy thật thú vị. Thì ra luyện giỏi võ còn có lợi ích như thế này.

“Long Tam phu nhân, chúng ta về thôi, bọn họ sẽ lo lắng”, thờ được rồi Hàn Tiểu bắt đầu nói.

“Cô gọi ta là Phụng Phụng là được rồi, ta sẽ gọi cô là Tiểu Tiểu giống bọn họ nhé!”, Phụng Ninh chuyển chủ đề. Hàn Tiểu đồng ý, lại nói tiếp: “Ta đói rồi, cô có đói không?”

“Đói!”. Phụng Ninh tức giận phừng phừng, nghĩ đến đây là lại bức mình, vốn được ăn rồi lại bị tên Long Tam hại.

“Vậy chúng ta quay về ăn, được không?”

“Không được, ta không muốn gặp hắn”.

“Tại sao?”, Hàn Tiểu hỏi.

“Trong kí ức của ta có một người đàn ông bóp cổ ta, muốn đưa ta vào chỗ chết. Ta đi hỏi Long Tam hẳn có làm chuyện này không, hẳn đã thừa nhận rồi”. Phụng Ninh giờ quả đảm: “Hắn muốn giết ta, ta tức giận liền bỏ chạy. Ta muốn đi tìm lại kí ức, muốn biết trước đây rốt cuộc là thế nào? Vì sao ta lại tệ như thế này?”

“Hả?”, không phải là nói Long Tam muốn bóp cổ nàng sao? Sao nàng lại biến thành người xấu? Phụng Ninh nhìn biểu hiện của Hàn Tiểu rồi giải thích: “Ta biết tại sao hẳn lại bóp cổ ta, tin đồn trong phủ rất nhiều, nghe nói ta chưa đủ tháng đã sinh một đứa trẻ, chứng tỏ rằng ta chưa vào phủ đã có thai rồi, sau đó vào phủ rồi còn tiếp tục cấm sừng hẳn, nghe nói sau khi đứa trẻ được sinh ra, Long Tam vô cùng giận dữ”.

Hàn Tiểu không biết nên nói gì, há miệng rồi lại thôi, sau cùng nói: “Hay là chúng ta quay lại ăn cơm trước đã?”

Lần này Phụng Ninh còn hứng thú với đồ ăn nữa, nàng ôm đầu gối, khuôn mặt buồn bã: “Tiểu Tiểu, người phụ nữ xấu xa như ta, những điều bọn họ nói ta đều nghe rồi, thực sự là một kẻ xấu xa”.

Hàn Tiểu không nói gì, tình huống này liên quan đến chuyện riêng của nhà người ta, nàng thật sự không biết nên khuyên như thế nào.

“Tiểu Tiểu, ta muốn tìm lại kí ức của mình. Ta biết mình từng đi qua đây, từng có ấn tượng. Tòa thành này ta nhất định đã từng đi qua. Nhưng bọn họ nói Phụng gia ở Giang Nam, ta lại là tiểu thư khuê các, theo lý mà nói thì không thể có ấn tượng với Đại Mạc. Tiểu Tiểu, nói không chừng ta là một mặt báo, trà trộn ở Giang Nam nhưng kì thực đã từng ở Đại Mạc, vào Long gia để thám thính tin tức, kết quả là xảy ra chuyện, mất đi trí nhớ, vì vậy nhiệm vụ vẫn đang dang dở”.

Hàn Tiểu há miệng sững sốt, suy nghĩ này thật là đáng sợ. Phụng Ninh liếc nàng một cái, trề môi: “Cô không tin ta sao? Ta cảm thấy đây là điều có khả năng nhất, giải thích được rất nhiều việc. Tiểu Tiểu, cô là đại phu, cô nói xem ta làm sao mới có thể hồi phục trí nhớ?”

“Xin lỗi, bệnh này ta cũng không biết cách chữa”. Hàn Tiểu tuy đã nghiên cứu nhưng quả thật vẫn chưa tìm ra cách.

Phượng Ninh thở dài, nằm ra phía sau cũng không sợ ngã xuống, lẩm bẩm nói: “Thật mất vui!”. Hàn Tiểu nhìn nàng, trong lòng nghĩ, một người thẳng thắn như thế này, làm sao có thể là mặt thám? Kí ức của nàng rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

Phượng Ninh nằm một lúc rồi lại nói: “Ta rất đói, muốn ăn gà quay, cá chua, canh vịt, đậu phụ xào cay...”

“Vậy chúng ta về đi!”, Hàn Tiểu lại khuyên.

Phượng Ninh bỗng cười hi hi, nhảy lên: “Được, ta đưa cô về, sau đó cô nói ta đi rồi, chọn mấy món ta thích ăn rồi âm thầm mang đến cho ta, được không?”

Hàn Tiểu bị nàng chọc cười, liền đồng ý. Hai người nhảy xuống mái nhà đi bộ quay về. Phượng Ninh nói: “Long Tam nhất định đã bị Nhiếp thành chủ mắng toí tã, thật là tốt”.

Hàn Tiểu thấy khó hiểu, Phượng Ninh nói: “Ta kéo cô chạy mất, Nhiếp thành chủ đương nhiên sẽ mắng hấn, thế nợ phụ trả mà!”. Hàn Tiểu nghĩ ngợi rồi đột nhiên hiểu ra tại sao nàng ấy chạy đi còn kéo theo nàng. Hàn Tiểu tưởng tượng cảnh Long Tam bị mắng cuối cùng không nhịn được mà cười phá lên.

Chương 60: Cổ nhân gặp lại

Hàn Tiểu về đến khách điểm thì thấy Nhiếp Thừa Nham vẫn đang chờ ở cửa, không thấy bóng dáng Thôi An đâu cả. Hàn Tiểu bước chậm dần lại, kéo kéo tay của Nhiếp Thừa Nham: “Chủ tử, nô tỳ đã trở về rồi, nô tỳ không sao cả”.

Gương mặt Nhiếp Thừa Nham u ám, hần chỉ “ừ” một tiếng, không nói lời nào nhưng vẫn vươn tay nắm lấy tay nàng. Hàn Tiểu đỏ mặt, thấp giọng nói: “Chúng ta cứ vào trước đi đã!”. Nói xong thì nhanh chóng giúp Nhiếp Thừa Nham vào trong khách điểm.

Khách điểm đó có một hậu viện độc lập, Nhiếp Thừa Nham bị như vậy tất nhiên là không thể ở trên gác lầu, ở đây lại cực kì yên tĩnh, đó mới chính là nguyên nhân trọng yếu hần chọn khách điểm này. Nhiếp Thừa Nham vừa được đẩy vào hậu viện xong thì quay lại ôm chầm Hàn Tiểu, vai của nàng, lưng của nàng bị ôm chặt đến phát đau.

Hàn Tiểu dựa vào người hần, nói liên tục: “Nô tỳ đã về, nô tỳ không sao hết, chủ tử, nô tỳ không phải là đã trở về rồi sao?”.

Long Tam không thức thời một chút nào cả, thấy hai người kia như vậy lại chen chân vào hỏi: “Tiểu Tiểu à, Phượng Nhi nhà ta đâu rồi?”.

Nhiếp Thừa Nham bực mình ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hần, có cần không biết điều đến mức độ như thế này không? Hàn Tiểu đỏ mặt quay đầu đáp: “Cô ấy đi rồi!”.

“Đi rồi?”, giọng Long Tam đột nhiên to hần lên: “Sao cô không dẫn nàng ấy về cùng?”.

“Quát cái gì mà quát? Vợ người thì người tự đi mà tìm đi, Hàn Tiểu nhà ta không phải sinh ra là để giúp người đi tìm vợ”, Nhiếp Thừa Nham rõ ràng vẫn đang tức giận, giọng điệu không hề khách sáo chút nào.

Hàn Tiểu cười nhận lỗi với Long Tam một cái rồi giúp Nhiếp Thừa Nham về phòng, chỉ còn lại một mình Long Tam tay xoa xoa cằm, thơ thẩn đi đi lại lại trong sân. Một lát sau, Hàn Tiểu đi ra tìm tiểu nhị dọn phòng bếp nấu đồ ăn, Long Tam vẫn chưa từ bỏ ý định của mình, cứ chạy theo nàng hỏi Phượng Nhi đi đâu rồi, Hàn Tiểu một mực nói không biết, Long Tam nhìn những món ăn nàng dọn ra lại xoa xoa cằm, không hỏi thêm gì nữa, xoay người bước ra ngoài.

Nhiếp Thừa Nham không hài lòng chuyện Hàn Tiểu quay trở lại giúp đỡ công chúa, chỉ hỏi nàng mấy câu mà nàng đã than đói rồi, chuyện này hần đã có sắp xếp. Công chúa không ở đây, gián điệp nói tì nữ phản bội kia đã được Mục tiểu tướng quân cứu giúp nên Thôi An vội đi tìm Mục Viễn. Kết quả này Nhiếp Thừa Nham cảm thấy thực sự là rất tốt, tránh được phiền toái. Mà nếu Hàn Tiểu đói bụng rồi thì hần cũng chẳng hỏi thêm gì nữa, mau ăn com thôi, ăn uống no say rồi giáo huấn nàng sau cũng được.

Bàn ăn đã được đặt ở trong sân mà Long Tam không biết đã chạy đi đâu rồi, Nhiếp Thừa Nham cũng chẳng thèm quan tâm, chuẩn bị ăn com với Hàn Tiểu. Ai ngờ vừa động được đến chiếc đĩa thì, Long Tam đã nắm tay Phượng Ninh từ đâu chạy đến.

Phượng Ninh bĩu môi tỏ vẻ không vui, vừa nhìn thấy một bàn đồ ăn thì tươi cười hơn hờ, giằng tay ra khỏi Long Tam, chạy tới ngồi cạnh Hàn Tiểu, cười hi hi nói: “Tiểu Tiểu, cô thật là tốt bụng!”.

Hàn Tiểu nhìn thấy Phượng Ninh vui vẻ như vậy cũng tươi cười rồi đưa cho nàng ấy một đôi đũa, xới thêm một chén com. Phượng Ninh một tay nhận lấy chén com, một tay tranh thủ gấp thức ăn nhưng vẫn không quên nói với Nhiếp Thừa Nham: “Cảm ơn Nhiếp thành chủ”.

Nhiếp Thừa Nham cảm thấy đau đầu, người vợ này của Long Tam rõ ràng xem mình là cái nồi com, hần quay đầu trừng mắt nhìn Long Tam, Long Tam nhún nhún vai ra vẻ vô tội, cũng ngồi xuống tự xới com ăn. Phượng Nhi nhà hần rất tham ăn, lại còn nhanh đói nữa, lúc nhìn thấy Hàn Tiểu chọn món hần biết chắc chắn là nàng ấy không đi xa được đâu, nhất định là hai nhà đầu này thông đồng với nhau chọc ghẹo hần đây mà. Hần đi ra ngoài dạo một vòng, quả đúng là tìm thấy nàng thật, đồ dành mãi mới chịu về ăn com, kết quả là người ta vừa nhìn thấy một bàn đồ ăn thì đã vội quên ngay tướng công là hần đây.

Bốn người ngồi một bàn, không khí cực kì quỷ dị, trong khi hai nam nhân đều đang có những suy nghĩ riêng của mình thì hai nữ nhân lại ngồi ăn uống vui vẻ. Một con gà có hai cái đùi, Nhiếp Thừa Nham cùng Long Tam vừa khéo lại gấp cùng một cái đùi. Long Tam nhú mày, Nhiếp Thừa Nham trừng mắt, hai người không ai chịu nhường ai. Hai đôi đũa cứ giằng co nhau cái đùi gà ở giữa không trung. Hàn Tiểu ngo ngắc nhìn hai vị công tử giàu có đang giành

nhau cái đùi gà. Phụng Ninh lặng lẽ vươn tay gấp nốt cái đùi gà còn lại bỏ vào miệng cắn một miếng to.

Long Tam thấy Phụng Ninh gặm đùi gà như thế thì ngưng ngưng, nhường cái kia cho Nhiếp Thừa Nham. Nhiếp Thừa Nham “hừ” một tiếng, gấp cái đùi gà đó vào bát của Hàn Tiểu. Hàn Tiểu xấu hổ, tranh giành nhau cả nửa ngày thì ra là để gấp cho nàng ăn. Mọi người nhìn nàng chăm chăm, Hàn Tiểu đỏ mặt, không biết phải phản ứng ra sao đành phải quay sang nở nụ cười ngọt ngào với Nhiếp Thừa Nham.

Long Tam buồn bã quay sang nhìn Phụng Ninh nhưng nàng vừa gặm đùi gà vừa trừng mắt liếc hắt một cái, Long Tam vuốt vuốt cằm, hắt cũng vì muốn gấp cái đùi gà đó cho nàng, biết nàng thích ăn nên mới làm vậy, người khác thì được thưởng một nụ cười ngọt ngào, sao chỉ có mình hắt bị nàng trừng mắt nhìn như thế.

Hàn Tiểu gấp cái đùi gà đó để lại lên bàn, nàng không thích ăn thịt, chỉ cần rau cùng một ít cơm là đủ rồi. Phụng Ninh thúc vào người Hàn Tiểu một cái, ánh mắt mơ màng nhìn về phía cái đùi gà còn lại, ngụ ý là, nếu cô không ăn có thể cho ta được không? Hàn Tiểu hiểu, nàng không nghĩ ngợi gì nhiều, tiện tay gấp cái đùi gà còn lại vào bát của Phụng Ninh.

Long Tam thở dài, vươn tay vỗ vỗ trán, thực sự rất bế tắc. Nhiếp Thừa Nham giận lắm, nhưng Phụng Ninh là nữ tử, lại còn là vợ của bạn mình, hắt không thể trách mắng nàng được, bèn quay sang quát Long Tam: “Long Tam!”. Long Tam nhún vai, về mặt cực kì áy náy, Phụng Ninh đã ăn được một nửa cái đùi gà thứ hai rồi. Nhiếp Thừa Nham đập tay vào thành ghế quát: “Hàn Tiểu!”.

Hàn Tiểu không hiểu vì sao hắt tức giận, lúc sau mới đột nhiên nhớ ra, nàng là nô tỳ mà lại dám đem đùi gà mà chủ tử thưởng cho mình cho người khác ăn. Chuyện lớn rồi, nàng nhanh chóng đáp lời: “Dạ, chủ tử, nô tỳ ở đây!”. Nàng nhanh chóng đẩy ghế tựa của Nhiếp Thừa Nham, hỏi: “Chủ tử đã ăn no chưa? Chúng ta về phòng nghỉ ngơi thôi!”. Nàng quay sang nở một nụ cười xin lỗi với Phụng Ninh, Long Tam, sau đó giúp Nhiếp Thừa Nham rời đi.

Chỉ có một mình Phụng Ninh là vẫn giữ được bình tĩnh tiếp tục ăn cho xong bữa cơm. Long Tam nghiêng đầu, chống tay ngồi nhìn nàng ăn, nhin không được bèn giờ tay cốc Phụng Ninh một cái, nhỏ giọng trách mắng: “Chỉ biết có ăn thôi”. Phụng Ninh nhăn mặt tỏ vẻ không phục, liếc hắt một cái.

Trong phòng, Hàn Tiểu đang dỗ dành chủ tử của nàng: “Đừng như vậy, không phải nô tỳ cố tình làm thế, chỉ là do nô tỳ không suy nghĩ được sâu xa, nhất định lần sau sẽ không có chuyện như thế này xảy ra nữa, người đừng tức giận!”.

Nhiếp Thừa Nham không thèm nhìn mặt nàng, la hét: “Ta đã phải mặt dày đi giành giật cái đó về thưởng cho nàng đấy!”.

“Là nô tỳ sai, nô tỳ biết lỗi rồi”, Hàn Tiểu nhận lỗi về mình, không hề do dự một chút nào: “Vậy lần sau là đến lượt nô tỳ gấp đùi gà cho chủ tử ăn, được không?”.

Nhiếp Thừa Nham chẳng thèm quan tâm: “Lúc này nàng không những k ăn đồ ta gấp cho nàng, mà còn gấp sang cho người của cái tên Long Tam chết tiệt kia!”.

“Nô tỳ sai rồi, lần tới sẽ không như vậy nữa. Hay là ngày mai nô tỳ sẽ đích thân xuống bếp nấu cho chủ tử ăn? Chỉ cho một mình người ăn thôi, không ai khác được động vào!”, những lời này cuối cùng cũng làm cho Nhiếp Thừa Nham chú ý đến, hắt ngược lên nhìn nàng, hỏi: “Thật không?”.

“Thật!”, Hàn Tiểu bị tính cách trẻ con của Nhiếp Thừa Nham làm cho bật cười, gật đầu lia lịa: “Ngày kia cũng sẽ nấu cơm cho người ăn”.

Lúc bấy giờ Nhiếp Thừa Nham mới nguôi ngoai, Hàn Tiểu nhân cơ hội nói: “Ngồi cả ngày hôm nay rồi, để nô tỳ đỡ người lên giường nằm nghỉ”. Nàng đẩy ghế tựa đến bên cạnh giường, kéo một cánh tay của Nhiếp Thừa Nham qua đặt lên vai mình, dìu hắt lên giường, Nhiếp Thừa Nham nằm im để nàng giúp hắt như vậy, hắt rất thích nhìn nàng chăm sóc mình như vậy.

“Tiểu Tiểu!”.

“Dạ!”.

“Tiểu Tiểu!”.

Nàng nở một nụ cười, ngã vào lồng ngực của Nhiếp Thừa Nham: “Nô tỳ ở đây, chủ tử!”.

Hắt vuốt ve tóc nàng: “Ừm, nàng ở đây, nhất định phải ở đây mãi mãi”.

“Nô tỳ vẫn ở đây. Nhất định sẽ không đi đâu hết”.

Trong phòng ngọt ngào say đắm là thế, Long Tam ở bên ngoài cũng không chịu được tình mịch, hắt nhìn Tiểu Phụng nhà hắt rót cực cũng ăn no rồi đang cầm chén uống trà về mặt cực kì thỏa mãn, bèn mặt dày nói: “Phụng Nhi, chúng ta cũng về phòng đi”.

“Không cần!”, Phụng Ninh thẳng thừng cự tuyệt.

“Ăn no rồi, mệt rồi, chúng ta nên về phòng ngủ thôi!”, Long Tam vỗ về nàng như đang dỗ dành một con mèo nhỏ.

“Không cần!”, Phụng Ninh lại rót thêm một chén trà nữa. Tuy rằng nàng mệt mỏi nhưng không muốn để hắt đạt được ý nguyện đâu. Nàng sẽ tiếp tục bỏ nhà đi cho đến khi tìm ra chân tướng sự thật.

Long Tam cũng chẳng gấp gáp gì, đợi cho đến khi Phụng Ninh chống đỡ không nổi nữa, hai mí mắt muốn đánh sụp vào nhau thì kéo nàng sang một

bên, nhẹ nhàng nói: “Đi, về phòng nghỉ ngơi chút đã”. Phụng Ninh dụi dụi mắt, nhắm nghiền, nghỉ ngơi một lát cũng được, đợi nàng ngủ dậy có sức lực rồi mới có thể tiếp tục bỏ trốn chứ.

Hai người đi ngang qua cửa phòng của Nhiếp Thừa Nham, Phụng Ninh đột nhiên nói: “Người nói xem bây giờ nếu ta đá cánh cửa này thì chuyện gì sẽ xảy ra?”.

Long Tam nghe thấy thế thì ôm nàng vào lòng ba chân bốn cẳng chạy đi mất: “Nàng ngựa chân hả?”.

Phụng Ninh bị kéo đi như thế vẫn ngoái đầu lại nhìn về phía cánh cửa kia, nói: “Chắc là không có chuyện gì đâu. Ta ta thính như thế mà cũng chẳng nghe được âm thanh nào, không phải bọn họ đang làm chuyện xấu hổ gì đó đâu”.

“Phụng Nhi!”, Long Tam nghiêng răng nghiêng lợi.

Phụng Ninh cười hi hi, vươn tay ôm lấy thắt lưng của Long Tam: “Vậy lỡ như trong lúc chúng ta đang làm chuyện gì đó có người đập cửa xông vào thì người định làm như thế nào?”.

Đầu Long Tam bắt đầu nóng lên, không phải là do nghĩ đến mình sẽ làm gì khi có người đập cửa lúc “đang làm chuyện gì đó”, mà là nha đầu này dám chọc ghẹo hắn. Hắn kéo Phụng Ninh đi rất nhanh về phía phòng mình: “Nàng ngựa miệng thật rồi, để xem về đến phòng ta sẽ giáo huấn nàng thế nào”.

Phụng Ninh cười hi hi, ôm Long Tam: “Ta không sợ chút nào đâu!”. Long Tam không thèm nói nhiều với nàng nữa, chỉ một mạch kéo nàng đi về phía phòng mình, chưa kịp đến nơi thì tiểu nhị của khách điểm đã vội vã chạy vào, hướng thẳng về phía phòng của Nhiếp Thừa Nham gõ cửa “Cốc! Cốc! Cốc!”.

Phụng Ninh thấy vậy thì không muốn rời đi, hưng phấn kéo tay áo Long Tam: “Gõ cửa, có người đang gõ cửa kia!”, Long Tam gõ vào đầu nàng một cái, sau đó không nằm ngoài dự đoán của hắn, từ cửa phòng của Nhiếp Thừa Nham phát ra một tiếng hét: “Cút!”.

Tiểu nhị bị quát sợ đến mức run lên nhưng vẫn miễn cưỡng nói thêm: “Nhiếp đại gia, Mục tướng quân đến đây, nói muốn gặp ngài”.

“Cút!”, tiếng hét lần này còn to hơn lần trước. Tiểu nhị lui về phía sau nhưng cũng không dám bỏ đi. Là tướng quân đó, bọn họ mở cửa làm ăn buôn bán không thể trêu chọc một người như vậy. May mà một lúc sau, Hàn Tiểu bước ra mở cửa: “Là vị Mục tướng quân đó sao?”.

“Là ta!”, tiểu nhị chưa kịp trả lời, thì có một giọng nói của nam tử vang lên từ phía cửa hậu viện. Hàn Tiểu ngược lên nhìn, kia không phải là Mục Viễn sao?

Mục Viễn chia tay Hàn Tiểu cũng đã được vài năm rồi, thân hình cũng cao lớn, khỏe mạnh hơn, trông rất oai phong. Nếu không phải vì cái ống tay phải trống rỗng kia thì Hàn Tiểu cũng không dám chắc là mình nhận đúng người.

“Đã lâu không gặp, cô nương!”, ánh mắt Mục Viễn sáng ngời, mỉm cười thân thiện, giọng nói ấm áp, dễ nghe.

Hàn Tiểu nhìn thấy hắn oai phong như thế thực sự là khác xa một trời một vực với bộ dạng sống dở chết dở trước kia, nàng cực kì vui vẻ, lớn tiếng đáp lời: “Đã lâu không gặp, Mục tiểu tướng quân”.

Hai người đang nhìn nhau nở nụ cười thì trong phòng truyền ra tiếng ho khan, Mục Viễn quay đầu lại nhìn nhưng nhìn không rõ tình hình bên trong, Hàn Tiểu nhỏ giọng nói: “Là chủ tử của ta, Nhiếp thành chủ”.

Mục Viễn gật đầu: “Ta biết, ta cứu được công chúa trên đường, nghe nói là người giúp nàng trị bệnh. Sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa liền chạy tới đây ngay, không ngờ chúng ta có thể gặp lại nhau sớm như vậy!”. Hắn cử động cánh tay cụt của mình, nói: “Giờ bọn họ đều gọi ta là Độc thủ tướng quân*”.

*Độc thủ tướng quân: tướng quân chỉ có một tay

Hàn Tiểu cười mừng rỡ, xúc động, nhớ lời hứa năm xưa của nhau, nàng nói: “Ta bây giờ cũng đã học được rất nhiều y thuật!”.

“Ta có nghe”, Mục Viễn chăm chú nhìn nàng: “Mọi người đều nói thành Bách Kiêu có vị Hàn cô nương, y thuật rất cao minh, còn biên soạn ra cuốn sách giải độc. Ta biết người đó là người”.

Hàn Tiểu cười nói: “Cho nên chúng ta đều làm được đúng không?”.

Mục Viễn còn chưa kịp đáp lời thì Nhiếp Thừa Nham nói vọng ra từ trong phòng: “Tiểu Tiểu, ta đau chân”.

Phụng Ninh vẫn đứng đó chờ xem náo nhiệt dùng tay huych huych Long Tam: “Tình huống hiện giờ là như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Chương 61: Chiến sự mạnh nham

Tình huống lúc này là gì đây?

Long Tam dù biết cũng chẳng dám nói. Con người của Nhiếp Thừa Nham hẳn hiểu rất rõ, bây giờ là lúc con giận của hắn lên đến đỉnh điểm, nếu bây giờ Phụng Ninh lại làm loạn thì chắc chắn là tên Nhiếp Thừa Nham này sẽ nổi khùng lên. Hắn có nổi khùng lên hay không cũng không quan trọng, chỉ sợ hắn nổi lên thì Hàn Tiểu lại khổ, lát nữa người ngoài thì hắn lại quay sang hành hạ mình. Để tránh phiền toái, tốt nhất là cứ giả vờ như mình không biết gì cả.

Không nhận được câu trả lời, Phụng Ninh bĩu môi, húc húc khuỷu tay Long Tam.

Hàn Tiểu nghe Nhiếp Thừa Nham nói mình đau chân, dù cảm thấy hình như là hắn đang giả bộ nhưng trong lòng vẫn hơi lo lắng. Hơn nữa nàng hiểu rõ, nếu chủ tử đã nói như vậy mà người không tinh ý nghe theo thì lát nữa hắn lại làm ầm lên cho xem. Nàng cười xin lỗi, xoay người trở vào phòng chăm sóc Nhiếp Thừa Nham.

Mục Viễn vừa thấy nàng đi khuất thì quay đầu lại nhìn Long Tam, Phụng Ninh. Hắn không biết Phụng Ninh nhưng Long Tam thì cũng coi như là có quen biết sơ sơ vì thế nên hắn ôm quyền hành lễ: “Long Tam gia!”.

Phụng Ninh ở bên cạnh nhìn thấy, nghĩ hai người này thật nhảm chán, đang định xoay người trở về phòng ngủ thì lại bị Long Tam giữ lại, đẩy nàng về phía trước đứng đối diện với Mục Viễn: “Đây là thể tử của ta”.

Mục Viễn lại hành lễ: “Long Tam phu nhân!”, Phụng Ninh nhăn mặt nhìn hắn xong lại quay đầu nhìn thoáng qua Long Tam. Long Tam vỗ vỗ đầu nàng, bây giờ, nàng mới chịu hành lễ: “Mục tiểu tướng quân!”.

Hành lễ xong ba người lại đứng đó không nói năng gì, Mục Viễn, Long Tam có vẻ bình thản. Phụng Ninh nhìn trái nhìn phải một hồi nghĩ thầm thể này thì không về ngủ được rồi, liền cất giọng hỏi: “Mục tiểu tướng quân, lúc này tiểu nhị nói người muốn gặp Nhiếp thành chủ, sao ta thấy hình như người người muốn gặp là Hàn cô nương, vậy cuối cùng thì người muốn gặp ai?”.

Mục Viễn bị hỏi thế thì sừng sốt, Long Tam ho khan vài tiếng, Phụng Ninh quay đầu nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ không được hỏi như vậy sao?”.

Long Tam bị nàng làm cho nghẹn chết, chỉ có thể vỗ vỗ đầu nàng, cười gượng với Mục Viễn. Mục Viễn cực kì phóng khoáng, chỉ nói: “Tìm Nhiếp thành chủ là vì chuyện của Hạ quốc, còn tìm Hàn cô nương là vì muốn gặp mặt bạn cũ”.

Phụng Ninh gật gù, quay sang nói với Long Tam: “Người xem, rõ ràng là hỏi được mà!”. Long Tam bắt đầu dĩ cười gượng với Mục Viễn thêm lần nữa, Mục Viễn cũng mỉm cười đáp lại, gật đầu với Phụng Ninh.

Đến bây giờ thì Phụng Ninh cũng đã bắt đầu có cảm tình với Mục Viễn, vẫy tay với hắn: “Lại đây, chúng ta đến cái bàn kia ngồi, vừa uống trà vừa tâm sự, sẵn tiện chờ Nhiếp thành chủ cùng bạn cũ của người ra”.

Long Tam bắt lực nhìn cảnh Phụng Ninh đảo khách thành chủ nhưng Mục Viễn lại cười vô cùng sáng khoái, ôm quyền cảm tạ, còn thật sự bước đến cái bàn tròn ngồi cùng Phụng Ninh. Long Tam chạy đến phòng của Nhiếp Thừa Nham ra sức đập cửa: “A Nham, Mục tướng quân đến tìm người để bàn chuyện của Hạ quốc, là chính sự!”, nhấn mạnh hai chữ chính sự này xong hắn lại nói: “Nếu chân người không đau thì nên ra tiếp người ta một chút!”. Thấy trong phòng không ai đáp lời, Long Tam lại bổ sung thêm một câu: “Tiểu Tiểu, mau nói với hắn, Mục tướng quân vẫn đang ngồi chờ, là chính sự đấy!”.

Long Tam vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Phụng Ninh cùng Mục Viễn đang ngồi trò chuyện với nhau cực kì vui vẻ, rủa thầm một tiếng. Dù sao thì hắn cũng đã đến chuyện lời, nếu tên đó không ra thì hắn cũng đành chịu. Long Tam chạy về phía bàn tròn, tham gia vào cuộc trò chuyện của hai người kia.

Ba người đang tán gẫu về binh khí, Phụng Ninh vốn đã tò mò về thanh đại đao mà Mục Viễn cầm trên tay, ở trên lưng ngựa mà vừa phải cầm thứ binh khí nặng như vậy bằng một tay vừa phải giữ được thăng bằng để chiến đấu với quân địch thì thực sự rất khó khăn, Mục Viễn nói là do được luyện tập từ nhỏ nên cũng đã quen rồi. Bỗng nhiên Phụng Ninh cúi xuống nhìn bàn tay mình, hỏi Long Tam: “Ta dùng loại binh khí gì?”. Trên tay nàng có vết chai, rõ ràng là có sử dụng binh khí nhưng Long Tam lại không biết là loại binh khí gì, đúng lúc đó thì Hàn Tiểu và Nhiếp Thừa Nham bước ra.

Long Tam thờ phào nhẹ nhõm, Mục Viễn lập tức chuyển sự chú ý sang bên đó. Hắn đứng lên, ôm quyền hành lễ với Nhiếp Thừa Nham. Nhiếp Thừa Nham cũng chấp tay cho có lệ: “Mục tiểu tướng quân!”. Hàn Tiểu nhẹ nhàng mỉm cười, đặt bàn tay lên vai của Nhiếp Thừa Nham, sắc mặt của hắn lúc này mới dịu đi vài phần.

Mọi người ngồi xuống xong xuôi, Mục Viễn mới nói ra lí do mình đến đây. Hai năm nay Mục Viễn vẫn cùng cha trấn giữ thành Yên Hồn ở gần biên giới Mạc Bắc, cách thành Cổ Sa cũng không xa. Sở dĩ người ta gọi nó là Yên Hồn vì rất hay có bão cát lớn nổi lên giống như khói cầu hồn. Mấy năm gần đây Mạc Bắc vẫn không yên phận nên thành Yên Hồn vẫn luôn có trọng binh canh giữ cẩn mật, nhưng Mạc Bắc quốc lại nằm ở phía bên kia sa mạc nên chúng ta khó mà nắm rõ được thực lực của họ. Mãi đến khi thám tử ở bên kia về hồi báo là Mạc Bắc đang có ý định xâm lấn, hoàng thượng mới thử sử dụng kế sách hòa thân. Hạ quốc lập tức chấp nhận thành ý này nên mới có chuyện công chúa đến Mạc Bắc.

Không ngờ là chẳng bao lâu sau, công chúa bị thương nặng, kéo nửa cái mạng chạy trốn về nước. Đây là chuyện lớn, Mục Viễn không dám tự ý làm chủ, nhưng với tình huống hiện giờ của công chúa, cũng không thể để nàng quay về Mạc Bắc. Hơn nữa Mục Viễn cũng tận mắt chứng kiến, tình cảnh

hiện giờ của công chúa Như Ý vô cùng bị thảm, hân vô cùng tức giận cái tên Hạ vương hung tàn kia, dám đánh công chúa hòa thân thành như vậy, chỉ sợ là bọn họ cũng không dễ dàng thương vào mắt nữa rồi, không thể không đề phòng trước ý định xâm chiếm kia.

Biết rõ công chúa bị ngược đãi như vậy mà vẫn phải đưa nàng vào miệng cọp, điều này ảnh hưởng đến danh dự của cả một quốc gia, nhưng đã là một đại trượng phu thì không thể làm như vậy, cho nên Mục Viễn vẫn tạm thời giữ công chúa lại. Thứ nhất là để bảo vệ nàng không cho người của Hạ quốc đến bắt đi, thứ hai là vừa để nàng an tâm dưỡng thương vừa có thời gian sai người về kinh bẩm báo với thánh thượng mong người sớm định đoạt chuyện này.

Mục Viễn vừa nói xong, Hàn Tiểu đã nói: “Ta đã từng nghe ý tứ của Thôi công công, sợ là hoàng thượng sẽ không cứu công chúa đâu, nói là vì hòa bình của hai nước dù thế nào đi nữa thì công chúa cũng nhất định phải trở về Hạ quốc!”.

Mục Viễn nói: “Công chúa Như Ý tính tình quật cường, trong cung xưa nay vẫn thường mang tiếng là điều ngoa, chuyện này ta cũng từng được nghe”, hân nói đến đây thì Long Tam cũng cười ha ha tiếp lời: “Đúng, đúng câu nói ưa thích nhất của nàng là, ta muốn lấy đầu của ngươi”, Phụng Ninh liếc hân một cái, Long Tam ho khan một tiếng rồi im bặt.

Mục Viễn tiếp lời: “Nếu Hạ quốc phía bên kia vẫn muốn giữ mối bang giao tốt đẹp thì chỉ sợ là chuyện công chúa bị đánh ở Hạ quốc sẽ bị bọn chúng nói thành công chúa ở trong cung Hạ vương ngang ngược nên mới bị xử phạt. Nếu thế thì, kết quả sẽ giống như những gì mà Thôi công công nói, công chúa sẽ lại bị đuổi về Hạ quốc”.

Hàn Tiểu nhíu mày: “Ý của Mục tiểu tướng quân là, nếu hoàng thượng cho rằng công chúa ở nước người ta mà tính tình vẫn ngang ngược như vậy thì có bị đánh cũng không có chuyện gì, công chúa sẽ vẫn bị bắt quay trở về Hạ quốc ư?”.

Mục Viễn ngưng một chút, nói: “Hân cô nương, ý của ta là bản chất của chuyện hòa thân chính là dùng hôn nhân để đổi lấy hòa bình của hai nước, nếu không có đầy đủ lí do thì sự an nguy của công chúa không thể bằng sự bình yên của nhân dân hai nước được. Một khi xảy ra chiến tranh sẽ không phải chỉ một hai người chết đơn giản như vậy đâu!”. Giọng nói của hân nhỏ dần lại: “Tuy chúng ta cảm thông cho tình cảnh hiện giờ của công chúa nhưng thân là một công chúa đi hòa thân thì sứ mệnh của nàng là phải như thế. Trước nay rất ít công chúa hòa thân đã tới nước người rồi mà vẫn còn có cơ hội trở về, chuyện sống hay chết không còn do mình định đoạt nữa. Nhưng chuyện bỏ chạy về đây như thế chỉ sợ là chỉ có một mình công chúa Như Ý mới dám làm”.

Hàn Tiểu im lặng không nói, thở dài trong lòng. Ai nói sinh ra trong hoàng thất là sướng, thực ra số mệnh chẳng khác nào một quân cờ. Nhiếp Thừa Nham xiết nhẹ bàn tay nàng như an ủi, sau đó mới quay đầu nói với Mục Viễn: “Tiểu tướng quân tới tìm ta là vì chuyện của công chúa đúng không? Hình như chuyện này không liên quan gì tới ta thì phải?”.

Mục Viễn nhìn thấy hai người nắm tay nhau như vậy thì cực kì kinh ngạc, nghe nói thế thì lại chấn động, đáp: “Không phải là vì chuyện đó. Ta tới đây là vì muốn nói cho Nhiếp thành chủ biết một chuyện, lúc ta dẫn người đi bắt Tuần Sát ở Sa Hôn thì có nhìn thấy một lão nhân độc hành*, trông xa rất giống thân y tiên sinh, ông ấy đi về hướng Hạ quốc. Ta vốn tưởng là do người giống người thôi nhưng nghe tin Nhiếp thành chủ đến nơi này thì ta nghĩ vẫn nên đi báo cho người biết một tiếng”.

*Độc hành: đi một mình

“Đến Hạ quốc ư?”, Nhiếp Thừa Nham nhíu mày, khó trách lần theo đến được biên giới Mạc Bắc này là mất dấu, bọn họ thực ra vẫn không nghĩ đến chuyện này, chỉ nghĩ đến vùng Đại Mạc hoang vu này, có rất nhiều thương nhân nhập cảnh, giấu người là chuyện vốn rất dễ dàng nhưng không thể nào dự đoán được là ông ấy sẽ vượt biên.

“Mục tiểu tướng quân, người có từng được nghe qua là ở vùng Đại Mạc này có vị thần y nào y thuật cao minh không?”.

“Vài năm nay thì không có nhưng nếu sớm hơn chút nữa thì phải đi hỏi thăm mới rõ!”. Mục Viễn đáp, ánh mắt vô tình đảo qua bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Mọi người không ai lên tiếng, Nhiếp Thừa Nham trầm tư, suy nghĩ về lần cuối cùng thám tử báo tin, bọn hân đã quên mất điều gì chẳng?

Chỉ có Phụng Ninh đột nhiên hỏi: “Mục tiểu tướng quân, chuyện lúc nãy người nói vẫn còn chưa xong đâu”.

“Cái gì?”.

“Người nói nếu như Hạ quốc bên kia thật tâm muốn giữ gìn mối quan hệ hòa hảo với chúng ta, công chúa chắc chắn sẽ bị đuổi về Hạ quốc. Nhưng hiện giờ người giữ công chúa lại, sai người về bẩm báo với hoàng thượng, nhất định là có chuyện gì đó khuất tất ở phía sau!”. Những lời này của Phụng Ninh khiến Mục Viễn không khỏi kinh ngạc, không ngờ vị tiểu thiếp này của Long Tam tâm tư lại tinh tế đến vậy.

“Thám tử của ta đã phát hiện ra Hạ quốc bên kia vẫn đang âm thầm bày binh bố trận, chuyện hòa thân lần này sợ là đã bị bọn họ lợi dụng để cài mật thám vào hồng lâm cho chúng ta lo là cảnh giác. Chính vì nguyên nhân đó nên Hạ vương mới dám hành hung công chúa không chút cố kỵ, nhưng hân không thể nào ngờ được rằng công chúa lại dám bỏ trốn, sợ chuyện này bị phơi bày rồi sẽ bị nghi ngờ, cho nên mới sai người cài trang làm dân thường ra ngoài bắt công chúa về nước. Ta có trong tay chứng cứ việc Hạ quốc muốn khởi binh để trình lên hoàng thượng, nếu hoàng thượng hiểu rõ Hạ quốc kia vốn không có ý tốt thì công chúa cũng sẽ không cần phải quay trở về nơi đó mà ngược lại ta còn phải tăng cường binh lực bố trí phòng ngự ở biên giới mới đúng”.

Mấy chuyện chiến tranh này Hàn Tiểu thực sự không hiểu nhưng nàng cảm nhận được tình hình còn phức tạp hơn nàng nghĩ rất nhiều. Nếu hai bên giao chiến, công chúa có thể sẽ tránh được một kiếp, nhưng người dân sẽ phải chịu khổ cực. Dân chúng và binh lính ở khu vực biên giới này có phải đều sẽ

gặp nguy hiểm? Có bao nhiêu người sẽ phải chết? Nếu lão nhân mà Mục Viễn nhìn thấy là thần y tiên sinh thật, vậy thì ông ấy đến Hạ quốc để làm gì? Nếu hai nước giao chiến thật liệu ông ấy có bị rơi vào tình cảnh khó khăn không?

Mục Viễn lại nói: “Ta đến đây chỉ để nói chuyện này, hy vọng mọi người đều chuẩn bị sẵn tâm lý, muốn làm chuyện gì thì hãy làm nhanh nhanh một chút, nói không chừng sau khi xảy ra chiến sự thì tòa thành này cũng không được an toàn nữa!”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu: “Đa tạ Mục tiểu tướng quân đã nhắc nhở, chúng ta nhất định sẽ lưu tâm. Tướng quân quân vụ bận rộn hôn nay không dám quấy rầy, tướng quân đi thông thả, xin mạn phép không tiễn”.

Mục Viễn mặt không đổi sắc, cũng không hề tỏ ra bức bối trước mấy câu đuối khéo này, đứng dậy ôm quyền hành lễ cáo từ. Hàn Tiểu cũng đứng dậy tiễn khách, đưa đến cửa khách điểm, Mục Viễn đột nhiên nói: “Hàn cô nương, tin vật ngày đó Thạch Nhi đưa đến đây ta đã nhận được. Hắn bây giờ đang ở trong quân ngũ của ta, rất khỏe mạnh, cô nương đừng lo lắng”.

Hàn Tiểu vui vẻ nói: “Được thế thì tốt quá!”.

Mục Viễn nói: “Bệnh tình của công chúa tuy nặng nhưng ta có vị quân y y thuật rất cao minh, Hàn cô nương cũng đừng nên lo lắng”.

Hàn Tiểu gật gù, trầm ngâm, nhẹ giọng nói: “Nếu xảy ra chiến sự, mong rằng Mục tiểu tướng quân bảo trọng, nhất định phải bình an”. Mục Viễn nghe được những lời này, cười một cách dịu dàng: “Cô nương cũng vậy, bảo trọng!”. Hắn lại nhìn nàng thêm một chút rồi mới xoay người lên ngựa rồi đi cùng một vài vệ binh đứng canh giữ trước cửa khách điểm.

Hàn Tiểu quay về viện chỉ thấy Nhiếp Thừa Nham đang trừng mắt nhìn nàng, nói: “Hàn Tiểu, ta đau chân!”.

Hàn Tiểu đáp lời: “Được, chủ tử, chúng ta trở về phòng”.

Phượng Ninh hai tay chống cằm, nói băng quơ: “Đứng, mau trở về phòng đi. Ta thấy nếu người đi tiễn người kia lâu thêm một chút nữa hẳn sẽ đau đến tận gan ruột đấy”.

Hàn Tiểu vốn đang phiền muộn nghe Phượng Ninh nói thế cũng phải phì cười.

Nhiếp Thừa Nham quay đầu trừng mắt nhìn Long Tam, quát: “Long Tam!”, Hàn Tiểu lại cười lớn tiếng hơn, Phượng Ninh này cũng thật là... rõ ràng nàng gây chuyện mà người chịu trận lại là Long Tam.

Long Tam bất đắc dĩ kéo Phượng Ninh về: “Phượng nhi, chúng ta cũng về phòng đi, thực ra vì phu mới là người phải đau lòng đấy!”, hai người tiêu sái rời đi.

Hàn Tiểu đẩy Nhiếp Thừa Nham về phòng, đóng cửa, kéo hắn vào lòng. Nàng hiểu hắn rất rõ, quả nhiên Nhiếp Thừa Nham vừa dựa vào lòng nàng thì lời nói đã lộ ra vẻ yếu ớt ngay: “Tiểu Tiểu, ta không thể để cho lão nhân chết nơi đất khách quê người như vậy được. Thi thể của phụ mẫu ta không biết ở nơi nào, ta không thể để lão nhân cũng chịu cảnh như vậy!”.

“Sẽ tìm được ông ấy mà, nhất định chúng ta sẽ tìm được ông ấy ngay thôi!”.

Chương 62: Dành sức chờ lệnh

Có thông tin Mục Viễn mang tới, Nhiếp Thừa Nham liền cho thám tử đi dò xét, đợi gần hai tháng, rốt cuộc cũng đã có tin hữu dụng: Vân Vụ lão nhân đích thực đi đến Hạ quốc, từng xuất hiện ở kinh đô Hạ quốc nhưng sau đó lại không thấy tung tích. Lại nói ở Hạ quốc có một thần y nổi danh nhất ở cũng chính là một ngự y trong cung, gọi là Kỳ Sơn tiên sinh. Nhưng lại lịch thực sự của vị Kỳ Sơn tiên sinh này thế nào, chẳng ai biết được.

Nhiếp Thừa Nham cho rằng Kỳ Sơn tiên sinh này có liên quan đến ân oán năm đó của Vân Vụ lão nhân, nhưng hắn đã nương nhờ hoàng thất Hạ quốc, lại đang nổi danh ở Hạ quốc, có lẽ cũng là kẻ có chút thế lực. Vân Vụ lão nhân đơn thương độc mã đi đến đó, có lẽ cũng không có lợi thế gì.

Nhiếp Thừa Nham trầm nghĩ, nếu người này đúng là kẻ đã đánh cắp độc Lục Tuyệt, có liên quan đến chuyện hạ độc mình, vậy thì lòng dạ, mưu kế của hắn nhất định không đơn giản. Năm ấy vạn dặm đều có người mai phục, kẻ đó có thể dọc đường truy ra hành tung của hắn và Tạ Cảnh Vân, lại để lại một chút manh mối bí mật ở Mạc Bắc Hạ quốc, đó rốt cuộc là người như thế nào? Có thật là Trì Nghiên Hưng? Nhưng mấy năm nay bọn họ điều tra Đại Mạc, trước sau đều không thấy tung tích, tuy trong vài biên thành có các đại phu y thuật cao minh, hành tung không rõ nhưng cũng không phải cùng một người.

Nhiếp Thừa Nham tin rằng Trì Nghiên Hưng nhất định sẽ thu nhận đệ tử, cũng giống như Vân Vụ lão nhân, thế nhưng không biết bọn họ ở đâu, hôm nay nghe thấy Hạ quốc hoàng thất, bỗng ngộ ra.

Trong lúc Nhiếp Thừa Nham hao tâm tổn sức thăm dò manh mối, Phượng Ninh lại chạy ra ngoài, không thấy tung tích, Long Tam cuối cùng cũng tìm được nàng về, không biết là đã nói với nàng những gì, Phượng Ninh lại lập tức yên lặng ngay người ra.

Trong hai tháng này, bầu không khí trong các biên thành quả nhiên bắt đầu trở nên khẩn trương, hoàng thượng chậm chạp không hạ lệnh, phía Hạ quốc đã rục rịch, nhưng chẳng qua chỉ là động tĩnh nhỏ, hai bên đều biết công chúa được bảo vệ trong thành Cổ Sa, lại đều giả vờ xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, hai bên đều không đề cập đến chuyện này.

Tin tức của Mục Viễn cũng được đưa đến cho Nhiếp Thừa Nham, ở phía bắc Yên Hồn quan có một vùng yếu địa gọi là Thanh Sơn Cốc, hai nước đã

đánh vài trận ở đây, phía Hạ quốc không giờ chiến kỳ, lạng lẽ tập kích xông vào ải, sau khi bị đánh bại lại không thừa nhận là do bọn họ gây ra, chỉ nói nhất định sẽ quay về điều tra thật kỹ, kết quả là vài ngày sau lại bắt ngờ đánh thêm một trận nữa, lần này Hạ quốc lại tỏ thái độ, nói những chuyện này là do thổ phi tác quái, không phải là binh lính Hạ quốc.

Thanh Sơn Cốc có một vách núi rất dốc, địa thế phức tạp, khó công cũng khó thủ, tổ phụ của Mục Viễn, Mục Dũng lão tướng quân cho rằng, mấy lần đánh bắt ngờ đó chỉ là để thăm dò, e rằng sau đó sẽ có một trận ác liệt, cho nên đã đích thân xuất binh bảo vệ, dùng cách giương đông kích tây, lệnh cho phụ tử Mục Nghĩa, Mục Viễn phải bảo vệ tốt Yên Hồn quan.

Mục Viễn có ý nói với Nhiếp Thừa Nham những điều này là bởi tình thế của vài ngày trước đó đang rất căng thẳng, Phụng lại Ninh chạy đến Thanh Sơn Cốc. Hai quân đang giao chiến, phải cẩn thận đề phòng gian tế. Phụng lại Ninh lại lịch bất minh, một nữ tử xuất hiện ở nơi này, đương nhiên sẽ làm người ta nghi ngờ. Vì vậy mà Phụng lại Ninh náo loạn một trận với Mục lão tướng quân, sau đó Long Tam chạy tới, đảm bảo cho Phụng lại Ninh, Mục lão tướng quân mới bằng lòng bỏ qua. Mục Viễn đến nói tình huống trước mắt, bảo Nhiếp Thừa Nham chờ ở bên này, không nên tùy ý ra vào thành.

Đến lúc này Hàn Tiểu mới biết được, gia thế Long Tam rất lớn, tỷ tỷ duy nhất chính là quý phi, đại ca là tướng quân, nhị ca tiếp quản gia nghiệp, Long Tam cũng từng ở trên giang hồ, thảo nào Mục gia ít nhiều cũng phải chữa lại mặt mũi cho Long gia. Nhưng mà so ra như thế, Long Tam ở nhà đường như là người ít làm chuyện nghiêm chỉnh nhất, nói tới đây Phụng lại Ninh gật đầu cái rụp.

“Gật đầu cái gì, nàng mới là người hay gây chuyện”. Long Tam gõ đầu nàng, dánh về tạ lỗi với Mục Viễn, nói rằng chờ thế cục ổn định rồi, lúc ông cháu Mục gia hồi kinh, nhất định sẽ mang Phụng lại Ninh đến cửa tạ tội.

Mục Viễn sau một hồi khách sáo, nói đã làm xong chuyện của mình trong thành, phải trở về nơi đóng quân chuẩn bị khởi hành quay lại Yên Hồn quan, vì vậy cáo từ rồi đi. Hàn Tiểu như thường lệ tiễn hân đến cửa quán trọ, nói một câu: “Hãy bảo trọng!”. Mục Viễn nhìn nàng một lúc lâu, khẽ đáp lời: “Ngươi cũng thế!”. Sau đó không quay đầu lại, sai bước đến chỗ tuần mã, cật vó rồi đi.

Mục Viễn không ngờ ở nơi đóng quân, công chúa Như Ý lại đang chờ hân. Nàng dường bệnh đã hai tháng, bây giờ đã khỏe lại, có chút hốt hoảng hỏi: “Mục tiểu tướng quân, ngươi phải đi sao?”.

“Chiến sự căng thẳng, ta phải trở về chấn giữ ở Yên Hồn quan!”.

“Vậy ai sẽ bảo vệ ta?”.

Đây chính là điều công chúa Như Ý lo sợ. Bây giờ hoàng thượng đã biết nàng trốn đi, lại không nói sẽ đuổi nàng về Hạ quốc, nên nàng có chạy trốn cũng không có tác dụng gì nữa, chỉ có thể mong nhận được hoàng lệnh triệu nàng hồi cung. Trong lòng nàng biết rõ, nếu Hạ quốc xâm lược, hiệp ước hòa thân kia đương nhiên sẽ bị hủy bỏ, nàng có hy vọng hồi cung, nếu Hạ quốc tiếp tục cầu hòa, e rằng nàng lại phải vào miện cạp.

Vừa nghĩ tới những ngày tháng sống ở Hạ quốc, nàng không nhịn được phát run, nàng đã tận tai nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của những cung nữ, nữ tử bị hành hạ, nghe nói phi tần trước cũng bị dẫn vật chết một cách bi thảm, nàng ta lúc sống cũng đã bị giáo huấn một lần, nàng thật sự rất sợ.

Giờ biết chiến sự hai nước đang căng thẳng, nàng vừa thấy vui mừng vừa thấy lo sợ, vui mừng vì như vậy, nàng có khả năng rất lớn có thể hồi cung, lo sợ vì, nếu Mục tiểu tướng quân đi rồi, chỉ để lại những binh lính phế vật kia bảo vệ nàng, ngộ nhờ binh lính Hạ quốc vào được thành Cổ Sa, bắt nàng đem đi thì phải làm sao? Chuyện nàng trốn ra được đã cho Hạ vương một cái, nếu hân có thể bắt được nàng thì nhất định sẽ không cho nàng kết cục tốt đẹp.

Nghĩ tới đây, công chúa Như Ý thật sự hoảng sợ, luôn miệng hỏi: “Yên Hồn quan không phải có Mục tướng quân ở đó sao? Mục tiểu tướng quân ở lại thành Cổ Sa không được sao? Đợi ta hồi cung rồi, Mục tiểu tướng quân hẳn trở về Yên Hồn quan!”.

“Như Ý công chúa!”. Mục Viễn nghe thấy vậy lập tức nổi giận, giọng nói cũng lớn hơn: “Làm binh làm tướng, nhiệm vụ chính là bảo vệ giang sơn đất nước, bảo vệ lê dân bách tính, không thể chỉ làm nhiệm vụ bảo vệ một mình công chúa!”.

Công chúa bị mắng, mặt nóng lên, cũng không còn nhún nhường liền ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Ta không phải vì sự an bình của lê dân bách tính mới ở trong hiểm cảnh thế này sao?”.

“Tốt!”. Mục Viễn lạnh lùng nói: “Công chúa tự giác như vậy là tốt!”.

Công chúa Như Ý cố gắng dựng thẳng lưng nhưng không bao lâu lại mềm nhũn ra, giọng nói hơi run rẩy: “Ta không thể bị bắt lại, Mục tướng quân, nơi đó rất đáng sợ!”.

Mục Viễn không ngờ nàng lại đột nhiên tỏ vẻ yếu ớt như vậy, lúc vẫn đang sừng sốt, chưa kịp đáp đã nghe thấy công chúa Như Ý nói tiếp: “Tướng quân đi rồi, vậy có thể để lại những người hữu dụng bảo vệ ta không?”. Trong giọng nói của nàng lộ vẻ sợ hãi khiến Mục Viễn mềm lòng, hân biết đối với nữ nhân, cảnh ngộ của nàng rất đáng thông cảm, nhưng là công chúa, nàng không có lựa chọn nào khác.

Mục Viễn không đoán được hoàng thượng rốt cuộc muốn làm thế nào với công chúa, cũng không tiện nói gì, cuối cùng đành đáp lại: “Tạ tướng quân sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của công chúa, công chúa không cần lo lắng”.

Tạ Sâm? Công chúa Như Ý không hề tin tưởng bản lĩnh của hân, nàng cắn môi, càng đấu tranh: “Mục tiểu tướng quân không thể hoãn lại vài ngày mới đi sao?”. Mấy ngày sau là có thể có người trong kinh thành đến đưa nàng hồi cung rồi.

Mục Viễn thăm thò dài, hân để bọc quần áo trong tay xuống, đứng trước mặt công chúa Như Ý hỏi: “Công chúa, lúc đầu ở trong cung của Hạ vương, là ai quyết định phải trốn ra khỏi đó?”.

Công chúa Như Ý thẳng lưng đáp: “Là ta!”.

“Vi sao?”

“Cái gì vi sao?”

“Vi sao lại dám chạy trốn?”

Công chúa Như Ý sững sờ, vì sao lại dám chạy trốn? Bởi vì nàng sợ, nàng sợ phải chết, nàng sợ lại bị đánh, sợ từ nay về sau sống cuộc sống không bằng chết, nàng không chịu được đau đớn, không chịu được khổ sở, nàng hoàn toàn không có cách nào chịu đựng cảnh như vậy mỗi ngày. Công chúa Như Ý vừa hồi tưởng lại, vừa cắn răng nói: “Hạ vương tàn bạo, làm ta bị thương là xem thường ta, hoàng thất ta có tôn nghiêm của hoàng thất, tuyệt đối không thể để hân làm như vậy!”.

Mục Viễn nhích mép, tựa như biết rằng nàng không phải đang nói lời thật lòng, hân nói: “Công chúa, nếu người ở cung của Hạ vương nhẫn nhục chịu đựng, thông minh khéo léo, có lẽ có ngày sẽ được sống thoải mái, người một khi trốn đi, nếu bị bắt về, hậu quả người tất nhiên đã rõ. Nhưng người vẫn có dũng khí bỏ trốn, dũng khí này không phải ai cũng có thể có”.

Công chúa Như Ý ngăn người tại chỗ, thế này là thế nào? Nàng không hiểu Mục Viễn đang muốn nói gì, lại nghe hân nói tiếp: “Công chúa, trên đời này không có chuyện có người lúc nào cũng có thể bảo vệ công chúa chu toàn, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân. Lúc người quyết định bỏ trốn, người xác định mình nhất định sẽ thành công sao?”. Hân không đợi nàng trả lời, lập tức nói tiếp: “Người nhất định không chắc chắn sẽ thành công, thế nhưng người lại trốn được. Có đôi khi chuyện bản thân có thể làm được còn vượt xa so với mình tưởng tượng”.

Hân giọng tay phải chỉ còn lại một nửa của mình lên: “Lúc ta mất cánh tay, chỉ một lòng muốn chết, ta nghĩ nếu như bị mất một cánh tay, ta sẽ không thể cầm đại đao ra chiến trường nữa, võ tướng bị như vậy không bằng chết đi. Nhưng ta đã cố gắng đối mặt, người nhìn xem, không phải ta bây giờ rất tốt sao?”.

Công chúa Như Ý nhìn cánh tay đã cụt của hân, giọng khàn khàn nói: “Người đã thực sự cố gắng”. Nhưng nàng lúc đó cũng không phải cố gắng rất nhiều, từ lúc bị đánh nàng đã cảm thấy mình không thể sống được nữa.

“Công chúa, nếu người có thời gian rảnh rỗi, hãy nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn dân chúng, xin hãy nhớ người là công chúa, những lúc người muốn được bảo vệ, chớ quên, người cũng phải bảo vệ bọn họ”.

“Nếu ta không làm được?”.

“Người có thể làm được”. Mục Viễn nói: “Lúc trước ta cũng cho là ta không thể làm được, nhưng luôn có một giọng nói đã cổ vũ ta, nàng nói, ta phải dũng cảm”.

Công chúa Như Ý kinh ngạc nhìn Mục Viễn, lẩm bẫm lặp lại câu cuối của hân: “Phải dũng cảm”.

Mục Viễn khoát tay với phó tướng của hân ở ngoài cửa phòng, ý bảo sẽ tới ngay, sau đó cầm bọc quần áo lên, nói với công chúa Như Ý: “Đúng vậy, công chúa phải dũng cảm. Lúc trước ta được lời cổ vũ này làm thức tỉnh, hôm nay ta cũng tặng người lời ấy. Cho dù sau này người có quay trở về Hạ quốc hay không, hay có gặp phải chuyện gì khác, xin hãy nhớ, người là công chúa, có những chuyện người cần phải gánh vác, nếu người không chịu đựng được, hãy tự nói với mình ba chữ này, sẽ hữu dụng”.

Mục Viễn rời đi rồi, để lại công chúa Như Ý vẫn còn ngây ngốc đứng đó, bỗng nhiên rơi lệ. Phải dũng cảm, dũng cảm là có thể không hòa thân sao? Dũng cảm là có thể thay đổi số phận sao? Lời này có ích gì, chẳng qua chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Được lắm, Mục tiểu tướng quân, nói đi nói lại, chẳng qua cũng chỉ là sợ mình không chịu hi sinh vì bách tính, nàng là công chúa, nhưng nàng cũng là người, chẳng lẽ là công chúa chỉ có thể chấp nhận số phận bị người khác làm nhục sao? Nàng đi đến bên cửa sổ, ngửa đầu lên nhìn bầu trời, cảm thấy đau khổ tuyệt vọng, trời đất này bao la, nhưng không có nơi chứa hạnh phúc thuộc về nàng.

Tình hình ở biên quan căng thẳng, Nhiếp Thừa Nham vắt óc suy nghĩ nhiều ngày, cuối cùng quyết định sẽ tự mình đến Hạ quốc thăm dò mọi chuyện, nhanh chóng tìm được Vân Vụ lão nhân đưa về, hân tin rằng tất cả câu trả lời cho mọi chuyện đều ở nơi này chờ hân. Nhưng lúc này đây, hân quyết định không mang theo Hàn Tiếu.

“Lúc này ở biên quan đang căng thẳng, ai nấy đều chú ý đến chiến sự ở đây, những chuyện khác sẽ có sơ hở. Ta sẽ cải trang thành đoàn buôn đi đến Hạ quốc, nhanh chóng giải quyết mọi chuyện rồi trở lại”. Hân nói với Hàn Tiếu như thế.

“Nhưng trong đoàn buôn có một nha đầu dễ sai bảo cũng là bình thường mà?”. Hàn Tiếu không từ bỏ ý định thuyết phục Nhiếp Thừa Nham để mình đi cùng.

“Tiếu Tiếu, nàng ở đây chờ ta, như vậy ta mới có thể an tâm. Ta sẽ sớm trở về”.

“Sớm là sớm như thế nào?”. Hàn Tiếu mất hứng, nàng cùng hân đi xa như vậy, kết quả sắp đến nơi lại bị bỏ lại, không cho nàng đi theo.

“Thì sớm chính là sớm”.

“Vậy rốt cuộc là sớm như thế nào?”.

“Tiểu Tiểu”. Nhiep Thừa Nham rút cuộc không nhìn được võ mặt. Hàn Tiểu không nói gì, nhưng về mặt xem ra còn khó coi hơn hẳn. Nhiep Thừa Nham thăm thò dài, nhưng sẽ không thay đổi quyết định, Hàn Tiểu nhất định phải ở lại quán trọ.

Chuyện nguy hiểm như vậy, Long Tam đương nhiên sẽ vì giúp bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống, hẳn muốn đi theo Nhiep Thừa Nham, nhưng Phụng Ninh rất hiểu chuyện nói lại với hắn: “Các người đều đi, Tiểu Tiểu không có ai bên cạnh không được, an toàn của nàng ấy giao cho ta”.

Long Tam gật đầu, vuốt vuốt đầu nàng: “Nàng cũng phải tự mình chú ý, đừng ý có công phu tốt liền liều mạng, nhân dịp này để Tiểu Tiểu điều dưỡng nàng thật tốt, không phải lúc nào cũng đau đầu”.

Hai cặp tình nhân dần dò qua lại lẫn nhau, nhưng ngày chia ly đó vẫn phải tới, Nhiep Thừa Nham mang theo trang phục cải trang, chuẩn bị rất nhiều hàng hóa, đi dọc theo thương lộ, trong tình hình bất ổn rồi ren ở nơi này, đi đến Hạ quốc.

Hàn Tiểu thấp thòm bất an trong lòng, rốt cuộc bí mật của mọi chuyện là gì? Có thể đưa thân y tiên sinh bình an trở về không?

Chương 63: Đột ngột chuyển hướng

Sau khi Nhiep Thừa Nham đi, mỗi ngày Hàn Tiểu đều rất nhớ hắn. Trong lòng nàng rất lo lắng, sợ không có nàng ở bên, hẳn sẽ khó khăn trong việc ăn mặc ngủ nghỉ, sợ lúc hắn đùa giỡn tùy hứng không có nàng dỗ dành. Nghĩ vậy, nàng ăn không ngon ngủ cũng không yên.

May mà những ngày này có Phụng Ninh bầu bạn, nàng ấy sẽ đưa nàng đến những nơi rất cao để ngắm được phong cảnh từ xa, kể những câu chuyện cười đã gây ra sau khi mất trí nhớ, khích lệ nàng, cùng nàng tưởng nhớ. Nàng ấy sẽ xụ mặt trừng mắt học ngữ khí của Nhiep Thừa Nham “Nếu không ngoan ngoãn ăn cơm khi ta về sẽ đánh mông nàng”, làm cho Hàn Tiểu cười vui vẻ.

Chiến tranh bắt đầu lan đến các thành phía xa. Thành Cổ Sa dù chưa bị liên lụy nhưng đã có rất nhiều người rời thành tránh nạn, Hàn Tiểu và Phụng Ninh hai người con gái chăm sóc lẫn nhau kiên nhẫn đợi người trong lòng trở về.

Hôm đó, Phụng Ninh đưa Hàn Tiểu đi bộ giải sầu, thế mà lại gặp thêm chuyện phiền não. Hai tên ác bá đang kéo mạnh một đứa trẻ tám chín tuổi đi về phía trước, đứa trẻ giãy giụa gào khóc kịch liệt. Đằng sau chúng là một người phụ nữ đang đuổi theo, kéo một tên ác bá hết lời van xin. Tên đó đá văng người phụ nữ ra rồi chửi: “Nếu trách thì trách thẳng chồng chết của ngươi, hẳn nợ tiền mà chết rồi thì ai trả? Đại gia ta có lòng tốt không bán ngươi vào kỹ viện, chỉ mang đứa trẻ đi trả nợ, ngươi còn phải đội ơn ta đấy!”.

Đứa trẻ kia khóc dữ dội, dấm dά tên to lớn kia: “Không được đánh mẹ ta, không được đánh mẹ ta!”. Tên to lớn vung bạt tai ra sau: “Ồn ào cái gì, nếu không phải quân doanh thiếu người, lão tử cũng không thêm cái tuổi như mày”.

Nghe vậy có vẻ như là bọn buôn người, bắt người bán vào quân đội làm người hầu. Đứa trẻ tám tuổi này, gia đình lại không có chỗ nương nhờ, thật đáng thương. Nhưng những người xung quanh dám giận mà không dám nói, đành đứng xem từ xa.

Hàn Tiểu thấy tức giận trong lòng, nói: “Ấn hiếp người quá đáng!”. Nàng quay đầu định gọi Hạ Tử Minh đang ẩn trong góc tối, Phụng Ninh đã nắm cổ tay nàng: “Trước tiên rời khỏi đây, rồi đợi ta quay lại trừng trị hắn”.

Hàn Tiểu đã hiểu. Bọn họ là từ ngoài tới, ở trong thành vốn rất chướng mắt. Mấy tên ác bá kia có thể cấu kết với quân nha ở đây nhất định là có thể lực. Bọn nàng quản chuyện bao đồng sợ rằng không có lợi lộc gì. Những thứ khác không sợ, chỉ là mấy người Nhiep Thừa Nham đều không ở đây, chỉ còn ba người nàng, Phụng Ninh và Hạ Tử Minh. Nếu như xảy ra chuyện gì, không được ở đây nữa thì hồng bét. Gặp chuyện bất bình chỉ còn cách âm thầm ra tay.

Hàn Tiểu được Phụng Ninh đánh thức, liền vội vã gật đầu chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa đi được vài bước lại nghe thấy tiếng kêu đằng sau: “Dừng tay!”

Hàn Tiểu, Phụng Ninh quay đầu nhìn thấy một chiếc kiệu dừng bên đường, một nữ tử trang phục lộng lẫy đi ra ngoài, hoa mỹ phú quý, rất lấn át người khác. Nàng chỉ hai tên ác bá: “Cuồng tặc to gan, ban ngày ban mặt dám ức hiếp bách tính”.

Hai tên ác bá nhìn thấy nữ tử này khí độ bất phàm, bên kiệu có mấy hộ vệ sợ là đến từ gia đình quyền thế. Nhưng những nhân vật lớn ở thành Cổ Sa này bọn hắn đều biết, chưa từng gặp nữ tử này, chắc là đến từ nơi khác. Nếu đã đến từ nơi khác thì chẳng có gì đáng sợ. Nhưng thêm một chuyện không bằng một chuyện, vì vậy lễ độ nói: “Cô nương không biết nội tình, cho nên đừng quản nhiều. Chúng tôi làm ăn đứng đắn, có giấy tờ mua bán”.

“Chứng cứ đâu? Đưa ta xem!”. Nữ tử kia không chịu buông tha, tựa hồ như không hiểu tên ác bá kia nói gì.

Hàn Tiểu ghé tai Phụng Ninh: “Công chúa Như Ý!”. Phụng Ninh gật gật đầu, kéo Hàn Tiểu đến chỗ khuất: “Đứng ở đây tốt hơn, chúng ta tiếp tục xem trò vui”.

Tên ác bá chau mày nghĩ, nữ tử này đúng là không thức thời, hai huynh đệ hắn đã lẫn lộn ở thành Cổ Sa này cả một đời, trong ngoài đều có mối quan hệ tốt, chẳng lẽ còn sợ một cô nương? Hai người ra hiệu bằng mắt rồi trực tiếp kéo đứa trẻ đi.

Công chúa Như Ý đang hai tay ra cản: “Bỏ đứa bé ra!”. Hai tên ác bá đang định phát hỏa thì Thôi An đã mang theo mấy hộ vệ đứng bảo hộ trước mặt công chúa.

Một tên ác bá neho mắt, xem ra với tình hình này hôm nay không dễ thoát thân. Mẹ của đứa bé quỳ xuống đất hướng về phía công chúa Như Ý dập đầu: “Cầu xin cô nương thương xót, cứu con của ta”.

“Trong quân thiếu người, nhà này nợ bạc không trả được, ta có lòng tốt đưa đứa trẻ vào quân doanh làm chút việc mà thôi, nếu làm tốt biết đâu sau này bà còn có thể nương nhờ. Chúng ta là làm chuyện tốt!”, tên ác bá cuối cùng vẫn thấy nên chọn vài câu dễ nghe để tranh luận.

Công chúa Như Ý không thèm để ý đến hắn, chỉ hỏi đứa trẻ: “Đệ tên gì? Mấy tuổi rồi?”

“Đệ tên Trụ Từ, chín tuổi ạ”. Đứa trẻ mở to đôi mắt rung rung nước mắt, lớn tiếng nói: “Trong nhà chỉ còn đệ và mẹ, mẹ sức khỏe không tốt, đệ phải ở nhà chăm sóc cho mẹ. Đệ có thể kiếm tiền, thật đó, đệ sẽ trả nợ, cầu xin cô nương đừng bắt đệ đi”.

Tên ác bá hùng hăng hồ hồ định lao tới đánh thẳng nhóc, công chúa Như Ý liền hét lên: “Còn dám đánh nó nữa ta sẽ lấy đầu ngươi!”. Khuôn mặt nàng phân nộ, đầy quyền uy không gì sánh bằng, làm cho tên kia sợ hãi. Thấy hắn đã thu tay vào, công chúa Như Ý lại hỏi: “Đứa trẻ nhỏ như thế này, đưa đến quân doanh thì làm được gì?”. Tên to lớn không lên tiếng. Thôi An ghé vào tai công chúa nói mấy câu: “Các môn đạo ở đây chẳng qua là thông đồng với tiểu quan phụ trách việc chiêu mộ quân sĩ, làm mấy việc tay chân, đứng trung gian để hưởng ngân lượng mà thôi. Những đứa trẻ không thể lên chiến trường thì sẽ bị phân đến các quân doanh làm việc khuôn vác, nếu xui xẻo thì lại bị đặt tên mới bán đi nơi khác. Tại nơi không ai biết ai như quân đội, chẳng qua là chiếm một cái tên để cho quan viên lĩnh ngân lượng kiếm lợi mà thôi”.

Tên ác bá nghe mấy lời của Thôi An, dù nghe không rõ nhưng cũng làm hắn bất an, đành mạnh miệng: “Chúng ta có ân thư của nha môn, đương nhiên là việc chính đáng”.

Công chúa Như Ý xem xét hắn hồi lâu rồi bỗng gọi một hộ vệ: “Đi gọi Tà Sâm tới đây, ta muốn hỏi xem, thành Cổ Sa này cách hoàng thành tuy xa nhưng chung quy vẫn dưới chân thiên tử, đóng quân rốt cuộc có pháp lệnh khuôn phép thế nào?”

Lời nàng vừa nói ra làm bọn ác bá mặt biến sắc, nữ tử này dám gọi cả tên hủý của tướng quân Tà Sâm, rốt cuộc nàng là ai?

Tà Sâm rất nhanh đã đến. Hắn đã nghe nói tình hình. Nếu như là một hậu cung hoàng thân quốc thích khác, hắn sẽ dám lấy việc quân vụ bận bịu ra để lấp liếm cho qua. Dù gì đây cũng là thời kì chiến sự, làm sao có thể mất công vì chuyện một đứa trẻ bị bắt xung quân và một người đàn bà. Nhưng đây lại là công chúa Như Ý, Tà Sâm không dám chậm trễ.

Công chúa đã bị đưa đi hòa thân, Tà Sâm vốn tưởng nàng không có địa vị trong lòng hoàng thượng nữa. Nhưng hắn không ngờ rằng Mục tướng quân vẫn bảo vệ nàng. Hắn vốn cũng nghĩ Mục tướng quân không biết thời thế, nhưng không ngờ tới hai ngày trước thánh chỉ của hoàng thượng tới, nói phải hộ vệ hoàng gia đến đón công chúa hồi cung, lệnh cho quân đội đóng ở thành Cổ Sa bảo vệ an toàn cho công chúa. Tà Sâm nghĩ tên Mục tướng quân này quả nhiên xảo quyệt, rất biết cách vuốt mông ngựa. Ngay cả tâm tư này của hoàng thượng mà hắn cũng đoán được. Vì thế, hắn cũng không dám sơ suất với công chúa. Hơn nữa vị công chúa Như Ý này cũng không phải người hiền lành gì. Ở nơi hắn đóng quân mà cũng dám ra uy, Tà Sâm sợ rằng nếu mình lộ ra sơ hở gì sau này sẽ bị nàng ta tâu lên với hoàng thượng. Đây thật là ăn không được mà vứt cũng không xong. Vì thế dù hắn có khó chịu khi công chúa xen vào chuyện người khác nhưng cũng đành giả bộ qua đó hòa giải.

Tà Sâm đến rồi hành lễ, làm ra vẻ hỏi han vài câu rồi nói với công chúa: “Công chúa, hiện tại là thời chiến, thiếu thốn binh lính, tuy những đứa trẻ mười tuổi vào quân ngũ rất ít nhưng đã có từ trước. Công chúa nếu như không thích, bản tướng sẽ sai người thả hắn ra”. Hắn không hề nói đây là việc sai trái, mà chỉ nói nếu công chúa không thích, vừa làm vừa ý công chúa, lại bảo vệ được bát com của hai tên kia. Hắn đưa mắt ra hiệu cho hai tên to lớn, bọn chúng liền nhanh chóng thả người, cung kính hành lễ với công chúa.

Công chúa Như Ý cắn răng nhìn hai mẹ con ôm nhau khế nức, nàng biết mình đã kích động. Với thân phận của mình nàng không nên nhúng tay vào mấy chuyện này, nhưng khi nhìn thấy cảnh bắt người đánh người, nàng lại nhớ đến bản thân. Lúc nàng bị Hạ vương hành hung, không có cách nào phản kháng, nàng cũng mong có một người nào đó đến bảo vệ. Trước khi đi Mục Viễn đã nói: “Trông nom những bách tính kia, đừng quên nàng phải bảo vệ cho họ!”, nàng đột nhiên hiểu ra tâm tư ấy.

Tà Sâm thấy công chúa ngần ngừ không nói gì thì cho là đã vô sự, vì dù sao qua hai ngày nữa là nàng đi rồi. Tòa thành này không phải do nàng ta làm chủ, hắn đã nề mặt nàng, chuyện cũng làm xong, coi như mọi việc đến đây là kết thúc. Hắn nói quân vụ bận bịu không thể ở lại lâu rồi cáo từ rồi đi. Hai tên ác bá thấy hắn ám hiệu, cũng hành lễ rồi khỏi. Mấy người này vừa nhắc chân bước đi lại nghe tiếng công chúa: “Đứng lại!”

Tà Sâm dừng lại, quay người trông thấy ánh mắt lạnh lùng của công chúa Như Ý: “Tà tướng quân, ngươi có phải cho rằng ta là nữ tử, không nên quản chuyện này?”

Tà Sâm cúi đầu không nói, Như Ý lại nói: “Ngươi có phải cho rằng ta chỉ là muốn ra oai, mấy ngày nữa phải đi nên các ngươi muốn làm gì lại có thể tiếp tục làm không?”

Tà Sâm chột căng thẳng, nhưng vẫn không nói gì. Như Ý lạnh lùng cười: “Ngươi trèo lên vị trí ngày hôm nay chắc không dễ dàng gì, nên nghe ngóng danh tiếng của ta một chút. Những bản lĩnh khác ta không có, nhưng cậy thế ức hiếp người, dựa vào sủng ái mà nhõng nhẽo ta lại rất tinh thông. Ta từng đánh quý phi, mắng hoàng tử, kháng chỉ từ hôn, trốn ra ngoài cung. Những chuyện mà các công chúa hoàng tử khác không dám làm ta đều đã làm. Như Ý ta muốn quản chuyện hai mẹ con này, nhất định sẽ quản đến cùng. Ta nói như vậy tướng quân đã hiểu chưa?”

Tà Sâm hạ mắt xuống, nói: “Mong công chúa nói rõ!”.

Công chúa Như Ý đến gần hắn, nói thầm: “Bắt trẻ con xung quân, làm ô uế quân doanh, cắt xén quân lương, cấu kết với Hạ quốc, hạ độc công chúa... Những cái này đã được coi là mưu đồ tạo phản chưa?”

Tà Sâm cả kinh, những cái này rõ ràng là vu oan giá họa, hắn nói: “Mong công chúa thận trọng, đừng hất nước bẩn lên người khác”.

“Tạ tướng quân, người đừng khinh thường ta chỉ là nữ tử, trò đầu đá của các người ta cũng có thể chơi. Thành Cổ Sa mà người trông giữ là khu thương mại quan trọng, tuy chỉ là biên thành nhưng lợi lộc nhiều mà chiến sự ít, hơn nữa núi cao hoàng đế xa, cung đình không quản được nhiều, người lẫn lộn ở nơi đây chắc cũng tốn không ít công phu. Nhưng một khi trong thành có chuyện, Mục tướng quân lại phải vội đến xử lý. Điều này nói lên điều gì? Nói lên rằng người không hề được tin nhiệm. Ta ở đây không lâu nhưng đã nhìn ra người chỉ là người cai quản ruộng đất. Hiện tại tiền phương đang có chiến sự, nếu như người gặp may, Mục tướng quân khắc chế được kẻ địch, thì người vẫn có thể thông dong như bây giờ. Nhưng nếu xui xẻo, đánh đến đây thì sợ người chống đỡ không nổi cục diện này. Người cho rằng trong cung không biết?”. Từng câu từng chữ của Như Ý làm cho Tạ Sâm hoảng sợ.

Như Ý lại nói: “Hai ngày nữa trong cung phái người tới đón ta về cung, sợ là sẽ có giám quân đi theo. Người hãy từ từ cầu nguyện mong hán có thể nhắm một mắt mở một mắt, không thì những ngày tháng sau này sợ rằng sẽ khó được yên ổn. Tính ra thì cũng là đồng liêu, ta hồi cung biết đâu lại báo người ở đây rất khổ sở”. Tạ Sâm còn chưa kịp đáp, công chúa Như Ý lại nói: “Ta không sợ người động chân tay, ta biết tính cách của người, người hãy tự mình cân nhắc”.

Tạ Sâm nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nói: “Ý công chúa thế nào, cứ trực tiếp dặn dò”.

Công chúa Như Ý thấp giọng nói: “Dùng hai tên súc sinh chó cạy thế chủ kia, các người không thấy ghê tởm sao?”. Tạ Sâm biết nàng nói nhỏ như vậy là để giữ thể diện cho hán, vội xuống nước: “Chuyện này đúng là không thỏa đáng lắm, ta sẽ lấy lại ấn thư tránh bọn họ làm việc sai trái”.

“Những cô nhi góa phụ trong thành cuộc sống không dễ dàng gì, thành bên này buôn bán thịnh vượng chắc sẽ cần sức lao động của bọn họ?”

“Đúng, một số công xưởng đang thiếu người, ta sẽ chú ý sắp xếp”.

Miệng Như Ý cong lên, nhẹ giọng nói: “Tướng quân lưu tâm là tốt rồi”. Nàng lùi một bước rồi lớn giọng: “Những lời của tướng quân rất đúng, vậy thì mọi việc giao cho tướng quân xử lý”. Tạ Sâm đáp ứng. Như Ý công chúa nháy mắt với Thôi công công rồi quay về kiệu.

Lúc sau, Thôi công công đứng bên kiệu, nói nhỏ vào trong: “Công chúa, đều sắp xếp xong cả rồi”.

“Vậy Tạ Sâm an bài thỏa đáng rồi?”

“Công chúa yên tâm”

Như Ý ngồi trầm mặc một lúc, sau đó than nhẹ một tiếng: “Công công, ta đã làm chuyện ngu ngốc phải không?”. Không đợi Thôi công công trả lời, nàng lại tiếp tục nói: “Ngu ngốc thì ngu ngốc đi, dù sao thì ta cũng toàn làm những việc ngu ngốc”.

Hàn Tiếu và Phụng Ninh xem đủ náo nhiệt rồi đến chỗ khác đi dạo, bỏ lại Hạ Tử Minh đang âm thầm đi theo hai mẹ con kia. Đội đám người tản ra, hán dẫn Hàn Tiếu và Phụng Ninh đến chỗ ở của hai người. Thì ra vì Hàn Tiếu nghe đứa trẻ kia nói mẹ hán không được khỏe nên nàng đến đây xem thử. Sau khi khám xong, mua thuốc cho họ, còn bí mật để lại một ít ngân lượng. Hàn Tiếu với Phụng Ninh lúc này mới vui vẻ mà quay về nhà trọ.

Về đến nhà trọ, Hàn Tiếu vô cùng bất ngờ. Công chúa Như Ý đang chờ ở đó. Nàng tới hành lễ, cẩn trọng nói: “Chủ tử không có ở đây”.

“Ta biết!”. Thái độ của công chúa vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng không biết có phải do nhìn thấy nàng làm việc thiện trên đường mà Hàn Tiếu không hề thấy cách nói chuyện của nàng đáng ghét nữa.

“Ta đến đây tìm cô, Hàn Tiếu”.

“Không biết công chúa có chuyện gì?”

“Hai ngày nữa ta đi rồi, phụ hoàng phái người đón ta hồi cung”.

“Vậy phải chúc mừng công chúa rồi”. Hàn Tiếu không hiểu sao công chúa lại đến đây cáo biệt nàng?

Như Ý hắng giọng một cái, quả nhiên lại nói tiếp: “Trước khi đi ta muốn nhắc nhở người, hãy để ý Tạ Cảnh Vân”.

“Hả? Tạ Cảnh Vân”. Cái người đã chết đó?

“Không sai, chính là Tạ Cảnh Vân, ta đã gặp cô ta rồi”.

Chương 64: Ra trận

Hàn Tiếu không tin chuyện người chết có thể sống lại. Nhưng nói Tạ Cảnh Vân không chết mà là Nhiếp Thừa Nham nhảm lẫn thì nàng cũng chẳng thể tin. Nhiếp Thừa Nham vốn đa nghi, Hàn Tiếu ở bên cạnh hán lâu như vậy nên quá hiểu tính hán. Hán đối với mọi người, mọi sự rất thận trọng, hiếm khi mất kiểm chế mà làm ra những chuyện hồ đồ. Chẳng qua Nhiếp Thừa Nham từ nhỏ đã mất đi người thân, lại thường bị những người xung quanh lừa gạt khiến hán mất đi cảm giác an toàn, nên mới nhanh chóng bị người như Tạ Cảnh Vân thu hút. Hơn nữa hán lại hiểu y thuật, nên việc nhảm lẫn chuyện người sống hay chết thật không hợp lý.

Cho nên khi công chúa Như Ý nói nhìn thấy Tạ Cảnh Vân thì phản ứng đầu tiên của Hàn Tiếu là nàng ta đã nhìn nhầm người rồi.

Công chúa Như Ý thấy vẻ mặt Hàn Tiếu như vậy thì biết ngay nàng đang nghĩ gì, liền nói: “Người không tin ta?”.

Hàn Tiểu không trả lời. Công chúa Như Ý im lặng giây lát, rồi cười lạnh: “Tin hay không tùy ngươi, nhưng lần này ta đến đây là muốn cho ngươi biết người đó thực sự vẫn còn sống. Ta cũng không rảnh bịa đặt ra một tình địch để hù dọa ngươi. Đến khi Nhiếp đại ca bị nàng ấy giành lấy, hay ngươi bị người ta thanh toán vì là một chướng ngại vật, thì ta báo trước ta cũng chẳng cảm thông với ngươi đâu. Nếu ta là ngươi, ta sẽ tính toán trước đường đi nước bước, để có cơ hội là xuống tay ngay”.

Hàn Tiểu kinh ngạc: “Xuống tay?”.

“Nghĩa là ngươi phải bằng mọi cách giữ lấy huynh ấy đừng để ai cướp đi. Nhưng không phải ta đang nhắc đến mình đâu nhé!”, công chúa Như Ý ngắt đầu cao ngạo: “Huynh ấy còn không thêm để mất tới ta. Thế nhưng ta không tin hạnh phúc của đời mình chỉ phụ thuộc vào huynh ấy. Ta sẽ không chịu khuất phục số mệnh”.

Phượng Ninh đứng ở một bên vỗ tay hoan hô, công chúa Như Ý chau mày liếc nàng một cái: “Ngươi đang châm chọc ta sao?”.

Phượng Ninh nhún nhún vai: “Đâu có, công chúa nói đúng lắm, tôi chỉ vỗ tay cổ vũ cho công chúa mà thôi”, rồi nàng lại tò mò hỏi: “À, mà Tạ Cảnh Vân là ai vậy?”.

Hàn Tiểu rầu rĩ đáp: “Là người trong lòng của chủ tử trước khi huynh ấy bị thương, nhưng nàng ấy đã qua đời rồi”.

Phượng Ninh lại hỏi công chúa: “Công chúa thấy nàng ấy ở đâu?”.

“Trên đường đến Hạ quốc tình cờ ta nhìn thấy nàng ấy tại khách điểm trong một tòa thành nơi biên giới Hạ quốc”.

“Công chúa có nói chuyện với nàng ấy để xác minh không?”.

“Không có!”.

“Vậy sao công chúa có thể chắc chắn người đó chính là Tạ Cảnh Vân?”.

“Dù nàng ấy có hóa thành tro ta cũng sẽ nhận ra!”.

Phượng Ninh đưa mắt nhìn Hàn Tiểu, thầm nghĩ công chúa này có thật nhiều oán hận, người ta hóa thành tro cũng có thể nhận ra. Hàn Tiểu cảm thấy trong lòng không thoải mái, im lặng chẳng nói gì. Công chúa Như Ý cũng đã nói xong những gì muốn nói, cuối cùng thêm một câu: “Ngươi quyết định sao thì tùy, dù hai người có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới ta”. Tuy nói vậy nhưng giọng nàng vẫn lộ ra vẻ chua xót, lại ngại ngùng sợ bị người ta phát hiện liền nhanh chóng rời đi.

Tuy Hàn Tiểu thực sự không tin, nhưng nàng vẫn không thể không suy nghĩ, càng suy nghĩ lại càng thấy rối bời. Hàn Tiểu trằn trọc cả đêm, trong đầu nàng chỉ toàn hình ảnh của Nhiếp Thừa Nham trong đêm hai người gặp nhau lần đầu, hắn nằm trên giường buồn bã nói ta yêu một người đã chết, về mặt hắn kích động khi nhìn thấy đôi khuyên tai màu đỏ tươi, bộ dáng đau khổ áp chặt đôi khuyên kia vào ngực... Nàng nhớ lại rồi chợt khóc lúc nào không hay.

Nàng từng nghĩ mình sẽ không để ý. Từ ngày đầu tiên gặp được Nhiếp Thừa Nham nàng đã biết trong lòng hắn từng có một nữ nhân, dù người đó còn sống hay đã chết thì nàng ấy vẫn giữ một vị trí trong lòng hắn. Hàn Tiểu biết nhưng nàng không muốn suy nghĩ nhiều. Từ khi bắt đầu yêu Nhiếp Thừa Nham nàng đã không còn quan tâm đến việc đó nữa, nàng không thêm nghĩ đến chuyện tình cảm trước kia của hắn, cũng chẳng thêm để ý việc mình may cho hắn cái túi để đựng đôi khuyên tai kia. Nhưng tại sao khi hai người đã yêu nhau sâu đậm như vậy rồi nàng lại suy nghĩ đến những chuyện ấy chứ?

Hàn Tiểu lau nước mắt, tự trách bản thân. Nhất định chỉ là tại nàng đang nhớ Nhiếp Thừa Nham, hoặc do Cố Sa thành này khiến cho nàng có cảm giác không an toàn, chắc là lâu rồi nàng không nghiên cứu y thuật, chữa bệnh cho mọi người, nàng nhàn rỗi quá nên mới có thể suy nghĩ linh tính như vậy.

Người chết không thể sống lại được, mà Nhiếp Thừa Nham cũng không thể chuẩn đoán nhầm người sống thành người đã chết. Hắn đã nói hắn yêu nàng, chẳng lẽ như vậy không đủ sao? Hắn cũng không quản ngại dặm xa xôi đi tới nơi này, chẳng phải vì muốn tìm Vân Vụ lão nhân giải quyết khúc mắc, để có thể chung sống với nàng cả đời hay sao? Vậy nàng còn muốn gì hơn nữa?

Thế nhưng Hàn Tiểu vẫn không tài nào ngủ được, nàng lăn qua lăn lại, trằn trọc cả đêm, chong chong mắt tới khi trời sáng.

Ngày hôm sau, khi Phượng Ninh nhìn thấy bộ dáng tiều tụy của nàng thì lấy làm kinh hãi. Hàn Tiểu đành kể lại chuyện cũ giữa Nhiếp Thừa Nham và Tạ Cảnh Vân, cũng kể luôn quá trình nàng và Nhiếp Thừa Nham cảm mến nhau.

“Phượng Phượng, cô mừng tôi đi, tôi suy nghĩ nhiều như vậy có phải là rất ngốc hay không?”.

“Nếu tôi mừng cô rồi, liệu cô có ngừng suy nghĩ được hay không?”, những lời Phượng Ninh làm Hàn Tiểu sững sốt. Phượng Ninh bĩu môi: “Tôi mừng làm gì cho tốn nước bọt”, Phượng Ninh co hai chân lên trên ghế: “Hơn nữa tôi không bao giờ mừng người, tôi chỉ giới thiệu mai người khác và đánh người cùng không tệ”.

“Phượng Phượng!”, Hàn Tiểu bị nàng ta làm cho dở khóc dở cười.

“Tiểu Tiểu à, cô yên tâm đi. Nhiếp thành chủ là người khôn ngoan như vậy sẽ biết được ai là người phù hợp nhất với mình. Việc trong quá khứ của hắn chỉ là bông bột thời niên thiếu, suy nghĩ lúc ấy còn nông cạn nên đối với tình cảm nam nữ chưa có chủ kiến thực sự. Sau này lúc trải qua đau khổ rồi đương nhiên sẽ hiểu được người có thể trợ giúp mình, có thể kề vai sát cánh cùng mình vượt qua sóng gió mới là người thích hợp nhất cùng mình đi đến

hết cuộc đời. Nếu Nhiếp thành chủ động lòng với cô thì hẳn huynh ấy đã hiểu rõ được điều đó. Còn nếu huynh ấy là kẻ hồ đồ thì bây giờ cô sẽ có cơ hội hiểu rõ hơn về huynh ấy, đây chẳng phải là điều tốt hay sao?”.

“Chủ tử sẽ không như vậy đâu!”, Hàn Tiểu theo bản năng bênh vực Nhiếp Thừa Nham.

“Cô với huynh ấy đều là những người luôn có cảm giác không an toàn”, Phụng Ninh thở dài, nàng đã nói trúng tâm tình của Hàn Tiểu. Nhiếp Thừa Nham hay ghen tuông vô cớ lại quân giáo nàng cực nghiêm chẳng phải sợ nàng bớt coi trọng hắn đi sao? Mà nàng mãi lo lắng về cách biệt thân phận, bản khoan với lời thề độc, nên cứ giữ nguyên cách xưng hô như lúc trước, chẳng phải cũng là muốn tự bảo vệ bằng cách náu mình sau một lớp rào sao? Nàng để ý đến những lời của Vân Vụ lão nhân như vậy thật ra là muốn có được sự đồng tình từ trường bối. Tuy chuyện Tạ Cảnh Vân sống lại nàng không tin, nhưng lại cực kì để ý, rồi cảm thấy mình không thể nắm chắc được trái tim của Nhiếp Thừa Nham. Chẳng qua nàng cũng không có được cảm giác an toàn trong tình yêu với hắn.

“Phụng Phụng, yêu một người còn khó hơn nhiều so với học y thuật”, Hàn Tiểu tựa đầu vào vai Phụng Ninh, trong lòng chua xót. Phụng Ninh đang ngồi yên bỗng nhiên hích hích vai, hỏi: “Tiểu Tiểu, cô nói thử xem, công chúa kia nhìn thấy ma hay Tạ Cảnh Vân đã sống lại thật?”.

“Người chết không thể sống lại được”.

“Thế thì chắc chắn là ma rồi”.

“Sao có thể là ma được?”.

“Không phải người chết sống lại, cũng chẳng phải ma thì nhất định là có người bày trò”.

Những lời này của Phụng Ninh làm Hàn Tiểu bật dậy, nàng suy nghĩ rồi tự trấn an: “Chắc là nhìn lầm thấy một người nào đó giống thôi. Đúng lúc công chúa đang trên đường đi hòa thân, khó tránh khỏi việc chứa chất oán hận, mà trong lòng vẫn cứ canh cánh chuyện của Tạ Cảnh Vân nên mới nhận nhầm như thế”. Nhưng nếu quả thật năm đó có âm mưu gì? Nhiếp Thừa Nham cùng Tạ Cảnh Vân giữa đường gặp chuyện không may mà bây giờ nàng ấy lại xuất hiện trên đường đi của Nhiếp Thừa Nham ...

“Phụng Phụng, nếu là cô, cô sẽ làm thế nào?”.

“Nếu là tôi? Tôi sẽ chạy đến kiểm tra ngay xem nàng ấy có đúng là Tạ Cảnh Vân không?”, Phụng Ninh nhìn Hàn Tiểu: “Nhưng mà cô không phải là tôi, cô thật thà đến khờ luôn ấy”.

Thực ra Hàn Tiểu đâu có ngốc, nàng hết nhăn rồi lại nhin. Lúc nào nàng cũng tự nhủ với bản thân phải thật bình tĩnh, không được xúc động. Đang lúc chiến tranh, tình hình bất ổn, nàng không thể chạy khắp nơi gây thêm rắc rối cho Nhiếp Thừa Nham. Nhưng nàng càng nghĩ thì lại càng lo, Tạ Cảnh Vân giống như vô số những cái gai nhỏ cứ đâm vào trái tim Hàn Tiểu đến đau đớn, khiến nàng ăn không ngon ngủ không yên.

Nàng chịu đựng suốt ba ngày trời, cuối cùng quyết định tự mình đi đến Hạ quốc tìm Nhiếp Thừa Nham, nhưng Phụng Ninh và Hạ Tử Minh đều không đồng ý, mà Hàn Tiểu cũng không dám trốn đi nên trong lòng cực kì khó chịu, chỉ biết trốn trong phòng ngồi khóc. Phụng Ninh thấy nàng héo úa tiêu tụy như thế liền rủ nàng ra ngoài dạo chơi một chút cho khuây khỏa. Hàn Tiểu chẳng còn lòng dạ nào đi dạo phố, nàng tranh thủ cơ hội thuyết phục Phụng Ninh đồng ý để nàng sang Hạ quốc.

Hai người đang tranh luận với nhau, không ai chịu nghe ai thì chợt thấy một đám đông tụ tập ở đầu đường, nguyên lai là ở tiền tuyến binh sĩ của Cổ Sa thành bị thương vong nghiêm trọng nên quân đội cần chiêu mộ lương y nhập ngũ làm đại phu chữa trị cho thương binh.

Hàn Tiểu cùng Phụng Ninh đứng nghe cả nửa ngày, biết được lần này chiêu mộ đại phu khát khe, chỉ tuyển ba người. Vì quân của Hạ quốc thường dùng độc nên đại phu được tuyển ngoại trừ có y thuật tốt còn phải biết cách giải độc, tinh thông các loại thảo dược. Hiện có mấy người đã báo danh, quan chiêu mộ đang kiểm tra y thuật của họ.

Hàn Tiểu nghe mọi người bàn tán binh lính của Hạ quốc vô cùng lợi hại, quân của Mục gia bị thương không ít thì cực kì lo lắng. Nàng tiến đến bàn của quan chiêu mộ, nói: “Ta cũng là đại phu, ta tình nguyện ra tiền tuyến trợ giúp Mục tướng quân một tay”.

Mọi người xung quanh ai cũng ngạc nhiên. Có đại phu là nữ nhân sao? Đã thế lại còn là một cô nương trẻ măng. Một vị đại phu đang đứng chờ kiểm tra y thuật khoát tay đuổi Hàn Tiểu: “Tiểu cô nương, nhập ngũ làm đại phu tuy là có lương bổng nhưng ra chiến trường đâu phải chuyện giỡn chơi, chỗ đó thương vong máu me tàn khốc, ta khuyên cô nên ở nhà đọc thêm sách vở trau dồi y thuật, chớ đứng đây làm phiền chúng ta nữa”.

“Đúng đó!”, những người xung quanh cũng gật đầu phụ họa: “Cô nương suốt ngày trong nhà thì biết gì? Chỉ sợ đến lúc vừa thấy máu chảy đã lăn đùng ra ngất xỉu, các tướng sĩ còn đang chờ được chữa trị đâu cần cô nương đến góp vui!”.

Hàn Tiểu đã từng gặp qua nhiều người vừa nhìn thấy bộ dáng nàng thì liền không tin tưởng vào y thuật của nàng nên cũng không giận, chỉ trả lời: “Tôi không sợ máu, tôi biết phân biệt các loại thảo dược, còn có thể giải độc, trị thương. Phẫu thuật, châm cứu, bó xương tôi cũng làm được”.

“Cô nương làm được chẳng lẽ chúng tôi lại không? Lần này chỉ tuyển ba người, ai mà không muốn kiếm tiền chứ. Phải so tài với nhau dựa vào bản lĩnh thật sự, sẽ không tới lượt cô nương đâu”. Bên cạnh có người nói với vẻ khó chịu, có kẻ nóng nảy còn định giơ tay xô Hàn Tiểu, nhưng chưa đụng được tới Hàn Tiểu thì đã bị Phụng Ninh nắm lấy cổ tay đẩy ra.

Một thủ vệ đứng đó thấy có người động thủ, sợ rối loạn liền nhanh chóng đưa trường thương ra ngăn cản, bỗng thấy cánh tay tê rần, chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy trường thương nằm trong tay Phụng Ninh. Phụng Ninh không vui, nhủ mày, cao giọng chất vấn: “Thế nào, các vị nam tử sức dài vai

rộng định khi dễ mấy nữ nhân yếu đuối như chúng ta sao?”.

Khi dễ? Rõ ràng là nàng còn mạnh hơn bọn họ nhiều. Vài người đưa mắt cho nhau, định chuẩn bị cùng đánh một trận thì bỗng dưng bên ngoài có tiếng người la lên: “Dừng tay!”. Đám đông tách ra thì thấy Thôi An vội vã tiến vào. Ông hướng tới quan chiêu mộ thì lễ rồi nói: “Lý đại nhân, vị cô nương này chính là Hàn Tiểu cô nương ở Bách Kiều thành, y thuật cực kì cao minh, cũng đã từng cứu ta một mạng. Ta cùng công chúa nhà ta xin bảo đảm cho nàng ấy”.

Những lời ấy làm mọi người ồ lên, nhóm đại phu đứng đó thì ngưng ngừng im lặng, thì ra náo loạn cả nửa ngày trời rốt cục là nha đầu kia có chỗ dựa vững chắc. Hàn Tiểu hướng Thôi An cảm kích gật đầu rồi quay sang nhìn mọi người xung quanh. Một chiếc xe ngựa cao đang đứng ở ven đường, bên cạnh có nhiều thủ hạ bảo vệ, rèm xe vén lên để lộ khuôn mặt của công chúa Như Ý, nàng liếc nhìn Hàn Tiểu một cái rồi buông màn xe xuống.

Quan chiêu mộ kia vẫn có chút nghi ngờ nhưng thấy tình cảnh đó cũng không dám nhiều lời, chỉ nói: “Chiến trường đao kiếm vô tình, dù đại phu ở hậu phương trị thương thì điều kiện cũng không tốt được như ở y quán, vết thương, chất độc rồi máu me rất kinh khủng, chỉ sợ không thích hợp với cô nương. Mà lương bổng cũng không cao ...”.

“Ta không để ý tới lương bổng”, Hàn Tiểu không chờ ông ta nói xong đã biểu lộ thái độ của mình.

“Chuyện này ...”, quan chiêu mộ vẫn chưa dám quyết định, nếu chọn một cô nương gia nhập quân ngũ, nhờ nàng làm hồng đại sự, tướng quân trách tội xuống thì Thôi công công với công chúa cũng không chịu trách nhiệm thay ông được. Ông ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Ta chỉ chịu trách nhiệm kiểm tra bản lĩnh trị thương của các đại phu, còn việc giải độc lát nữa sẽ có người khác đến đảm nhiệm, xin các vị đừng tranh luận”.

Hàn Tiểu nghe xong gật đầu, quay sang cảm tạ Thôi An, nói: “Vậy thì tôi sẽ chờ. Đa tạ Thôi công công đã ra tay giúp đỡ, bọn họ cần kiểm tra cái gì tôi sẽ phụng bồi cái đó”.

Thôi An nghe vậy cũng không nói gì thêm, cáo từ trở lại xe ngựa. Hàn Tiểu nhìn qua chiếc xe, thấy quân lính hàng ngũ chỉnh tề tiền hô hậu ủng, chợt nhớ hôm ấy công chúa rời đi, lần này nàng trở về chắc đã xuất giá? Đang miên man suy nghĩ thì bỗng có người gọi to: “Hàn cô nương!”.

Hàn Tiểu quay đầu lại, thấy người đang chạy tới chính là Thạch Nhĩ đã nhiều năm không gặp, nàng kinh ngạc, vui mừng gọi to: “Thạch đại ca!”.

Quan chiêu mộ đứng kế bên nhanh chóng giới thiệu: “Đây là Thạch đại nhân, người sẽ kiểm tra bản lĩnh giải độc của mọi người”, Hàn Tiểu đứng ở một bên cười thưa: “Thạch đại nhân ...”.

Thạch Nhĩ lắc đầu, cười hi hi: “Làm quan chiêu mộ thôi chứ có gì to tát đâu mà gọi đại nhân, cũng là một công việc thôi mà”, hắn không bận tâm đến những người xung quanh, quay sang trò chuyện với Hàn Tiểu: “Tôi theo lệnh tướng quân đến khách điểm tìm cô, kết quả là không gặp, nghĩ chắc cô đi nơi khác rồi. Lần này Hạ quân dùng độc, thực sự rất phiền toái, tướng quân sai tôi đến tìm cô, hy vọng cô có thể đến quân doanh giúp chúng tôi một tay”.

Lời này của Thạch Nhĩ còn làm cho mọi người giật mình hơn cả những lời của Thôi công công, những tiếng hô kinh ngạc xung quanh làm Hàn Tiểu ngại ngùng, vội vàng gật đầu đáp ứng: “Tôi cũng đang có ý đó”.

Quan chiêu mộ nghe thấy cả tướng quân cũng phải cầu cô nương này tương trợ thì vội kéo Thạch Nhĩ sang một bên hỏi: “Thạch đại nhân, rốt cục cô nương này ai?”.

Thạch Nhĩ nói: “Là ai ư? Cực kì nổi tiếng đó. Người viết ra cuốn Giải độc điển tịch mà Lỗ đại phu đọc nó mỗi ngày chính là vị Hàn cô nương này đây. Có được một mình nàng còn hơn cả có mười vị đại phu”.

Phượng Ninh nghe thấy, quay sang đánh giá Hàn Tiểu: “Không ngờ cô cũng là người nổi tiếng a”.

Hàn Tiểu mỉm cười, trong lòng suy nghĩ, nếu không thể đi tìm Nhiếp Thừa Nham thì ít nhất nàng cũng có chuyện để làm, một thân y thuật của nàng cuối cùng sẽ được phát huy công dụng. Dù gì thì Yên Hồn quan kia cũng gần với Nhiếp Thừa Nham hơn một chút.

Chương 65: Lục Tuyết lại xuất hiện

Gió cuốn bụi tung trời, che khuất Yên Hồn quan.

Người dân địa phương nơi đây dùng những lời này để miêu tả sự hung hiểm của Yên Hồn quan, làm cho Hàn Tiểu đã thăm tượng tượng ra quang cảnh nơi đây cát bụi che mặt trời, nhưng sau khi đến Yên Hồn quan được ba ngày nàng cũng có chút kinh ngạc. Binh lính trong thành không nhiều như trong các thành náo nhiệt khác và nó cũng giống như một thành trì bình thường, không có cảnh cát vàng mù mịt. Thạch Nhĩ nói, thành Yên Hồn này cứ cách mười dặm là lại có một trạm kiểm soát, chỉ có thể phát hiện được từ trên cao.

Thực ra Hàn Tiểu cũng chẳng có hứng thú gì lắm với cảnh tượng bụi bay mặt trời, hướng chỉ nàng đến đây là để trị thương cho các binh sĩ. Vào thành, xe ngựa chạy thẳng một mạch đến một khu viện lớn là nơi thu nhận bệnh nhân, các đại phu ở ngay viện kế bên để tiện việc trị thương.

Đám người Hàn Tiểu vừa mới xuống xe thì đã nhìn thấy phía trước có một đám người ồn ào kéo tới, vội vàng khiêng không ít thương binh vào sân. Từ xa Hàn Tiểu đã nhìn thấy sắc mặt những người bị thương này có chút cổ quái, nàng nhanh chóng vác hòm thuốc chạy vào, ngay cả hành lý cũng không kịp cất.

“Tránh ra, đừng chắn đường, cứu mạng, cứu mạng gấp!”. Hai người khiêng một thương binh vừa chạy vừa la, vô cùng lo lắng chạy vụt qua Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu vội bước theo họ, vừa đi vừa tranh thủ xem đầu lưỡi và mắt của bệnh nhân.

Cuối cùng cũng đến được đại viện, ở đó đã có rất nhiều người nằm sấp, Thạch Nhĩ và những người khác cũng vội chạy đến đây, nói với Hàn Tiểu: “Toàn bộ người nằm ở đây đều bị trúng độc, đây phòng phía đông là dành cho những người bị ngoại thương, đây phòng phía nam là những người bị thương nặng sắp chết ...”.

“Cho bọn họ uống thuốc gì rồi?”, Hàn Tiểu bước vào khám cho từng binh sĩ bị trúng độc.

Thạch Nhĩ liệt kê một loạt tên các vị thuốc, chỉ vào cái chén bên cạnh nói: “Hạ quân đốt độc hương theo chiều gió, lại rải thêm cả phấn độc, người trong doanh trại đa phần đều đã bị trúng độc, tạm thời vẫn chưa biết là độc gì, sau khi thay đổi qua ba đơn thuốc cũng có chút ít chuyển biến. Chỉ là hai ngày nay vẫn chưa có ai tử vong, nhưng không ai có dấu hiệu hồi phục, triệu chứng trúng độc vẫn còn”. Bên cạnh một vị đại phu của doanh trại họ Phương cũng gật đầu đồng ý, hiển nhiên Thạch Nhĩ lúc này đã trao đổi qua tình hình với ông ấy.

“Người có từng trúng qua loại độc này chưa?”.

Thạch Nhĩ gật đầu: “Lần đầu đến đây ta cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng sau đó thì bình thường lại. Ta nghĩ chắc lúc trước đã uống qua nhiều loại thuốc, loại độc này lại chưa đủ mạnh nên không thể khống chế được ta”.

Hàn Tiểu bắt mạch cho hắn, ngẫm nghĩ. Nàng xem xét lại các triệu chứng, tỉ mỉ hỏi thăm tình hình bệnh trạng, vị Phương đại phu đứng bên cạnh nói: “Loại độc này, cho dù không gây tử vong thì các binh sĩ trúng độc cũng bị suy yếu vô lực, không thể tiếp tục ra trận”. Hàn Tiểu gật đầu, cuối cùng nàng cũng đã hiểu được lí do vì sao Mục Viễn lại gấp gáp phái người đi tìm nàng như vậy.

“Có phải sau khi trúng loại độc này, nếu bị thương thì miệng vết thương không thể lành lại được?”.

“Đúng vậy”.

“Ít bài tiết, không muốn ăn, thường khát nước, hay nôn mửa, tức ngực, mất ngủ, khó chịu ...” Hàn Tiểu lẩm nhẩm, Phương đại phu có chút hoài nghi, chẳng phải những triệu chứng đó đều đã nói với nàng lúc này rồi sao? Hàn Tiểu cứ nhắc đi nhắc lại mãi, cũng chẳng đưa ra được ý kiến gì.

“Thạch đại ca, sau khi người trúng độc, có thường cảm thấy khát nước không?”.

“Đúng, ta uống rất nhiều nước nhưng loại độc này vô dụng với ta nên không xảy ra chuyện gì hết”, Thạch Nhĩ lại giải thích thêm một lần. Phương đại phu bắt đầu cảm thấy không tin tưởng Hàn Tiểu. Sao không đi hỏi trực tiếp bệnh nhân trúng độc mà lại cứ dây dưa mãi với gã Thạch Nhĩ này?

Nhìn sang ba vị đại phu đến từ Cô Sa thành có vẻ đáng tin cậy hơn, bọn họ đang bàn luận, nên chẳng thay đổi thành phần thuốc giải là cam thảo, đậu xanh bằng vị kim ngân, hoặc thêm vào lô căn có lẽ cũng tốt? Phương đại phu ngẫm nghĩ một hồi cuối cùng quyết định không đi theo Hàn Tiểu nữa mà đi đến chỗ ba vị đại phu kia cùng thảo luận.

Hàn Tiểu đi xem xét một vòng, sau khi bắt mạch cho vài binh sĩ trúng độc, bỗng nhiên quay sang nói với Thạch Nhĩ: “Đừng cho bọn họ uống thuốc nữa, lấy nước ấm pha thêm đường, muối cho họ uống, rồi đem vải bố dưng lều nấu nước xông cho họ”.

Tuy kinh ngạc nhưng Thạch Nhĩ hoàn toàn tin tưởng Hàn Tiểu nên nhanh chóng chạy đi sai người làm theo ý nàng. Phương đại phu nghe thấy thế thì cực kì sợ hãi, lôi kéo Thạch Nhĩ: “Thạch đại nhân, làm như vậy liệu có ổn không? Làm gì có chuyện bệnh nhân trúng độc lại không cho uống thuốc, mà chỉ cho uống nước pha đường với muối vào là có thể khỏe lại. Giờ đang là lúc chiến tranh loạn lạc, tình hình chiến sự cực kì nguy cấp, an nguy của nhóm binh sĩ này không đùa được đâu”. Những vị đại phu khác cũng lên tiếng phản đối phương thức giải độc kỳ dị này.

Vài đại phu đang trị thương cho binh lính trong phòng chạy ra, nghe đến phương thức này cũng liền phản đối. Mấy người lính vừa thấy có vài vị đại phu cảm thấy phương thức này không ổn, tự nhiên không chịu chấp hành. Ai biết vị cô nương kia từ đâu tới, lại không cho bệnh nhân trúng độc uống thuốc mà bắt họ uống nước để làm gì?

Một mình Thạch Nhĩ cũng không có cách nào chống lại cả đám người. Và lại mạng người vẫn là quan trọng nhất, hắn chỉ có thể nói: “Vị cô nương Hàn Tiểu đây là người núi Vân Vụ ...”, nhưng giới thiệu thế nào? Thạch Nhĩ cũng bối rối, nói là đại phu thì thực ra thân phận nàng chỉ là một nô tỳ, nói là đồ đệ của Vân Vụ lão nhân thì nàng lại chưa từng bái sư học nghệ. Thạch Nhĩ càng do dự thì mọi người lại càng nghi ngờ, xung quanh khe khẽ bàn luận. Thạch Nhĩ vội nói: “Hàn cô nương ở Bách Kiêu thành, lên núi Vân Vụ theo học y thuật, đã viết ra cuốn sách “Giải độc điển tịch”. Cách chữa trị của nàng mọi người có thể hoàn toàn tin tưởng. Loại độc này đã thay đổi phương thuốc ba lần vẫn chưa giải được, tình huống hiện giờ rất cấp bách, chúng ta nên để cho Hàn cô nương thử một lần xem sao”.

Phương đại phu nói: ““Giải độc điển tịch” quả thật là một cuốn sách hay nhưng ba phương thuốc giải độc mà Lỗ đại phu cùng chúng ta lập ra cũng được nghiên cứu từ trong sách ấy. Chỉ cho uống nước để giải độc thực sự là lần đầu tiên ta nghe thấy, mà trong cuốn Giải độc điển tịch Hàn cô nương cũng không hề viết như vậy”. Tuy nói năng khách khí nhưng ông ấy thực sự hoài nghi một cuốn sách y thuật uyên thâm như Giải độc điển tịch sao có thể do một người trẻ tuổi như tiểu cô nương này viết ra được.

“Cuốn “Giải độc điển tịch” là do Hàn Tiểu tôi biên soạn dựa trên việc tổng kết lại các bài thuốc của những vị tiền bối, hơn nữa chính bản thân tôi cũng đã kiểm tra, thử nghiệm qua các ca bệnh mà tôi từng điều trị. Vì lúc trước tôi chưa gặp loại độc này cho nên chưa thể ghi lại phương thức dùng nước giải độc. Ba đơn thuốc mà các vị đại phu ở đây kê ra kì thực không sai nhưng triệu chứng trúng độc vẫn không hề thuyên giảm, chứng tỏ nó không đúng bệnh. Một phương thuốc giải độc đúng phải nhanh chóng làm thuyên giảm các triệu chứng, nhưng bệnh tình của các binh sĩ ở đây không đỡ, tức là chất độc vẫn chưa được đẩy ra. Hơn nữa, các vị thuốc giải độc ngay đến bản thân chúng cũng mang độc tính, tôi bắt mạch cho người bệnh thấy họ không những trúng phải loại độc trên chiến trường, lại còn trúng thêm độc của các vị thuốc. Cho nên Hàn Tiểu tôi mới đề nghị mọi người ngưng uống thuốc, mà

uống nước, xông hơi để giải trừ độc tố”.

Hàn Tiểu nói đầu ra đây, giải thích rõ ràng cho mọi người hiểu. Nhưng đây quả thực là cách chữa bệnh các vị đại phu được nghe lần đầu, người trúng độc không được uống thuốc giải, nếu uống vào sẽ làm tăng độc tố, độc càng thêm độc, chuyện này thật kì lạ. Mấy vị đại phu thận trọng cân nhắc, nhớ lại các triệu chứng của bệnh nhân, bắt mạch lại cho vài người. Lần này bọn họ không nói thêm gì nữa, không phản đối nhưng cũng chẳng đồng tình, bởi vì bọn họ thực sự cũng không biết đúng sai ra sao.

“Hay chúng ta chờ Lỗ đại phu về rồi tính”, một vị đại phu đề nghị.

“Lỗ đại phu đang ở Thanh Sơn cốc chỉ sợ là không về ngay được”. Thạch Nhĩ cũng nói giúp Hàn Tiểu: “Ta với Hàn Tiểu cô nương vốn là chỗ quen biết, phương pháp chữa trị của nàng trước nay đều táo bạo nhưng thực sự có công hiệu. Năm đó ta bị rắn cắn tưởng sẽ chết nhưng Hàn Tiểu cô nương đã lấy kim châm vào tìm cứu sống ta. Loại độc này cũng không phải thường gặp, hay là cứ thử phương thức khác thường này của Hàn cô nương một lần xem sao”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau không ai nói gì, không thấy có ai phản đối coi như họ đã ngầm đồng ý. Thạch Nhĩ nhanh chóng thu xếp mọi chuyện, nấu nước theo yêu cầu của Hàn Tiểu, pha thêm muối, đường cho binh sĩ uống, lại dựng lên một căn lều thật to để đun nước xông hơi. Hàn Tiểu căn dặn mọi người cho binh sĩ lần lượt tiến vào, xông hơi xong nàng quan sát phản ứng của bọn họ, bắt mạch, ghi chép lại bệnh trạng.

Hai ngày sau, những binh sĩ trúng độc vẫn chưa khỏe lại, tuy bệnh tình có thuyên giảm nhưng các triệu chứng trúng độc vẫn còn. Mấy vị đại phu bắt đầu nghi ngờ, yêu cầu Thạch Nhĩ lại cho uống thuốc giải độc, nếu không khi tướng quân trở lại e là mọi chuyện sẽ không xong. Thạch Nhĩ nói: “Chẳng phải uống thuốc giải độc cũng không có tiến triển gì sao? Hiện mới được hai ngày, chưa thể kết luận gì được”.

Hàn Tiểu biết những vị đại phu khác không tin tưởng vào phương pháp của nàng, họ cũng muốn chờ Mục tướng quân trở lại để làm sáng tỏ quan hệ với nàng. Trong lòng Hàn Tiểu cũng rất sốt ruột, khẩn trương nhưng nàng tin chắc phương pháp mình dùng không sai, chỉ là cách này phải điều trị từ từ, trong khi quá nhiều người trúng độc, nếu họ phục hồi chậm như vậy e sẽ làm chậm trễ việc quân.

Chính vào thời điểm quan trọng này Phượng Ninh lại là người cổ vũ Hàn Tiểu rất nhiều, nàng nói: “Sợ bị thương sẽ không luyện được võ, lo lắng trị không được bệnh sao có thể trở thành hảo đại phu, người cứ yên tâm mà động thủ, nếu xảy ra chuyện vẫn còn có ta cùng Hạ đại ca bảo vệ người, xem xem bọn họ dám làm gì chúng ta?”.

Hàn Tiểu cười cười, Phượng Ninh này lá gan xem ra còn lớn hơn nàng, nhờ có nàng ấy ở bên cạnh nàng cảm thấy an tâm hơn phần nào. Phượng Ninh rảnh rỗi, đề xuất với Hàn Tiểu: “Không phải người nói nếu đẩy độc ra được thì họ sẽ nhanh chóng khỏe lại? Chi bằng chúng ta bỏ chút bã đậu* vào làm cho bọn họ tiêu chảy”.

*Bã đậu: là một loài thực vật có hoa thuộc họ Đậu, được tìm ra bởi Carl Linnaeus vào năm 1737. Bã đậu là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc. Hạt bã đậu dùng chữa hàn tích đình trệ, bụng đầy trướng, táo bón, đại tiện bí kết (tắc nghẽn ruột), ho nhiều đờm loãng, đau tức ngực, bạch hầu và sốt rét. Bã đậu rất độc không dùng quá liều.

“Bã đậu có độc, tuyệt đối không thể sử dụng. Tình hình của các binh sĩ hiện giờ tốt nhất là không nên dùng thêm bất cứ thuốc nào”. Nếu trúng thêm độc nữa thì lại càng phiền toái.

“Hạ quốc này xem ra lợi hại, loại độc quý dị như vậy mà cũng có. Xuống tay đơn giản nhưng độc chứng lại cực kì rắc rối, có thể làm cho cả một đoàn quân suy yếu đến vậy”.

“Sợ là bọn họ có cao nhân”, Hàn Tiểu đột nhiên nghĩ đến người tên Trì Nghiên Hưng bị Vân Vụ lão nhân đuổi theo đến đại mạc, giống như Lục Tuyết, Lục Suong, tài năng hai vị thần y này khó có thể phân cao thấp. Giờ Hàn Tiểu gặp phải loại khối độc cổ quái này, nàng liền có cảm giác như gặp được đối thủ.

Ngày thứ ba, ngoài việc không dùng thuốc, Hàn Tiểu đưa ra thêm một quyết định. Nàng nói chỉ xông hơi thôi chưa đủ, mọi người cần trực tiếp ngâm mình trong thùng nước nóng. Các vị đại phu lại ò lên, rốt cục đây là cái biện pháp giải độc gì.

May có hai binh sĩ trúng độc có quan hệ khá tốt với Thạch Nhĩ, lại trải qua hai ngày được Hàn Tiểu điều trị cảm thấy cơ thể có chuyển biến tốt nên tình nguyện thử nghiệm. Hàn Tiểu dẫn dõ kỹ độ nóng của nước và thời gian ngâm mình, trong lúc đó đồng thời không ngừng bấm huyệt cho họ. Hai binh lính ngâm mình được nửa canh giờ đã không chịu đựng nổi. Hàn Tiểu quan sát trạng thái của họ, dự định cho họ ra. Đợt điều trị lần này không thấy có phản ứng nào làm nàng có chút thất vọng. Nhưng nàng chưa kịp nói gì thì một binh sĩ bỗng kêu lên ôi chao, rồi chưa kịp ra khỏi thùng nước đã nôn ra một đồng chất bẩn.

Hàn Tiểu mừng rỡ, chính là nó. Nàng cho người đó ra khỏi thùng nước, lau người, nghỉ ngơi, bắt mạch xong lại cho hắn uống thuốc. Người này sau khi ngâm nước xong thì toàn thân mệt mỏi, vừa uống thuốc xong đã ngủ ngay, lúc tỉnh lại cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.

Người lính sau lần chữa trị đầu tiên chưa khỏi được Hàn Tiểu cho nghỉ ngơi một ngày, tiếp tục uống nước. Sang ngày thứ hai nàng lại cho hắn ngâm mình và bấm huyệt trong nước nóng, lần này chỉ cần một khắc hắn đã nôn ra một đồng chất hôi thối. Giống như người lúc trước, uống thuốc xong, sau khi ngủ dậy hắn cũng khá hơn nhiều.

Phương pháp cổ quái này của Hàn Tiểu giúp thải độc tố ra ngoài được các binh sĩ lan truyền rộng rãi, những vị đại phu khác cũng không còn ý kiến gì nữa. Thạch Nhĩ sai người tiếp tục dựng lều, chế tạo thùng gỗ dùng để trị độc cho những người lính còn lại. Lúc này Hàn Tiểu lại bắt tay nghiên cứu các phương pháp giải độc dự phòng khác.

Hôm đó, Mục Viễn mang quân đi tuần tra cũng trở về. Nguyên lai là Thanh Sơn cốc bị bao vây, Mục Viễn định cho quân tuần đến phá vòng vây, đáng tiếc chẳng những vô dụng, lại còn mang theo thương tích trở về.

Hàn Tiểu vừa nghe tin đã vội đến gặp Mục Viễn, vệ binh đang giúp hắn cởi áo, đắp thuốc, Hàn Tiểu tiến lại gần, rất tự nhiên cầm lấy lọ dược. Người vệ binh kia bụng chậu nước đi ra ngoài. Hàn Tiểu cúi đầu, nhẹ nhàng băng bó vết thương cho Mục Viễn, nàng dựa sát vào hắn, vài sợi tóc nhẹ bung ra vương trên cánh tay của Mục Viễn.

Mục Viễn bỗng dưng đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng tự trấn an mình. Lúc Hàn Tiểu băng bó xong hắn liền vội vàng kéo chiếc áo choàng phủ thêm bên ngoài. Hàn Tiểu cảm thấy hơi ngạc nhiên, thấy hắn một tay không tiện nên giúp hắn chỉnh đốn lại trang phục, sau đó nàng quay người rót chén nước ấm cho hắn.

Mục Viễn lặng lẽ trộm nhìn bóng lưng nàng, lúc Hàn Tiểu xoay người lại hắn lại nhìn về hướng khác tránh mắt nàng.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, chỉ có vài tiếng động nhỏ khi Hàn Tiểu dọn dẹp dược phẩm. Mục Viễn tay cầm chén nước Hàn Tiểu đưa cho, nhìn thấy nàng bận rộn như vậy liền nói: “Cứ để đó đi, lát nữa sẽ có người đến dọn”.

Hàn Tiểu giật mình, nàng chợt phát hiện ra hình như mình có hơi tùy tiện, theo thói quen mà dọn dẹp phòng ốc, chỉ biết cười gượng nói xin lỗi. Hàn Tiểu lấy một chiếc ghế dựa ngồi xuống, hai người cứ thế không ai nói gì.

Mục Viễn ho khan vài tiếng, suy nghĩ, cố gắng tìm ra chuyện để nói với Hàn Tiểu, đầu tiên là cảm ơn nàng đã nhận lời đến đây giúp đỡ, lại nói đã nghe nàng có thể thần diệu giải được độc rồi... Hàn Tiểu khiêm tốn không dám nhận, lại hỏi cách thức hạ độc của bên Hạ quốc. Nàng thực sự rất có hứng thú với người chế tạo ra loại độc này. Đáng tiếc Mục Viễn chỉ biết vị đại phu nổi danh nhất Hạ quốc là Kỳ Sơn tiên sinh nhưng không thể xác định được loại độc này có phải do ông ấy chế tạo ra hay không.

“Kỳ Sơn tiên sinh?”, Hàn Tiểu nhớ để tìm được Vân Vụ lão nhân, Nhiếp Thừa Nham sẽ phải tìm đến Kỳ Sơn tiên sinh. Mục Viễn nghe đến cái tên Nhiếp Thừa Nham không khỏi trầm mặc.

“Mục tiểu tướng quân, từ Hạ quốc sang đây có bắt buộc phải đi qua nơi này không?”.

“Người bình thường đều đi qua con đường này, trạm gác này thực ra cách thành cũng không xa”. Hắn thấy Hàn Tiểu suy tư, nhin không được bèn nói: “Chúng ta có binh lính canh gác ở trạm, nếu có tin tức gì của Nhiếp thành chủ, ta nhất định báo cho cô nương biết đầu tiên, đừng quá lo lắng, ta sẽ căn dặn binh lính lưu tâm”.

Hàn Tiểu bị hắn nhìn thấu tâm tư, có chút ngượng ngùng, nói lời cảm tạ với Mục Viễn: “Tướng quân bị thương cũng không nhẹ, tốt nhất nên ở đây tĩnh dưỡng vài ngày”.

Mục Viễn nghe thấy giọng nói ôn nhu của nàng, giật mình, hỏi: “Hàn cô nương cùng Nhiếp thành chủ đã định việc cưới xin rồi sao?”.

Hàn Tiểu đỏ mặt: “Là ta quyết định sẽ theo huynh ấy cả đời”.

Mục Viễn tim đập loạn, tuy là đã đoán được trước rồi, nhưng vẫn cảm thấy như bị đánh một quyền trước ngực, hắn ngẩng người một lúc rồi nói: “Thế là tốt. Có người tình nguyện theo mình cả đời như thế thật tốt”.

Hàn Tiểu đỏ mặt, cười cười: “Chắc chắn tướng quân cũng sẽ gặp được một người như vậy”.

Mục Viễn chưa chát nói: “Ừ.”, Hàn Tiểu lại nói: “Ta còn phải đa tạ tướng quân trong lúc này còn nhớ tới ta. Ta thực sự rất vui có thể vì giang sơn xã tắc mà góp chút sức mọn”. Nàng tự giễu: “Ta ở Cổ Sa thành suốt ngày chỉ ngồi đó ngây ngô, đến nơi đây rồi thực sự vui hơn rất nhiều. Tạ ơn tướng quân”.

Mục Viễn cười khò: “Nhiếp thành chủ không ở đây, Hàn cô nương có nhớ hắn không?”.

Hàn Tiểu có cảm giác vô cùng thân thiết đối với Mục Viễn, tựa như tri kỉ, nàng thoải mái thừa nhận: “Không được ở cạnh nhau tất nhiên là sẽ nhớ”. Mục Viễn cười khò trong lòng, lắm bả nói: “Đáng tiếc cho dù có bên cạnh nhau thì cũng chỉ được nhớ mà thôi”. Hàn Tiểu không nghe rõ, đang định hỏi lại thì một binh sĩ chạy vào cấp báo: “Tướng quân, trinh thám ở Thanh Sơn cốc đã phá được vòng vây trở về nói lão tướng quân bị trúng tên độc, tình hình rất nguy cấp, Lỗ đại phu cũng không dám chắc được điều gì. Ông ấy kê đơn đưa cho trinh thám bảo họ liều chết phá vòng vây chạy về, báo nhu cầu cấp bách bây giờ là được liều”.

Mục Viễn cả kinh, hắn mới từ bên đó chạy về đây mà Hạ quốc đã cho quân vây kín Thanh Sơn cốc cùng Yên Hồn quan. Mục Viễn vừa đi khảo sát một vòng, căn bản hiểu có mọc cánh cũng không thể tiến vào tiếp ứng. Hạ quân biết rõ khó tấn công vào Thanh Sơn cốc, còn ở Yên Hồn quan lại có nhiều binh lính nên mới dùng kế sách đem quân bao vây, cắt đứt Thanh Sơn cốc với viện trợ bên ngoài, lại dùng độc làm suy sụp Yên Hồn quan.

Bây giờ độc đã giải được nhưng điều quan trọng cần làm là phải phá cho được vòng vây ở Thanh Sơn cốc. Tuy nhiên Mục lão gia hiện giờ đang bị thương, nên tình thế trở nên cực kì nan giải.

Hàn Tiểu nhận đơn thuốc từ tay của trinh thám, nhìn kỹ, kinh ngạc: “Là độc Lục Tuyệt”. Nàng nghi ngờ loại độc này cũng có thể là Lục Sương, triệu chứng trúng độc của chúng khá giống nhau, nàng phải đến tận nơi xem xét thì mới có thể biết chắc được. Trúng độc tiền, còn trúng chung trùng, tính mạng của người này e chỉ còn trong sớm tối.

Mục Viễn cực kì phẫn nộ, đối phương ra tay tàn độc như thế, trúng độc lúc bình thường cũng đã rất khó trị, huống hồ bây giờ đang là chiến tranh, điều kiện vật chất thiếu thốn, lại còn bị Hạ quân bao vây, căn bản là không thể cứu chữa được.

“Thuốc này tôi có thể điều chế, phương pháp chữa trị cũng có”, Hàn Tiếu tính toán nhanh trong đầu, nói: “Nếu Lỗ đại phu biết cách xử lý từ giờ cho đến khi tôi đến đó thì cũng không phải là không thể cứu, vẫn còn cơ hội, Mục tướng quân”.

Mục Viễn cũng không vui vẻ gì hơn: “Cô nương có thể cứu chữa nhưng ta không biết phải làm cách nào để đưa cô nương vào trong đó được”.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Chương 66: Sẵn sàng mạo hiểm

Hàn Tiếu không để ý việc đi đến đó như thế nào, nó nằm ngoài phạm vi khả năng của nàng, nàng chỉ làm những gì chính mình có thể làm được. Nàng dựa theo chứng bệnh và đơn thuốc Lỗ đại phu viết, chuẩn bị được cùng dụng cụ.

Binh lính tiền phương theo hướng Hạ quân dùng khói độc ở Yên Hồn quan, đi thu hái cỏ độc, Hàn Tiếu còn nghiên cứu ra phương thuốc phòng ngừa, cho các tướng sĩ trong thành uống, lại dùng khăn mỏng thoáng khí đun trong được, các binh sĩ ai ra chiến trường thì dùng khăn này che miệng mũi lại để tránh hít phải khí độc. Những thứ này rất hữu hiệu, Mục Nghĩa tướng quân từ tiền tuyến đặc biệt cho binh sĩ mang lời nhắn về, cảm tạ Hàn Tiếu.

Hàn Tiếu làm xong những chuyện này thì đã hết hai ngày. Nàng chuẩn bị xong thuốc cho lão tướng quân Mục Dũng, nhưng ngại hòm thuốc cồng kềnh liền dùng vải bố may một túi đựng thuốc, đặt toàn bộ châm, dao kéo và các loại thuốc vào, đeo túi bên người, đã chắc chắn lại nhẹ nhàng. Nàng tính thời gian, nếu Lỗ đại phu làm theo “Giải độc điển tịch” của nàng, thương thế của lão tướng quân còn có thể chống đỡ được thêm ít nhất ba ngày. Mục Viễn nói có thể đi từ nơi này đến Thanh Sơn cốc trong ba ngày, nhưng hôm nay Hạ quân đã chặn kín thông đạo giữa hai nước, sợ rằng không thể xông vào được.

Hàn Tiếu thăm dò qua Thạch Nhĩ, hiểu rằng nếu lão tướng quân xảy ra chuyện gì không may, không chỉ Mục Viễn mất đi thân nhân, mà quan trọng hơn là Thanh Sơn cốc sẽ khó mà giữ được, mở ra con đường cho Hạ quân xâm nhập, phía sau các thành trì phòng tuyến lại yếu ớt, chỉ sợ quân binh Hạ quốc một đường đánh thẳng lên phía Bắc, không gì cản nổi.

Hàn Tiếu không biết nhiều về chiến sự, nhưng hiểu rõ đây là việc cấp bách. Nàng sốt ruột, Mục Viễn đương nhiên lại càng sốt ruột hơn, nhưng hắn đã xông vào quan ải thất bại quay về, biết rõ rằng hiện tại Hạ quân phòng thủ rất lợi hại. Hai ngày nay hắn đã liên tục phái người đi thăm dò nhưng không tìm được cách nào để phá vòng vây. Hơn nữa phần lớn binh lực trong tay bọn họ đều do cha hắn là Mục Nghĩa tướng quân mang theo, hắn lại phải ứng phó với cường địch ở Yên Hồn quan, không thể có đủ người để bảo hộ Hàn Tiếu vượt quan, cũng không có cách nào báo cho người bên Thanh Sơn cốc nội ứng ngoại hợp. Nghĩ tới nghĩ lui, bất kể làm cách nào cũng đều rất mạo hiểm.

Trong lúc lòng như lửa đốt, Phụng Ninh bỗng nói nàng biết một đường mòn vắng vẻ, có lẽ Hạ quân vẫn chưa chặn con đường đó, nàng có thể đưa Hàn Tiếu lên đi, còn Mục Viễn đem quân đánh chính diện Hạ quân, đánh lạc hướng sự chú ý của bọn họ, tạo cơ hội cho nàng và Hàn Tiếu.

Mục Viễn lo lắng chông chênh: “Long Tam phu nhân sao có thể biết được đường mòn này?”. Hắn chỉ lên bản đồ, nơi này tuyệt nhiên không thấy vẽ con đường ấy.

Phụng Ninh nói: “Đây là ta chợt nhớ ra, chắc là đúng đấy. Có lẽ trước đây ta đã đi qua”.

“Có lẽ? Chắc là?”. Câu trả lời của Phụng Ninh càng làm cho Mục Viễn lo lắng hơn.

“Lần trước ta cũng dựa theo trí nhớ đi tới Thanh Sơn cốc, không phải là suôn sẻ tới nơi sao? Người nghĩ cách dùng binh đưa Hạ quân đi nơi khác, rồi để trinh sát báo tin cho Hạ đại ca mở đường trước, còn hai người ta và Hàn Tiếu đi sau, vậy là được. Kế hoạch như vậy khả năng thành công vẫn cao hơn là cùng đại quân các người xông vào”. Phụng Ninh nói cũng vài phần có lý, nhưng chuyện này liên quan đến an nguy của Hàn Tiếu, Mục Viễn không nắm chắc thành công nên không thể ra quyết định được.

Lúc này Hàn Tiếu lại mở lời cầu xin: “Tuy làm như vậy rất mạo hiểm, nhưng an nguy của Mục lão tướng quân và Thanh Sơn cốc rất quan trọng, Hàn Tiếu nguyện ý thử một lần. Tuy Phụng Ninh có thể nhớ không chính xác, nhưng nàng ấy làm việc ôn hòa, võ nghệ siêu quần, huống hồ còn có Hạ đại ca ở bên bảo vệ, có lẽ cũng không phải là không được. Mục tướng quân, việc này quyết định như vậy đi”.

Mục Viễn vẫn đang cân nhắc, bỗng nghe thấy vệ binh báo: “Tướng quân, công chúa Như Ý giá lâm”.

“Công chúa Như Ý?”. Mục Viễn bức tức, vào thời điểm tối nguy cấp này, nàng ta còn đến gây chuyện gì nữa? Hắn đen mặt, sai bước ra khỏi nghị sự đường, hướng về phía kiệu lớn có rèm che của công chúa bên ngoài cửa, nói: “Mời công chúa trở về, giờ chiến sự đã nổi lên, Mục Viễn không tiện tiếp đãi”. Khẩu khí của hắn vô cùng cứng rắn, không hỏi gì đã trực tiếp hạ lệnh tiễn khách.

Công chúa Như Ý vén màn kiệu lên, nhìn thẳng vào Mục Viễn nói: “Trên đường đi ta nghe nói Yên Hồn quan và Thanh Sơn cốc rơi vào hiểm cảnh, nên có ý quay lại tương trợ tướng quân”.

Mục Viễn tâm trạng vô cùng tệ, liền lạnh lùng nói: “Không biết công chúa định ở lại thành giặt quần áo, nấu ăn cho binh tướng, hay là theo quân ra tiền tuyến dốc sức giết địch?”.

Hắn nói có ý châm chọc làm sắc mặt công chúa Như Ý nặng nề, nàng mím chặt môi, hít sâu vài hơi, như đang kiềm chế không nổi nóng, cuối cùng bình tĩnh cất tiếng: “Tướng quân thật coi trọng Như Ý, những chuyện tướng quân nêu ra, Như Ý một chuyện cũng không làm được. Nhưng ta có thể làm con tin của tướng quân”.

Lời nói của nàng làm Mục Viễn ngẩn người như bị một trùy đánh trúng đầu. Làm con tin, sao hắn không nghĩ tới chuyện đó?

Công chúa Như Ý không để ý tới phản ứng của hắn, nói tiếp: “Chuyện ta trốn đi khiến Hạ vương mất hết thể diện, bây giờ hắn phát binh xâm lược, ít nhiều cũng là lấy cớ này. Hạ vương này lòng dạ hẹp hòi, hay ghi hận, nếu như không bắt được ta về, e là hắn không cam lòng. Nay nếu tướng quân thông báo với Hạ quốc, nói đã thay bọn họ bắt được công chúa Như Ý bỏ trốn, dùng ta làm điều kiện trao đổi, như vậy cũng có chút tác dụng”.

Mục Viễn không hề ngờ tới, công chúa Như Ý tới đây là vì dụng ý này. Hắn còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, công chúa Như Ý đã lớn tiếng nói: “Ta mệt rồi, sắp xếp cho ta một gian phòng để ta tắm rửa nghỉ ngơi, lại mau chóng chuẩn bị thức ăn cho ta dùng bữa”. Nàng lớn tiếng ra lệnh, tự nhiên rất có khí phách uy nghiêm, khiến mấy tiểu binh vội vã tuân lệnh chạy đi.

Mục Viễn nắm chặt tay, nhìn bóng lưng công chúa uốn ngược, ngẩng cao đầu rồi đi, trong lòng cũng không rõ có tư vị gì. Lời nàng hoang mang hoảng sợ cầu xin hắn bảo vệ vẫn còn vang bên tai, hôm nay lại tự mình đến nhận làm điều kiện trao đổi với quân địch, Mục Viễn quả thật không thể tin được.

Hắn quay trở về nghị sự đường, nói qua tình hình, cùng mọi người thảo luận thật kỹ biện pháp mà Phụng Ninh đề nghị, ba cánh quân phối hợp ra sao, sắp xếp kế hoạch hành động như thế nào, coi như đã chấp nhận đề nghị của Phụng Ninh. Việc đã rất gấp rút, cần nhanh chóng bàn bạc tìm ra một phương án.

Sau khi đã sắp xếp bên này ổn thỏa, Mục Viễn liền đi thu xếp phòng cho công chúa Như Ý. Công chúa Như Ý vừa dùng cơm xong, đang phân phó cho hạ nhân dâng trà. Nàng nhìn thấy Mục Viễn, hơi ngẩn ra, rất nhanh liền làm như không có việc gì, cười nói: “Tướng quân bàn bạc đại sự xong rồi?”.

Mục Viễn nhìn kỹ công chúa, suy tư một lúc, hắn hỏi phục tinh thần, trong lòng đã chuẩn bị xong cách đối phó với nàng. Hắn nhìn rõ phản ứng của công chúa, bèn ung dung trả lời: “Đã bàn bạc xong rồi”.

Công chúa Như Ý siết chặt nắm tay giấu trong tay áo, cười lớn nói: “Vậy tướng quân định khi nào dùng ta thương lượng với Hạ quốc?”.

“Công chúa đã ở trong hoàng cung Hạ quốc bao lâu?”. Câu nói của Mục Viễn dường như không liên quan đến chuyện thương lượng này.

Như Ý không nhận ra ý định của hắn, thành thật trả lời: “Ba tháng mười hai ngày”.

Mục Viễn lại nói: “Hóa ra công chúa nhớ thật rõ ràng. Vậy không biết công chúa ở lại trong cung dường như thương mấy ngày?”.

Tay Như Ý hơi run, cắn chặt môi, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng. Một nha hoàn tiến lên rót trà, chén cầm không chắc thiếu chút nữa làm đổ trà. Như Ý liền đứng lên, hất tay áo một cái, hung hăng hất chén trà xuống đất, khiến nha đầu kia hoảng sợ, lùi lại quỳ xuống. Như Ý chỉ nàng mắng: “Đồ vô dụng, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, cẩn thận ta lấy đầu ngươi”. Nha đầu kia sợ tới mức liên tục nhận sai dập đầu, Hỷ Nhi nhanh chóng bước lên thu dọn cái chén, kéo nha đầu kia lui ra.

Mục Viễn lặng lẽ nhìn cảnh này, chờ cho đám người lui xuống, nhẹ nhàng nói: “Trong lòng ngươi sợ hãi, sao phải chịu khổ mà trở về”.

Công chúa Như Ý giật mình, quay đầu trừng hắn, Mục Viễn đón ánh mắt ngang ngược của nàng, nói: “Người hung hăng la lối như thế có thể hết sợ sao? Làm vậy không giải quyết được vấn đề của ngươi”.

Công chúa Như Ý nhìn chằm chằm Mục Viễn một lúc, bỗng như mất hết sức lực, liền ngồi xuống ghế, Mục Viễn khẽ thở dài: “Công chúa, người chớ tùy hứng nữa, hồi cung đi thôi”.

Như Ý cắn răng, vành mắt đỏ lên: “Chính tướng quân lúc đầu lệnh cho người làm công văn bẩm báo với phụ hoàng, Hạ quốc không chịu phục tùng, phát binh chỉ là chuyện sớm muộn, lại thuyết phục phụ hoàng trước tiên đưa ta hồi cung, nói rằng công chúa phải chịu nhục, đó chính là quốc nhục, hôm nay nếu triều đình nhượng bộ thì ngày sau chắc chắn sẽ bị Hạ quốc giẫm lên đầu”. Lúc nàng trên đường hồi cung mới biết việc Mục Viễn hết lòng tương trợ.

Mục Viễn bình tĩnh đáp: “Điều ta nói là sự thật, ta có chứng cứ Hạ quốc muốn khởi binh”.

“Nhưng phụ hoàng đối với ta đã có lòng nghi kỵ. Dù ta trở về cung thì người đã bắt ta đi hòa thân một lần, cũng sẽ lại bắt ta đi thêm lần nữa”.

Mục Viễn không nói lời nào, Như Ý bỗng nhiên cười nhẹ: “Ta nghĩ rằng tướng quân cũng hiểu, nếu không tướng quân cũng đã không nói với ta về bốn phận, tướng quân nói ta phải bảo vệ con dân, chính là có ý này rồi”.

Hắn quả thật có ý này, nhưng chẳng biết đáp lời như thế nào, sinh ra là người trong hoàng thất, số phận nàng đã được định trước. Như Ý siết chặt hai bàn tay trên đầu gối, nói tiếp: “Trên đường đi ta lại nghĩ rằng, ta quay về như vậy, ắt sẽ bị mọi người nhạo báng. Mà nếu tướng quân bị bại trước Hạ quốc, phụ hoàng sẽ phải đưa ra kế sách để giải quyết mối nguy này, thì chuyện đầu tiên người làm sẽ là giao ta ra để tránh chọc giận Hạ vương”.

Như Ý nói xong, ngược mắt nhìn Mục Viễn, trong lòng Mục Viễn cũng hiểu những gì nàng nói đều là sự thật, cảm thấy vài phần khổ sở thay cho nàng.

Như Ý cười khổ, căng thẳng xoắn hai tay, nói tiếp: “Giờ mạng của ta nằm ở trong tay quân của Mục gia. Nếu may mắn tướng quân đại thắng, ta có thể có vài ngày sống yên ổn trong cung. Ngược lại không diệt được Hạ quốc, hoặc có nước khác không chịu phục tùng, ta sẽ lại bị đưa đi. Đương nhiên hiện giờ ta không nghĩ xa được như vậy, chỉ là ngay trước mắt nghe nói Yên Hồn quan và Thanh Sơn cốc đều gặp rắc rối, ta làm sao có thể an tâm hồi cung, chỉ sợ bước trước vừa bước vào cửa cung, bước sau đã bị lôi ra đưa đến cho Hạ vương”.

Như Ý nhắm chặt mắt: “Bất luận thế nào, kết quả cũng như nhau. Ta bị động nhận lấy cái chết, chỉ bằng dũng cảm một lần, trợ giúp tướng quân giành vài phần thắng. Ta, ta đã sai người bẩm báo ý này với phụ hoàng, chắc người cũng sẽ không phản đối”.

“Đề nghị của công chúa không sai, nhưng công chúa phải hiểu rõ, một khi đem công chúa giao cho Hạ vương thì bọn ta cũng không thể đảm bảo an toàn cho công chúa nữa”, Mục Viễn thành thật nói.

Như Ý hơi run rẩy, nàng trầm mặc một hồi, cuối cùng nói: “Chuyện đó, ta đương nhiên là hiểu, ta suy đi nghĩ lại, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay hắn. Hạ vương không chết, nhất định hắn sẽ báo thù việc ta trốn đi, và rồi cũng có ngày phụ hoàng giao ta ra. Lúc trước ta trốn đi, định sẽ ẩn cư nơi thôn dã, cả đời không hồi cung, nhưng bây giờ mọi việc thất bại, ta cũng chẳng còn mong được an toàn”. Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Mục Viễn, lấy từ trong tay áo ra một cây chùy thủ đưa cho hắn: “Mục tướng quân, lúc trước ngươi nói, khi nào ta thấy sợ thì cầm tự nhủ phải dũng cảm. Ta, ta hy vọng mình có thể làm được như thế. Hãy để ta góp một phần sức lực tiêu diệt Hạ vương”.

Trong lúc công chúa Như Ý thuyết phục Mục Viễn thì Hàn Tiếu, Phượng Ninh, Hạ Tử Minh thảo luận kỹ lưỡng chuyện khởi hành ngày mai. Hạ Tử Minh đối với việc này ngàn vạn lần không đồng ý, hắn sợ nếu Hàn Tiếu có chuyện gì bất trắc thì hắn phải trả lời chủ tử thế nào đây. Nhưng Hàn Tiếu có Phượng Ninh và Mục Viễn làm chỗ dựa, chuyện này liên quan đến an nguy của quốc gia xã tắc, Hạ Tử Minh lại chỉ là hộ vệ, có ý kiến gì cũng không ai để ý. Hắn chỉ mong tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, trước khi Nhiếp Thừa Nham quay về, hắn có thể đưa Hàn Tiếu an toàn quay về Cổ Sa thành.

Chạng vạng ngày hôm đó, khi Hàn Tiếu đang dùng cơm bỗng nghe thấy tiếng chim ưng từ bầu trời truyền đến. Nàng kích động chạy vọt ra bãi đất trống nhìn khắp bầu trời, thấy một con chim ưng đầu đỏ lượn vòng trên không một hồi, cuối cùng hạ xuống đậu trên vai Hàn Tiếu.

“Xích thủ”. Hàn Tiếu vành mắt đỏ hoe, một tay ôm chim ưng vào lòng, tay kia vỗ về bộ lông bóng mượt của nó. Xích thủ là con vật có linh khí, nhất định nó đến tìm nàng để truyền tin của Nhiếp Thừa Nham. Quả nhiên nhìn thấy trên chân nó có buộc một ống thư nhỏ. Hàn Tiếu tay run run rút thư ra, trên đó là bút tích mạnh mẽ của Nhiếp Thừa Nham, nội dung rất đơn giản: “Bình an, vật niệm*”.

*Vật niệm: chớ nghĩ nhiều.

Hàn Tiếu đem bốn chữ này đặt trước ngực, kìm không được lau nước mắt, đi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gửi thư, sao chỉ đơn giản như vậy. Có phải hắn đã gặp được Tạ Cảnh Vân? Hắn có tìm được Thần y tiên sinh không? Hắn đang ở đâu? Những chuyện này sao không hề nói, chỉ viết bốn chữ như vậy cho nàng.

Hàn Tiếu càng nghĩ càng tức giận, khóc lớn rồi bỏ đi. Xích thủ ngoẹo đầu không hiểu nhìn nàng. Hạ Tử Minh tinh ý, xin tiểu binh thịt tươi và một chậu nước cho Xích thủ ăn no nê. Hắn cần nhắc tìm cơ hội giấu Hàn Tiếu nhờ Xích thủ truyền tin cho Nhiếp Thừa Nham, nói cho hắn biết chuyện Hàn Tiếu đi đến chiến trường, để tránh sau này bị trách không báo cáo tình hình.

Hàn Tiếu cũng viết thư cho Nhiếp Thừa Nham, lúc đầu nàng định viết: “Cẩn thận Tạ Cảnh Vân, nếu là người chết đi sống lại, nhất định có bấy”, nhưng nghĩ một chút thấy viết như thế có thể làm hắn nghĩ đầu óc của nàng quá nông cạn, nếu có bấy, lẽ nào hắn lại không biết? Hàn Tiếu vò bức thư, viết lại một cái khác: “Lưu tâm an toàn, chú ý sức khỏe. Nghe công chúa nói đã gặp Tạ Cảnh Vân”. Viết xong nàng lại vò tờ giấy, ngộ nhờ hắn chưa gặp được Tạ Cảnh Vân, nàng viết như vậy chẳng phải là đẩy hắn đến chỗ Tạ Cảnh Vân sao, không được, viết như vậy cũng không ổn.

Hàn Tiếu suy đi nghĩ lại, viết rồi vò, vò rồi lại viết, cuối cùng nàng cũng viết xong thư, nàng viết: “Tị họa vi tiên, tự bảo vi thượng. Bất quản nhân sự, viễn ly nguy hiểm*”. Hai câu này nàng từng bị hắn bắt viết nhiều lần, nhớ kỹ đến thuộc lòng, hôm nay viết lại cho hắn là muốn hắn có thể hiểu nàng luôn nhớ và lo lắng cho hắn.

*Tị họa vi tiên, tự bảo vi thượng. Bất quản nhân sự, viễn ly nguy hiểm: Tránh họa làm đầu, tự bảo vệ mình là trên hết. Không xen vào chuyện người khác, tránh xa nguy hiểm.

Nàng không nhắc đến Tạ Cảnh Vân, không đề cập tới chuyện khác, chỉ viết cho hắn mười sáu chữ. Hàn Tiếu trầm nghĩ, cho dù mười sáu chữ này không mang tình ý, nhưng lúc trước hắn phật nàng là có tâm ý, bây giờ thấy những chữ này, hắn nhất định có thể hiểu được những gì nàng muốn nói.

Nếu bọn họ thực sự là duyên nặng tình thâm, lần này cực khổ đến đại mạc mong được ở bên nhau, nếu thành công thì mọi tình xưa nghĩa cũ, mọi ân oán đời trước, thậm chí chiến loạn sinh tử cũng không thành trở ngại, còn nếu tình cảm của bọn họ không sâu sắc như nàng tưởng, thì lần này sẽ là một sự khảo nghiệm.

Hàn Tiếu đem thư nhét vào ống thư buộc ở chân Xích thủ, nhìn nó bay vào mây đen, dần biến mất trong bóng đêm phía chân trời, trong lòng nàng bỗng trào lên cảm giác mất mát mãnh liệt, cô đơn và tịch mịch bủa vây. Ngày mai nàng phải mạo hiểm đi ra quan ải tới Thanh Sơn cốc cứu người, mà chủ tử yêu quý của nàng không biết đang ở nơi nao, có giống nàng hay không, thân lâm hiểm cảnh vẫn không nên được nổi nhớ nhung.

Hàn Tiếu hạ quyết tâm, nếu nàng có thể an toàn trở về từ Thanh Sơn cốc, nàng nhất định sẽ đi tìm hắn. Cho dù không biết hắn ở đâu, cho dù trong lãnh thổ hiện đang không an toàn, cho dù ở nguyên tại chỗ thì tốt hơn là chạy loạn lạc đường, tất cả những lý do này, hay bất kỳ lý do gì khác cũng sẽ không thể ngăn cản nàng thêm nữa.

Chương 67: Dũng cảm tiến lên

Mục Viễn nói chuyện với công chúa Như Ý xong, liền đi tìm quan thị vệ hộ tống công chúa tới hỏi chuyện. Thì ra Như Ý thật sự đã phái người về cung tâu với hoàng thượng rằng nàng muốn lấy thân hộ quốc. Mục Viễn đêm chiêu nghị ngồi nửa ngày, thấy đây quả thực là một cách hay, nếu dùng cách này có thể trì hoãn được cuộc chiến giúp bên Hàn Tiểu tranh thủ được thời gian, nhưng lại sợ công chúa Như Ý phải chịu bất hạnh thiệt thòi.

Mục Viễn cân nhắc trước sau, cuối cùng nghiêng rằng hỏa tốc chạy đến chiến trường cùng phụ thân thảo luận, sắp xếp. Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Mục Viễn đã thúc ngựa vội quay về, đánh thức công chúa Như Ý, báo với nàng: “Ta đã gửi lời nhắn cho Hạ quân, bên đó lập tức trả lời ngay trong đêm rằng Hạ vương có lệnh, nếu đưa công chúa trở về, việc hòa thân sẽ lại có hiệu lực, hai bên có thể ngưng chiến đàm phán”.

“Trả lời ngay trong đêm?”. Như Ý công chúa cười khỏ, cái tên Hạ vương này cứ quanh quẩn ở đây, chính là muốn tận tay bắt nàng. Quả nhiên việc nàng đốt tẩm cung chạy trốn vào ngày đại hôn đã làm hấn mất hết thể diện, sợ là hấn hận nàng không ít. Như Ý khép mắt, hỏi: “Tướng quân định như thế nào?”.

Mục Viễn nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, cảm thấy khó mở miệng, cuối cùng cũng quyết định nói: “Hôm nay Hàn cô nương mang thảo dược cứu người đi vào Thanh Sơn Cốc, cái này liên quan đến sự an nguy của phòng tuyến nơi ấy. Bọn ta phải chế trụ được quân của Hạ vương để Hàn cô nương thuận lợi đi qua”.

Như Ý công chúa cắn chặt môi, rất lâu sau mới nói: “Vậy hôm nay ta bị giao ra, phải không?”.

Mục Viễn hít một hơi, nhẹ giọng nói: “Hạ vương đòi hỏi nội trong ba ngày nếu trao trả công chúa ở Yên Hồn quan thì sẽ lập tức ngưng chiến, đàm phán”. Hấn ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Chỉ có đình chiến thì chúng ta mới có thời gian để chuẩn bị ứng phó. Viện binh bên ta trong mười ngày nữa có thể tới, nếu như Hàn cô nương vượt qua được vòng vây tiến vào Thanh Sơn cốc, cứu được Mục lão tướng quân, mang tin tức từ Yên Hồn quan tới đó, ngoài ra còn bố trí thêm viện binh thì việc tiêu diệt Hạ quân chỉ là chuyện ngày một ngày hai”.

“Ừm”, công chúa Như Ý nói không nên lời, chỉ phát ra âm thanh từ cổ họng. Sắp tới tiêu diệt Hạ quân, mà lúc ấy nàng đã tới Hạ quốc thì việc bị giết dễ xả hận sợ cũng là chuyện nay mai. Nàng sờ chủy thủ trong tay áo, vát và hồi lâu mới nói ra lời: “Nếu đã như vậy, xin tướng quân hãy an bài”.

“Công chúa...”. Mục Viễn trong lòng khẽ động, nhìn vào đôi mắt trong veo của Như Ý mà ghen lời. Nói lời an ủi giờ đây có ích gì, nàng vào Hạ quốc, rơi vào tay Hạ vương thì lúc đó còn ai có thể giúp nàng.

“Tướng quân...”. Như Ý nhìn Mục Viễn rất lâu rồi buồn bã nói: “Nếu Như Ý bất hạnh không quay về được nữa, mong tướng quân hãy giúp ta chuyển lời tới phụ vương, Như Ý tự hào được sinh ra làm con gái của người. Tiếc rằng Như Ý chỉ biết nhõng nhẽo tùy hứng, không là một vị công chúa tốt, bao năm nay đã làm phụ vương nhọc tâm. Như Ý đi rồi, mong phụ vương vẫn nhớ tới những ưu điểm của Như Ý trước đây, xin đừng trách cứ nữ nhi, tội nghiệp”.

Mục Viễn không dám đối diện với đôi mắt tràn đầy bi thương thống khổ của nàng, cúi đầu khe khẽ đáp lại một tiếng, vội xoay người rời đi.

Hàn Tiểu, Phụng Ninh, Hạ Tử Minh cùng trinh sát họ Lý đều đã chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát. Hàn Tiểu không giỏi cưỡi ngựa, lần này phải gấp rút tới Thanh Sơn cốc trong thời hạn ba ngày. Vì vậy nàng cùng Phụng Ninh cưỡi chung ngựa, còn Hạ Tử Minh và Lý trinh sát mỗi người một ngựa.

Phụng Ninh lưng đeo đại đao, còn dắt thêm một bọc nặng lương khô, Hàn Tiểu thì cột chặt túi thuốc lớn bên người. Bọn họ bốn người ba ngựa chỉ đợi Mục Viễn hạ lệnh là xuất phát.

Mục Viễn dặn dò cẩn thận kế hoạch, nhìn bốn người hồi lâu, đột nhiên khuyu một gói xuống, cúi đầu trầm giọng nói: “Mọi sự đều nhờ cậy mọi người”. Lý trinh sát trong lòng bùng bùng nhiệt huyết gật mạnh đầu. Hấn cùng huynh đệ liều mạng xông ra ngoài báo tin, giờ chỉ còn mình hấn sống sót. Hôm nay hấn dẫn cứu tinh quay về cốc, liền cảm thấy nhiệt huyết sục sôi, ý chí chiến đấu trào dâng.

Hạ Tử Minh mím chặt môi không nói, Hàn Tiểu điềm tĩnh, vỗ nhẹ túi thuốc nói to: “Tướng quân yên tâm, Hàn Tiểu nhất định dốc toàn lực”. Phụng Ninh nhìn quanh thấy binh sĩ hai bên đường lặng lẽ ủng hộ gào cao binh khí trên tay. Dưới bầu trời xanh trong tỏa nắng ban mai, biết bao gương mặt tràn đầy hi vọng chiến thắng. Phụng Ninh gật đầu với Mục Viễn, kẹp chặt bụng ngựa, khí phách hô to: “Giá!”*. Con ngựa hí dài một tiếng rồi cất vó phi như bay.

*Giá: “驾!”/Jià/ âm thanh thúc ngựa chạy.

Mục Viễn dõi mắt theo bóng bốn người họ, lòng hấn đột nhiên trầm xuống, khi bóng dáng họ nhòa dần, một tư vị khó tả lại dâng lên. Viên phó tướng đi đến cạnh bên hấn nhỏ giọng: “Tướng quân yên tâm, thuộc hạ đã thông báo cho phòng binh, trên đường bọn họ sẽ yểm trợ cho nhóm Hàn cô nương”.

“Ừm”. Mục Viễn trả lời, vừa quay đầu lại thấy công chúa Như Ý đứng bên đường, hiển nhiên nàng cũng lặng lẽ tới để tiễn Hàn Tiểu. Ánh mắt nàng xa xăm, vẻ mặt trầm tĩnh, hay chính là thấy chết không sờn?

Viên phó tướng lại nói: “Tướng quân, công chúa phải đi rồi. Hôm nay phải cho Hạ quân thấy công chúa thực sự ở trong tay chúng ta”.

Mục Viễn lại “ừm” một tiếng, nhưng lại bất động nhìn công chúa. Như Ý như nghe được câu nói kia, quay đầu lại bảo: “Vậy xuất phát thôi”.

Phó tướng ôm quyền lui xuống chuẩn bị, Mục Viễn mở miệng định nói, lại chẳng biết nói gì cùng nàng. Như Ý cười nhàn nhạt: “Tướng quân, mọi việc xin nhờ cậy ngài, chớ để ta uổng công chuyến này”.

Trong lòng hấn chấn động: “Xin công chúa yên tâm”. Như Ý khẽ nhếch khóe miệng, quay đầu nhìn theo hướng bọn Hàn Tiểu vừa rời đi, nhẹ giọng: “Tướng quân, Như Ý cũng nhất định dốc toàn lực”.

Ngày hôm đó, đối với bất cứ ai trong bọn họ đều không hề dễ dàng. Trong khi Hàn Tiểu phơi mình dưới mặt trời gay gắt trong mù mịt cát bụi, con ngựa phi như điên làm lục phủ ngũ tạng của nàng lộn tung phèo, thì Như Ý công chúa ngồi trên xe ngựa, được Mộc Viễn cùng binh lính hộ tống đến tiền tuyến.

Qua buổi trưa, mặt trời rực rỡ trên cao, cảnh tượng chiến trường có vài phần an tĩnh, bình yên. Như Ý vừa đến, nàng ngồi trong kiệu có rèm che nhìn thấy phía xa xa là đội quân nước Hạ đã dàn trận sẵn. Nàng biết bọn họ đều đang nhìn mình. Cha con Mộc Viễn một phải một trái thúc ngựa đến bên kiệu bảo vệ nàng.

Chờ lâu thật lâu bên Hạ quân mới có động tĩnh, một viên phó tướng cùng vài binh sĩ cưỡi ngựa đến khoảng giữa, lớn giọng hô: “Trao công chúa Như Ý qua đây”.

Như Ý chợt thấy căng thẳng, hai bàn tay gắt gao nắm chặt lại, theo bản năng nhìn về phía Mộc Viễn. Hắn liền dùng ánh mắt trấn an nàng, gật đầu với phụ thân Mộc Nghĩa rồi dẫn xe ngựa của công chúa đi sang bên kia.

Như Ý khẩn trương tới mức dạ dày co rút, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay siết chặt, xe ngựa dần dần đi vào chỗ Hạ quân, cuối cùng dừng lại giữa trận tả hữu. Mộc Viễn lấy tay ra hiệu, một tên binh sĩ bên cạnh vén tấm rèm che kiệu lên, Mộc Viễn cao giọng: “Công chúa Như Ý ở đây”.

Tên phó tướng cận thân đánh giá hồi lâu rồi mới đưa tay định kéo dây cương xe ngựa của công chúa. Trái tim Như Ý đã nảy thót lên, nàng cảm thấy sợ hãi xen lẫn tuyệt vọng, nhưng về mặt vẫn cố giữ không biến sắc. Trường đao của Mộc Viễn xoay qua, chỉ thẳng vào tên phó tướng của Hạ quân, quát: “Hiện tại ngươi chưa thể mang công chúa đi”.

Tên phó tướng nhìn chòng chọc vào mũi đao của Mộc Viễn, kêu the thé: “Ngươi định thế nào?”

“Chúng ta đã thể hiện thành ý đem công chúa qua đây, giờ đến lượt các ngươi thực hiện cam kết. Chừng nào chưa bãi binh thì công chúa cũng chưa quay về Hạ quốc”.

Viên phó tướng bên Hạ quân neho mắt nhìn công chúa, lại nhìn Mộc Viễn. Hắn quay đầu ngựa phi về đội ngũ, lát sau cùng một viên tướng quân mặt sẹo thúc ngựa chạy lại. Như Ý nhìn thấy người nọ không khỏi chần chừ, nàng lộ rõ vẻ khiếp hãi làm Mộc Viễn phải ghé mắt nhìn. Như Ý nuốt một ngụm nước miếng rồi vươn thẳng lưng đoan chính ngồi lại. Mộc Viễn thu hồi ánh mắt, tập trung ứng phó với bọn người vừa tới.

Tướng quân mặt sẹo này không ai khác chính là kẻ đầu lĩnh truy bắt Như Ý hồi ở Cổ Sa thành. Hắn vừa nhìn thấy nàng liền kêu: “Đúng là công chúa Như Ý”. Hắn xác nhận xong thân phận công chúa, quay sang Mộc Viễn: “Các ngươi thực đã sức tàn lực kiệt, tiếp tục đánh thì có ích gì? Thanh Sơn cốc rất nhanh sẽ là của bọn ta, còn Yên Hồn quan liệu các ngươi có khả năng cầm cự thêm được bao lâu? Mau mau giao công chúa ra, việc đàm phán tính sau”.

“Không bãi binh, không có công chúa!”. Mộc Viễn lạnh lùng nói: “Ta có vương lệnh*, nếu công chúa không thể hoàn thành hiệp ước hòa bình thì liền chết ở tiền trận, lưu lại câu chuyện thân nữ lưu trong Hạ cung chống lại địch quốc, uy danh trốn thoát thành công cũng về vang. Công chúa hòa thân là vì những ngày tháng an ổn của lễ dân bách tính, hôm nay ở đây hòa giải cũng vì lẽ đó. Nếu không bãi binh, vậy chết có tiếc gì?”.

*Vương lệnh: lệnh của nhà vua.

Công chúa Như Ý nghiêng chặt răng, những lời này không biết là thật hay giả. Nàng hoàn toàn không nắm chắc liệu có phải Hạ quốc lâm trận nuốt lời, chỉ đành liều mạng một phen. Nàng không thể nói gì, cũng không thể làm hỏng kế hoạch của Mộc Viễn, chỉ có thể coi bản thân như một kẻ đã chết, mặc cho hai phe đẩy tới đẩy lui, thỏa thuận cho đạt được lợi ích lớn nhất. Ở lại là chết, bị giao ra, cũng vẫn là chết.

Những lời nói cuối cùng của Mộc Viễn làm tướng quân mặt sẹo giật mình. Hạ Vương hận công chúa Như Ý thấu xương, đã ra lệnh phải bắt sống công chúa về, dùng mọi cực hình để thỏa nỗi hận trong lòng hắn. Hạ vương xưa nay chưa bao giờ bị mất thể diện đến như vậy, tên mặt sẹo theo Hạ vương đã nhiều năm tất nhiên hiểu rõ. Nay nếu như không lui binh, bên Mộc Viễn thà rằng giết công chúa cũng không để Hạ vương được toại nguyện. Trong lòng hắn rất do dự, nghĩ một hồi rồi nói: “Đêm qua Hạ vương đã ban chỉ cho tướng lĩnh đội lệnh, không được tiến công, chỉ đón công chúa hồi cung. Đây là thành ý đôi bên, Mộc tiểu tướng quân nên yên tâm mới phải”.

Mộc Viễn bình thân nói tiếp: “Hạ Vương hạn trong ba ngày giao công chúa, hôm nay chúng ta liền mang công chúa tới đây kể cũng coi như rất có thành ý. Nếu hai bên đều không muốn tái chiến, vậy mong tướng quân đốt khói trắng ba ngày, hiệu lệnh cho tất cả Hạ quân dừng binh hồi doanh. Trong ba ngày đó, công chúa sẽ ở tiền tuyến, làm chứng cho hòa bình của chúng ta”.

“Vậy sau ba ngày thì sao?”, tướng quân mặt sẹo nhìn chằm chằm công chúa Như Ý, âm trầm hỏi.

“Sau ba ngày, tin rằng tất cả Hạ quân đã có thể theo hiệu lệnh khói trắng lui binh, thực hiện xong giao ước. Lúc đó công chúa sẽ giao cho tướng quân đưa về tận tay Hạ vương, ước hẹn hòa thân giữa đôi bên vẫn có hiệu lực như xưa”.

Tướng quân mặt sẹo đắn đo một hồi, lại quay ngựa trở về đội ngũ, thật lâu sau, một binh sĩ chạy đến thông báo to: “Kiệu công chúa không được đưa về giữa đại quân, phải đặt trước trận để quân ta nhìn thấy. Buổi trưa ba ngày sau giao người”.

Mộc Viễn cũng hét to trả lời: “Như vậy đi, trong vòng một canh giờ hãy đốt khói trắng, liên tiếp ba ngày không ngừng”. Hạ quân bên kia chấp nhận, hai đội nhân mã tách ra trở về vị trí cũ.

Mộc Viễn bảo vệ xe ngựa của Như Ý từ từ lui về, trông thấy nàng gắng gượng giữ thẳng lưng cố gắng duy trì dáng vẻ, không khỏi mềm lòng, quơ đao kéo tấm rèm lụa xuống, che đi dung nhan của nàng.

Trong lòng bàn tay và trên lưng Như Ý đều là mồ hôi, rèm lụa vừa buông xuống nàng lập tức suy sụp. Bây giờ nàng mới cảm thấy hàm răng đã cắn chặt đến tê rần, nàng hoảng sợ muốn khóc nhưng mắt lại đau rất, nước mắt không tài nào chảy ra. Mục Viễn thúc ngựa chạy ngay bên cạnh, nhẹ nhàng nói qua tấm rèm: “Xin người đừng sợ”.

Như Ý khép đôi mắt, cổ không chế bàn tay trong tay áo, buông chùy thủ ra. Làm sao mà nàng có thể không sợ đây? Mục Viễn như thể hiểu được, chỉ đành thở dài trong lòng, nói: “Ít nhất trong ba ngày này, ta sẽ bảo vệ người chu toàn”.

Hoàng hôn ở đại mạc đến rất sớm. Khi mặt trời ngả về tây, phía hậu phương của Hạ quân bốc lên một làn khói trắng. Tiếp theo, trên đại mạc, những làn khói trắng như vậy đồng loạt bốc lên một nơi, lại một nơi. Xe kiệu buông rèm của Như Ý đơn độc đứng trước trận, tuy gần với quân doanh Mục gia, nhưng cũng bị Hạ quân nhìn thấy rõ ràng. Ở khoảng cách này, nàng có thể nhìn thấy những làn khói trắng vẫn vút bay lên kia.

“Bọn họ ngừng chiến rồi phải không?” Nàng hỏi Mục Viễn đang đứng gác bên cạnh, trong lòng thoảng vui mừng khi thấy bản thân mình có chút hữu ích.

“Đúng vậy, khói trắng dừng chiến sự, đây là hiệu lệnh cho Hạ quân quay về doanh trại. Còn khói đen nghĩa là khai chiến”.

Như Ý ngơ ngẩn nhìn làn khói này, chợt nói: “Tướng quân, cảm tạ ngài”. Nếu như không có hấn, nàng vĩnh viễn sẽ không có được cảm giác của ngày hôm nay.

Mục Viễn không trả lời, hấn sắp đưa một nữ tử vào chỗ chết, vậy mà lại được nghe nàng ấy nói lời cảm ơn, hấn thật không biết phải làm sao. Mục Viễn dăm dăm nhìn làn khói trắng, cố gắng nghĩ sang chuyện khác. Trong lòng hấn cầu khẩn, mong cho bọn Hàn Tiểu trên đường thuận lợi.

Lúc này bọn Hàn Tiểu cũng nhìn thấy khói trắng. Lý Trinh sát hưng phấn chỉ làn khói nói: “Nhìn kia, đó là lệnh ngừng chiến, tướng quân thành công rồi, tướng quân thành công rồi! Chúng ta cũng phải thành công!”

Hàn Tiểu vô cùng mệt mỏi, mới chỉ đi một ngày mà nàng thấy xương cốt như sắp rời ra, thực sự không còn tinh thần mà phụ họa. Phụng Ninh đưa cho nàng miếng lương khô, Hàn Tiểu lắc đầu, sợ ăn vào chút nữa cười ngửa lại nôn cả ra mất. Phụng Ninh khuyên nhủ: “Dù gì cũng phải ăn một chút, chúng ta đi một mạch không có thời gian nghỉ ngơi, nếu cô không ăn không uống lấy đâu ra sức mà đi tiếp?”. Hàn Tiểu biết nàng nói phải, khẽ cắn răng nhận cái bánh bao, ăn mà không cảm thấy vị gì.

Chuyến đi này thật sự vất vả, ban đêm vô cùng lạnh. Hàn Tiểu cuộn mình trong áo bông, run cầm cập mà vẫn nhớ tới Nhiếp Thừa Nham. Nàng những muốn nghĩ sang chuyện khác, nhưng càng nghĩ trong lòng lại càng loạn. Tạ Cảnh Vân, ba chữ này cứ quay cuồng trong đầu nàng. Nàng ăn không được mà uống cũng không xong, tâm phiền ý loạn. May mà dù khổ dù mệt vẫn có lúc kết thúc, gắng gượng hai ngày trời, nhờ Phụng Ninh dẫn đường, vừa trốn vừa chạy, cả nhóm vượt qua được tuyến phong tỏa của Hạ quân, cuối cùng đã sắp đến Thanh Sơn cốc.

Địa thế Thanh Sơn cốc rất hiểm trở, có nhiều vách đá dựng đứng, chỉ có mấy con đường nhỏ là lối đi duy nhất. Những đường này Hạ quân khó tấn công, chỉ có thể canh chừng không cho quân của Mục gia thoát ra ngoài. Hôm nay, bọn Hàn Tiểu đến nơi nhưng lại bị Hạ quân ngăn ở bên ngoài, khó mà tiến vào bên trong được.

Lý Trinh sát và Hạ Tử Minh âm thầm dò xét một vòng, trở về nói: “Sợ là không có cách nào tránh được, chúng ta hãy chọn ban đêm lúc bọn chúng phòng ngự lỏng lẻo, vừa giết vừa tiến”.

“Không phải là ngừng chiến rồi sao, thế nào mà bọn chúng vẫn còn canh giữ?”. Hàn Tiểu thấy trước mắt không thể qua được, không khỏi thấy nôn nóng.

“Ngừng chiến chỉ là không công không đánh mà thôi, còn vậy hăm thì vẫn cứ vậy hăm. Chúng ta đã vượt qua nhiều trở ngại như vậy, không có lý nào tới nơi lại chịu thất bại”. Lý Trinh sát nói: “Ta đã điều tra thấy ngã này là nơi phòng thủ lỏng lẻo nhất. Sắp đến đêm rồi, đến lúc đó ta tìm thời cơ đánh tới. Hướng kia là thung lũng, trên vách núi bên kia có người của ta, chỉ cần ta xông qua được họ sẽ trông thấy và tiếp ứng”.

Hạ Tử Minh nói: “Giữ nguyên kế hoạch, ta và Lý đại ca lên trước, phân tán binh lực, Long Tam phụ nhân lợi dụng cơ hội đưa Hàn Tiểu cô nương tiến lên”. Hấn chưa dứt lời, bên ngoài bỗng có tiếng hét: “Kẻ nào? Ra mau!”

Bốn người đều cả kinh, Hạ Tử Minh và Lý Trinh sát liếc nhau một cái, chẳng lẽ ban này lúc đi dò la đã bị phát hiện hành tung? Bây giờ bọn họ trốn sau tảng đá lớn, có thể đối phương sợ có mai phục chưa dám xông tới. Nhưng bọn họ chưa nghĩ kịp nhiều đã nghe tiếng hô: “Người đầu mau tới đây, có gian tế!”. Ngay sau đó, hàng loạt tiếng bước chân dồn dập vang tới, càng lúc càng gần.

Lý Trinh sát rút thanh đại đao, hạ giọng: “Sợ là không đợi được tới đêm rồi, để ta dẫn bọn chúng rồi đi”. Hấn nhảy phắt ra ngoài, chạy theo một hướng khác, nhưng chưa kịp chạy bao xa đã bị cản lại, đao qua kiếm lại hỗn loạn. Hạ Tử Minh ngó đầu ra xem, đối phương có chừng mười tên, một tên trong bọn hô to: “Có ba con ngựa, nhất định hấn có đồng bọn, mau quay về doanh trại báo tin”.

“Long Tam phụ nhân, Hàn Tiểu cô nương nhà ta xin nhờ cậy cô, chủ tử còn đang đợi cùng nàng đoàn tụ”. Hạ Tử Minh giao phó xong, chẳng đợi Phụng Ninh trả lời cũng xông ra ngoài chém giết, muốn chặn lại kẻ đi báo tin. Nếu có thể giết sạch những kẻ này mà không kinh động đến Hạ quân thì mới có cơ hội toàn mạng mà đi tiếp.

Trước đây Hàn Tiểu đã từng trải qua không ít nguy hiểm, nhưng chưa lần nào có nhiều người chém giết sát cạnh bên như thế này. Nàng hoảng đến mức tim đập như trống dồn. Phụng Ninh lôi kéo nàng, khom lưng nấp chạy theo một hướng khác.

“Bọn chúng nhiều người, võ công lại không kém, chắc chắn không thể ngăn tất cả được. Chúng ta giờ phải xông ra, không trì hoãn được nữa. Đợi đến khi bọn chúng bị kinh động, chúng ta càng không còn cơ hội”. Phụng Ninh kéo Hàn Tiểu, vừa chạy vừa dặn dò: “Cô nhìn thấy chỗ ngoặt kia không? Chớ lưu ý đến chuyện gì, tôi sẽ yểm trợ cho cô, Tiểu Tiểu, cô nhất định phải tiến lên”.

Hàn Tiểu cắn chặt răng, thần kinh căng thẳng chạy thực mạng, lòng thầm cầu nguyện các nàng không bị Hạ quân chặn lại. Nhưng hiển nhiên chuyện này không thể xảy ra, chạy được một đoạn đã nghe thấy tiếng vó ngựa của Hạ binh đuổi theo.

Hàn Tiểu nghe theo lời Phụng Ninh, chỉ tập trung chạy. Bỗng có một tên Hạ binh xông về phía Hàn Tiểu, nàng theo bản năng ôm đầu tránh qua một bên, lại thấy ngân quang lóe lên, đại đao của Phụng Ninh đã chém ngã tên đó. Hàn Tiểu đưa mắt nhìn bốn phía, xa xa đã thấy không ít người chạy tới. Nàng phát hoảng, tiếp tục xông lên phía trước.

Một con chiến mã chạy tới, đại tướng trên ngựa cầm cây thương định đâm Hàn Tiểu, Phụng Ninh vèo một cái lao tới, đao bay ra đỡ cây thương, muren đã lộn trên không tung chân đá vào con ngựa. Con ngựa bị đau rống lên, không đứng vững nổi, nghiêng người ngã trên mặt đất. Phụng Ninh lại nhảy tới, vung cước đá tên Hạ binh đang giằng co với Hàn Tiểu, lại nghiêng người tránh cây trường thương của hắn, trở tay đoạt thương phóng tới viên đại tướng vừa ngã từ trên ngựa xuống đang định trở dậy.

Động tác của Phụng Ninh lưu loát liên tục, trong chớp mắt đã đánh ngã bốn năm tên. Hàn Tiểu trượt chân ngã trên đất, cổ nhin đau bò dậy, ngoảnh đầu nhìn Phụng Ninh, Phụng Ninh xoay qua nàng hét: “Đừng để ý tôi, mau chạy vào Thanh Sơn cốc!”.

“Hảo huyền, ngay cả quân của Mục gia cũng không trốn ra được, ai cũng đừng mong thoát khỏi tay ta”. Viên đại tướng kia mặt mày dữ tợn, hung ác rống lên.

Phụng Ninh xoay người chém ngã một tên Hạ binh nữa, tay trái hoành đao*, tay phải trường thương chĩa vào viên đại tướng: “Phí lời, có bản lĩnh liền thử xem”.

*Hoành đao: cầm đao nằm ngang.

Hàn Tiểu không quay đầu, không nghe không nhìn không nghĩ gì, chỉ liều mạng chạy, nàng biết Phụng Ninh đang ở phía sau che chở cho mình, nàng chỉ muốn chạy nhanh hơn một chút, lại nhanh hơn một chút, một chút nữa là tới rồi, nàng nhất định phải thành công!

Chương 68: Thành công trong gang tấc

Hàn Tiểu trong lồng ngực như đang bốc lửa, mắt nóng, phổi nóng, từng ngụm khí hé miệng gắng sức hít vào đều làm bùng phổi như muốn nổ tung. Hai chân không còn cảm giác, nhưng nàng vẫn liều mạng gắng sức chạy.

Phụng Ninh theo sát phía sau nàng, liên tục chém giết, tiếng đao kiếm thương bổng va vào nhau, tiếng thét, tiếng la, từng tiếng từng tiếng vang bên tai Hàn Tiểu, nàng kiểm chế không quay đầu lại nhìn, sợ rằng vừa quay đầu sẽ không còn sức mà tiến về phía trước.

Thời gian tựa hồ đã rất lâu, phía trước dường như không có tận cùng, một binh lính của Hạ quốc nhào tới, Hàn Tiểu theo bản năng tránh sang một bên, qua khe mắt thấy hắn ngã xuống, hắn ngã thế nào, nàng cũng không biết. Nàng chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, rồi tiếng rên đau đớn của Phụng Ninh, nàng tự nhắc mình phải chạy nhanh một chút, nhanh một chút nữa.

Qua góc ngoặt, phía trước bỗng dung xuất hiện một vách núi cao thẳng tắp. Vậy là không có đường? Sao lại không có đường? Chẳng phải nói hướng này đâm thẳng tới Thanh Sơn cốc? Thế mà bây giờ tận mắt nàng thấy, hiển nhiên là không còn đường.

Hàn Tiểu kinh ngạc đến ngây ngốc, bỗng sừng sốt nghe thấy Phụng Ninh kêu to một tiếng: “Cẩn thận!”. Hàn Tiểu hoảng hồn, liếc thấy một Hạ binh đánh tới. Hàn Tiểu cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, lập tức lặn một vòng, lấy ra thanh chủy thủ huơ loạn một cái về hướng đó, bỗng nghe Hạ binh kia kêu lên một tiếng, ôm cổ ngã xuống.

Hàn Tiểu giương mắt thần thờ, ngồi phịch xuống đất không dậy nổi, bây giờ mới thấy tình cảnh phía sau. Phụng Ninh một thân đầy máu, cũng không biết là của người khác hay của nàng ấy, một mình ngăn cản chừng mười người, trường thương múa gió. Nàng ấy vừa đấu với người khác, vừa phải lưu tâm bảo vệ nàng.

Xa xa có hai chiến mã đang lao nhanh đến, theo sau là một đoàn Hạ binh, trên ngựa có một bóng dáng quen thuộc. Hàn Tiểu dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại, đúng là nàng ấy. Khuôn mặt tròn trịa, bộ dáng tươi cười vụng về đã từng công Hàn Nhạc dạo chơi khắp núi nhằm dỗ hân vui vẻ, đã từng chăm chú giúp sao thuốc, từng tỉ mỉ vá xiêm y, cũng từng cùng Hàn Nhạc chơi ném túi cát, chạy tới chạy lui, đầu đầy mồ hôi vẫn không một lời trách móc ...

Hàn Tiểu đã may mắn đến mức nào khi lên Vân Vụ sơn gặp được nàng ấy. Nhờ nàng ấy, nàng có một tỷ muội tri tâm cùng nhau trò chuyện tâm tình, nhờ nàng ấy, đệ đệ Hàn Nhạc có người tận lực chăm sóc, khiến nàng không phải lo lắng, nhờ nàng ấy, nàng có thời gian học y thuật, ngay cả tâm tình khổ sở đến Nhấp Thừa Nham cũng không biết nàng đều có thể nói cho nàng ấy nghe. Bọn họ không luôn thân cận, cũng chẳng nói nhiều lời cảm kích, nhưng lại có cảm giác tri âm, nhẹ nhàng mà chân thành tha thiết.

“Liên Kiều...”. Hàn Tiểu không tự mình tìm được mà thi thảo gọi tên nàng ấy. Liên Kiều mặc phục sức Hạ quốc, trông từng trải hơn hẳn Hàn Tiểu, nàng cười ngửa phi tới như điên, giương cung lên tên, đang định bắn thì trông thấy Hàn Tiểu, liền ngăn ra.

Một Hạ binh thoát ra khỏi kiểm chế của Phụng Ninh, gươm đao chém về phía Hàn Tiểu. “Tiểu Tiểu...”. Phụng Ninh hô to một tiếng, xoay người vung đao một đường lấy mạng tên Hạ binh. Phụng Ninh vừa khẽ động, bên trái liền xuất hiện sơ hở, bị một đao chém vào cánh tay. Nàng nghiêng mình né tránh nhưng vẫn bị trúng thương. Nàng cũng không kêu đau, chỉ cắn răng múa thương, quét ngã một loạt binh tướng Hạ quốc, ra sức cản địch. Một tên Hạ binh thừa lúc Phụng Ninh bị thương, vọt ra khỏi vòng đầu tấn công Hàn Tiểu. Phụng Ninh thế công hỗn loạn, muốn cứu người cũng không kịp, chỉ đành gào lên: “Tiểu Tiểu, cẩn thận...”.

Hàn Tiểu lúc này đã có chút tuyệt vọng, phía trước là vách núi thật cao, không có đường đi, gặp lại người quen cũ chỉ thêm đau xót. Nàng nhìn Liên Kiều xa xa đang giương cung về phía nàng, bỗng nhiên rất nhiều chuyện thông suốt, Vân Vụ sơn bị mất Lục tuyết, xuất hiện Lục sương, nội gián tra thế nào cũng không ra, hôm nay ở Thanh Sơn cốc Mục lão tướng quân lại trúng loại độc giống vậy...

“Liên Kiều...”, Hàn Tiểu thấy khí lực toàn thân dường như bị rút sạch, mặt tái xanh, đầu óc hỗn loạn, sao khi đó nàng ấy vẫn có thể thân nhiên mỉm cười với mình? Trong lúc nàng đau xót cho Nhấp Thừa Nham, thì hung thủ lại đang trông giữ đệ đệ của mình ở một tòa viện xa xa, an ổn ngủ.

Hàn Tiểu ngẩng người nhìn Liên Kiều, Liên Kiều cũng giương cung nhìn nàng chăm chăm, không ai để ý đến một Hạ binh đang nhào tới, vung đao nhằm Hàn Tiểu chém xuống, nhưng khi hấn vừa giương đao thì bị một mũi tên nhọn phá không bay tới xuyên thủng đầu. Hấn đứng rất gần Hàn Tiểu, máu tươi văng ra tung tóe, bắn cả lên người nàng, cùng lúc thân thể hấn mềm nhũn, ngã vật xuống cạnh Hàn Tiểu.

Hành động này dường như đã thức tỉnh Hàn Tiểu, nàng ngẩng đầu nhìn lên, phía trên vách núi cao có vài binh sĩ giương cung nhắm về phía Hạ binh mà bắn. Tinh thần Hàn Tiểu chấn động, thì ra Thanh Sơn cốc là ở phía trên vách núi này. Nàng không để ý tới Liên Kiều nữa, vội vã chạy về phía vách núi, vừa chạy vừa khoa tay hướng về phía đám binh sĩ trên vách núi hô to: “Tôi là Hàn Tiểu từ Bách Kiều thành, chúng tôi tới để cứu Mục lão tướng quân”.

Binh sĩ ở trên vách núi dường như đoán được sự việc, một người thổi kèn hiệu, mấy người đồng loạt bắn tên ngăn cản đám Hạ binh đang xông tới. Hàn Tiểu vọt nhanh đến vách núi, một thang dây được ném xuống, binh sĩ phía trên lớn tiếng hô: “Mau cầm lấy, trèo lên”.

Hàn Tiểu nắm thang dây, ra sức leo lên, mấy sợi dây thừng khác lại hạ xuống. Vài binh sĩ bám theo dây trượt xuống, đá ngã mấy tên Hạ binh đang cầm lấy thang dây định leo theo Hàn Tiểu. Vài người sắp nhập vào trận chiến, mở cuộc tàn sát Hạ binh. Hàn Tiểu trèo được nửa chừng, quay đầu chỉ về phía Phụng Ninh đang bị vây hãm, hét lớn: “Mau cứu bằng hữu của tôi, cầu xin các người, mau cứu bằng hữu của tôi trước”.

Tiếng “soạt” xé gió vang lên, một mũi tên nhọn đã cắm vào trên vách đá cách Hàn Tiểu không xa. Hàn Tiểu theo bản năng nhìn về hướng phát tên, trên cung của Liên Kiều tên đã không còn, chỉ thấy cánh tay phải vẫn giương lên, mũi tên này quả là do nàng ta bắn ra. Thấy ánh mắt của Hàn Tiểu, nàng ta xoay tay ra sau lưng rút thêm một mũi tên nữa. Trên lưng ngựa cùng đến với nàng ta, một người có vẻ là thủ lĩnh, vung đao hô lớn: “Tiến lên, giết sạch bọn chúng, không cho ai tiến vào Thanh Sơn cốc”.

Hàn Tiểu cắn răng, quay đầu vịn thang dây dùng sức trèo lên, hai bên nàng một vài người theo dây thừng vịn vọt trượt xuống, mọi người vây quanh thang dây tận lực phòng thủ. Liên Kiều lại bắn một mũi tên, lần này cũng chỉ trúng vào trên vách núi, tên thủ lĩnh bên cạnh hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta, nói với cung thủ bên cạnh: “Bắn tên, bắn cho nữ nhân kia rớt xuống!”. Hai cung thủ chính hướng, giương cung về phía Hàn Tiểu, nhưng tên còn chưa rời tay, một cây trường thương đã bay tới, xuyên qua vai người thứ nhất, ghim vào ngực người thứ hai, rồi cuộc đem cả hai cung thủ tận diệt.

Tên thủ lĩnh đảo mắt nhìn, là trường thương Phụng Ninh ném ra. Tất cả binh khí của nàng đều đã mất, lúc này nàng lăn một vòng tránh né rồi nhảy lên đá ngã hai tên Hạ binh, đoạt đại đao, về mặt lưng đỡ tấn công tên cầm đầu, đem đại đao cắm vào bụng hấn. Tên cầm đầu kêu lên ngã xuống đất, mấy tên Hạ binh bên cạnh sợ hãi lùi lại.

Tên thủ lĩnh ngồi trên ngựa chửi bới vài tiếng, chỉ vào Hàn Tiểu đang ở trên thang dây quát Liên Kiều: “Giết ả ta!”. Sau đó hấn tự mình thúc ngựa, vung đao vọt tới chỗ Phụng Ninh, thể hiện công phu cũng không tồi. Phụng Ninh một mình địch số đông, trên người lại bị thương, lúc này đã kiệt sức. Phụng Ninh không nắm chắc có thể an toàn trở về hay không, nàng cố gắng đánh bay một binh sĩ, dùng mũi chân hất một thanh đao trên mặt đất, chộp vào tay, đánh liều mạng đánh một trận cuối cùng.

Chính tại thời khắc nguy cấp này, ba con tuấn mã phi nước đại mà đến, dẫn đầu là Long Tam. Hấn mang theo Hạ Tử Minh đang bị thương và Lý thám tử toàn lực vọt tới vòng chiến bên này.

Phụng Ninh vô cùng mừng rỡ, gọi to: “Long Tam!”. Trong nháy mắt kia, tên thủ lĩnh Hạ quốc đã đuổi sát đến, gươm đao bổ xuống Phụng Ninh. Long Tam cấp tốc điểm chân trên lưng ngựa, nhảy vọt tới, chàng lướt qua đỉnh đầu Phụng Ninh, một chưởng vỗ xuống đầu ngựa thủ lĩnh Hạ quốc. Tên này hoảng hốt vội thu đao, kéo cương ngựa né tránh, nhưng mục tiêu của Long Tam không phải ngựa, chàng uốn người trên không trung, đập lên vai tên thủ lĩnh, đá văng hấn khỏi lưng ngựa.

Tên thủ lĩnh té xuống đất, vội vàng lăn một vòng, vừa nhảy lên liền dùng đao chém tới. Long Tam tức giận, về mặt đằng đằng sát khí, không nhiều lời, lắc mình tránh được mũi đao, một kiếm hướng ngực hấn đâm tới. Hai người trao đổi toàn sát chiêu, bên cạnh Phụng Ninh cực kỳ ấn ý, khoa đao chém mấy tên Hạ binh đang tiến tới, bảo vệ phía sau cho Long Tam.

Hạ Tử Minh không để ý xung quanh, hấn một mạch phóng ngựa như bay đến chân vách núi, phi thân lên thang dây bảo vệ phía sau Hàn Tiểu. Lúc nàng leo đến nửa chừng, hấn liền dùng tay ôm lấy nàng, chân điểm một cái vào vách đá, cả người tung lên, đưa Hàn Tiểu vững vàng lên tới đỉnh núi. Mấy binh sĩ đưa tay đỡ bọn họ, Hạ Tử Minh lớn tiếng nói: “Bọn ta là người Mục tiểu tướng quân phái đến chữa trị cho Mục lão tướng quân, mau mau thông báo”.

Hàn Tiểu chân vừa đứng vững đã nhanh chóng xoay người chạy lại nhìn xuống chân núi. Liên Kiều đã dừng tay, cũng đang nhìn về phía nàng, hai người đối diện từ xa trong chốc lát rồi rời mắt đi.

Long Tam bên này lửa giận ngút trời, từng chiêu đều đoạt mạng, liều mạng chừng mười hiệp, cuối cùng một kiếm đâm chết tên thủ lĩnh. Hấn không ham chiến, đánh một chưởng lên tên Hạ binh trước mặt Phụng Ninh, ôm Phụng Ninh vào lòng, nhảy lên tuấn mã, cũng phi về phía vách núi. Liên Kiều huyết sáo hai tiếng, gọi tàn binh Hạ quân lui lại.

Long Tam một tay gắt gao ôm lấy Phụng Ninh, tay kia nắm chặt dây thừng, đập chân một cái, vài lần liền lên tới đỉnh núi, binh sĩ còn lại cũng đều leo lên thang dây trở về, mọi người vừa thu dây kéo thang vừa quay đầu nhìn lại, thấy đại quân của Hạ quân đã đuổi tới, nhất tề bao vây kín đầy vực. Liên Kiều đang nói gì đó với đại tướng cầm đầu, kẻ kia nhìn thấy thì thể Hạ binh đầy mặt đất, mặt liền đen lại.

Hàn Tiểu thấy mọi người đều bình an, rốt cuộc cũng yên tâm. Lúc này, một binh sĩ dẫn theo một người vợ vàng chạy tới, người đến từ xa đã hô to: “Là ai tới, có mang thuốc ta cần không?”.

“Lỡ đại phu”. Hàn Tiểu chưa nhìn rõ người thì đã biết là ai, vạn lần không nghĩ rằng người một lòng muốn tử thí y thuật rốt cuộc lại ở tiền tuyến.

“Hàn cô nương?”. Lỗ Trục lại càng kinh ngạc, nhưng sau đó liền vui mừng khôn xiết: “Thật tốt quá, có người ở đây, lão tướng quân nhất định có thể sống rồi, người mau đến xem xem, người trúng độc rồi, có phải là Lục Surong ghi trong điển tịch của người hay không? Hiện giờ tình trạng của người rất tệ, ta cũng đang rầu rĩ không biết phải làm sao?”. Hàn không nói nhiều, liền kéo Hàn Tiểu đi. Hạ Từ Minh cúi chào Long Tam một cái, cũng gấp gấp đi theo.

Long Tam ôm ngang Phượng Ninh trước ngực, đá một viên đá trúng đầu vai Lỗ Trục, làm hắn “ối” lên một tiếng, dừng lại. Long Tam lớn tiếng nói: “Đề Tiểu Tiểu xem thương tích cho thê từ nhà ta trước, không thấy nặng cả người đầy máu sao”.

Phượng Ninh khẽ kéo tay áo hắn: “Ta không sao, không bị thương nặng”.

“Nàng im lặng, đừng để ta tức giận thêm”. Long Tam nổi giận lên cũng thật dọa người. Lỗ Trục xoa vai, vợ vàng nói: “Mau đi theo ta thu xếp trước, tình trạng lão tướng quân chậm một lát cũng không tệ hơn. Bất quá cũng thật sự khẩn cấp, nhanh nhanh một chút thì hơn”.

Đoàn người mau chóng đi vào quân doanh, tìm một gian phòng để Phượng Ninh tĩnh dưỡng. Đám tiểu binh mang nước nóng và khăn đến, để Hàn Tiểu trị thương cho Phượng Ninh. Long Tam đen cả mặt, suốt thời gian ngồi lì đó không chịu rời đi. Hàn Tiểu nhìn thấy trên người Phượng Ninh đầy vết thương nguy hiểm, rất đau lòng. Nàng xử lý vết thương cho Phượng Ninh thật nhanh, còn chưa kịp nói gì đã bị Lỗ Trục kéo đi.

Trong phòng chỉ còn lại Phượng Ninh và Long Tam, Phượng Ninh buông lỏng tâm tình, ngã xuống giường hừ hừ rên đau, Long Tam liếc xéo nàng, hai tay khoanh trước ngực bất động.

Phượng Ninh lại càng kêu thảm hơn: “Đau quá, tốt nhất chém đứt cánh tay này đi, coi như đau đến chết, dù sao cũng không ai thương”.

Long Tam đứng không yên, đành đi tới ngồi bên giường, cầm lấy cánh tay bị thương của nàng, thấy trong ngực càng khó chịu, bèn lấy ngón tay chọc vào trán nàng: “Thương yêu nàng cũng vô dụng, để nàng đau đến chết đi”.

“Hừ, đau đến chết thì đau đến chết”. Phượng Ninh bĩu môi quanh mặt đi.

“Nàng còn biết đau sao, tự nàng muốn chạy lung tung, muốn mạo hiểm đã đành, nàng còn mang theo Tiểu Tiểu làm cái gì. Nàng ấy không có võ, nếu xảy ra chuyện gì, ta làm sao ăn nói với A Nham?”.

“Bọn ta đi làm quốc sự, quốc gia gặp nạn, bọn ta tuy là tiểu nữ tử cũng vẫn có trách nhiệm, nào phải chạy lung tung. Không phải ta cũng vì các chàng mà liều mạng bảo vệ nàng ấy sao?”.

“Vậy chính nàng thì sao, nàng đã đồng ý với ta cái gì? Không phải là hứa không để cho mình bị thương nữa ư?”.

“Nhiều người ta đánh không lại thì làm sao bây giờ? Chàng chưa nghe qua một người không đánh được đám đông sao? Chưa từng đọc sách à?”. Phượng Ninh rất cau: “Còn dám nói nếu Tiểu Tiểu bị thương, chàng không có cách nào ăn nói. Ta liều mình bảo vệ thì chàng lại có ý kiến, Long gia nhà các người đều khó hầu hạ, đáng ghét chết được”.

“Đáng ghét cái gì, đáng ghét thì nàng cũng là người của Long gia”.

“Vậy vẫn đáng ghét, chàng là đáng ghét nhất”. Long Tam bỗng nhận ra Phượng Ninh đang giận dỗi, hắn cười cười, lấy tay bóp bóp cảm nàng trên choker: “Hũ dấm nhỏ, ta nói Tiểu Tiểu không thể bị thương nàng liền có mùi chua, không nên ăn nhiều dấm như vậy. Tật xấu này của nàng và A Nham thật giống nhau”. Phượng Ninh dùng bên tay không bị thương đẩy hắn ra, hắn lập tức vươn tay nhẹ nhàng đem nàng ôm vào lòng.

“Vi sao chàng lại tới đây? Vậy Nhiếp thành chủ xấu tính kia đâu?”.

“Hắn vẫn còn đang ở Hạ quốc, ta tới để đón Tiểu Tiểu đi Hạ quốc. A Nham gặp phiền phức, ta khuyên hắn không được, không thể làm gì khác ngoài việc trở về tìm viện binh”.

“Hắn khi dễ chàng?”. Phượng Ninh nhú mày, hoàn toàn quên mất lúc đầu nàng kéo Hàn Tiểu đi chính là muốn để cho Nhiếp thành chủ mắng tướng công nhà mình. Bây giờ nàng phần nộ bất bình: “Nếu hắn dám khi dễ chàng, ta sẽ giúp chàng giáo huấn hắn”.

“Nàng không cần làm gì, chúng ta đưa Tiểu Tiểu đi, dĩ nhiên là có thể trừng trị hắn”. Long Tam nói, trong lòng cũng thấy thấp thỏm, chỉ hy vọng Nhiếp Thừa Nham này đừng có cố chấp quá.

Hàn Tiểu đối với chuyện Long Tam đến đây cũng rất kinh ngạc. Long Tam ở đây, còn Nhiếp Thừa Nham hiện ở nơi nào? Hắn hôm nay có khỏe không? Hắn có từ chối gặp Tạ Cảnh Vân? Hàn Tiểu không có thời gian hỏi rõ, theo như hiểu biết của nàng về Long Tam, nếu chuyện đặc biệt khẩn cấp, hắn chắc chắn sẽ lập tức báo lại. Nếu hắn để nàng đi trị thương cho Mục lão tướng quân, vậy đương nhiên Nhiếp Thừa Nham cũng đồng ý chuyện đi này. Cho nên Hàn Tiểu thu lại tâm tình, chuyên tâm cùng Lỗ Trục đi xem vết thương của lão tướng quân.

Lão tướng quân bị thương thực sự nghiêm trọng, ngài chính là trúng độc Lục Surong, nhưng lại vô cùng may mắn là trong Giải độc điển tịch của Hàn Tiểu đã ghi chép đầy đủ phương pháp giải loại độc này. Lỗ Trục đã đọc từ đầu đến cuối cuốn Giải độc điển tịch, nên tuy độc này rất lợi hại nhưng Lỗ Trục

cũng đã xử lý kịp thời thích đáng. Vấn đề là lại thiếu được, phiền toái hơn nữa, lão gia tử cũng giống như Mục Viễn, bị chung trùng xâm nhập vào cơ thể, lưỡng độc tương gia*, vì vậy chuyện giải độc trị thương khó hơn không ít.

*Lưỡng độc tương gia: hai loại độc tương tác làm gia tăng độc tính của nhau.

Trong lúc Hàn Tiểu cùng Lỗ Trục cứu chữa cho Mục Dũng lão tướng quân, Mục Viễn ở bên này cũng gặp phải khó khăn. Kỳ hạn ba ngày đã đến, lúc chính ngọ khi mặt trời gay gắt chiếu từ trên cao, công chúa Như Ý sẽ bị giao ra.

Ba ngày này, Như Ý bị giam hãm trong xe kiệu, ăn uống cũng không được rời khỏi, không những gặp khó khăn, mà tới đêm khi trời chuyển lạnh, nàng cũng chỉ có thể ôm chăn nằm trong xe, chịu đựng gió lùa bốn phía. Ba ngày này trôi qua, người nàng dĩ nhiên trở nên tiêu tụy.

Mục Viễn giữ lời hứa, đứng ba ngày không rời khỏi nàng, ngay cả buổi tối, cũng ôm chăn dựa vào xe bồi nàng, nàng không ngủ được, trong lòng hoảng hốt, hần liền trò chuyện cùng nàng. Ba ngày này dài đằng đặc, mà lại như trôi qua trong chớp mắt.

Chính ngọ, tướng quân mặt sọc cười ngửa dẫn người chạy tới khoảng trống giữa hai bên, Mục Viễn nhìn xa xa, biết thời khắc này cuối cùng cũng tới. Như Ý ôm túi nước Mục Viễn chuẩn bị cho nàng, khẽ nói: “Tướng quân, bọn Hy Nhi đều là nô tài trung thành đi theo ta chịu không ít khổ sở. Tình hình ta không tốt, lúc trước rất hay nổi giận với bọn họ, bây giờ bọn họ về cung, sợ là cũng không có ngày nào yên. Tướng quân nếu có thể, hãy đưa bọn họ ra ngoài cung, sắp xếp tìm công việc để cho bọn họ có thể độc lập sống qua ngày, Như Ý vô cùng cảm kích”.

“Ta sẽ cố hết sức”.

“Tướng quân...Ta...”. Con ngựa kéo xe chậm rãi đi trước, Như Ý như muốn nói gì nữa, nhưng dường như những gì có thể nói, ba ngày nay đều đã nói hết rồi. Nàng khó mở lời thêm nữa, dừng một chút, chung quy chỉ có thể nói câu cuối cùng: “Tướng quân, cảm ơn ngài”.

Mục Viễn nói không nên lời, hần nhìn tướng quân mặt sọc kéo cương ngựa xe kiệu của công chúa, hần nhìn một Hạ binh thô lỗ dùng trường thương vén rèm xe để tên mặt sọc xác nhận thân phận công chúa, hần lại nhìn bọn chúng dẫn xe công chúa đi đến hướng của Hạ quân.

Như Ý quay người liếc mắt nhìn Mục Viễn lần cuối cùng, trong ánh mắt âm thầm lộ ý cáo từ. Mục Viễn cắn chặt răng, cổ sức nắm chặt đại đao, mạnh mẽ xoay đầu ngựa không ngoảnh lại, cổ sức thúc ngựa vội vã rời đi.

Trong giờ phút sinh ly tử biệt này, hốc mắt Mục Viễn nóng lên. Hần giật mạnh cương ngựa, rất nhanh chạy trở về quân doanh. Chính hần đưa nàng đi chịu chết, nhưng hần tuyệt đối không để nàng hi sinh uổng công, Mục Viễn âm thầm thề trong lòng: “Chưa diệt Hạ quốc, thề không ngừng tay”.

Chương 69: Chiến thắng quân địch

Sau khi bọn Hàn Tiểu vào được Thanh Sơn Cốc, Hạ binh liền tăng cường cảnh giới trên các con đường ra vào cốc. Binh sĩ Mục gia nghe nói người tới Thanh Sơn cốc lần này là vị phúc tinh tiếng tăm lừng lẫy với đôi tay vàng ở Bách Kiêu thành thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, quân kỳ của Mục gia được treo khắp các ngõ ngách trong cốc, quân số tăng lên, tinh thoảng lại hướng về hàng ngũ của Hạ quân mà hồ hết thị uy, sĩ khí cao ngút trời. Cảnh tượng đó làm cho đám Hạ binh đang bao vây ngoài cốc cực kì tức giận, nhưng chúng cũng không có cách nào tấn công vào Thanh Sơn cốc, đối phương lại chỉ khiêu khích chứ không ra mặt, nên đành đứng phía ngoài phòng thủ.

Bên này Hàn Tiểu cùng Lỗ Trục chữa trị cho Mục lão tướng quân cũng vất vả như đánh trận. Loại chung trùng mà Mục lão tướng quân trúng phải lần này rất giống loại trùng độc năm xưa Mục Viễn từng trúng, xem ra dùng chung trùng là thủ đoạn quen thuộc của Hạ quốc. Đây vốn là loại một trùng nhỏ sinh trưởng sâu trong sa mạc, dễ gặp máu thịt là sẽ lập tức chui vào cơ thể của nạn nhân, người Hạ quốc bắt chúng về nuôi dùng làm vũ khí, thủ đoạn thật tàn ác. Phải nói rằng loại chung trùng này cực khó nuôi cho nên số người có thể nuôi dưỡng chúng rất ít, chỉ sợ là vài năm nay Hạ quốc đã cải tiến được phương pháp nên có thể tăng cường việc sử dụng trùng độc trên chiến trường.

Hàn Tiểu nhìn thương thế của Mục lão tướng quân, nghiêm trọng nhất là vết đao chém trước ngực, nhưng phiền toái lại ở mũi tên trúng vào đùi. Độc Lục sương được tẩm vào mũi tên, lại dẫn thêm chung trùng làm gốc, nếu kéo dài mấy tháng như Mục Viễn lần trước chỉ sợ cái chân này khó mà giữ được. May mà vết thương này của Mục lão tướng quân được Lỗ Trục đại phu có y thuật cao siêu chữa trị, may mắn hơn nữa là Hàn Tiểu chạy từ Yên Hồn quan đến đây cũng vừa kịp lúc.

Lúc Hàn Tiểu đang xem xét miệng vết thương thì lão gia tử tỉnh lại. Ông nhìn nàng một hồi lâu, thấy nàng đang bắt mạch cho mình liền biết nàng là đại phu, có thể làm Lỗ Trục cho phép chẩn bệnh cho mình thì hiểu ngay nàng không phải hạng người tầm thường, nên dù bộ dạng Hàn Tiểu chỉ là một tiểu cô nương, Mục lão tướng quân vẫn rất hợp tác. Chỉ đến khi Hàn Tiểu xem xét chân của ông, Mục lão tướng quân mới nói một câu: “Đừng phế bỏ chân ta”.

Hàn Tiểu liếc nhìn Lỗ Trục, Lỗ Trục nhìn lại nàng, ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ. Ngay từ lúc bắt đầu xử lý vết thương, hần đã nói với ông khả năng phải cắt bỏ chân, phản ứng của Mục lão gia tử cực kì dữ dội, nói dù cho có chết cũng không thể để mất tay chân. Hàn Tiểu đã từng chứng kiến chuyện cánh tay của Mục Viễn nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho lần này, vì thế nàng gật gật đầu với Mục lão tướng quân: “Tạm thời vẫn chưa cần cắt bỏ chân đâu”.

Mục Dũng trừng mắt: “Vĩnh viễn cũng không cần”, vì bệnh nặng nên ông ấy không còn khí lực, giọng nói tuy nhỏ nhưng vẫn uy nghiêm. Đáng tiếc Hàn Tiểu không đáp ứng, nàng chỉ nói: “Lỗ đại phu cùng tôi sẽ cố gắng hết sức”, rồi không nói gì thêm, kéo Lỗ Trục ra ngoài.

Mục Dũng cau mày, ông không nghe được hai người bên ngoài đang nói gì, thêm nữa do bị thương nên ông thường cúi kinh, tính tình khá không tốt, thấy hai người dám bàn bạc sau lưng mình thì lập tức sai lính canh đang đứng cạnh giường ra ngoài gọi Hàn Tiểu và Lỗ Trục vào, bắt thảo luận phương pháp điều trị ngay trước mặt mình.

Lát sau, Hàn Tiếu trở lại, trên tay nâng cầm một que nhang, thần nhiên giờ ngay trước mặt Mục Dững, nói: “Tướng quân cần phải nghỉ ngơi ngay bây giờ, ta với Lỗ đại phu đang bàn bạc cách chữa trị cho người, sợ người có nghe cũng không hiểu. Hay là người cứ ngủ một giấc trước đợi chúng ta bàn bạc xong xuôi rồi chắc chắn sẽ nói rõ cho tướng quân nghe”.

Mục Dững ngồi được mùi hương thì cảm thấy hơi buồn ngủ, ông cũng không còn sức mà nói, từ từ mất dần ý thức. Ông nghe thấy tiếng thị vệ chạy vào quát Hàn Tiếu: “To gan, không phải người đáp ứng vào nói rõ phương pháp điều trị cho tướng quân nghe, sao dám tự tiện hạ được làm ngài ấy ngủ mất?”.

Tiếng quát của thị vệ vo ve bên tai Mục Dững. Ngay sau đó ông nghe thấy Hàn Tiếu đáp: “Tôi là đại phu đương nhiên có chủ trương, nếu anh không hài lòng thì đánh thức ngài ấy dậy. Nhưng anh nên biết, loại hương này không có hại cho sức khỏe, lại có thuốc an thần, anh cố lay cho mạnh mẽ ra ngài ấy mới tỉnh lại được”. Mục Dững nghe được những lời này, nghĩ nhà đầu kia thật to gan, chưa kịp nổi giận đã ngủ mất.

Người thị vệ trừng mắt, chỉ vào Hàn Tiếu: “Ngươi, ngươi, ...”, nửa ngày cũng không nói nên lời. Từ xưa tới nay chỉ cần liên quan đến chuyện trị bệnh cứu người thì Hàn Tiếu cực kì cương quyết, lúc này nàng cũng ngang ngạnh trừng mắt, nói với thị vệ kia: “Tình hình của lão tướng quân hiện giờ rất nguy cấp, anh chớ cản trở việc của tôi cùng Lỗ đại phu, đó mới là tốt cho tướng quân”. Nói xong nàng xoay người bước thẳng ra ngoài. Lỗ Trực đứng ở ngoài cửa gãi gãi đầu, xem ra là gan của nhà đầu này còn lớn hơn của nam hán tử nữa.

Sau việc Hàn Tiếu làm vừa rồi, không ai dám đến gần quấy nhiễu nàng và Lỗ Trực nữa. Hai người ngồi trong căn phòng sát vách thương lượng hơn nửa ngày, Chung độc cùng độc Lục Surong phải được giải đồng thời, lúc trước Lỗ Trực sợ nếu động chạm vào chung trùng sẽ thêm rắc rối cho nên vẫn hạ được để chúng ngủ say, đợi đến khi những loại độc hần yêu cầu được đưa đến thì mới động thủ giải luôn đồng thời cả hai loại độc. Hàn Tiếu hoàn toàn đồng ý với cách làm của Lỗ Trực, lúc nàng bắt mạch cho Mục Dững khi này, thấy Chung độc kết hợp với Lục Surong còn khó giải quyết hơn trường hợp của Lâm Chi và Mục Viên ngày trước. Lỗ Trực không hành động khinh suất thực sự đã giúp Mục lão tướng quân giữ được một mạng.

Mặc dù Lỗ Trực đối với loại thương thế này đã có chẩn pháp, nhưng không chắc chắn mình có thể thành công, giờ đã có thêm Hàn Tiếu, hần lại có thêm chút tự tin. Lúc ở Bách Kiều thành được chứng kiến một màn ra tay cứu người của nàng, hần thực sự không quên, giờ được gặp lại, hần không khỏi cảm thán: “Hồi trước ta đã nhiều lần đến tìm Hàn Tiếu cô nương muốn thỉnh giáo y thuật, đáng tiếc cô nương lại rời đi nơi khác, giờ không ngờ lại có cơ hội ...”.

Hàn Tiếu nhủ mảy: “Hàn Tiếu không có hứng thú tỷ thí cùng Lỗ đại phu, nhưng lần này lại có cơ hội cùng nhau cứu người, Hàn Tiếu có thua kém cũng lấy làm vinh hạnh”, nàng nói chuyện tuy khách khí nhưng trong giọng điệu lộ ý bất mãn. Lỗ Trực không hiểu vì sao, cảm thấy hình như mình đang bị giáo huấn, càng không dám nói thêm, thảm than thở trong lòng, lâu ngày không gặp Hàn cô nương càng ngày càng hung dữ.

Rốt cục hai người cũng bàn bạc xong, liệt kê ra một loạt những thứ cần thiết, như nước ấm, lều vải, khăn, mồi lửa, than, ... rồi đưa cho mấy binh lính chuẩn bị giùm, lại kiểm tra được liệu, dao kéo, ngân châm. Đầu tiên hai người dùng lò đốt được thảo, lấy nước sôi sát trùng dụng cụ, hơ y phục qua lò được rồi thay đồ đã được sát trùng, dùng cang chuyển lão tướng quân đến.

Trước khi động thủ, Hàn Tiếu và Lỗ Trực đã giải thích phương pháp chữa trị cho Mục Dững, hạ dao chỗ nào, châm kim vào đâu, khử trùng thế nào, giải độc ra sao đều nói qua một lượt. Phương pháp họ sử dụng rất mạo hiểm, Mục Dững đã sống nhiều năm như vậy rồi cũng chưa từng thấy qua, nhưng ông nghe xong mặt vẫn không đổi sắc, chỉ cố gắng hỏi một câu: “Nhà đầu, người tên gì?”.

Hàn Tiếu ngần ra, nghĩ rằng lão tướng quân không tin tưởng mình, liền đáp: “Tôi tên Hàn Tiếu, đến từ Bách Kiều thành”.

Mục Dững nghe xong, khẽ gật đầu: “Thì ra là ngươi”.

Hàn Tiếu không hiểu, trả lời: “Xin tướng quân yên tâm, Hàn Tiếu biết y thuật, cũng đã từng chữa trị cho nhiều người”.

Mục Dững khẽ cười, lại nói: “Nhà đầu, không biết ta còn cơ hội nói những lời này không, cho nên cứ nói trước với ngươi vậy. Làm cháu đầu ta được không?”.

Hàn Tiếu sững sờ, quay đầu nhìn Lỗ Trực, thầm nghĩ có phải Lỗ Trực cũng sắp bị nhận làm cháu rể? Lỗ Trực cũng mờ mịt, nhìn Mục Dững, lại nhìn Hàn Tiếu không hiểu chuyện gì xảy ra. Hàn Tiếu ngẫm nghĩ, đáp: “Xin tướng quân yên tâm, tôi cùng Lỗ đại phu nhất định sẽ cố gắng hết sức, tướng quân chắc chắn sẽ bình an vô sự. Hàn Tiếu tới đây để cứu người, không cần hỏi đáp, tướng quân không cần phải mang tiểu tướng quân ra hứa”.

Mục Dững nhắm mắt, hình như rất không vui: “Ta mang cháu ruột ra hứa hôn với ngươi, ngươi không vui sao?”.

Hàn Tiếu lắc đầu: “Hàn Tiếu không xứng với tiểu tướng quân, xin tướng quân giữ chút sức lực để lát nữa động dao, thi được”.

Mục Dững không nghe, cũng không buông tha cho nàng: “Không xứng ư? Hừ, ngươi viện cớ”.

Hàn Tiếu không còn cách nào khác, đành thẳng thắn nói: “Hàn Tiếu một lòng muốn làm cháu đầu cho nhà người khác, lần này đến đại mạc cũng vì muốn tìm tổ phụ tương lai nhà chồng, cầu xin ông ấy chúc phúc. Mục tiểu tướng quân khỏi ngô tuấn tú, lại là nhân tài, rường cột tương lai của nước nhà, không lo thiếu giai nhân. Người trong lòng Hàn Tiếu thân thể không tốt, tính tình cũng khó chịu, nhưng Hàn Tiếu nguyện chăm sóc cho huynh ấy suốt đời. Tướng quân có lòng ưu ái, nhưng thứ lỗi Hàn Tiếu không thể tiếp nhận”.

Mục Dững nhìn Hàn Tiếu một lúc lâu, rốt cục thở dài, cũng không đề cập đến vấn đề này nữa. Hàn Tiếu và Lỗ Trực nhanh chóng cho ông uống thuốc, đốt hương, lại bôi thuốc mỡ lên chỗ động dao nhằm giảm bớt thống khổ khi chữa trị. Sắp xếp xong xuôi, Mục Dững dần mất cảm giác, Hàn Tiếu, Lỗ Trực hít sâu một hơi, nhìn nhau gật đầu, hạ dao rạch một đường xuống người Mục Dững.

Lúc Hàn Tiểu đang bận rộn chữa trị cho Mục lão tướng quân thì Long Tam ở bên này cũng chẳng nhàn rỗi. Sau khi đỡ được Phượng Ninh uống mê dược, đợi nàng ngủ say hẳn liền đi tìm vài tên thuộc hạ của Mục Dũng cùng mấy vị đại tướng, hỏi han về tình hình hiện tại ở Thanh Sơn cốc. Hắn chạy từ Cổ Sa thành đến Yên Hồn quan, rồi lại từ Yên Hồn quan đến Thanh Sơn cốc nên hẳn nắm vững tình hình lúc này, nay thương nghị với mấy vị đại tướng là trong lòng Long Tam đã có toan tính. Hắn dẫn theo vài người đi xem xét các cửa khẩu, tìm cách phá vây. Chỉ khi phá được vòng vây giải nguy cho Thanh Sơn cốc, hắn mới có thể dẫn Phượng Ninh, Hàn Tiểu an toàn lên vào Hạ quốc gặp Nhiếp Thừa Nham.

Suốt một đêm không ngủ, Long Tam ghi chép lại tình trạng binh bố ở các cửa khẩu trên bản đồ địa hình. Bên cạnh, Phượng Ninh yên tâm ngủ ngon lành, phó mặc mọi chuyện cho tướng công nhà mình. Cả đêm hôm đó, Hàn Tiểu cùng Lỗ Trực không hề bước ra khỏi phòng của Mục Dũng nửa bước, các binh sĩ không cũng dám tùy tiện quấy rầy, chỉ lẳng lặng đứng canh phía ngoài, chờ đợi.

Buổi sáng, mặt trời lên cao. Hàn Tiểu về mặt mệt mỏi, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Nàng giật mình khi thấy một đám người đứng chờ bên ngoài, nhưng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, cười với những hán tử trung thành tận tâm đang vây quanh: “Tướng quân vẫn bình an vô sự, xin các tráng sĩ cứ yên tâm”. Mọi người vui mừng khôn xiết, nhưng không khỏi hoài nghi, ai cũng nghĩ tướng quân không qua khỏi. Ngay cả mấy tên Hạ binh đang bao vây ngoài kia cũng luôn miệng kêu gào Mục gia quân sắp mất chủ tướng, sớm sẽ đầu hàng, làm bọn họ nghe thấy thì thấp thỏm lo âu, lúc ấy không biết tin cậy ai. Nay tiểu cô nương này vừa đến được một ngày, liền nói cứu được người?

Lỗ Trực tiêu sái bước ra, sáng khoái cười với mọi người, vung bàn tay to lớn: “Ồn rồi, ồn rồi, tướng quân chịu khó tĩnh dưỡng sẽ sớm khỏe lại. Hai đại thần y ra tay, các ngươi còn sợ đầu không lại Diêm La vương? Nhanh nhanh mang đến chút đồ ăn, lão tử đói sắp chết đây”. Bấy giờ binh sĩ mới chịu tin là thật, liền hoan hô, nhảy nhót vui mừng.

Hàn Tiểu thấy bọn họ cao hứng như vậy cũng cảm thấy vui lây, nàng nhanh chóng chạy đi tìm Long Tam, muốn hỏi hắn sao lại tới đây, Nhiếp Thừa Nham đang ở nơi nào? Không chờ nàng mở miệng Long Tam đã nói: “A Nham vẫn bình yên vô sự, ta đến đây để đón người đi Hạ quốc gặp hắn. Chi tiết thì bàn bạc sau, giờ có việc gấp hơn. Ta hỏi, ngươi có thể chế độc diệt địch được không?”.

Hàn Tiểu sững sốt: “Chế độc?”.

“Đúng, giống như cách Hạ quân vẫn làm, bọn họ tấn công bằng độc dược, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết. Tiểu Tiểu, ta đã cân nhắc tình hình trước mắt. Tuy Yên Hồn quan đã cử viện binh, nhưng để đến được Thanh Sơn cốc cần có thời gian, muốn giải vây lại vẫn phải khổ chiến. Ta nghĩ chúng ta nên ra ngoài, càng sớm càng tốt”.

Hàn Tiểu giật mình: “Chủ tử gặp phiền phức ở Hạ quốc?”.

“Cũng không phải phiền phức, người đừng lo lắng quá, chỉ là Nhiếp Thừa Nham thực sự cần người. Người là người hiểu hắn, ta phải nhanh chóng đưa người đến bên cạnh hắn”.

Hàn Tiểu nắm chặt tay, cái tên Tạ Cảnh Vân lại hiện ra trong đầu nàng. Nếu chủ tử gặp lại Tạ Cảnh Vân, liệu huynh ấy có còn cần nàng? Long Tam nói tiếp: “Dựa vào hướng gió thì từ Thanh Sơn cốc sẽ thích hợp để thi triển khói độc với Hạ quân, cho nên Hạ quân không thể dùng cách tấn công Yên Hồn quan mà đối phó với Thanh Sơn cốc. Nếu chúng ta có thể ăn miếng trả miếng, dùng độc làm suy yếu Hạ binh, sau đó đánh thẳng một mạch, mở đường từ Thanh Sơn cốc đến Yên Hồn quan. Một khi viện binh tới, chúng ta chiếm giữ hiểm địa, Hạ quân tất khó phá được vòng vây, lúc ấy quân ta thừa thắng xông tới. Tới đó chúng ta có thể ung dung đi tiếp ứng cho A Nham”.

Hàn Tiểu hơi nhíu mày, thận trọng cân nhắc, Long Tam thấy nàng im lặng thì nói: “Ta biết tính người coi thường việc dùng độc hại người, nhưng chuyện này có liên quan tới an nguy xã tắc, cũng giúp chúng ta sớm gặp lại A Nham...”. Hắn còn chưa dứt lời, Hàn Tiểu đã khoát tay: “Long Tam gia, Hàn Tiểu đồng ý”.

Long Tam sững sốt, không ngờ Hàn Tiểu lại sáng khoái đồng ý ngay như vậy. Hàn Tiểu lại nói: “Hôm qua tôi nhìn thấy Liên Kiều ở chiến trận”.

“Ta không biết nàng ta”, Long Tam hỏi: “Có liên quan đến chuyện hạ độc sao?”.

“Lúc trước nàng là một nô tỳ trên Vân Vụ sơn, lúc tôi đưa Nhạc Nhạc lên núi, nàng là người đã thay tôi chăm sóc Nhạc Nhạc. Sau khi Thần Y tiên sinh bỏ đi, chủ tử đã đuổi một số nô tỳ và thầy thuốc xuống núi, ngày đó Liên Kiều cũng tự nguyện rời đi. Tôi vốn xem nàng ta là tỳ muội, không ngờ đến khi gặp lại, nàng lại mặc xiêm y Hạ quốc, giương cung bắn tôi”.

Long Tam nhíu mày, đến từ núi Vân Vụ? Xem ra thần y Hạ quốc này có liên quan đến chuyện Nhiếp Thừa Nham bị hạ độc lúc trước, bọn họ phải nhanh chóng tìm ra Nhiếp Thừa Nham, tên kiều ngao này không biết có làm ra cái việc hồ đồ gì.

Hàn Tiểu lại nói: “Mục lão tướng quân trúng độc Lục Sương là do bị trúng tên, đạo trước độc Lục Tuyết ở Vân Vụ sơn bị trộm đánh tráo thành Lục Sương, sợ là có liên quan đến Liên Kiều. Hạ quân hạ khí độc ở Yên Hồn quan hãm hại rất nhiều binh sĩ, độc này tôi chưa từng gặp qua, cũng khác khi bọn họ sử dụng chung trúng hại Mục tiểu tướng quân ngày trước...”.

Long Tam dường như đã hiểu được ý của Hàn Tiểu, quả nhiên nàng nói: “Long Tam gia, Hàn Tiểu biết nặng biết nhẹ, việc chế độc để phản công, Hàn Tiểu nguyện ý làm. Chỉ sợ người chế độc bên đối phương không ít, chuyện nghiên cứu dùng độc trên chiến trường đã không phải chuyện ngày một ngày hai...”.

“Người không chắc là sẽ thắng được họ sao?”.

Hàn Tiểu trầm tư, rốt cục nói: “Chủ tử đang chờ tôi, tôi nhất định phải thử một lần”.

Long Tam nghe nói thế thì mừng rỡ, Hàn Tiểu thường xuyên gặp may mắn, hơn nữa chuyện nàng đã hạ quyết tâm làm hơn phân nửa sẽ thành công. Tình hình hiện giờ cũng chỉ còn cách trông chờ vào đôi tay phúc tinh của nàng thôi.

Hàn Tiểu ít ăn ít ngủ, ban ngày thì đi xem xét Thanh Sơn cốc, ban đêm thì tận lực suy nghĩ làm các thử nghiệm, qua hai ngày mà người đã gầy đi nhiều. Lỗ Trực phải chăm sóc thương thế của Mục lão tướng quân cùng các binh sĩ trong cốc, không có nhiều thời gian giúp đỡ nàng. Phụng Ninh, Long Tam, Hạ Tử Minh tuy võ nghệ cao cường nhưng cũng chỉ biết mấy loại độc đơn giản thường dùng trên giang hồ, bây giờ phải đối phó với Hạ quốc tinh thông độc thuật, bản lĩnh so với Văn Vụ sơn cũng không kém hơn, họ chỉ đành khoanh tay đứng nhìn. Mọi hy vọng đều dồn hết lên người Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu cân nhắc, chế độc này thật không dễ. Thứ nhất, loại độc này phải được điều chế một cách đơn giản mới có thể làm xong trong thời gian ngắn để sử dụng. Thứ hai, phạm vi tác động phải lớn mới có thể hạ độc lên nhiều Hạ binh, hiệu quả diệt địch thắng lợi. Thứ ba, loại độc này phải khó giải, nếu đối phương dễ dàng phá giải thì có hạ độc cũng vô ích. Cuối cùng, Hàn Tiểu có chút không đành lòng, nếu có thể chế ra loại độc vừa có thể hủy đi sức chiến đấu, vừa không làm tổn thương đến tính mạng thì tốt nhất. Những binh lính của Hạ quân cũng có người thân, gia đình, họ cũng là bất đắc dĩ phải ra chiến trường. Hàn Tiểu tự vỗ vào má mình, làm được tất cả những yêu cầu trên thật không dễ, sợ là nàng đã mong muốn hảo huyền. Chỉ cần tiêu diệt quân địch được là tốt rồi, còn nhiều chuyện dù nàng có muốn cũng không làm được.

Hàn Tiểu thực sự rất nhớ Nhiếp Thừa Nham, hận không thể đến bên hắn ngay, giờ nàng đang bị kẹt ở chỗ này, lòng như lửa đốt. Đến ngày thứ ba, nàng thực sự là ngủ cũng ngủ không được, ăn cũng ăn không vào. Phụng Ninh đau lòng mang cho nàng vài món ăn, ngồi ngay bên cạnh bồi tiếp, nàng cũng cố suy nghĩ, hy vọng có thể giúp đỡ cho Hàn Tiểu.

“Hay là bắt chước Hạ quốc, đốt được thảo, hạ độc bằng khói”.

“Chúng ta không chuẩn bị trước, tìm đâu ra nhiều được thảo như vậy?”, Long Tam trả lời thay Hàn Tiểu, Phụng Ninh bĩu môi, thực ra là nàng cũng biết, nàng chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

“Hay là hạ độc vào nước uống, ta có thể lên vào quân doanh của họ hành động”, Phụng Ninh vừa nói xong đã bị Long Tam trừng mắt, nàng còn dám lên vào quân doanh của chúng sao? Vết thương trên cánh tay còn chưa khỏi hẳn kia. Phụng Ninh quay mặt sang một bên, giả bộ không nhìn thấy, nàng chỉ đề nghị thế thôi mà.

“Hay là chém giết chúng bằng vũ khí tầm độc, ta có thể...”, Phụng Ninh chưa nói dứt lời đã bị Long Tam dãi giọng cảnh cáo, hắn gọi: “Phụng nhi...”, lần này có giả ngu cũng không được, Phụng Ninh quay sang lấy tay che mặt, kêu lên: “Ai da, bụi bay vào mắt, Long Tam, mắt ta đau”.

“Đau cái gì mà đau, ở trong phòng thì lấy đầu ra cát mà bay vào mắt, nàng đừng nghịch nữa, được không?”, Long Tam nhò giọng trách cứ nhưng vẫn cung chiều nhẹ nhàng gỡ tay Phụng Ninh ra xem xét, sợ có gì bay vào mắt nàng thật.

Hàn Tiểu đang ngồi suy tư bên cạnh bỗng vui mừng nhảy dựng lên, ôm chầm Phụng Ninh, la lớn: “Phụng Phụng, cô thông minh quá”. Nói xong thì chạy vội ra ngoài.

Phụng Ninh không hiểu chuyện gì, quay sang hỏi tướng công nhà mình: “Thật sao?”.

“Nói xạo đó, nàng ngốc chết đi được”, Long Tam cũng không hiểu rốt cục là Hàn Tiểu đã nghĩ ra chuyện gì, lúc này Phụng Ninh nói đến vấn đề quan trọng nào đó sao?

Hai ngày sau quân doanh của Hạ binh cực kì hỗn loạn. Nhiều người ngủ dậy vừa mở mắt đã không nhìn rõ, cứ như có sương mù bao phủ chỉ thấy chút ánh sáng, việc này làm họ thất kinh. Trong lúc Hạ binh đang rối loạn thì từ Thanh Sơn cốc, trong tiếng trống trận, tiếng kèn vang vang, binh lính Mục gia giờ cao chiến kỳ tấn công thế như chẻ tre. Nhiều binh lính Hạ quốc không đợi khai chiến đã quý xuống xin hàng, mắt mờ như thế thì chiến đấu sao, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt*.

*Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt : kẻ hiểu rõ thời thế mới là người giỏi.

Một trận thắng vẻ vang, Long Tam dẫn theo Phụng Ninh, Hàn Tiểu cưỡi ngựa ra khỏi Thanh Sơn cốc theo đường lớn, liền ngang chạy qua hàng loạt binh sĩ Hạ quốc không một mảnh vũ khí đang quý gối xin hàng. Tướng sĩ Mục gia quân lớn tiếng hô vang: “Không giết kẻ hàng, không muốn mù lòa cả đời thì mau buông vũ khí...”.

Hàn Tiểu ôm chặt thắt lưng Phụng Ninh, ngựa phi rất nhanh, lòng nàng đang hướng về Hạ quốc, tuy mệt mỏi nhưng tâm tình thật tốt, nàng đã làm được, nàng đã tranh thủ được thời gian, chế ra loại độc gây tổn thương thấp nhất. Nàng sắp gặp được chủ tử mà mình ngày nhớ đêm mong.

Chương 70: Gặp lại bất ngờ

Trên đường đi Long Tam giải thích tình hình với Hàn Tiểu, thì ra Nhiếp Thừa Nham thật sự đã gặp Tạ Cảnh Vân ở Hạ quốc. Tạ Cảnh Vân nói rằng năm đó gặp nạn khi đi qua Hạ quốc, lại được thần y cứu giúp rồi đưa về nhà. Lúc ấy Tạ gia đã rất sợ hãi, lo chọc phải ác nhân, vì vậy nhân lúc Tạ Cảnh Vân bệnh nặng bất tỉnh nhân sự, làm một mộ phần giả, cúng bái hành lễ, bán hết gia sản, rồi đi tới Hạ quốc xa xôi này an thân. Còn Tạ Cảnh Vân cho rằng Nhiếp Thừa Nham đã chết, cho nên sau khi bình phục lại vẫn ở lại Hạ quốc.

Nàng kể chuyện xưa cũng hợp tình hợp lý, lúc gặp nhau thì sững sờ, đau lòng rất chân thật, nhưng Long Tam cảm thấy sự tình có chút quái dị, hẳn tin rằng Nhiếp Thừa Nham cũng phát hiện có điều không ổn, nhưng hỏi gì tên kia cũng không chịu nói, cũng không rõ có chủ ý gì. Điều này làm Long Tam rất lo lắng, hẳn khuyên răn hết lời cũng vô dụng nên sốt ruột vội đi tìm Hàn Tiểu.

Tuy Long Tam cho rằng khả năng Nhiếp Thừa Nham bị trúng kế là rất thấp, nhưng tên này tâm tư thật khó đoán. Tạ Cảnh Vân là nữ nhân đầu tiên làm

hắn động tâm, lúc trước nàng bị hạ độc mà chết, Nhiếp Thừa Nham vẫn luôn áy náy trong lòng, cho rằng mình đã hại nàng, thế nên lúc vô tình gặp lại ở Hạ quốc, nếu nói Nhiếp Thừa Nham không xao động sợ chẳng ai tin. Đương nhiên Long Tam không nói những lời này để kích động Hàn Tiếu, hắn tin rằng bất luận chân tướng sự việc như thế nào, Nhiếp Thừa Nham có bị mê muội hay không, chỉ cần Hàn Tiếu xuất hiện liền có thể làm hắn tỉnh ngộ.

Hàn Tiếu từ lúc nghe công chúa Như Ý nói Tạ Cảnh Vân chết sống lại thì đã có chuẩn bị tâm lý. Nàng chỉ lơ mơ đoán Nhiếp Thừa Nham đã gặp gỡ được người tình cũ, nhưng nay nghe Long Tam khẳng định chuyện này, nàng vẫn thấy ngực nhói lên, chỉ đành cố gắng an ủi bản thân. Nàng đã tính toán đến những tình huống xấu nhất, luôn tưởng tượng ra rất nhiều cảnh gặp mặt, tưởng tượng về mặt của Nhiếp Thừa Nham khi nhìn thấy nàng, nhưng nàng tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới, tình cảnh lúc gặp mặt sẽ lại thế này.

Nàng cùng bọn Long Tam hành tẩu lúc nhanh lúc chậm, cái trang rồi đi đường vòng, qua nhiều trắc trở, cuối cùng cũng tới chỗ Nhiếp Thừa Nham dừng chân. Hoắc Khởi Dương nhìn thấy nàng, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng đưa nàng đến phòng Nhiếp Thừa Nham. Hàn Tiếu cũng không biết sao, chẳng báo một tiếng đã ra sức đẩy cửa. Nàng nhìn thấy một nữ tử vừa cho Nhiếp Thừa Nham uống nước xong, đang định đặt cái chén lên bàn thì lại bị vấp phải xe lăn, ngã nhào vào lòng Nhiếp Thừa Nham. Nhiếp Thừa Nham giơ tay lên, định vỗ nhẹ lưng cô nương kia trấn an, bỗng nghe thấy tiếng mở cửa thì nhủ mảy, cánh tay dừng lại giữa khoảng không, vốn muốn khiển trách nhưng cuối cùng lại ngớ ra. Hắn ngây ngốc nhìn Hàn Tiếu đang đi vào, trong mắt không biết là kinh giận hay xấu hổ, nhưng Hàn Tiếu rất chắc chắn, ánh mắt kia không có vẻ vui mừng.

Một người đứng ở cửa, một người ngồi trong phòng, hai người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, cửu biệt trùng phùng*, vậy mà không ai nói gì.

*Cửu biệt trùng phùng: xa cách lâu ngày mới gặp lại.

Người phá vỡ sự im lặng lại là nữ tử đang nằm trong lòng Nhiếp Thừa Nham, giọng nói của nàng êm ái nhẹ nhàng, ôn nhu dễ nghe, nàng ta hỏi Hàn Tiếu: “Cô là ai?”.

Trước đó đầu óc Hàn Tiếu vẫn trống rỗng, nghe thấy câu hỏi đó vành mắt liền nóng lên, mũi cay cay. Nữ tử này chính là Tạ Cảnh Vân, nhìn kỹ nàng ta quả thật là xúc động lòng người, yếu điệu điểm lệ làm người khác có cảm giác muốn che chở. Nàng ta hỏi nàng là ai? Hàn Tiếu không đáp, nàng nên trả lời ra sao? Nàng nhìn về phía Nhiếp Thừa Nham, như dùng ánh mắt hỏi han.

Tạ Cảnh Vân cũng nhìn về phía Nhiếp Thừa Nham, Nhiếp Thừa Nham nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, đáp: “Nàng là...”. Hắn còn chưa dứt lời, Hàn Tiếu đã ngắt lời, nói lớn: “Nô tỳ Hàn Tiếu!”. Nàng bỗng thấy sợ, sợ phải nghe thấy đáp án từ miệng Nhiếp Thừa Nham.

Nô tỳ Hàn Tiếu, e rằng đó là câu trả lời chính xác nhất. Bốn chữ này vừa nói ra, trong phòng trở lại yên lặng đáng sợ, Nhiếp Thừa Nham đen mặt không nói lời nào, Hàn Tiếu cúi thấp đầu không nhìn hắn, Tạ Cảnh Vân lúng túng đứng thẳng dậy, tựa như cũng cảm thấy có chút bất tiện. Bỗng Phượng Ninh ở phía sau Hàn Tiếu nhảy ra, vừa kéo tay Hàn Tiếu đi vào phòng, vừa cười với Long Tam, nói: “Long Tam, chàng xem, đây có phải là bất gian tại ghé không?”.

Long Tam ra sức ho khan hai tiếng, nha đầu chết tiệt này, không thể im miệng sao. Hàn Tiếu bị Phượng Ninh quấy nhiễu thì lên tinh thần, nàng đi đến cạnh bàn, cúi đầu khẽ nói: “Chủ tử, nô tỳ tới rồi”. Thanh âm nàng có vị chua chát, chợt phát hiện thì ra đã rất lâu rồi không còn xưng nô tỳ trước mặt Nhiếp Thừa Nham.

Nhiếp Thừa Nham “ừm” một tiếng, thấy nàng vẫn cúi đầu chăm chăm nhìn bình trà, không khỏi chột dạ ngồi thẳng dậy. Thân thể của hắn không thích hợp để uống trà, chuyện này nàng luôn quản hắn rất nghiêm, bây giờ lại bị nàng phát hiện hắn uống trà, không biết nàng nghĩ thế nào. Nhưng Hàn Tiếu không cần nhằn trách cứ hắn như mọi ngày, nàng chỉ cầm chén sạch trên khay, rót cho Phượng Ninh, Long Tam mỗi người một chén: “Long Tam gia, Phượng Phượng, mời dùng trà”.

Nhiếp Thừa Nham âm thầm ghi hận trong lòng, nàng vậy mà không để ý tới hắn, lại đi hầu hạ người ngoài uống trà. Phượng Ninh mỉm cười, uống một ngụm hết chén trà, sau đó nói: “Trà ngon, có phải bên trong cho thêm Lục Tuyết?”. Lời này của nàng vừa nói ra, vẻ mặt của Tạ Cảnh Vân và Nhiếp Thừa Nham liền trở nên khó coi, còn Long Tam trà cũng không uống, chỉ biết ho khan.

Đầu óc Hàn Tiếu bốc nóng lên, liền trả lời: “Không phải sợ, có là Lục Tuyết thì ta cũng có thể chữa cho người”. Nàng cùng với Phượng Ninh kẻ xướng người họa, sắc mặt Tạ Cảnh Vân trắng bệch, áp sát Nhiếp Thừa Nham, liếc hắn một cái như muốn nhờ giúp đỡ. Nhiếp Thừa Nham trùng mắt với Hàn Tiếu, nhìn không ra trong lòng nàng đang nghĩ gì. Long Tam cũng không ho khan nữa, dứt khoát che tai giả điếc. Chỉ có Phượng Ninh vẫn tỏ ra bình thường, vỗ vỗ ngực, phối hợp với Hàn Tiếu, nói: “Vậy thì được rồi, ta thấy rất an tâm”.

“Long Tam phu nhân vẫn đầy sức sống nhỉ!”. Nhiếp Thừa Nham rót cuộc đã mở miệng, thanh âm vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc.

Phượng Ninh một chút cũng không sợ, nàng nghịch cái chén trà trong tay, nói: “Người không hiểu rồi, Nhiếp thành chủ. Người và Long Tam đều không phải là thường dân, người đâu biết nỗi khổ cực của thường dân, nếu chúng ta thiếu sức sống sao có thể chịu nổi”. Lời nói của Phượng Ninh rõ ràng có ẩn ý, Nhiếp Thừa Nham liếc mắt sang Hàn Tiếu, vẻ mặt nàng vẫn không có biểu hiện gì làm hắn vô cùng tức tối.

Phượng Ninh lại nói tiếp: “Nhiếp thành chủ, ta đói bụng rồi, cả đoạn đường ta và Hàn Tiếu chưa ăn một bữa cơm nào, người có lòng thì cho chúng ta một bữa đi”. Nàng vừa tỏ ra thương tâm, vừa đem Hàn Tiếu biến thành đồng minh, làm Nhiếp Thừa Nham nổi giận, khuôn mặt trắng bệch liếc sang Hàn Tiếu, kim nén con giận, phản phó nhanh chóng dọn cơm. Tạ Cảnh Vân thấy thế cũng bày ra vẻ mặt vui vẻ, cùng mọi người dọn cơm, nhưng Phượng Ninh xem nàng như không tồn tại, không nói với nàng câu nào.

Bữa cơm này ăn rất lâu, dạ dày Phượng Ninh giống như không thể thỏa mãn. Nàng ăn được một lúc lại đòi thêm cơm, một lúc sau lại thêm thức ăn, nhai kỹ nuốt chậm. Nàng ăn lâu thật lâu, bữa cơm ăn đến tận tối muộn, cả bàn chỉ còn mình nàng vẫn động đũa. Cuối cùng dường như nàng không ăn được nữa, quay sang hỏi Tạ Cảnh Vân vẫn đang ngồi yên bên cạnh: “Người vẫn còn ở đây sao?”.

Tạ Cảnh Vân “a” một tiếng, vội vàng nhìn sang Nhiếp Thừa Nham, thế nhưng Nhiếp Thừa Nham lại thản nhiên gọi Hoắc Khởi Dương: “Tiền Vân nhi trở về”. Hoắc Khởi Dương thừa vắng rồi đứng chờ bên cạnh, Tạ Cảnh Vân cắn cắn môi, khẽ nói tạm biệt.

Hàn Tiểu cúi đầu không nói lời nào, Long Tam cũng nhìn đi nơi khác không nói gì. Mới vừa rồi hắn nhìn sang chỗ Tạ Cảnh Vân mấy lần đã bị Phượng Ninh trừng mắt, giờ hắn rất thức thời, giả cầm giả điếu giả mù. Chỉ có Phượng Ninh cười tạm biệt với Tạ Cảnh Vân: “Đi thông thả nha”.

Tạ Cảnh Vân lại liếc mắt nhìn Nhiếp Thừa Nham, cúi đầu chuẩn bị đi, bỗng nhiên Nhiếp Thừa Nham gọi nàng lại nói: “Vân nhi, những gì ta nói với nàng, nàng hãy suy nghĩ thật kỹ”. Tạ Cảnh Vân cắn môi, gật đầu đồng ý, cuối cùng rời đi.

Khi thân ảnh Tạ Cảnh Vân vừa khuất nơi cửa viện, khuôn mặt tươi cười của Phượng Ninh liền xịu xuống, nàng đến sát bên cạnh Hàn Tiểu, một môi kéo nàng: “Tiểu Tiểu, chúng ta cũng đi ngủ đi, thật mệt quá”. Nàng vừa định kéo Hàn Tiểu đi, hai nam nhân cùng đồng thời ra tay, mỗi người kéo một người.

Nhiếp Thừa Nham cắn chặt môi không nói lời nào, giữ chặt cổ tay của Hàn Tiểu không buông, Long Tam nắm cánh tay của Phượng Ninh, kéo đến bên cạnh mình dỗ dành: “Phượng nhi ngoan, chúng ta về phòng thôi”.

Hắn vừa động đến cánh tay Phượng Ninh, Phượng Ninh liền chau mày kêu đau, Long Tam tìm đau nói, chợt nhớ trên cánh tay trái của nàng lúc trước có chỗ bị thương, sợ đã động đến vết thương, bèn nhanh chóng thả ra. Hắn vừa buông lỏng tay, Phượng Ninh liền cầm chiếc đĩa trên bàn phóng tới Nhiếp Thừa Nham, Nhiếp Thừa Nham buông Hàn Tiểu, phát tay hất chiếc đĩa ra, ngay lúc ấy Phượng Ninh kéo Hàn Tiểu chạy đi.

Long Tam ghen hống trợn mắt nhìn thê tử mình cướp Hàn Tiểu đi, quả nhiên vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Nhiếp Thừa Nham đang nhìn hắn chằm chằm. Long Tam thở dài, khoát tay ngăn hắn lại: “Người là giận ta, hay giận Phượng nhi nhà ta?”.

“Hai người các người quả nhiên thật tốt!”. Nhiếp Thừa Nham cá giận nghiêng răng nói, một người không nói không rằng đưa Hàn Tiểu đến, làm hắn không kịp chuẩn bị, để cho Tạ Cảnh Vân và Hàn Tiểu giáp mặt nhau, một người đùa giỡn bắt náo cướp người của hắn đi, đúng lúc quan trọng hắn cần nói chuyện nghiêm túc với Hàn Tiểu thì lại bị nha đầu điên rồ kia quấy phá.

“Xin nhận lời khen”. Long Tam làm bộ ôm quyền, ngồi xuống rót trà uống, rót một ly lại tiện thể rót thêm cho Nhiếp Thừa Nham một ly, Nhiếp Thừa Nham trừng mắt nhìn ly trà, đẩy ra: “Ta không thể uống”.

“Hừ”. Long Tam tức giận, cầm lấy chén trà kia uống, nói: “Nàng kia tới đây, người liền không ra gì. Tính tình của người, thật làm cho người khác tức chết, hỏi cái gì người cũng không nói, ta không đi mời cứu tinh đến thì còn có biện pháp gì?”.

“Ta đương nhiên tự có tính toán, người đưa Hàn Tiểu đến đây, không phải là đưa nàng đến chỗ nguy hiểm sao”.

“Nếu không đến đây, nàng lại chạy ra chiến trường, cũng nguy hiểm như thế. Hơn nữa, nếu người có làm chuyện gì hồ đồ thì lại càng nguy hiểm. Chi bằng hợp lại một chỗ, người yên tâm, nàng cũng yên tâm, chẳng phải rất tốt sao”.

“Ta bây giờ không có yên tâm”. Nhiếp Thừa Nham đen mặt.

“Đáng đời”. Long Tam một chút cũng không đồng tình với hắn. Hai người người nhìn ta, ta nhìn người hồi lâu, cuối cùng Long Tam hỏi: “Rốt cuộc người định thế nào?”.

Nhiếp Thừa Nham quay đầu nhìn hướng Phượng Ninh kéo Hàn Tiểu rời đi, chau mày đáp: “Ta bảo Vân nhi đưa ta đi gặp thần y đã cứu nàng, lão đầu nhà ta rất tích, có thể có liên quan đến vị thần y kia”.

Long Tam xoay xoay cái chén, động tác này có phần giống với Phượng Ninh, hắn nói: “Chuyện này không đơn giản, A Nham, tuy người không muốn nghe nhưng ta vẫn phải nói, câu chuyện của Tạ Cảnh Vân tuy trôi chảy chặt chẽ, nhưng sự tình quá mức kì lạ, thật rất giống như một âm mưu”.

“Vân nhi không có âm mưu”. Nhiếp Thừa Nham khẳng định, chắc chắn đến mức làm Long Tam phải nhú mày. Hắn nhìn vẻ mặt của Nhiếp Thừa Nham, suy đi nghĩ lại, bỗng nhiên hiểu ra: “Ý người là...”. Nhiếp Thừa Nham gật đầu: “Là người khác có âm mưu, ta sẽ tìm ra, người đừng lo, ta không ngốc”.

Long Tam thở phào một hơi, một môi dựa vào ghế: “Vậy mà người không nói sớm”.

“Ta cũng phải chờ đến hôm qua mới có thể xác định chắc chắn”.

“Tính ra, dù sao ta cũng không làm chuyện vô ích. Hai nha đầu kia thực to gan, nếu ta không chạy tới kịp lúc, chỉ sợ Tử Minh và Phượng Ninh đã phải bỏ mạng ở Thanh Sơn cốc. Nói tới đây, hình như ta vẫn chưa kịp tính sổ với thê tử nhà ta”. Hắn sờ sờ cằm, không để ý tới Nhiếp Thừa Nham nữa, lầm bầm “Không được, nàng ấy không thể không quản, càng chạy loạn càng nguy hiểm, ngày sau gặp chuyện gì thì hỏng bét...”.

Nhiếp Thừa Nham cũng xanh mặt: “Lại dám chạy đến Thanh Sơn cốc, lần trước bảo Xích Thủ đưa thư, tại sao không thấy nhắc đến chuyện này?”. Hạ Tử Minh theo hắn làm việc, tất sẽ không giấu diếm, nhất định là thư bị người ta chặn lại lấy mắt, hắn nhìn một lúc lâu, lại lấy đoạn giáo huấn mười sáu chữ kia ra xem. Nhiếp Thừa Nham càng nghĩ càng giận, quay đầu nói: “Gọi Tử Minh đến gặp ta”.

Lúc hai nam nhân kia buồn phiền thì tâm tình của hai nữ nhân cũng chẳng mấy dễ chịu. Hàn Tiểu bị Phượng Ninh kéo vào trong nhà, cuối cùng không tìm được ôm lấy nàng mà khóc. Bản thân nàng từ lúc Nhiếp Thừa Nham ra đi đã không có ngày nào thoải mái, nay chạy từ Yên Hồn quan đến Thanh Sơn cốc bốn ba thật vất vả, tâm tư sức lực đều hao tổn, vậy mà lo lắng tìm tới đây lại phải chứng kiến cảnh Tạ Cảnh Vân và Nhiếp Thừa Nham thân mật với nhau. Hàn Tiểu dường như suy sụp, không nén được đau lòng, khóc như đứt từng khúc ruột.

Phượng Ninh cũng cảm giận, phần nộ, khổ sở thay cho Hàn Tiểu, nàng không biết Tạ Cảnh Vân, cũng không rõ tình cảm của Nhiếp Thừa Nham với nữ nhân này trước kia ra sao, nhưng Hàn Tiểu là bằng hữu của Phượng Ninh, không cần biết trước đây hai người kia là như thế nào, bây giờ ức hiếp bằng hữu của nàng, nàng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Tiểu Tiểu, đừng khóc, còn có ta ở đây, nếu hần muốn hưởng tề nhân chi phúc*, chúng ta nhất định không tha cho hần”.

*Tề nhân chi phúc: cuộc sống giàu sang, phú quý, có nhiều thê thiếp.

Hàn Tiểu vừa lau nước mắt vừa lắc đầu, Phượng Ninh kinh ngạc: “Chẳng lẽ ngươi bằng lòng thuận theo ý hần?”.

“Không phải vậy, ta biết chủ tử không phải là người tham tình, nhưng nhìn cảnh bọn họ bên nhau, ta thấy thật khổ sở”.

Phượng Ninh ngồi cạnh nàng an ủi: “Đau lòng thì khóc lớn một trận, khóc xong sẽ thấy dễ chịu hơn”.

Hàn Tiểu hoang mang trong lòng, không nhìn được hỏi: “Phượng Phượng, nếu đúng như Tạ Cảnh Vân kia nói, lúc đó nàng ta và chủ tử phải xa nhau là do nhầm lẫn, nay bọn họ lại quay về bên nhau, bây giờ ta phải làm sao?”.

“Làm sao bây giờ?”. Phượng Ninh vung tay một cái: “Ngươi muốn cái gì liền làm cái ấy. Nếu như ngươi vẫn còn thích hần thì phải cố hết sức giữ lấy hần, nếu ngươi thấy hần đáng ghét hay căn bản hần không đáng để ngươi thích thì đá hần đi, tìm một người tốt hơn”.

Dáng vẻ của Phượng Ninh chọc cho Hàn Tiểu muốn cười, nhưng lại cười không nổi, nàng chun mũi: “Nào có dễ như vậy, nếu như vừa thích lại vừa không thích, không muốn ở lại nhưng lại luyến tiếc không muốn rời đi, vậy thì làm sao?”. Phượng Ninh nghe những lời này cũng cảm thấy buồn phiền, loại cảm giác rắc rối này, nàng làm sao có thể hiểu rõ được?

Hai cô nương lần lượt nói chuyện một lúc lâu, Hàn Tiểu thoải mái khóc xong, tâm tình cũng đã trút hết, bỗng thấy mệt mỏi ghé gối, đầu đau buốt, vừa ngả người xuống liền ngủ. Phượng Ninh cả buổi tối vì muốn giữ thể diện cho Hàn Tiểu, không muốn để nàng bị lung tung lúc Nhiếp Thừa Nham và Tạ Cảnh Vân ở cạnh nhau, nên đã ăn một bụng thức ăn. Đêm đã khuya, dạ dày nàng bắt đầu đau. Nàng ngồi thẳng người dậy hít thở, nhưng càng lúc càng thấy đau, cuối cùng không chịu được nữa bò dậy khoác thêm xiêm y.

Mở cửa ra lại thấy Long Tam đang đứng canh trước cửa phòng, Phượng Ninh thân thể không khỏe, thấy tướng công liền không kiềm chế được mà trở nên yếu ớt, đưa cánh tay về phía hần kêu: “Long Tam, dạ dày ta đau”.

Nhiếp Thừa Nham buộc Long Tam mang người nhà của hần đi, để hần và Hàn Tiểu có thể ở cùng nhau. Trong lòng Long Tam không phục, nếu không phải tại hai người kia có mẫu thuẫn, hần và Phượng Ninh cũng không tới mức phải ở hai nơi thế này. Bọn họ đã lâu không thân mật, hần cũng muốn tìm thê tử, quay về phòng vui vẻ. Hần đứng ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh, dường như hai nha đầu này đã ngủ. Chính vào lúc hần đang phiền muộn, nghĩ nên giải quyết chuyện do kẻ căn quấy nhà hần gây ra thế nào thì Phượng Ninh mở cửa.

Vừa thấy sắc mặt không còn sức sống, trắng bệch ra của nàng, hần liền cảm thấy đau lòng, bước qua ôm lấy nàng: “Bữa tối ăn quá nhiều? Ai bảo nàng ăn như quỷ đói đầu thai, đáng đời”.

Phượng Ninh đau đến không còn chút sức lực nào, không để ý đến lời nói hung dữ của hần, làm nũng: “Đau lắm, buồn nôn”.

Long Tam nôn nóng liền bế thốc nàng lên, vừa đi vừa nói lầm bầm “Trong bao quần áo của nàng hần là còn thuốc chữa đau dạ dày, quay về phòng nào. Để xem sau này nàng còn dám tham ăn nữa không? Mèo tham ăn, chỉ biết ăn là giỏi, người không biết còn tưởng tượng công nàng ngày thường không cho nàng ăn cơm...”.

Hai người đi xa rồi, Nhiếp Thừa Nham liền đi ra từ chỗ tối, một mình vào phòng, xoay người cài cửa lại. Trong phòng không đốt đèn, may mà cửa sổ phía sau vẫn mở, ánh trăng chiếu vào, có thể thấy rõ bài trí trong phòng. Xe lăn của Nhiếp Thừa Nham di chuyển bất tiện, va phải một góc chân bàn, hần nhìn không được khẽ nhăn vài câu.

Trước kia bất kể Hàn Tiểu đi đến đâu, việc đầu tiên là nàng đem cái bàn trong phòng dẹp sang bên, chừa đường cho xe lăn của hần, hôm nay nàng lại không để ý đến, hiển nhiên là không định cho hần vào phòng. Nhiếp Thừa Nham nghĩ, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Hần đẩy xe lăn đến bên giường, nghĩ có rất nhiều điều muốn giáo huấn nàng, nhưng vừa nhìn thấy nàng cau mày, trán nhăn tít lại ngủ rất bất an, hần bỗng thấy lòng mềm nhũn, suy nghĩ rối tung.

Hần rất nhớ nàng, mặc dù nàng tối không đứng lúc, nhưng khi có nàng ở bên, hần cảm thấy thực yên lòng. Hần dùng tay gạt nhẹ sợi tóc vương trên má nàng, dịu dàng nói: “Nàng lại suy nghĩ lung tung phải không?”.

Hàn Tiểu ngủ rất sâu, không có phản ứng, hần nghiêng người hôn nhẹ lên mi tâm* đang nhíu lại của nàng: “Bảo nàng nhất định phải ở lại Cố Sa thành đợi ta, nàng lại không nghe lời”. Hàn Tiểu vẫn không động dậy, Nhiếp Thừa Nham vuốt nhẹ môi nàng, nhìn không được khẽ nắm lấy cằm nàng hôn lên môi. Nàng vẫn không tỉnh lại, Nhiếp Thừa Nham nhẹ nhàng tách đôi môi nàng, đưa đầu lưỡi vào vuốt ve, lại ôm nàng chặt hơn, hôn thật sâu.

*Mi tâm: khoảng cách giữa hai lông mày

Nhiếp Thừa Nham giống như hải tử lén làm chuyện xấu, trong lòng vừa hưng phấn vừa khản trương. Nàng nhẹ hừ một tiếng, âm thanh yếu ớt càng làm hần sung sướng bội phần. Hần rõ ràng định đến để tính sổ, nhưng nào kịp nói gì đã bị nàng thu phục. Nàng ngay cả ngón tay cũng không động dậy, mắt cũng chưa mở ra liếc hần một cái, vậy mà tìm hần vẫn đập thình thịch, nàng lại còn có thể ngủ say như thế...

Nhiếp Thừa Nham giật mình, rốt cuộc phát hiện có chỗ không ổn. Đầu lưỡi của nàng rất nóng, lại ngủ như chết, sau khi vào phòng hắt gây ra nhiều tiếng động như vậy, thậm chí còn ôm hôn nàng mà nàng vẫn ngủ. Hân buông nàng ra, dưới ánh trăng xem xét thật kỹ, sờ sờ trán, bắt mạch cho nàng, sau đó bực bội quát to: “Hàn Tiểu”.

Nàng lên cơn sốt, ngã bệnh rồi.

Được lắm, hân còn chưa bắt đầu giáo huấn nàng, nàng đã tỏ ra khó chịu với hân, không cho hân thấy khuôn mặt vui vẻ, cũng chẳng thèm nói với hân lời nào, còn dám bị bệnh làm hân đau lòng.

Nhiếp Thừa Nham bị chọc giận, nàng từ lúc sinh ra đã khắc hân hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Chương 71: Tình duyên trắc trở

Hàn Tiểu rất hiếm khi ốm. Hồi đó công Hàn Nhạc trèo đèo lội suối cầu y, bữa no bữa đói, trên đường lúc nắng như thiêu, khi lạnh như cắt, hai chân dầm nước, nàng vẫn không ngã bệnh. Những năm qua ở bên Nhiếp Thừa Nham, dù nàng có phải vất vả chăm sóc hân, lại thức khuya lo học y, nàng cũng vẫn khỏe mạnh như thường. Lần này lâm bệnh, có vẻ như để bù cho nhiều năm trước.

Qua nửa đêm nàng sốt cao, mặt đỏ phừng phừng, người nóng bỏng tay mơ mơ màng màng không tỉnh. Nhiếp Thừa Nham thường ngày quen nhìn Hàn Tiểu khỏe mạnh hoạt bát, giờ thấy nàng bị bệnh nặng như vậy không khỏi cảm thấy lo lắng. Hân đưa nàng về phòng mình rồi sai người hầu đi sắc thuốc. Nàng mãi vẫn không chịu tỉnh, một muỗng thuốc nhỏ vừa trôi qua cổ họng đã bị sặc dữ dội. Nhiếp Thừa Nham đau lòng, bèn chậm rãi dùng miệng mớm từng ngụm cho nàng. Kết quả một bát thuốc vừa uống xong lại bị nôn ra hết. Hân không hề tức giận, sai người tiếp tục đi sắc thuốc. Giảng co đến ba bát thuốc mới tạm xong. Mớm thuốc như vậy, Nhiếp Thừa Nham cảm thấy mình còn uống nhiều hơn cả nàng.

Uống thuốc xong thì trời cũng vừa sáng, Hàn Tiểu vẫn chưa tỉnh, Nhiếp Thừa Nham để nàng nghỉ ngơi thêm chút nữa. Hân thấy nàng chưa hạ sốt liền cời y phục của nàng để châm cứu. Hân dùng xe lăn không tiện đành leo lên giường, ngồi bên người nàng. Châm hạ xuống làm nàng đang mơ màng bỗng liên cử động, định trở mình, Nhiếp Thừa Nham đành phải đè mạnh nàng xuống. Hàn Tiểu bắt đầu khóc, tuy mắt vẫn nhắm nhưng nước mắt chảy lã chã không ngừng. Nhiếp Thừa Nham tay đang châm cứu, đành nghiêng người, đem trán ghì xuống trán nàng, nhẹ giọng dỗ dành. Nàng vẫn khóc không ngừng nghỉ, hân liên tục hôn vào má nàng dỗ cho nàng ngoan, dịu đi một chút.

Châm cứu xong, Hàn Tiểu mệt quá thiếp đi, Nhiếp Thừa Nham cả đêm vất vả mồ hôi đầy người. Hân thu dọn xong kim châm, định xuống giường đi lấy khăn nóng lau mặt cho nàng. Hân đưa tay với lấy xe lăn, chống cả người lên đó. Nào ngờ xe bị trượt một cái, Nhiếp Thừa Nham không bám được, bộp một tiếng, ngã mạnh xuống sàn.

Hân đau đón hít mạnh một hơi, nhìn Hàn Tiểu mặt đầy nước mắt đang rúc người trong chăn, đáng vẻ đáng thương nhắm nghiền hai mắt. Nhiếp Thừa Nham khẽ cắn răng, quả nhiên nàng sinh ra để khắc hân. Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hoắc Khởi Dương khẽ giọng gọi: “Chủ tử?”.

“Không sao!”, Nhiếp Thừa Nham không muốn cho người khác thấy đáng vẻ chật vật của mình. Ngoài cửa đã yên lặng, hân quay đầu tìm xe lăn, cú ngã ban nãy đã đẩy xe ra khá xa, hân chống người bò mấy bước, cuối cùng gắng gượng tự mình ngồi lên. Hân đẩy xe lăn tới góc phòng, ở đó có bình nước nóng đang đặt trên một bếp lò nhỏ, hân đập nước, vắt chiếc khăn rồi quay xe, nhưng lại bị đập vào cái tủ thấp bên cạnh, đồ đạc trên tủ đều rơi loảng xoảng xuống đất.

Bên ngoài Hoắc Khởi Dương lại gõ cửa: “Chủ tử?”

“Không sao!”. Lần này Nhiếp Thừa Nham không kiềm chế được, hét to: “Mặc kệ ta!”. Ngoài cửa lại trở nên yên tĩnh, Nhiếp Thừa Nham nổi giận dùng đầu xe lăn đến bên giường, nhào người ra, vừa lau mặt cho Hàn Tiểu vừa dừ tợn nói: “Đợi nàng khỏi bệnh, xem ta sẽ xử lý nàng thế nào”. Miệng thì nói lời hung dữ nhưng tay vẫn nhẹ nhàng sợ quấy nhiễu nàng.

Hàn Tiểu không có phản ứng gì, mi tâm nàng vẫn nhũn chặt, khuôn mặt tiêu tụy. Nhiếp Thừa Nham vuốt ve trán nàng, thở dài một hơi, không nhìn được hôn nhẹ lên khuôn mặt ấy, dịu dàng nói: “Nàng mau khỏe lại đi”.

Bên ngoài cửa Hoắc Khởi Dương cũng đang thở dài, vị chủ tử này di chuyển không tiện mà còn muốn tự mình chăm sóc Hàn cô nương. Hân nghe thấy tiếng “bình bình bộp bộp” trong phòng biết ngay là làm chuyện phiền toái, nhưng mấy người bọn hân đều là đại nam nhân, muốn đến gần Hàn cô nương thì chắc chủ tử trăm ngàn lần không muốn, vẫn là nên đi tìm cứu binh thì hơn.

Hoắc Khởi Dương đi tìm Long Tam, Long Tam là mẹ đến nửa ngày mới mở cửa, trông thấy Hoắc Khởi Dương liền nói ngay: “May quá người tới rồi, giúp ta mời Hàn cô nương tới một chuyến, Phụng nhi không được khỏe”.

Hoắc Khởi Dương ngó ra, xem ra cứu binh này không dùng được rồi. Hân kể chuyện Hàn Tiểu bị bệnh, Nhiếp Thừa Nham cố chấp, Long Tam chỉ

phán một câu: “Đừng để ý tới hấn, đáng đời”, rõ ràng không có chút thông cảm nào.

Hoặc Khởi Dương cũng đành bó tay, ỉu xiu quay về. Long Tam đóng cửa quay vào phòng, Phụng Ninh đem qua nồn hai trận, giờ cũng nằm yếu ớt trên giường. Long Tam lại bón cho nàng ít nước ấm, kể chuyện hồi nãy cho nàng nghe. Phụng Ninh nhăn mũi: “Y thuật của Nhiếp thành chủ có ổn không? Đừng để hấn làm Tiểu Tiểu bệnh thêm”.

Long Tam bị nàng chọc cười, ôm nàng vào lòng: “Nàng không cần lo lắng, người ta y thuật giỏi lắm đó”.

Phụng Ninh vẫn rất lo lắng, nói: “Long Tam, ta nghi ngại một chút là được rồi, chàng đừng nhờ Nhiếp thành chủ chữa bệnh cho ta, nhờ đâu hấn bụng dạ hẹp hòi nhân cơ hội này chình ta thì sao.”

“Nàng không cần lo, đúng là hấn bụng dạ hẹp hòi, nhưng bệnh của nàng đâu có nghiêm trọng, có cần cứu mạng đâu, xin hấn chưa chắc hấn đã chữa cho nàng”.

“Vậy thì tốt rồi”. Phụng Ninh hài lòng, ôm Long Tam nhắm hai mắt lại: “Ta không sao, ngủ thêm tí nữa là khỏe, chàng bảo bọn họ nấu cho ta nôi cháo thịt, phải ninh nhuyễn, tỉnh dậy ta sẽ ăn”.

“Vẫn còn nhớ tới ăn?”, Long Tam thật bội phục nàng.

Phụng Ninh không mở mắt: “Đau dạ dày cần ăn thường xuyên mà, đói lại càng đau. Ta không ăn cái khác, cho chút cháo là được”.

“Nương tử à”. Long Tam thở dài: “Tiểu Tiểu người ta bệnh mệt, còn nàng là bệnh ăn, nàng xấu hổ hay là không đây?”.

“Không xấu hổ”. Phụng Ninh hùng hồn nói: “Đừng nói nữa, không được làm phiền ta, ta nghỉ một lát, tỉnh dưỡng tinh thần rồi còn phải giúp Tiểu Tiểu đánh kẻ xấu”.

Kẻ xấu? Long Tam cười khỏ, những việc mất mặt bọn họ không dám làm, thì Phụng Ninh thật sự lại chẳng ngán. Hấn cúi đầu nhìn, thấy nàng đã nhắm mắt chuẩn bị ngủ, liền chỉnh lại tư thế để nàng nằm thoải mái trong lòng mình. Đợi sau khi giải quyết xong chuyện phiền phức của Nhiếp Thừa Nham là tới lúc giải quyết việc của chính mình.

Phụng Ninh nói là làm, ngủ một mạch tới chiều, lúc tỉnh dậy húp bát cháo xong tinh thần liền tốt hẳn. Nàng lác lác tay Long Tam đòi đến chỗ Nhiếp Thừa Nham để thăm Hàn Tiểu. Hàn Tiểu vẫn chưa khỏi sốt hấn, lúc mơ lúc tỉnh, đầu óc choáng váng nặng nề, khóc lóc rầm rĩ không chịu uống thuốc, so với Hàn Tiểu ngoan ngoãn nghe lời khi xưa cứ như đã đổi thành người khác.

Nhiếp Thừa Nham ngồi bên giường cầm bát thuốc dùng mọi cách dỗ dành, Hàn Tiểu lại la hét than đau đầu, kêu thuốc đắng, nước mắt giàn giụa không chịu uống. Mấy người hầu cầm khay đứng bên, im lặng không dám can thiệp. Phụng Ninh thấy Hàn Tiểu bệnh nặng như vậy vốn định qua giúp, ai ngờ Hàn Tiểu kích động đẩy bát thuốc Nhiếp Thừa Nham đang đưa tới, Nhiếp Thừa Nham không giữ được, bị cả bát thuốc hắt lên người.

Mặt hấn vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn chỗ thuốc giầy trên người, mấy người hầu vội cúi đầu giả bộ không nhìn thấy. Phụng Ninh thấy hấn đầu tóc rối bù, người thì nhếch nhác đâu còn cái vẻ chải chuốt hào nhoáng như xưa, thế mà vẫn kiên nhẫn tiếp tục bón lại bát thuốc khác. Phụng Ninh không khách khí cười ha ha, cười xong không đợi Nhiếp Thừa Nham đuổi mà kéo Long Tam nghênh ngang đi về.

Nhiếp Thừa Nham đen mặt, tiếc là Hàn Tiểu đâu dễ mất tới, nàng khóc tới mức thở không ra hơi. Nhiếp Thừa Nham đành tạm quên đi chuyện uống thuốc, ấn huyệt vị cho nàng thuận khí tĩnh tâm, day qua day lại mãi nàng mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ. Lúc bấy giờ hấn mới dỗ dành nàng uống được ít thuốc.

Đám hạ nhân hầu hạ xong đều lui hết ra ngoài, Nhiếp Thừa Nham thay bộ quần áo sạch, đắp cho Hàn Tiểu hai cái chăn dày để xuất mồ hôi. Hàn Tiểu an ổn ngủ được một lúc bỗng nhiên lại khóc thút thít, Nhiếp Thừa Nham ngồi dựa trên giường, ôm nàng vào lòng dỗ dành.

“Cha...”, Hàn Tiểu như trút ra đau thương trong lòng, Nhiếp Thừa Nham chỉ mơ hồ nghe thấy thanh âm nàng khàn khàn, thì thào đầy ủy khuất.

“Cha nàng đã mất, nhưng nàng còn ta đây”. Nhiếp Thừa Nham chẳng còn muốn giả vờ làm cha nàng nữa, hấn rõ ràng cũng là người vô cùng thân thiết với nàng mà.

Hàn Tiểu kêu: “Cha...”, Nhiếp Thừa Nham nằm xuống, ôm chặt lấy nàng, áp sát tai nghe nàng nói. Hàn Tiểu lại gọi: “Mẹ...”, Nhiếp Thừa Nham nôi câu, tức giận nói: “Bọn họ đều không còn, nàng chỉ còn mình ta”.

“Ta đau lòng lắm...”. Giọng nói đứt đoạn của nàng làm hấn cũng cảm thấy khổ sở theo. Hấn đặt đầu nàng dựa vào bờ vai mình: “Ngoan, trong lòng ta không có Vân Nhi, ta cam đoan. Tiểu Tiểu, hai chúng ta thật giống nhau, không có Vân Nhi nào hết, chỉ có hai chúng ta. Đừng buồn nữa, nàng đã có ta đây”.

Hàn Tiểu khóc hu hu, nói: “Cha, con bị ốm rồi... Con khó chịu...” Nhiếp Thừa Nham hít thở sâu mấy cái, cố giữ bình tĩnh, nàng rốt cuộc khó chịu ở đâu? Nếu nàng là người bệnh chỉ vô cớ gây sự thì hấn cứ mặc kệ là được, nhưng Hàn Tiểu ngủ không yên, mê sảng nói năng lộn xộn không rõ ràng, chỉ mơ hồ nghe thấy mấy tiếng như “Nhạc Nhạc”. Nhiếp Thừa Nham cuối cùng cũng không nhịn được lay nàng: “Không có cha, không có mẹ, không có Nhạc Nhạc, Vân Nhi nào hết, nàng chỉ có ta, biết không?”

Chân mảy Hàn Tiểu nhú lại, khó khăn lắm mới chìm vào giấc ngủ lại bị lắc một hồi, nàng theo bản năng xoay người, co quắp lại, miệng lầm bầm: “Đáng ghét!”. Hai chữ này nghe rõ mồn một, Nhiếp Thừa Nham sùng sốt một hồi, suy chút nữa thì không nhịn được mà đánh vào mông nàng. Hấn nghiêm mặt

gùom gùom, trong khi đó nàng đã dần dần chìm vào giấc ngủ, tiếng ngáy nhẹ vang lên.

Nhiếp Thừa Nham lại ôm nàng vào lòng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chờ nàng khỏi bệnh xem ta trừng trị nàng thế nào!”.

Nhưng Nhiếp Thừa Nham nói được mà không làm được. Hai ngày sau, Hàn Tiểu hạ sốt, thần trí tỉnh táo, tinh thần trở lại nên đã chịu uống thuốc, ăn cơm, ngủ cũng ngoan ngoãn hơn, thêm vài ngày là khỏi hẳn. Nhiếp Thừa Nham đã quên sạch mấy câu dọa dẫm của mình, nhìn thấy nàng ngày càng khỏe lại tất nhiên là vui mừng không hết, nào đâu nhớ đến chuyện trừng trị hay không trừng trị. Nhưng Hàn Tiểu sau khi khỏi bệnh lại chẳng còn sinh khí như lúc trước, không chịu thân thiết với Nhiếp Thừa Nham. Khi hắn ôm nàng, cơ thể nàng liền cứng ngắc, hắn hôn nàng, nàng lại nhắm nghiền hai mắt, ban đêm ôm nàng ngủ nàng cũng sẽ len lén dịch ra. Tối lúc xuống giường đi lại được nàng liền tìm Phượng Ninh bàn chuyện chuyển đến ở cùng phòng, kết quả đương nhiên là nhận được sự phản đối kịch liệt của Long Tam.

Nhiếp Thừa Nham nghe tin ấy liền tự mình đẩy xe đi tìm người, bắt Hàn Tiểu về phòng, khóa cửa tròng mắt, cuối cùng nhớ ra kế hoạch trừng trị nàng của mình còn chưa thực hiện. Hàn Tiểu cúi đầu vờ về vạt áo không nói gì, sau lần bị bệnh này nàng gầy đi rất nhiều, gió thổi cũng bay, trông thật đáng thương.

“Nàng nói đi, rốt cuộc là nàng làm sao?”, Nhiếp Thừa Nham đợi hồi lâu cũng không thấy nàng mở miệng, đành lên giọng chất vấn.

Hàn Tiểu bình tĩnh, dứt khoát không nói gì.

“Không phải ta đã giải thích với nàng, Vân nhi không hề ảnh hưởng gì đến chúng ta rồi sao. Chuyện này ta cần thêm một chút thời gian để giải quyết, sau đó ta sẽ không gặp Vân nhi nữa, chúng ta sẽ lại như trước kia.”

“Sao có thể không gặp nàng ấy? Vậy người chàng vừa gặp là ai?”, Hàn Tiểu cuối cùng hét lên: “Ta không phải là kẻ ngốc, cũng không phải là người không hiểu chuyện, chàng muốn giải quyết thì lập tức có thể giải quyết được rồi. Ta không vui, ta trốn tránh không được sao?”. Hàn Tiểu sao có thể thoả mái, hắn năm lần bảy lượt gặp gỡ người tình cũ, chẳng lẽ nàng còn phải giả vờ như không có chuyện gì?

“Không cho nàng trốn tránh ta”. Nhiếp Thừa Nham nãy giờ kìm nén cơn giận, hiện tại cảm thấy không nhịn được nữa, đập vào thành ghế phát tiết.

Hàn Tiểu nghiêng răng không nói, hắn nói gì nàng cũng phải nghe theo chắc?

“Nàng nghe thấy chưa? Nói đi!”. Nàng không nói gì làm hắn càng tức giận. Hàn Tiểu lấy tay chùi mạnh lên đôi mắt đang bị nhòe đi. Nhiếp Thừa Nham mím chặt môi, nhìn nàng khóc, hắn phát tiết không nổi, trong lòng thấy luống cuống, đành cứng giọng quát: “Không được khóc!”. Hàn Tiểu không nói gì, nhưng nước mắt cứ thành dòng lăn chả rơi, Nhiếp Thừa Nham khế cắn răng, nàng có ý chọc tức hắn phải không? Hắn bị mắc kẹt hết lần này đến lần khác, chẳng còn cách nào với nàng.

“Nàng qua đây!”. Mệnh lệnh này của Nhiếp Thừa Nham làm Hàn Tiểu dứt khoát quay lưng không buồn nhìn lại. Đang định thi gan với hắn, bỗng bên hông bị thắt chặt, cúi đầu nhìn hóa ra là roi của Nhiếp Thừa Nham. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một lực phía sau kéo bay vọt lên. Hàn Tiểu sợ hãi hét to, rơi vào trong lòng Nhiếp Thừa Nham.

“Úc hiếp ta què chân đúng không?”. Hắn cắn vào má nàng.

“Úc hiếp ta không biết võ đúng không?”. Nàng dùng tay lau sạch mặt, trừng mắt nhìn hắn.

“Đúng, là ta ức hiếp nàng không biết võ công. Vốn đã hay làm người ta lo lắng, lại có chút bản lĩnh cứ nhấp nhóm đòi bay, may mà không biết võ”. Hắn híp mắt, thấy nàng lau đi dấu vết hắn để lại trên má, cảm thấy rất bất mãn, liền ôm chặt rồi cắn vào cổ nàng.

Nàng giãy giụa vùng vẫy nhưng làm sao chống lại được sức hắn, bị ghim chặt, cổ bị cắn đau, sợ đến mức kêu ầm lên. Nhiếp Thừa Nham bắt nạt nàng đủ rồi thì nói lóng một chút, nhìn thấy trên lông mi nàng đọng mấy giọt nước mắt trong veo cùng đáng thương, mềm lòng thở dài hôn lên đó, nhẹ giọng nói: “Đừng giận ta nữa, lời ta nói lẽ nào nàng không tin? Nàng ấy không phải là Vân nhi”.

“Thế nàng ta là ma sao?”. Hàn Tiểu ngoẹo đầu, người sống sờ sờ xuất hiện ngay trước mặt, nàng cũng tận mắt nhìn thấy hắn còn dám nói là không phải.

“Không phải ma, là người, nhưng không phải Vân nhi”. Hắn thờ dài, vuốt ve khuôn mặt Hàn Tiểu: “Vân nhi đã không còn, thực sự không còn nữa rồi”.

Hàn Tiểu nhìn vào đôi mắt hắn, kinh hoàng: “Ý chàng là nàng ta đã thay đổi? Hay là chết thật rồi?”.

“Tiểu Tiểu, tuy y thuật của ta không bằng nàng nhưng ta không thể không biết phân biệt người sống hay đã chết. Hơn nửa năm đó, khi Vân nhi ở Bách Kiều thành chữa bệnh, ta thường bắt mạch cho nàng ấy. Bây giờ mạch tượng không hoàn toàn giống nhau, cho dù tướng mạo, giọng nói đều giống, nhưng thể chất thì khác. Nàng ấy không phải Vân nhi, Tiểu Tiểu, ta không thể nhận lầm”.

Hàn Tiểu ngồi thẳng dậy: “Nàng ấy là giả mạo? Nàng ấy muốn lừa chàng sao?”

“Hôm nay rốt cuộc ta đã tra ra chân tướng, Vân nhi có một chị em sinh đôi, nhà nàng chịu sự điều khiển của Trì Nghiên Hưng. Lão đầu nhà ta đến đây liền mất tung tích, nhưng Trì Nghiên Hưng nhất định đang ở trong thành ngồi đợi ta cắn câu. Việc Vân nhi đã chết lại hồi sinh đúng là một màn kịch hay. Chỉ có điều hắn có bẫy của hắn, ta có suy tính của ta. Bây giờ ta sẽ ngồi đợi chúng lộ ra bộ mặt thật. Nàng đừng giận đối ta nữa, được không?”. Những lời này của hắn làm nàng cảm thấy áy náy, nhưng nghĩ lại không phục: “Tại chàng không nói rõ ràng với ta!”.

“Lúc ôm nàng cúi kinh, khỏi ôm rồi lại làm loạn lên, nàng bảo ta làm sao có thể nói rõ ràng cho nàng?”

Hàn Tiểu bĩu môi: “Vậy như lần này chẳng phải đã nói rõ hết rồi sao? Chi có không muốn nói, chứ làm gì có kiểu nói không rõ ràng”.

Nhiếp Thừa Nham véo má nàng: “Nàng đúng là ngày càng miệng lưỡi càng sắc bén. Nàng tự nói đi, không nghe lời chủ tử là tội gì?”

“Đuổi ra khỏi phủ!”. Hàn Tiểu ôm một trận xong, lá gan cũng to lên không ít: “Phượng Phượng đã nói nếu như ta muốn rời khỏi nhà, nàng ấy nhất định thu nhận ta”. Nàng nói xong liền né ra xa, đoán chừng Nhiếp Thừa Nham sắp mắng người.

Nhưng Nhiếp Thừa Nham không quát tháo, hắn chỉ nheo mắt nhìn Hàn Tiểu chằm chằm, nhìn lâu thật lâu làm Hàn Tiểu sợ sớn gai ốc. Nàng chờ đến nửa ngày mới quyết định chuyển chủ đề: “Chủ tử, chàng còn tra ra được gì nói cho ta, ta muốn chuẩn bị tâm lý”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn chòng chọc rồi nói: “Ta mệt rồi, nàng đỡ ta lên giường nghỉ”.

Hàn Tiểu thận trọng quan sát, thấy hắn không có vẻ gì là không vui liền tới giúp hắn đến bên giường, lấy vai nâng hắn ngồi qua giường, cởi giày, rồi đặt hai chân hắn lên.

Nhiếp Thừa Nham nhìn chằm chằm động tác của nàng, Hàn Tiểu không biết sao, cảm thấy ánh mắt của hắn nóng rực, nàng cúi đầu không dám nhìn, chỉ nhỏ giọng nói: “Được rồi, chàng nghỉ ngơi thật tốt đi!”.

“Không cởi áo thì ngủ thế nào?”, giọng điệu hắn mang theo ý chọc ghẹo, làm tai Hàn Tiểu nóng lên. Nàng đưa tay định cởi nút thắt áo thì lại thấy ánh mắt hắn, mặt nàng nóng bừng, lắp bắp: “Chủ tử, ta sai rồi!”.

Nhiếp Thừa Nham không nói, cười mà như không cười, nhìn nàng, Hàn Tiểu mặt đỏ gay, quay đầu chạy về phía cửa: “Ta đi nói với Phượng Phượng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ nhà đi”. Nhưng chưa đi được mấy bước đã bị roi quất tới, Hàn Tiểu chỉ vừa thấy hoa mắt, cả người đã ngã xuống giường. Nhiếp Thừa Nham đè lên người nàng, đôi con ngươi đen long lanh, ánh mắt rất bóng làm Hàn Tiểu cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Ta sai rồi, chủ tử, ta sẽ không câu kinh, không làm loạn, chàng nói gì ta cũng sẽ tin, có gì không hiểu rõ nhất định từ từ hỏi chàng, ta không dám bệnh nữa, cũng sẽ không bỏ nhà đi nữa...”. Nàng nói năng lộn xộn, cuối cùng Nhiếp Thừa Nham cúi xuống dùng đôi môi chặn lời nói của nàng lại.

Hàn Tiểu bị hôn đến đầu óc mụ mị, nghe thấy Nhiếp Thừa Nham lầm bầm: “Tùy nàng câu kinh, tùy nàng làm loạn, giờ tính trẻ con với tướng công, ta đều cho phép”. Hàn Tiểu trong lòng vừa ngọt ngào vừa hoang mang, rất muốn phản bác lại cái tên tính tình xấu xa này, đến lúc nàng làm loạn thật hắn cho phép mới lạ. Nhưng nàng không nói được lời nào vì tay của Nhiếp Thừa Nham đã thăm dò trong xiêm y của nàng, hắn liếm vành tai nàng, nói nhẹ nhàng như thổi bên tai: “Bỏ nhà đi? Nàng cứ thử xem?”.

Nàng nào dám thử? Hắn cắn vành tai nàng, nàng rụt cổ lại, cũng không dám kêu, chỉ cảm thấy người mình nóng ran, chắc là lại bị bệnh rồi, nhưng lần này hắn tuyệt đối không thể trách nàng.

Nhiếp Thừa Nham đẩy vạt áo nàng ra, in một dấu hồng hồng trên xương quai xanh nàng: “Nàng là của ta, Tiểu Tiểu, không cho nàng đi đâu hết”.

Chương 72: Ý loạn tình mê

Nàng là của hắn? Hàn Tiểu choáng váng đầu óc, lời nói vừa ngang ngược vừa kích tình của hắn như dòng dung nham nóng chảy rót vào trái tim làm nàng mê muội. Nàng nhắm hờ mắt, như một chú mèo con rúc vào trong lòng hắn. Hắn mạnh mẽ hôn lên cổ nàng, tuy chẳng phải lần đầu hai người ôm hôn thân mật nhưng chưa bao giờ hắn lại thấy nôn nóng như lúc này.

Nàng bị hôn tới đau, rên nhẹ nhẹ nhưng vẫn nghiêng mặt để mặc cho đầu hắn dán sát bên cổ, một tay hắn đưa vào vạt áo vuốt ve da thịt nàng, một tay đỡ gò má nàng ép vào môi mình.

Hàn Tiểu chỉ cảm thấy cổ vừa ngứa vừa ướt át, hơi thở hắn nóng đến mức làm nàng không thở nổi, không chịu được đẩy nhẹ vai hắn, hắn cứ mặc kệ không buông, ngược lại còn nhe răng cắn một cái trên da thịt nàng. Hàn Tiểu không khỏi xấu hổ lại đẩy thêm cái nữa, lần này đẩy hơi mạnh làm hắn có chút bực mình, ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng.

“Đề... đề lên người ta rồi”. Hàn Tiểu lắp ba lắp bắp, mặt đỏ lựng lên biện hộ, hắn lại trừng mắt: “Không đề nàng chẳng lẽ ta lại đi đề người khác?”.

Nói linh tinh gì thế? Hàn Tiểu lại đẩy đẩy hắn: “Đừng làm loạn nữa”.

Nhiếp Thừa Nham ôm nàng lật một vòng, đặt nàng lên trên, nói: “Vậy cho nàng đề ta, được chưa?”.

Mặt Hàn Tiểu càng đỏ hơn, vội vàng lấy tay chống thân mình, vùng vẫy đòi đứng dậy, nhẹ giọng: “Ta không thèm, đừng làm loạn, chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh”.

“Bây giờ đây là việc nghiêm chỉnh nhất”. Hắn ôm chặt không cho nàng dậy, ép đầu nàng xuống hôn môi. Nàng hôn trả lại hắn, để lưỡi của hắn quăn quít lấy lưỡi của nàng. Hắn càng lúc ôm nàng càng chặt, nghiêng mình ép nàng vào thành giường. Ánh lửa lập lòe trong mắt hắn làm nàng hơi sợ hãi. Hắn càng lần mò càng vội vã, chẳng mấy chốc xé luôn xiêm y của nàng.

Nàng khẽ kêu một tiếng, chưa kịp lấy tay che đã bị hắn ôm vào lòng, bàn tay hắn kéo áo trên vai nàng xuống, cắn một miếng vào vai nàng. Nàng cuối cùng đã hiểu không phải hắn dọa nàng mà hắn thật sự muốn.

Nhận ra điều này, nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi. Nếu là trước đây nàng sẽ không do dự, nàng đã ngầm chấp nhận hần từ lâu, cũng đã từ lâu quyết định lấy thân báo đáp. Chỉ có điều hần luôn yêu thương che chở cho nàng, hứa rằng khi nào tìm được Vân Vụ lão nhân, định ngày thành hôn thì sau đó mới nghĩ đến mấy chuyện phu thê. Thế nên mỗi lần hần đều dừng lại ở giây phút cuối, sự chăm sóc và tôn trọng đó vẫn làm nàng cảm động không thôi. Nhưng hôm nay vì nàng khúc mắc về chuyện Tạ Cảnh Vân mà hần sử dụng cách này cho nàng yên tâm sao?

“Chủ tử!”. Hàn Tiểu thở hổn hển hơi vùng vẫy nhưng bị hần ôm ghì: “Tiểu Tiểu, nàng thử sờ ta một cái xem, nàng không ở đây ta gầy đi rồi”.

Lời này làm nàng mềm lòng, như bị mê hoặc mà thật sự sờ hần. Hình như hần có gầy đi một chút thật, nàng cảm thấy hơi đau lòng. Hần đi lại không tiện, ngày thường ít vận động. Vì thế ngoài thời gian luyện công ra thì nàng đều luôn thúc giục hần xoa bóp và hoạt động. Những ngày nàng không ở đây sợ hần lại lười biếng rồi.

Nàng bình tĩnh, trước ngực đã bị thất thủ, hần vừa hôn vừa tiếp tục cời xiêm y nàng. Hàn Tiểu lấp ba lấp bắp “Chàng... ta...” hồi lâu, lại bị Nhiếp Thừa Nham không khách khí cuốn lấy. Hai người quần áo xộc xệch, búi tóc rối bời, hơi thở quyen vào làm một, đang trong cơn ý loạn tình mê, bỗng ngoài cửa có tiếng Phượng Ninh: “Tiểu Tiểu...”.

Hàn Tiểu giật mình, ngại ngần muốn trèo xuống, bị Nhiếp Thừa Nham giữ chặt: “Bây giờ nàng dám bỏ ta lại thử xem?”. Hàn Tiểu không thể động đậy, chỉ đành đỏ mặt nói nhỏ: “Phượng Phượng ở bên ngoài...”.

“Thần tiên ở bên ngoài ta cũng mặc kệ”. Nhiếp Thừa Nham định hôm nay chơi tới cùng. Hần ôm eo kéo nàng xuống, Hàn Tiểu đưa mắt ra phía cửa, bị Nhiếp Thừa Nham phát “bốp” một cái vào mông.

Phượng Ninh dán tai vào cửa, nghe không ra đó là tiếng gì hét lên: “Tiểu Tiểu...”. Long Tam được Hoắc Khởi Dương đi mời vội vã tới. Hần mới chỉ rời đi một lúc để bàn một số chuyện với thám tử, ngoảnh lại đã thấy thê tử đang làm loạn ở đây. Hần thấy Phượng Ninh đang định reo gọi tiếp, vội vàng kéo nàng: “Phượng nhi, sao lại chạy tới đây?”.

“Tiểu Tiểu bị bắt đi rồi, ta sợ nàng bị ức hiếp”. Phượng Ninh luôn nói năng thật thà, Long Tam nghe mà vàng cả đầu, kéo nàng ra ngoài: “Đừng có giả ngốc, có phải là buồn chán rồi không, vậy cùng ta đi làm đại sự nhé”.

Phượng Ninh trề môi không vui: “Đàn ông các chàng đứng là chỉ bệnh nhau, chàng không thấy Nhiếp thành chủ bộ mặt hung ác thế kia à, Tiểu Tiểu nhất định là bị mắng rồi”.

“Không có đâu!”. Long Tam sớm đã luyện được sự ung dung bình tĩnh để đối phó với nàng: “Ta phải làm một việc mạo hiểm, nếu nàng nghe lời ta đưa nàng theo”.

Phượng Ninh chăm chú nhìn hần: “Thật nhé?”, xưa nay hần có bao giờ đồng ý đưa nàng đi làm chuyện gì. Long Tam cười cười kéo nàng đi. Tới cửa lớn nhìn thấy Tạ Cảnh Vân đang xuống kiệu chuẩn bị vào, Phượng Ninh vội vã nói: “Tạ cô nương đến thật đúng lúc, Nhiếp thành chủ đang tìm người đây, hần ở trong phòng, người mau vào tìm hần đi”.

Tạ Cảnh Vân kinh ngạc, cảm ơn rồi nhanh chóng đi vào trong. Long Tam trong lòng ai oán, huynh đệ à, ta thực sự đã cố hết sức, người tự nghĩ cách nha.

Trong phòng với Nhiếp Thừa Nham, Hàn Tiểu hai mắt ầng ậc nước, quần áo đã cời xuống phân nửa, mặt đỏ lựng. Nàng còn đang nghĩ xem Phượng Ninh liệu có gõ cửa tìm nàng nữa không, cửa liệu đã đóng chưa, tiếng động của bọn họ gây ra có to lắm không, người bên ngoài có nghe thấy không? Lòng dạ ngổn ngang hỗn loạn lại thêm việc Nhiếp Thừa Nham ngày càng ép sát, nàng lo sợ không biết làm sao. Nhưng dù có choáng váng hơn đi nữa thì nàng vẫn hiểu đây không phải là lúc thích hợp để làm loại chuyện đáng xấu hổ này.

“Chủ tử, chủ tử...”

“Im ngay”. Nhiếp Thừa Nham hận đôi chân của mình hoạt động không tiện, hần vừa phải khống chế nàng vừa phải mê hoặc nàng, lúc rắn lúc mềm. Nếu nàng bỏ chạy, hay không tình nguyện, không thoải mái, không có cảm giác say đắm như hần thì hần cũng không muốn. Hần chỉ hi vọng nàng một lòng một dạ với hần.

“A Nham, A Nham...”. Hần xé rách quần áo của cả hai làm nàng càng căng thẳng. Đó là loại cảm xúc vừa khát vọng vừa sợ hãi, đến nỗi nàng không để ý đến việc cản tay hần mà chỉ ôm cổ hần mềm nhũn kêu tên hần cầu xin, mà cầu xin điều gì thực ra nàng cũng không biết.

“Ngaoan, ta ở đây”. Nhiếp Thừa Nham dịu dàng dụ dỗ, hần hơi nhô dậy dựa vào tường mé trong giường, nhẹ nhàng nhấc eo bế nàng đặt giữa hai chân, sau đó kéo đầu nàng xuống tỉ mỉ hôn môi nàng, hần như lửa thiêu đốt còn nàng mềm mại ẩm ướt.

“A Nham...”. Hàn Tiểu dưới môi hần gọi, nhưng hần không để ý, ngón tay thon dài bắt đầu thăm dò, toàn thân Hàn Tiểu căng thẳng nhắm mắt lại, vùi khuôn mặt nhỏ vào cổ hần: “A Nham...”. Tiếng gọi lí nhí của nàng kêu lên cùng lúc với tiếng lanh lảnh của một cô gái khác ngoài cửa, ấy vậy mà đều đồng thanh gọi: “A Nham”.

Nhiếp Thừa Nham và Hàn Tiểu đều cứng đờ, Hàn Tiểu đưa mắt dò xét thần sắc trong mắt hần, cảm giác như thấy một tia ngại ngần lóe lên. Vậy cũng đúng, bên ngoài cho dù là giả nhưng cũng có khuôn mặt và giọng nói giống hệt với Tạ Cảnh Vân, ảnh hưởng sâu sắc của nàng ấy với hần vẫn làm hần trong hoàn cảnh này không khỏi cảm thấy lúng túng, xấu hổ.

“A Nham...”. Bên ngoài lại gọi một tiếng, Nhiếp Thừa Nham dường như nhận ra vừa nãy mình thất thố, lại nhìn về mặt lo sợ của Hàn Tiểu, vội giải thích: “Không như nàng nghĩ đâu”. Vậy thì như thế nào? Hàn Tiểu nói không nên lời, vừa nãy Phượng Ninh tới quấy rầy thì hần bình thần tự nhiên, bây giờ đổi

một người khác ở ngoài gọi, hẳn lại như chợt dạ.

Hàn Tiểu chợt nhận ra, nàng được hẳn chiều nên sinh lòng tham. Nàng giờ đây nhạy cảm hay dễ ý, một hạt cát cũng không thể dung, nếu sự việc không rõ ràng không tháo gỡ thì nàng không thể buông bỏ tâm tư. Nàng khẽ giãy dựa sợ tiếng động lớn làm người bên ngoài nghe thấy, thì thào: “Thả ta ra!”.

Hành động này của nàng liền chọc giận hẳn, hẳn nghiêng rằng: “Mơ tưởng, ta luôn cưng chiều nàng, cái gì cũng thuận theo ý nàng, nhưng hôm nay thì không được. Nàng là của ta, chỉ có thể là của ta”. Hẳn ôm chặt nàng, đưa tay vuốt ve chỗ mềm mại của nàng, kích thích nàng vì hẳn mà nở rộ. Mục Viễn cũng được, Tạ Cảnh Vân cũng được, còn lão đầu chưa tìm ra kia, tất cả những điều ấy cộng lại cũng không thể ngăn cản hẳn và nàng. Hẳn không dám nói với nàng rằng hẳn sợ mất nàng biết bao nhiêu.

Tiểu là Hàn Tiểu không hiểu được lòng hẳn, nàng cũng có sự bất an và không cam lòng. Nữ nhân đó đang ở ngoài cửa, nàng thật sự không thể thuận theo dưới tình cảnh này, nàng cố sức giãy dựa, nhưng hẳn khỏe hơn, hẳn kích thích nàng, vỗ về nàng, ngậm vành tai nàng làm nàng run rẩy dung hòa. Hàn Tiểu lực bất tòng tâm, mắt chứa lệ: “Cầu xin chàng, xin chàng đừng đối xử với ta như vậy trong lúc này”.

“Nàng không muốn?”. Hẳn mất hết kiên nhẫn quát lên: “Tại sao nàng không muốn?”.

“Cầu xin chàng...” Nàng không biết giải thích thế nào, chỉ ôm hẳn khẽ nức. Nhiếp Thừa Nam trừng nàng, toàn thân hẳn, tim hẳn, đều nóng như thiêu, bây giờ đầu cũng nóng, nàng không muốn? Hẳn cứ làm.

Tạ Cảnh Vân đang định rời đi nghe thấy tiếng quát to lúc này của hẳn, nàng ta lại gõ mạnh cửa hét to: “A Nham...”.

Cùng lúc với tiếng gọi này, Nhiếp Thừa Nham không khống chế được nữa, một tay giữ Hàn Tiểu, một tay giữ chặt eo nàng ép mạnh một cái xuyên qua nàng. Nàng đau đớn hét “a” một cái rất to, thương tâm bật ra hai dòng nước mắt.

“Nàng là của ta, không cho phép nàng không muốn”. Nhiếp Thừa Nham hung dữ nói, ôm chặt nàng. Cơ thể đau đớn của nàng cứng đờ, hẳn không dám làm bừa, đặt đầu nàng dựa vào ngực mình.

“Ta ghét chàng!”. Nàng không còn kiên dè gì nữa, sớm đã quên tình địch đang đứng ngoài cửa, nàng khóc oa oa rất to.

“Không cho!”.

“Cứ ghét, ghét chết được!”. Nàng bắt đầu giống như một đứa trẻ khóc làm loạn.

“Ghét đến chết thì nàng vẫn là của ta!”. Nhiếp Thừa Nham như sắp nổ tung, cắn răng nhìn đến mức thái dương giật giật. Hàn Tiểu vận vẹo giãy dựa, chân hẳn không có sức chỉ đành siết đầu gối ôm không cho nàng thoát ra. Hai người lăn lộn trên giường, tóc tai tán loạn, y phục trên người nửa cởi nửa mặc vô cùng nhếch nhác cùng hỗn loạn.

Nhiếp Thừa Nham tức giận sờ roi đặt ở góc giường, tiện tay tóm lấy hai tay Hàn Tiểu vặn ra sau, Hàn Tiểu liền ngây ngô tròn hai mắt căng thẳng nhìn hẳn, hẳn hôn vào lông mi trên đôi mắt nàng, hơi nghiêng ép nàng, ôm chặt rồi dùng sức đi vào chỗ sâu nhất của nàng.

Động tác hẳn liên tục, Hàn Tiểu nhắm mắt không chịu được vui đầu vào cổ hẳn, rên rỉ mấy tiếng như con mèo nhỏ mềm mại làm lòng hẳn rung động, kéo mạnh nàng hung hăng hôn. Tư thế như vậy không thuận tiện, Nhiếp Thừa Nham chỉ đành dùng sức thật mạnh, Hàn Tiểu bị cọ xát đau đớn, môi lại bị hẳn chặn không nói được, cơ thể vận vẹo vùng vẫy, theo bản năng đá hẳn một cái. Nhiếp Thừa Nham kêu “A” một tiếng, buông môi, dừng chuyển động, hét: “Tiểu Tiểu, chân ta đau”.

Hàn Tiểu kinh ngạc nghĩ đến thể trạng của hẳn, quay đầu nhìn chân hẳn, hẳn lại nhăn cơ hội nhắc nàng lên, để nàng ngồi trên người mình, hẳn hơi ngồi dậy ép bụng sát vào bụng nàng, hình thành tư thế cực kì thân mật.

“Nàng đá làm chân ta đau, như thế này tốt hơn”. Hẳn nhìn vẻ xinh đẹp quyến rũ chưa từng có của nàng, cười một cách vô lại và đắc ý. Tiểu Tiểu như thế này chỉ có hẳn mới có thể trông thấy.

Hàn Tiểu bĩu môi: “Ta còn đau hơn!”. Hẳn cưỡng ép nàng lại còn trối chặt nàng.

Hẳn ép eo nàng để nàng tiến sát vào lồng ngực hẳn, nhẹ nhàng hôn bờ vai nàng, tay nhắc nàng lên xuống từng cái một, Hàn Tiểu biết không thể cứu vãn được nữa, xấu hổ nhắm mắt lại học theo khổ nhục kế của hẳn: “A Nham, ta đau!”.

“Ừm”. Hẳn đưa tay xoa vuốt chỗ mềm mại của nàng: “Vậy ta xoa cho nàng”. Hàn Tiểu bị kích thích co rút lại, “A” một cái ngược cổ thờ dốc, kêu la cầu xin: “Không đau nữa không đau nữa, ta sai rồi...”.

“Sai ở đâu?”.

“A?”. Hàn Tiểu choáng váng đầu óc nhất thời không trả lời được, hoảng hốt một lúc lại không nghĩ ra hẳn đang hỏi gì, chỉ biết yếu ớt gọi: “A Nham...”.

Tạ Cảnh Vân ở ngoài cửa tuy nghe không rõ từng âm thanh trong phòng nhưng nàng ta có ngốc đi nữa cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hoắc Khởi Dương xuất hiện ở xa xa, hướng tới nàng làm dáng vẻ mời, Tạ Cảnh Vân khẽ cắn môi nghiêng đầu đi, dẫn đo một lát rồi xoay qua: “Xin người chuyển lời cho A Nham, những chuyện chàng bảo ta đã làm xong rồi, nói chàng lúc nào tiện thì qua tìm ta”. Mấy chữ “lúc nào tiện” cắn răng nói ra, lộ ra vẻ buồn bã rất hợp với vẻ điềm đạm đáng yêu, làm người ta thương hại. Hoắc Khởi Dương gật gật đầu đồng ý, Tạ Cảnh Vân quay đầu nhìn cửa phòng Nhiếp Thừa Nham, cắn cắn môi, cuối cùng quay người rời đi.

Nhưng không đợi Nhiếp Thừa Nham đi tìm, Tạ Cảnh Vân đã có một vị khách không mời mà tới.

Lúc đó Nhiếp Thừa Nham và Hàn Tiếu đang nghỉ ngơi, hắn không kìm được mà cười tủm tỉm nhìn nàng chậm chạp thu dọn cho hắn. Quần áo hai người đều bị xé rách, giường cũng hỗn độn một đống. Hàn Tiếu trong lòng buồn bực, hắn ức hiếp nàng đến tận cùng, thế mà nàng vẫn phải giúp hắn lau người thay quần áo, chải đầu, thu dọn phòng. Nàng thăm mắng hắn, cũng tự chửi mình tám mươi lần, nhưng nàng thật sự không kiềm được mà vẫn giúp hắn thu dọn, sắp xếp gọn gàng.

Nhiếp Thừa Nham như con hồ ly thoả mãn, sạch sẽ tinh tươm nửa nằm nửa ngồi trên giường nhìn nàng, càng nhìn lại càng thích, đưa tay ra làm nũng: “Tiếu Tiếu!”.

Hàn Tiếu đang chăm chú nhìn quần áo vừa bị xé rách, nghĩ xem liệu có sửa được không, nghe thấy vậy không thèm quay đầu, lạnh nhạt: “Không rảnh!”.

“Rảnh chứ, nàng qua đây!”.

Hàn Tiếu xoay người, quay lưng về phía hắn, nàng mà để ý đến hắn mới lạ. Nhiếp Thừa Nham đang định nói gì thì ngoài cửa truyền đến giọng Hoắc Khôi Dương: “Chủ tử, Trì Nghiên Hưng tới”.

Hàn Tiếu và Nhiếp Thừa Nham sừng sốt nhìn nhau, Hàn Tiếu bỏ quần áo trên tay xuống đi đẩy xe lăn tới, đỡ Nhiếp Thừa Nham lên xe, giúp hắn vuốt lại vạt áo.

“Tiếu Tiếu!”.

“Ta đây, ta muốn đi cùng chàng!”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng, cuối cùng gật đầu: “Được, chúng ta đi!”.

Hoắc Khôi Dương đứng ngoài đợi bọn họ, sắc mặt khác thường. Nhiếp Thừa Nham biết có chuyện gì đó làm hắn kinh ngạc, hắn gật gật đầu, Hoắc Khôi Dương liền dẫn hắn vào trong sân.

Trì Nghiên Hưng đang đợi trong sân, lúc Nhiếp Thừa Nham và Hàn Tiếu nhìn thấy ông ta liền hiểu ra tại sao hung thủ không chỉ hạ độc mà còn phải đánh gãy chân hắn. Thì ra là bởi Trì Nghiên Hưng cũng ngồi xe lăn như vậy.

Trì Nghiên Hưng trông trẻ hơn Vân Vụ lão nhân một chút, vẻ mặt đoan chính, thái độ bình tĩnh, đường hoàng. Ông ta nhìn thấy Nhiếp Thừa Nham và Hàn Tiếu đi tới nhưng không nói gì, chỉ nghiêm túc đánh giá bọn họ.

“Kì Sơn tiên sinh tới không biết là vì chuyện gì?”. Nhiếp Thừa Nham cảm thấy nhìn đủ rồi, bắt đầu phá vỡ sự im lặng.

“Người nghĩ xem là vì chuyện gì?”.

“Ông nội ta đến tìm Kì Sơn tiên sinh ôn chuyện cũ, đáng ra cũng nên trở về rồi chứ”. Nhiếp Thừa Nham nói thẳng vào chuyện chính.

Trì Nghiên Hưng cười cười: “Người tra ra không ít chuyện nhĩ, chúng ta cũng đã đến lúc phải kết thúc. Nhưng trước mắt, điều ta quan tâm nhất lại không phải là hai ông cháu nhà người”.

Nhiếp Thừa Nham bình tĩnh đợi ông ta nói tiếp. Ánh mắt Trì Nghiên Hưng chuyển về phía sau lưng Nhiếp Thừa Nham: “Ta đến để tìm nha đầu này!”.

Chương 73: Ân oán ngày xưa

Nhiếp Thừa Nham nắm chặt thanh tựa ghế, che dấu sự căng thẳng, về mặt thần nhiên hỏi: “Có chuyện gì?”.

Trì Nghiên Hưng không thèm nhìn hắn, quay sang hỏi Hàn Tiếu: “Người làm cách nào để hạ được vào mắt binh lính Hạ quốc một cách bí ẩn như vậy?”.

Hàn Tiếu đứng phía sau, nhích lại gần Nhiếp Thừa Nham, không nói lời nào. Nhiếp Thừa Nham cũng không quay lại nhìn nàng, nói với Trì Nghiên Hưng: “Tình hình của Hạ quốc đã không thể cứu vãn, nếu Kì Sơn tiên sinh muốn giải nạn cho Hạ quốc chỉ sợ là không kịp nữa rồi”.

Trì Nghiên Hưng cười nói: “Tuy ta đã phục vụ cho Hạ vương, nhưng cho dù nhiều năm trôi qua, ta vẫn luôn quan tâm tới những việc liên quan đến Nhiếp gia và Vân Vụ sơn, đó là chuyện cá nhân. Ta hỏi thăm về căn bệnh mắt này không phải là vì Hạ quốc”.

“Chuyện cá nhân?”, Nhiếp Thừa Nham bật cười, lạnh lùng nói: “Thế mà ta lại không biết Nhiếp gia chúng ta lại có thâm giao với Kì Sơn tiên sinh đây, nhiều năm như vậy vẫn chưa đến bái phỏng người, thất lễ rồi”.

Trì Nghiên Hưng nói: “Thù sâu như biển, chẳng phải giao tình hơn hẳn người thường sao?”, hắn hướng về phía Nhiếp Thừa Nham, nhìn xe lăn rồi liếc xuống đôi chân của Nhiếp Thừa Nham, về mặt khó dò.

Nhiếp Thừa Nham nheo mắt lại, ánh mắt Trì Nghiên Hưng lướt qua đôi chân tựa như nhát dao đâm vào lòng hắn rướm máu, làm hắn phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh. Trì Nghiên Hưng thấy thế thì mỉm cười: “Cũng may là mấy năm gần đây tính tình ta có thay đổi nên nhiều chuyện đã khác xưa, bằng không các người cũng chẳng có cơ hội yên ổn mà đứng đây”.

Hàn Tiểu căng thẳng, nàng nghĩ tới việc Trì Nghiên Hưng không những là ngự y trong hoàng cung Hạ quốc, lại còn dùng độc giúp Hạ quốc xâm lược quê hương mình, lúc hai bên đang giao tranh thì Liên Kiều đột nhiên xuất hiện ở chiến tuyến, chỉ sợ hai người bọn họ đều là nhân vật có thể hô phong hoán vũ ở Hạ quốc. Giờ nàng và Nhiếp Thừa Nham lại đang ở trên lãnh thổ của người ta, nếu Trì Nghiên Hưng thực sự muốn ra tay đối phó thì sợ bọn họ không tránh khỏi bất lợi. Nghĩ vậy, Hàn Tiểu đột nhiên lo sợ, nàng vô thức nắm chặt lưng ghế của Nhiếp Thừa Nham.

Nhiếp Thừa Nham lại chẳng sợ chút nào, hần lạnh nhạt nói: “Ông nên cảm thấy may mắn vì mấy năm gần đây có người ở bên cạnh áp chế tính tình của ta, nếu không thì ông cũng đừng hòng có cơ hội đứng đây nói chuyện với ta”.

Trì Nghiên Hưng nghe vậy thì gõ gõ lên tay vịn ghế, nghĩ ngợi: “Quả nhiên...”.

Hàn Tiểu không hiểu, quả nhiên cái gì? Chẳng lẽ Nhiếp Thừa Nham đã làm chuyện gì sao?

Trì Nghiên Hưng nói hai chữ đó ra xong, nở nụ cười: “Ta đã từng này tuổi thì còn sợ gì nữa chứ, dám làm dám chịu, người hạ độc người chính là do ta phái đến, chân người bị tàn phế cũng là do ta làm, tất cả là để trả thù Nhiếp Minh Thần”.

Hàn Tiểu trong ngực thoáng hồi hộp, thế là Nhiếp Thừa Nham đã đoán trúng cả. Trì Nghiên Hưng nói: “Năm đó ta so tài y thuật cùng Nhiếp Minh Thần, chúng ta phải chữa trị cho hai bệnh nhân khác nhau, lúc bệnh nhân của ta đã bắt đầu khỏe lại thì hần lại lên hạ độc. Độc thuật của hần cao minh, cái chết của người bệnh hoàn toàn tự nhiên không có dấu hiệu bị hạ độc, ta nghi ngờ có uẩn khúc nhưng không nghĩ tới hần lại dùng thủ đoạn độc ác như vậy. Ta so tài y thuật với hần ở ngay trước mặt mọi người, biết rõ bị gài bẫy lại không biết bị lừa ở đâu để chứng minh, lúc ấy còn tự nghĩ mình học nghề chưa tinh, nếu y thuật của ta thực sự cao minh thì cho dù hần có động tay động chân, ta cũng vẫn chữa khỏi được. Giữ lời hứa, ta lui về đại mạc theo giao ước. Nhưng ở cái nơi hoang dã đó, một đại phu như ta không thể phát huy sở trường, lại còn bị kẻ khác xem thường. Để sống qua ngày, ta phải cùng thê tử đi rất xa hái dược thảo, chữa trị vài bệnh lật vật cho người ta kiếm chút bạc, vừa đủ duy trì cuộc sống. Cuộc sống cực kì khó khăn, thê tử của ta lâm bệnh, không giữ được đứa nhỏ trong bụng. Ta chỉ có thể an ủi nàng, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian, không được mất hy vọng vào tương lai”.

Hàn Tiểu chú ý lắng nghe, Trì Nghiên Hưng lại nói tiếp: “Chính là khó khăn gian khổ gì ta cũng chịu được, nhưng khi đó người dân sống ở đây rất thưa thớt nên ta cũng không có cơ hội tiếp xúc với nhiều chứng bệnh nan y, không có điều kiện cứu chữa cho những người mắc bệnh hiểm nghèo, cũng không thể nghiên cứu y thuật cao minh. Ta không có tài năng thiên phú về y thuật, lại còn bị Nhiếp Minh Thần hãm hại đến mức ngay cả làm đại phu cũng không xong. Ta chỉ còn thê tử yêu quý ở bên cạnh, ta là tên gốc mới để nàng tới đây chịu khổ cùng mình. Nhưng chắc các người cũng không ngờ tới chuyện tàn nhẫn nhất vẫn còn ở phía sau. Hôm đó ta dẫn thê tử đi hái thuốc nửa đường gặp thổ phi, ta bị đánh đến tàn phế cả hai chân, thê tử thì bị lăng nhục cho đến chết...”. Trì Nghiên Hưng nói đến đây thì tạm ngừng, vốn là một câu chuyện buồn mà giọng ông ấy cực kì thản nhiên, cứ như là đang kể chuyện đời của người nào khác.

“Ta một lòng muốn hướng thiện hành y, chỉ mong được ra tay cứu người, kết quả lại thành ra như thế, ...”, Trì Nghiên Hưng nói: “Tất cả là do Nhiếp Minh Thần ban tặng. Ta sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng khi nàng ấy chết trước mặt ta, đã mấy chục năm nay, cứ đến đêm khuya là ta lại nhớ tới lúc ta mình đầy thương tích không thể cử động, nhớ tới cảm giác bất lực khi phải nằm chờ chết ở nơi hẻo lánh ấy”.

Hàn Tiểu không còn giả vờ bình tĩnh được nữa, sắc mặt nàng tái mét, bàn tay siết chặt lấy thành ghế của Nhiếp Thừa Nham đến xanh nhợt ra. Mỗi khi Trì Nghiên Hưng nói một câu nàng lại càng siết chặt hơn. Hàn Tiểu không thể tưởng tượng được, một người gặp phải nhiều bất hạnh như thế, lại có thể quyết tâm làm cho người khác phải hứng chịu nỗi đau thương như mình. Nàng cố gắng hít thở, cảm thấy cực kì sợ hãi, nếu như ông trời an bài vận mệnh khác đi một chút, nếu nàng không gặp gỡ Nhiếp Thừa Nham, liệu cuộc đời của nàng cùng hần sẽ ra sao? Nàng có thể sẽ mất đi Nhạc Nhạc, không còn người thân, không có gia đình, vĩnh viễn làm một nha hoàn cho người ta sai bảo, còn nếu Nhiếp Thừa Nham không chết, liệu hần có có trở nên giống như Trì Nghiên Hưng lúc này, hàng ngày chịu đựng nỗi dày vò, trở thành một con người tâm địa tàn nhẫn.

Nhiếp Thừa Nham không cần quay lại nhìn cũng biết là Hàn Tiểu đang xúc động, nhịp thở của nàng rất yếu, run rẩy, hần cảm nhận được hết. Hần vươn tay ra sau, nắm lấy tay nàng, kéo kéo, đặt tay nàng lên vai hần. Nhiếp Thừa Nham đã sớm biết mọi chuyện đều do Trì Nghiên Hưng làm, nhưng có nhiều chi tiết vẫn chưa được sáng tỏ, hần muốn trả thù, chỉ chờ tìm được lão đầu kia về liên lấy máu rửa sạch oán cừu một đời. Nhưng hần không ngờ là đằng sau tất cả những chuyện này lại là cả một câu chuyện xưa.

Trì Nghiên Hưng nhìn về mặt của hai người, nói tiếp: “Lúc đó có một lão đại phu ở Hạ quốc đi ngang qua cứu ta. Ông ấy mang ta về Hạ quốc, ta ngờ ngẩn, mờ mịt sống qua hai năm, bỗng một ngày ta chợt thông suốt, nhận ra sai sót của cuộc tỷ thí y thuật đó là ở đâu. Ta đột nhiên hiểu, hóa ra vì cái danh hiệu y thuật cao minh đầy hứa hẹn trong cuộc thi đó, một kẻ hành y đã đang tâm hạ độc hại người. Lúc ấy ta rất tuyệt vọng, thê tử đã mất, chân cũng bị tàn phế, sống còn có ích gì. Ta muốn tự tử nhưng không ngờ lúc đó Hạ vương lại lâm bệnh nặng, trong cung ra thông cáo tuyển đại phu, ta chỉ vì muốn báo ân nên theo lão đại phu kia vào cung, muốn giúp ông ấy chữa khỏi bệnh cho Hạ vương lấy tiền thưởng. Ai ngờ đó mới chính là lúc cuộc đời của ta bắt đầu”.

Mọi chuyện sau này Nhiếp Thừa Nham đã biết, nhưng Trì Nghiên Hưng vẫn tiếp tục nói cho hần nghe chi tiết: “Chúng ta một già, một tàn phế vào cung không ai thèm để mắt đến, nhưng Hạ vương bị bệnh sắp chết, bọn họ cũng đành để cho tất cả các đại phu thử sức. Lúc đó, chỉ cần ba ngày ta đã có thể làm cho Hạ vương mở mắt khiến mọi người kinh ngạc. Ta nhìn thấy trong mắt họ là sự ngưỡng mộ và tôn kính. Đã rất lâu rồi ta mới lại nhìn thấy những ánh mắt đó, nó làm ta cảm thấy mình như được sống lại. Chẳng bao lâu sau, bệnh tình của Hạ vương cũng hết, ta được ông ấy ban thưởng hậu hĩnh, lão đại phu kia cầm tiền thưởng trở về trong vinh quang, còn ta thì ở lại trong cung làm ngự y. Một ngày nọ, bỗng dưng ta nhận được tin tức, cái tên Nhiếp Minh Thần kia dám xưng mình là thiên hạ đệ nhất thần y, còn chiêu mộ đệ tử, biến núi Vân Vụ trở thành núi thần y. Ta nghĩ tất cả những gì hần đạt được đều là do dẫm đạp lên máu và nước mắt của người bệnh, dẫm đạp lên thanh danh của ta, dẫm đạp lên mạng sống của vợ con ta. Ta nuốt không trôi nỗi hận này, cuộc đời ta bị hần phá hủy, ta phải trả thù. Vì thế nên ta cũng bắt đầu chiêu mộ đệ tử, bồi dưỡng tâm phúc, an bài gián điệp. Ta mất hơn hai mươi năm để sắp xếp mọi việc, ông trời cuối cùng cũng có mắt, ta đã trả được thù”.

“Ông là một kẻ khốn nạn!”, Hàn Tiểu tức giận đến phát khóc, nhin không được buông lời mắng chửi: “A Nham vốn không quen biết ông, huynh ấy cũng

chẳng làm hại gì ông. Cái gì gọi là oan có đầu nợ có chủ, ông ra tay hãm hại người vô tội, nếu ông trời thực sự có mắt, chính ông sẽ phải trả giá”.

“Hừ, người thì biết cái gì? Đánh rần phải đánh giập đầu*, cái tên Nhiếp Minh Thần đó lòng dạ sắt đá, ngông cuồng tự đại, nếu ta ra tay với hắn, cho dù có biến hắn thành một kẻ tàn phế như ta thì với tính cách kiêu ngạo của hắn, hắn nhất định sẽ không muốn sống nữa. Hắn chết thì mọi chuyện coi như chấm dứt, không phải đau khổ dần vật. Ta sẽ không khinh suất để hắn thoát một cách dễ dàng như vậy được, ta muốn hắn đau khổ, muốn chết cũng không được. Ta muốn hắn phải vì thằng cháu trai độc nhất này mà khổ sở lo âu, cho hắn nhìn thấy thằng cháu bị tàn phế đôi chân để hiểu được khi xưa ta đã phải gầy dựa bất lực như thế nào, cho hắn nhìn thấy người thân duy nhất của mình bị như ta, lấy cháu hắn thử nghiệm chính loại độc được do hắn chế ra, làm cho hắn hối hận, để hắn cả quãng đời còn lại phải sống trong sự hận thù của chính người mình thương yêu. Hãy để từng khắc một hắn đều phải nhớ kỹ, hắn đã phạm quá nhiều lỗi lầm, hắn phải trả giá đắt...”.

*Đánh rần phải đánh giập đầu: phải đánh vào điểm yếu của đối phương

Ông ta còn chưa nói xong thì Hàn Tiểu đã kiểm chế không được, nằng hung hăng bước tới, đập cho Trì Nghiên Hưng một cái, tùy tùng theo sau Trì Nghiên Hưng thấy thế liền nhanh chóng đánh một chưởng về phía nàng. Hoắc Khôi Dương chưa kịp động thủ, Nhiếp Thừa Nham đã vung roi “chát” một tiếng về phía tên tùy tùng kia, hắn chỉ kịp la lên một tiếng, ôm bàn tay đầy máu lui về phía sau. Nhiếp Thừa Nham vung nhẹ roi da, cuốn lấy thắt lưng Hàn Tiểu, mang nàng trở về bên mình.

Hàn Tiểu khóc, nàng vừa gầy dựa vừa mắng Trì Nghiên Hưng: “Ông không thể so sánh với thần y tiên sinh, ông không xứng đáng hành y”.

Nhiếp Thừa Nham kéo Hàn Tiểu về, ôm chặt nàng vào lòng: “Ngoan, khoa chân múa tay như vậy cứ dành để đối phó với ta, đừng phí sức với những người không liên quan”.

Trì Nghiên Hưng thấy hai người như vậy cũng chẳng thêm để tâm, tiếp tục nói: “Lúc ta nghe thấy Nhiếp Minh Thần đang chế tạo một loại kì độc, ta cũng bắt tay vào nghiên cứu. Luận về y thuật ta cũng chẳng thua kém gì hắn, nếu trước kia ta không khờ khạo để trúng kế của hắn, ta đã không phải đến đại mạc. Nhưng hiện giờ ta đã có hoàng thất làm chỗ dựa, nên cũng muốn so tài với hắn thêm một phen. Thế nên ta đã ra tay trá độc của hắn để lúc hắn sử dụng độc, phát hiện ra loại độc được này còn mạnh hơn của hắn, hắn sẽ biết đó là do ta làm. Trong thiên hạ, kẻ mạnh hơn hắn chỉ có ta”.

“Lục Sương cũng chẳng mạnh gì”, Hàn Tiểu oán hận, trừng mắt nhìn ông ta: “Bây giờ có rất nhiều thầy thuốc có thể trị được nó”.

Trì Nghiên Hưng thần nhiên đồng ý: “Đúng là như vậy, có cuốn sách “Giải độc điển tịch” kia, bất kể là Lục Sương hay Lục Tuyết cũng chẳng còn là kì độc”. Ông ta nhìn Hàn Tiểu một cách hứng thú: “Tất cả mọi chuyện đều xảy ra đúng như ta dự đoán, nhưng ta không ngờ lại có một chuyện xảy ra ngoài ý muốn”.

Nhiếp Thừa Nham căng thẳng, ôm Hàn Tiểu vào lòng chặt hơn nữa, Hàn Tiểu không hiểu, ngẩng đầu nhìn hắn. Sau đó nàng lại nghe thấy Trì Nghiên Hưng nói: “Chuyện xảy ra ngoài ý muốn đó chính là người, nha đầu à”.

“Cô bé mồ côi Hàn Tiểu, năm mười bốn tuổi đã cống đệ đệ kinh mạch bạc nhược gây suy yếu phủ tạng, liệt chân, đi cầu y. Nàng nổi danh ở Bách Kiêu thành, bệnh nhân qua tay nàng chăm sóc không ai chết”. Trì Nghiên Hưng nhớ rõ những tin tức mà thám tử đã mật báo cho hắn, cười nhếch mép: “Nha đầu, người có biết, năm đó có một người được gọi là Thánh thủ thần y, người đó chính là ta, người bệnh qua tay ta chữa trị chưa một ai phải chết”.

Hắn nhìn thấy Hàn Tiểu kinh ngạc, rồi lại tiếp tục nói: “Chỉ khác là ta dựa vào thực lực, còn người, theo như lời đồn đại thì lại dựa vào vận may”. Ông ta nói xong, ngừng lại một chút, không thấy nàng lên tiếng phản bác thì có chút kinh ngạc.

“Chẳng lẽ người cũng nghĩ mình dựa vào vận may?”, hắn nói với Hàn Tiểu. Nếu nàng không tự tin vào khả năng của mình thì sao dám làm một chuyện như vậy trên chiến trường?

Hàn Tiểu trong lòng chứa chất, đồng dạ đáp: “Ta có thể trị bệnh cứu người là tốt rồi, ông còn phải quản ta dựa vào cái gì. Dù sao ta cũng không hại người, không làm chuyện trái với lương tâm. Thanh danh để làm gì chứ, nổi tiếng mà không có năng lực thì cũng vậy thôi. Có thanh danh hay không thì kẻ không có lương tâm vẫn đáng khinh bỉ, người cứu người vẫn luôn đáng ngợi ca. Các ông làm ra những chuyện hại người như thế, không biết tự thẹn sao? Thần y tiên sinh làm những việc sai trái ấy, thật đáng xấu hổ, nhưng còn ông thì sao? Lúc đó nếu không phải ông cũng là kẻ ham hư vinh thì đâu gặp kết quả này, ông gặp bất hạnh rồi lại nhần tâm ra tay hãm hại người khác, ông với thần y tiên sinh năm đó có khác gì nhau đâu. Đáng giận!”.

Trì Nghiên Hưng chẳng để tâm đến sự giận dữ của Hàn Tiểu, lại nói tiếp: “Ta cứ tưởng rằng sau khi Nhiếp Minh Thần đoán được người gây ra mọi chuyện là ta, hắn sẽ nhanh chóng tìm đến ta nên ta một mực chờ. Nhưng ta không hề nghĩ tới, hắn lại dành rất nhiều thời gian để giảng dạy y thuật cho người, ta rất tò mò, không biết người có gì đặc biệt”.

Hàn Tiểu im lặng, nàng cũng không biết bản thân mình có gì đặc biệt, Nhiếp Thừa Nham nhanh chóng chen lời: “Lão đầu nhà ta hiện giờ đang ở đâu?”.

Trì Nghiên Hưng cười cười: “Tiểu tử, người không cần căng thẳng, đừng đánh lạc hướng ta, nếu ta có chút tâm địa thì các người cũng đừng hòng mà sống yên ổn được đến bây giờ. Ta cũng không muốn gây bất lợi gì cho các người”.

“Ông chó quên, ta có bộ dạng hiện giờ là nhờ ông ban tặng”. Nhiếp Thừa Nham không tin sẽ không xảy ra chuyện gì bất lợi nên hắn cũng đã có phòng bị từ trước khi tới đây, Trì Nghiên Hưng hẳn là hiểu rõ điều đó.

Trì Nghiên Hưng im lặng một lúc, trầm giọng: “Bộ dạng của người lúc này quả thật là do ta gây nên. Ta đã báo được thù lẽ ra nên cao hứng mới phải, thế nhưng ta lại cảm thấy không hài lòng, ta vẫn không ngủ được yên giấc, cứ nghĩ tới tình trạng hiện giờ của người, lại mong ngóng Nhiếp Minh Thần đến tìm”. Ông ấy nhìn Hàn Tiểu, rồi lại nhìn Nhiếp Thừa Nham: “Về sau ta biết đến sự tồn tại của phúc tinh thánh thủ, bỗng nhiên cảm thấy mọi sự việc trên đời này đều thật sự rất huyền diệu”.

Ông ta dừng lại một chút như chờ hai người đặt câu hỏi, đáng tiếc là bọn họ không nói thêm gì, Trì Nghiên Hưng đành tiếp tục: “Nha đầu, người giống với bản thân ta trước kia, có tài năng thiên phú, có sự nhiệt tình trị bệnh cứu người đến ngất ngưởng, mà Nhiếp thành chủ lại giống tuổi già tàn tật của ta, có quyền thế, đáng tiếc lại có chấp”.

“Ông sai rồi, chúng ta không ai giống ông cả”, Hàn Tiểu nhin không được lớn tiếng nói: “Ta sẽ không vì thanh danh mà đem y thuật ra đấu đá, cho dù gặp phải bất hạnh ta cũng sẽ không đem mọi chuyện đổ hết lên đầu người không liên quan, A Nham tuy chân không thể đi lại nhưng huynh ấy kiên cường, lạc quan, luôn cứu giúp rất nhiều người người bệnh”.

“Ta cũng đã cứu chữa cho rất nhiều người, chuyện này thì nói lên được điều gì? Nhiếp Minh Thần cũng cứu được rất nhiều người, vậy thì sao? Cứu người là nhờ y thuật chứ không do cái tâm của mình. Ta đã suy nghĩ rất nhiều, vì sao báo được thù mà vẫn mãi thông khổ, cho đến khi gặp được Nhiếp Minh Thần, ta mới hiểu ra”.

“Cuối cùng thì lão đầu đang ở đâu?”, Nhiếp Thừa Nham thực sự không còn hứng thú ngồi nghe ông ấy nói những lời vô nghĩa nữa, hần mơ hồ cảm thấy có chút tâm tình ẩn sâu trong lòng hần đang bị phơi bày.

“Hần đi rồi, ta cũng không biết là hần đi đâu”.

“Ông nói dối”.

“Đề làm gì?”, biểu hiện của Trì Nghiên Hưng không hề có chút chột dạ: “Hần quả thật đã đến tìm ta, nhưng ta không có ý định giết hần, thù ta đã báo xong. Ta chỉ muốn xem phản ứng của hần như thế nào thôi”.

“Ông ấy đến đó làm gì?”, Nhiếp Thừa Nham lo lắng, hần không tìm được lão đầu, không biết ông ấy có bị xúc động mà làm những chuyện không lường sức, sau đó gặp phải độc thủ không?

Trì Nghiên Hưng nhếch mép: “Chúng ta ở với nhau ba ngày, nói rất nhiều chuyện”, Hàn Tiểu cùng Nhiếp Thừa Nham tròn tròn mắt, không tin, Trì Nghiên Hưng nói tiếp: “Đại khái là hần không nghĩ đến việc nhìn thấy ta phải ngồi xe lăn như bây giờ, cũng không ngờ tới ta cũng giống hần, ngoại trừ đồ đệ ra thì bên cạnh chẳng còn ai thân cận. Hần nói, hần định giải thích với ta chuyện năm đó, rồi giết ta trả thù cho cháu nội. Chỉ là sau đó hần lại buông tha cho ta”.

Buông tha? Nhiếp Thừa Nham không hề nghĩ đến việc lão đầu có thể thân nhiên từ bỏ chuyện báo thù. Lão đầu tính tình ngoan độc hiểm ác đó lại có thể buông tha cho kẻ thù của mình dễ dàng như vậy sao?

“Hần không giải thích gì thêm, cũng không giết ta. Chỉ ở với ta ba ngày rồi rời đi”. Nhắc đến Vân Vụ lão nhân, vẻ mặt của Trì Nghiên Hưng cực kì phức tạp. Không đợi Nhiếp Thừa Nham hỏi, ông ấy đã nói: “Hần không nói cho ta biết hần đi đâu, chỉ nói Vân Vụ sơn đã phó thác xong xuôi, lại nói nay có thể giống ta, cũng không còn vướng bận chuyện gì nữa”.

“Phó thác?”, Hàn Tiểu ngẩn ngơ, trong lòng có chút đau khổ, chẳng lẽ thần y tiên sinh định không quay về nữa sao?

Nhiếp Thừa Nham trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nếu như những lời ông nói là sự thật thì hôm nay ông đến chỉ đơn giản là vì phương pháp phòng độc cho Hạ quân ư?”.

“Ta là người học y thuật, đương nhiên là muốn học hỏi những người có y thuật cao minh. Ngày đó ta theo lệnh Hạ vương chế tạo độc dược chuyên dụng cho chiến trường, cân nhắc cả tháng trời, cuối cùng cũng chế thành khối độc giúp Hạ quân chỉ mất chút công sức đã vây khốn được Yên Hồn quan. Còn dùng Lục Sương với chung trùng ở Thanh Sơn cốc thì thực ra chỉ là một thủ đoạn cũ rích, nhưng khi Hạ quốc sắp giành được thắng lợi thì nửa đường lại xuất hiện phúc tinh diệu thủ nhà người, chẳng những phá giải được độc dược ở Yên Hồn quan, mà còn cứu sống được lão tướng quân. Không chỉ có thế, người còn có thể vô thanh vô thức hạ độc làm mờ mắt Hạ quân...”. Trì Nghiên Hưng nhìn Hàn Tiểu: “Ta đã bắt mạch rất kĩ cũng không nhìn ra thủ đoạn của người. Mắt của quân lính bị mờ nhưng chỉ sau ba, bốn ngày không thuốc cũng tự khỏi”. Thế nhưng chỉ cần ba, bốn ngày đó thôi cũng đủ để Mục gia đánh bại Hạ quân. Thực ra, binh sĩ trên chiến trường sợ mình bị mù mắt cả đời nên chủ động xin hàng để cầu thuốc giải. Một vài người được cứu trở về đến một tòa thành gần biên giới để Trì Nghiên Hưng khám chữa bệnh, nhưng hần cũng không tài nào tìm ra được nguyên do.

Nhiếp Thừa Nham kinh ngạc, hần biết Hàn Tiểu ở trong quân đội lập được công lớn nhưng không thể ngờ tới nàng có thể làm được chuyện kì diệu như vậy. Hạ độc một cách vô thanh vô thức rồi lại có thể làm cho người ta tự nhiên hết bệnh, thủ đoạn gì vậy chứ? Đến hần cũng cảm thấy tò mò.

Trì Nghiên Hưng nói: “Ta muốn biết, người đã làm gì? Ta cam đoan sẽ không dùng nó để giúp Hạ quốc đánh chiếm Tiêu quốc, hơn nữa, ta còn hộ tống các người bình an vô sự rời khỏi nơi này, lấy chuyện này ra để trao đổi đáp án”.

“Ta sẽ không nói”, Hàn Tiểu lạnh mặt, nói chắc như đinh đóng cột.

Trì Nghiên Hưng hít một hơi, trầm ngâm trong giây lát, theo thói quen lại gõ nhịp lên tay vịn ghế: “Cũng đúng, nếu là ta, ta cũng sẽ không nói. Nhưng ta làm hại Nhiếp thành chủ, giờ báo thù rửa hận ta cũng là chuyện các người phải làm. Nói phương pháp đó ra đi, rồi muốn trả thù ta như thế nào? Ta nói rồi, ta sống đến bây giờ đã quá đủ, ta cũng đã gặp được Nhiếp Minh Thần, khúc mắc trong lòng đã được gỡ bỏ, các người muốn giải hận thế nào cũng được, nhưng hy vọng cuối cùng có thể nói cho ta biết phương pháp làm mờ mắt kia. Ta không muốn xuống tới địa phủ còn phải vướng bận chuyện này”.

Muốn trả thù ông ấy như thế nào cũng được? Hàn Tiểu ngẩn ngơ, quay đầu nhìn Nhiếp Thừa Nham, hần cũng đang kinh ngạc. Nhiếp Thừa Nham đã nhiều lần tưởng tượng ra lúc mình gặp Trì Nghiên Hưng, hần không tài nào đếm được những âm mưu hần định dùng để đối phó với người này, hần dự đoán những thủ đoạn của bọn chúng, tưởng tượng cách bọn chúng hành động, hình dung cách chúng nguy hiểm hòng che dấu chân tướng sự thật. Đọc

đường đi hẳn cực kì cẩn trọng, tới nơi đây cũng đã dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa, còn bố trí người ở khắp nơi. Hẳn an bày mọi chuyện như thế mà kết quả đối phương chỉ nói một câu là đã hoàn thành tâm nguyện, mặc cho hẳn xử lí. Một đòn nhẹ tênh này đã khiến Nhiếp Thừa Nham lung túng.

Nếu Trì Nghiên Hưng giao biện, Nhiếp Thừa Nham đã chuẩn bị từng bước để vạch trần ông ta. Nếu Trì Nghiên Hưng đang giam giữ Vân Vụ lão nhân, Nhiếp Thừa Nham cũng đã an bày thám tử cùng thị vệ, chuẩn bị điều tra rõ sự thật rồi cứu người. Nếu lão đầu đã qua đời thì hẳn càng không còn gì phải lo lắng, khi ấy hẳn sẽ không có kỳ lấy máu mà rửa hận.

Nhưng bây giờ ông ta lại nói tùy người định đoạt, Nhiếp Thừa Nham trở tay không kịp, chẳng biết phải làm sao.

Vốn dĩ Trì Nghiên Hưng bị lão đầu bức đến đại mặc xa xôi, đứa con bị chết non, thế tử chịu thảm sát, chân cũng bị tàn phế, Nhiếp Thừa Nham không thể không thừa nhận, nếu đổi lại là hẳn chỉ sợ thù đoạn trả thù chỉ có hơn chứ không kém. Tình hình hiện giờ bị đảo ngược thành Trì Nghiên Hưng thù đoạn tàn ác này lại là nạn nhân của một bị kịch, ông ta báo thù mình cho người thân đã bị lão đầu gián tiếp hãm hại. Nhiếp Thừa Nham bỗng nhiên cảm thấy chán ghét, một bên là người thân của hẳn, một bên lại là kẻ thù của hẳn, hẳn thực sự không biết ai đáng thương, đáng giận hơn ai.

Hắn nhìn về phía Hàn Tiểu, theo bản năng nắm chặt tay nàng, hẳn nên làm gì bây giờ?

Chương 74: Ân tình uẩn khúc

Hàn Tiểu trước giờ đều không quan tâm mấy chuyện báo thù rửa hận này, đương nhiên nàng không thể đưa ra đề xuất hữu ích nào cho Nhiếp Thừa Nham, nhưng lửa giận của nàng với Trì Nghiên Hưng vẫn bùng bùng. Nhiếp Thừa Nham nắm tay nàng hơi đau, làm nàng lại càng sợ, nàng cắn răng chịu đựng, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng không chịu được nữa, lớn tiếng hỏi Trì Nghiên Hưng: “Trì đại phu tự bản thân có cảm thấy áy náy vì chuyện mình làm chăng?”

Áy náy? Lời nói này thúc mạnh vào ngực Trì Nghiên Hưng, hẳn ngậm chặt miệng, nhớ lúc đó cũng đã từng hỏi Nhiếp Minh Thần: “Người xem ta bây giờ có bộ dạng như thế này, người có từng thấy áy náy không?”. Hẳn đưa mắt nhìn sang Hàn Tiểu, bàn tay nàng siết chặt tay Nhiếp Thừa Nham, tay kia nắm lại thành quyền, hai mắt sáng như sao, toàn thân toát ra vẻ凛冽.

Trì Nghiên Hưng trong lòng chấn động, lúc trước khi hẳn còn trẻ cũng có bộ dáng như vậy, cũng từng công chính vô tư, cũng từng có chí lớn, từng lập lời thề nhất định phải luyện được y thuật uyên thâm nhất, cứu chữa mọi bệnh tật trong thiên hạ... Hẳn cũng đã từng có những điều đó, nhưng bây giờ hẳn thực sự cũng không biết mình có từng cảm thấy áy náy hay không.

Khi hẳn hỏi vấn đề đó, Nhiếp Minh Thần đã không trả lời. Ông ấy nói, chuyện ông ấy đã làm không thể thu lại được nữa. Lúc Trì Nghiên Hưng nghe được lời này, cảm giác trong lòng cũng rất mơ hồ. Hôm nay hẳn bị người khác cũng hỏi vấn đề đó, hẳn bỗng nhiên hiểu ra được ý tứ câu trả lời của Nhiếp Minh Thần. Chuyện đã làm thì không thể thu lại, nếu như thời gian quay ngược lại, ai có thể biết được mình sẽ vẫn làm như cũ hay không?

Khi đó so với giờ phút này, hẳn hoàn toàn là hai người khác nhau. Trì Nghiên Hưng cho rằng, hẳn nhất định vẫn báo thù, hẳn vẫn làm những chuyện đó, để rồi sau đó lại phải hứng chịu cùng một nỗi giày vò, nhưng hẳn vẫn làm như vậy. Hai chân của hẳn, hai tử của hẳn, thế tử của hẳn, hẳn đã phải chịu đựng đau đớn cùng si nhục, hẳn phải đòi lại món nợ này. Vậy nên hẳn có áy náy không? Hẳn chỉ biết hẳn vẫn không thể ngủ ngon mỗi đêm.

Về mặt của Trì Nghiên Hưng trở nên phức tạp, Hàn Tiểu vẫn không bỏ qua: “Vậy xin hỏi Trì đại phu, người hạ độc hại người, phế đi hai chân của người khác, đến nay có từng cảm thấy hối hận?”. Trì Nghiên Hưng nhắm mắt, chuyện này hẳn cũng từng hỏi Nhiếp Minh Thần, Nhiếp Minh Thần không trả lời được, Trì Nghiên Hưng đến lúc này cũng cảm thấy mình không thể trả lời được.

“Thế nên ông tại đây giả nhân giả nghĩa nói tùy người xử trí, vậy là có ý gì?”. Hàn Tiểu càng nói càng lớn tiếng: “Nếu ông thực lòng sám hối, tự nhiên sẽ chủ động đền bù. Đàng này ông lại ra điều kiện, thật hết sức vô lí. Ông nghĩ người khác sẽ thành toàn cho ông sao? Ông chờ mong thần y tiên sinh sẽ làm gì với ông? Đồng quy vu tận? Như vậy thì ông có thể an tâm, được giải thoát rồi? Thần y tiên sinh nếu rời đi như lời ông nói, thì cũng là tự mình tìm cách chuộc tội. Còn ông? Tìm tới đây ức hiếp chủ tử ta chính là cách ông chuộc tội sao?”

Trong lòng Nhiếp Thừa Nham rất hỗn loạn, hẳn bản khoản nên giết hay không giết, không giết thì làm sao đẩy ông ấy vào cảnh khốn cùng. Nhưng thấy Hàn Tiểu nghiêm mặt hung hăng giáo huấn một lão đầu lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, còn nói người ta ức hiếp hẳn, điều này làm hẳn có chút buồn cười. Hẳn kéo tay nàng, muốn nói với nàng không cần nóng giận, không ai có thể ức hiếp được hẳn. Hàn Tiểu đang nói hăng say, mặc kệ cánh tay đang bị lắt, cũng không để ý đến lời hẳn nói, tiếp tục mắng.

“Có ai khốn kiếp như ông không? Ông cầm hận thần y tiên sinh ngoan độc, nhưng ông có khác gì. Nếu như thực sự bị lương tâm cắn rứt, vậy thì tự bản thân mình phải đi bù đắp giải quyết. Còn muốn trong lòng yên ổn, nhưng chính mình lại không có can đảm chịu trách nhiệm, để tùy cho người khác xử trí, thì đây là cái kiểu gì? Có bản lĩnh, tự ông nói đi, ông định thế nào? Ông nói ra, đồng ý hay không đồng ý tùy vào A Nham, chấp nhận hay không chấp nhận cũng tùy A Nham. Ông bị hãm hại, gặp họa, bị thương tổn, ủy khuất thống khổ, chẳng lẽ A Nham lại không? Nếu ông thật lòng ăn năn, nên có hành động thực sự, đừng ngại biện rằng vì ông gặp nạn nên ông có quyền hại người khác. Sự thành tâm của ông đâu? Ông vừa nói muốn chuộc tội, vừa ở trên chiến trường chế độc làm chuyện xấu, ông là đại phu ư? Bản lĩnh của ông, sao không dùng để trị bệnh cứu người?”

Hàn Tiểu nói một tràng, sau đó mới quay lại nhìn Nhiếp Thừa Nham vẫn đang nắm tay nàng, về mặt nhìn cười của hẳn làm nàng hơi giận, nhưng chưa kịp để ý kĩ về mặt này, bỗng nhớ ra, quay đầu lớn tiếng nói với Trì Nghiên Hưng: “Còn nữa, cách ta làm mờ mắt người ở Thanh Sơn cốc, ông không hiểu phải không? Muốn biết phải không? Ta cho ông hay, ta sẽ không giải thích với ông, có chết cũng không nói. Ông làm việc xấu còn muốn người khác thuận theo ý của mình, làm gì có chuyện dễ dàng như thế!”

E rằng Hàn Tiểu lớn tiếng giáo huấn người khác thế này, đây là lần đầu hẳn thấy, mặc dù trong việc này, Trì Nghiên Hưng cũng là người bị hại. Nàng thấy Nhiếp Thừa Nham chịu đau đớn cũng có thể tưởng tượng được Trì Nghiên Hưng đã phải trải qua khổ sở như thế nào. Nhưng cái suy nghĩ người tàn nhẫn ta cũng tàn nhẫn, người hiểm độc ta lại hiểm độc hơn, thì ai cũng không là người tốt. Vô tội nhất chính là Nhiếp Thừa Nham, hẳn chưa từng làm ra

chuyện gì, hẳn chẳng qua chỉ cùng ý trung nhân sắp có tương lai hạnh phúc, nhưng lại gặp họa trời giáng, tất cả đều mất hết. Hàn Tiểu quay đầu lại nhìn Nhiếp Thừa Nham, thấy đôi mắt Nhiếp Thừa Nham mang theo ý cười nhìn nàng. Vậy là sao, chẳng lẽ hẳn đã nghĩ ra được biện pháp tốt?

Trong sân không có tiếng động, Hàn Tiểu nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, không hiểu mọi chuyện ra sao. Nàng đứng lui về bên cạnh Nhiếp Thừa Nham, sát vào người hắn, cũng là để cho hắn có thể dựa vào mình.

Suy tính nửa ngày, bỗng nhiên Trì Nghiên Hưng nói: “Người nói đúng, vốn dĩ ta cho rằng có thể tìm lại được sự an ổn cho chính mình, nhưng hóa ra không thể. Ta sẽ suy nghĩ thật kĩ cần làm gì, rồi sẽ cho các ngươi một câu trả lời”.

Hắn dừng lại một chút, nhìn Hàn Tiểu nói: “Nha đầu, ta đã tự hỏi chính mình, nếu đến đại mạc sau khi báo thù xong rồi, có cảm thấy khinh thường chính mình không, ta không biết câu trả lời, nhưng hôm nay ta đã biết được. Người quả thật rất giống ta lúc trước, nhưng ta...”. Hắn định nói là khinh thường, nhưng năm đó e rằng hắn cũng đi con đường như thế, ngẫm lại cuối cùng không thể nói ra lời này bên thối, chỉ nói: “Nếu ta còn có chút oán hận nào đối với Nhiếp Minh Thần, thì tới hôm nay e rằng oán hận ấy cũng đã tan thành mây khói”.

“Ông nói vậy là có ý gì?”. Hàn Tiểu nhún mày không hiểu, tại sao lại nhắc đến tên của thần y tiên sinh?

“Lão gia hỏa kia nói với ta, hẳn nhìn thấy một người rất giống ta thời trẻ, thiên phú không hề kém ta năm ấy. Lúc đó ta nghĩ hẳn muốn hạ thấp ta, ám chỉ tài năng của ta cũng chẳng phải đệ nhất. Nhưng sau đó hẳn không nói gì thêm, chỉ uống rượu. Ta biết lúc đó là hẳn nói tới người, ta cũng biết tất cả chuyện của người và những gì người đã làm được. Hôm nay vừa nhìn thấy, ta liền hiểu ra, đối với người hẳn có lòng bồi dưỡng đào tạo, vì có ý hối lỗi với ta. Hẳn đã hủy hoại một người có thiên phú, bây giờ có cơ hội, hẳn sẽ cố gắng đào tạo một người khác”.

“...”, Hàn Tiểu định mở miệng phản bác, nhưng nghĩ mãi cũng không biết nên nói gì. Nàng vẫn luôn cảm thấy có chút lạ lùng, nàng là một nô tỳ, một nữ tử, nàng chưa từng nghiêm túc tập luyện y thuật, lại có thể mang hòm thuốc của thần y tiên sinh, được hẳn tự mình chỉ dạy y thuật. Nàng cho là mình thông minh, nghĩ rằng đó là thủ đoạn để ngăn cản nàng và Nhiếp Thừa Nham đến với nhau, rằng lão nhân muốn để nàng giúp đỡ Nhiếp Thừa Nham kế thừa Vân Vụ sơn, nàng nghĩ rất nhiều, rồi lại vẫn thấy có chỗ không hợp với lẽ thường. Bây giờ vừa nghe Trì Nghiên Hưng nói, nàng liền hiểu thấu tất cả mọi điều.

Thì ra, bị giày vò không chỉ có người bị hại. Trong chuyện này, không có ai là người thắng cuộc, mỗi người đều thống khổ, đều chịu giày vò. Hàn Tiểu hiểu ra điều ấy, trong lòng lại càng khó chịu.

“Nha đầu, hy vọng dù sau này gặp phải chuyện gì, người vẫn giữ được trọn vẹn tấm lòng chân thành của người thầy thuốc. Chuyện ta và Nhiếp Minh Thần không làm được, người phải làm được. Chúng ta đều đã già, nên rút lui thôi, chuyện đáng tiếc này cũng không cách nào xóa sạch được. Người đừng quên bài học kinh nghiệm của chúng ta”.

“Ông yên tâm, trên đời này có rất nhiều đại phu tốt”.

“Tiếc rằng bọn họ không có được y thuật tuyệt đỉnh như chúng ta”. Trì Nghiên Hưng bỗng ngừng lại, hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Có thể sau này sẽ có chăng? Quyển “Giải độc điển tịch” kia rất tốt, người đã làm tốt hơn so với chúng ta”. Hình như hẳn lắm lắm một câu: “Người đúng là một điều bất ngờ...”.

Hắn khoát tay về phía sau, tùy tùng đưa hắn lên xe lăn định rời đi, Trì Nghiên Hưng vừa đi ra vừa nói: “Ta về trước, suy nghĩ kĩ lưỡng, thu xếp xong xuôi sẽ đến tìm các ngươi”.

Hàn Tiểu quay đầu nhìn Nhiếp Thừa Nham, ánh mắt như muốn hỏi cứ để người này đi vậy sao? Nhiếp Thừa Nham vỗ nhẹ tay nàng: “Để hắn đi đi, ta tự có thu xếp”.

Trì Nghiên Hưng nghe vậy, khoát tay áo, xem như chấp thuận. Hàn Tiểu vội vàng gọi hắn, đợi hắn dừng lại rồi hỏi: “Trì đại phu, Liên Kiều là gì của ông?”.

“Là đồ đệ, ta không có con. Nha đầu kia trông có vẻ nhỏ tuổi, nhưng lại rất già dặn, cho nên ta mới phái đi Vân Vụ sơn”.

Hàn Tiểu không nói gì, tuy nàng đã đoán được, nhưng việc nghe lời xác nhận kia làm nàng thật đau lòng. Nàng ấy từng là tỳ muội rất tốt của nàng, đồng thời cũng là người hại Nhiếp Thừa Nham, là người trên chiến trường bắn tên vào nàng.

Trì Nghiên Hưng dường như đoán được suy nghĩ của nàng, hắn nói: “Nha đầu, chuyện khác ta không rõ, nhưng người nên hiểu nha đầu kia là một tiền thù thân thông, nó từ trước đến giờ chưa bao giờ bắn sai”.

Hàn Tiểu chợt hiểu ra, ngẩng đầu lên, nhưng nàng vẫn hỏi tiếp: “Chính là nàng đổi Lục Sương thành Lục Tuyết?”.

“Đúng vậy. Nhưng nó cũng không biết Lục Dương đã trộm mất một viên, cũng không biết vì sao hắn chết, việc này không phải do nó làm. Liên Kiều là một đứa trẻ tốt”.

“Nàng có biết người cần độc này để hại người không?”.

Trì Nghiên Hưng không nói, hắn thở dài, nói: “Tất cả mọi chuyện đều là mưu đồ ta an bài, các người biết là ta gây tội thì đủ rồi, những chuyện khác không cần truy cứu. Truy cứu thêm, ngoài thương tâm đau khổ cũng chẳng đạt được gì. Oan có đầu nợ có chủ, kẻ thù của các người chỉ là một mình ta”. Hắn nói ngập ngừng, bỗng dừng quay sang nói với Nhiếp Thừa Nham: “Nhưng ta chưa từng ép buộc bất kì kẻ nào làm việc cho ta, mỗi một người đều là cam tâm tình nguyện, hoặc là báo ân, hoặc là trung thành, hoặc là tuân theo sư mệnh”.

Hàn Tiểu không hiểu hắn đang nói về chuyện gì, nàng thấy Nhiếp Thừa Nham cũng đang sùng sốt, Trì Nghiên Hưng lại gật đầu, nói tiếp: “Người biết làm sao có thể tìm được ta, nếu có bất kì quyết định nào, nói cho ta biết, ta nhất định gánh chịu mọi hậu quả”, nói xong thật sự rời đi.

“Chủ tử”. Hàn Tiểu ngồi bệt xuống, tựa vào đầu gối Nhiếp Thừa Nham. Trì Nghiên Hưng vừa rời đi, những hộ vệ bảo vệ chung quanh cũng đều rút lui, trong sân chỉ còn hai người bọn họ. “Lời cuối cùng của ông ấy có ý gì?”.

“Không biết”. Nhiếp Thừa Nham vỗ nhẹ đầu Hàn Tiểu: “May là ta còn có người, Tiểu Tiểu. May là ta còn có người”.

“Không biết thân y tiên sinh bây giờ ra sao rồi?”.

“Sẽ tìm ra thôi, chúng ta tìm kiếm ở đây rất lâu rồi mà vẫn không thấy, chắc lão đầu đã đi rồi. Đây cũng là một manh mối, chúng ta sẽ đổi phương hướng tìm kiếm khác”.

“Chủ tử, người nói xem, rốt cuộc Trì đại phu muốn thế nào? Chúng ta phải làm sao?”.

“Trước tiên chúng ta đổi nơi ở, yên lặng quan sát diễn biến, phái người theo dõi thật sát mọi động tĩnh của hắn, không sợ hắn giả trò. Thực ra ta định mấy ngày nữa sẽ đi tìm hắn”.

“Mấy ngày nữa?”.

“Ừ, ta đã thăm dò rồi, Vân nhi cuối cùng cũng đáp ứng sẽ dẫn ta đi gặp mặt thân y đã cứu nàng ấy lúc trước, chính là Trì Nghiên Hưng”.

Hàn Tiểu nghe hắn gọi Vân nhi thân thiết như vậy, lòng nàng chùng xuống. Tuy hắn nói đó là Tạ Cảnh Vân giả, và nàng biết đó là cách xưng hô theo thói quen, cũng giống như nàng không thể đổi cách gọi hắn là chủ tử, nhưng bây giờ có một Tạ Cảnh Vân sống sờ sờ trước mắt, nàng thực sự cảm thấy hoang mang.

Hàn Tiểu lại nhớ lại chuyện phát sinh khi nãy, nàng nhăn mặt nhúm mày, oán giận nói: “Chàng đối xử với ta như vậy, ta vẫn còn tức giận”.

Nhiếp Thừa Nham có chút nóng mặt, lại mạnh mẽ nói: “Dù sao chúng ta cũng vốn là nên như vậy, nàng muốn giận thì cứ giận đi”.

Hàn Tiểu từ từ đứng dậy, quay đầu đi về phía căn phòng nàng ở một mình trước kia, Nhiếp Thừa Nham ở bên cạnh nàng gọi lớn: “Nàng đi đâu?”.

“Đi tức giận”. Nàng oán khí ngút trời tự giam mình trong phòng, ngơ ngác ngồi yên một lúc, bỗng nhiên nghĩ tới đã lâu không thấy Phượng Ninh, Trì Nghiên Hưng tới, có nào nhiệt để xem, sao nàng ta vẫn không xuất hiện? Nàng nhìn không được lại chạy ra ngoài, nhưng tìm không được người để hỏi, suy nghĩ một chút, rốt cuộc lo lắng vẫn nhiều hơn giận dữ, liền chạy đến phòng Nhiếp Thừa Nham. Hắn dường như nghe được tiếng bước chân của nàng từ xa, nhét vật gì đó vào trong ngực, Hàn Tiểu không chú ý đến, trực tiếp hỏi hắn: “Chủ tử, chàng biết Phượng Phượng đi đâu không?”.

“Long Tam mang nàng ấy đi làm việc, đến thành bên để ám sát Hạ vương”. Câu trả lời của Nhiếp Thừa Nham làm Hàn Tiểu kinh ngạc, há miệng: “Ám sát?”.

“Ừ, Long Đại phục vụ cho triều đình, Long Tam hành tẩu giang hồ thỉnh thoảng cũng giúp triều đình một số chuyện họ không tiện làm. Lần này việc Hạ quốc xâm chiếm đã chọc giận hoàng thượng, hắn hi vọng có thể giải quyết triệt để, biện pháp chính là giúp Hạ quốc thay triều đổi chủ”. Việc Long Tam đi với, hắn cũng chỉ vừa mới biết.

“Chuyện nguy hiểm như vậy sao Long Tam có thể mang theo Phượng Phượng chứ?”.

Nhiếp Thừa Nham híp mắt, vừa lúc tính sổ với nàng: “Không thể so với nguy hiểm lúc nàng mang nàng ấy đi Thanh Sơn cốc...”. Hắn còn chưa kịp nói hết, Hàn Tiểu đã nhanh chóng xoay người chạy: “Ta quay lại tức giận tiếp, chàng ở lại”.

“Tiểu Tiểu, quay lại đây”.

“Không nghe “. Hàn Tiểu quay về, cầu kinh mười phần, Nhiếp Thừa Nham bực mình, nhưng hắn không dám lại dùng roi kéo nàng, hắn thực sự rất sợ nàng tức giận. Hắn sờ cái túi nhỏ cất trong ngực, nhớ lại lời nói của Trì Nghiên Hưng: “Ta chưa từng ép buộc bất kì kẻ nào làm việc cho ta”. Ông ấy nói những lời này với hắn là có ý gì?

Hắn có một dự cảm mơ hồ, Vân Vụ lão nhân rời đi như vậy, chắc không định sẽ gặp lại bọn họ. Mà Trì Nghiên Hưng bảo bọn họ không nên truy cứu thêm nữa, còn nói chưa bao giờ ép buộc người khác, là chỉ về chuyện động thủ hạ độc hắn? Nhưng còn chuyện bọn họ hạ độc hại chết Vân nhi, hắn không thể tha thứ được. Nếu mọi việc đúng như những gì Trì Nghiên Hưng nói, sao lại dựng thêm chuyện để lừa hắn? Chuyện này chắc chắn có nội tình. Hắn không thể làm gì cho Vân nhi nữa, nhưng ít nhất nên cho nàng một chân tướng, không thể để nàng vì hắn mà chết không minh bạch.

Người nhà Vân nhi, rốt cuộc đang che giấu bí mật gì?

Chương 75: Ám sát

Phượng Ninh cùng Long Tam đi hành thích đúng như lời Nhiếp Thừa Nham đã nói. Nàng ngồi trên xe ngựa nghe Long Tam kể tình hình một cách cặn kẽ cả nửa đường, vui mừng lao thẳng vào lòng hắn: “Long Tam, Long Tam, chàng thật có con mắt tinh tường, chàng đưa ta theo nhất định là mã đáo thành công”.

Long Tam véo mũi nàng: “Chẳng qua ta sợ khi ta thành công trở về, nàng nghe xong chuyện này lại tức giận vì không đưa nàng theo”.

“Ừm, cái đó thì đương nhiên”, Phượng Ninh thẳng thắn thừa nhận. Long Tam phá lên cười, xoa xoa đầu nàng: “Nàng ngoan, đừng có chạy loạn, sau này ta có việc gì cũng đưa nàng theo cùng”.

Phượng Ninh cười vành mắt cong cong: “Được, chàng nói phải giữ lời đó”. Long Tam trong lòng rung động, ôm nàng vào lòng: “Ừm, nói lời giữ lời, nhất định tới đâu cũng đưa nàng đi cùng”.

“Long Tam...”. Thái độ dịu dàng của Long Tam làm Phượng Ninh nghi ngờ: “Chàng có âm mưu quỷ kế gì phải không?”

“Sao có thể chứ? Nàng đã nghĩ vừa thôi”. Hắn ép đầu nàng vào trước ngực, hôn đỉnh đầu nàng, chuyển chủ đề, dặn dò phương thức hành động khi đến đó. Phượng Ninh dường như không hề ngại ngần những công việc thế này, nàng thậm chí còn hỏi mấy vấn đề trọng điểm, Long Tam đều cẩn thận trả lời.

Ban đêm, Long Tam và Phượng Ninh mang trang phục dạ hành, dẫn theo hơn mười ám vệ lặng lẽ tiến vào hành cung của Hạ vương. Hạ vương nhiều ngày nay đều trấn thủ ở tiền tuyến đồn đốc việc chiến sự. Vốn dĩ hắn cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, nhưng ai ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi lại có màn lật chuyển kinh thiên động địa, không chỉ vô số các tướng sĩ ở tiền tuyến đầu hàng, bị bắt, mà trong kinh thành cũng truyền đến tin Hoàng đế của hắn đang âm thầm mưu toan soạn vị.

Hạ vương lo lắng không yên, hắn vốn tưởng rằng đã dùng binh trấn áp được nước Tiêu, lão già Tiêu đưa con gái đến cho hắn mặc sức xử lý chính là tỏ ý quy thuận. Lúc công chúa đã nằm trong tay, con tức trong người hắn cũng bớt phần nửa. Nhưng bọn họ không để hắn đắc ý được lâu, quân đội của hắn đã thất bại khắp nơi, bị đánh giết đến tan tác tơi bời. Bỗng nhiên hắn hiểu ra, công chúa Như Ý chẳng qua chỉ là thủ đoạn để trì hoãn thời gian, bọn họ căn bản không có ý định quy phục hắn. Hắn vừa tức lại vừa lo, thậm chí cũng may chưa chinh chết con tiện nhân kia, giữ cho nàng ta một cái mạng cũng coi như có lợi thế trong tay.

Đêm nay hắn cùng mấy kẻ tâm phúc mật bàn đối sách, giờ đây thù trong giặc ngoài, vô luận thế nào trước tiên cũng phải dẹp yên. Nhưng còn chưa đưa ra được kế sách nào, sự yên tĩnh bên ngoài lại chợt làm hắn nảy sinh nghi ngờ. Hắn khoát tay ra hiệu cho mọi người im lặng. Một viên đại tướng hiểu ý, lặng yên không một tiếng động tiến tới bên cửa sổ, nhẹ nhàng chọc thủng một lỗ nhỏ nhìn ra. Vừa mới áp mắt vào đó, một thanh kiếm sắc bén đã vù tới, xuyên qua cửa sổ, đâm thẳng vào đầu hắn. Kiếm rút ra, bên ngoài cửa sổ có tiếng vỗ tay tán thưởng, cửa sổ thoáng chốc đổ rầm xuống.

Những người bên trong cực kì hoảng sợ, lập tức rút binh khí. Nhưng bọn họ chưa kịp phản ứng, vài mũi tên dài đã bắn vào trong phòng, hai người bị trúng tên kêu oai oái ngã vật xuống đất. Những người còn lại cuống quýt hươu kiếm gạt những mũi tên sắc nhọn bay tới ngày càng nhiều.

Viên tướng mặt sẹo hét lớn: “Bảo vệ hoàng thượng!”. Sau tiếng hét của hắn, phía trên bỗng có tiếng nổ, nóc nhà bị phá ra từng mảng lớn, mấy hắc y nhân như ma quỷ trượt xuống, ngân quang lóe lên, đao kiếm hướng thẳng vào Hạ vương.

Mấy viên tướng trung thành vội vọt tới, vung đao phòng vệ, nhanh chóng quây thành nửa vòng tròn phía trước Hạ vương. Nhưng mấy hắc y nhân kia võ nghệ rất cao cường, dù mấy vị tướng có liều mạng chém giết cũng không chiếm được nửa phần tiện nghi. Hạ vương được bảo vệ ở phía sau, nhìn cảnh tượng máu me liền nổi cơn giận dữ. Tinh bạo ngược trời dậy, hắn vung cước đá bay một tên thích khách, vọt tới bên tường nhanh chóng gỡ thanh đại đao của mình xuống. Một viên tướng đánh ngã một tên thích khách, Hạ vương không chút do dự vung đao chém rơi đầu thích khách.

Mấy hắc y nhân nhìn thấy cảnh tượng đó mặt đều biến sắc, Hạ vương tàn nhẫn quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn họ nghiêng rằng, trên tay thế công gia tăng, mấy viên tướng của Hạ quốc vì bảo vệ tính mạng cũng mang toàn lực ứng chiến, trong lúc nhất thời, hai bên giằng co bất phân thắng bại. Hạ vương võ nghệ cao cường, đằng đằng sát khí, ra tay liều mạng. Nhóm hắc y nhân thận trọng đối phó, ngược lại còn bị hắn áp chế.

Một hắc y nhân bị chém đứt cánh tay, binh khí rơi xuống, trong mắt Hạ vương liền trào lên sát ý, một đao hướng thẳng đầu hắc y nhân bỏ tới. Đúng lúc này một thân ảnh thon dài phiêu diêu lướt tới, trường kiếm “keng” một tiếng chặn lấy đại đao của Hạ vương. Nội lực người này vô cùng thâm hậu làm hõ khẩu của Hạ vương tê rần, đại đao trong tay suýt rơi xuống.

Hạ vương nhận một đòn này, không tức giận, trái lại còn cười hung ác, hai mắt đỏ ngầu: “Lão từ đã lâu không được chém giết thống khoái thế này, hay, hay lắm”. Hắn hét lên một tiếng, đem toàn lực tấn công cao thủ mới xuất hiện.

Người vừa tới chính là Long Tam, hắn đã hạ sát tất cả các thủ hạ ngăn trở bên ngoài nhằm tránh hậu họa, rồi vội tới để bắt Hạ vương. Hạ vương vốn xuất thân là võ tướng, nhìn thấy máu đỏ lại càng hưng phấn, nay gặp được đối thủ như Long Tam, mỗi tế bào trên người hắn đều sôi lên đòi giết chóc.

Hai người qua lại khoảng mười chiêu thì Phượng Ninh xông vào, không nói một lời đã lập tức tấn công. Lúc này Hạ vương đang vung đao đâm thẳng vào ngực Long Tam, bức Long Tam thối lui một bước. Phượng Ninh từ mé bên tiến vào tiếp chiêu, tay nàng như linh xà, đoản kiếm dán sát thuận theo đường đao của Hạ vương đi lên, đâm một nhát chí mạng vào ngực hắn. Nàng không ham chiến, vừa ra chiêu đắc thủ đã lập tức xoay người gạt đại đao của một viên tướng khác, tạo cơ hội cho hắc y nhân đâm một kiếm vào ngay ngực hắn.

Số lần Long Tam và Phượng Ninh hợp chiến không nhiều, nhưng phu thê đồng tâm phối hợp hết sức ăn ý. Phượng Ninh vừa lùi xuống, hắn liền sáp tới, trường kiếm vung một đường bồi thêm cho Hạ vương một vết thương tóe máu. Hạ vương vội vàng nhảy lui, nhưng Phượng Ninh lại áp sát, đoản kiếm trên tay phải đâm tới. Hạ vương thu hết sức lực nghiêng người tránh thoát, nào ngờ người Phượng Ninh mềm dẻo như không xương, thân thể thoáng lay động, tay trái vung theo võ một đường xuống vai hắn.

Hạ vương trúng chưởng ngã xuống đất, trường kiếm của Long Tam đã đón sẵn. Nhìn thấy hắn nằm sắp bỏ mạng dưới lưỡi kiếm kia, một trung thần liền vội tới che chắn cho Hạ vương, nhận trọn một kiếm của Long Tam, chết ngay tại trận. Hạ vương nhận cơ hội này vội lăn sang bên cạnh, thở hồng hộc. Lúc này, viên tướng mặt sẹo vừa kịp tới, các tướng sĩ khác cũng liều mạng chạy đến hộ giá.

Phượng Ninh thân hình mảnh mai, đôi mắt to trong vắt, xinh xắn tú lệ, vừa nhìn cũng biết là một cô nương. Thân thủ của nàng đặc biệt, viên tướng mặt sẹo đã giao đấu với vô số đối thủ, nhưng người có công phu linh hoạt, tinh vi xảo diệu như thế này chỉ có một. Hắn nhận ra đây chính là đứa con gái đánh nhau với mình ở thành Cổ Sa, lập tức quát to: “Là thích khách nước Tiêu!”

Nghe vậy, đồng tử trong con mắt Hạ vương co thắt lại, sát khí hiện lên. Hắn vốn tưởng huynh đệ của hắn thừa dịp chiến loạn tới ám sát hắn, không ngờ là thích khách do lão già bên Tiêu quốc phái đến. Long Tam và Phượng Ninh đều cảm nhận được khí thế của Hạ vương, lập tức không cho hắn thời gian trì hoãn, một tả một hữu tiếp tục công kích.

Viên tướng mặt sẹo cùng một kẻ nữa liều mạng ngăn cản, trong lúc ấy Hạ vương lần tới bên tường, cũng không biết chạm vào cơ quan nào, loáng cái đã biến mất sau cánh cửa bí mật. Long Tam sững sốt, nhìn bộ dạng hiếu sát của Hạ vương, không ngờ hắn bỗng nhiên chạy trốn. Long Tam chém ngã một người rồi vội vã chạy tới góc tường, nhưng trong nháy mắt không tìm thấy cơ quan đâu.

Cuộc chiến trong phòng đã phân thắng bại, Phượng Ninh lại chém ngã một tên, chỉ sót lại viên tướng mặt sẹo và hai tên nữa vẫn gắng gượng chống cự lại sự tấn công của tám hắc y nhân, rất nhanh chóng cũng bị bắt giữ. Phượng Ninh rời cuộc chiến chạy đến bên tường giúp Long Tam “Loại cơ quan này được mở theo phương pháp nhấn liên hoàn một vài vị trí”. Nàng tới cạnh chỗ lúc nãy thấy cửa mở, đứng vào vị trí giống như Hạ vương đã đứng, một chân đá vào viên gạch phía dưới chân tường, một tay ấn vào viên gạch trên cao, thử vài lần thì thấy có hai chỗ khác lạ, nàng bèn phát lực cùng lúc cả hai chỗ, cửa ngầm thực sự được mở ra.

Lúc này Long Tam đột nhiên tỉnh ngộ: “Hắn không phải muốn chạy trốn mà là muốn đi giết người, công chúa Như Ý chắc chắn chưa chết”. Hắn vừa nghĩ vừa tiến vào mật đạo, Phượng Ninh cũng nhanh chân theo sau.

Mật đạo rất rộng rãi, hai bên thấp sáng đèn, có vẻ không có cơ quan mai phục, tuy nhiên bên trong rất nhiều ngã rẽ, tỏa ra bốn hướng, có vẻ như khi xây dựng hành cung, Hạ Vương đã lưu tâm tạo cho mình một đường lui. Long Tam định thần lại, tự nhủ không được nóng vội, người của hắn đã bố trí ổn thỏa khắp các đường ra, Hạ vương không thể trốn thoát. Lúc này Hạ vương đã có ý giết người, vậy chỉ cần tìm được chỗ ở của công chúa Như Ý là có thể tìm được hắn. Long Tam nhanh chóng nghĩ lại địa hình bên trong cung điện theo trí nhớ, xác định phương hướng trong mật đạo, sau đó kéo Phượng Ninh: “Đi hướng này”.

Hạ vương quả thật định đi giết công chúa Như Ý. Nàng là nỗi nhục lớn nhất đời hắn, hắn vốn muốn giữ lại nàng để tra tấn mỗi ngày, các ngón đòn hiểm ác còn nhiều nên đặc biệt dặn dò đám hạ nhân phải thận trọng coi chừng không để cho nàng chết. Nhưng tình thế hôm nay xem ra ngày diệt vong của hắn đã tới. Tiêu quốc không có lí do nào để phái thích khách đến ám sát hắn. Hắn đã thua trận, đáng lẽ họ sẽ bắt hắn quy thuận thượng công. Vậy nhất định là đám sát thủ này đã có giao ước với hoàng đế, bọn chúng ra tay giết hắn rồi thì đệ đệ của hắn có thể danh chính ngôn thuận lên ngôi vị hoàng đế. Thế thì hỏi làm sao hắn có thể không hận? Nếu như hắn không còn đường sống thì con tiện nhân kia cũng đừng hòng được sống, hắn có chết cũng phải lôi ả theo.

Nghĩ vậy, hắn liền nhanh chóng xông ra khỏi mật đạo, đến căn phòng nhốt công chúa Như Ý. Hắn đập một cước vào cửa, phía sau cánh cửa có tiếng đồ vỡ nhưng cánh cửa không đổ. Hạ vương nhủ thầm, trong lòng lửa giận càng sâu, không ngờ tới công chúa bị đánh đến mức thoi thóp mà vẫn còn có thể kéo tủ chặn sau cửa. Hắn vận khí, tăng lực đạp tiếp một cước, lần này cánh cửa cùng tủ nhỏ đằng sau vỡ tan tành, ngã rầm xuống đất.

Hạ vương xông vào trong, một tấm lụa đang cháy bay tới trước mặt hắn, Hạ vương vung tay áo gạt tấm lụa văng ra. Hắn định thần nhìn lại, thấy trong phòng đầu đầu cũng là lửa, công chúa Như Ý đứng ngao ngễ trong lửa, quần áo vừa rách vừa bẩn, mặt đầy máu, trên người cũng loang lổ vết máu, tay phải cứng ngắc. Đó là do ngày đầu tiên nàng dùng chùy thủ đâm hắn, bị hắn vận gãy cổ tay.

Dù bộ dạng thảm thương nhưng Như Ý vẫn đứng, đầu ngẩng cao kiêu hãnh giữa biển lửa, trông như một con phượng hoàng lửa xinh đẹp cao quý. Nàng cao giọng: “Cầu tặc, người không thể chết từ từ, ta làm ma cũng không tha cho ngươi!”.

Nàng càng tỏ vẻ không sợ hãi, Hạ vương càng tức giận, nàng càng kiêu ngạo ngổ ngược, Hạ vương càng căm hận. Hắn tức giận đạp lửa phi tới: “Muốn chết? Đầu dễ dàng như thế!”.

Hắn bước qua đồng lửa, vươn tay muốn Chop tới công chúa Như Ý. Trong mắt Như Ý thoáng hiện vẻ sợ hãi, nhưng nàng gắng gượng không cho phép mình tỏ ra mềm yếu. Nàng một lòng muốn chết liền xoay người đem hết toàn lực đập mạnh đầu vào tường, tường kia đang cháy rừng rực, nàng không vỡ đầu cũng có thể chết cháy. Nhưng động tác của nàng không thể nhanh bằng Hạ vương, đầu còn chưa chạm tường đã cảm thấy đau đớn trên vai, ngay sau đó cổ bị siết chặt. Hạ vương tóm cổ nàng kéo ra ngoài, miệng còn chửi: “Tiện nhân!”.

Như Ý biết mình không thể toại nguyện, chỉ đành cắn răng không rên một tiếng. Nàng quyết không kêu đau, quyết không cầu xin, quyết không cho hắn đắc ý. Hạ vương kéo nàng vào phòng, hung hăng ném nàng ngã lăn ra đất, giơ tay tát: “Tiện nhân, mong được chết dễ dàng như thế sao, ngươi đừng mơ. Tiêu gia các ngươi không cho ta con đường sống, ta cũng không thể cho các ngươi tiện nghi. Ta sẽ cắt mười ngón tay ngươi, chém tứ chi ngươi, chặt đầu ngươi, mang đến tặng cho lão cầu hoàng đế kia!”.

Như Ý bị cái tát ban nãy làm cho rách miệng, hai tai ù ù, mỗi câu mỗi chữ của Hạ vương như từ địa ngục vọng lại. Như Ý không chịu nổi run rẩy bầy, trước mắt biến thành màu đen, nhưng nàng vẫn trợn to hai mắt, trong lòng không ngừng tự nhắc nhở: “Chỉ là ác mộng, chỉ là ác mộng, gắng gượng chút nữa sẽ qua thôi...”.

“Ngươi còn dám trừng ta, để ta móc hai mắt ngươi ra trước”. Hạ vương gầm gừ, đưa tay đến trước mặt công chúa Như Ý. Nhưng hắn còn chưa dứt lời, tay cũng chưa chạm được tới mặt nàng thì bỗng có tiếng vó ngựa cùng một thanh trường đao phóng tới, người chưa đến đao đã đến trước, Hạ vương không kịp đối phó đành vội lùi ra sau.

Trường đao hung hiểm cắm xéo vào chỗ Hạ vương vừa đứng, lưỡi đao đâm sâu xuống đất phân nửa, chuôi đao còn rung lên bần bật, có thể thấy người

phóng đao lực đạo vô cùng mạnh. Như Ý không nhìn rõ, chỉ mơ hồ thấy một vật gì trên mặt đất chấn giữa nàng và Hạ vương, hai bên vang lên những tiếng lộc cộc hỗn loạn, khiến tai nàng ù đi. Hạ vương chăm chú nhìn lên thấy hai con khoai mã đang phi nước đại, chẳng mấy chốc sẽ tới đây. Hắn nghiêng rặng, không thèm lưu tâm, vung một chưởng muốn đánh chết Như Ý, nhưng lúc ấy vài mũi trường tiễn đã bay tới, ba hắc y cung thủ vừa tìm được đến đây đang bắn tên về phía hắn.

Lúc này các kỹ sĩ đã chạy tới nơi, một người cụt tay rút thanh trường đao trên mặt đất, thuận thế đánh xuống, khiến Hạ vương phải chật vật né tránh, còn người kia nhảy xuống ngựa, vung song kiếm lên tấn công. Kỹ sĩ cụt tay đem đao dắt lại bên yên ngựa, vươn tay kéo Như Ý lên lưng ngựa, đặt nàng phía trước hắn.

Hắn dùng cánh tay lành lặn ôm nàng, dịu dàng khẽ nói: “Công chúa đừng sợ, người an toàn, an toàn rồi”.

Công chúa sững sờ không có phản ứng, kỹ sĩ đó hộc mắt đỏ lên, ôm chặt công chúa, xé áo choàng đen sau lưng quần nàng thật kỹ lưỡng, nhắc lại: “Người an toàn rồi, công chúa, không sao rồi, thật đó, người an toàn rồi”.

Như Ý bấy giờ mới như phục hồi lại tinh thần, nàng mở to mắt, rồi lại mạnh mẽ chớp chớp mắt mấy cái nữa, cuối cùng ngẩng đầu nhìn hắn. Nàng bắt đầu run rẩy, cổ họng rung rung, tay kéo nhanh vạt áo của hắn, rất lâu sau mới nói ra lời: “Mục, Mục tiểu... tướng quân?”.

“Là ta...”

Như Ý nước mắt tràn mi, trong giọng nói như vẫn còn hồ nghi, lại hô một tiếng: “Mục tiểu tướng quân...”

“Ta tới rồi!”.

Công chúa liền không kiềm chế được bản thân, òa lên một tiếng, nhào vào lòng hắn, lệ rơi chan chứa. Long Tam và Phụng Ninh cũng vừa đuổi tới, đúng lúc chặn đường thoát của Hạ vương. Vị tướng quân đi cùng Mục Viễn đang giao chiến với Hạ vương thừa cơ đâm một kiếm vào sau lưng hắn, xuyên suốt ra trước ngực.

Hạ vương ngã xuống đất bỏ mạng, vị tướng kia ngẩng đầu nói với Long Tam: “Là Mục gia quân của chúng ta diệt Hạ vương”.

Phụng Ninh chưa hết cao hứng, phóng khoáng khoáng tay: “Tất nhiên, tất nhiên!”. Nhưng nàng vừa quay đầu lại đã thấy khuôn mặt đen xì của Long Tam, chợt nghĩ ra đây là công lớn, cần phải tranh lấy. Nàng đổi giọng: “Không đúng, rõ ràng chuyện này do Long gia bọn ta xử lý”. Nàng thấy người đó nấp mấy môi định phản đối, thì lại nói: “Người không phục? Vậy chúng ta đánh một trận phân thắng bại, theo đó mà quyết định ai nói đúng”.

Nghe vậy Long Tam mặt giãn ra, câu “Long gia bọn ta” của Phụng Ninh làm hắn rất dễ chịu, cái tên tướng quân bên Mục gia kia cũng không thể cùng phu nhân của Long gia đánh nhau. Hắn quay đầu liếc nhìn Mục Viễn, Mục Viễn gật đầu: “Long Tam gia hoàn thành việc này rất tốt, đã vất vả rồi”.

Long Tam cũng không khách sáo, chỉ hỏi: “Sao người lại tới?”.

Mục Viễn cúi đầu nhìn người ở trong lòng, trầm giọng: “Ta nợ nàng ấy!”. Long Tam có chút ngạc nhiên, chỉ gật gật đầu. Mục Viễn lại nói: “Nàng ấy bị thương, ta đi trước”.

Long Tam cũng không có ý giữ lại, ôm quyền hành lễ: “Tạm biệt”. Tướng quân của Mục gia kia cũng nhảy lên ngựa, hành lễ cáo biệt, cùng Mục Viễn rời đi. Phụng Ninh nhìn theo bóng của bọn họ, ngạc nhiên nói: “Đó là công chúa sao? Đúng là mạng lớn mà”. Nàng nghĩ chút rồi nói tiếp: “Không phải nói nàng ấy bị thương nặng sao? Thế thì nên đưa đến chỗ Tiểu Tiểu”.

“Đâu phải chỉ có mình Tiểu Tiểu là đại phu, bọn họ phải gấp rút trở về nước, công chúa ở đây vẫn gặp nguy hiểm”. Long Tam đơn giản giải thích rồi quay người dặn dò mấy ám vệ triệu tập lại nhân mã, xử lý hậu quả. Phụng Ninh đứng sau lưng hắn, trong lòng có chút nhớ đến Hàn Tiểu, không biết nàng ấy giờ ra sao.

Đêm này Hàn Tiểu nằm một mình trong phòng, trở mình mãi không ngủ được. Nàng không hề biết đêm Phụng Ninh phải trải qua một đêm kinh tâm động phách. Nàng suy nghĩ tới mọi chuyện, lòng rầu rĩ không thôi. Dưới sự sắp xếp của Nhiếp Thừa Nham, bọn họ lập tức chuyển chỗ ở trong đêm, tuy tòa nhà mới cách chỗ cũ không xa, bên trong một ngõ nhỏ ở phía sau, nhưng có thể nhanh chóng chuyển nhà như thế này có lẽ đã phải tìm chỗ và chuẩn bị từ trước.

Hàn Tiểu không định ở cùng phòng với Nhiếp Thừa Nham, chuyển tới đây nàng liền chọn cho mình một phòng để ở. May mà lần này Nhiếp Thừa Nham cũng không làm phiền nàng, chắc cũng hiểu nàng cần có không gian riêng để suy nghĩ. Vì vậy Hàn Tiểu được yên tĩnh, nàng buồn bực nghĩ tới chuyện hôm nay Nhiếp Thừa Nham đối xử với nàng, tuy nàng chưa dứt khoát chấp thuận hay từ chối, nhưng thực lòng rất không thoải mái.

Phải biết rằng một người được sủng ái liền trở nên thích không nhường, Hàn Tiểu cũng không ngoại lệ. Nhiếp Thừa Nham tuy tính tình ngang ngược tùy tiện, nhưng từ trước đến nay đối với nàng vẫn dung túng chiều chuộng. Hàn Tiểu đã sớm không còn tâm ý như nô tỳ ngày trước, nên mong đợi ở Nhiếp Thừa Nham những yêu cầu cao hơn nhiều. Nàng không sợ hắn tính tình nóng nảy, cũng không sợ hắn thân thể không tốt cần chăm sóc, nàng chỉ sợ hắn không coi nàng là tình yêu duy nhất. Nàng hy vọng hắn có thể yêu nàng sâu đậm, sâu đến mức từng góc ngách trong trái tim hắn cũng chỉ có nàng. Nàng thậm chí còn nghĩ khi có dịp sẽ trộm lấy đôi hoa tai của Tạ Cảnh Vân kia, đem vứt bỏ.

Hàn Tiểu lại trở mình, thở dài một hơi. Điều nàng vừa phát hiện làm nàng không vui, thì ra nàng là một kẻ tham lam, tính chiếm hữu của nàng với hắn thật lớn, thực là tự dọa mình. Vì thế việc hôm nay hắn cương quyết chiếm đoạt nàng làm nàng đau khổ, điều ám ức nhất là nguyên do ẩn sau những hành động ấy, như thế hắn muốn chứng minh điều gì đó. Cảm giác như vậy làm cho Hàn Tiểu cảm thấy rất không an lòng.

Nàng suy nghĩ miên man, lúc thì tự trách mình, lúc lại trách hân, lúc lại trách Tạ Cảnh Vân. Đang khi phiền não bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng động, nàng nhẹ nhàng xuống giường đi đến bên cửa, nghe thấy Hạ Tử Minh ở bên ngoài nhẹ giọng: “Phòng Hàn cô nương rất yên tĩnh, chắc là ngủ rồi”.

Nàng buồn bực, lại nghe thấy giọng Nhiếp Thừa Nham: “Vậy thì tốt, người canh chừng là được rồi”. Sau đó lại nghe thấy hân nói: “Chúng ta đi”. Hàn Tiểu nhủ mảy, dường như nghe thấy giọng Hoắc Khởi Dương: “Vâng”, sau đó bên ngoài yên tĩnh trở lại.

Hân muốn đi đâu? Hàn Tiểu bắt đầu lo lắng. Nàng nghĩ người một lúc rồi trở về giường, giờ lại càng khó ngủ hơn. Trần trọc mắt ngủ một đêm, hôm sau gặp Nhiếp Thừa Nham, hân lại làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì, chỉ nói với nàng những ngày này hân rất bận rộn, không có nhiều thời gian dành cho nàng. Hân dỗ dành cho nàng ngoan ngoãn, cũng không nhắc lại yêu cầu nàng chuyển về chung phòng với hân.

Hàn Tiểu một bụng nghi vấn nhưng lại không muốn hỏi. Mấy hôm nay thời tiết rất khó chịu, bầu trời âm u, sắc mặt Nhiếp Thừa Nham cũng âm u không kém. Hàn Tiểu biết vết thương ở chân hân sẽ lên cơn đau trong thời tiết này, nhưng hân không còn làm nũng với nàng như trước, cũng không oán trách kẻ khổ với nàng. Hân không thân thiết với nàng nữa, nàng cũng hờn dỗi không thèm để ý, coi như không thấy. Thế nhưng nàng vẫn thương hân, nên lại ngầm nhắc nhở Hoắc Khởi Dương chăm sóc hân cẩn thận.

Đêm nay Hàn Tiểu lại không ngủ được, nàng rầu rĩ không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào, trong lòng âm thầm sốt ruột. Lúc này lại nghe thấy tiếng động nhỏ từ bên ngoài, nàng liền đến sau cửa nghe lén, thấy Nhiếp Thừa Nham hỏi ám vệ canh bên ngoài xem nàng có ổn không, sau đó lại đi mất. Hàn Tiểu khẽ cắn môi, thay quần áo, ngồi trong phòng một lúc rồi giả như không có chuyện gì ra mở cửa. Ám vệ hiện thân, nhẹ giọng hỏi: “Hàn cô nương, có việc gì không?”.

Hàn Tiểu giả bộ mơ màng chưa tỉnh ngủ, chỉ về phía nhà vệ sinh, ám vệ thấy vậy liền vội lui xuống. Hàn Tiểu nghĩ may mà hôm nay không phải ca trực của Hạ Tử Minh, hân thì khó đuổi đi hơn nhiều. Nàng đi về phía nhà vệ sinh, qua chỗ rẽ tránh được tầm mắt của ám vệ, đường hoàng đi về phía công lớn. Đến công, một ám vệ khác xuất hiện, gọi nàng: “Hàn cô nương?”.

Hàn Tiểu bình tĩnh nói: “Chủ tử bảo ta mang đồ qua đó”. Ám vệ đó “À” một tiếng, không cần nàng. Hàn Tiểu ra khỏi cổng, nhìn ánh trăng trải đầy trong con ngõ nhỏ vắng lặng, nàng sững sờ tự hỏi hân đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chương 76: Thanh toán món nợ

Bây giờ đã là nửa đêm, Hàn Tiểu không biết nên đi đâu tìm Nhiếp Thừa Nham, nàng đứng cô độc trên đường, cảm thấy rất lẻ loi. Ở đây nhiệt độ chênh lệch lớn, ban đêm vô cùng lạnh, nàng vô thức đi trên đường nghĩ về quãng thời gian nàng còn nhỏ, cũng có rất nhiều đêm lạnh lẽo như thế này nàng cũng Hàn Nhạc chạy trên đường.

Lúc đó nàng rất đói, rất mệt, chân phỏng rộp, mỗi bước đi đều rất đau. Lúc ấy cũng không có người đồng hành, chỉ có tiếng thờ đều đặn của Hàn Nhạc ở sau lưng làm bạn với nàng. Nàng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, không biết đến bao giờ mới có thể chữa khỏi bệnh cho đệ đệ, cũng không biết những ngày tháng khổ cực như thế này đến bao giờ mới kết thúc, nhưng dù như vậy nàng vẫn cảm thấy có một sức mạnh không bao giờ lui tắt.

Hiện tại, nàng ăn ngon mặc đẹp, được người ta tôn kính, người hầu kẻ hạ, có nhà ở có chốn ấm, nhưng ngược lại cảm thấy mệt mỏi, nàng sao lại như thế này? Nàng đã trưởng thành, có phu quân, có bản lĩnh, nàng lại cảm thấy mờ mịt, nàng không vui, không thấy thỏa mãn, không vừa lòng, nàng làm sao đây? Nếu nàng của những ngày bé biết được sau này mình sẽ có những ngày tháng đầy đủ như thế này có lẽ đêm đến cười đến mức tỉnh cả ngủ. Nhưng hiện tại không hiểu sao nàng lại thấy chán ghét thế này?

Hàn Tiểu nghĩ miên man, bỗng nhìn thấy quán rượu nhỏ phía trước còn sáng đèn, nửa đêm nửa hôm vẫn còn kinh doanh sao? Đáng tiếc bên trong chỉ có một người khách, còn là một cô nương. Hàn Tiểu nghĩ người, đối mặt với người khách đó, chính là Liên Kiều.

Liên Kiều cũng rất ngạc nhiên, dường như không ngờ thời gian này tại đây lại nhìn thấy nàng lẻ loi một mình, nàng vẫy vẫy tay với Hàn Tiểu, Hàn Tiểu do dự một chút rồi đi đến.

Liên Kiều đánh thức tiểu nhị đang ngủ gà ngủ gật, bảo hân nấu chén canh nóng rồi ngoảnh đầu lại, quan sát Hàn Tiểu một chút rồi hỏi: “Cô sao thế?”.

Hàn Tiểu nhìn xung quanh không thấy có ai, lại nhìn hũ rượu chén rượu trên bàn nói: “Ta còn không biết cô biết uống rượu”.

Liên Kiều không đáp cũng không để ý câu hỏi của Hàn Tiểu, chỉ gật gật đầu: “Không biết uống cho lắm, nhưng có đôi khi uống chút rượu cũng hay, trong lòng thấy thoải mái hơn”.

Hàn Tiểu nghĩ một lúc, cầm chén rượu ngửa đầu uống cạn, rượu cay làm nàng sắc đến mức ho dữ dội, nước mắt trào ra, nàng lau mắt hít một hơi, lại rót thêm một chén.

Liên Kiều không nói chuyện, cũng tự rót cho mình một chén chầm chầm nhắm nháp. Hai người đều chẳng nói gì, mỗi người uống rượu, mỗi người có nỗi niềm riêng. Qua một lúc lâu, tiểu nhị bưng canh nóng lên, phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người, Liên Kiều cuối cùng nói: “Sur phụ ta đã phải đệ tử bên người đi hết rồi”.

Hàn Tiểu ngạc nhiên, nghe nàng nói tiếp: “Người chỉ có một yêu cầu đối với bọn ta đó là không được dùng bản lĩnh người đã dạy đi hại người. Sau này mỗi khi tới mừng một, mười lần đều phải khám bệnh từ thiện”.

Hàn Tiểu nghĩ rồi gật đầu: “Vậy tốt quá rồi, đây cũng là phúc khí của những người bệnh”.

“Tiểu Tiểu...” Liên Kiều ngập ngừng, câu nói có chút ngắc ngứ: “Xin lỗi!”.

Hàn Tiểu cúi đầu cảm chén rượu nhỏ: “Nếu không phải là cô thì những ngày tháng ở trên núi của ta và Hàn Nhạc có lẽ sẽ không sung sướng như thế này. Ta biết theo tính cách của thần y tiên sinh sẽ không bắt cô phải làm nhiều việc như thế, cô chăm sóc cho Nhạc Nhạc rất tốt, đối với tôi cũng rất tốt...”

“Trước khi được sư phụ cứu, ta là một đứa trẻ bị bỏ rơi. Khi còn nhỏ vì bệnh không chữa được, người nhà đã vứt ta ở bên đường. Trong giấc mơ ta cũng mơ tưởng một ngày nào đó bọn họ đón ta trở về... Ta đối với Nhạc Nhạc chính là giống như người thân ở trong giấc mộng”

Hàn Tiểu mềm lòng: “Vậy bọn họ giờ ở đâu?”.

“Không biết nữa”. Liên Kiều cười khổ: “Mơ chỉ là mơ, ta không còn nhìn thấy họ lần nào nữa”.

Hàn Tiểu cắn môi, không biết nên nói gì. Liên Kiều nói tiếp: “Sư phụ đã thu dọn hai rương sách bảo ta gửi đến cho cô, bọn cô không ở chỗ cũ nữa nên ta định gửi thẳng tới thành Bách Kiều, ngày mai là xuất phát. Không ngờ rằng đêm nay còn có thể gặp cô, đây cũng có thể coi là duyên phận, chúng ta như thế mà lại có cơ hội đối mặt trò truyện”.

“Sách? Đưa ta làm gì?”.

“Sư phụ nói những thứ người đã học suốt đời đều ở trong đó cả, cô rất có thiên phú, nên tiếp tục nghiên cứu”.

Hàn Tiểu nhủ thầm, Liên Kiều biết nàng không muốn nhận đành khuyên: “Y thuật đâu có gây thù oán với cô, đừng từ chối. Cô nhất định sẽ là một đại phu tài ba”.

Hàn Tiểu im lặng một lúc rồi nhỏ giọng: “Thực ra ta không muốn trở thành một người vĩ đại”.

“Ngày trước cô không phải là dạng không biết tức giận như thế này”. Lời nói của Liên Kiều làm Hàn Tiểu ngẩng đầu mạnh: “Cô cũng thấy vậy? Ta thay đổi rồi, đúng không?”.

“Con người làm gì chuyện không bao giờ thay đổi”. Liên Kiều nói: “Ta cũng thay đổi, sư phụ cũng thay đổi, thần y tiên sinh cũng thay đổi, ta chưa gặp ai không thay đổi cả”.

“Ta biến thành một kẻ tham lam”. Hàn Tiểu buồn bã nói.

“Cô chắc chắn rất yêu chủ tử”. Liên Kiều biết chuyện của bọn họ, nhưng nàng mãi vẫn không hiểu được: “Rốt cuộc công tử có gì tốt? Ta thấy người đối với cô rất hung dữ”.

“Chàng...” Hàn Tiểu lời nói ra miệng lại ngập ngừng, nàng không biết nên làm sao để giải thích những cái tốt của Nhiếp Thừa Nham: “Chàng cũng không hung dữ như vậy đâu”. Có vẻ đây cũng không phải lí do mà nàng yêu thích hắn, nghĩ một hồi rồi nói: “Chàng rất giỏi, đối xử tốt với ta, xưa nay ta chưa dám nghĩ sẽ có một người tốt với ta như vậy”.

“Tiểu Tiểu...” Liên Kiều muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Xin lỗi”.

Hàn Tiểu biết lần này nàng xin lỗi là vì chuyện trộm và đổi thuốc, nhưng thực ra chuyện này với việc Nhiếp Thừa Nham bị hại cũng không có quan hệ trực tiếp, nếu như không trộm được Lục Tuyết thì sợ rằng Trì Nghiên Hưng sẽ hạ Lục Sương, kết quả cũng vẫn như vậy. Hàn Tiểu chợt nghĩ ra, Trì Nghiên Hưng không hề muốn Nhiếp Thừa Nham chết mà cái hắn muốn là sự giảng hòa và tàn tật, muốn Vân Vụ lão nhân đau khổ. Nhưng lúc hắn mới lên núi đã nghe nói Nhiếp Thừa Nham không muốn sống nữa. Trì Nghiên Hưng tại sao lại phạm một lỗi lớn như thế? Hạ độc đáng lẽ không nên quá nhiều mới phải.

“Liên Kiều, ban đầu là ai ra tay hạ độc chủ tử?”.

Liên Kiều cắn môi: “Ta không biết, ta chỉ ở trong núi chứ không ở đó. Ta chỉ phụ trách đổi thuốc, đệ tử của sư phụ ở hộp thuốc đó”.

Hàn Tiểu nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng nói: “Nói dối, cô đổi thuốc phải đưa ra ngoài, đây tớ trong núi không được xuống núi, cô ở trong núi nhất định có người giúp đỡ. Các cô bố trí lâu như vậy không thể không có tin tức qua lại”.

“Tiểu Tiểu, ta thực sự không biết, thuốc đến tay là ta liền đem giao cho sư huynh làm y bộc trong núi, hắn phụ trách đem thuốc đi. Ta ở trong núi chỉ quan sát động tĩnh của thần y tiên sinh, nhưng sư huynh chuyển thuốc thành công không lâu sau liền mất tích, ta vẫn luôn tưởng sư phụ triệu đi, hắn đi vội vàng như vậy, không nói lời từ biệt. Còn chuyện liên quan đến Lục Sương vẫn không có tin tức. Ngược lại, lại truyền ra tin trong số đệ tử của thần y tiên sinh có người trộm Lục Tuyết hạ độc công tử. Việc này không khớp với suy đoán của công tử, ta cũng không biết rốt cuộc nhằm lẫn ở đâu. Vốn dĩ công

tử trúng độc, thần y tiên sinh nên đi xem thuốc kia, người xem thư xong thì sẽ hiểu tất cả. Nhưng lại không như vậy, mãi đến khi sau này bọn cô phát hiện thi thể của Lâm đại phu ở sườn núi thì ta mới hiểu ra, nghĩ là Lâm đại phu mở hộp thuốc phát hiện ra tất cả, phát giác vấn đề của sư huynh, liền cầm hộp thuốc và thư tới chỗ sư huynh đối chất, hai người động thủ, bị lăn xuống vách núi”.

“Vậy sư huynh cô ở thành Bách Kiều chắc chắn có nội ứng, hẳn gửi thuốc cũng không thể rời núi quá lâu, có người ở thành Bách Kiều tiếp ứng, cô không thể nào không biết”.

“Tiểu Tiểu, sư huynh trong lúc thôi việc đã nói với bọn ta rằng việc này từ hấn mà ra, trách nhiệm đều do hấn, bảo bọn ta không cần truy cứu nữa, hấn nói hấn sẽ một mình gánh chịu.”

“Thế nên chân tướng vẫn bị che giấu, đúng không?”

“Tiểu Tiểu...”

“Liên Kiều, nếu trong lòng cô còn chút tình của chúng ta ngày xưa hãy nói cho ta biết”.

Liên Kiều nắm chặt ngón tay, đấu tranh rất lâu rồi nói: “Tiểu Tiểu, về chi tiết thì ta không rõ nhưng ta có chút phỏng đoán. Ta nghe sư huynh nói rằng năm đó khi sư phụ gặp nạn, vị đại phu đã cứu người họ Tạ”.

Hàn Tiểu sững sờ: “Không thể nào là...”.

Liên Kiều nói tiếp: “Ta chưa gặp vị đại phu đó, chỉ nghe nói sư phụ trước đây giúp ông ấy trị khỏi bệnh cho hoàng thượng, nhận được một số tiền lớn rồi dời đến Tiểu quốc làm ăn buôn bán”.

Hàn Tiểu hơi run rẩy: “Không thể nào...”.

“Mấy năm trước ta trở về bên cạnh sư phụ, nghe nói sau khi công tử xảy ra chuyện không lâu, cả nhà đại phu đó lại trở về nước Hạ”.

“Có lẽ đây chỉ là trùng hợp”. Hàn Tiểu kích động đứng bật dậy: “Nếu như Tạ Cảnh Vân là cháu gái của vị đại phu đó, khi cô ta bị bệnh tại sao lại gửi đến thành Bách Kiều, hoặc cũng nên gửi đến chỗ Trì đại phu, chẳng có lí nào lại gửi đến chỗ kẻ thù...” Hàn Tiểu chợt im lặng, chân mềm nhũn ngã ngồi trên ghế. Bị bệnh là thật, nhưng vừa hay gửi đến đây làm nội ứng, nếu như chiếm được trái tim của Nhiếp Thừa Nham thì cơ hội ra tay càng lớn.

Hàn Tiểu lắc lắc đầu, lại nghĩ: “Cũng không phải, nếu như vậy tại sao lại hạ độc Tạ Cảnh Vân?”. Nàng càng nghĩ càng lo sợ. Nhiếp Thừa Nham nói Tạ Cảnh Vân có chị em song sinh, nhưng nhớ đâu không phải thì sao? Nếu cô ta giả chết, sự việc có lẽ sẽ đơn giản hơn, nhưng nếu cô ta chết thật thì chuyện này là sao? Lẽ nào Trì Nghiên Hưng lại nỡ giết cháu gái của ân nhân cứu mạng?

“Sự tình rối cuộc thế nào ta thật sự không rõ, Tiểu Tiểu. Nhưng ta biết sư phụ sẽ không giết người nhà của ân nhân”.

Hàn Tiểu đầu óc trống rỗng, ngồi ngây ngốc, bỗng bật dậy chạy ra ngoài, nằng một mạch chạy về chỗ ở tạm. Lúc này trời tờ mờ sáng, nàng lo lắng muốn chạy về gọi người đi tìm Nhiếp Thừa Nham, nhưng vừa vào đến sân nàng liền ngây ngốc.

Trong sân có rất nhiều người, Hoắc Khởi Dương, Hạ Tử Minh đều ở trong đó. Mọi người sắc mặt căng thẳng, mấy ám vệ quỳ trên đất, Nhiếp Thừa Nham đang ngồi, sắc mặt xanh xám. Nhìn thấy nàng trở về, mọi người không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm, Nhiếp Thừa Nham lại không có vẻ gì vui mừng, hấn đập thành ghế quát: “Nàng đã đi đâu?”.

Hàn Tiểu thấy tình cảnh này vội nuốt xuống mấy lời muốn nói, cẩn trọng đáp: “Ra ngoài đi dạo”.

“Nửa đêm nửa hôm?”. Nhiếp Thừa Nham giận dữ. Lúc hấn về phát hiện ra nàng không có ở đây bị dọa gần chết, phái người đi khắp nơi tìm, lại sợ kinh động người ngoài ngược lại làm nàng nguy hiểm, hấn căng thẳng sợ hãi, kết quả nàng như chẳng có chuyện gì xảy ra mà chạy về đây.

Hàn Tiểu không muốn trước mặt nhiều người như thế này cãi lại hấn, bèn cúi đầu không đáp, nhưng lại càng làm hấn lên cơn tức. Nàng lúc nửa đêm không có một chút ý thức tự bảo vệ mình chạy loạn khắp nơi, còn dám ngỗ ngược không nghe lời.

Hấn lớn tiếng quát nàng: “Nói đi! Thế này là sao?”

Hàn Tiểu giật thót, không biết nên nói gì, mọi người đều im như thóc, không ai dám lên tiếng nói đỡ. Nhiếp Thừa Nham thấy nàng không đáp, nghiền răng trừng mắt một hồi mà không thể nuốt con giận này, hấn cuối cùng chỉ nàng: “Nàng ở đây mà gây ra, đợi ta làm xong chuyện quay lại trừng trị nàng”.

Lại muốn ra ngoài? Hàn Tiểu cả kinh, hỏi: “Chàng muốn đi tìm Tạ Cảnh Vân à?”.

Nhiếp Thừa Nham đang trong cơn giận không thêm đáp, chỉ nói với Hoắc Khởi Dương: “Đi”.

“Muốn đi đâu hả?” Hàn Tiểu chặn trước xe hấn, làm Nhiếp Thừa Nham nổi giận: “Tránh ra!”. Về mặt của hấn cho nàng biết nàng đã đoán đúng, vì thế lo lắng hét: “Chủ tử đừng đi”.

Nhiếp Thừa Nham không để ý đến nàng, quay xe định đi vòng qua nàng, Hàn Tiểu nhảy qua đó, đè đầu gối hấn: “Chủ tử, cầu xin chàng đừng đi gặp cô ta nữa”.

“Tiểu Tiểu, nàng biến thành một người không hiểu chuyện như thế này từ bao giờ?”. Nhiếp Thừa Nham lạnh nhạt nói: “Những lời ta nói với nàng đều là thật lòng, nhưng chuyện của Vân nhi ta tuyệt đối không thể không quan tâm, nàng đã mất, đây là chuyện duy nhất ta có thể làm cho nàng ấy, nếu như nàng như thế này đã không thể khoan dung, chẳng lẽ ngày xưa ta đã nhìn nhầm nàng rồi?”.

Những lời trách móc này như lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Hàn Tiểu, nàng đau đớn ngã xuống hít một hơi khí lạnh, mọi người kinh ngạc không hiểu gì, Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Nàng không được ra ngoài nữa, chờ ta trở về”.

Hàn Tiểu không can hấn nữa, thậm chí còn không biết hấn đi khi nào, nàng ngây ngốc đứng tại chỗ đó. Câu nhìn lầm nàng của Nhiếp Thừa Nham làm nàng đau đớn. Nàng cứ đứng mãi, rốt cuộc bản thân mình làm sao đây? Là nàng đã thay đổi làm cho người ta chán ghét, hay là từ trước đến nay nàng vẫn luôn không phải là hình tượng mà nàng tự huyễn hoặc? Mấy ám vệ đang quỳ bên cạnh sau khi Nhiếp Thừa Nham đi đã đứng dậy đi về chỗ mình canh giữ, không ai dám đến khuyên Hàn Tiểu, chỉ biết rằng lần này nhất định phải coi cửa nghiêm ngặt.

Nhiếp Thừa Nham vô cùng buồn bã, hấn thực sự muốn tới Tạ gia, hấn đã điều tra rất nhiều, lại còn cùng Tạ Cảnh Vân giả kia xã giao có lệ nhiều ngày nay, cuối cùng cũng điều tra được đại khái. Tạ gia chính là ân nhân cứu mạng của Trì Nghiên Hưng, Trì Nghiên Hưng muốn báo thù, Tạ gia liền tham gia cùng. Có điều Nhiếp Thừa Nham không tài nào hiểu được khi ra tay hạ độc lại tàn nhẫn đến mức giết cả Tạ Cảnh Vân.

Hấn cố nhớ lại, khi tới nhà trọ, Tạ Cảnh Vân nói bị mệt, muốn ở lại thêm hai ngày. Hôm ấy nàng ta tâm tình không yên, muốn nói gì lại thôi. Hấn vẫn cứ tưởng rằng là do bị Vân Vụ lão nhân trách mắng hai hôm trước, hấn còn an ủi nàng rằng lão già không thể cấm cản bọn họ ở cùng nhau. Hôm nay nghĩ lại, chắc hấn nàng vốn đã biết kế hoạch của nhà mình, vì vậy muốn báo hiệu cho hấn, nàng muốn cứu hấn. Chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao Tạ gia muốn giết cả nàng, vì nàng chính là kẻ phản đồ trong kế hoạch báo thù.

Nhiếp Thừa Nham nắm chặt bàn tay, hồ dữ không ăn thịt con, Tạ gia độc ác như vậy, hôm nay hấn phải cho bọn họ nợ máu trả máu. Tạ Cảnh Vân dịu dàng lương thiện, bị người thân đối xử như vậy ở dưới cừu tuyền làm sao yên tâm? Hấn muốn báo thù cho nàng, hấn không thể để nàng chết oan như thế.

Xe ngựa đến cổng Tạ gia, Nhiếp Thừa Nham xuống xe, cái cô Tạ Cảnh Vân giả kia đang đứng trước cửa chờ hấn. Cô ta nhìn thấy Nhiếp Thừa Nham vội vàng nghênh đón: “Chàng đến muộn rồi, ta còn tưởng rằng chàng không tới nữa”.

“Sao thế được, chúng ta đã hứa rồi mà”.

Tạ Cảnh Vân cười mỉm: “Sắc mặt chàng không tốt, không khỏe sao? Hai ngày nay thời tiết bất thường, hôm nay sợ là có mưa, ở đây rất hiếm khi có mưa, chân của chàng có bị đau không?”

“Không sao, có chút chuyện vặt vãnh, hơi mệt”.

“Vậy chúng ta mau vào trong, chàng uống chút đồ nóng là thoải mái liền. Gia gia và phụ thân ta hôm nay đều dậy rất sớm để đợi chàng”. Nhiếp Thừa Nham cười gật đầu, Tạ Cảnh Vân đẩy hấn vào trong. Hoắc Khởi Dương cũng theo vào.

Cánh cửa đằng sau đóng lại, Nhiếp Thừa Nham dịu dàng hỏi: “Nàng là chị hay là em?”.

Tạ Cảnh Vân sửng sốt, nhưng rất nhanh đã quay lại vẻ tỉnh táo: “Ta là em”.

“Cha nàng muốn bàn chuyện hôn sự với ta, là với Vân nhi hay với nàng?”.

“Vân nhi”. Lần này dù Tạ Cảnh Vân giả này có ngốc đi chăng nữa cũng hiểu rằng Nhiếp Thừa Nham đã biết thân phận của mình, cô thản nhiên nói: “Ta tên Tạ Cảnh Hoa”.

“Những chuyện giữa ta và Vân nhi sao nàng biết?”.

“Bọn ta rất thân thiết, tỷ viết rất nhiều thư cho ta”.

Nhiếp Thừa Nham không nói nữa, Tạ Cảnh Hoa hỏi: “Còn gì hỏi không?”.

“Ta muốn trực tiếp hỏi gia gia và phụ thân nàng”. Nhiếp Thừa Nham đã nhìn thấy một người trung niên và ông già tóc trắng đang ngồi ở nhà chính, cách bày xếp trong phòng giống như muốn bàn hôn sự thật.

Tạ Cảnh Hoa đẩy Nhiếp Thừa Nham vào trong phòng, tự mình đi tới bên Tạ Thanh, Tạ Giang, gọi: “Gia gia, cha”. Nàng nháy mắt một cái nói: “Tỷ phụ tới rồi”.

Tạ Thanh biết thân phận của Tạ Cảnh Hoa đã bại lộ, tuy đã có tâm lý chuẩn bị nhưng vẫn có chút ngạc nhiên. Ông quan sát Nhiếp Thừa Nham hồi lâu, không biết đang nghĩ gì. Nhiếp Thừa Nham thản nhiên đón nhận ánh nhìn của ông ta, nói: “Ta đến đây là muốn kết thúc chuyện giữa chúng ta”.

Tạ Thanh gật đầu: “Nên là vậy, hôn sự giữa ngươi và Vân nhi mãi vẫn chưa làm xong, Vân nhi ở dưới cừu tuyền cũng không thể an tâm”.

Nhiếp Thừa Nham cười: “Các người vất vả cho em giả chị là để lừa ta thành hôn sao?”.

Tạ Thanh gật đầu nói: “Tỷ muội chúng nếu cố ý giả trang lẫn nhau, bậc trưởng bối như chúng ta đây còn nhìn không ra, ngươi làm sao lại có thể phân biệt

rõ ràng?”.

“Một người con gái có yêu mình không, tất nhiên là sẽ có cảm giác”.

Tạ Thanh lại gật gù: “Vân nhi đúng là đã có tình rất sâu với người”. Lúc ông nói mấy lời này, nét mặt Tạ Giang và Tạ Cảnh Hoa ở bên cạnh đều lộ ra vẻ bi ai.

Nhiếp Thừa Nham cảm hận: “Chỉ vì thế mà các người muốn giết nàng? Các người làm sao ra tay với máu mủ ruột thịt?”.

“Là người hại chết nó”. Tạ Giang ở bên kích động: “Đều tại người”.

“Ta với các người không thù không oán, lương tâm các người bị chó gặm rồi, giúp tên Tri Nghiên Hưng hại người vô tội lại còn ngậm máu phun người, nhắm vào ta cũng được, nhưng Vân nhi tốt như vậy, lương thiện như vậy, các người không phải là người thân của nàng sao? Các người sao lại hạ độc cả nàng?”. Nhiếp Thừa Nham ngồi thẳng tắp, trong lòng đau đớn: “Ta vốn có thể trực tiếp giết chết mấy thứ lòng lang dạ sói như các người để báo thù cho nàng, nhưng ta đến đây là muốn biết nguyên nhân. Vân nhi có chết cũng phải chết rõ ràng, nếu không nàng dưới cửu tuyền làm sao có thể nhắm mắt”.

Tạ Thanh bật dậy nghiêng răng chửi: “Tên khốn khiếp nhà người đừng có nói mấy lời giả nhân giả nghĩa ở đây, Vân nhi là bảo bối trong nhà bọn ta, nếu không phải tại người nó sẽ không gặp phải tai họa này. Ngày đó ta cứu sống Tri đại phu từ quỷ môn quan, tình cảnh của ông bọn ta biết rõ, kẻ bị chó ăn mất lương tâm chính là Nhiếp gia các người, có lẽ ông nội điên rồi, tiểu tử nhà người cũng không phải là loại tốt đẹp gì. Tri đại phu muốn báo thù, bọn ta đúng lúc ở nước Tiều tất nhiên sẽ giúp ông. Thế nhưng Vân nhi quá ngốc, nó vậy mà lại thật sự yêu người”.

Nhiếp Thừa Nham khép đôi mắt, nụ cười dịu dàng của Tạ Cảnh Vân chuyển động ngay trước mắt, vậy là từ khi bắt đầu nàng đã biết kế hoạch báo thù rồi sao? Hắn ném tâm trạng bất an sang một bên hỏi: “Ông chỉ cần cho tôi biết là kẻ nào hạ độc”.

“Là người hại chết nó”. Tạ Giang tiếp tục trì trệ.

“Ai hạ độc?”. Nhiếp Thừa Nham vẫn một mực hỏi.

Người nhà họ Tạ đột nhiên im lặng, Nhiếp Thừa Nham căng thẳng đang định tra vấn, một thanh âm từ ngoài phòng truyền tới: “Nhiếp thành chủ...”

Mọi người quay lại nhìn, chính là Tri Nghiên Hưng, Tạ Thanh dường như không ngờ rằng ông ta tới, lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó “Hừ” một tiếng quay đầu đi rồi ngồi xuống.

Tri Nghiên Hưng bảo tùy tùng đẩy hắn đi vào, hắn nói với hai bên: “Việc này từ ta mà ra, ta đã nói chỉ cần một mình ta gánh chịu, ân công, Nhiếp thành chủ, người mất cũng mất rồi, sao không để Vân nhi an tâm mà ra đi?”.

“Hắn lập tức bái đường với Vân nhi, ta tiễn hắn xuống dưới làm bạn với Vân nhi, Vân nhi có thể an tâm rồi”.

“Chân tướng không rõ, thù lớn chưa báo làm sao an tâm đây?”. Tạ Giang và Nhiếp Thừa Nham cùng lúc trả lời Tri Nghiên Hưng, Nhiếp Thừa nghe thấy tính toán của Tạ gia, rất kinh ngạc quay đầu nhìn Tạ Giang.

Tri Nghiên Hưng đẩy xe đến bên cạnh Nhiếp Thừa Nham, nói với Tạ gia: “Ân công, hiền đệ, lúc đó là ta sai, liên lụy đến các người, còn hại cả Vân nhi. Những năm nay ta thật sự rất hổ thẹn với Tạ gia các người, nhưng Nhiếp thành chủ thật sự vô tội, là do ta bị thù hận lừa dối. Giờ đây không muốn sai lại sai, xin đừng...”

“Tri Nghiên Hưng”. Tạ Thanh không nhịn được đứng bật dậy hét: “Ngày đó ta cứu ông đến giờ cũng không hỏi hận. Ta bái phục y thuật cao minh của ông, kính trọng ý chí ngoan cường của ông, ông cho rằng Tạ gia có được vinh hoa phú quý đã coi như là báo được nỗi hận. Giúp ông báo thù ta can tâm tình nguyện, nhưng Vân nhi nhà ta với tên Nhiếp Thừa Nham là một chuyện khác. Ngày trước ta đồng ý với ông chỉ cần chuyện này lắng lại thì Tạ gia sẽ không truy cứu nữa. Nhưng hôm nay cái tên Nhiếp Thừa Nham đến gây sự, hắn đã đưa tới tận cửa thì làm gì có chuyện ta không thực hiện di nguyện của Vân nhi?”.

“Ân công...”

“Câm miệng hết!”. Nhiếp Thừa Nham lớn tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, hắn không muốn tiếp tục nghe những lời đó, chỉ hỏi: “Là kẻ nào hạ độc?”.

Trong phòng an tĩnh bất ngờ, cuối cùng Tạ Cảnh Hoa nhẹ giọng nói: “Là Vân nhi hạ độc”.

Nhiếp Thừa Nham chấn động hai mắt trùng trùng: “Nói láo, nàng không bao giờ đối xử với ta như vậy”.

Tạ Cảnh Thanh nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nói nhẹ nhàng, trong mắt chứa lệ: “Đúng là tỷ hạ độc, nhưng tỷ ấy không muốn hại người, tỷ muốn đi cùng người”. Nước mắt vẽ trên hai gò má, Tạ Cảnh Hoa đưa tay lau, tiếp tục nói: “Hôm đó đáng lẽ là một bọc vệ của bọn ta giả trang thành tiểu nhị hạ độc trong chén của người, nhưng Vân nhi nói tỷ ấy muốn làm. Tỷ ra tay thì sẽ khó phát hiện hơn, bọc vệ liền đưa thuốc cho tỷ ấy, nói chỉ cần cho nửa liều lượng là được như vậy mới không dễ chết, phần còn lại là dự bị. Nếu người không uống cái chén đó thì còn thuốc để ra tay lần nữa. Không ngờ Vân nhi cho hết vào, còn uống cùng người”.

Sự an tĩnh trong phòng thật đáng sợ, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi. Nhiếp Thừa Nham chỉ cảm thấy gân xanh trên trán giật giật, bên tai ù ù. Tạ Cảnh Hoa cố gắng lau đi nước mắt, tiếp tục nói: “Đội bọc vệ cảm thấy thời cơ đã tới liền xông vào, phát hiện người còn thoi thóp, nhưng Vân nhi đã tắt thở”.

Bộc vệ vẫn làm theo giao phó ban đầu chém người bị thương, cắt đứt gân chân, trước khi Nhiếp Minh Thần tới, mang thi thể Vân nhi chạy đi. Sau này ta nhận được lá thư cuối cùng của Vân nhi viết cho ta, trong thư tỷ nói không ngăn cản được kế hoạch báo thù, cũng không biết làm sao để nói với người, tỷ ấy nói không thể chịu được sự khinh thường của người, tỷ ấy rất yêu người, tỷ không nỡ để người sống mà phải chịu đau khổ, thế nên quyết định đi theo người xuống âm phủ làm một cặp phu thê ân ái”.

Tạ Cảnh Hoa dùng cặp mắt giống hệt Vân nhi, hàm chứa nước mắt nhìn Nhiếp Thừa Nham. Cô đối diện với ánh mắt hắn, nói rõ ràng từng câu từng từ: “Vân nhi thật sự chết vì người, tỷ muốn làm bạn với người, muốn ở cùng một chỗ với người. Nguyên vọng cuối cùng của tỷ ấy là trở thành một cặp phu thê ân ái với người”.

Đầu óc Nhiếp Thừa Nham trống rỗng, hắn cảm thấy trong cổ họng như bị thiêu đốt, thiêu đến mức đau đớn, nhưng nói không ra lời, mắt đau đớn nhưng không có lệ. Hắn nghe thấy Tạ Giang hét lớn: “Người phải bãi đường với con gái ta, nó ở dưới đó rất cô độc, nó chắc chắn là đang đợi người, người phải đi theo nó”.

Nhiếp Thừa Nham không biết phải trả lời như thế nào, hắn ngần ngại, một Vân nhi khi bị bệnh nhăn nhó uống thuốc, một Vân nhi mỏng manh mềm yếu nhất gan, tại sao nàng lại dám làm ra chuyện này? Nàng không chống lại được sự báo thù của trường bối, vì thế liền xả thân làm bạn với hắn để chuộc tội sao?

Làm một cặp phu thê ân ái... Nhiếp Thừa Nham cảm thấy trước mắt mờ hồ, nàng nghĩ tốt đẹp như thế, đáng tiếc bọn họ giờ đã âm dương cách biệt.

Tạ Giang, Tạ Thanh rút kiếm, bộc vệ trong nhà cầm binh khí vọt vào. Trì Nghiên Hưng đẩy xe tới dang tay chắn trước mặt Nhiếp Thừa Nham, Hoắc Khởi Dương huyết sáo một tiếng dài, ám vệ mai phục bốn phía tòa nhà nhảy ra ngoài, hai bên giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng. Trì Nghiên Hưng gấp đến độ toát mồ hôi lạnh, thấy hai bên đều có chuẩn bị mà tới, nếu như đánh nhau thương vong là khó tránh, nhưng dù bất kì bên nào bị thương ông đều không muốn.

Trong lúc nguy cấp, Trì Nghiên Hưng hô to: “Dừng cả lại, dừng cả lại!” rồi lao về phía Tạ Thanh. Hai chân ông tàn tật, mấy năm nay đã bị teo không còn hình dạng gì, lúc này lao vào Tạ Thanh mà đầu lại hướng xuống mặt đất, Tạ Thanh tiến lên đỡ ông ta dậy, Trì Nghiên Hưng giằng giằng quỳ trên mặt đất, gắng sức đập đầu ba cái với Tạ Thanh: “Ân công, ngày đó ông cứu ta một mạng, ta lại liên lụy cho ông thế này, Nhiếp thành chủ tuổi còn trẻ, nhiều đất dụng võ, lại bị ta hại cho bộ dạng như ngày hôm nay. Ta gặp phải bất hạnh, tự cho mình là kẻ đáng thương nhất thiên hạ này, nhưng lại trở thành kẻ đáng hận nhất thiên hạ, ta, ta thật sự hổ thẹn với các người, hôm nay nếu như lại vì chuyện này làm bị thương bất kì ai ta thật sự không còn mặt mũi nào lưu lại trên đời này...”.

Tạ Thanh muốn mở miệng, Trì Nghiên Hưng lại dùng sức đập đầu một cái: “Xin ân công đừng làm khó Nhiếp thành chủ nữa, tất cả đều là lỗi của ta, ta xuống âm ty nhận tội với Vân nhi”. Tạ Thanh chỉ thấy cơ thể Trì Nghiên Hưng trong tay mình động một cái, kính hãi nhìn xuống dưới, thanh kiếm ông để bên người không biết từ lúc nào đã bị Trì Nghiên Hưng lấy, lúc này đã đâm trong lồng ngực Trì Nghiên Hưng.

Máu chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ quần áo Trì Nghiên Hưng, Tạ Thanh hét lớn, vội vã ấn vào mấy huyệt vị cầm máu, Trì Nghiên Hưng cười nhọc nhằn: “Ân công, ngày đó tính mạng ta là được tay ông nhặt về, hôm nay như thế này cũng là vòng nhân quả”.

“A Hưng...”

Một đám người cùng binh khí đang hùng hực khí thế đánh nhau đã được Trì Nghiên Hưng dùng tính mạng chế trụ, Nhiếp Thừa Nham không biết mình đã trở về như thế nào, trên trời đổ mưa, đánh vào người hắn, hắn cảm thấy rất lạnh, chân đau đớn, tim như bị xé rách, hắn không chú ý xung quang xảy ra chuyện gì, hắn bảo Hoắc Khởi Dương đi mua rất nhiều rượu.

Nhìn bộ dạng của hắn như thế này, Hoắc Khởi Dương không dám trái lệnh, sai người đi mua rượu. Nhiếp Thừa Nham nhốt mình trong phòng, uống từng ngụm từng ngụm. Hàn Tiểu vốn nằm trong phòng vừa thương tâm vừa tức giận, nghe nói chuyện này giật nảy mình, nàng tới gõ cửa phòng Nhiếp Thừa Nham, không có ai trả lời, nàng đi đến cửa sổ, chốc thung một lỗ nhìn về mặt nghiêm trọng uống rượu như có thù với bản thân của Nhiếp Thừa Nham, nàng lo lắng hết mấy tiếng nhưng lại nghe thấy Nhiếp Thừa Nham hét: “Cút”.

Hoắc Khởi Dương đi tới kéo nàng đi, những lúc thế này tốt nhất để hắn ở một mình, Hàn Tiểu nghĩ cũng thấy đúng, nàng không muốn làm phiền hắn nữa, chỉ ngồi ôm gối trước cửa phòng Nhiếp Thừa Nham canh chừng, nghe thấy tiếng khóc của hắn bên trong, vừa khóc vừa gào: “Vân nhi...” Hàn Tiểu nhìn chăm chăm những giọt nước văng lên do mưa rơi đập xuống nền đất, không nhận được nước mắt rơi đầy mặt.

Ngồi rất lâu, nàng bỗng nhảy dựng lên, kéo Hạ Từ Minh đưa nàng đi tìm Trì Nghiên Hưng, Trì Nghiên Hưng lúc này đang hấp hối, Tạ gia đưa ông về nhà, cùng với mấy đồ đệ cùng yên lặng coi chừng, sự xuất hiện của Hàn Tiểu làm bọn họ bất ngờ.

“Ta muốn nói mấy lời với Trì đại phu”. Hàn Tiểu nói rõ mục đích tới, cuối cùng Liên Kiều đỏ mặt dẫn nàng vào.

“Trì đại phu”. Nghe thấy Hàn Tiểu gọi, Trì Nghiên Hưng mở mắt một cách vất vả, Hàn Tiểu đến gần tai ông nói mấy câu, Trì Nghiên Hưng nghe xong ánh mắt sáng lên như có lại tinh thần, ông lầm bầm: “Vay mà nước uống lại là giải được, khó trách, khó trách... quả nhiên là cao minh...”

“Trì đại phu...” Hàn Tiểu trước đây nói không ít lời cay độc, nhưng Trì Nghiên Hưng đi như vậy nàng lại cảm thấy không nỡ.

Trì Nghiên Hưng mỉm cười, khó khăn đưa tay ra kéo Hàn Tiểu, Hàn Tiểu vội nắm lấy tay ông. Trì Nghiên Hưng nói nhỏ: “Nha đầu, người là kì tài, người trời sinh là thầy thuốc, dạy cho người y thuật sợ là việc đúng đắn nhất đời này của Nhiếp Minh Thần. Ta không có gì cho người, sách của ta đều đưa người vậy”. Ông quay đầu nhìn về phía Liên Kiều, Liên Kiều vội vàng lau nước mắt ra sức gạt đầu: “Sư phụ yên tâm, con nhất định gửi hết tất cả sách tới nhà Tiểu Tiểu”.

Trì Nghiên Hưng không còn sức mà gật đầu, trừng mắt nhìn coi như trả lời, ông nhìn Hàn Tiếu, nói nhỏ tới mức khó nghe: “Người nhất định phải làm một đại phu tốt, nhất định phải làm một đại phu tốt...”. Tiếng nói đứt gãy, ông mở miệng, hai mắt mở to, tay từ từ trượt xuống trong tay Hàn Tiếu.

Liên Kiều và các đồ đệ khác thấy vậy quỹ rạp xuống bắt đầu gào khóc. Liên Kiều dò tỉnh mạch ở cổ ông, vừa khóc vừa vuốt đôi mắt ông nhưng không được. Hàn Tiếu rơi nước mắt, nói với Trì Nghiên Hưng: “Trì đại phu, Hàn Tiếu xin thề quyết xứng đáng với những y thuật đã học, nhất định trị bệnh cứu người thật tốt, làm một đại phu tốt”.

Đôi mắt Trì Nghiên Hưng cuối cùng cũng khép lại, Hàn Tiếu lệ rơi như mưa, che mặt không dám nhìn nữa lão đảo rồi đi.

Ngày hôm đó thời tiết mang theo cảm giác âm u bi thương, mưa cứ rơi một cách bất thường không dứt, rơi xuống mặt đất, đánh vào trái tim Hàn Tiếu. Hàn Tiếu quay trở về lại ngôi trước cửa phòng làm bạn với Nhiếp Thừa Nham. Hân ở trong phòng uống rượu, nàng ở bên ngoài ngắm mưa, chỉ cách nhau một cánh cửa nhưng tiếng gọi “Vân nhi” ấy làm cho Hàn Tiếu cảm thấy mình cách hân rất xa.

Hôm sau, mưa cuối cùng cũng dứt, Hàn Tiếu ngồi cả một ngày ở đó đầu óc choáng váng, nàng nghe thấy tiếng động trong phòng, nhìn qua cửa sổ, Nhiếp Thừa Nham nằm trên nền nhà, bên cạnh là hai vỏ rượu nghiêng ngả, Hàn Tiếu lo lắng gọi to: “Chủ tử...”

Nhiếp Thừa Nham vẫn còn ý thức, hân giọng nói khàn khàn chửi: “Cút, mặc kệ ta, cút đi...”

Hàn Tiếu tìm Hoắc Khởi Dương, bảo hân phá cửa, nàng vội vã xông vào muốn đỡ Nhiếp Thừa Nham dậy, Nhiếp Thừa Nham say không nhẹ, cả người nặng trĩu, Hàn Tiếu đỡ không được bỗng ngã xuống đất. Nhiếp Thừa Nham ngã lăn xuống đất, còn dùng sức đẩy nàng một cái: “Cút đi...”

Hoắc Khởi Dương và Hạ Tử Minh chạy vào đỡ hân dậy đặt lên giường.

Hàn Tiếu vắt một cái khăn lau mặt cho hân, Nhiếp Thừa Nham dường như cảm thấy thoải mái gọi: “Vân nhi...”. Hàn Tiếu nén giận tiếp tục lau cho hân, nhưng Nhiếp Thừa Nham không yên lặng được bao lâu lại gây dựa né tránh tay nàng, dùng tay đẩy nàng ra: “Mặc kệ ta...”

Chiếc khăn rơi xuống mặt đất, tay của Hàn Tiếu bị cái đẩy lúc này của hân làm đau, nàng nghiêng rặng nhặt chiếc khăn lên đem đi giặt sạch rồi lại lau cho hân. Lần này không đụng vào hân đã bị chửi: “Cút đi, ta bảo ngươi cút đi, nghe không hiểu sao?”

“Nô tỳ hiểu rồi”. Hàn Tiếu không hề vui vẻ, nàng mới sáng sớm hôm qua đã chịu sự cáu gắt của hân chịu đựng đến giờ này, những ngày này nàng cũng đâu dễ chịu hơn hân.

“Hiểu rồi còn không mau cút”. Nhiếp Thừa Nham hét to, Hoắc Khởi Dương ở bên cạnh nháy mắt với Hàn Tiếu, nhưng Hàn Tiếu tính tình bình tĩnh lại đi lên: “Chủ tử uống rượu, hôm qua trời mưa một ngày vẫn nên lau rửa, xoa bóp một chút gân cốt sẽ dễ chịu hơn”.

“Chủ tử? Ngươi cũng biết gọi ta là chủ tử, lời của ta nói trước giờ đều không nghe, ngươi chỉ biết ngỗ ngược với ta, ngươi cho rằng ta không biết, ta đều biết tất cả, ta bảo ngươi làm gì ngươi cũng không làm, ngươi cho rằng ngươi là ai, chỉ biết tùy hứng. Ta bảo ngươi cút thì ngươi cút, nghe rõ chưa?”. Nhiếp Thừa Nham trừng mắt mắng nàng, nóng nảy như một con dã thú bị thương.

Hàn Tiếu vẫn đứng trơ ở đó, tay còn cầm chiếc khăn, nàng nhìn chằm chằm hân, lạnh lùng hỏi: “Chủ tử muốn Hàn Tiếu làm gì? Nói lại lần nữa”.

“Cút!”.

Hàn Tiếu cắn chặt răng, nỗi ám ức dồn nén bao ngày cuối cùng cũng bộc phát: “Nhiếp Thừa Nham, không phải lần nào ngươi bảo ta cút ta cũng ở lại”.

Nàng ném mạnh chiếc khăn xuống đất, nghiêng đầu chạy vội ra ngoài. Nhiếp Thừa Nham trở mình nhắm mắt ngủ. Hoắc Khởi Dương và Hạ Tử Minh nhìn nhau một cái rồi đều lui ra ngoài.

Hàn Tiếu nhanh chóng thu dọn hành lý, phân phó ám vệ chuẩn bị xe ngựa cho nàng, ám vệ kinh ngạc vội đi tìm Hoắc Khởi Dương. Hoắc Khởi Dương giật mình, cùng Hạ Tử Minh tới khuyên. Thái độ Hàn Tiếu kiên quyết, nàng quyết không thể ở lại đây thêm nữa, nàng muốn về thành Bách Kiều, nàng nói mãi nói mãi cuối cùng không nhịn được mà khóc to.

Đám Hoắc Khởi Dương không còn cách nào đành là Hạ Tử Minh đi cùng nàng. Dù sao thì sự việc cũng sắp xong rồi, cũng nên quay về đó. Hàn Tiếu đi về Bách Kiều thành trước, thế thì cũng dễ ăn nói với chủ tử.

Thế là Hàn Tiếu ngồi xe ngựa xuất phát, Nhiếp Thừa Nham ngủ say như chết, hoàn toàn không biết có chuyện gì. Hôm sau, hân mở mắt cảm thấy đầu đau như rách ra, những việc trước khi say như đèn kéo quân hiện ra trước mắt hân, hân khép mắt, kìm nén nỗi đau trong lòng, gọi to: “Tiếu Tiếu...”

Không có ai trả lời, Nhiếp Thừa Nham lại gọi: “Tiếu Tiếu, đầu ta đau, chân cũng đau...”

Chương 77: Cáo biệt quá khứ

Hoắc Khởi Dương xuất hiện ở cửa, lên tiếng: “Chủ tử, người đã tỉnh”.

Nhiếp Thừa Nham vỗ trán một cái, buồn bực đáp một tiếng: “Ừm!”.

Hoắc Khởi Dương gọi tiểu phó sang hầu hạ hân đứng dậy, Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Tiếu Tiếu đâu, gọi Tiếu Tiếu đến”. Hân dường như trải qua một giấc mộng rất dài, trong mộng đầu óc rối loạn, có rất nhiều người, rất nhiều máu, rất nhiều tiếng kêu gào và nước mắt. Tiếng mưa rất ồn ào, hân rất lạnh,

chân cũng rất đau, hần đau đớn khổ sở, hần gất gồng, hần thăm nghĩ muốn một mình yên tĩnh một lát, nhưng có rất nhiều người không ngừng quấy nhiễu hần, gào lên với hần, rút kiếm với hần, máu chảy đầy đất. Vân Nhi khóc không ngừng, lão đầu chết tiệt chạy ra náo loạn, ngay cả Tiểu Tiểu vô cùng hiểu chuyện cũng cùng gọi hần, hần bảo bọn họ cút, cũng bảo Tiểu Tiểu cút...

Nhiếp Thừa Nham bỗng nhiên phát hiện Hoắc Khởi Dương không đi gọi người, hần nhớ tới hần phát giận một trận, hần tự chống dậy, hỏi: “Tiểu Tiểu đâu? Nàng còn giận ta?”.

Tiểu phó nghe thấy giọng nói hần không ổn, đứng ở một bên không dám đến gần, hôm qua chủ tử thét lên rất dọa người, hần ở bên ngoài đều nghe thấy hết. Nhiếp Thừa Nham đau đầu như muốn nứt ra, lại thấy bộ dạng gia nhân co rúm lại liền nổi giận, quay đầu trừng hần, gia nhân sợ đến run chân, Nhiếp Thừa Nham lại càng tức giận, lớn giọng: “Tiểu Tiểu đâu?”. Nàng lên lút đi ra ngoài hần còn không tính toán với nàng, hai ngày trước chính là thời điểm nguy hiểm, nàng sao có thể nửa đêm lên lút ra ngoài, vạn nhất nàng xảy ra chuyện, hần phải làm sao bây giờ?

Hoắc Khởi Dương khôi phục bình tĩnh, trả lời: “Hàn cô nương đã quay về Bách Kiêu thành rồi”.

“Cái gì?”. Nhiếp Thừa Nham quát lên, lập tức tiểu phó quỳ xuống đất. Hoắc Khởi Dương sớm đã có chuẩn bị tâm lý, bình tĩnh đáp: “Hôm qua chủ tử không ngừng la mắng, bảo Hàn cô nương cút đi, vì vậy Hàn cô nương liền nghe lời mà đi”.

Nhiếp Thừa Nham giống như bị điểm huyết cứng đờ, hần không ngừng mắng Hàn Tiểu cút đi? Hần nhủ chặt hai đầu lông mày suy nghĩ, hần dường như đã mắng nàng, nhưng hần mắng chửi người khác là chuyện bình thường, có thể mắng cho nàng chạy về nhà, vậy thái độ của hần hôm qua đến tột cùng là tệ đến mức nào?

Hần động dậy, vết đau nhức trên chân làm hần hít một hơi, hần vừa mới tỉnh lại đã muốn tìm Hàn Tiểu làm nũng, hần cảm thấy có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, nhưng lại không nghĩ rằng người ta vốn đã bị hần mắng cho chạy đi. Hần vừa gấp gấp vừa giận dữ, tức giận vì mình nhưng cũng tức giận vì nàng, cái tính thối tha này của hần cũng không phải ngày một nàng hai, nàng không phải là Tiểu Tiểu dũng cảm nhất sao, vì sao cũng tưởng hần phát giận thật sự? Hần cả đời tức giận đều mắng người khác cút đi, ngày đầu tiên nàng biết hần không phải chính là vậy sao?

“Nàng đi lúc nào?”.

“Hôm qua”.

“Từ Minh đuổi theo nàng sao? Còn dẫn theo ai?”.

“Hắc Từ đánh xe cho Hàn cô nương, Từ Minh cười ngửa”.

Nhiếp Thừa Nham càng nghĩ càng thấy bất an, chống đến bên giường tìm xe đẩy của hần: “Tiểu Tiểu khóc sao? Nàng giận ta đúng không?”. Tiểu phó cuống quýt đẩy xe đẩy tới cho hần, Hoắc Khởi Dương thì trả lời: “Đó là đương nhiên”.

Nhiếp Thừa Nham vát và leo lên ngồi trên ghế, nghe thấy vậy nhìn thoáng qua Hoắc Khởi Dương, hần bây giờ thật ra rất có phong cách lúc trước của Hàn Tiểu, mi tâm hần nhăn lại: “Đẩy ta đến phòng Tiểu Tiểu xem xem”.

Tiểu phó nhanh chóng đẩy hần ra ngoài, Hoắc Khởi Dương cũng nói: “Người quả thực đã đi rồi, căn phòng trống rỗng, không có gì để nhìn”. Giọng nói lạ lẫm của hần cuối cùng đã làm Nhiếp Thừa Nham nắm lấy bánh xe cố sức di chuyển đến đối mặt với hần, nhìn hần lạnh nhạt nói: “Nói, hôm qua, rốt cuộc ta như thế nào?”.

“Chủ tử uống say liên tục gọi Vân nhi, ngã xuống đất thực sự rất bất nhã, Hàn cô nương đến khuyên, chủ tử liền bảo Hàn cô nương cút đi. Đương nhiên, lời nói không có câu nào để nghe”.

Nhiếp Thừa Nham cố gắng chống đỡ cái đầu muốn nứt ra để hồi tưởng lại, nhưng nghĩ không ra, nhưng trong lòng hần không hề hoảng sợ chút nào, không tự chủ được cãi lại: “Mắng chửi người khác đương nhiên làm sao để nghe, ta uống say đương nhiên không thể tự chủ được”.

Hoắc Khởi Dương mặt không đổi sắc trả lời: “Chủ tử nói phải”. Giọng điệu thế kia, phảng phất rất giống Hàn Tiểu.

Hàn Tiểu híp mắt nhìn hần chằm chằm, hần tự nhiên hiểu ra, hôm nay Hoắc Khởi Dương như vậy có gì đó không ổn, nhất định là hôm qua hần hết sức vô lý, hần càng nghĩ càng hoảng hốt: “Tiểu Tiểu đau lòng sao?”.

“Hôm qua lúc Hàn cô nương nói lại, vẫn còn rất kiên cường mạnh mẽ”.

Nhiếp Thừa Nham yên lặng thật lâu, xác nhận chính mình thực sự không nghĩ ra, lúc này mới hỏi: “Nàng nói cái gì?”.

“Nàng nói, không phải mỗi lần chủ tử bảo nàng cút đi, nàng ấy đều phải ở lại đó”.

Nhiếp Thừa Nham âm thầm chửi rửa chính mình vài câu, gấp gấp đẩy cái ghế đi vào phòng Hàn Tiểu đang ở tạm, nơi này quả nhiên trống rỗng, Nhiếp Thừa Nham đối diện căn phòng, trong lòng lạnh lẽo trống rỗng, ngồi yên một lúc lâu, mạnh mẽ xoay người lại quét dẹp đường: “Thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức quay về Bách Kiêu thành”.

“Hành lý đều đã thu dọn xong, chủ tử chỉ cần nói đi, thì chuẩn bị y phục là xuất phát được”. Hoắc Khởi Dương hiểu hần rất rõ, hôm qua vừa nhìn thấy Hàn Tiểu đi, liền biết hôm nay Nhiếp Thừa Nham tỉnh lại nhất định sẽ không chịu được, hôm qua liền dứt khoát sắp xếp thu dọn đồ đạc.

Nhiếp Thừa Nham quay đầu trừng tiểu phó quát: “Ngần ra đó làm gì, trở về phòng, rửa mặt, thay y phục cho ta”. Tiểu phó dạ dạ, nhanh chóng thực hiện. Nhiếp Thừa Nham ở trong phòng vừa rửa mặt thay y phục, vừa liên tục hỏi: “Tiểu Tiểu đã đi bao lâu?”. “Hành lý của nàng đã mang đủ chưa?”. “Trên người nàng đã chuẩn bị đủ ngân lượng chưa? Trên đường đừng để bị đói, bị mệt”. “Người phái người đuổi theo xem, xem bọn họ đến đâu rồi, bảo Hắc Tử cho xe đi chậm lại một chút”.

Hắn hỏi không ngừng, Hoắc Khởi Dương đều nhất nhất đáp lời, lại nói kết quả của Tạ gia và Trì Nghiên Hưng, hắn theo Nhiếp Thừa Nham đã lâu, những chuyện nên làm để giải quyết hậu quả thỏa đáng, đều đã an bài ổn thỏa. Hắn còn nói cho Nhiếp Thừa Nham, Long Tam sai người sang đây nói hắn đưa Phụng Ninh đi trước một bước. Nghe thấy tên Phụng Ninh, Nhiếp Thừa Nham có chút cân trọng: “Bọn họ muốn đi đâu?”.

“Tạ gia nói muốn làm chuyện của mình, cũng chưa nói đi nơi nào”.

Nhiếp Thừa Nham suy nghĩ một chút, tình huống Long Tam nói đi là đi như vậy, e là có chuyện gấp, như vậy, Phụng Ninh không có cơ hội quấy rầy. Hắn phát tay một cái, dặn dò nhanh chóng sắp xếp rồi đi.

Một đám người nhanh nhẹn chuẩn bị, hai chiếc xe ngựa, hơn mười con ngựa, hô một tiếng là có thể bắt đầu đi. Xe ngựa nhanh chóng đến cửa thành, Nhiếp Thừa Nham chợt nhớ ra, thò đầu ra nói với Hoắc Khởi Dương: “Quay lại, ta muốn đi xem Vân Nhi”.

Hoắc Khởi Dương theo lệnh hành sự, bảo những người khác đi trước, chỉ sắp xếp ba bốn người đi theo, quay đầu xe đi về phía Tạ phủ. Cách Tạ phủ hai con đường cũng không đi tiếp mà quẹo thẳng đến một vùng ngoại ô yên tĩnh, nơi này có một ngôi mộ, phía trên rõ ràng là tên của Tạ Cảnh Vân.

Hoắc Khởi Dương đã quen thuộc, đương nhiên đã từng tới, hắn mở cửa xe ngựa, đặt tấm bảng tạo thành mặt dốc, đẩy cả Nhiếp Thừa Nham và ghế xuống. Nhiếp Thừa Nham hươ hươ, bảo hắn ở lại phía sau, tự mình đẩy xe đi đến trước mộ phần.

Mộ phần được xây rất đơn giản, được dọn dẹp sạch sẽ, phần đất trước mộ phần có trồng một ít hoa, cánh hoa mềm mại, nhẹ nhàng đung đưa đón gió, có chút giống với tư thái chủ nhân mộ phần này.

Nhiếp Thừa Nham tới nơi, dường như không biết nói gì cho phải, yên lặng một hồi, khẽ nói: “Ta đã nói, lần sau trở lại thăm nàng, nhất định có thể quang minh chính đại tới”. Tự hắn tìm thấy mộ phần này, chỉ tới vào ban đêm một lần, vì sợ đánh rần động cỏ, cố tránh tai mắt người khác. Lần trước tới trong đêm, hắn từng nói nhất định sẽ vì nàng tìm ra chân tướng, chỉ là không nghĩ rằng, chân tướng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhiếp Thừa Nham nhìn bia mộ, trong lòng thầm xúc động vạn lần: “Hôm qua ta uống say, có một giấc mộng rất dài, rất dài, giấc mộng rất hỗn loạn, nhưng trong một đoạn có nàng, ta vẫn còn nhớ một chút. Ta nhớ rõ ta liều mạng chạy, liều mạng chạy nhưng làm thế nào cũng không chạy được, toàn thân ta đều là máu, quỳ rạp trên mặt đất, chân rất đau, lúc cúi đầu nhìn, làm thế nào cũng không thể nhìn thấy chân mình nữa. Nước mắt nàng tuôn trào nhìn ta, nói xin lỗi ta, nói rất yêu ta, bảo ta đi cùng với nàng”.

Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt lại: “Xin lỗi, Vân Nhi, ta không muốn đi theo nàng. Ta đã gặp một cô nương, lúc trước ta đã nói với nàng, nếu không có nàng ấy, thì không thể có ta bây giờ. Lần trước ta nói rằng chờ điều tra rõ chân tướng rồi, ta sẽ đưa nàng ấy tới thăm nàng một chút, ta nghĩ nàng nếu có linh, nhất định sẽ dễ dàng vui vẻ. Nhưng ta không nghĩ sự tình lại là như thế, nếu thế, nàng nhất định sẽ không muốn gặp nàng ấy. Nhưng mà nàng cũng sẽ không gặp được nàng ấy, nàng ấy giận ta, đã về nhà trước rồi”.

“Hôm qua trong mộng của ta, nàng vẫn khóc, ta có an ủi thế nào thì nàng vẫn khóc, là vì ta cuối cùng vẫn bị gãy chân sao? Hay vì ta chung quy không thể cùng nàng tới địa phủ làm phu thê như nàng mong muốn? Vân Nhi, nàng cũng biết khi ta biết nàng là người hạ độc, trong đầu ta đương nhiên trống rỗng, ta không biết nên trách nàng hay nên thương hại nàng. Nếu là ta lúc trước, ta sẽ nên trách nàng, nhưng ta bây giờ, rõ ràng lại không biết nên phản ứng thế nào mới phải. Kỳ thực sống so với chết còn cần nhiều dũng khí hơn, ta trải qua một kiếp, đã thực sự suy nghĩ rõ. Lúc mới bước tới cửa quỷ môn quan trở lại, ta cũng từng nghĩ giống nàng, nghĩ chết mới tốt, nhưng bây giờ ta rất may mắn mình còn sống. Ta đã còn sống, hận nàng, trách nàng nữa thì có ích lợi gì? Nói không chừng nếu nàng không đi đến bước ấy, tình trạng của chúng ta hôm nay, cũng không giống như hiện tại. Vì vậy, Vân Nhi, ta không trách nàng, nhưng ta cũng sẽ không đi cùng nàng, ta đã vì nàng làm chuyện cần làm, ta tới là để nói với nàng lời từ biệt”.

Nhiếp Thừa Nham móc từ trong ngực ra một túi nhỏ, trong túi là đôi hoa tai lúc trước hắn đưa cho Tạ Cảnh Vân, hắn đặt túi nhỏ lên bia. “Ta tới là để nói với nàng lời từ biệt, suýt chút nữa ta đã quên không tới, bởi vì ta sốt ruột muốn đuổi theo Tiểu Tiểu. Hôm qua lúc ta nổi giận, mắng không dễ nghe, Tiểu Tiểu tức giận, nghe nói còn nói mấy câu tức giận với ta. Vân Nhi, nàng và nàng ấy hoàn toàn không giống nhau. Ta trước nay tính tình nóng nảy, trước đây nàng đều nghe theo ta, không dám lên tiếng. Tiểu Tiểu lại không giống vậy, đôi khi nàng ấy lại còn nóng nảy hơn cả ta, chỉ là nàng ấy không biểu lộ ra, thích giấu trong lòng, nhưng tự ta biết, nàng ấy là một cô nương rất có chủ kiến, mặc kệ người đối diện là ai, chỉ cần thói quen không hợp với ý nàng ấy, nàng ấy chắc chắn không nghe theo. Ta bảo nàng ấy đi tây, nàng ấy có thể vừa nói được vừa tiếp tục đi về phía đông, tự nàng ấy đi thì không tính nàng ấy lại còn đây ta đi về phía đông, lúc ta tức giận mắng nàng ấy không nghe lời, nàng ấy liền chỉ vào phong cảnh phía đông nói, chủ tử, ở đây thật đẹp”.

“Đúng rồi, nàng ấy thích gọi ta là chủ tử, nàng nói gọi A Nham luôn thấy không quen, thực ra ta cũng có lúc thấy mâu thuẫn, ta vừa muốn nàng ấy gọi là A Nham càng thân mật với ta, ta vừa vui mừng nghe nàng ấy gọi ta là chủ tử. Nàng không biết thôi, nàng ấy gọi chủ tử không giống với người khác, người khác gọi chủ tử sẽ có vẻ cung kính hèn mọn, nàng ấy gọi chủ tử hết lần này tới lần khác lại làm cho người nghĩ nàng còn kiêu ngạo hơn người. Ta có một khoảng thời gian có chút lo là nàng ấy, ta vì chuyện của nàng làm cho sốt ruột, ta rất hận, ta nghĩ người nhà nàng hạ độc chết nàng, chuyện này làm cho ta nghĩ thứ đã hành hạ ta nhiều năm như vậy gọi là thần tình, ta nghĩ nàng và ta giống nhau, có một vị gia gia như thế. Vì vậy ta nóng nảy hỗn loạn, ta thậm chí muốn giết bọn họ vì nàng”.

“Vân Nhi, hôm qua ta uống rất nhiều rượu, ta biết rằng lúc đó thường uống rượu, sức khỏe nàng không tốt, không thể uống cùng ta, vì vậy liền hát tiểu khúc cho ta. Ta hôm qua lúc uống rượu, lại nhớ không ra nàng hát khúc gì, nhưng mà ta còn nhớ rõ, nét mặt của nàng lúc hát khúc. Đây là lần cuối cùng ta uống rượu, ta có bệnh trong người, thực ra không thể uống rượu, Tiểu Tiểu quản ta cực kỳ nghiêm, vì vậy ta liền muốn chúc say mình một lần, đây là lần cuối cùng, phóng túng lần cuối, là để triệt để cáo biệt quá khứ. Nhưng không nghĩ rằng, lần này lại chọc giận Tiểu Tiểu”.

“Vân nhi, lúc ta thích nàng ấy ta lại nhớ về nàng, ta vật lộn rất lâu, ta nghĩ ta muốn thế nào, ta thích nàng ấy ở chỗ nào? Ta từ đầu đã không xác định được loại cảm giác này là gì. Nàng ấy không tính là đẹp, tính tình lại mạnh mẽ, ta nên thích người như nàng mới phải, nhưng vì cái gì thì lúc nàng ấy ở cạnh ta, ta lại cảm thấy nhớ. Sau đó ta nghĩ ra, lúc ta không thể nhìn thấy quang cảnh nàng ấy ở cạnh đưa ta đi xem những mỹ cảnh ta chưa từng nhìn thấy. Ta ở cùng nàng, thì ta nắm tay nàng chậm rãi đi, mà khi ở cùng nàng ấy, lại là nàng ấy đẩy ta đi nhanh về phía trước. Nàng có thể biến thứ mục nát thành kỳ diệu, nàng ấy có thể dễ cho ta, một phé nhân ngồi xe lăn, có cảm giác còn vĩ đại hơn lúc trước tứ chi kiện toàn”.

“Vân Nhi, quang cảnh lúc nàng xuất hiện trong sinh mệnh của ta, ta đã từng cho rằng ta không thể nào hạnh phúc hơn khi đó được nữa. Lão đầu bị ta làm tức giận đến không nói nên lời, khắp nơi bị ta khống chế, mà nàng như chim nhỏ nép vào người, nhu thuận nghe lời, ta có quyền thế, có tài mào, giai nhân trong lòng, khí phách, nhân sinh bất quá cũng chỉ vậy thôi. Nhưng nàng biết không, bây giờ ta sẽ vì ta trước kia mà thấy xấu hổ. Người khác suy tính giá trị Bách Kiều thành là đủ tiền, quyền để đóng đêm, mà Tiểu Tiếu, chỉ dùng được liệu và bệnh nhân để đóng đêm, nàng ấy luôn nói ta rất tài ba, mà khi ta học được cách so sánh của nàng ấy, ta thực sự phát hiện, thì ra ta rất tài ba”.

“Nhưng mà ta hôm qua rõ ràng lại mắng nàng ấy đuổi đi, ta không biết hôm qua đã mắng nàng ấy những gì? Có phải lúc nàng ấy ở bên cạnh lặng lẽ nhìn ta đồ dành nàng, ta trong lúc cấp bách đã nói lời tàn nhẫn đuổi nàng ấy đi? Hay là lão đầu xuất hiện bảo Hàn Tiếu thì không được ở cùng ta lúc ta dạy đồ nàng ấy? Hoặc giả là nàng nói với nàng ấy để nàng ấy tặng ta cho nàng, lúc nàng ấy đồng ý thì ta lại nổi nóng? Vân Nhi, nếu như vậy, ta không phải là sẽ bỗng dưng mắng nàng ấy sao? Tính tình ta tồi tệ như thế, nếu bây giờ nàng mới gặp ta, nàng còn có thể thích ta sao?”.

“Vân Nhi, hôm qua ta mơ thấy nàng, ta nói với nàng rất nhiều, nhưng nàng nghe không vào, nàng chỉ khóc, bảo ta đi với nàng. Thế nhưng Vân nhi, chúng ta không thể trở lại được nữa, không phải vì thù hận, không phải vì nàng đã hạ độc, mà vì ta và nàng đều đã không phải là chính mình trước kia nữa. Chuyện ta làm vì nàng đã làm xong, chuyện ta chấm dứt trong quá khứ cũng đã xong. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên nàng đã mang đến cho ta niềm vui, nhưng vên vẹn chỉ có vậy. Hôm nay từ biệt, ta nghĩ chúng ta khó có cơ hội gặp lại, mong nàng ở dưới cửu tuyền, phải chăm sóc thật tốt chính mình, phải giống như Hàn Tiếu, phải can đảm”.

Hắn vuốt ve tấm bia, nhắm mắt nghiêm túc thầm cáo biệt với Tạ Cảnh Vân, cáo biệt với thù hận và bất hạnh trong quá khứ, sau đó mở mắt, hít một hơi thật sâu, thở ra, hắn đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, hoa nhỏ trước mộ bị gió thổi gập đầu với hắn, hắn chân thành mong muốn đây cũng Vân Nhi đã được giải thoát.

Nhiếp Thừa Nham quay ghế rồi đi, hắn cảm thấy mình chưa từng có cảm giác tràn ngập hi vọng với cuộc sống như bây giờ. Những chuyện trong quá khứ, ví như ngày hôm qua chết tiệt, hắn phải nhanh chóng đoàn tụ với Tiểu Tiếu, hắn muốn nói xin lỗi nàng, sau đó hắn nhất định sửa lại mọi thói hư tật xấu thói tha, hắn sẽ không uống trà uống rượu, trái lại sẽ nghe lời Tiểu Tiếu, mỗi ngày đều hoạt động gân cốt, điều dưỡng thân thể.

Hắn phải kiếm thật nhiều tiền, bỏ nhiều bạc để bồi dưỡng thêm nhiều đại phu hơn, như vậy sẽ lại làm Tiểu Tiếu vui vẻ, có thể gánh vác một chút vất vả của nàng, hắn muốn thành thân với nàng, tuy rằng vẫn chưa tìm được lão đầu, nhưng hắn nhất định có thể thuyết phục nàng lấy hắn, hắn muốn cùng nàng sinh thật nhiều trẻ con, tối thiểu là ba, một quân lý Vân Vụ sơn, một quân Bách Kiều thành, còn một sẽ kế thừa y thuật của Tiểu Tiếu. Còn có Nhạc Nhạc, đứa trẻ này những năm qua đã giúp hắn lập nghiệp, còn muốn tìm một người vợ tốt cho nó.

Nhiếp Thừa Nham ngồi xe ngựa xuất phát theo hướng Hàn Tiếu, trong lòng tràn đầy ước ao và khát vọng của tương lai, chỉ là hắn không rõ, trên đường hắn không đuổi kịp Hàn Tiếu, về tới Bách Kiều thành, hạnh phúc cũng không ở đó chờ hắn.

Hạnh phúc mà không thể có được làm đau lòng nhưng cũng là cuộc sống mới của hắn bắt đầu.

Chương 78: Biệt ly lúc ấy

Nhiếp Thừa Nham quay trở lại Bách Kiều thành chậm hơn Hàn Tiếu nửa tháng, vốn dĩ hắn có thể đuổi kịp nàng trên đường đi, không biết là do thời tiết không tốt hay do hắn bỗng nhiên nhớ lại ký ức vụn vặt hôm ấy say rượu cho nên căng thẳng lo sợ không yên, liều mạng chạy, vậy mà trên đường lại mắc bệnh nặng, lần bệnh này giày vò hắn dờ sống dờ chết, chẳng những thân thể tiêu tụy lại còn làm hắn chậm trễ hơn nửa tháng, đợi đến lúc khôi phục khí lực lại lên đường, hắn đã biết không thể gặp Hàn Tiếu trên đường nữa.

Nhiếp Thừa Nham tự an ủi mình, dù thế nào nàng cũng sẽ ở nhà chờ hắn, tuy nàng giận hắn, nhưng quay về Bách Kiều thành, có nhiều bằng hữu ở đó, lại có y thư mà nàng yêu thích, nói không chừng lại còn có nhiều bệnh nhân chờ nàng xem qua, nàng bận rộn như vậy chắc chắn sẽ dần dần nguôi giận.

Khi hắn đi trên đường đều nghĩ, hắn nên nhận lỗi như thế nào? Đầu tiên nên nhận sai, hắn không nên uống rượu, hắn không nên nổi nóng với nàng, à, không nên đối xử thô bạo với nàng, hắn chỉ là sợ, sợ nàng sẽ không ở cạnh hắn nữa. Hắn còn phải đảm bảo hắn sẽ không như vậy nữa, hắn cần phải nói với nàng hắn không còn là Nhiếp Thừa Nham mang theo gông xiềng của quá khứ nữa, bây giờ hắn không có thù hận, không có oán giận, chỉ muốn là một nam nhân què ở bên cạnh nàng.

Nhiếp Thừa Nham vừa suy nghĩ vừa mong mỏi cả đoạn đường, trở lại Bách Kiều thành, xe đến trước Nhiếp phủ còn chưa dừng hẳn, hắn như không thể chờ nữa vội mở cửa xe. Trần tổng quản dẫn theo Hạ Từ Minh và vài gia nô ở cửa nghênh đón, Nhiếp Thừa Nham không thấy Hàn Tiếu, trong lòng căng thẳng nhưng hắn cố chờ gia nô đặt xong tấm ván nghiêng, Hoắc Khôi Dương đẩy hắn xuống xe, hắn mới mở miệng hỏi: “Tiểu Tiếu đâu, sao không tới đón ta?”.

Trần tổng quản vẻ mặt do dự, mở miệng, giống như đang suy nghĩ phải trả lời như thế nào, Nhiếp Thừa Nham thấy thế cướp lời: “Nàng trốn trong phòng phải không?”. Hắn nhìn Trần tổng quản chằm chằm, lại nhìn sang Hạ Từ Minh và Nghiệp Trúc, trong lòng bỗng có dự cảm bất thường, liền sau đó lại nói tiếp: “Hay là nàng đến y quán giúp xem bệnh cho bệnh nhân? Người sai người đến gọi nàng, nói là ta đã trở về”.

“Chủ từ...”.

Nhiếp Thừa Nham ngắt lời Trần tổng quản, lớn tiếng nói: “Đi gọi nàng về, bảo nàng lập tức quay về”. Trần tổng quản vẫn không nhúc nhích, Nhiếp Thừa Nham nheo mắt, vừa xoay đầu vừa quay bánh xe, đi thật nhanh vào nhà, Hoắc Khởi Dương và Hạ Tử Minh liếc nhau, biết mọi chuyện đã hỏng bét, vội vàng đi theo.

Trần tổng quản đi theo sau Nhiếp Thừa Nham, vội vàng kêu: “Chủ tử...”. Nhiếp Thừa Nham nhắm mắt bịt tai, không để ý đến bất cứ ai, chạy đến cửa phòng liền dừng lại. Cửa phòng hắt đang đóng, hắt nhìn cánh cửa chăm chăm, giống như sau đó có mãnh thú đang ẩn nấp. Trần tổng quản thấy bộ dạng này của hắt, rất cuộc tìm này lên một cái, cần nhẹ môi nói khẽ: “Chủ tử, Hàn cô nương và Nhạc Nhạc đã đi rồi”.

Nhiếp Thừa Nham dường như không nghe thấy, sắc mặt hắt trắng bệch, ngồi sững sờ ở đó, một lúc lâu bỗng vươn tay, đẩy cửa phòng ra. Căn phòng so với lúc hắt đi không có gì khác biệt, gian ngoài đặt chiếc bàn tròn, bốn cái ghế, một cái kệ tựa vào tường, trên kệ có đặt một chậu hoa, đó là do Hàn Tiểu chọn cho hắt, nàng luôn nói trong phòng nên có chút sinh khí, nhìn một chút hoa cỏ, tâm trạng sẽ tốt lên. Thế nhưng nàng có biết, nếu nàng không ở đây, tâm trạng hắt sao có thể tốt được?

Ở gian ngoài, bên cạnh cửa sổ có một cái tủ sách, đó là cố ý sai người đặt ở đó cho Hàn Tiểu, nàng thích xem y thư, xem xong còn muốn sao chép lại, hắt có thư phòng, nhưng lại không muốn nàng xa mình, liền làm một gian phòng giống như ở Vân Vụ sơn, ở phía ngoài bày thêm một cái bàn, nhưng hôm nay bàn còn đó, nhưng mấy quyển y thư mở ra đặt trên bàn đã không còn nữa.

Nhiếp Thừa Nham đẩy ghế vào phòng, bày biện trong phòng vẫn không đổi, nhưng trên bàn, trên tủ không còn gì thuộc về Hàn Tiểu nữa, Nhiếp Thừa Nham không nói lời nào, tự mình mở ngăn tủ, lật rương lên, đều như nhau, mọi người đều không dám đi vào, đứng bên ngoài phòng trông chừng, Trần tổng quản định lên tiếng, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Nhiếp Thừa Nham lục lọi xong, ngồi như tượng trong phòng, bất động không nói một lời, mấy người Hoắc Khởi Dương đứng ngoài phòng trông chừng nửa ngày, cuối cùng không chịu được, mới vừa mở miệng gọi: “Chủ tử...” đã thấy Nhiếp Thừa Nham vung tay lên, “đùng” một tiếng, một chương lướt qua, đóng cửa lại.

Hoắc Khởi Dương suýt nữa đập mũi vào cánh cửa, may là đã lui thật nhanh, hắt bối rối xoa xoa chóp mũi, hướng về phía cửa phòng thờ dài, xoay người lại, hỏi Trần tổng quản và Hạ Tử Minh: “Đã xảy ra chuyện gì? Hàn cô nương lại tức giận đến vậy sao? Sao các người không tìm cách ngăn lại?”.

Trần tổng quản vẻ mặt khó xử: “Lúc Hàn cô nương mới trở lại, tinh thần rất kém, mỗi ngày đều ở trong phòng khóc lóc buồn rầu, ta nghe nói là bị chủ tử mắng, cảm thấy uất ức, sau đó cũng không hỏi nhiều nữa. Nhạc Nhạc thật ra rất lo lắng, mỗi ngày đều ở bên cạnh nàng, ta vốn tưởng rằng hai tỷ đệ ở chung một chỗ, khuyên nhủ rồi sẽ không sao, liền không theo dõi nữa, không nghĩ rằng một ngày đến lúc đưa cơm, phát hiện cả hai người đều biến mất.

“Có để thư lại không?”.

“Hàn cô nương thì không nhưng thực ra Nhạc Nhạc lại có”. Trần tổng quản lấy ra từ trong lòng ra một tờ giấy mỏng mở ra đưa sang, Hoắc Khởi Dương vừa mở ra nhìn, thư này có để lại cũng như không, viết rất đơn giản: “Người biết vì sao chúng ta lại đi, không cần tạm biệt. Hừ!”.

Hoắc Khởi Dương há hốc mồm, hắt nhìn Hạ Tử Minh, lại nhìn Nghiệp Trúc, hai người này đồng thời làm động tác nhún vai, nói với Hoắc Khởi Dương: “Thật ra thì hai tỷ đệ rất đồng lòng”.

Trần tổng quản ở bên cạnh nói: “Hoắc hộ vệ, hay là người giao thư này cho chủ tử đi”.

Hoắc Khởi Dương vừa nghe thấy, vội vàng đem thư bỏ lại vào trong lòng Trần tổng quản: “Chuyện phát sinh ở nhà này, nên để Trần tổng quản đại nhân bẩm báo thì thỏa đáng hơn”.

Trần tổng quản vô cùng hoảng loạn, quay sang Hạ Tử Minh và Nghiệp Trúc: “Hai người hộ vệ các người thường đi làm việc cho chủ nhân, các người đi nói đi”. Nói thế nào? Về mặt hai người lộ vẻ khó xử, chẳng lẽ nói lúc bọn họ phát hiện ra chuyện không ổn thì đã muộn, vội vã đuổi theo nhưng sớm không thấy bóng người. Hơn nữa Hàn Nhạc là do chủ tử tự mình dạy bảo, quá quen với phương thức bọn họ làm việc, sau khi điều tra vài lần đã qua mặt bọn họ, cho nên tới giờ cũng không thể đem người đi tìm được.

Hoắc Khởi Dương cũng hiểu rõ, cuối cùng cắn răng khuyên: “Được, việc này để cho tất cả mọi người cùng chịu trách nhiệm, ai cũng không tránh được”. Trong lòng mọi người đều biết hắt nói đúng, chuyện tới lúc này chỉ đành chờ chủ tử giáo huấn.

Nhưng ngoài tưởng tượng của mọi người, Nhiếp Thừa Nham vậy mà từ đầu đến cuối không hề nổi giận, hắt giam mình một đêm, sáng sớm hôm sau, khàn giọng gọi người tới, Hoắc Khởi Dương đẩy cửa vào, thấy hắt vẫn ở tư thế đó, ở chỗ như hôm trước, tất nhiên là đã ngồi như vậy cả đêm.

Nhiếp Thừa Nham xoay người sai dọn bữa, mặt hắt đỏ rực, khuôn mặt tiêu tụy, vẻ mặt, bộ dạng kia Hoắc Khởi Dương ở bên cạnh hắt nhiều năm cũng chưa từng nhìn thấy, hắt nhanh chóng làm theo lệnh gọi mang điểm tâm lên, lại tìm những người liên quan đến.

Nhiếp Thừa Nham không nói câu nào, chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ, nhưng thật ra đám người Trần tổng quản đều hiểu ý, vội vàng nói hết mọi động tĩnh của Hàn Tiểu từ lúc quay về, còn bẩm báo họ đã thu xếp người đuổi theo điều tra hành tung đang chờ kết quả. Nhiếp Thừa Nham nghe xong, nhìn thoáng qua bức thư Hàn Nhạc để lại do Trần tổng quản đưa lên, sau đó không nói một lời vô nát bức thư, vụn giấy rơi đầy trên đất.

Nhiếp Thừa Nham một câu cũng không nói, bắt đầu ăn điểm tâm. Sắc mặt hắt không đổi gắp thức ăn vào miệng, bộ dạng kia giống như không còn biết nhai nuốt là gì nhưng vẫn cố gắng mở miệng, bọn Hoắc Khởi Dương nhìn thấy đau lòng.

Nhiếp Thừa Nham dùng điểm tâm xong, lại ngồi ngẩn ra một lúc sau đó lên tiếng: “Nhạc Nhạc bản lĩnh lớn như vậy, các người tìm như vậy đương nhiên là không tìm được. Theo tính tình của Tiểu Tiểu, nàng nhất định sẽ không chạy đi lung tung, Nhạc Nhạc để đỡ nàng vui nhất định sẽ tìm một chỗ có thể

nghe nghiên cứu y thuật. Bây giờ đã vào hạ, ở Huy thành có khu chợ kì được, Tiểu Tiểu nói luôn muốn đến đây xem, các người phải người bố trí dọc đường, đừng đuổi theo sau bọn họ, nếu thấy không có ai đuổi theo, bọn họ sẽ xuất hiện. Khôi Dương, người sắp xếp người đi tìm một người mang trọng bệnh, viết một vài thiệp cầu đại phu phát đi, Tiểu Tiểu rất lương thiện, nhất định sẽ chủ động nhận thiệp”.

Mọi người tuân lệnh, lui ra làm việc, Nhiếp Thừa Nham lại giam mình, hướng về phía gian phòng vắng lặng không có hơi thở của Hàn Tiểu ngân ngơ. Một ngày này, ngoại trừ Hoắc Khôi Dương hai lần vào bẩm báo sự vụ, những lúc khác Nhiếp Thừa Nham không hẹn gặp bất kì người nào, bản thân hắn về mặt không đôi ngồi yên lặng ngây ngẩn, chẳng suy nghĩ gì, chuyện này làm tất cả mọi người hết sức lo lắng, may mà lúc dọn bữa hắn vẫn ăn, đến đêm khuya hắn lại lên giường nằm, chỉ là dường như cả người bị hút mất, không còn hi vọng gì nữa.

Hơn một tháng sau, dựa theo sắp xếp của Nhiếp Thừa Nham, đã tìm được tỷ đệ Hàn Tiểu. Ở một trấn gần Huy thành, Hàn Tiểu quả nhiên chủ động chạy đến nơi ở của người mắc trọng bệnh, nói là muốn chữa bệnh. Ngày đầu tiên nàng đến, Nhiếp Thừa Nham nhận tin tức, người đang ở Huy thành, nhưng hắn lại hạ lệnh không được quấy nhiễu nàng, hắn nói: “Tiểu Tiểu lúc chữa bệnh rất nghiêm túc, quấy rầy nàng, nàng sẽ tức giận”. Vì vậy một đám thù hạp theo dõi từ phía xa, không dám để lộ nửa điểm hành tung.

Lần này Hàn Tiểu chữa bệnh mất nửa tháng, bệnh nhân này thực ra là người hào phóng, chủ động thanh toán tiền xem bệnh rất nhiều, trong nhà còn có nhiều dược phẩm trân quý, có một số Hàn Tiểu chỉ được nhìn thấy qua trong sách, nàng không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn chuyến đi này thực sự rất tốt, không chỉ cứu người, còn học được không ít kiến thức. Lúc rời đi, gia chủ thiên ân vạn tạ, đưa dược phẩm cho nàng, nói rằng những thuốc này để ở chỗ nàng mới có thể phát huy công dụng. Hàn Tiểu cũng không khách khí, nhận lấy thuốc, thói quen xem bệnh lại, nàng biết chỗ thuốc này giá trị không rẻ, nhận thêm ngân lượng sẽ làm nàng áy náy.

Hàn Tiểu ôm hòm thuốc ngồi trên xe ngựa, không hiểu sao trong lòng lại nghĩ đến Nhiếp Thừa Nham, mấy ngày trốn đi này nàng đều ra sức đọc sách, ra sức chữa bệnh cho người khác, không để cho mình rảnh rỗi sẽ không phải suy nghĩ lung tung. Lúc này đầu óc rảnh rỗi, Nhiếp Thừa Nham lại xuất hiện. Nàng nhớ tới loại thuốc trong hòm thuốc, lần đầu tiên đọc trong y thư nàng không hiểu, liền chạy đi hỏi hắn, lúc đó hắn nói thuốc này rất khó tìm, trong Bách Kiều thành cũng không có, chờ hắn tìm được rồi, hắn nhất định đưa cho nàng xem vật thật. Bây giờ nàng đã thấy vật thật, nhưng người không còn bên cạnh hắn.

Nàng vuốt hoa văn trên hộp gỗ, nghĩ không biết bây giờ hắn thế nào? Đã trở lại Bách Kiều thành chưa, có biết nàng không còn ở đó không? Nếu biết nàng đã chạy mất, có tức giận rồi mắng người không?

Hàn Tiểu quay đầu nhìn qua Hàn Nhạc đang ở trên xe ngựa, nếu không có nó đi theo giúp đỡ, nàng nghĩ nàng cũng không có đủ dũng khí và quyết tâm rời đi. Nàng trưởng thành rồi, vậy mà lại e sợ, thậm chí nàng còn nghĩ rằng nếu phát sinh chuyện giống như lúc nàng mười hai tuổi, nàng có thể liều lĩnh như lúc đó hay không. Nàng nghĩ tới câu nói kia của Nhiếp Thừa Nham, hắn nói mình bây giờ không còn giống như trước, cho nên lựa chọn cũng sẽ khác.

Cũng chính vì những lời này mà cuối cùng khiến Hàn Tiểu quyết định rời đi, bởi vì Nhiếp Thừa Nham lần đó say rượu đã mắng nàng tỉnh ra, nàng đột nhiên cảm thấy chuyện trên thế gian này chính là như vậy. Trước kia thích mình là Nhiếp Thừa Nham cô độc, không có chỗ dựa, mình ý vào hắn, giúp đỡ hắn, cho nên hắn yêu. Thế nhưng mấy năm qua, hắn tuy là đi đứng không dễ dàng nhưng hắn đã trở lại thành Nhiếp thành chủ nhân thượng chỉ nhân, Vân Vụ sơn và Bách Kiều thành đều là của hắn, từ Tiểu quốc đến Hạ quốc, từ đông sang tây, hắn có thể hô phong hoán vũ, bày mưu lập kế. Mà nàng đây đã không phải là nữ tử can đảm, vui vẻ, đơn thuần trước kia, nàng tranh cãi, khó tính, đa nghi, tự cho mình là đúng vì vậy làm hắn chán ghét? Nhất là có những điểm tốt của người lúc trước quay về ở ngay trước mắt, điểm xấu của nàng sẽ càng bị khuếch đại đến không còn mặt mũi.

Nàng yên lặng suy nghĩ, nàng nhớ tới những lời ác ý hắn nói lúc say rượu không phải là không có lý, thời gian nếu có thể thay đổi hắn, tất nhiên cũng có thể thay đổi nàng. Nàng tin hắn từng thật tâm yêu nàng, nhưng nàng không có một chút lòng tin nào cho rằng hắn vẫn yêu nàng. Người như hắn, tính khí như vậy, có lẽ một thiên kim ôn nhu, giai nhân ôn hòa mới tương xứng.

Hắn làm nàng tổn thương, mà chắc chắn cũng tự tổn thương mình, nếu nàng không đi khỏi, cuối cùng kết cục của bọn họ sẽ thế nào? Nàng nghĩ, nàng từ đầu đến cuối không quen gọi hắn là A Nham, cũng như vĩnh viễn cũng không thể bằng Tạ Cảnh Vân trong lòng hắn.

Gừng càng già càng cay, có lẽ thân y tiên sinh đã sớm nhìn thấu hai người bọn họ, hắn nhìn rõ bản chất của hai người, biết bọn họ sẽ có kết cục như vậy. Hàn Tiểu lấy tay xoa mắt, không để cho mình rơi lệ, nàng không thể khóc nữa, nếu để cho Nhạc Nhạc thấy, sẽ lại tức giận với Nhiếp Thừa Nham.

Nàng đang xoa mắt, bỗng nghe Hàn Nhạc kêu to một tiếng: “Tỷ, ngồi cho vững”.

Hàn Tiểu hoảng hốt, cảm thấy xe ngựa chạy như bay, Hàn Nhạc ở phía trước ra sức vùng vẫy tăng tốc, Hàn Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Nghiệp Trúc và Hạ Từ Minh đang cười ngựa theo sau xe.

Tìm Hàn Tiểu này lên, hắn đang tìm nàng. Nhưng nàng không muốn trở về, nàng không thể ở cùng với hắn, hắn không thuộc về nàng, nếu nàng rời khỏi hắn, nàng chỉ muốn chăm chỉ học y, chữa bệnh cho người khác.

Xe ngựa chạy rất nhanh, bọn Hạ Từ Minh lại càng nhanh hơn, Hàn Nhạc vừa đánh xe vừa quan sát, nói: “Tỷ, đừng hoảng hốt, lúc đệ vào thành đã sắp xếp ổn thỏa, chúng ta đi theo đường thủy, thành chủ đi đứng bất tiện, sẽ không đuổi theo. Hạ đại ca rất dễ mềm lòng, nên sẽ không cưỡng ép chúng ta, tỷ đừng sợ, có đệ đây, tỷ không muốn quay về, đệ có chết cũng không để bọn họ mang tỷ đi”.

Hắn vừa dứt lời, đã thấy một chiếc xe ngựa chặn ở đầu đường, hắn kéo cương ngựa, con ngựa kêu một tiếng thật dài, xoay qua, chiếc xe đi sát cạnh con ngựa cực kì nguy hiểm, Hàn Tiểu ở trong xe không hề phòng, “A” một tiếng ngã trong xe, sau khi chiếc xe ổn định lại, nàng thấy Nhiếp Thừa Nham đi ra từ trong chiếc xe ngựa kia.

Hắn tới rồi, hắn lại gầy đến như vậy.

Nhiếp Thừa Nham đương nhiên cũng nhìn thấy Hàn Tiếu, hần lớn tiếng quát Hàn Nhạc: “Nhạc Nhạc, nguoi chậm thôi, đừng làm nằng nề”. Nhưng Hàn Nhạc đánh xe ngựa biến mất dần dần phía trước, cũng không biết có nghe thấy không. Thực ra, Hàn Tiếu nghe thấy, lời này của Nhiếp Thừa Nham làm nước mắt Hàn Tiếu rơi xuống, Hạ Từ Minh và Nghiệp Trúc cũng nghe thấy, bọn họ không dám bám quá sát, tốc độ hơi chậm lại, để cho Hàn Nhạc đột phá vòng vây thuận lợi chạy đi thật xa.

Hàn Nhạc cho xe chạy một mạch tới bờ sông, có chiếc thuyền ở đó chờ bọn họ. Hàn Nhạc nhảy xuống xe, đem rương hành lý của hai người dời xuống thuyền, quay đầu nhìn Hàn Tiếu: “Tỷ?”. Hàn Tiếu rất kiên quyết: “Ta không quay về đâu”. Hàn Nhạc gật đầu, tự mình nhảy lên thuyền trước sau đó quay lại đỡ nằng.

“Hàn cô nương, Nhạc Nhạc”. Hàn Tiếu còn chưa kịp lên thuyền đã nghe tiếng Hạ Từ Minh gọi to, nằng quay đầu lại, thấy Nhiếp Thừa Nham lấy tám ván nghiêng lăn xe xuống từ xe ngựa. Hần chặt vật ổn định cái ghế, đi đến hướng của nằng.

Trong chốc lát, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chính cái nhìn này là Nhiếp Thừa Nham thấy giống như có ngàn cây châm đâm mạnh vào tim, hần biết, lần này hần không thể đưa nằng trở về nhà được.

Chương 79: Đau đớn vì nhớ nhung

Nhiếp Thừa Nham quá hiểu Hàn Tiếu, không chỉ bởi hần có bản lĩnh nhìn người mà còn vì giữa hần và nằng có một sự ăn ý khó nói rõ. Giống như lúc hần nằm trên giường không thể cử động, chỉ dựa vào mấy lần tiếp xúc mà hần đã biết Hàn Tiếu là người có thể tin nhiệm, bảo hộ cho hần. Hay như khi hần chưa biết kiến thức thiên phú của nằng, hần cảm nhận được sự khao khát đối với y thuật của nằng, biết nằng sẽ trở thành một thầy thuốc giỏi. Còn rất nhiều lần ở trong đêm đen, bọn họ cùng ở trong một phòng, rõ ràng là hần không nhìn thấy nằng, không nghe thấy nhịp tim nằng nhưng lại có thể cảm nhận được tình cảm ấm áp của nằng bao quanh hần.

Trong ánh mắt trong veo của nằng đã từng có sự bừng binh, từng có hoang mang, từng có vui sướng, từng có ngượng ngùng... Hần đã tìm thấy trong mắt nằng rất nhiều cảm xúc, nhưng xưa nay chưa từng thấy ánh mắt như hiện tại.

Nhiếp Thừa Nham gắt gao nhìn Hàn Tiếu, thấy nằng đưa mắt nhìn sang chỗ khác, quay đầu kéo Hàn Nhạc lên thuyền. Nhiếp Thừa Nham không hình dung nổi nỗi đau này, đau nhói như hàng ngàn hàng vạn vết đâm, bén nhọn mà rõ ràng. Hần nhìn thấy sự sợ hãi chùn bước trong mắt Hàn Tiếu, trông thấy nằng chán nản cùng tuyệt vọng. Trong khoảnh khắc đó, hần biết mình đã mất nằng.

Tiểu Tiểu của hần sẽ không còn là cô gái dũng cảm cho dù có do dự có lưỡng lự cũng không chịu từ bỏ ý chí. Hần đã tổn thương nằng, khiến nằng mất đi dũng khí để ở bên bảo vệ cho hần.

Giữa hần và nằng muôn trùng cách trở, là tình cũ dần vật, là thử thách tình thân của hần, là khoảng cách xa vời trong thế giới của hai bọn họ, nhưng hóa ra những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là giữa bọn họ còn có một sự dũng cảm đến liều lĩnh, hiện tại hần không cần thận phóng ra một mũi lửa đốt cháy hết tất cả những sự dũng cảm đó rồi.

Nhiếp Thừa Nham nhìn Hàn Tiếu lên thuyền, thấy nằng cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn hần, hần chỉ cảm thấy tay chân tê dại không thể cử động. Thật ra hần có thể hạ lệnh bắt bọn họ lại, không cần những hộ vệ kia, chỉ cần dùng roi của hần là có thể chế ngự được tỷ đệ nằng. Nhưng hần không dám, một chút cũng không dám, hần thậm chí còn cả dám nghĩ tới.

Hần trợ mắt nhìn chiếc thuyền trôi đi, nhìn chiếc thuyền chở nằng chậm chậm rời xa tầm mắt mình, nhìn chiếc thuyền biến thành một chấm nhỏ màu đen, biến mất cuối dòng sông.

Nhiếp Thừa Nham gắng sức nhìn, nhưng có mở mắt to cỡ nào, cố gắng cỡ nào chiếc thuyền kia vẫn mất tung tích. Hần lặng người, bên tai ừ ù, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Hần không hề biết về tuyệt vọng của hần đã làm Hàn Tiếu sợ hãi, nằng ôm Hàn Nhạc trốn vào khoang thuyền nghẹn ngào khóc. Hần cũng không biết cô gái mà hần yêu lên lau nước mắt, trộm nhìn hần từ trên thuyền đến khi không còn trông thấy gì được nữa.

Hần chẳng biết cái gì, hần chỉ biết là vốn đã chuẩn bị vô số lời nói, hiện tại một từ cũng không nói ra được. Những lời nói kia phải gắng gượng nuốt vào trong bụng, đè ở trong ngực, đến mức hần thở không nổi, không chế không cho dạ dày nổi tung, nhưng hần không nhịn được nữa, ghé vào tay vịn ghế nôn như muốn đưa tất cả lục phủ ngũ tạng phun ra ngoài.

Nhiếp Thừa Nham quay lại Bách Kiều thành, hần bị ốm. Bách Kiều thành cái gì cũng không có chứ đại phu và dược liệu thì rất nhiều. Nhiếp Thừa Nham uống rất nhiều thuốc, châm cứu cũng rất nhiều. Hần không cảm thấy đau cũng không thấy đau nhưng hần cảm thấy bản thân mình không ổn rồi, bệnh đã hết phương cứu chữa. Chỉ có Tiểu Tiểu mới có thể chữa khỏi cho hần, đáng tiếc Tiểu Tiểu không cần hần nữa rồi.

Nhưng cuối cùng hần không chết, hần còn sống, có điều mỗi ngày không biết nên làm gì. Hần ngày ngày ngắm mặt trời mọc rồi lặn, hần không dám uống trà, không dám uống rượu, mỗi ngày hần ăn cơm đi ngủ đúng giờ, nhưng vẫn gầy đi rất nhanh.

Về sau, hần sai người dùng chuông màu tím của Hàn Tiếu làm thành một cái thắt lưng, hằng ngày đều đeo trên eo, sau đó hần cảm thấy dường như khỏe lên nhiều. Hần dùng gối đầu của Tiểu Tiểu đặt cạnh gối mình rồi cảm thấy ngủ ngon hơn hần. Lúc ăn cơm, bên cạnh phải bày thêm một bộ bát đĩa, những món hần không thích ăn hần sẽ gấp vào cái bát đó, hần cảm thấy hương vị món ăn ngon hơn một chút. Hần tưởng tượng hần còn có tính nũng nịu của trẻ con, có một cô nương đáng yêu sẽ giúp hần ăn những thứ hần không thích. Có điều mỗi khi ăn con xong, đồ ăn trong bát bên cạnh vẫn còn, cô nương của hần không hề ăn giúp hần, thế nên hần bê bát qua, không có chút vị giác mà nuốt hết vào trong bụng.

Từng ngày từng ngày trôi đi, Nhiếp Thừa Nham dần dần khôi phục lại chút tinh thần, hần bắt đầu bận rộn. Hần chỉ ra một món tiền, xây dựng một trường học ở Bách Kiều thành dạy y thuật miễn phí cho mọi người, các đại phụ ở y quán trong thành mỗi tháng phải dành ra thời gian một ngày đến trường giảng bài. Những học viên đến xin học đa số là người nhà của bệnh nhân, bọn họ hi vọng học được chút y thuật để tiện chăm sóc cho người bệnh trong nhà, cũng để phòng ngừa bệnh tật cho người nhà. Nhưng về sau rất nhiều người nghe danh mà tới, danh tiếng của trường học ngày càng lớn, các cửa tiệm thuốc bắt đầu chọn người từ trường học, chính thức thu nhận các đệ tử học nghề.

Kỷ niệm một trăm ngày thành lập trường học, Nhiếp Thừa Nham chính thức đặt tên cho nó là: “Hàm Tiểu Đường”*

*Hàm Tiểu: đồng âm với Hàn Tiểu /hánxiào/

Quy củ của núi Vân Vụ vẫn không có gì thay đổi, vẫn duy trì phong thái vừa hà khắc vừa thần bí như lúc Vân Vụ lão nhân còn ở đó. Đám thám tử cả chạng đường điều tra tung tích của Vân Vụ lão nhân, đáng tiếc ngoài việc biết ở phía tây thường có một ông già tóc bạc y thuật cao minh thoát ần thoát hiện ra thì không tìm được bất cứ tin tức nào. Nhiếp Thừa Nham bảo đám thám tử rút về, hần hiểu người này nếu như không muốn quay về nhà thì có tìm nữa cũng vô ích. Phía tây là nơi cha mẹ hần mất tích, có lẽ ông đang dùng cách của mình để bù đắp. Là người thân duy nhất của ông, những điều hần có thể làm ngoài duy trì núi Vân Vụ nguyên trạng ra thì sợ là không còn gì nữa.

Nhiếp Thừa Nham luân phiên ở Bách Kiều thành và núi Vân Vụ, dù sao thì bên nào cũng có dấu vết của Hàn Tiểu, đối với hần cũng không hơn kém. Ngày nào hần cũng nhớ tới nàng, thời gian không hề giúp hần quên lãng mà ngược lại, thời gian càng lâu những kí ức đó ngày càng khắc sâu. Giường của nàng đặt trong góc phòng hần, nhắm mắt lại hần cũng nghe thấy hơi thở nàng. Lúc bắt chợt tỉnh dậy, hần sẽ theo bản năng mà gọi “Tiểu Tiểu...”, gọi xong bỗng phát hiện rằng hần chỉ có một mình.

Hần học cách tự mình chăm sóc mình, tự mình đi vệ sinh, lau người, tự mặc quần áo, tự chải đầu, tự hoạt động gân cốt xoa bóp hai chân. Mới đầu hần không tài nào chải được, chải đi chải lại mà vẫn như cái bánh bao, nhìn kiểu tóc tròn trịa quai dẹt trên đỉnh đầu, hần nhớ lại khuôn mặt vô tội của Hàn Tiểu: “Tuy là không được tiêu sái như xưa, nhưng cũng có mấy phần hoạt bát”. Hần nhắc khỏe miệng nhưng không cười nổi, đôi mắt đau đớn không mở nổi lại không rơi được nước mắt.

Có lúc hần bảo Hoắc Khởi Dương lui ra tự mình đẩy xe đến khu rừng nhỏ lặng người, ở đó hóng gió ngắm trăng. Hàn Tiểu thích khu rừng này nhất, hồi đó nàng hay dụ dỗ hần đến đây đi dạo, nhưng hần không chịu ra ngoài để người ta nhìn thấy nên không đồng ý, giờ hần tới rồi nhưng nàng không thấy đâu.

Hần ở trong phòng thuốc đại viện nhớ tới nàng, nàng hồi đó như một con ghé vừa ra đời không hề sợ cạp: “Thần Nông ném trăm loại cỏ, những loại thảo dược kia ông chưa được học chưa được thấy, lá gan ông ta từ đâu tới thì lá gan của Hàn Tiểu cũng từ đó tới”. Sự việc lâu như vậy rồi nhưng tại sao đáng vẻ và ngừ khí của nàng lúc đó hần vẫn nhớ như in.

Hần còn nhớ hôm đó hần đi từ đại viện ra, Hàn Tiểu đẩy hần đi trên con đường này, đó là lần đầu ngồi trên xe lăn ra ngoài, ánh mắt của những người bên cạnh làm hần vừa mất tự nhiên vừa tức giận, vì thế Hàn Tiểu đẩy hần chạy như điên trên con đường này, vừa chạy vừa nói: “Chủ tử đừng sợ, vừa chạy vừa đẩy xe như thế này nô tỳ đã luyện qua, tuyệt đối không làm chủ tử ngã”. Giờ đây Nhiếp Thừa Nham tự đẩy xe đi về phía trước, trong lòng suy nghĩ: “Tiểu Tiểu, bây giờ ta cũng luyện được rồi, đẩy xe vừa nhanh lại vừa chắc”. Hần phảng phất nghe thấy giọng nàng: “Đúng vậy chủ tử, tốt quá rồi”.

Nhiếp Thừa Nham đi về phía Nham Trúc, đi tiếp tục rồi rẽ phải. Hần chuyển bánh xe hướng về bên phải, sau khi khúc rẽ là một con dốc, Nhiếp Thừa Nham dừng lại, bên sườn dốc cỏ xanh bát ngát, trước mắt đột nhiên mờ hồ, hần chợt hét to: “Hàn Tiểu!”.

“Dạ chủ tử, có nô tỳ”. Giọng nói vừa dứt khoát vừa âm vang của nàng vắng vắng bên tai hần.

“Nàng luyện cách chuyển hướng trên núi và đất bằng, vậy xuống dốc thì sao?”. Nhiếp Thừa Nham dùng sức đẩy xe về trước, chiếc xe trượt xuống sườn dốc. Hần buông tay nắm xe, nhắm mắt lại, hần nghe thấy Hàn Tiểu ở bên vừa chạy vừa thở hổn hển hét to: “Chủ tử người ngồi cho chắc, nắm tay ghế không được buông”.

Nhiếp Thừa Nham chỉ cảm thấy trái tim bỗng thít chặt lại, bên tai gió thổi vù vù, hần một mạch trượt xuống dưới, không biết đụng phải cái gì mà một trận quay cuồng ập đến, hần ngã mạnh xuống dưới đất.

Rất lâu sau hần mới mở được mắt, bầu trời rất xanh, mùi thơm ngát của hoa cỏ trên đất xông vào mũi. Hần bị ngã toàn thân đau đớn, nhưng trong lòng còn đau hơn.

“Chủ tử”. Có người vội vàng chạy tới, đang định gọi người đó nhưng đáng tiếc không phải là nàng. Nhiếp Thừa Nham không động đậy chỉ lặng yên nhìn bầu trời, bất chợt hỏi: “Khởi Dương, nàng ở đâu?”.

“Tính ra chắc sắp tới kinh thành rồi”. Người đến là Hoắc Khởi Dương, thấy Nhiếp Thừa Nham vẫn bất động, không dám đến đỡ, cứ để hần nằm trên đất.

Nhiếp Thừa Nham trầm mặc rất lâu lại hỏi: “Người nói nàng còn giận ta không?”.

“À...”. Câu hỏi này thật khó trả lời.

Nhiếp Thừa Nham lại tự trả lời: “Nàng dễ mềm lòng lắm, đã lâu như vậy rồi nàng chắc sẽ không giận nữa”.

“À...”. Hoắc Khởi Dương không biết nên trả lời thế nào, vấn đề giữa chủ tử và Hàn Tiểu cô nương là giận hay không giận thôi sao?

Nhiếp Thừa Nham chợt tự ngồi dậy: “Bọn Từ Minh sẽ lại không lạc mất người ta chứ?”.

“Không có, bọn họ luôn theo sát, hai hôm trước không phải Xích Thủ vừa chuyển tin tức về sao, Hàn Tiểu cô nương rất ổn”. Hoắc Khởi Dương vừa đẩy xe lăn vừa trả lời. Trong lòng nghĩ rõ ràng mỗi lần tin tức được gửi về, chủ tử luôn xem đi xem lại, rõ ràng là biết rồi mà vẫn còn hỏi.

Nhiếp Thừa Nham không để ý đến ngữ khí của hắn, hắn tự mình trèo lên xe lăn, lại hỏi: “Khởi Dương, người nói nàng liệu có thích ai khác không?”.

“Chủ tử, trong tin tức được gửi về có nói Hàn cô nương luôn nghiên cứu y thuật và chữa bệnh cho người khác, bên cạnh chỉ có Nhạc Nhạc chứ không đề cập thêm ai khác.

“Đúng vậy, trên thư đã ghi như vậy”. Nhiếp Thừa Nham có chút tinh thần, Hoắc Khởi Dương bĩu môi một cái, trong lòng thì thầm: “Biết rồi còn hỏi”.

“Khởi Dương, người nói xem liệu nàng có nhớ đến ta hay không?”.

“Chủ tử, trong thư không nói cái này”. Vấn đề này có đánh chết hắn cũng không dám nói bừa.

“Khởi Dương...”. Nhiếp Thừa Nham lại gọi, Hoắc Khởi Dương tim nhảy đến tận cổ họng, không biết vị chủ tử này còn định hỏi gì nữa, nhưng Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Thu xếp hành lý, ta muốn đi tìm nàng”.

Sau năm trăm lẻ tám ngày li biệt, trước khi hắn bị nổi nhớ nhung tàn phá, Nhiếp Thừa Nham cuối cùng quyết định phải đi tìm cô gái mà hắn yêu.

Chương 80: Bất ngờ gặp lại

Hơn năm trăm ngày này, Hàn Tiểu cũng phải chật vật trải qua. Nàng thường có một giấc mơ, mơ thấy Nhiếp Thừa Nham ngồi trên xe lăn ở bên bờ sông nhìn nàng, hắn rất gầy, đôi mắt chất đầy thương tâm và tuyệt vọng. Hàn Tiểu cảm thấy rất đau lòng, nàng gọi hắn: “Chủ tử!”. Nhưng hắn dường như không nghe thấy, nàng lại nói với hắn: “Chàng về đi, ta đi đây”. Hắn không động đậy, chỉ ngây ngốc ngồi ở đó.

Có những đêm không hiểu vì sao nàng tỉnh dậy, về mặt đó của Nhiếp Thừa Nham cứ hiện trước mắt, lúc đó nàng sẽ lặng lẽ nhớ kỹ trong lòng: “Chủ tử, chàng quay về đi, ta đi đây”. Lắm lần lắm lần cuối cùng nàng cũng không rõ là nói cho hắn nghe hay cho bản thân mình nữa.

Hơn năm trăm ngày này, Hàn Tiểu bề bộn nhiều việc, bận nghiên cứu y thuật, bận khám bệnh cho mọi người, bận để quên hẳn đi. Những ngày đầu trôi qua không hề thuận lợi. Một cô gái như nàng đừng nói đến chuyện khám bệnh cho người ta mà ngay cả việc giao lưu kinh nghiệm y thuật cũng bị người ta coi thường. Vô tình gặp phải người nghèo cần cứu chữa mới cho nàng thử. Những bệnh nhân kiểu này Hàn Tiểu không nhận được tiền chữa bệnh mà ngược lại còn mất tiền thuốc thang, vì thế dự định dựa vào y thuật để kiếm tiền sống qua ngày của nàng xem ra rất khó.

May mà Hàn Nhạc đầu óc linh hoạt, lúc hắn đưa Hàn Tiểu rời khỏi Bách Kiều thành mang theo rất nhiều tiền. Đó là số tiền hành dành dụm được sau một thời gian dài cố gắng ở Bách Kiều thành, còn có một khoản là của Thạch Nhĩ để lại cho Hàn Tiểu rồi nàng đưa cho đệ đệ bảo quản. Hàn Nhạc nói làm người thì phải chuẩn bị chút, giống như lúc hắn bị bệnh nếu như không phải Hàn Tiểu trộm giấu một khoản tiền của cha mẹ thì sợ rằng hai tỷ đệ họ không gắng gượng được đến bây giờ.

Vì thế có sự chăm sóc của Hàn Nhạc, lại thêm sự nuông chiều dưới đôi cánh của Nhiếp Thừa Nham, cái tính hào phóng của Hàn Tiểu không sửa nổi. Tiền khám bệnh không biết nên thu bao nhiêu, trông thấy người ta nghèo khổ thường không lấy tiền, giả thuốc bao nhiêu thì bán ra bấy nhiêu, không nhân tâm kiếm tiền của người ta. Hàn Nhạc thấy tiếp tục thế này thì không ổn, hắn cũng đâu phải là Nhiếp Thừa Nham, làm gì có tiền bạc để nuông chiều cái tính lương thiện của tỷ tỷ. Vì thế hắn và Hàn Tiểu ước định nàng chỉ việc xem sách, trị bệnh, còn tiền thuốc tiền khám bệnh hay những vấn đề tiền nong khác không cần nhúng tay vào. Hàn Tiểu cũng biết bệnh của mình nhưng hề cứ thấy người ta đáng thương là không nhận được, nhưng nàng cũng hiểu nếu muốn sống tiếp thì tiền bạc rất quan trọng, vì thế đành nghe theo Hàn Nhạc.

Nhưng những nhà có tiền đều đi tìm danh y chứ đưa con gái trẻ tuổi lại là du y không có chỗ ở ổn định như Hàn Tiểu rất khó lấy được lòng tin. Đây cũng không phải là Bách Kiều thành, nào có ai biết Hàn Tiểu cô nương là ai. Hàn Nhạc dù có khéo ăn khéo nói làm người ta vui cũng không kiếm được bao tiền, hơn nữa còn luôn phải đề phòng sự theo dõi của Nhiếp Thừa Nham, vì vậy hai tỷ đệ ngày qua ngày rất căng thẳng. Mỗi đến khi bọn họ nhận được thiệp cầu y, là thương gia buôn bán lớn, nhà đó có người bệnh nặng, lại nhiều tiền, cần thuốc thang đầy đủ, Hàn Nhạc còn ngạc nhiên sao lại có một chuyện tốt thế này. Sau này Nhiếp Thừa Nham đuổi tới hắn mới hiểu đó là có ý sắp xếp.

Hôm đó từ biệt Nhiếp Thừa Nham bên bờ sông, Hàn Tiểu khóc thảm thiết, nàng sợ hãi lo lắng một hồi, sợ rằng Nhiếp Thừa Nham sẽ đuổi theo bắt nàng lại, nàng không biết làm sao để đối diện, trái tim không còn đủ dũng khí để đấu tranh với hiện thực. Hàn Tiểu ngoài việc đề phòng ra thì không biết làm gì nữa, nhưng hai tỷ đệ học rất nhanh đã phát hiện Nhiếp Thừa Nham không hề tiếp cận.

Chuyện này khiến Hàn Nhạc có chút hảo cảm đối với Nhiếp Thừa Nham, hai tỷ đệ bọn họ là bên yếu thế, nếu Nhiếp Thừa Nham mà muốn bọn họ sống trong cảnh chìm sợ cảnh công thì không hề khó, nhưng hắn lại không làm vậy. Hàn Nhạc cũng thấy về mặt lúc đó của Nhiếp Thừa Nham, nếu hắn không còn tình cảm gì với tỷ tỷ thì sẽ không làm vậy. Nhưng cho dù hắn có buồn bã thương tâm thì cũng rồi đi, để cho hai tỷ đệ họ có một khoảng trời tự do. Tuy có lúc vẫn tình cờ thấy bóng dáng của Diệp Trúc và Hạ Từ Minh nhưng bọn họ đều chỉ canh chừng từ xa chứ chưa một lần tới quấy rầy.

Không lâu sau đó, Hàn Nhạc phát hiện Nhiếp Thừa Nham vẫn tham dự vào cuộc sống của bọn họ. Hai tỷ đệ bất luận là đi đến nơi nào cũng đều có người chủ động đến gõ cửa xin chữa bệnh, chứng bệnh cũng không phải loại thông thường, đối với người làm y mà nói cũng coi như là thử thách, mà chữa bệnh kiếm nhiều tiền, được liệu tự chuẩn bị. Như thế đối với Hàn Tiểu mà nói không còn gì tốt hơn, cũng bớt áp lực cho Hàn Nhạc phải ngày ngày tính kế sinh nhai. Hai tỷ đệ đơn độc bỏ đi, chưa hề vương phải rắc rối gì, Hàn Nhạc biết, tất cả đều có người phía sau âm thầm an bài.

Hàn Tiểu ban đầu không hề biết, nàng cứ tưởng rằng bọn họ thật may mắn. Nàng bận rộn công việc nên không đủ tâm sức để nghĩ tới những việc khác. Nhiếp Thừa Nham đã đi mà không tìm nàng nữa, thật ra nàng có chút không vui, rồi lại cảm thấy an ủi đôi chút vì qua chuyện này nàng biết mình ra đi là đúng. Trên đời dù có chuyện đau khổ nào đi nữa, chỉ cần thời gian vừa đủ là có thể vượt qua. Nàng biết mình có thể, Nhiếp Thừa Nham cũng có thể.

Nhưng có một hôm, ông chủ quán trọ nàng nghỉ lại nhận được một gói đồ. Ông chủ đó năm lần bảy lượt xác nhận nàng có phải là Hàn Tiểu cô nương đến từ Bách Kiều thành không rồi đưa một gói đồ màu tím cho nàng. Bên ngoài gói đồ treo một cái chuông nhỏ, màu tím này rất quen mắt. Trong nháy mắt nàng căng thẳng không dám nhận, nhưng ông chủ kia cũng hết sức lo sợ, cuối cùng Hàn Tiểu không dám mở ra, đưa cho Hàn Nhạc.

Hàn Nhạc mở gói đồ giúp nàng, bên trong là hai quyển sổ dày, là giấy trắng thượng hạng, thêm đế vải dày rất đẹp và chỉnh tề, còn có mấy chiếc bút than được gọt nhọn tỉ mỉ nhét vào trong ống trúc, khéo léo tiện dụng, không bẩn tay. Hàn Tiểu nhìn hai thứ đồ mà rơi lệ, Hàn Nhạc thay nàng mở cái còn lại, có hai bọc điểm tâm tỷ lệ họ thích ăn, còn có một cuốn y thuật điển tịch Hàn Tiểu đã tìm rất lâu.

Những đồ này tính ra không đáng bao nhiêu tiền nhưng đều là những thứ bọn họ dùng tiền cũng không mua được. Hàn Tiểu không dám dùng, sợ Nhiếp Thừa Nham mấy ngày sau tới tìm, nàng dùng đồ của hắn thì càng trở thành một người không có lập trường. Nhưng Nhiếp Thừa Nham không hề xuất hiện, chỉ một thời gian sau cũng ở nơi đó, bọn họ lại nhận được một gói đồ, có cả đồ ăn lẫn đồ dùng nhưng trước giờ chưa hề trực tiếp đưa bạc cho bọn họ.

Ban đêm Hàn Tiểu vẫn mơ thấy bản thân nói với Nhiếp Thừa Nham “Chủ tử, ta đi đây”. Nhiếp Thừa Nham không nói gì, chỉ nhìn nàng. Hàn Tiểu tỉnh dậy nhận ra bản thân lệ rơi đầy mặt.

Thời gian qua rất lâu, Hàn Tiểu phát hiện mình bắt đầu có một chút mong đợi những gói đồ kia, nhưng nàng lại tự trách. Nàng cảm thấy mình quá dễ ý những thứ đó, thế nên ăn điểm tâm xong nàng bắt đầu ghi chép những vấn đề y thuật lên cuốn sổ. Nàng giả vờ không trông thấy Diệp Trúc và Hạ Từ Minh đi theo trên suốt quãng đường, nàng len lén cho Xích Thủ thỉnh thoảng bay lác bên cửa sổ ăn, nhưng chưa từng đặt thư vào ống thư ở chân nó. Nàng cảm thấy ngày càng nhẹ nhõm hơn, chỉ cần không còn mơ thấy giấc mơ đau lòng kia nữa thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Sau này cảnh trong mơ thật sự thay đổi thành Nhiếp Thừa Nham xoa đầu nàng nói: “Tiểu Tiểu, phải dừng cảm”.

Hàn Tiểu nghĩ đây là ông trời muốn nói với nàng rằng Nhiếp Thừa Nham và nàng đều sẽ tìm lại được một cuộc sống mới như nhau.

Hàn Nhạc khác với tỷ tỷ, hắn có cách nghĩ thoáng hơn. Hôm từ biệt hắn phát hiện Diệp Trúc và Hạ Từ Minh đang đi theo mình, nhưng bọn họ chỉ một mực bám theo chứ không có bất cứ động thái nào. Vì vậy hắn cũng thản nhiên, thỉnh thoảng còn cùng bọn họ uống rượu tâm sự.

Hàn Nhạc nghe ngóng xem Nhiếp Thừa Nham rốt cuộc là muốn thế nào, nhưng đám Hạ Từ Minh cũng không rõ, bọn họ chỉ theo phân phó hồi báo lại hành động và tình hình của hai tỷ đệ và gửi những món đồ Nhiếp Thừa Nham đưa tới, chỉ có như vậy mà thôi.

Hạ Từ Minh cũng hỏi: “Hàn Tiểu cô nương rốt cuộc muốn thế nào?”. Hàn Nhạc cũng không biết, hắn chỉ biết tỷ tỷ không muốn ở bên Nhiếp Thừa Nham nữa, hắn vốn cho rằng là do Nhiếp Thừa Nham phụ tỷ tỷ, làm tỷ ấy mất niềm tin. Nhưng bây giờ xem ra lại không giống như thế. Ngược lại hai người này không gặp nhau lại làm những người xung quanh đều thấy rõ bọn họ đều nhớ da diết đối phương.

Hạ Từ Minh nói: “Người là người thân của Hàn Tiểu cô nương chỉ bằng khuyên nhủ một chút, nếu bọn họ hòa hợp lại thì mọi người không phải đều tốt cả sao?”.

Hàn Nhạc lại trả lời: “Ta không khuyên, ta cứ để tỷ tỷ như vậy, tỷ ấy làm gì ta cũng ủng hộ. Nếu tỷ thích, kể cả là gã đốn củi thì ta cũng đồng ý, nếu tỷ không thích, đối phương là hoàng thượng ta cũng không thể giúp”.

Thế là một đám người coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục theo dõi, tiếp tục lang thang khắp mọi nơi, nhưng có một người chờ đợi từ xa lại ngồi không yên.

Ngày phân li thứ năm trăm hai mươi chín, Hàn Tiểu và Hàn Nhạc tới kinh thành. Hôm đó là mừng bảy tháng năm, vừa đúng ngày sinh nhật hai mươi của Hàn Tiểu. Ngày này sáu năm trước nàng công Hàn Nhạc tới Bách Kiều thành, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, bây giờ Hàn Tiểu và Hàn Nhạc đều trưởng thành. Năm đó nàng không biết rằng sẽ có một ngày sẽ tới nơi đó thành phố hoa này để học hỏi y thuật.

Không sai, nàng đến đây vì nghe nói năm nay đại nạn, vì vậy hoàng đế cầu phúc tạ thần, vào hai ngày mừng một, mười lăm tháng năm các ngự y trong chùa Bách Phúc khám bệnh cho dân chúng, rất nhiều người mắc những chứng bệnh khó chữa, ùn ùn kéo tới đây để cầu y. Hàn Tiểu vốn nghe nói các ngự y y thuật cao minh nên hi vọng có cơ hội ở bên xem bọn họ trị bệnh, học hỏi kiến thức. Nhưng vì trước đó hành trình bị trễ nải nên ngày khám bệnh mừng một đã bỏ lỡ, chỉ đành đợi đến ngày mười lăm.

Còn một nguyên nhân tới kinh thành đó là vì Long phủ ở đây, từ lúc chia tay Phượng Ninh ở Hạ quốc hai người chưa gặp lại. Lúc trước không dám tới thăm vì sợ Nhiếp Thừa Nham tìm ra, nhưng giờ đã biết Nhiếp Thừa Nham không hề có ý bắt ép nàng trở về nên có thể thoải mái đi khắp mọi nơi. Lần này tới kinh thành cũng là muốn thuận đường gặp Phượng Ninh.

Hàn Nhạc và Hàn Tiểu tìm được một quán trọ, bố trí chỗ ở xong liền ra đường đi dạo, Hàn Nhạc nghĩ phải chúc mừng sinh nhật cho Hàn Tiểu, trông thấy những thứ tốt không kiếm được mà đều mua về. Hàn Tiểu ngăn lại, cười nói: “Trời ơi, đệ chính là muốn nhắc nhở ta là một bà cô già”.

Hàn Nhạc cười hihi: “Vậy tỷ mau tìm một ý trung nhân rồi gả cho người ta đi”. Hắn vốn chỉ là nói đùa với tỷ tỷ, nhưng một nam tử trẻ tuổi bên cạnh nghe thấy, nhìn Hàn Tiểu một cái, trên mặt lộ ra một tia cười. Hàn Nhạc thấy không vui kéo Hàn Tiểu đi. Hai người đi loanh quanh không ngờ lại đến trước cửa một nơi giống như một túp lều, tên của nó lại có thể là “Hàn Tiểu Cốc”.

Một đại hán bị đẩy ra khỏi cửa, ngang ngược đứng trước cửa chửi to: “Mẹ kiếp, lão tử đưa ngân lượng ra, các người lại không chịu tiếp khách. Bệnh

hả? Kiểm cái có hay lắm, lão tử chúc người bệnh thấu xương cốt. Hừ, “Hàm Tiểu”, “Hàm Tiểu” cái mẹ nhà ngươi, hàm tiểu cứu tuyền* đi”.

*Hàm tiểu cứu tuyền: Ngâm cười nơi chín suối, ý là chết.

Hắn còn chưa nói xong bỗng một chậu nước bắn hắt đứng vào đầu hắn. Một nữ tử cùng ba hộ vệ mang gậy gộc đi ra ngoài, chỉ tên đại hán vừa chửi người kia rồi quát: “Cút, không ta đánh gãy chân ngươi”. Tên đại hán nhìn thấy đối phương đông hơn, không dám chửi tiếp, khề lằm bằm vài câu rồi đi. Nữ tử đó làm mặt quỷ, đang định đi vào, Hàm Tiểu vội vã tiến đến: “Cô nương đợi chút”.

Nữ tử đó quay đầu lại, nhìn Hàm Tiểu vài lượt rồi không khách khí hỏi: “Làm gì?”.

“Cô nương khí huyết không đủ, có từng tìm đại phu xem chưa?”.

Nữ tử đó sùng sốt nhưng rất nhanh nghiêm mặt: “Làm sao, cô cho rằng nói linh tinh vài câu là có thể lừa tiền của ta sao? Ta rất khỏe, không nhờ cô nương ngươi lo”. Nói xong chạy như bay vào trong.

Hàm Tiểu cau mày, khuôn mặt lo âu, Hàn Nhạc đi lên kéo nàng lắc lắc đầu: “Tỷ, chỗ này nhìn là biết không phải nơi làm ăn đứng đắn gì, đừng giao du với kẻ xấu”. Hàm Tiểu thở dài: “Bệnh của nàng ấy không thể để lâu được, là nữ nhi sợ sau này nhiều tuổi hơn một chút thân thể sẽ hư nhược”.

Nữ tử đó bên cánh cửa nghe thấy, bỗng mở cửa xông vào Hàm Tiểu hỏi: “Cô biết y thuật?”.

“Đúng”. Hàm Tiểu cũng ngạc nhiên cô gái này sao vừa đi rồi lại quay lại, nhưng vẫn đáp lời cô.

Nữ tử đó đưa tay cho Hàm Tiểu: “Vậy cô bắt mạch cho ta, xem cô nói đúng bệnh của ta không?”. Hàm Tiểu bắt mạch, nói một vài bệnh làm cho nữ tử kia tâm phục khẩu phục. Cô nói với Hàm Tiểu: “Bệnh của ta là chuyện nhỏ, bệnh của tỷ tỷ ta mới phiền phức, mong cô nương xem giúp cho tỷ tỷ ta”. Nói xong định kéo Hàm Tiểu vào trong.

Hàn Nhạc ngăn lại: “Tỷ, nơi này không thể vào”. Hắn nói với nữ tử kia: “Nếu là khám bệnh thì hãy đến nhà trọ tìm bọn ta”.

Nữ tử đó mặc kệ: “Tỷ ta có bệnh đương nhiên không tiện ra ngoài, khó khăn lắm mới tìm được một nữ đại phu khám bệnh cho tỷ tỷ”. Hàn Nhạc nghe xong liền hiểu ra, hắn ngăn lại: “Bọn ta không chữa loại bệnh này”.

Nữ tử nghe ra ngữ khí ghét bỏ của Hàn Nhạc, vung tay lên gọi mấy hộ vệ tới, nói với Hàm Tiểu: “Cô là đại phu làm sao lại có đạo lý chọn bệnh nhân. Hôm nay bất luận thể nào cũng phải giúp tỷ tỷ ta khám bệnh”.

Mấy hộ vệ nhào lên định bắt Hàm Tiểu, Hàn Nhạc vội vã rút dao găm ra định liều mạng với bọn họ lại thấy một sợi roi dài vung tới cuốn vào người một tên hộ vệ, quát hán bay sang một bên, hai người khác đực mặt ra không dám làm gì. Một thanh âm sau lưng Hàm Tiểu vang lên: “Các người thử động vào nàng ấy xem?”.

Thanh âm này quá quen thuộc với Hàm Tiểu, nàng không dám quay đầu lại, chỉ cảm thấy con tim đập cuồng loạn.

“Tỷ...”. Hàn Nhạc cũng biết người này là ai, khua khua tay Hàm Tiểu, Hàm Tiểu lắc lắc đầu với hắn. Hàn Nhạc hiểu ý nàng, đã lâu như vậy rồi tỷ vẫn không muốn quay đầu lại. Hàn Nhạc hiểu ý kéo Hàm Tiểu chạy đi, hai tỷ đệ quẹo vào một con đường khác, Hàm Tiểu len lén quay đầu lại nhưng không hề có ai đuổi theo bọn họ. Nàng dừng lại, ghé vào góc đường nhìn về hướng Hàm Tiểu Các, Nhiếp Thừa Nham vẫn ngồi trên xe lăn ở đó, hắn cũng đang nhìn về phía Hàm Tiểu chạy, hai đôi mắt gặp nhau, Hàm Tiểu vội quay đầu về, quay người kéo Hàn Nhạc chạy tiếp.

Nàng thở hắt hắt, dùng hết sức chạy, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, hắn là đến tìm nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Chương 81: Tiền duyên sao nổi

Hàm Tiểu kéo Hàn Nhạc chạy về khách điểm, Hàn Nhạc thở phà phò, vỗ ngực một cái: “Tỷ, chân chạy cũng nhanh đấy”.

Hàm Tiểu biết hắn đang giấu cợt mình, trừng mắt liếc hắn, dò xét chung quanh, không ai đuổi theo, vì vậy khóa cửa, ngồi lên ghế, thở hắt hắt.

“Không việc gì không việc gì, nếu hắn muốn bắt chúng ta thì đã sớm bắt. Tỷ xem, vừa rồi không phải không hề đuổi theo sao?”.

Hàm Tiểu thấy cũng đúng, trong lòng có chút mát mát. Hàn Nhạc thấy bộ dạng kia của nàng, rốt cuộc không nhịn được nói: “Nếu không thấy vui vẻ, có gì làm khó chính mình?”.

“Đầu có, ta chỉ là nhớ lại bệnh tình tỷ tỷ của cô nương kia, cũng không biết tình trạng như thế nào”. Hàn Tiểu chợt dạ phản bác lại, lời này là nửa thật nửa giả. Nàng đích thực có chút hiểu kỳ về bệnh tỷ tỷ của cô nương kia, thực ra vừa nhìn thái độ của Hàn Nhạc, nàng đã đoán được vài phần, con người không phân biệt địa vị, đều cần sức lực chữa bệnh của thầy thuốc, cho nên nói trong lòng nàng lo lắng, thực ra cũng là thực tế. Thế nhưng nàng lo lắng, làm sao chỉ có thể vì bệnh nhân thôi.

Hàn Nhạc mở miệng muốn nói, nghĩ lại vẫn không lên tiếng. Hàn Tiểu đứng ngồi không yên, trong lòng nàng quay cuồng, trước khi gặp, nàng có thể giả vờ tất cả đều tốt, tất cả mọi chuyện đều là quá khứ, nhưng hôm nay lúc gặp mặt, cho dù chưa nói câu nào, nàng lại nảy sinh hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ.

Tình thần hẳn nhìn qua không tồi, chỉ là gầy đi, dường như còn đen hơn một chút. Hẳn tới đây làm gì? Bây giờ nó tỷ nào đang chăm sóc cho hẳn? Hẳn còn giận nàng không? Đã tìm được thân y tiên sinh rồi ư? Còn nữa, có phải hẳn đã có ý trung nhân mới không?

“Tỷ...”. Hàn Nhạc cuối cùng không nhịn được nữa, muốn hàn huyên với nàng, nhưng vừa mở miệng gọi, bỗng từ cửa truyền đến tiếng đập cửa, sau đó là tiếng của Hạ Từ Minh: “Hàn cô nương”.

Hàn Tiểu sợ đến giật mình, thiếu chút nữa là nhảy từ trên ghế xuống, lẽ nào, hẳn đúng là đến tìm nàng? Hàn Tiểu hồi hộp, lòng bàn tay lạnh ngắt, nàng nên nói với hẳn thế nào? Nàng không trở về được, chung quy nàng cùng hẳn là không hợp.

Hàn Nhạc không nghĩ nhiều như vậy, hẳn lập tức đi mở cửa. Ngoài cửa không có Nhiếp Thừa Nham, chỉ có Hạ Từ Minh và Diệp Trúc. Hàn Tiểu lẽ ra nên cảm thấy nhẹ nhõm mới phải, nhưng nàng lại không thấy thế. Nàng nghe thấy Hạ Từ Minh nói: “Hàn cô nương, nữ bệnh nhân hôm nay, cô muốn đi xem một chút không?”.

Hàn Tiểu đương nhiên muốn, nàng đã đoán được căn bệnh, bệnh như vậy nàng còn chưa từng thấy qua, làm đại phu, nàng rất muốn trị cho nàng ta. Hạ Từ Minh lại nói: “Nếu Hàn cô nương muốn trị bệnh cho nàng ta, thì xin mời đi theo ta, trong lầu đó không sạch sẽ, chúng tôi sẽ đổi chỗ cho nàng ta”. Hàn Nhạc trao đổi ánh mắt với Hạ Từ Minh, biết rằng bọn họ đã sắp xếp ổn thỏa, liền không hề ngăn cản, mang hòm thuốc đi theo sau Hàn Tiểu.

Nơi Hạ Từ Minh dẫn Hàn Tiểu đến là một tiểu viện ở cuối đường của Hàn Tiểu các, Hạ Từ Minh ở trên đường giải thích, vốn dĩ Hàn Tiểu các là một xướng quán* tư, chỗ như vậy nữ nhi không thích hợp vào, vì vậy bây giờ đã đưa cô nương mắc bệnh đến ở viện phía sau.

*Xướng quán: nơi ở của kỹ nữ.

Hàn Tiểu gật đầu, Hạ Từ Minh vẫn không nhắc đến Nhiếp Thừa Nham, nhưng nàng rất muốn hỏi thăm một chút tình hình của hẳn, nhưng sợ hỏi lại có vẻ mình không buông tay được, nàng đã sớm nghĩ rồi, không muốn dây dưa nữa. Vì vậy, nàng chịu đựng dằn vặt, mang bộ dạng vờ như không có chuyện gì đến.

Vừa vào sân liền thấy Nhiếp Thừa Nham đã ngồi ở đó, Hoắc Khởi Dương đứng một bên, một cô nương đang đặt mấy thứ lên một chiếc bàn nhỏ cũ nát, chuẩn bị châm trà. Hàn Tiểu vừa vào, ánh mắt Nhiếp Thừa Nham liền di chuyển theo nàng, Hàn Tiểu vội vội vàng vàng quay đầu sang chỗ khác, sau đó lại nghĩ, nàng việc gì phải chợt dạ như thế, rõ ràng lúc trước nàng bị hẳn mắng đuổi đi, hơn nữa hẳn còn đối với nàng như vậy, hẳn mới là kẻ vô lý. Hàn Tiểu lấy lại dũng khí, quay đầu liếc mắt trừng hẳn, sau đó đứng thẳng lưng, trấn tĩnh nhìn về hướng phòng hỏi: “Bệnh nhân đang ở trong phòng không?”.

Cô nương lúc này từ trong nhà chạy ra trả lời: “Có, có, tỷ tỷ của tôi ở trong phòng”. Nàng lại gọi cô nương đang pha trà: “Thúy Nhi, mau châm trà cho ân công”.

“Không cần, ta không uống trà, cách xa ta một chút là được”. Nhiếp Thừa Nham đáp lời không chút khách khí, nhất thời làm cho hai cô nương đều lúng túng. Hàn Tiểu nghe thấy, lại quay đầu trừng mắt với hẳn, người này sao lâu như vậy mà tính tình vẫn còn xấu xa như thế. Nàng trừng hẳn xong, tìm nhảy loạn xạ, sau đó sải bước đi vào nhà.

Hàn Nhạc và Hạ Từ Minh cũng đi vào theo, trong phòng một cô nương trẻ tuổi đang nằm, tình thần nàng ta không tốt lắm. Thấy Hàn Tiểu đến, tỉ mỉ quan sát một lúc lâu rồi hỏi: “Ngươi là đại phu?”.

Câu hỏi này Hàn Tiểu đã nghe qua vô số lần, nàng vừa đưa tay xem mạch cho nàng ta vừa đáp: “Đúng vậy”.

Cô nương kia lại hỏi: “Ngươi tên gì?”.

“Hàn Tiểu”.

Cô nương kia nở nụ cười, nói rằng: “Ta cũng gọi là Hàn Tiểu, ta là Kỹ Hàn Tiểu”. Hàn Tiểu sững sốt, nghe thấy Kỹ Hàn Tiểu ngẩng đầu lên với tiểu cô nương vừa vào cửa nói: “Đây là muội muội ta, Kỹ Hàn Yên”.

Hàn Tiểu gật đầu, xem như trả lời, nàng không có tâm tình nói chuyện trời đất, vì vậy bắt đầu chẩn mạch kỹ càng. Kỹ Hàn Tiểu cũng không quấy rầy nàng, đợi Hàn Tiểu bắt mạch xong rồi, mới trả lời kỹ càng về bệnh tình, sau đó hỏi: “Công tử bên ngoài là người phương nào?”.

Hàn Tiểu không đáp, lấy giấy bút viết sột soạt, Kỹ Hàn Tiểu lại nói: “Nếu có một nam nhân nguyện ý như vậy vì ta, ta chết cũng cam nguyện”.

Hàn Tiểu nói: “Bệnh này có thể trị, không thể chết được”. Nàng ra hiệu cho Hàn Nhạc và Hạ Từ Minh đi ra ngoài, lại bảo Kỹ Hàn Yên sang đó cời áo giúp Kỹ Hàn Tiểu, để kiểm tra bệnh tình. Kỹ Hàn Tiểu nói tiếp: “Ta không nhìn lầm, ngươi chớ có bỏ lỡ. Hẳn yêu cầu ta sửa tên của Kỹ Hàn các, lại bảo ta dời đến nơi này cho ngươi xem bệnh. Ta nhìn ra, hẳn không thêm quan tâm đến sinh tử của ta, chỉ là hẳn muốn cho ngươi có thể xem bệnh cho ta. Nữ đại phu, thực sự là hiếm thấy”.

Hàn Tiểu cắn răng, cố gắng không nghĩ đến nửa lời của nàng ta, nàng tập trung tinh thần chăm chú chữa bệnh, cũng là lần đầu tiên trong đời, trong lúc chữa bệnh cho người khác lại xuất thần.

Nhiếp Thừa Nham ở trong sân yên lặng ngồi chờ thật lâu. Sắc trời đã chuyển tối, lúc này mới thấy Hàn Tiểu đi ra. Nàng ngẩng đầu liếc thoáng qua hắn rồi cắm đầu chạy về, Nhiếp Thừa Nham thúc xe lăn theo sát sau nàng, những người khác thức thối, thả chậm cước bộ, xa xa đi theo.

Hàn Tiểu cứ đi cứ đi, cảm thấy không đúng, những người đi đường hướng tầm mắt khác thường về phía sau nàng, sau đó xì xào bàn tán. Hàn Tiểu hơi tức giận, làm âm lên với những người đó: “Nhìn gì mà nhìn, có gì hay đâu mà nhìn”. Nàng xoay người lại, nặng nề đi về hướng của Nhiếp Thừa Nham, đẩy ghế thay hắn, hung hăng trợn mắt với mấy người qua đường sau đó lớn tiếng hỏi: “Xe ngựa của ngươi đâu?”.

Nhiếp Thừa Nham rất tự nhiên trả lời: “Dừng ở rất xa”. Dường như hắn và nàng cũng không khác gì nhiều so với rất lâu về trước, dường như bọn họ trong khoảng khắc vẫn đang trò chuyện.

Hắn bình thân như thường, bộ dáng kiêu ngạo của nàng trái lại lại bị đánh ngã. Nàng im lặng đẩy hắn đi thẳng, đương nhiên cũng không kịp phản ứng hỏi hắn đi đâu, vì vậy mãi khi tới khách điểm nơi nàng đang ở, nàng mới hồi phục tinh thần nói: “Ta đến nơi rồi”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu: “Ta cũng đến nơi rồi”.

Hàn Tiểu không biết nên đáp thế nào, chỉ đành “Ừ” một tiếng.

Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Đói chưa, chúng ta đi ăn cơm”. Hàn Tiểu đang định cự tuyệt, Diệp Trúc lại chạy ra bẩm báo: “Thức ăn đã chuẩn bị xong”.

Hàn Tiểu được dẫn thẳng đến nhả gian ở hậu viện, nơi đó đã bày một bàn thức ăn, Nhiếp Thừa Nham đẩy xe đi vào, Hàn Tiểu do dự nửa ngày, cuối cùng cắn răng, quyết định phải nói chuyện rõ ràng với hắn. Nàng quay đầu, thấy Hàn Nhạc nháy mắt với nàng mấy cái, chỉ gian nhả phòng ở cách vách, ý rằng hắn ở bên cạnh ăn cơm, Hàn Tiểu gật đầu, hít sâu một hơi, thấy chết không lùi đi vào nhà.

Nàng nhân lúc rửa tay suy nghĩ nên nói thế nào, đến lúc ngồi xuống, quyết định nói câu đầu tiên phải tràn đầy khí thế, vì vậy nàng lớn tiếng nói: “Ta tuyệt đối không quay về”. Giọng lớn đến nỗi chính nàng cũng giật mình.

Nàng lấy lại bình tĩnh, ho khan một tiếng, quay về giọng nói bình thường nói lại lần nữa: “Ta, ta tuyệt đối không quay về”.

Nhiếp Thừa Nham nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy đưa cho nàng, Hàn Tiểu không hiểu là ý gì, nhưng vẫn nhận lấy, vừa mở ra, là khế ước bán thân của nàng, nàng giống như bị dao đâm một nhát, nhảy lên: “Ta, ta sẽ kiếm tiền trả lại, ta sẽ không quay về, nếu ta đã đi thì sẽ không quay về nữa”.

“Là lễ vật sinh nhật cho nàng”. Nhiếp Thừa Nham thái độ ung dung, lại tương phản với kích động của Hàn Tiểu, hắn nhẹ nhàng nói: “Nàng đã hai mươi rồi, là một đại cô nương. Ta không có gì có thể đưa cho nàng, nghĩ rằng đưa cái gì cho nàng cũng không thích, khế ước bán thân này trả lại cho nàng vậy, từ nay về sau, nàng không phải là nô tỳ gì nữa”.

Hàn Tiểu hơi ngây người, nàng cho rằng hắn tới để uy hiếp nàng, nàng cho rằng hắn muốn giáo huấn nàng, nhưng hắn lại ôn nhu nói nàng không còn là nô tỳ nữa.

“Ta...” Hàn Tiểu cắn môi, bỗng nhiên trong lòng thấy khó chịu không nói được, rõ ràng nàng đã chuẩn bị phản kháng xong hết, nàng kiên trì lâu như vậy, nàng nghĩ nàng có thể làm được, vì sao thoáng cái lại thấy mềm nhũn ra.

“Ta muốn làm một đại phu tốt”. Hàn Tiểu cũng không biết rốt cuộc nàng đang nói cái gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn phải nói chút gì đấy.

“Hôm nay ba chữ Hàn cô nương này, đã có chút danh tiếng, rất nhiều người đều biết nàng là một đại phu tốt, y thuật cao minh, lúc trước nàng vẫn mơ ước làm được chuyện này, bây giờ chung quy lại đã là xong rồi”. Nhiếp Thừa Nham bắt đầu ăn, hắn gấp một đĩa thức ăn cho Hàn Tiểu, nói: “Nàng không còn là nô tỳ của ta nữa, lại là đại phu, có thấy hạnh phúc không?”.

Nước mắt Hàn Tiểu “tách” một cái rơi xuống, rơi vào trên khế ước bán thân của nàng, làm mờ tên của Nhiếp Thừa Nham.

Nhiếp Thừa Nham buông chén, lấy khăn lau nước mắt cho nàng: “Điều nàng muốn không phải đều đạt được rồi sao, vì sao lại còn khóc?”.

Hàn Tiểu lắc đầu, nàng cũng không biết, quả thực điều nàng muốn đều đã đạt được, nhưng vì sao nàng không thấy vui vẻ, nàng càng nghĩ càng thấy khổ sở.

“Tiểu Tiểu...”. Nhiếp Thừa Nham gọi nàng: “Nàng giận ta đúng không?”. Hàn Tiểu gật đầu, lại lắc đầu.

“Có phải nàng đã từng nghĩ sẽ quay lại ở bên cạnh ta đúng không?”. Hàn Tiểu lại gật đầu.

Nàng đợi nửa ngày không thấy Nhiếp Thừa Nham nói gì, xoay đầu nhìn hắn, hắn cau mày, bộ dạng hung dữ, nàng bĩu môi, giọt nước mắt vẫn còn đọng trên mi, bộ dạng rất đáng thương. Nhiếp Thừa Nham chợt đập trán nàng một cái: “Xem bộ dạng buồn bã ỉu xìu của nàng đi, ta là thích Tiểu Tiểu của trước kia, vừa sôi nổi vừa đáng yêu, vừa dũng cảm vừa lạc quan, bộ dạng hiện giờ, ta cũng không thích”.

Hàn Tiểu bưng lấy chỗ đau trên trán, hét lên: “Vậy chẳng không phân phải trái, đổ oan ta còn mắng ta, còn lấy nữ nhân khác ra ức hiếp ta, ta cũng không

thích”.

Nhiếp Thừa Nham tròng nòng, sau đó bỗng nhiên đưa đĩa vào tay nòng: “Mau ăn cơm đi”.

Hàn Tiểu há hốc mồm, bọn họ không phải đang cãi nhau sao? Sao lại ăn cơm. Như vậy rốt cuộc đã xong rồi sao? Nòng dè dặt xác nhận: “Ta nói thật đấy. Ta không quay về, ta muốn tự mình sống qua ngày”.

“Ừ”. Nhiếp Thừa Nham không nhìn nòng, tự mình bắt đầu gấp đồ ăn: “Khế ước bán thân đã giao cho nòng, không phải là nòng muốn thế nào cũng được ư?”.

Hàn Tiểu kinh ngạc, lại chăm chú nhìn hấn, thấy hấn không giống như đang lừa nòng, nhưng tất thấy đều cho nòng cảm giác lo lắng kì lạ, nòng nghĩ hay là cứ làm theo hấn, bình tĩnh ăn cơm trước đã. Mới và vài miếng, chợt nghe thấy hấn lơ đãng nói: “Nàng chỉ cần quan tâm đến cuộc sống của nòng, muốn đi đâu làm gì cũng được, nếu có ngày nòng nghĩ rằng, trong cuộc sống của nòng có thể chứa chấp một nam nhân dễ nổi nóng, tính tình không tốt, chân què lại còn cô đơn, nòng hãy nói cho ta biết”.

Hàn Tiểu nuốt nửa nghẹn cơm, nòng ra sức nuốt xuống, kêu lên: “Ta không cần, ta sống cũng Nhạc Nhạc sống thấy rất tốt”.

Nhiếp Thừa Nham nghe vậy dừng lại một chút, sau đó lại cười miễn cưỡng: “Ta đã nghĩ kỹ, tính cách này, rất khó sửa đổi. Làm tổn thương nòng là thật, đi lại dù sao cả đời này cũng không tốt lên được, vì vậy chỉ có thể đảm bảo, sau này sẽ toàn tâm toàn ý với nòng”.

Hàn Tiểu cắn môi, cái cảm giác đau thương này lại nổi lên, nòng nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Ta quyết định rồi, ta không muốn thay đổi chủ ý”.

Trong phòng rất yên lặng, một lát sau Nhiếp Thừa Nham nói: “Ta cũng vậy, ta sẽ không thay đổi chủ ý”.

“Sau này ta lại sẽ nhớ đến chuyện thương tâm này”.

“Không sao, ta chờ đến lúc nòng có thể quen được”.

“Ta, ta không quen gọi A Nham, chúng ta không hợp”.

“Nàng gọi ta là chủ tử, ta cũng thích”.

“Ta còn từng thề độc, thần y tiên sinh nói đúng, người thấy rất rõ”.

“Tiểu Tiểu”. Giọng nói của hấn cùng với nỗi buồn làm nòng không nhận được ngẩng đầu nhìn hấn, hấn nói: “Tiểu Tiểu, phải dừng cảm lên”.

Hai người mang nỗi lòng phức tạp bốn mắt nhìn nhau, nòng biết nòng không đủ can đảm đứng dậy, hấn cũng biết mọi chuyện không đơn giản như vậy, chỉ là bây giờ ở bên đối phương, tựa như hết thấy đều không thể rõ ràng như vậy.

Đêm nay, Hàn Tiểu nắm trong tay khế ước bán thân mà ngủ, nòng mơ thấy cha mẹ đã lâu không gặp, cha mẹ cười với nòng, cha còn vỗ vỗ đầu nòng nói: “Tiểu Tiểu, phải dừng cảm lên”.

Chương 82: Con đường trước mắt mịt mù

Hàn Tiểu nằm hai ngày trên giường rồi ngồi dậy một lúc lâu, tuy rằng đêm ngủ nằm mơ nhiều nhưng nòng lại bất ngờ cảm thấy mình thân khinh khí sáng*, tựa như sức sống lúc trước đều trở lại. Nòng rửa mặt xong, đứng trước tủ vải lấy bài vị cha mẹ, sau đó tìm khế ước bán thân ở đầu giường vò lại. Nòng lại mở thùng nó ra, cầm trong tay nhìn một lần nữa, nhìn ba chữ Nhiếp Thừa Nham bị nước mắt làm nhòe đi, khế cắn môi, đưa ngọn lửa đốt.

*Thân khinh khí sáng: người nhẹ nhõm, tinh thần sáng khoái.

Nàng thu dọn xong, đi xuống lầu tìm Hàn Nhạc, hấn đang ở hậu viện luyện quyền cước công phu với Diệp Trúc, tựa như dù Nhiếp Thừa Nham có xích mích với nòng, hấn vẫn có thể quang minh chính đại nói chuyện thân mật với mấy huynh đệ này.

Hàn Tiểu cố gắng giữ bình tĩnh, chào hỏi mấy người Hạ Tử Minh, sau đó gọi Hàn Nhạc cùng qua xem Kỳ Hàm Tiểu. Bọn họ đi cả đoạn đường không nhìn thấy Nhiếp Thừa Nham, Hàn Nhạc chủ động giải thích với nòng: “Nhiếp thành chủ ra ngoài có việc, nói là muốn đi tiếp vài người quen trước kia”.

“Ừ”. Hàn Tiểu gạt đầu, cố hết sức nhận thức, cuối cùng mới cảm thấy trong lòng ổn định hơn một chút.

Hàn Nhạc thấy nòng không căng thẳng cũng không hoảng loạn, không giống lúc cùng quay về với Nhiếp Thừa Nham, không nén được hỏi: “Tỷ, rốt cuộc tỷ nghĩ thế nào?”.

“Hử? Còn phải suy nghĩ thêm, ta muốn suy nghĩ thêm một chút nữa”.

“Hả?”, Hàn Nhạc có vẻ mờ mịt: “Vậy cả một năm qua đầu óc tỷ dùng làm gì vậy?”.

Hàn Tiểu lờn nó một cái: “Nhạc Nhạc...”.

“Được rồi, được rồi, đệ biết là không nên hỏi”. Cho dù hỏi thế nào cũng không có kết quả. Hai người khám cho Kỳ Hàm Tiểu xong xuôi, lúc đi ngang

qua Hàm Tiểu các đã thấy bằng hiệu không còn nữa, Hàn Tiểu đứng đó, lẳng lặng nhìn, rồi vững vàng bước về phía trước.

“Nhạc Nhạc, một năm này ta đều muốn tìm lại chính mình, tìm lại con người cống đê trèo đèo lội suối cái gì cũng không sợ kia”.

Hàn Nhạc cười hi hi: “Bây giờ tỷ không thể cống đê nữa”.

“Đúng là không thể cống đê nữa”. Hàn Tiểu quay đầu lại nhìn Hàm Tiểu các, lòng có chút thất vọng: “Nhạc Nhạc, ta chán ghét bản thân mình”.

“Đệ nghĩ tỷ là đang chán ghét Nhiếp thành chủ”.

Hàn Tiểu nhăn mặt, mang bộ dạng của một tiểu nữ nhi: “Chán ghét cả hán nữa”.

“Chúng ta nhanh chóng tìm một ông chủ quầy thịt lợn, giải quyết chuyện hôn sự thôi. Sau đó tỷ mở một gia y quán, đệ quản lý người đến chẩn bệnh”.

Lần này Hàn Tiểu quay người lại đánh hán một cái.

“Đó không phải là do chính tỷ nói sao? Lúc trước tỷ khóc lóc trở về, đau lòng như vậy, đệ luôn nghĩ phải phục hận thế nào”.

Hàn Tiểu cắn cắn môi: “Ta thật vô dụng”.

Hàn Nhạc lại nói: “Cần hữu dụng để làm gì? Chúng ta không phải thần tiên, chúng ta có cuộc sống của mình, hải lòng là được rồi”. Hàn Nhạc mắc bệnh lâu ngày, có thể suy nghĩ rất thoáng.

Hàn Tiểu ra sức gật đầu: “Đúng, đêm qua cha mẹ cũng nói với ta như vậy”.

Hàn Nhạc cười cười: “Tỷ đợi lâu mới có thể nghe cha mẹ giáo huấn, hôm qua chẳng phải thành chủ có không ít chuyện muốn nói với tỷ sao?”.

“Ừ, hán trả lại khế ước bán thân cho ta”.

Hàn Nhạc kinh ngạc, nó tưởng rằng theo tác phong hành sự của Nhiếp Thừa Nham, phải là uy hiếp dụ dỗ mới đúng, sao lại giao hết khế ước bán thân ra rồi? Đây là đang dùng chiêu gì?

“Sáng sớm hôm nay ta ở trước mặt cha mẹ đốt khế ước bán thân, muốn để bọn họ không phải lo lắng cho ta. Nhạc Nhạc, đệ cũng không cần lo lắng, ta chỉ là...”. Bỗng nhiên Hàn Tiểu ngừng nói, nàng nhìn thấy trước cửa quán trọ Nhiếp Thừa Nham tự mình xuống xe ngựa, hán cũng thấy nàng, mỉm cười với nàng.

Hàn Tiểu cũng mỉm cười, nói tiếp với Hàn Nhạc: “Nhạc Nhạc, có thể là ta không biết tự hải lòng, nhưng ta thực sự mong muốn, nhưng ta thực sự mong muốn có thể quay về làm Hàn Tiểu dũng cảm không biết sợ trước kia, có thể tìm lại cảm giác lúc trước”.

Hàn Nhạc cũng nhìn thấy Nhiếp Thừa Nham, nhìn hán, lại nhìn sang tỷ tỷ, dường như đã hiểu ra.

Hàn Tiểu trở về quán trọ cất y dược vào hòm, sau đó kéo Hàn Nhạc đến Long phủ. Long phủ ở kinh thành là thế gia vọng tộc, rất dễ tìm, bọn họ lúc sáng cũng đã nghe ngóng kĩ càng. Nàng đi một đường, trên đường nhìn chỗ này chỗ kia một chút, Nhiếp Thừa Nham vẫn giống như hôm qua, đẩy xe đi theo sau nàng. Ánh mắt người đi đường nhìn Nhiếp Thừa Nham có kinh ngạc, có thương hại, cũng có khinh thường, về mặt Nhiếp Thừa Nham vẫn thân nhiên, giống như hán cũng rất bình thường.

Lần này Hàn Tiểu cố gắng không quay lại đẩy xe cho hán, nàng đi tới trước cửa Long phủ, nói với người gác cửa muốn gặp Long Tam phu nhân Phụng Ninh, thỉnh đi thông báo một tiếng, người gác cửa nhìn thấy Nhiếp Thừa Nham, vội vàng qua chào hỏi: “Nhiếp thành chủ, ngài đến tìm Tam gia sao? Xin mời vào”.

Nhiếp Thừa Nham quay sang Hàn Tiểu: “Đi cùng ta chứ?”. Hàn Tiểu lắc đầu.

Người gác cửa kia tuy chỉ giữ cửa nhưng là người hầu ở Long phủ nhiều năm, cũng có mắt nhìn, vừa thấy tình huống này, thì ra đến tìm Tam phu nhân là người có quen biết với Nhiếp thành chủ? Vì vậy hán vội vàng nói: “Cô nương, xin mời vào, ta lập tức đi thông báo cho Tam gia và phu nhân”.

Hàn Tiểu và Nhiếp Thừa Nham cùng đi vào Long phủ, ngồi trong phòng khách đại sảnh phía sau, Hàn Nhạc và Hoắc Khởi Dương đều lui ra sau một chút, để hai người kia ở riêng một mình, Hàn Tiểu nghĩ một chút nói với Nhiếp Thừa Nham: “Ta đến hỏi thăm Phụng Ninh một chút rồi sẽ đi”.

Nhiếp Thừa Nham gật đầu, lại hỏi: “Ngày mười lăm khám bệnh miễn phí, nàng không muốn đi xem một chút sao?”.

Hàn Tiểu cắn cắn môi, hán thật hiểu rõ mình. Nàng trả lời một câu không liên quan: “Khế ước bán thân kia ta đốt rồi”.

Nhiếp Thừa Nham đáp lời không ăn nhập đến lời nói của nàng: “Từ từ sẽ đến, đừng nóng vội”.

Hai người ta nhìn người, người nhìn ta, lại hiểu rõ ý của đối phương. Lúc này một thân ảnh xông vào: “Tiểu Tiểu...”. Người vừa mới gọi trung khí thập phần, khuôn mặt mừng rỡ, chính là Phụng Ninh. Nàng ôm Hàn Tiểu: “Người chịu đến thăm ta rồi, ta rất nhớ người, nhưng Long Tam nói người đã bỏ đi, không cho ta đi Bách Kiêu thành”.

Hàn Tiểu không nhịn được cười, Phụng Phụng luôn vui vẻ như thế: “Ta quả thực đã bỏ đi, mấy ngày nay bồn tắm bên ngoài, nói ra rất dài”.

Phụng Ninh “A” một tiếng thật dài, quay đầu nhìn Nhiếp Thừa Nham một chút, lại nhìn Hàn Tiểu, sau đó liền kéo nàng đi: “Nếu đã tới rồi thì ở lại vài ngày, trong kinh thành này có rất nhiều nam tử tốt, ta sắp xếp giới thiệu cho ngươi, bảo đảm tứ chi khỏe mạnh, có thể chạy nhảy, tính tình lại tốt, ôn nhu sẵn sốc...”. Nàng cố nói thật to, đi thật xa vẫn nghe tiếng của nàng.

Long Tam tới muộn, chỉ kịp thấy bóng nương từ nhà mình kéo Hàn Tiểu đi khỏi, hân mơn mĩt không hiểu, nhưng vừa vào tới phòng khách nhìn thấy sắc mặt đen như than của Nhiếp Thừa Nham, đã biết nương từ nhà mình làm chuyện chọc tức người không đèn mạng. Hân vô tội khoát tay chặn lại: “Phụng Ninh nhà ta cũng chỉ có lòng nhiệt tình thôi”.

Phụng Ninh quả thực có lòng nhiệt tình, nàng là người thông hiểu ý tứ người khác, ít nhất có kinh nghiệm những chuyện đã qua, có thể hiểu được tâm tình của Hàn Tiểu, nàng nghe Hàn Tiểu nói qua nguyên do sự tình, chỉ hỏi một câu: “Tiểu Tiểu, bây giờ ngươi có quyết tâm muốn bắt đầu cuộc sống mới là vì đã đốt khế ước bán thân, được cha mẹ cổ vũ, hay là bởi vì hân tới bên cạnh ngươi?”.

Hàn Tiểu sững sờ: “Ta...”. Nàng vậy mà lại không biết trả lời ra sao. Ban đầu nàng vừa giận vừa tức, không muốn gặp lại, qua một thời gian lại sợ nhìn thấy hân, sau đó nữa, không biết là sợ phải thấy hân nhiều hơn hay muốn gặp hân nhiều hơn.

Nàng vẫn đang ngẩn người, một bà tử bế một đứa trẻ vào, theo sau là một bé gái năm, sáu tuổi. Bà tử nói: “Phụ nhân, đã cho nhị tiểu thư ăn xong rồi, ta đưa tiểu thư đi nghỉ trưa”. Phụng Ninh gật đầu, ôm hài nhi vào lòng, dịu dàng nói: “Tiểu nhi ăn no rồi...”. Hài nhi vừa mới sinh, mũm mĩm, hai cánh tay nhỏ vung lên muốn sờ mặt Phụng Ninh. Phụng Ninh hôn nhẹ một cái, lại đưa tay ra ôm lấy bé gái ngoan ngoãn đứng bên cạnh hôn một cái: “Bảo nhi cũng ăn no rồi?”.

Bé gái kia xấu hổ nhìn thoáng qua Hàn Tiểu, trốn vào lòng Phụng Ninh nói nhỏ: “Con muốn đi nghỉ trưa với mẹ mẹ vì vậy ăn sớm”.

Phụng Ninh xoa đầu nó, hất đầu sang phía Hàn Tiểu, nói: “Chào đi Tiểu Tiểu”. Cô bé xấu hổ mỉm cười, nói với Hàn Tiểu: “Di Tiểu Tiểu”.

Phụng Ninh lại nói: “Nói đi biết con tên gì”.

Bé gái kia can đảm lên một chút, đứng dậy: “Cháu là Long Bảo Nhi”. Hàn Tiểu cười kinh ngạc, Long Bảo Nhi nhìn nàng che cái miệng nhỏ lại lên lên cười. Long Tiểu vui trong lòng Phụng Ninh ngập, Long Bảo Nhi vội vàng nói: “Nương, mẹ mẹ mệt rồi”. Vừa nói vừa sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Tiểu.

Phụng Ninh khẽ hôn hai đứa trẻ, giao Long Tiểu cho bà tử, rồi nói với Long Bảo Nhi: “Bảo Nhi thay nương chăm sóc Tiểu nhi thật tốt nhé, nương ở với đi Tiểu Tiểu một lúc”.

Bảo Nhi vâng lời gật đầu, theo bà tử trở về phòng. Hàn Tiểu trợn mắt há mồm: “Phụng Phụng, đó đều là con của ngươi?”. Nàng chưa từng nghĩ, Phụng Ninh thì ra đã là mẹ hai đứa trẻ.

“Ừ”. Phụng Ninh gật đầu, bỗng tay nắm thành nắm đấm: “Đều tại tên lừa gạt Long Tam kia”. Hàn Tiểu mơn mĩt không hiểu nguyên nhân, Phụng Ninh rất nhanh đã khôi phục tâm tình, nàng tựa lên vai Hàn Tiểu: “Nhưng mà sau đó ta đã hiểu được, tên lừa gạt kia thực sự rất tốt với ta, ai cũng không bằng”.

Hàn Tiểu dường như cảm động: “Phụng Phụng, ngươi nói xem ta nên làm gì bây giờ?”.

Phụng Ninh nghiêng đầu nheo mắt lại nhìn nàng: “Tiểu Tiểu, ngươi nói người bị bệnh thì phải làm sao?”.

“Nên trị thôi”. Nói đến điểm mạnh của mình, Hàn Tiểu trả lời rất trôi chảy: “Người khác nhau thì bệnh khác nhau, chẩn mạch cẩn thận, kê thuốc, thì châm, chỉ cần mệnh chưa tuyệt, chắc chắn sẽ trị được”.

“Nếu như bệnh nghiêm trọng, uống nhiều thuốc có được không?”.

“Đương nhiên không được, Phụng Phụng, trong nhà ngươi có người bị bệnh sao? Ngàn vạn lần không được nóng vội, phải tùy bệnh bốc thuốc, lượng thuốc, thuốc dẫn, lúc nào uống đều phải chú ý, không thể uống bừa, bệnh ở đâu, để ta xem qua”.

Nhưng Phụng Ninh lại cười: “Tiểu Tiểu, ngươi hãy coi tình huống của ngươi bây giờ như đang mắc bệnh, sẽ hiểu ra ngay. Giống như ngươi nói, ngàn vạn lần không được nóng vội, tùy bệnh bốc thuốc. Nhiếp thành chủ chịu đựng lâu như vậy mới đến tìm ngươi, hân là muốn suy nghĩ rõ ràng. Ngươi nếu đã muốn tìm lại quyết tâm bắt đầu cuộc sống lần nữa, sao lại muốn bức mình phải quyết định nhanh như vậy”.

Hàn Tiểu cắn chặt môi, Phụng Ninh lại nói tiếp: “Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi lúc này, lúc ta vừa tỉnh lại, phát hiện mình cái gì cũng không nhớ rõ, người ở Long phủ này từ trên xuống dưới đều vui mừng cho ta, ta cũng có cảm giác tuyệt vọng rồi bởi này”.

Hàn Tiểu nói: “Ta quả thực đã tự làm mình rối loạn hết lên”.

“Ngươi sao có thể so với ta, tốt xấu gì cũng có một đệ đệ, có một thân y thuật, biết được thân thể của mình, có chí hướng, có mục đích. Lúc đó ta quả thực tứ cố vô thân, về mặt mọi người nhìn ta đều là châm biếm. Nhưng mà ta da mặt dày, suy nghĩ thông suốt, có thể ăn thì ăn, có thể uống thì uống, mặc kệ bản khoán trong lòng, không để cho người khác coi thường ta, ta sống cuộc sống của riêng mình”.

Hàn Tiểu gật đầu thật mạnh, lúc rời khỏi Bách Kiều thành, nàng cũng nghĩ như vậy. Phụng Ninh kéo tay nàng, hỏi: “Cứ là chính mình, trái tim mạnh mẽ”.

Nếu không phải suy tính nhiều, tất sẽ cảm thấy mình nhận được rất nhiều. Tiểu Tiểu, lúc trước ngươi dẫn theo đệ đệ gian khổ như vậy cũng chưa từng lùi bước, đó là do ngươi biết ngươi không còn đường lui, bây giờ trước mắt ngươi có nhiều con đường, ngược lại lại thấy hoa mắt khó chọn lựa. Thực ra con đường đó có thể không phải là đường cùng, nhưng đi theo trái tim của ngươi thì sẽ vui vẻ hơn”.

Hàn Tiểu khẽ cắn môi: “Nhưng nếu đi nhầm đường thì sao?”.

“Đi nhầm thì đi nhầm thôi, tìm một con đường mới tiếp tục đi. Ngươi không đi, ngay cả cơ hội để đi sai cũng không có. Lẽ nào lúc trước ngươi đưa đệ đệ đi tìm đại phu, có sợ tìm nhầm đại phu không?”.

Hàn Tiểu hồi tưởng lại một chút: “Sợ, nhưng lúc đó ta không còn cách nào khác”.

“Vậy lúc ngươi chữa bệnh cho bệnh nhân, có sợ trị không khỏi không?”.

Hàn Tiểu lại suy nghĩ: “Cũng sợ, nhưng ta lại càng sợ nếu ta không trị khỏi thì người bệnh sẽ chết”.

“Vậy bây giờ ngươi và Nhiếp thành chủ xa nhau, là vì sợ cái gì?”. Hàn Tiểu im lặng, nàng sợ nàng và hắn sẽ không hạnh phúc.

“Tiểu Tiểu, không được nóng vội, tùy bệnh bốc thuốc. Lúc trước ngươi là một tiểu nô tỳ dám cùng Nhiếp thành chủ tương luyện, bây giờ ngươi đã là thần y danh tiếng lẫy lừng, chẳng lẽ lại không yêu được một nam nhân chân què?”. Phụng Ninh nhướn mày cười nói: “Không cần phải quyết định vội, chờ đến khi ngươi thực sự xác định không cần hắn, ta sẽ tìm cho ngươi một người khác, ta nghiêm túc đấy”.

Hàn Tiểu bị nàng chọc cười, nàng ôm lấy Phụng Ninh: “Phụng Phụng, ta yêu ngươi lắm”.

“Ừ”. Phụng Ninh ho khan một tiếng: “Long Tam nói, không được hồng hạnh vượt tường, cho dù chỉ là ý niệm trong đầu cũng không cho phép”.

Vừa nói xong, phía cửa quả thực vang lên thanh âm của Long Tam: “Nương tử ghi nhớ lời vi phu nói, làm vi phu cảm thấy hết sức yên tâm”. Hàn Tiểu chột ngốt thẳng dậy, thấy mình quá thất thố trong nhà người ta. Long Tam tựa vào khung cửa, vô si nói: “Tiểu Tiểu, vị què kia của nhà ngươi đã ngồi khóc từ lâu, ngươi đi xem đi thôi?”.

“Chủ tử sẽ không đâu”. Hàn Tiểu bật thốt ra, sau đó lại ỉu xìu, rõ ràng là đã đột khế ước bán thân rồi mà, nô tính của nàng tột cùng là mạnh thế nào chứ?

Phụng Ninh cũng bật cười: “Các người lúc xung hô vô cùng thân mật, đi nói cho hắn biết, khóc cũng không có cửa đâu, trên đời này không phải chỉ có một mình hắn”.

Hàn Tiểu đi thật, nàng tỉ mỉ quan sát Nhiếp Thừa Nham, hắn gầy đi, nhưng tinh thần lại không tệ lắm, hắn cũng không sắp khóc như Long Tam nói, nhưng thật sự có hơi bất an. Hàn Tiểu nghĩ đến điểm tốt, tuy hắn chủ động nắm chắc vị trí trong tay nhưng ít nhất hắn không thể nắm chắc thời gian.

Nàng không nói lời nào, Nhiếp Thừa Nham dường như có chút không kiên nhẫn: “Phụng Ninh kia lại nói bậy gì với nàng nữa?”.

Chương 83: Theo tình tình chạy

Hàn Tiểu không trả lời, nàng nhìn chòng chọc Nhiếp Thừa Nham hồi lâu. Bỗng dừng lại nghĩ không biết trong lòng hắn sợ cái gì hơn. Nàng hỏi rồi Nhiếp Thừa Nham không hiểu, há mồm kinh ngạc nhìn nàng.

Hàn Tiểu nghĩ đi nghĩ lại, mượn lời của Phụng Ninh đưa ra một ví dụ: “Ví dụ như ta trị bệnh cho người ta, ta sẽ sợ không chữa được, nhưng ta lại càng sợ do mình không đi chữa mà làm hại người ta”.

Nhiếp Thừa Nham nháy nháy mắt, nhìn nàng không nói gì. Hàn Tiểu cắn cắn môi, lẽ nào hắn không hiểu câu hỏi của nàng? Nhưng thực sự nàng không thể hỏi thẳng rằng rốt cuộc hắn sợ không có ai yêu hay là sợ không có nàng yêu hơn, hoặc là hắn sợ quên mất Tạ Cảnh Vân hay sợ nàng quên hắn hơn?

Nàng cảm thấy gượng gạo, không dám nhìn vào mắt hắn, ngập ngừng nửa ngày rồi đột nhiên nói: “Đến giờ ăn cơm rồi”. Nói xong giả vờ điềm tỉnh đi thẳng ra ngoài.

Sắp đi tới ngoài cửa chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng của Nhiếp Thừa Nham: “Tiểu Tiểu, ta sợ nàng sẽ sợ hãi quá lâu”. Hàn Tiểu sững sờ, đôi chân bất giác dừng lại, nghe thấy Nhiếp Thừa Nham tiếp tục nói: “Thế nên ta tới rồi, ta sợ tới mức không dám không tới”. Hàn Tiểu ngẫm từng lời một, bỗng nhiên bừng tỉnh, khuôn mặt nàng nóng lên không nói gì, nhanh như chớp đã chạy đi.

Trên bàn ăn, Long gia bày rất nhiều món ăn đãi khách quý, Hàn Tiểu, Hàn Nhạc, phu thê Long Tam, Nhiếp Thừa Nham ngồi vào bàn, anh cả của Long gia không có nhà, Long Nhị nghe tin liền muốn tới gặp khách, hắn vừa tới đã cười hi hi, chào hỏi Nhiếp Thừa Nham xong thì nhìn chằm chằm Hàn Tiểu, tới mức Hàn Tiểu có chút không tự nhiên.

Hàn Nhạc cảm thấy nam nhân này có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. Ánh mắt của Long Nhị không những làm Hàn Tiểu mất tự nhiên mà còn làm Nhiếp Thừa Nham tức giận, hắn lạnh nhạt: “Long Nhị ca bị mắc bệnh về mắt hay sao? Hay là để ta bắt mạch giúp?”.

Long Nhị cười cười không nói, Phụng Ninh thấy thế cũng góp vui: “Y thuật của Nhiếp thành chủ được không đó? Hay là Tiểu Tiểu tới chẩn bệnh đi”.

“Như thế thì tốt quá, khám một chút cũng không sao”. Long Nhị phụ họa.

“Vẫn nên cẩn thận một chút, chớ không có bệnh lại chuốc lại bệnh”. Nhiếp Thừa Nham không che giấu sự không vui.

Hàn Tiểu giảng hòa: “Long Nhị gia thân thể cường tráng, có lẽ là một người mạnh khỏe, không cần lo ngại”.

Long Nhị lại cười: “Hàn cô nương đúng là thần y, chỉ cần nhìn đã biết ta không có bệnh, vậy ta cũng yên tâm rồi”. Giọng hắn chợt sắc lại: “Hôm đó gặp ở trên đường nghe nói Hàn cô nương nói muốn tìm ý trung nhân, không biết đã tìm được chưa?”.

Lời hắn vừa dứt, tiếng “cách” vang lên, chiếc đĩa trên tay Nhiếp Thừa Nham gãy. Phụng Ninh không nhìn hắn, khuôn mặt hiểu kì hỏi Long Nhị: “Nhị ca, các người quen nhau à?”.

Lúc này Hàn Tiểu và Hàn Nhạc đều nhớ ra, đồng thanh nói: “Là ngơì à?”.

Long Nhị cười nói: “Chính là ta, xem ra duyên phận của chúng ta cũng không tồi, Hàn cô nương muốn tìm nhà ý trung nhân liền tới nhà của ta, ba huynh đệ nhà ta chỉ còn mình ta chưa lấy vợ...”.

Lần này hắn còn chưa nói hết, bát của Nhiếp Thừa Nham lại “rắc” một tiếng nứt ra, Long Nhị dịu dàng khuyên: “Nhiếp thành chủ chớ có luyến công vào lúc ăn cơm, tuy là ta không hiểu y thuật nhưng cũng biết như vậy với cơ thể không tốt chút nào”.

Hắn không đợi Nhiếp Thừa Nham trả lời tiếp tục nói: “Nhà ta có nhà có đất có cửa hàng, gia cảnh sung túc, đúng rồi còn kinh doanh dược liệu, cô nương là thầy thuốc, chắc là sẽ thích cái này. Huynh đệ nhà ta hòa hợp tương kính, không mất lòng nhau, cô với đệ muội của ta lại là bạn bè, giữa chị em dâu cũng không khúc mắc gì. Hàn cô nương, cô xem ta có thể là ý trung nhân của cô không?”.

Lần này Nhiếp Thừa Nham không phá hỏng đồ trong tay nữa, hắn chỉ đen mặt ngồi thẳng tắp. Long Tam căn bản không dám nhìn hắn, chỉ che trán nói: “Nhị ca, việc kinh doanh trong nhà vẫn ổn chứ?”. Nếu không sao lại rảnh rỗi tới đây gây chuyện chứ?

“Kinh doanh rất ổn, doanh thu tháng này cao hơn tháng trước. Tam đệ muốn trước mặt Hàn Tiểu cô nương khen bản lĩnh kinh doanh của nhị ca sao? Vậy đệ cứ nói thẳng ra, nói quanh co như vậy sợ là người ta không hiểu được”. Long Nhị quay đầu lại phía Hàn Tiểu: “Hàn cô nương, cô xem, nhà bọn ta thật sự rất hòa thuận, tam đệ của ta còn nói giúp cho ta này”.

Hàn Tiểu bị chọc cười, Long Nhị hỏi: “Cô nương vui như vậy là cảm thấy hợp ý đúng không?”.

Hàn Tiểu nói: “Long Nhị gia thật là vui tính”.

“Đương nhiên, ta không chỉ vui tính mà còn dịu dàng quan tâm, thân thể cường tráng”. Hắn dừng một chút rồi bồi thêm một câu: “Hàn cô nương có thể nghiêm túc suy nghĩ”.

“Đa tạ Long Nhị gia”. Hàn Tiểu không nhìn trực tiếp mà trả lời, nàng biết bây giờ Nhiếp Thừa Nham đang nhìn chăm chăm nàng, nàng không nhìn hắn vui đâu tiếp tục ăn.

Long Nhị không có gì để nói nữa, hướng về phía Nhiếp Thừa Nham vừa thay một bộ bát đĩa mới vẫn chưa động đĩa, hỏi: “Nhiếp thành chủ, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”.

“No rồi!”.

“Nếu đã ăn xong rồi thì bảo nha hoàn nhà ta đẩy đi thưởng thức mỹ cảnh trong nhà, tiêu cơm một chút”.

“Không thích!”.

“Nhiếp thành chủ vẫn không biết thưởng thức phong cảnh như vậy”.

“Long Nhị gia vẫn vô vị như vậy!”.

“Nhiếp thành chủ lẽ nào không thấy ta và Hàn cô nương rất tương xứng sao?”.

“Hừ!”.

“Nhiếp thành chủ nói chuyện không được rõ ràng lắm thì phải, thế thì không tiện dạn dò phân phó công việc nhĩ, đạo này công việc trong Bách Kiêu thành có thuận lợi không?”.

“Vô cùng thuận lợi, thuận lợi tới mức có thể lấy được hai phần mua bán dược liệu của Long Nhị gia, mong Long Nhị gia chớ để ý. Dù sao thì Long gia cũng giàu có, không nghèo khổ như Bách Kiêu thành của ta”.

Hàn Tiểu vừa lắng tai nghe vừa bỏ thức ăn vào miệng. Phụng Ninh chống cằm ủ rũ, cái vị Nhị ca hẹp hòi này hóa ra là vì bị cướp mồi làm ăn mà làm người ta bức mình rồi, có điều nàng nhìn nhìn Hàn Tiểu, lại nhìn nhìn Nhiếp Thừa Nham, trong lòng nghĩ việc Nhị ca làm cũng chưa chắc là việc xấu.

Hôm đó dù có muộn hơn, Hàn Tiểu cũng chỉ do dự một lúc rồi từ chối lời mời đến ở tại Long phủ của Phụng Ninh, nàng cùng Hàn Nhạc quay về nhà trọ. Quả không ngoài dự đoán của nàng, Nhiếp Thừa Nham vứt bỏ điều kiện tốt của Long phủ đi theo nàng quay về nhà trọ. Xe lăn của hắn không lên được lâu, chỉ đành ở trong nha phòng hậu viện. Hàn Tiểu vừa về đã trốn ở lầu trên, Nhiếp Thừa Nham chỉ đành ngóng nơi cầu thang mà than thở.

Đêm đến, Hàn Tiểu không ở yên trong phòng được nữa, hần gần nằng như vậy, nằng nhớ tới câu hỏi của Phụng Ninh, lẽ nào thật sự là vì hần ở bên cạnh nên nằng trở nên đứng cảm hơn? Nhưng nằng nhớ rõ, nằng biến thành kẻ nhất gan cũng là vì hần.

Hàn Tiểu do dự chần chừ, cuối cùng quyết định sẽ làm điều mình muốn làm. Nằng đi xuống lầu, tìm Hạ Từ Minh nghe ngóng động tĩnh của Nhiếp Thừa Nham, biết được hần ở trong phòng không chịu ra ngoài. Nằng xuống bếp lấy một bát mì bưng đến chỗ hần.

Hoắc Khởi Dương khi trông thấy nằng vui vẻ lạ thường, hần chỉ chỉ căn phòng nói thầm “Cứ ở trong đó buồn bức mãi”. Hàn Tiểu gật gật đầu, đứng ở trước cửa chần chừ một hồi rồi bảo Hoắc Khởi Dương giúp nằng mở cửa.

Nhiếp Thừa Nham nằm trên giường không ngủ, nghe thấy tiếng mở cửa trầm giọng: “Chuyện gì?”. Hàn Tiểu vào trong chưa kịp trả lời Nhiếp Thừa Nham đã nghe thấy tiếng bước chân thấy không đúng, chống người ngồi dậy: “Tiểu Tiểu?”.

Hàn Tiểu đặt bát mì xuống bàn: “Ta thấy hai bữa hôm nay chàng đều không ăn được”.

Nhiếp Thừa Nham vui mừng khôn xiết vội đáp: “Ta đói”. Hần chìa tay về phía nằng ra đỡ hần, Hàn Tiểu như không nhìn thấy, đặt đĩa: “Đói rồi thì ăn chút mì đi”.

“Tiểu Tiểu, chân ta đau”. Giọng hần nghe rất đáng thương, có ý hần không tự mình ngồi lên xe được.

Hàn Tiểu quay đầu lườm hần: “Còn ta thì đau lòng”.

Nhiếp Thừa Nham cứng người, hần hiểu rõ “đau lòng” mà nằng nói không phải là đau lòng cái chân đau của hần. Hần thờ dãi một hồi, đành tự mình kéo xe tới chống người ngồi dậy. Hần đẩy xe đến bên bàn, lăm lăm: “Ta đau chân thật mà, ba ngày sau nhất định có mưa”.

Hàn Tiểu không quan tâm, chỉ đưa đĩa cho hần, hần nhân cơ hội nắm lấy tay nằng, nằng rút tay lại đặt đĩa trên bát.

Nhiếp Thừa Nham không dám lơ mãng, ngoan ngoãn cầm đĩa gấp mì ăn, vừa ăn vừa nói: “Vẫn là Tiểu Tiểu nấu ăn ngon”. Hần làm bộ một đứa trẻ nịnh hót, còn trộm nhìn nằng. Hàn Tiểu mềm lòng: “Nếu như mưa thì chuẩn bị chút được thảo ngâm chân”.

Nhiếp Thừa Nham mừng rỡ: “Được, được! Nằng nói ngâm thì ta ngâm”.

Hàn Tiểu nhất thời không biết nên nói gì, hai người đột nhiên yên lặng. Nhiếp Thừa Nham đặt đĩa xuống, để tay nằng trong lòng bàn tay mình, lần này Hàn Tiểu không cự tuyệt, chỉ nhìn hần.

Nhiếp Thừa Nham nghiêm túc nói: “Tiểu Tiểu, ta biết ta làm tổn thương nằng, ta...”. Vừa mở lời hần đã ghen lại, hần rõ ràng đã nghĩ rất nhiều lý do để cầu xin nằng tha thứ, nhưng cuối cùng chẳng nói được gì. Hần nín lặng hồi lâu mới nói: “Xin lỗi, nhưng ta thực sự rất yêu nằng, điều này là thật”.

Hàn Tiểu nhìn hần, nằng cảm thấy bản thân mình thật kì lạ, những lúc như bây giờ đáng lẽ ra nằng nên nổi giận hoặc là cảm động mới phải, thế mà nằng lại có thể an tĩnh mà nhìn hần. Nằng yên lặng rất lâu rồi nói: “Chàng yêu ta ở điểm nào?”.

Nhiếp Thừa Nham nhú mày, nằng vẫn đang giận, còn để tâm nên làm khó hần sao? Hần thận trọng nâng cao tinh thần để ứng phó, nhưng câu hỏi kiểu này thật khó trả lời.

“Ừm, thích là thích thôi”. Tuy là lời nói thật nhưng hần cảm thấy câu trả lời kiểu này như cho có lệ vậy, nhìn vẻ mặt của Hàn Tiểu có vẻ như cũng không vừa ý, hần vội nói thêm: “Khi nằng ở cạnh ta thì ta sẽ rất vui”.

“Ta ở bên cạnh chàng ngày nào cũng bức bối mà, đâu có gì vui vẻ”.

Nhiếp Thừa Nham vội đáp: “Nhưng nếu không có nằng ta còn không có sức để bức bối”.

“Vậy ra chàng vô cớ giận dữ cũng có lý do”.

“Ta...”. Hần biết bây giờ rất khó để dỗ nằng, nghĩ qua nghĩ lại mà không biết nói gì, đành nói: “Ta vô lí, nằng quay về quán ta được không?”.

“Ta không quán được chàng, chàng là đại thành chủ, ta chỉ là một nô tỳ nhỏ bé mà thôi”. Nằng liền trôi chảy mà đáp lại.

Nhiếp Thừa Nham lặng người, sắc mặt trầm lại, khàn giọng hỏi: “Nằng thật sự nghĩ thế?”.

Hàn Tiểu biết mình lỡ lời, nhưng lời đã nói ra nằng không muốn thu hồi, bướng bỉnh gật đầu. Nhiếp Thừa Nham không nói nữa, hần hiểu khúc mắc trong lòng nằng, cố ý đưa ra kế ước bán thân là muốn nằng nghĩ thông suốt khoảng cách giữa hai người. Nằng nhất định hiểu, thế mà lại dùng lý do này để tổn thương hần.

“Ta...”. Hàn Tiểu lo lắng, lắp ba lắp bắp không biết nên nói gì, nhìn khuôn mặt đau thương của hần, nằng bỗng hiểu được tâm trạng hôm đó khi hần tổn thương nằng, vốn là vô tình nhưng lại tổn thương sâu sắc. Lòng nằng buồn bã, không tìm được muốn gọi hần, nhưng lại gọi: “Chủ từ!”.

Nhiếp Thừa Nham chần động, gương mặt nhìn nằng, sự yếu đuối trong đáy mắt hần làm nằng hận không thể cắt cái lưỡi mình. Nhiếp Thừa Nham nhìn nằng rất lâu: “Nằng muốn gọi ta sao thì gọi, trong lòng ta luôn coi nằng là thê tử của mình. Trong lòng nằng có khúc mắc, ta cũng vậy. Ta là một thằng

què, việc gì cũng phải nhờ sự chăm sóc của người bên cạnh, tính khí ta xấu, lòng dạ đen tối, nàng ghét những điều này nhất, ta...”

Con tim Hàn Tiểu đập thành thịch, nàng hồi hận vô cùng, vốn là muốn từ từ nói chuyện với hắn, tuy nàng không có cách nào nhanh chóng đưa ra quyết định, nhưng nàng không hề giận hắn, nàng muốn cho hắn biết nàng muốn có nhiều thời gian hơn để khắc phục được vấn đề của bản thân. Thế mà không hiểu sao lại biến thành bẽ tắc như bây giờ. Nàng thật sự càng lúc càng đáng ghét mà.

Nhiếp Thừa Nham muốn mình ngốc đi một chút, nhưng hắn biết nếu như hôm nay không nói rõ ràng mà để nàng ra khỏi cánh cửa này thì sẽ rất khó có cơ hội nữa. Hắn cố gắng khắc chế cảm xúc, gọi nàng: “Tiểu Tiểu...”, ý muốn tiếp tục bình tĩnh nói chuyện, nhưng thấy nàng cúi đầu rơi lệ, lòng hắn gấp gáp, kéo nàng ôm vào lòng: “Sao thế này, ta đâu trách nàng, những điều ta nói là thật, ta thật sự có những điểm không xứng với nàng...”

Hàn Tiểu lắc lắc đầu, nước mắt càng rơi nhiều hơn: “Ta ghét bản thân mình”.

“Không sao”. Hắn lau nước mắt cho nàng: “Ta thích, thích vô cùng, nàng ghét chỗ nào thì cứ giao cho ta là được”.

Hàn Tiểu ôm cổ hắn, thả lỏng người dựa vào lòng hắn, nhưng vẫn lắc đầu: “Chủ từ, ta nên làm sao đây, ta sợ lắm, rất sợ”.

Nhiếp Thừa Nham vô cùng đau lòng, ôm mạnh nàng: “Nàng sợ gì nào? Ta tới rồi, không phải ta tới rồi sao? Có ta ở đây, Tiểu Tiểu, là ta không tốt, tất cả đều là lỗi của ta, đừng sợ có ta đây”.

Hàn Tiểu khóc dữ dội, nàng sợ bọn họ không hạnh phúc, nàng sợ vết thương trong tim hai bọn họ không thể khôi phục như lúc ban đầu, nàng sợ những quyền luyến trong lòng hai người lại phát hiện ra nó vốn không đẹp như trong hồi ức.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu...” Nhiếp Thừa Nham ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, gọi tên nàng. Sự dịu dàng đã lâu mới có được này làm Hàn Tiểu bỗng chốc cảm thấy mệt mỏi, nàng cứ khóc mãi khóc mãi rồi thiếp đi.

Nhiếp Thừa Nham không đứng dậy được, không có cách nào không làm phiền nàng mà đặt lên giường, cũng không muốn đưa nàng cho người khác, thế nên chỉ đành ngồi trên ghế ôm nàng cả đêm.

Chương 84: Lấy lại lòng tin

Nhiếp Thừa Nham không hề nói dối, chân của hắn quả thật vô cùng đau đớn, ngày thứ hai quả nhiên thời tiết trở nên vô cùng âm u. Lại bởi vì ôm Hàn Tiểu, chân của hắn bị chèn ép cả đêm, lại phải gắng gượng chống dậy ngồi lên ghế dựa, ngày thứ hai bệnh của hắn lại tái phát, rốt cuộc ngồi cũng không được, đành phải nằm trên giường.

Sáng sớm Hàn Tiểu tỉnh dậy trong lòng Nhiếp Thừa Nham, cảm thấy mình thất thố, xấu hổ không nhìn thẳng vào hắn, cuống cuống vội vã chạy về phòng. Lúc nàng bình tĩnh lại, lại nghĩ đến bệnh tình của Kỳ Hàm Tiểu, lời kéo Hàn Nhạc đi một chuyến. Sau đó nàng lại thấy có rất nhiều lời muốn tâm sự với Phụng Ninh, vì vậy một mình chạy đến Long phủ, đợi đến lúc nàng quay lại quán trọ đã gần đến giờ cơm tối.

Lần này đến Long phủ, Phụng Ninh không thuyết giảng đạo lý, thì cũng là đem chuyện lúc trước của mình nói với Hàn Tiểu, Hàn Tiểu không rõ tối hôm qua Nhiếp Thừa Nham nói có đúng hay không, lại được chuyện xưa của Phụng Ninh khích lệ, vậy nên cũng muốn đem lời trong lòng nói rõ ra. Phụng Ninh sau cùng còn làm vấn đề bày ra: “Người là sợ hắn thương tâm hơn, hay là sợ bản thân sẽ thương tâm hơn chút nữa?”

Hàn Tiểu mang theo chuyện này quay về, nàng vừa đi vừa suy nghĩ, nhất thấy quán trọ ngày một gần, càng lúc càng đến gần hắn, bỗng nhiên thấy mình đã có đáp án. Nàng chạy về quán trọ, vô cùng kích động chạy đến hậu viện, lại bị Hoắc Khởi Dương ngăn cản: “Chủ từ đang nghỉ ngơi, không thể quấy rầy”.

Hàn Tiểu sùng sốt, phải biết nếu không phải Nhiếp Thừa Nham ra lệnh, Hoắc Khởi Dương tuyệt sẽ không ngăn cản nàng. Chuyện này làm cho Hàn Tiểu như bị tạt vào đầu một chậu nước lạnh, nàng ngượng ngùng quay về trên lầu, càng nghĩ lại càng cảm thấy có lỗi, tối qua vì nàng chọc giận hắn, nên bây giờ hắn nổi giận? Hàn Tiểu cũng tự giam mình trong phòng, cũng may Hàn Nhạc đã ra ngoài, vì vậy cũng không ai quấy nhiễu nàng.

Hàn Tiểu rầu rĩ một mình ăn cơm tối xong, liền đi ngủ sớm, nàng càng nghĩ càng thấy khổ sở, lúc này Hoắc Khởi Dương lại gõ cửa phòng, nói là Nhiếp Thừa Nham tìm nàng. Hàn Tiểu vừa nghe thấy, lập tức nói: “Ta ngủ rồi”.

Nàng nghe thấy Hoắc Khởi Dương ở ngoài cửa áp úng hai tiếng, tựa hồ muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng lui ra. Hàn Tiểu phiền não ôm chần trong lòng, hắn rốt cuộc là thế nào, đối với nàng lúc nóng lúc lạnh. Nàng lần qua lần lại không ngủ được, chợt nghe thấy bên ngoài như có tiếng mưa rơi tí tách, Hàn Tiểu bỗng hiểu ra, nàng nhanh chóng mặc quần áo, xỏ hài chạy xuống lầu.

Vội vàng chạy một mạch đến trước cửa phòng Nhiếp Thừa Nham, Hoắc Khởi Dương ở trong sân về mặt cảnh giác, thấy là nàng, cười cười, gật đầu lui xuống. Hàn Tiểu đẩy cửa phòng đi vào, thấy Nhiếp Thừa Nham đang nằm trên giường, nàng đóng cửa phòng lại, đến gần nhìn rõ xem hắn khổ sở thế nào, vừa tới bên giường lại bị hắn bắt lấy cổ tay.

“Không phải nàng nói đã ngủ rồi sao?”. Giọng điệu của hắn ai oán như hải từ đang ủy khuất.

“Có đúng là chàng bị đau chân thật không?”. Hàn Tiểu định lật chăn lên xem chân của hắn, lại bị hắn kéo lên giường.

Hàn Tiểu vội vàng kêu lên “Chờ một chút!”, vừa nhanh chóng cời hải trước khi bị hắn kéo lên. Nhiếp Thừa Nham kéo nàng lên, hải lòng thở dài, nói khẽ: “Đau, đau chết được, nhưng nàng lại không để ý đến ta”.

“Ta vừa trở lại đã đi tìm chàng, nhưng chàng lại bảo Hoắc đại ca ngăn ta lại. Rõ ràng chàng ko muốn gặp ta, sao bây giờ lại trách ta ko đến”.

Nhiếp Thừa Nham ôm chặt nàng cọt cọt, vùi đầu vào ngực nàng rầm rì: “Ta sợ chân ta có tật, nên nàng ghét bỏ ta”.

“Ta đâu có”.

“Sáng sớm nàng đã vội chạy ra ngoài, cũng không nhìn tới ta, hôm qua rõ ràng đã nói cho nàng biết ta đau chân, cũng không thấy nàng để tâm. Ta chờ nàng cả một ngày, nàng cũng không trở lại”. Hắn vô cùng ủy khuất.

Hàn Tiểu áy náy ngồi dậy, thành thực khai báo: “Ta, ta không để ý chuyện đó. Ta đi thăm Kỳ cô nương, nàng đã khá hơn rồi, sau đó ta lại đi tìm Phụng Phụng, cùng nàng trò chuyện cả ngày, ta nhất thời không nghĩ rằng chàng lại bị đau”.

“Hừ, dù thế nào người khác cũng quan trọng hơn ta”. Hắn oán trách, lại ôm nàng thật chặt, một chút cũng không muốn buông ra.

Hàn Tiểu khẽ cắn môi, lấy hết dũng khí ra phản bác lại: “Vậy chàng cũng phải tự kiểm điểm lại bản thân mình, chàng không sao cũng vẫn kêu đau, nhiều lần như vậy người ta cũng không biết được đâu là thật đâu là giả. Hơn nữa, ta vừa trở lại đã đến tìm chàng, chính chàng là người giận dỗi...”. Nàng nghĩ nghĩ một chút, đẩy đẩy hắn, hỏi: “Sau đó sao lại nghĩ đến chuyện bảo Hoắc đại ca đi gọi ta?”.

Nhiếp Thừa Nham than thở: “Ta muốn cùng với nàng cả đời, ta giấu lần này không giấu được lần sau, nếu nàng ghét bỏ, thì cũng không khác gì bây giờ”. Hắn nắm tay nàng áp lên mặt mình, mắt nhìn nàng chăm chăm: “Tiểu Tiểu, trước đây ta không sợ nàng ghét bỏ ta, bởi vì nếu ta bị bệnh, nàng nhất định sẽ đau lòng, không giống như bây giờ”.

Khóc mất Hàn Tiểu nóng lên, vùi đầu vào hõm vai hắn, nghe hắn nói tiếp: “Nàng xem, ta là sợ như thế. Thế nhưng so với chuyện nàng ghét bỏ ta, ta lại càng sợ nàng ngay cả ghét bỏ cũng không muốn. Trước kia ta sai rồi, ta nhận lỗi với nàng, nàng quay về có được không?”.

Hàn Tiểu cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi lệ, vùi trong hõm vai hắn cực lực gạt đầu, nước mắt nàng hai năm qua còn nhiều hơn mười tám năm trước đây của nàng. Hàn Tiểu vừa tự khinh bỉ mình mềm yếu, vừa nói: “Chủ tử, phải can đảm lên”.

Nhiếp Thừa Nham bị nàng trêu chọc khẽ bật cười, giọng nói có hơi nghẹn ngào: “Tiểu Tiểu, nàng cũng vậy, phải can đảm lên”.

Hàn Tiểu nghe thấy giọng nói của hắn liền giật mình, muốn ngẩng đầu dậy lại bị hắn ấn vào ngực, không thể động dậy, nàng la lên: “Để ta nhìn chàng một chút”.

“Không được”. Hắn cất giọng khàn khàn nói đúng hai chữ, lại không nói nữa, chỉ ôm nàng thật chặt. Hàn Tiểu trong mềm lòng, lẽ nào hắn cũng đang rơi lệ sao? Nàng vỗ vỗ lưng hắn, dựa sát vào hắn.

Hai người yên lặng một lúc lâu, Hàn Tiểu khẽ hỏi: “Chân đã ngâm thuốc chưa?”.

“Ừ, ngâm rồi”.

“Vậy đã đỡ hơn chút nào chưa?”.

“Nàng ở cùng ta thì đã đỡ lên nhiều rồi”.

Hàn Tiểu nói được, yên lặng ngồi cạnh hắn một hồi, rốt cục nói: “Để ta xem qua một chút được không?”. Nhiếp Thừa Nham suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý. Hàn Tiểu bò dậy, xốc chân lên, cuộn ống quần của hắn lên xem kỹ càng, chân của hắn so với trước đây gầy hơn rất nhiều, trông vô cùng yếu ớt, chẳng trách hắn che giấu không muốn cho nàng nhìn thấy.

Nhiếp Thừa Nham thấy Hàn Tiểu không nói lời nào, lấp ba lấp bắp: “Ta sau này sẽ cố gắng vận động chân, thật đó. Nàng đừng...”. Hắn không nói ra hai chữ ‘ghét bỏ’ cuối cùng, Hàn Tiểu cũng đang không để ý, nàng ấn vào huyệt ở bàn chân của hắn, hắn không để phòng, đau đớn hít mạnh một hơi. Nàng đang giận, hắn biết, vì vậy mà ra tay với hắn không nhẹ chút nào, nhưng bàn chân đau như vậy mà trong lòng hắn lại thấy thoải mái.

Hàn Tiểu nắm lấy chân của hắn, nhấc lên mà ấn, chẩn trị bệnh cho hắn, nàng càng khám càng thấy khổ sở, nói: “Nếu như những chỗ gầy đi này của chàng không có da thịt trở lại, ta sẽ không cần chàng nữa”.

Nhiếp Thừa Nham không nhịn được mà cười: “Có thể có trở lại, có thể có trở lại, mỗi ngày nàng đều làm cơm cho ta ăn, nhất định sẽ có da có thịt lại, ta rất thích cơm nàng làm”.

Hàn Tiểu chăm chú vận động bàn chân cho hắn, trong đầu quả thực tính toán ngày mai nên làm chút gì cho hắn ăn mới được. Cả đêm đó, Hàn Tiểu không rời khỏi phòng hắn, hai người nói rất nhiều chuyện, có tự trách, có khích lệ, có phân trần, có oán giận, nhưng nhiều hơn cả chính là những việc thường ngày vụn vặt, thậm chí gặp phải những ca bệnh khó hiểu cũng mang ra thảo luận.

Đêm đó, lúc Hàn Tiểu dựa vào lòng Nhiếp Thừa Nham chìm vào giấc mộng, phảng phất cảm thấy như mình đang trở lại quá khứ, nàng học y thuật, nàng và Nhiếp Thừa Nham mến nhau, nàng vui vẻ như vậy, kỳ thực tất cả trở ngại đó so với hiện tại đều giống nhau, chỉ là trong quá khứ nàng không suy nghĩ nhiều, nàng chỉ là dùng cảm, như vậy trái lại nàng lại vui vẻ.

“Chủ tử”, nàng mơ mơ màng màng vẫn muốn gọi hắn, hắn “Ừ” một tiếng, cũng mơ mơ màng màng đáp lại: “Tiểu Tiểu”. Hắn ôn nhu vỗ nhẹ lưng của nàng, gục nàng chìm vào giấc ngủ. Thế là nàng thực sự ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, Hàn Tiểu tỉnh lại tỉnh thần phấn chấn, hân cũng không thể che giấu được thần thái vui sướng trên mặt, nàng bận rộn nhiều việc, bận đi làm điểm tâm cho Nhiếp Thừa Nham, bận thay y phục cho hắn, bận giúp hắn đi nhà xí, bận chải đầu cho hắn, bận thẹn thùng khi ánh mắt của hắn luôn dõi theo nàng.

Nàng không hay biết Hoắc Khởi Dương, Hạ Tử Minh, hân đang ở bên ngoài mở tiệc ăn mừng, ăn mừng cuộc sống khổ cực hai năm gần đây cuối cùng đã kết thúc, nàng chỉ biết rằng tâm tình Nhiếp Thừa Nham rất tốt, ngay cả lúc trời mưa cũng không làm hắn chau mày. Hắn vui vẻ như vậy, nàng cũng cảm thấy vui mừng.

Bọn họ nói muốn tìm Vân Vụ lão nhân trở về, cho dù lão vẫn kiên quyết giữ khăng khăng ý mình, không thể chúc phúc bọn họ, bọn họ cũng hy vọng có thể làm hôn sự ngay trước mặt lão nhân. Bọn họ cũng nói rồi, mấy ngày này không suy nghĩ đến những chuyện thương tâm hay chuyện không vui nữa, cho dù xưng hô như thế nào, cho dù thân thể địa vị như thế nào cũng không để ý đến khuyết điểm, thiếu sót của đối phương nữa...

Rất nhiều điều trước kia chỉ giấu trong lòng, bây giờ tất cả đã được nói ra rõ ràng, Hàn Tiểu đảm bảo nàng nhất định sẽ can đảm, Nhiếp Thừa Nham cũng hứa hân nhất định sẽ trông chừng nàng, đốc thúc nàng, để nàng trở lại làm chính Hàn Tiểu mình thích trước kia, hai người đắm chìm trong hạnh phúc.

Ba ngày sau, Hàn Tiểu đang ở trong phòng cùng Nhiếp Thừa Nham, nàng đang chỉnh lý trích lục y dược, hắn đang xem tư liệu buôn bán, trong lúc không khí đang yên bình hòa thuận như vậy, Kỷ Hàm Yên lại chạy đến cầu kiến. Hàn Tiểu bỗng thấy hoảng hốt, hôm qua nàng vừa đi xem bệnh cho Kỷ Hàm Tiểu, bệnh tình của nàng ấy rõ ràng là đã có chuyển biến tốt, chỉ cần tuân theo chẩn trị đã dặn trước tiếp tục điều dưỡng thì sẽ khỏi, hôm nay muội muội lại chạy đến đây, không lẽ đã có chuyện xảy ra?

Kỷ Hàm Yên dường như có chút khó xử, một lúc sau mới nói ra mục đích chuyến đi này, thì ra là vì bằng hữu ở gia ký quán mà đến cầu y. “Nghề này của tỷ muội chúng ta đích thực là không vẻ vang gì, nhưng là vì sinh tồn bức bách, trong kinh thành có không ít nữ tử giống bọn ta, mắc bệnh, lại ngượng ngùng khó mở miệng, cũng không tiện trị. Cho dù ma ma có thiện tâm, bằng lòng tìm đại phu, thì mấy vị nam đại phu kia hoặc là qua loa cho xong, hoặc là y thuật không tốt, người ta quen biết hay chỉ nghe nói qua, thì đã chết vài người. Tỷ tỷ của ta may mắn, gặp được Hàn cô nương thần y, qua mấy ngày đã thấy có chuyển biến tốt lên, tỷ muội ở các quán khác có nghe nói, liền cầu xin, muốn nhờ Hàn cô nương mau cứu mạng”. Nàng nói xong, quỳ xuống dập đầu.

Hàn Tiểu cắn cắn môi, lại nghe Nhiếp Thừa Nham nói: “Trị được cho những người này, chắc chắn các xướng nữ khác cũng sẽ tới cầu y, loại bệnh này cũng không phải hiếm gặp”.

Hàn Tiểu hiểu, hai năm qua nàng du y, gặp không ít người bệnh, nhưng bởi vì nàng với Hàn Nhạc thế đơn lực bạc, nhờ xem xét tình trạng thực tế và an nguy của bản thân, nàng tránh được một vài bệnh nhân khó giải quyết, chữa bệnh cho xướng nữ, là lặt vặt trị một người rồi thôi, nếu trị khỏi cho một vài người, người xin chữa bệnh sẽ càng nhiều, danh tiếng như vậy rất nguy hiểm, đừng nói nàng chỉ là một nữ lưu, cho dù là lão đại phu đức cao vọng chúng cũng không dám đương nổi.

Hàn Tiểu quay đầu nhìn về phía Nhiếp Thừa Nham, bây giờ nàng có hắn, hắn luôn luôn là động lực để nàng trở nên dũng cảm. Nhiếp Thừa Nham hơi suy nghĩ một chút, chỉ hỏi Hàn Tiểu một câu: “Nàng có muốn trị cho bọn họ không?”.

“Muốn”. Hàn Tiểu gật đầu thật mạnh, trả lời thật lớn. Người không phân bản tiện, bất luận địa vị thân phận, đều nên có cơ hội được chữa trị, đây là chuyện đại phu nên làm. Câu trả lời này của nàng làm Kỷ Hàm Yên lại dập đầu tạ ơn.

Nhiếp Thừa Nham nở nụ cười, chìa tay nắm lấy tay Hàn Tiểu: “Có sinh khí như vậy, đích thực là Tiểu Tiểu trước kia của ta. Nếu đã vậy, trị ngay đi. Nàng cứ yên tâm làm chuyện muốn làm, mọi việc đã có ta”.

Câu nói này của hắn làm trong lòng Hàn Tiểu thấy rất ấm áp, câu: “Là Tiểu Tiểu trước kia của ta” càng làm cho nàng xúc động, nàng bắt chước Kỷ Hàm Yên còn ở bên cạnh, liền nhào đến trên đầu gối Nhiếp Thừa Nham, ngã vào lòng hắn: “Chủ từ...”

Nhiếp Thừa Nham vuốt vuốt tóc nàng, nói: “Tiểu Tiểu, nàng là một đại phu tốt, ta vẫn luôn biết như vậy, nàng nhất định sẽ trở thành một đại phu xuất sắc”.

Chương 85: Cuộc sống hạnh phúc

Vì chuyện chữa bệnh cho nữ tử ở xướng quán, Nhiếp Thừa Nham bắt đầu sắp xếp, xuất phát từ mục đích bảo vệ cho Hàn Tiểu, Nhiếp Thừa Nham cũng không để nàng ra vào xướng quán, mà lại giống như lần trước, tìm một tiểu viện gần xướng quán, để bệnh nhân tự mình tới. Hắn điều mấy hộ vệ làm trợ thủ chỉ chuyên để cung cấp dược liệu cho Hàn Tiểu, Hàn Nhạc chạy tới chạy lui, vì chuyện này tổ chức sắp xếp một chút.

Chuyện có thần y chữa bệnh cho xướng nữ, quả nhiên lan truyền rất nhanh trong giới. Giống như Nhiếp Thừa Nham dự liệu, xướng quán trong kinh thành không ít, nghe được tin tức đều bồn ba đến thỉnh cầu, vì vậy trong thời gian ngắn đã có rất nhiều người đến cửa cầu y. Hàn Tiểu chính thức chữa bệnh cho xướng nữ từ ngày mười lăm tháng năm, cũng chính là ngày các ngự y ở Bách Phúc tự chữa bệnh miễn phí cho dân chúng. Hàn Tiểu bỏ lỡ việc quan trọng muốn xem ở kinh thành, nhưng không thấy tiếc nuối một chút nào.

Nữ tử tới cửa cầu y ngày càng nhiều, Hàn Tiểu bận rộn đến mức không kịp uống nước ăn cơm. Nhưng lòng tốt chưa chắc đã có kết quả tốt, ngày chẩn bệnh thứ năm, một vị ma ma tìm tới cửa, bảo Hàn Tiểu đến quán của bà ta chữa bệnh cho các cô nương, Hàn Tiểu không nghe theo, ma ma kia khi dễ nàng từ nơi khác đến, lại khốc lóc om sòm, đương nhiên là bị bọn hộ vệ đuổi ra ngoài. Nhưng náo loạn như vậy một trận, người chung quanh nhìn thấy rõ ràng. Vì vậy chuyện Hàn Tiểu chữa bệnh cho xướng nữ liền lan truyền trong bách tính.

Xương nữ không vinh dự gì, xương nữ có bệnh lại càng là chuyện kiêng kị, mặc kệ nàng ta mắc phong hàn hay chỉ ngã gãy chân, nói chung chỉ cần không khỏe, bị người bình thường bắt gặp cũng sẽ giấu kín, huống chi đến đây chẩn bệnh đại đa số cũng là bệnh khó nói. Vì vậy, tiểu viện của Hàn Tiểu bị ghét bỏ, nhiều người đi ngang qua cũng phải đi đường vòng, rất nhiều người nói trước cửa nàng rất bần thủ không muốn đặt chân đến.

Hàn Tiểu ra vào đều bị chỉ trích, Hàn Nhạc khá tức giận chuyện lần này, nhưng lại không có cách cảm can suy nghĩ của mọi người, hắn rất đau lòng cho tỷ tỷ, vừa có ý trách Hàn Tiểu tùy hứng quá mức, lại lo Nhiếp Thừa Nham hết sức dung túng Hàn Tiểu.

Hàn Nhạc khuyên tỷ tỷ khi ra khỏi biệt viện thì mang khăn che mặt, bị Hàn Tiểu cự tuyệt: “Ta không hề làm chuyện xấu, che che giấu giấu, trái lại lại có vẻ chột dạ”. Nàng tuy nói vậy, nhưng trên đường bị người khác dùng ánh mắt đó soi mói, trong lòng đương nhiên cũng không thoải mái. Hàn Nhạc lại đề nghị sau này đều ngồi xe ngựa, Hàn Tiểu gật đầu, nhưng vẫn không vui.

Hôm đó Hàn Tiểu trở lại khách điểm, Hàn Tiểu liền phát hiện tâm tình nàng không ổn, hắn nói: “Có bệnh nhân trị không được?”. Hàn Tiểu buồn buồn lắc đầu, cúi đầu vờ về món đồ trên tay. Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng một lát, gờ cánh tay vẫy nàng: “Tiểu Tiểu, qua đây với ta”.

Hàn Tiểu quay đầu nhìn hắn, cắn cắn môi, cuối cùng không che giấu được nỗi buồn, nhào vào trong ngực hắn than vãn: “Chủ tử, rõ ràng là chuyện trị bệnh cứu người, vì sao bọn họ lại nhìn không ra?”.

Nhiếp Thừa Nham hiểu ra, hôn nhẹ đỉnh đầu của nàng: “Trước khi nàng làm việc này không phải đã lường trước tình cảnh như thế này sao?”.

“Nhưng lúc thật sự xảy ra, trong lòng vẫn thấy khó chịu”. Nàng bấu môi như một đứa trẻ: “Ta đương nhiên không phải để ý, chỉ là cảm thấy không thoải mái”.

Nhiếp Thừa Nham cười cười: “Vậy nàng định làm thế nào?”.

“Nhạc Nhạc bảo ta sau này đều ngồi xe ngựa, không để cho bọn họ chỉ trích nữa”.

“Ừ”. Nhiếp Thừa Nham đáp lời, vuốt tóc nàng: “Vậy thì ngồi xe ngựa”.

Thế nhưng ngày hôm sau trở về, Hàn Tiểu vẫn không mấy vui vẻ: “Bọn họ quay sang chỉ trích xe ngựa của ta, hôm nay bệnh nhân còn ít đi nữa, có phải bị bọn họ quấy nhiễu, đến cuối cùng bệnh nhân cũng không dám tới?”.

Nhiếp Thừa Nham không nói gì, ngày tiếp theo lại bảo Hàn Tiểu bỏ lại xe ngựa, hắn cùng nàng đi đến tiểu viện chẩn bệnh. Người bán hàng rong ven đường, thương gia trong cửa hàng, người gác cổng của trạch viện, hay bách tính bên cạnh, có không ít người đang len lén quan sát bọn họ, sau đó xì xào bàn tán.

Hàn Tiểu nói: “Chủ tử, chàng không cần đi theo ta chịu những chuyện này, ta không sao, ta không sợ việc này, ta chỉ là thấy trong lòng khó chịu, lại lo lắng bệnh nhân chịu ảnh hưởng”. Nàng đau lòng vì hắn, hắn vốn dĩ ngồi xe lẫn đã dễ bị người khác chỉ trích, hôm nay lại đi cùng nàng, sợ là lại rước lấy chỉ trích.

Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Tiểu Tiểu, nàng có còn nhớ, năm xưa ta không muốn ngồi xe này ra đường gặp người khác, mà nàng ở được phòng đại viện lại gây phiền toái, ta không còn cách nào, đành phải đi tìm nàng, khi đó nàng đã rất vui mừng, trên đường về Nham Trúc, đã nói những gì với ta?”.

Hàn Tiểu suy nghĩ một chút, chuyện này đương nhiên nàng nhớ rõ, Nhiếp Thừa Nham khi đó vừa khỏi bệnh, rất dễ tâm đến diện mạo khác thường, lần đầu ngồi trên xe ra gặp người khác, nàng nghĩ rằng: “Chủ tử, người hôm nay tinh thần không tồi, kiểu tóc xiêm y đều đẹp, rất tiêu sái lỗi lạc”.

Nhiếp Thừa Nham nghe xong cười ha ha, làm Hàn Tiểu cũng nhịn không được cười khúc khích. Tiếng cười sang sảng của Nhiếp Thừa Nham càng làm cho người qua đường ghé mắt nhìn, hắn chỉ vào những người này, quay đầu nói với Hàn Tiểu: “Tiểu Tiểu, nhìn xem, một đám người ngu ngốc”.

Nghe thấy lời này, hai vị phụ nhân vút lại một cái liếc mắt liến vào nhà, cổ sức đóng cửa nhà “rầm” một tiếng. Hàn Tiểu nhìn bọn họ, nhớ lại mình lúc trước dùng cách nói mỉa đám người nhìn chằm chằm Nhiếp Thừa Nham bị què ở Vân Vụ sơn, hôm nay hắn dùng lại để cổ vũ nàng. Hàn Tiểu cũng cười lớn, đẩy cái xe nhẹ nhàng bước tới.

Nhưng bọn họ mở cửa ra, có một số bệnh nhân không hiểu sao biến mất, một số nhờ tỷ muội hẹn tới thăm chẩn cũng không tới, hai người bệnh nặng phải tái khám cũng không tới, Hàn Tiểu thăm sốt ruột, Nhiếp Thừa Nham lại không đồng ý cho nàng đến cửa tìm, hắn nói: “Mạng của chính mình, họ không sốt ruột, xảy ra chuyện gì tự bọn họ phải đến. Ngay cả chút trách nhiệm đó cũng không có, nàng đi tìm đến tận cửa thì được gì chứ?”.

Hàn Tiểu không còn cách nào, chỉ đành dồn hết tâm trí chữa trị cho những nữ tử nguyện ý cầu y. Mỗi ngày Nhiếp Thừa Nham đều cùng nàng từ khách điểm đến tiểu viện chẩn bệnh, chiều lại đón nàng, từ tiểu viện về khách điểm.

Tối sáng sớm ngày thứ năm, có khách tìm đến cửa khách sạn, là Phượng Ninh và Long Tam, còn mang theo hai hài tử. Phượng Ninh cười nói: “Nghe nói mỗi sáng có người đi bộ vận động gân cốt, chúng ta cũng muốn tham gia”. Vì vậy mọi người đều đi theo Hàn Tiểu và Nhiếp Thừa Nham.

Hôm nay vẻ mặt của người hai bên đường rất đặc sắc, bọn họ không nghĩ Long gia nổi danh lưng lấy kinh thành này sẽ cũng hai kẻ tha hương quái dị kia vừa đi vừa nói suốt dọc đường, còn cùng vào tiểu viện trị bệnh bần thủ kia.

Phượng Ninh và Long Tam mang theo hài tử cùng đi, đến ngày thứ ba, bệnh nhân đến chẩn bệnh lại nhiều hơn, một mình Hàn Tiểu không làm kịp, Long phủ còn sai người đến trợ giúp. Long Nhị tuy bị Phượng Ninh nói là keo kiệt bủn xỉn nhưng vẫn cố gắng phân phát nhiều dược liệu.

Chiều hôm đó Hàn Tiểu đang chuẩn bị quay về khách điểm, thì có một vị khách quý tới.

“Như Ý công chúa?”. Lúc này Hàn Tiểu rất kinh ngạc, thấy người bên cạnh rào rào quỳ xuống đất.

Như Ý mỉm cười, hai năm không gặp, nàng đã hoàn toàn khôi phục thần thái và khí thế tôn quý, nhìn Hàn Tiểu định hành lễ, nhanh chóng đỡ nàng: “Ngươi biết ta đã lâu, trước nay chẳng bao giờ thi lễ như vậy, bây giờ sao lại làm vậy?”.

Hàn Tiểu cũng cười, hỏi: “Công chúa đến đây có việc gì sao?”.

“Nghe nói ngươi ở đây chơi rất vui, ta cũng muốn góp vui”. Cho nên mang theo vài công công, cung nữ, hộ vệ, sợ mọi người không biết công chúa giá lâm.

Hàn Tiểu vừa nghe những lời này, lại thấy cách giá đáo, hiểu ra vài phần. Sau đó Nhiếp Thừa Nham đến đây, thấy công chúa thì có vẻ không vui, nhưng hiểu ra dụng ý của nàng, ngược lại cũng không nói gì. Một đám người trùng trùng điệp điệp đi về phía khách điểm, Như Ý cố ý bảo tùy tùng đi theo phía xa, nàng chẳng qua chỉ muốn có chút khí thế mà thôi, không cần phải đi gần quá, tự mình cũng lôi kéo Hàn Tiểu cười cười nói nói, bách tính dọc đường lần này thực sự bị dọa, người trị bệnh lậu kia, thật là có địa vị lớn đến thế?

Mọi người đang ở trong phòng len lén nhìn, một con tuần mã chạy như bay đến, ngồi trên đó là một thanh niên tuấn lãng bị mất một tay, mọi người lại hít khí lạnh, đây chính là tướng quân Mục Viễn bị mất một tay?

Mục Viễn tới bên cạnh, nhảy xuống ngựa chào hỏi: “Hàn cô nương, Nhiếp thành chủ”. Hàn Tiểu vui vẻ gật đầu, lông mày Nhiếp Thừa Nham lại nhăn càng chặt, hai ngày này đều là người không mời mà tới, hẳn đều không vui.

Mục Viễn không thèm để ý đến thái độ của Nhiếp Thừa Nham, chỉ quay đầu lên tiếng chào hỏi Như Ý công chúa: “Công chúa!”. Như Ý nhăn mặt hỏi: “Ngươi sao lại tới?”.

“Có người báo công chúa mang theo nhiều người chạy đến chợ nên ta đến xem”. Mục Viễn không hề che giấu ý nghĩ lo lắng công chúa gặp rắc rối. Như Ý bĩu môi, nhẹ nhàng vuốt ve cổ ngựa của Mục Viễn: “Ta sẽ không gây phiền phức”. Con ngựa dường như quen thuộc với công chúa, nghiêng đầu có vẻ hưởng thụ. Mục Viễn cười cười, không nói nữa, chỉ dắt ngựa đi theo cạnh nàng, cũng đi theo con đường của Hàn Tiểu.

Công chúa và tướng quân xuất hiện cùng lúc. Hàn Tiểu phát hiện ra một sự thật cay nghiệt, ko chỉ biết được địa bàn do ai quản sự, hơn nữa quyền thế phủ xuống, còn mạnh mẽ hơn người biện bạch trăm câu, việc này nàng vốn đã biết, chẳng qua sau sự việc lần này lại càng hiểu rõ hơn.

Đồn đãi trên phố ngày càng nhiều, mỗi phiên bản đều không giống nhau. Có người nói Nhiếp Thừa Nham bọn họ đến từ y thành Bách Kiều thành lợi hại nhất thiên hạ, Hàn cô nương là phúc tinh diệu thủ, vì vậy đi đến đâu dù là hoàng thân quốc thích cũng phải nể mặt. Còn có người nói thân y Hàn cô nương vốn là hoàng thân, lưu lạc bên ngoài học được một thân y thuật, nữ tử vốn không được tham dự chữa bệnh miễn phí ngày mười lăm ở Bách Phúc tự, vì vậy đổi cách tạo phúc cho dân. Còn có người nói Hàn cô nương là muội muội của Long Tam phu nhân, Long gia muốn tập quyền sâu hơn, nhập cung vì y, lũng đoạn việc buôn bán dược liệu, vì vậy để cho nàng làm náo động ở trên phố chữa bệnh cho nữ tử. Nói chung chuyện càng ngày càng kỳ quái, mỗi cách nói đều có người tin không ngớt.

Nhưng đối với Hàn Tiểu mà nói, chuyện như thế nào đều không quan trọng, quan trọng nhất là bệnh nhân dám đến cửa cầu y, thậm chí có vài dân chúng bình thường cũng tới cửa vấn chẩn, Hàn Tiểu mỗi ngày đều bận rộn không ngớt, trong lòng thấy rất vui vẻ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Nhiếp Thừa Nham tính toán việc chuẩn bị ở kinh thành đã gần xong, Hàn Tiểu khám bệnh nhân cũng đã xem không ít, hẳn muốn đưa nàng quay về Bách Kiều thành. Ngược lại Hàn Tiểu không có ý kiến gì, nhưng đối với Hàn Nhạc và vài tên hộ vệ ở lại kinh thành lại thấy bất mãn.

“Ta và Nhạc Nhạc không thể xa nhau, nó sẽ trở về cùng ta”.

“Tiểu Tiểu, không phải là đã giải thích cho nàng rồi sao? Việc làm ăn sau này của ta ở kinh thành phải có người lo liệu, chẳng mấy khi Hàn Nhạc có thể lo liệu từ đầu đến cuối, nó hiểu rõ mọi thứ, lại do ta dạy dỗ, làm việc thế nào trong lòng ta cũng rõ, lại là người trong nhà, ta giao cho nó thấy rất yên tâm. Ta để Từ Minh và Diệp Trúc ở lại cùng Nhạc Nhạc, an toàn của nó nàng không cần lo lắng. Bên phía Long Tam ta cũng đã nói rồi, Nhạc Nhạc ở lại kinh thành, bọn họ sẽ chiếu cố đến thêm”.

Câu người trong nhà kia làm Hàn Tiểu mặt đỏ ửng, nhưng nàng vẫn tiếc nuối: “Thế nhưng đến giờ Hàn Nhạc vẫn chưa từng một thân một mình ở nơi xa lạ”.

“Tiểu Tiểu, Nhạc Nhạc đã lớn rồi, đến lúc phải lập nghiệp thôi”.

Lời này hợp tình hợp lý, Hàn Tiểu không thể phản bác lại được, nàng có hơi đau lòng đi tìm Hàn Nhạc, nhưng Hàn Nhạc thực ra lại rất vui vì có cơ hội độc lập, chỉ có lo lắng cho tỷ tỷ: “Lần này tỷ quyết tâm ở bên cạnh thành chủ sao?”.

Hàn Tiểu gật đầu, Hàn Nhạc vui vẻ nói: “Vậy hãy cùng hắn trở về đi, chờ đến lúc hai người có hi sự, đệ nhất định trở về đưa tỷ xuất giá. Hơn nữa, tỷ ở nơi tốt, đệ ở bên cạnh nỗ lực kiếm tiền, nếu tỷ không vui hay không muốn sống với hắn, đến lúc đó chúng ta có một số bạc lớn có thể bỏ trốn”.

Hàn Tiểu bị chọc cười, phía sau thỉnh thoảng vang lên tiếng ho khan, hai tỷ đệ xoay người lại nhìn, chính là Nhiếp Thừa Nham. Nhiếp Thừa Nham hết cách với sự bướng bỉnh của Hàn Nhạc, bất đắc dĩ nói: “Nhạc Nhạc, kẻ làm tỷ phụ ta đây nên để phòng ngươi một chút mới được”. Lễ nào thả hắn ở kinh thành vẫn không được.

Bộ dạng trẻ con của hân làm cho hai tỷ đệ đều cười, bỗng nhiên nhớ tới năm đó, hai người đều nhào đến, kêu thật to bỏ nhào vào lòng Nhiếp Thừa Nham, Nhiếp Thừa Nham kêu oai oái: “Này, ngã bây giờ, hai người các người đều không phải là tiểu hài tử nữa, nhào nhào cái gì, cái ghế này chen không đủ, Nhạc Nhạc, người tránh sang một bên, ta ôm Tiểu Tiểu là được rồi...”

Nhưng Hàn Nhạc mặc kệ: “Người cho rằng làm tỷ phụ là như vậy sao?”. Hân càng nhào nhào, Hàn Tiểu cười ha ha, suýt chút nữa bị chen té xuống, bị Nhiếp Thừa Nham vội vàng ôm kéo về. Hàn Tiểu vẫn cứ cười, nàng thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Nhưng trước khi quay về Bách Kiều thành, vẫn còn một biến cố xảy ra. Hôm ấy là ngày cuối cùng Hàn Tiểu đến tiểu viện chẩn bệnh cho bệnh nhân. Nhiều bệnh nhân đã hết bệnh biết nàng phải hồi hương, không đến khám nữa cũng đều tới chơi, tặng lễ vật, khẩu tạ, còn có nhiều người vội vàng lúc cuối cùng này đến cầu chẩn, cả một hàng dài xếp đến cuối đường.

Mà ở bên khách điểm, Nhiếp Thừa Nham cũng có khách. Người tới là quan ngự y trong cung Trình Lượng, Trình đại nhân, hân với Bách Kiều thành xưa nay giao tình không tệ, rất nhiều dược liệu của Bách Kiều thành tiến cung phải trải qua tay hân. Thế lực ngự y trong cung phân ra làm hai, một bên theo hoàng thượng, chính là bên Trình đại nhân, còn phía còn lại nghiêng về Thái hậu. Trình Lượng tới chơi, làm Nhiếp Thừa Nham rất thận trọng, nhưng hân vạn không ngờ tới chuyện này hân tới là để bới lên cái gai trong lòng hân.

Đầu tiên Trình Lượng nói hân đã nhiều năm nghiên cứu phương pháp chữa trị, nối gân nối xương thông mạch và dùng thuốc cũng có đột phá, hai năm qua đã trị cho nhiều bệnh nhân gân mạch tay chân bị đứt hay xương bị thương làm bệnh nhân tàn phế trở nên khá hơn. Nhiếp Thừa Nham lúc đầu không hiểu ý, hân chỉ hiểu được đó là vết thương rất nặng, trong đầu hân nhanh chóng tính toán làm sao Bách Kiều thành có thể tham gia làm ăn thu lợi từ nơi này, lại nghe thấy Trình Lượng nói tiếp: “Bị thương như vậy, chỉ cần dùng thuốc của lão phu và phương pháp để chữa, chỉ cần là bị thương trong vòng tám năm, lão phu đều nắm chắc có thể trị khỏi”.

Suy nghĩ Nhiếp Thừa Nham ngưng lại, hiểu được ý nghĩa phía sau lời này, hân từ từ đối diện với ánh mắt của Trình Lượng: “Ý của Trình đại nhân, vết thương cũ trong vòng bảy năm đều có thể chắc chắn?”.

Trình Lượng gật đầu, đưa qua một tập tài liệu, bên trong ghi lại những trường hợp hân chữa khỏi thương cùng với lý thuyết dùng thuốc, phương pháp dù không được giải thích cặn kẽ nhưng Nhiếp Thừa Nham vốn am hiểu y đạo, vừa nhìn là đã hiểu vài phần, biện pháp này tuy cực kỳ khó nhưng tuyệt đối không thể phủ nhận khả năng của nó. Nhiếp Thừa Nham nhìn qua, trong lòng kích động, tay cũng không khỏi run lên, chẳng lẽ là, hân còn có ngày có thể đứng dậy một lần nữa.

Trình Lượng thấy phản ứng của hân, đưa tay thu lại tài liệu, chậm rãi nói: “Ta biết đến thương thế của Nhiếp Thừa Nham, là do lúc trước thần y tiên sinh Vân Vụ son có ý viết cho ta, đáng tiếc khi đó nghiên cứu của lão phu đối với chứng bệnh này vẫn chưa có tiến triển, chỉ là bây giờ cuối cùng cũng đã có đột phá, nếu Nhiếp thành chủ đồng ý, lão phu có thể chữa thương cho Nhiếp thành chủ”.

Đây quả thực là đại hi trời cho, Nhiếp Thừa Nham kích động cực kỳ, hân nói không nên lời, hân sao lại không muốn, hân vốn dĩ cầu mà không được, Nhiếp Thừa Nham hít vào thở ra, cuối cùng mới miễn cưỡng khôi phục lại tâm tĩnh, thành tâm nói: “Vậy thì, đa tạ Trình đại nhân”.

Trình Lượng gật đầu, cúi xuống xem xét kỹ miệng vết thương cũ trên chân Nhiếp Thừa Nham, lại hỏi nhiều vấn đề về thương thế, sau đó lại nói vài căn cứ trị liệu và phương pháp, hân nói có lý có lẽ, rất có sức thuyết phục, hy vọng trong lòng Nhiếp Thừa Nham lại tăng lên vài phần, hân đã bắt đầu suy nghĩ nên báo tin đại hỷ này cho Hàn Tiểu như thế nào.

Nhưng lời tiếp theo Trình Lượng nói với Nhiếp Thừa Nham làm kinh ngạc, hân nói: “Phong tước y quan trong cung qua năm tháng cũng sắp bắt đầu rồi, lần này Bách Phúc tự chữa bệnh miễn phí, thái hậu ở bên kia động tay động chân, đoạt đi rất nhiều bệnh nhân, chúng ta bên này mất hết thể diện, vì vậy sắp đến hy vọng có thể tiến cử một vài nhân tài mới, có chút ảnh hưởng bên ngoài”.

Nhiếp Thừa Nham nhũn chặt lông mày, chuyện như vậy bỗng nhiên tới làm hân rất khó chịu, nhưng hân vẫn nói: “Trong Bách Kiều thành danh y không ít, sau khi ta quay về sẽ lập tức chọn lựa, đề cử một vài người với Trình đại nhân...”.

“Không cần phải quay về Bách Kiều thành, trước mắt đã có người thích hợp, Nhiếp thành chủ nếu có thành ý, tất sẽ giới thiệu cho lão phu”.

Nhiếp Thừa Nham trong lòng căng thẳng, tuy đã nghĩ ra nhưng vẫn hỏi: “Người nào?”.

“Phúc tinh diệu thủ, Hàn cô nương”. Trình Lượng quả thực không khách khí nói tiếp: “Nghe nói thần y Hàn cô nương với Nhiếp thành chủ quan hệ không bình thường, lão phu cũng sẽ không làm chuyện đoạt ái, Hàn cô nương vào cung giúp ta nghiên cứu thảo dược, khám trị những bệnh hiểm gặp, chỉ cần trong ba năm. Dù ba năm, lão phu liền rút lại chức nữ quan, cho nàng ra khỏi cung. Vết thương trên chân Nhiếp thành chủ lâu vậy, chỉ cần chữa vài ba năm lại có chuyển biến tốt đẹp, đến lúc đó gặp lại Hàn cô nương, đúng là cực kỳ vui mừng”.

Nhiếp Thừa Nham nắm chặt tay vịn cái ghế, bị Trình Lượng nói cho tỉnh mộng, hân biết đây là điều kiện để Trình Lượng trị chân cho hân, quả nhiên sẽ không vô duyên vô cớ chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, muốn trị chân, phải dâng Tiểu Tiểu lên sao?

Trình Lượng đợi một lát, thấy Nhiếp Thừa Nham ngần ngừ không nói lời nào, vì vậy nhếch miệng, đứng dậy cáo từ: “Nhiếp thành chủ, việc này thực sự quan trọng, lại liên quan đến vết thương ở chân của Nhiếp thành chủ, suy nghĩ lâu một chút cũng phải, lão phu cáo từ trước, nội trong ba ngày, hy vọng có một câu trả lời thuyết phục của Nhiếp thành chủ”.

Hân ôm quyền, xoay người rời đi, nhưng còn chưa đi tới cửa, Nhiếp Thừa Nham phía sau đã lên tiếng: “Không cần chờ ba ngày, bây giờ ta có thể cho

ngài câu trả lời thuyết phục”.

Trình Lượng dừng bước, xoay người trở lại. “Ta nằm mơ cũng không dám nghĩ có ngày mình có thể đứng dậy lần nữa, thế nhưng...”. Nhiếp Thừa Nham nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rõ ràng: “Ta với Tiểu Tiểu không phải là có quan hệ không bình thường, nàng là hôn thê của ta. Nàng thiện lương dũng cảm, lại có thiên phú về y học, phúc tinh diệu thủ của nàng, quả thực danh bất hư truyền. Nhưng nàng không thích tranh đoạt quyền thế, không muốn bị người ta sắp đặt, nàng chỉ đơn thuần hi vọng có thể trị bệnh cứu người, ta chỉ là một kẻ què, việc có thể làm vì nàng không nhiều, nhưng làm nàng hạnh phúc như vậy, ta nghĩ ta vẫn có thể làm được”.

Trình Lượng nhũn mày, tranh luận: “Tiền cung làm nữ y quan, cũng là trị bệnh cứu người, nghiên cứu y thuật cao thâm, còn là tạo phúc cho thiên hạ, đệ tử trong Vân Vụ sơn, không phải cũng có vài người ở trong cung sao?”.

“Trình đại nhân, các ngài tự hỏi lòng mình xem, ở trong cung, thực sự chỉ đơn giản như ngài nói nghiên cứu y thuật, trị bệnh cứu người thôi sao? Trong Vân Vụ sơn lục đục với nhau, tranh quyền kết phái đã không ít, trong cung lại càng nhiều. Nghiên cứu y thuật? Nếu thực sự là nghiên cứu y thuật, hà tất phải triệu Tiểu Tiểu vào cung? Nàng có Bách Kiêu thành là chỗ dựa vững chắc, cũng costheer coi là chỗ thân tình với Long gia, có ân với Mục gia, giúp Mục gia quân diệt Hạ quốc lập công lớn, lại từng quen biết với Như Ý công chúa, ở kinh thành chẩn bệnh cho nữ tử có danh tiếng, nàng đi du y hai năm, ở mỗi thành đều có danh tiếng không nhỏ... Nếu Tiểu Tiểu nhập cung, muốn lập công lao không khó, muốn lôi kéo quyền thế cũng dễ dàng, nhưng điều đó, Tiểu Tiểu sẽ không thích”.

Trình Lượng bị một lời của Nhiếp Thừa Nham nói toạc ra mục đích, trên mặt có chút không nhịn được, Nhiếp Thừa Nham lại nói: “Còn nữa, ba năm dài đằng đẳng, chuyện gì cũng có thể xảy ra, ba năm sau Hàn Tiểu có thể trở lại bên cạnh ta hay không, bây giờ dù là ba tháng, ba ngày, ta cũng không muốn chia lìa”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn Trình Lượng chăm chăm: “Trình đại nhân y thuật cao minh, đáng tiếc kiếp này Nhiếp mỗ không có phúc phận có thể đứng dậy được, không thể làm gì khác hơn là cảm ơn Trình đại nhân”.

Trình Lượng nghẹn lời nửa ngày, rốt cuộc miễn cưỡng nói: “Ước định ba ngày vẫn còn hiệu lực như trước, nếu Nhiếp thành chủ đổi ý, có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào”.

Hắn phẩy tay áo bỏ đi, Nhiếp Thừa Nham ngồi yên lặng một hồi.

Tối đó, Hàn Tiểu cuối cùng cũng phát hiện ra Nhiếp Thừa Nham không ổn, bởi vì hắn bình thường vô cùng niềm nở bám người, ôm nàng không chịu thả, còn dùng mấy lời nhảm chán nói đi nói lại, bắt nàng phải đảm bảo không ghét bỏ hắn què chân. Hàn Tiểu đã có kinh nghiệm, cuối cùng nghiêm túc hỏi hắn, Nhiếp Thừa Nham cũng ngoan ngoãn, có tâm sự không dám giấu nữa, vì vậy không chịu được kể lại chuyện Trình Lượng đã tới đây.

Hàn Tiểu hỏi kỹ càng tập tài liệu ghi lại cách chữa trị, cảm thấy thuật ấy rất cao minh, Nhiếp Thừa Nham sợ hãi đến trắng mặt, ôm nàng vào lòng thật chặt: “Đừng suy nghĩ chuyện này, chân của ta đã qua nhiều năm như vậy, nhất định là không khỏe lại được, nàng chớ vì chuyện nghiên cứu y thuật này mà bỏ ta lại. Tiểu Tiểu, ta không chờ được tới ba năm, chúng ta dù một ngày cũng không được xa nhau, mấy ngày nàng đi du y, ta ở Bách Kiêu thành chịu đựng đau khổ, lại không dám đi tìm nàng, trong lòng càng nhớ nàng hơn. Chúng ta khó khăn lắm mới có thể ở cùng nhau, nàng không thể nóng vội vì việc này mà bỏ rơi ta”.

“Không đâu, dù thế nào ta cũng sẽ ở cùng chàng, nhất định không xa nhau”.

Nhiếp Thừa Nham mặc dù được đảm bảo nhưng trong lòng vẫn không thấy an toàn, hắn quần lấy Hàn Tiểu, dây dưa lại tạo ra lửa, lần này Hàn Tiểu không chống cự, chỉ đỏ bừng mặt khẽ nói: “Chàng nếu lại trói buộc ta, ta cũng sẽ không nghe theo”.

Nhiếp Thừa Nham đang lúc da thịt thân mật, cảm thấy hương vị tiêu hồn, nghe vậy liền đùa: “Cho nàng trói ta”. Nói xong liền thật sự tìm một cái roi dài đưa cho nàng. Hàn Tiểu mặt đỏ gay, nhưng cũng không muốn tỏ ra yếu kém, thật sự cầm lấy roi, đáng tiếc hoàn toàn không biết dùng, loay hoay cả buổi, lại làm Nhiếp Thừa Nham nghĩ nàng đang câu dẫn.

Hai người hòa làm một, Hàn Tiểu hét lên: “Ta còn chưa trói, không được, không tính...”. Nàng bị hắn chặn miệng, mút lấy lưỡi, nói không nên lời.

Một lúc lâu sau, Nhiếp Thừa Nham nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Ta giúp nàng trói, được không?”. Hàn Tiểu choàng lên, thờ gáp ở trên thân hắn, xấu hổ dựa vào vai hắn, sớm đã quên mất cái roi đi.

Sau lúc thần đăng hồn tiêu, nàng phát hiện chủ tử không biết xấu hổ này lại trói hai bọn họ lại với nhau, nàng cùng hắn kê vai nằm đồ xuống, trước khi hắn chìm vào mộng đẹp, nàng lại bị đòi hỏi phải nói đi nói lại rằng yêu hắn, không rời xa hắn.

Ngày hôm sau, Nhiếp Thừa Nham tỉnh lại, đang định ôm Hàn Tiểu làm nũng, lại phát hiện nàng không có trong phòng, đã có bài học lần trước, hắn sợ đến mức ngồi bật dậy, bất chấp trên người không mặc y phục, hô to gọi người đến. Hoắc Khởi Dương nhanh chóng vào phòng nói, Hàn Tiểu sáng sớm đã ra khỏi cửa, nói rằng buổi trưa sẽ trở về.

“Có người đi theo không?”.

“Có, Từ Minh và Hàn Nhạc đều đi theo”.

“Hôm nay nàng không cần xem bệnh, vậy là đi đâu?”.

“Hàn cô nương không nói”.

“Muốn đi Long phủ cáo biệt sao? Nhưng không phải nói chúng ta cùng đi sao? Người sai người đến Long phủ hỏi một chút... Còn nữa, đi đến tiểu viện xem một chút... Còn có Mục phủ, còn có Như Ý công chúa...”.

Hoắc Khởi Dương lĩnh mệnh nhanh chóng rời đi, Nhiếp Thừa Nham sắp xếp thỏa đáng, lại đứng ngồi không yên, cô nàng ngốc nghếch này, không phải là đi tìm Trình Lượng chứ, nhưng nàng không biết Trình Lượng, cũng không thể nhập cung, rốt cuộc là nàng đi nơi nào? Nhiếp Thừa Nham chờ đợi, vậy mà chờ đến trưa, hân sát ruột bất an, đang chuẩn bị tự mình ra ngoài tìm, Mục Viễn lại tìm tới nơi.

Thì ra Hàn Tiểu đứng là muốn đi tìm Trình Lượng, nàng cũng đúng là không vào được cung, vì vậy sáng sớm nàng đi tìm Phượng Ninh, Phượng Ninh đưa nàng đi tìm Như Ý công chúa, Như Ý công chúa sẽ giúp nàng định ngày hẹn với Trình Lượng.

Công chúa sợ trong chuyện này có vấn đề gì, nên sai người nói cho Mục Viễn, vì vậy Mục Viễn chạy tới chỗ Nhiếp Thừa Nham, muốn hán dẫn Hàn Tiểu trở về.

Nhiếp Thừa Nham đương nhiên không chờ đợi mà đi theo, thì ra chỗ công chúa hẹn không phải ở trong cung, mà là ở Trai đường ngoài cung nơi nàng tĩnh tu niệm phật. Đợi khi Nhiếp Thừa Nham chạy tới, chỉ thấy cỏ xanh cả triền núi trước mặt, Hàn Tiểu đang rầu rĩ không vui đứng đó.

“Tiểu Tiểu...” Hân gào lên, không thềm để ý đẩy mạnh xe lăn đến chỗ nàng.

Hàn Tiểu nghe thấy hân gọi, lại càng thấy hoảng hốt, xoay người lại, lại nhìn thấy cái ghế Nhiếp Thừa Nham không không chế được đang lao tới. Tiếng “chủ tử” của nàng còn chưa ra khỏi miệng, liền bị Nhiếp Thừa Nham nhào tới ôm chặt vào lòng, như cú ngã đó không quan trọng, chỉ là một người đứng yên còn một người không dừng lại được, hai người ôm nhau lăn xuống sườn núi.

Mục Viễn há hốc mồm nhìn đôi nam nữ quên hết trời đất này, quay đầu hỏi Như Ý: “Tình huống gì vậy?”.

Như Ý nói: “Ta cũng không rõ, dường như là việc trị liệu chân của Trình đại nhân, Hàn Tiểu tới thảo luận cùng ông ta. Bọn họ nói vậy, nhưng ta cảm thấy giống như đang cãi nhau, nhưng tất cả đều là nói những lời về y thuật, ta nghe đều không hiểu. Làm ầm ĩ xong, Trình đại nhân chán chường rời đi, nhưng Tiểu Tiểu dường như cũng không mấy vui vẻ”.

Mục Viễn thở dài: “Không có việc gì là tốt rồi”. Hân nhìn về phía sườn núi họ lăn xuống kia, hơi lo lắng: “Có cần đến đỡ bọn họ không?”.

“Chờ bọn họ một lát nữa đi, có chuyện sẽ kêu lên, không có động tĩnh gì thì là vô sự”. Như Ý để lại một vài nô bộc, xoay người đi đến cái đình bên cạnh.

Mục Viễn đi theo, nói tiếp: “Hoàng thượng có phải đã lên tiếng, muốn chỉ hôn cho người sao? Người nếu đã có người vừa ý, sao không thương lượng cũng ngại ấy một chút”.

Như Ý mỉm cười: “Ta không muốn đem lại tai họa cho người khác, ăn chay niệm phật cũng rất tốt. Chờ phụ hoàng hết bận lần này, ta sẽ nói với người, để ta xuất gia”.

Mục Viễn ngẩn ngơ, đuổi theo vài bước, vội la lên: “Đừng có xuất gia chứ...”.

Ở dưới dốc, Nhiếp Thừa Nham ôm chặt Hàn Tiểu: “Nàng lại chọc ta giận, lại muốn ta không vui đứng không?”.

“Ta chỉ tới tham khảo một vài vấn đề y thuật thôi”. Hàn Tiểu cũng ôm lấy hân: “Chủ tử, phương pháp kia không được, bị thương nhẹ trong vòng một năm, còn có hy vọng chữa khỏi, hân nói bảy tám năm, hoàn toàn không có khả năng. Hân suy nghĩ không chu toàn, muốn nghiên cứu tường tận, chút y lý này không thể được. Thương thế của chàng nặng, vốn dĩ có độc, lại lâu như vậy...”.

Nàng còn chưa nói hết đã bị Nhiếp Thừa Nham chặn môi. Nụ hôn của hân cuối cùng làm Hàn Tiểu an tĩnh trở lại, hân nói: “Ta không phải hồ đồ, Tiểu Tiểu, cho dù thật sự có thể trị được, hân muốn đổi lấy nàng, ta sẽ không đổi. Cũng bởi vì ta què chân, ông trời mới đưa nàng đến cho ta, việc này rõ ràng là vậy. Ta không đổi, đổi lấy cái gì ta cũng không đổi”.

Hàn Tiểu nháy mắt mấy cái: “Chàng là nghĩ đến chuyện này? Ta thì nghĩ, hân rốt cuộc làm sao có thể trị được vết thương cũ, cả đêm qua ta nghĩ không thông, vì vậy hôm nay phải đi hỏi cho rõ”.

Nhiếp Thừa Nham trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên quát: “Tiểu Tiểu, tối hôm qua như vậy, nàng còn có thể suy nghĩ chuyện này cả đêm? Rốt cuộc trong lòng nàng, y thuật là nhất hay ta là nhất?”

Đó là một câu hỏi khó, vĩnh viễn là vấn đề nan giải trong lòng Nhiếp Thừa Nham.

Hàn Tiểu cười khúc khích, cố sức hôn hân vài cái an ủi: “Chủ tử, chúng ta về nhà đi!”.

Nhiếp Thừa Nham trừng nàng, trừng mãi, cuối cùng mềm lòng, hân ôm nàng thật chặt: “Được, chúng ta về nhà!”.

—————đường phân cách hạnh phúc—————

Vĩ thanh

Một năm sau, Nhiếp Thừa Nham cùng Hàn Tiểu ra ngoài, Vân Vụ lão nhân đã lâu không gặp quay lại núi. Hắn tự mình lập một mộ phần, lại để lại thư cho Hàn Tiểu: “Đừng quên lời thề của các người, y thư của ta, nhất định phải xem xong”.

Đôi khi Nhiếp Thừa Nham và Hàn Tiểu trở về, Vân Vụ lão nhân cũng không biết đã đi đâu, không biết là ở trong mộ hay đã đi nơi khác. Nhưng theo như lời Bạch tổng quản, Vân Vụ lão nhân bệnh nặng, e thật sự đã đi, chỉ là lòng tự trọng quá lớn, không muốn cho con cháu nhìn thấy bộ dạng đó. Hàn Tiểu nhìn lá thư, trong lòng đau đớn không nói nên lời. Nhiếp Thừa Nham cùng nàng dập đầu trước mộ phần, bái thiên địa.

Hàn Tiểu vẫn đam mê y thuật, tận lực dùng y cứu người, Vân Vụ lão nhân để lại một phòng y thư, nàng đều xem cẩn thận. Một năm này, nàng có thai, Nhiếp Thừa Nham quản nàng rất chặt, không cho đi đâu, vì vậy nàng đành chuyên tâm đọc sách, hôm nay rót cuộc thấy trên giá sách hàng cuối cùng có một quyển sách, trong sách lại có một phong thư.

“Nha đầu, không biết là bao lâu người mới có thể thấy phong thư này, nếu như rất lâu sau mới tìm thấy thì cũng chớ có trách ta, vì không thể nghiền cứu hết y thư của ta, cũng không thể làm cháu dâu của ta. A Nham tính tình bướng bỉnh, rất giống tính tình của ta, đời này của nó bị ta hại, nếu không thể làm cho nó hạnh phúc, ta ở địa phủ không thể an lòng. Nếu người gặp một chút trở ngại liền không muốn ở cạnh A Nham, vậy người không xứng với nó. Bởi vì nhân sinh con người rất dài, phải ở bên cạnh một nam nhân chân tâm phế, tính tình không tốt, tính kiên trì của người không đủ, thì sẽ không thể ở bên cạnh hắn lâu dài, nếu không thể ở bên cạnh hắn lâu dài, vậy chỉ bằng sớm chia ly thì hơn.

Nếu người có thể thấy phong thư này, vậy thì thời gian dài từ trước đến nay, vẫn còn ở cạnh hắn, ta chỉ hỏi người một câu, ngoại trừ ở trước mặt ta thì không gả cho chủ tử, lẽ nào trong lúc người ở cạnh A Nham, cũng không thể sẽ ở cạnh nhau cả đời sao? Nó cần người như vậy, nhất định là sẽ muốn người nói đi nói lại, vậy thì, mong hai người các người, đừng quên lời thề của mình”.

Thư không dài, Hàn Tiểu xem xong, lệ rơi đầy mặt, nàng kéo tay Nhiếp Thừa Nham, đứng phía trước cửa sổ phòng sách của lão nhân, nhìn bệ cửa sổ có dấu vết lão nhân vuốt nhẹ, nắm chặt tay, nhất định phải làm đổi phương suốt đời hạnh phúc.

—————vẫn là đường phân cách hạnh phúc—————

Có đôi khi hạnh phúc rất xa, có đôi khi rất gần, lúc ở gần dường như không để ý tới, lúc đã đi xa dường như không bắt được. Tuy rằng không phải cứ yêu nhau là có thể gần nhau, nhưng muốn bên nhau, nhất định phải có đủ dũng cảm.

Yêu, phải dũng cảm!

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngoại truyện 1: Bình dấm kỳ quặc

Nhiếp Thừa Nham rót cuộc cũng được như ý nguyện đưa Hàn Tiểu từ kinh thành trở về Bách Kiêu thành, trong lòng vui đến không nói nên lời. Hai người xa cách đã lâu, lúc gặp lại chỉ thấy tình cảm càng sâu hơn trước.

Nhiếp Thừa Nham quả thực như những gì hắn đã nói, cái nét đánh chết không chừa, tính tình bá đạo ương ngạnh lúc hai người ở riêng với nhau rất nhanh đã lộ ra. Nhiếp Thừa Nham nghĩ, ở kinh thành có bệnh nhân giành mất Tiểu Tiểu, mà trở lại thành Bách Kiêu lại càng có nhiều bệnh nhân giành Tiểu Tiểu hơn nữa. Kẻ đáng thương vừa là chủ tử kiêm người kẻ góa này nếu không nhân lúc đi trên đường đọc chiếm sự chú ý của Hàn Tiểu, vậy hẳn chính là một kẻ quá ngu ngốc rồi.

“Tiểu Tiểu, ta đói bụng, ta muốn nàng làm cơm”.

Rõ ràng đã có mỹ vị do đầu bếp tầu lâu làm, hắn vẫn muốn Hàn Tiểu vì hắn làm một vài món ăn gia đình bình thường, có thể độc chiếm bàn ăn, ai cũng không nhường.

“Tiểu Tiểu, ta khát, ta muốn nàng rót nước cho ta”.

Nước do người nào đó rót có thực sự có mùi vị khác hay sao?

“Tiểu Tiểu, đã hai năm rồi một giọt trà, một giọt rượu ta cũng chưa từng uống, nàng còn không khen ta?”.

Rõ ràng là chuyện hắn nên làm, còn có mặt mũi đòi khen.

“Khen bằng lời vẫn chưa đủ, chỉ bằng nàng hôn ta, ta sẽ được khích lệ hơn nhiều”.

Cái gì gọi là được voi đòi tiên, chính là cái này đây.

“Tiểu Tiểu, hôm nay nàng mới đắp bóp cho ta một lần. Đắp bóp nhiều lần nhanh làm thân thể khỏe lại, lại đây, ấn cho ta lần nữa”. Không đắp bóp cho hẳn cũng nói, đắp bóp một lần cũng nói, đắp bóp vài lần nữa chắc chắn sẽ lại nói.

“Tiểu Tiểu, nàng có mệt không, nghỉ ngơi một lát, đến ngồi cạnh ta đi”.

Nhìn xem, quả nhiên là lại nói.

“Tiểu Tiểu, thời tiết hôm nay dường như không tệ. Ta không muốn dậy, nàng cũng đừng ngồi dậy, nằm với ta một lát”.

Nằm trên giường, lại nằm trên giường, thế thì liên quan gì đến thời tiết tốt? Hơn nữa, nằm trên giường sao có thể thấy thời tiết tốt được?

“Tiểu Tiểu, xe ngựa lắc lư làm ta thấy choáng váng, nàng ôm ta một cái đi”.

Hàn Tiểu biết Nhiếp Thừa Nham lâu như vậy, không hề biết hẳn ngồi xe ngựa sẽ thấy choáng váng, học y lâu như vậy cũng không biết ôm một cái có thể làm cho hết choáng váng, nhưng nàng vẫn bước qua ôm Nhiếp Thừa Nham dựa vào nằm trong lòng nàng, không thấy ngại ngần chút nào, thậm chí trên mặt còn lộ ra một nụ cười thật đắc ý, nào có vẻ choáng váng. Hắn nắm lấy tay của Hàn Tiểu, vuốt nhẹ trên mặt mình, bỗng nhiên lại nghĩ, chà, có lẽ trên đường đi không nên ăn quá nhiều, nghỉ ngơi quá tốt, nếu không sẽ béo lên mất? Hắn không muốn lúc trở về cả người đều thêm da thêm thịt, Hàn Tiểu sẽ không đau lòng vì hắn.

Hàn Tiểu cũng đang nghĩ đến một chuyện khác, thực ra việc Trình Lượng đại phu có thể chữa được gân đứt kia, bởi đó là vết thương nhẹ, lại còn mới nên hoàn toàn có thể trị khỏi, nhưng vết thương đã lâu thì có thể có cách nào không? Tuy khả năng trị khỏi loại thương tích như của Nhiếp Thừa Nham không sao, nhưng nó cũng là một loại bệnh, không chừng vẫn còn cơ hội.

Bọn họ ở lại quán trọ thêm vài ngày, bởi vì có chuyện làm ăn cần phải trao đổi, cuối cùng Nhiếp Thừa Nham cũng không quán chặt lấy Hàn Tiểu nữa, đi làm chuyện của mình. Hàn Tiểu nhân lúc rảnh rỗi này, bắt đầu nghiên cứu thêm mạch thuật nối gân, nàng một khi đã chìm đắm sẽ rất khó dứt ra, mà chuyện làm ăn so với nghiên cứu y thuật luôn đơn giản hơn, cho nên đợi tới lúc Nhiếp Thừa Nham nhân rỗi quay lại, Hàn Tiểu vẫn còn đang nghiên cứu suy nghĩ.

Vì vậy không thể tránh khỏi có phần lạnh nhạt, Nhiếp Thừa Nham trải qua một ngày tốt lành thư thái, bây giờ lại đụng phải việc này, đương nhiên cảm thấy bất mãn. Nhất là khi hắn biết Hàn Tiểu vì lý thuyết chữa bệnh của Trình Lượng mà lạnh nhạt với hắn, hắn lại càng đổ kị.

Đôi chân tàn tật này là thứ trong lòng hắn để ý nhất, kỳ thực nói trắng ra là hắn sợ bị Hàn Tiểu ghét bỏ, bây giờ Hàn Tiểu lại nghiên cứu cái này, trong lòng hắn lại càng lo lắng. Vì vậy sắp xếp lên đường, muốn dời sự chú ý của nàng đi.

Nhưng không ngờ mấy ngày tiếp theo thời tiết không tốt, chân Nhiếp Thừa Nham cực kỳ đau đớn, nhưng miệng hắn không hề muốn nói với Hàn Tiểu về chuyện này, thái độ của hắn lúc lạnh lúc nóng làm Hàn Tiểu mất hứng, không nhận được nói với hắn vài câu.

Nhiếp Thừa Nham bị người trong lòng giáo huấn, vốn đã cực kỳ không thoải mái, hơn nữa lại đau chân không chịu được, sắc mặt lại càng đen sì, Hàn Tiểu cũng không nói gì nữa. Đúng lúc không khí trong xe ngột ngạt, ngoài trời cũng đổ mưa to. Con mưa này rất to, xe không thể đi nhanh, phu xe và hộ vệ cưỡi ngựa bên ngoài đều chịu khổ. Nhiếp Thừa Nham đau chân đến mức mặt mũi trắng bệch, lúc này Hàn Tiểu mới phát hiện bệnh cũ của hắn tái phát, lúc trước trời mưa hắn cũng bị đau, nhưng nếu để mắc bệnh lại càng phiền phức, hơn nữa hắn vội vàng khởi hành, thuốc cũng không chuẩn bị đủ. Vì vậy, Hàn Tiểu nhanh chóng phân phó Hoắc Khởi Dương đội mưa đi mua thuốc, bảo xa phu Hắc Tử tìm một quán trọ dừng chân.

Tìm được quán trọ rồi, Hàn Tiểu bật dù nhảy xuống xe, Hắc Tử nhanh tay lẹ chân đặt tấm ván gỗ nghiêng ở cửa xe đẩy Nhiếp Thừa Nham xuống. Hàn Tiểu đem dù che cho Nhiếp Thừa Nham, Nhiếp Thừa Nham lại nổi giận, vừa lên tiếng đã trách mắng Hàn Tiểu: “Nàng, nữ nhân ngu ngốc này, che dù lại không che hết, nàng xem người nàng đã ướt cả, nàng dám sinh bệnh thử xem...”

Hàn Tiểu đành chịu, rõ ràng người sinh bệnh là hắn, hắn lại vẫn còn có sức nhắc nhở nàng không được bệnh. Hắc Tử đẩy Nhiếp Thừa Nham vào quán trọ, nhanh chóng chạy đến chỗ chường quầy thuê phòng. Hàn Tiểu xếp dù xong, tiện tay đem dù nhét vào tay Nhiếp Thừa Nham, nói: “Được rồi, vậy thì giao cho chàng che được chưa?”. Làm Nhiếp Thừa Nham ghen lại, ôm đủ ngoan ngoãn không nói gì.

Quán trọ này không lớn, chỉ có phòng khách trên lầu, ghế của Nhiếp Thừa Nham di chuyển không tiện, nhưng tạm thời không có cách nào khác. Hàn Tiểu thấy hắn đang cực kỳ đau đớn, cũng có chút căng thẳng, nên sai Hắc Tử trước tiên đi đến nhà bếp tìm gừng và hành, rồi đun nước nóng, muốn trước tiên làm giảm cơn đau. Bản thân nàng và hai tiểu nhị cố gắng đưa cái ghế và Nhiếp Thừa Nham lên lầu.

Nhưng cầu thang ở quán trọ này rất hẹp, không thể đủ chỗ cho hai người đứng song song khiêng ghế, vì vậy Hàn Tiểu đành phải tránh ra, để hai tiểu nhị một trước một sau khiêng lên. Cầu thang vừa hẹp vừa dốc, tiểu nhị không có sức, khó khăn bước từng bậc, làm Nhiếp Thừa Nham ngồi trên ghế lắc lư đến không thờ được.

Hàn Tiểu sốt ruột bảo tiểu nhị cẩn thận. Nhiếp Thừa Nham không chịu được, tức giận lớn tiếng mắng: “Cái quán trọ tồi tàn này, đi lên lầu một lần khó như gặp quỷ”. Mắng hai câu lại phải hít hơi nén đau. Hàn Tiểu không thấy mặt hắn, nghe giọng nói đã thấy đau lòng không chịu được, đành dỗ hắn: “Chủ tử, người tiết kiệm khí lực một chút, không lại sẽ thấy khó chịu”.

Nhưng lời này như đụng vào chỗ đau của Nhiếp Thừa Nham, hắn gắng sức quay đầu, nhìn không thấy Hàn Tiểu sau lưng tiểu nhị, chỉ đành vỗ vào cái tay vị ghế kêu lên: “Nàng ghét bỏ ta, nàng lại ghét bỏ ta, nàng qua đây, qua đây...”. Hàn Tiểu không thể qua được, chỉ có thể ở phía sau khổ sở xoa xoa cánh tay: “Người đừng nóng giận, đừng nóng...”, hai tiểu nhị dùng hết sức bình sinh hơn nửa ngày cũng chỉ khiêng được ba bốn bậc, nôn nóng đến không chịu được.

Lúc này một thanh niên mày râu mắt to lao tới, hất đẩy Hàn Tiểu ra, bắt lấy đầu xe lăn phía sau đẩy thay tiểu nhị, chỉ dùng một tay đã chống được xe lăn. Tiểu nhị phía trên đang gắng sức kéo xe lăn nhìn thấy động tác đó của hắn thì lấy làm kinh hãi, người trẻ tuổi kia hất đầu, ra hiệu với hắn: “Người nhanh đi sang một bên, đừng cản trở”. Về mặt hắn nghiêm túc, dọa tiểu nhị kia sợ tới mức không dám tiến tới, khẽ buông tay, nép người vào lan can cầu thang xoay người đi khỏi.

Hàn Tiểu còn chưa kịp phản ứng, người trẻ tuổi kia đã một mạch đem cả ghế cả người Nhiếp Thừa Nham lên lầu. Hàn Tiểu vội đuổi theo, nói cảm ơn. Nhiếp Thừa Nham trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, hắn không chỉ giống một phế nhân, mà tay so với hàn tử trẻ tuổi này lại càng không bằng. Hắn khẽ đưa mắt nhìn Hàn Tiểu, bây giờ cũng không dám nổi giận với nàng, chỉ đành xụ mặt không nói lời nào.

Người trẻ tuổi kia không để ý chút nào tới vẻ mặt đen sì của Nhiếp Thừa Nham, cũng không chú ý chút nào tới Hàn Tiểu, chỉ vội vàng gặt đầu một cái, lại bắt lấy tiểu nhị đi theo nói: “Người đừng theo ta nói lời vô dụng nữa, mau đi giúp ta thỉnh một đại phu thật giỏi đến đây”.

Nghe thấy thỉnh đại phu, Hàn Tiểu giật mình, Nhiếp Thừa Nham nắm lấy tay nàng lôi kéo sự chú ý, Hàn Tiểu vội vàng đem hắn đẩy vào phòng. Tiểu nhị bị hàn tử trẻ tuổi bắt lấy về mặt cầu xin xin tha: “Vị gia này, đại phu đều đã được thỉnh đi nơi khác chữa bệnh cả rồi, mưa lớn như vậy lại không tiện chạy xa thỉnh về, không thỉnh được đâu. Đại phu vừa rồi tuy không được cao tay nhưng bệnh thương hàn nhẹ vẫn có thể trị, trước hết ngồi xem thử đơn thuốc của hắn, tiểu nhân đi lấy thuốc, ngày mai trời vừa sáng, tiểu nhân sẽ lập tức tìm cho ngài một đại phu thật tốt”.

Hàn Tiểu nghe thấy lời này của tiểu nhị, vội vàng đi từ trong phòng ra nói với người trẻ tuổi kia: “Đa tạ công tử đã tương trợ, tiểu nữ có biết y thuật, chẳng lẽ là chủ tử nhà ta có bệnh nặng, cần lập tức chữa trước. Nếu công tử tin ta, nửa canh giờ nữa ta sẽ chẩn bệnh cho bệnh nhân của công tử”.

Người trẻ tuổi kia nghe thấy vậy quan sát Hàn Tiểu một lượt từ trên xuống dưới, như đang suy nghĩ có nên tin nàng hay không, cuối cùng gặt đầu một cái: “Vậy làm phiền cô nương, người bị bệnh là vợ ta, chúng ta ở Thiên tự phòng số một”. Lúc này Hắc tử và tiểu nhị ôm một đồng lớn những thứ mà Hàn Tiểu cần chạy tới, Hàn Tiểu vội vàng vàng gặt đầu với người trẻ tuổi kia một cái, đi vào phòng.

Nhiếp Thừa Nham ở trong phòng cực kì không vui: “Tiểu Tiểu, ta thấy khó chịu, nàng nhìn nam nhân khác nhiều hơn ta”.

Hàn Tiểu lấy bình phong che trước giường, để Hắc Tử và tiểu nhị cho gừng và hành vào chậu nước nóng ở trong phòng, tự mình cời y phục của Nhiếp Thừa Nham xoa bóp, nghe lời này của hắn liền nổi nóng: “Chàng nói bậy cái gì thế, không nghe người ta nói sao, là vợ hắn mắc bệnh”.

“Có vợ rồi cũng phải đề phòng”. Nhiếp Thừa Nham ôm lấy Hàn Tiểu: “Ta mặc kệ, cho dù thế nào nàng cũng phải yêu ta nhất, quan tâm ta nhất, bệnh nhân khác xếp sau, thân nhân bệnh nhân xếp sau sau nữa, tốt nhất là không cần xếp”.

Hắn đang làm nũng, giọng nói so với người vừa nãy nổi cơn tam bành bên ngoài giống như của hai người khác nhau, bỗng nghe thấy bên ngoài bình phong “coong” một tiếng, giống như tiếng bình nước rơi xuống đất, sau đó là tiếng tiểu nhị hoảng hốt xin lỗi: “Xin thứ lỗi, sẩy tay, sẩy tay”.

Hàn Tiểu phì cười, dùng khẩu hình nói: “Chàng dọa người khác rồi kia”. Về mặt Nhiếp Thừa Nham cũng nhắc, đang định mở miệng mắng tên ngoài kia phá hoại phong cảnh, Hàn Tiểu đã cúi đầu khẽ hôn lên môi hắn một cái, hắn ngăn người, về mặt như phát tài, nhanh chóng kéo Hàn Tiểu lại, hôn thật sâu.

Bên ngoài Hắc Tử nói đã chuẩn bị xong mọi thứ, kéo tiểu nhị ra ngoài. Hàn Tiểu tránh khỏi Nhiếp Thừa Nham, nói: “Nhanh lên, đi ngâm nước đi, sau đó ta châm cho chàng”.

“Không cần, hôn ta một lát, nàng còn tốt hơn thuốc kia”.

Hàn Tiểu không chịu nổi hắn một cái, rồi tránh người, đẩy bình phong ra, Nhiếp Thừa Nham đẩy xe đến cạnh bồn nước lớn, Nhiếp Thừa Nham chắt vật ngâm trong bồn, lấy một tay sờ lát gừng, trong lòng thờ dài, việc này thực hại thân.

Hàn Tiểu lấy tay ấn huyệt cho hắn, cúi đầu hôn lên mi tâm hắn một cái: “Đừng xụ mặt, sẽ hết đau nhanh thôi, đừng để ta lo lắng”.

Nhiếp Thừa Nham giương mặt lên, bĩu môi, Hàn Tiểu bị tính tình tiểu hài tử của hắn chọc cười, Hàn Tiểu thỏa mãn tâm nguyện của hắn, hôn lên. Nhiếp Thừa Nham hài lòng, thầm nghĩ: “Cường tráng hơn ta thì sao, đi đứng tốt thì sao, cho dù thế nào Hàn Tiểu cũng là của ta, ai cũng không thể cướp”.

Ngoại truyện 2: Chỉ muốn đối tốt với nàng hơn một chút

Hàn Tiểu dần xếp được chuyện Nhiếp Thừa Nham, theo lời hứa đến phòng số một Thiên Tự chẩn bệnh cho vợ người thanh niên kia, Nhiếp Thừa Nham không yên tâm phái Hoắc Khởi Dương đi theo nàng.

Người thanh niên kia giới thiệu mình tên Lăng Việt Sơn, vợ hắn là Thủy Nhược Vân, bị ướt mưa nên phát sốt. Hàn Tiểu gặt đầu, không hỏi gì mà trực tiếp bắt mạch cho vợ hắn.

Nàng bắt mạch, còn Lăng Việt Sơn ở bên cạnh xem xét kỹ càng, lại hỏi tình hình mấy năm nay của vợ hắn, ăn gì làm gì, ướt mưa bao lâu, trông hắn vừa lo vừa căng thẳng, chắc là một người yêu thương vợ. Người bị bệnh tên Thủy Nhược Vân kia thì không nói lời nào, chỉ cười cười với Lăng Việt Sơn như an ủi. Điều này làm Hàn Tiểu có thêm thiện cảm với hai bọn họ. Nàng cũng đang yêu nên hiểu rõ rất khó để có người mình yêu.

Nàng chẩn mạch xong bảo Hoắc Khởi Dương ra ngoài cửa đợi, rồi đưa ra chẩn đoán của mình, nàng nói Thủy Nhược Vân dạo này không có khẩu vị, ăn không ngon, hay mộng mị ra mồ hôi ngủ không ngon, thậm chí mấy việc thường ngày của con gái, việc bài tiết và các thứ nhỏ nhặt khác đều có thể nói hết ra, những thứ này đều đúng cả làm Lăng Việt Sơn ngạc nhiên.

Lăng Việt Sơn hỏi về bệnh lý của chứng phong hàn và mấy thứ khác, Hàn Tiểu đều tỉ mỉ giải đáp, nhưng nàng nói bệnh của Thủy Nhược Vân không chỉ

đơn thuần là nhiệm phong hàn, không thể dùng cách trị phong hàn để hạ được. Lúc này, nàng có thể từ vẻ mặt của Lăng Việt Sơn mà biết rằng giờ hán mới thực sự tin tưởng y thuật của mình.

Thì ra Lăng Việt Sơn cũng hiểu chút ít về y thuật, trước đây mời một vị đại phu tới khám cho Thủy Nhược Vân đã kê đơn chữa phong hàn, nhưng khi Lăng Việt Sơn hỏi cặn kẽ thì vị đại phu đó không thể trả lời rành mạch, thế nên Lăng Việt Sơn tức giận, cho là đại phu này chẩn bệnh không đúng liền bắt tiểu nhị tìm một đại phu khác, thế nên mới có một màn trong nhà trọ như vừa nãy.

Hàn Tiểu nhìn thuốc vừa được kê của vị đại phu kia, quả nhiên như Lăng Việt Sơn đoán, thuốc không thể trị đúng bệnh. Hàn Tiểu chẩn đoán Thủy Nhược Vân hai năm gần đây trúng độc, bị trọng thương rồi được chữa trị. Thế nhưng Lăng Việt Sơn mù quáng tâm bỏ, dựa theo những điều được ghi chép trong y thư một cách máy móc nên càng làm bệnh tích tụ.

Lăng Việt Sơn nghe xong suy nghĩ kĩ lưỡng thấy đúng là như vậy. Hàn Tiểu nói hư nhược trong cơ thể Thủy Nhược Vân quá lớn, cộng thêm việc lo lắng suy nghĩ quá nhiều, lại vừa đúng lúc gặp phải kích động quá lớn như hôm nay mà nhiệt trong cơ thể không được thoát ra. Nàng nói năng trật tự mạch lạc, Lăng Việt Sơn liền phục sát đất gật đầu lia lịa.

Hàn Tiểu kê đơn thuốc giao cho Hoắc Khởi Dương đang đợi bên ngoài bảo hán dẫn dò tiểu nhị đi bốc thuốc. Ngoài ra còn cẩn thận viết rất nhiều thực đơn bổ dưỡng, những cách điều dưỡng thường ngày... Lăng Việt Sơn hết lời cảm tạ.

Hàn Tiểu dặn dò Lăng Việt Sơn không được quá thân mật trong chuyện phòng the, Thủy Nhược Vân nghe thấy mặt liền đỏ như máu, Hàn Tiểu kể tình hình cơ thể Thủy Nhược Vân, trong một năm này không được có thai, tốt nhất nên làm theo đơn thuốc của nàng cũng chủ yếu là chú ý trong việc ăn uống, đi lại nhiều và bớt lo nghĩ. Lăng Việt Sơn cảm ơn không ngớt lời, đưa cho nàng viên thuốc ngừa thai và phương pháp bào chế hai người dùng để nàng xác nhận. Hàn Tiểu mặt sáng lên, nàng vốn rất thích những phương thuốc kỳ bí, cách làm loại hoa được này nàng đã luyện một vài lần nhưng đều không thành, cũng không có cách nào học tiếp. Trông thấy phương thuốc của Lăng Việt Sơn cứ như là trông thấy bảo bối. Rất nhiều loài hoa nàng chưa từng nhìn thấy, Lăng Việt Sơn vô cùng cảm kích nàng, tặng nàng một rương đầy các loài hoa và sách ghi chép về hoa.

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì Hoắc Khởi Dương đi vào, nói Nhiếp Thừa Nham đang tức giận trong phòng, nếu Hàn Tiểu còn không chịu về hán sẽ tự mình đến bắt người. Hàn Tiểu cười cười vội vã đứng dậy cáo từ.

Về tới phòng, chưa đợi Nhiếp Thừa Nham nói gì nàng đã nhảy ra trước mặt hán lòng: “Chàng xem, ta lấy được cái gì đây? Là phương pháp hoa được, rất nhiều kỳ hoa ta đều chưa từng nghe tới”. Nàng làm như dâng vật quý lên cho Nhiếp Thừa Nham xem, Nhiếp Thừa Nham chỉ nhìn qua một cái cho có rồi kéo nàng ôm lên giường.

“Là gã đó đưa cho nàng?”.

“Ừ”. Hàn Tiểu vừa cời giày vừa vùng vẫy trong lòng hán để nhìn phương thuốc kia thêm chút: “Phương pháp là do ta chép ra một bản, hán đồng ý tặng ta một rương hoa và sách”.

Nhiếp Thừa Nham không vui: “Hán muốn nàng làm gì?”.

Nghe xong câu này Hàn Tiểu liếc hán: “Người ta báo đáp đại phu, trước đây không phải cũng có nhiều người nhà bệnh nhân tặng cái này cái nọ sao?”.

“Nhưng những thứ bọn họ tặng nàng đều không cần, lần này nàng lại rất thích”.

“Trời, chàng đừng có nhỏ nhen thế”. Hàn Tiểu cúi đầu thom hán: “Là hoa được đó, núi Vân Vụ chúng ta đâu có. Những kỳ trân dị thảo, linh hoa thần dược trên đời này nhiều như vậy, chúng ta có cơ may biết thêm một loại thì càng hay, đến lúc nghiên cứu được sẽ ứng dụng trong Bách Kiêu thành”.

Nhiếp Thừa Nham ôm nàng nói lảm bảm: “Bách Kiêu thành cũng có thứ mà nàng thích không kém”.

Hàn Tiểu không nghe rõ, nàng đang mãi xem phương thuốc trên tay, vừa đọc vừa kể cho hán tình hình của bọn Lăng Việt Sơn, rằng vị Lăng thiếu hiệp này thật tốt với nương tử, bảo vị thành chủ khó tính này đừng nghĩ nhiều, Nhiếp Thừa Nham ôm nàng, bỗng nhiên trong đầu lóe lên ấn tượng về phương thuốc kia, hán “Ý” một tiếng ngừng đầu lên nhìn kĩ: “Là phương pháp ngừa thai?”.

Hàn Tiểu gật gật đầu gấp phương thuốc lại cẩn thận rồi chạy xuống giường kẹp vào trong sách của nàng. Nhiếp Thừa Nham gân cổ gọi: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu...”.

Hàn Tiểu nhanh chân nhanh tay cất xong rồi chạy lại: “Tới rồi, tới rồi”.

“Tiểu Tiểu, chúng ta không cần ngừa thai, có em bé thì cứ sinh”. Sinh em bé ra thì chắc chắn Tiểu Tiểu sẽ không chạy được nữa.

“Như thế thì không được cho lắm”. Tiểu Tiểu nói lý lẽ: “Không phải đã nói rồi sao, về núi Vân Vụ tìm thần y tiên sinh mới bái đường. Hơn nữa chúng ta đã rất lâu không quay về thành, ở đó nhất định có rất nhiều việc cần làm, có em bé rồi thì không được thuận tiện”.

Nhiếp Thừa Nham nói: “Chúng ta không phải đã uống trước rượu giao bôi rồi sao? Đó không tính là bái đường à?”. Hán không vui: “Ta đã lâu không uống rượu, là nàng nói đó là rượu giao bôi nên ta mới đồng ý uống một chén, nếu đã không tính chẳng phải ta uống vô ích sao? Ta không chịu”. Hán nghĩ ngợi: “Nếu không chúng ta quay về làm hôn sự trước, khi nào ông về thì lại bỏ sung lần nữa”.

“Thôi cứ đợi đã, những chuyện kiểu này không gấp được”. Hàn Tiểu vừa đáp vừa như thường lệ xoa bóp chân cho hán: “Còn đau không, đỡ hơn chưa?”.

Nhiếp Thừa Nham “Ừ” một tiếng để mặc cho Hàn Tiểu hí hoáy với cái chân hần. Hần nằm trên giường vắt óc suy nghĩ đối sách. Hàn Tiểu cười, cúi xuống hôn mặt hần: “Về Bách Kiều thanh rồi hẵng nói, dù sao đây cũng không phải chuyện một sớm một chiều”.

“Ừ”. Nhiếp Thừa Nham đồng ý, nhưng vẫn nằm đó suy nghĩ. Rất lâu sau Hàn Tiểu mới xoa bóp xong, nàng thu dọn đồ đạc rồi gọi tiểu nhị đi lấy nước nóng, kéo tấm bình phong đi tắm. Nàng đang tắm Nhiếp Thừa Nham bỗng nói: “Tiểu Tiểu ta nghĩ ra rồi, chân của ta không tiện, vẫn có một chỗ rất thua thiệt như nàng đi tắm hay gì gì đó ta chưa từng một lần được thấy”.

Hàn Tiểu sau tấm bình phong đang định dội nước lên vai nghe thấy vậy dờ khóc dờ cười: “Chàng đừng nói linh tinh, đây đâu phải chuyện gì thiệt thòi, quân tử giữ lễ, phi lễ không nhìn mới là đúng”.

Nhiếp Thừa Nham bĩu môi: “Hai vợ chồng thì nói cái gì mà quân tử, ta không phải quân tử, nàng cũng không cần giữ lễ với ta”. Hàn Tiểu sau tấm bình phong cười ha ha, cười đến nỗi Nhiếp Thừa Nham càng thấy náo lòng.

Một lúc sau hần nghĩ ra một vấn đề quan trọng: “Tiểu Tiểu, nàng nói cái người họ Lăng kia rất tốt với vợ hần?”.

“Đúng vậy”. Hàn Tiểu mặc xong quần áo kéo tấm bình phong ra thu dọn phòng.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng làm việc không nói nữa. Hàn Tiểu biết hần lại nghĩ ngợi, đợi thu dọn xong trèo lên giường nhảy vào lòng hần, hôn hần một cái: “Trong lòng ta, chàng là tốt đẹp nhất, không ai có thể so sánh được”.

Nhiếp Thừa Nham vui mừng nhưng vẫn rầu rĩ nói: “Ta từng làm nàng tức giận bỏ đi, nàng cũng từng nghĩ không cần ta nữa”.

Hàn Tiểu ôm hần cười hi hi: “Đừng nói gì hết, không được nhắc tới chuyện cũ, chàng còn nhắc những chuyện đau buồn của chúng ta thì ta sẽ suy nghĩ thật đấy”.

Nhiếp Thừa Nham sa sầm mặt, biến thành bộ mặt Nhiếp thành chủ, hần hung dữ nói: “Cả ngày toàn nghĩ linh tinh, sao nàng không suy nghĩ về mấy thứ tốt đẹp chứ?”.

Hàn Tiểu không sợ, đắp chăn kín người rồi nói: “Ừ, nói không sai, cứ dần dần tự nói với bản thân đi”.

Nhiếp Thừa Nham ngẫm một chút liền thấy vui, hần quần quít Hàn Tiểu, bàn tay đã chui vào trong quần áo của nàng: “Vậy chúng ta làm chút chuyện đúng đắn”.

“Không thích”. Hàn Tiểu đẩy tay hần ra: “Hôm nay chàng phát bệnh, phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi, không được càn quấy”.

“Đây không phải càn quấy mà là chuyện vô cùng đúng đắn”.

“Còn nghịch ngợm nữa là ta giận đó”.

“... Vậy được rồi”. Hần lẩm bẩm, ôm chặt nàng ngoan ngoãn ngủ.

Hàn Tiểu cười trộm trong lòng, hần ngày thường rất ngang ngược thế mà đối xử rất tốt với nàng.

Nhiếp Thừa Nham đúng thật muốn đối tốt với nàng hơn một chút, một chút nữa. Hần mượn việc cùng ở quán trọ với Lăng Việt Sơn nên cũng lén quan sát, tuy số lần gặp mặt ít nhưng hần vẫn thấy được Lăng Việt Sơn mỗi bữa đều gấp thức ăn cho vợ hần, buồn nôn hơn là hần có lúc còn bón cho cô ta hai miếng, lúc ra ngoài sẽ tự tay mặc áo choàng cho cô ta chặt thật chặt, gỡ tóc cho cô ta, phúi bụi trên giày. Nhiếp Thừa Nham khinh bỉ trong lòng. Hừ! Như hần đâu phải chăm sóc vợ mà là chăm con thì có. Thật đúng là mất hết khí phách nam nhi.

Hơn nữa, vợ của tên Lăng Việt Sơn này quá điệu đà, chẳng bằng một chút Tiểu Tiểu của hần.

Trong lòng hần tuy nghĩ vậy nhưng sau này khi ăn cùng Hàn Tiểu, hần không tự chủ mà luôn muốn gấp thức ăn cho Hàn Tiểu, nhưng mà đồ ăn gấp đi được thì đều là trước mặt hần, những món ở xa hần không gấp được, cũng không đứng lên được. Phải biết là những món bày trước mặt hần đều là những món hần thích ăn, bày ở xa xa là những món Hàn Tiểu ăn. Hần bực mình trừng trừng nhìn mâm thức ăn, Hàn Tiểu không hiểu chuyện gì lại như bình thường gấp thức ăn cho hần, còn hỏi: “Muốn ăn cái này sao? Ta gấp cho chàng”.

Nàng gấp cho hần hần lại không vui, Hàn Tiểu hỏi: “Sao thế?”. Nhiếp Thừa Nham không đáp, chỉ cảm đầu đau khổ ăn. Sau này khi ăn cơm, trước giờ bày thức ăn Nhiếp Thừa Nham thường chỉ đạo người hầu cách bày thức ăn, món này đặt trước mặt hần, món đó đặt xa một chút, cuối cùng khi ăn cơm hần liền rất vui vẻ.

Trước mặt hần là đồ Tiểu Tiểu thích ăn, hần gấp cho Tiểu Tiểu, xa xa là đồ hần thích ăn nhưng không với tới, Tiểu Tiểu gấp cho hần, hần càng ăn càng vui vẻ, cách này thật là viên mãn mà.

Nhiếp Thừa Nham còn vung rất nhiều tiền để đặt một chiếc áo choàng vừa mềm vừa dày lại vừa đẹp dựa vào chiều cao của Hàn Tiểu. Sau khi đồ được gửi đến hần chính tay choàng cho Hàn Tiểu, đương nhiên trong quá trình này Hàn Tiểu phải cúi người xuống bằng chiều cao của hần, tuy nhiên cái này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của Nhiếp Thừa Nham, hần cũng có thể choàng áo cho người mà hần yêu thương khi đi ra ngoài.

Nhưng khi về nhà Hàn Tiểu cất áo choàng trong túi quần áo, nguyên nhân là vì nàng mặc không quen: “Thế này thì không tiện cho lắm, ta phải đeo hộp

thuốc, được thảo, viết phương thuốc, còn phải đi mấy cửa hàng thuốc... Tha thêm cái áo choàng này không tiện”.

Những điều nàng nói đều là thật, Nhiếp Thừa Nham hiểu nhưng vẫn cảm thấy phiền muộn. Hắn trông thấy vụn cò dính trên góc quần nàng định phui cho nàng, nhưng hắn ngồi trên xe lăn không cúi xuống được, lại không với tới quần của nàng. Hàn Tiểu nhìn theo động tác của hắn liền tự mình phui sạch đi, thuận thế ngồi xuống sửa lại vạt áo cho hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thừa Nham, dường như hắn có vẻ buồn bã, ghé người nằm trên đầu gối hắn hỏi: “Chàng sao vậy?”.

Nhiếp Thừa Nham nhìn nàng, vuốt tóc nàng: “Tiểu Tiểu, ta chỉ là muốn đối tốt với nàng hơn một chút, một chút”.

Hàn Tiểu hiểu ra nắm lấy tay hắn hôn vào đó, rồi đặt tay hắn áp vào mặt mình: “Chàng đối với ta tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa”.

“Không, không tốt bằng nàng đối xử với ta”. Nhiếp Thừa Nham kéo nàng dậy ôm vào trong lòng ngực: “Nàng không biết nàng tuyệt vời như thế nào đâu, nàng đã cứu vớt ta”.

Hàn Tiểu kích động vội vàng ôm chặt hắn: “Chàng mới là người tuyệt vời nhất, thật đó, nếu không có chàng thì làm gì có ta của ngày hôm nay, là chàng đã thành toàn cho ta”.

Ngoại truyện 3: Như Ý công chúa (1)

Nàng tên là Tiêu Ý Như, là đứa con thứ mười ba của Tiêu vương đời thứ ba.

Mẫu phi của nàng chính là Như phi được hoàng đế sủng ái nhất lúc bấy giờ. Tất nhiên, muốn đoạt được sự sủng ái này là không hề dễ, giữ được sự sủng ái đó lại càng khó hơn. Trong hậu cung có bao nhiêu ánh mắt dõi theo, chờ đợi tìm ra lý do để ngăn đường không để Như phi sống dễ chịu.

Nhưng Như phi cũng không phải dễ đối phó, nàng hoài thai ngay trước khi Hoàng thượng định lập thái tử, chuyện này đã làm dấy lên một cơn sóng lớn. Người chờ xem kịch vui, người thì dựng lên một vở kịch, nhưng Như phi thực có bản lĩnh, nàng mê hoặc đầu óc Hoàng thượng, trước mặt mọi người hứa rằng nếu Như phi sinh được con trai, liền lập làm Thái tử.

Sau đó, hậu cung vẫn không yên ổn, thức ăn hằng ngày của Như phi đều được âm thầm kiểm tra, không có độc mới dùng, lúc tản bộ đều có thị vệ hộ giá chung quanh, thậm chí sợ cả vấp phải đá. Như phi làm vậy không phải không có lý, quả thực có rất nhiều người mong muốn đứa trẻ trong bụng nàng không được sinh ra.

Như phi nhờ đề phòng chặt chẽ mà hữu kinh vô hiểm vượt qua thời gian mang thai dài đằng đẳng, nhưng phiền toái rốt cuộc vẫn xuất hiện vào ngày sinh. Nàng sinh khó, sinh cả ngày vẫn chưa sinh được, đại phu nói đại nhân và hài tử xem ra chỉ có thể giữ lại một.

Như phi hiểu rõ, nếu lần này không sinh được, sau đó nàng cũng khó có thể có thai, trong cung mỹ nữ rất nhiều, một phi tử không có con, kết cục có thể như thế nào? Nhưng nếu sinh được con trai, sau này chính là cứu tôn chi vị, tận hưởng vinh hoa. Vì vậy, Như phi đánh cược, nàng liều mạng cũng phải sinh được đứa trẻ này ra.

Nhưng Như phi đã thua, nàng bỏ tính mạng, sinh một nữ nhi.

Cũng may Hoàng thượng yêu thương Như phi sâu sắc, xem nữ nhi mà nàng đẻ lại như châu ngọc, hắn ban cho tên Tiêu Ý Như, phong làm Như Ý công chúa, giao nàng cho Hoàng hậu không có con nuôi dưỡng, mong muốn nữ nhi sau này mọi chuyện đều như ý.

Đáng tiếc Hoàng thượng đã nghĩ sai, nơi này là hậu cung, có mẹ ruột cũng chưa chắc có thể sống dễ dàng, huống chi là một công chúa mất mẹ. Như Ý công chúa theo Hoàng hậu đến sáu tuổi, tuy không nói là chịu hành hạ nhưng chuyện không như ý vẫn xảy ra, nên biết rằng năm đó Hoàng hậu hận nhất là Như phi, bây giờ thấy Như Ý công chúa càng lớn càng giống nàng ta, sao có thể yêu thương nàng được.

Lúc sáu tuổi, Hoàng hậu để Như Ý làm con thừa tự của Linh phi, Linh phi năm đó cũng từng được sủng ái một khoảng thời gian, đáng tiếc lúc đó bản thân lại sinh non, không thể sinh con được nữa, mỗi ngày đều căng thẳng vô cùng, nhân mặt nhú mảy, rất nhanh liền cảm hận Hoàng đế. Hoàng hậu ném Như Ý cho Linh phi, muốn hai người mình chán ghét ở cùng một chỗ, giữ cho mọi người được an tĩnh. Hoàng đế đối với chuyện này vốn là không đồng ý, nhưng Hoàng hậu thiết xán liên hoa*, nói rằng tính tình Linh phi giống Như phi, cũng từng mất con, chắc chắn sẽ yêu thương Như Ý. Hơn nữa Hoàng thượng từ tận đáy lòng có chút hổ thẹn với Linh phi, nghĩ rằng đưa đứa trẻ cho nàng cũng xem như là bù đắp.

*Thiết xán liên hoa: Điển cố “thiết xán liên hoa” xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trùng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện và Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trùng có ghi: Triệu vương Thạch Lạc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trùng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trùng bèn đem ra một bát nước, thấp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào trong lòng khoan khoái. Người đời sau mới dùng thành ngữ “thiết xán liên hoa” để chỉ tài ăn nói.

Vì vậy Như Ý liền đến sống trong cung của Linh phi. Lúc nàng ở cạnh Hoàng hậu, Hoàng hậu dù không thích nàng cũng không thể công khai đối xử với nàng không tốt, dù sao người ở cạnh mình, nếu xảy ra chuyện thì làm sao ăn nói? Bây giờ người đã tới chỗ Linh phi cho nên Hoàng hậu cũng không cần kiêng dè nữa.

Chi tiêu sinh hoạt, đồ dùng hàng ngày của Linh phi đều không so được với những nơi khác trong cung, bọn cung nữ thái giám cũng không có thể lực, cũng phải nhìn sắc mặt trong các cung mà sống. Linh phi tuy tâm tính thiện lương, có lòng chăm sóc muốn Như Ý thật tốt, nhưng theo tình hình hiện nay của nàng, cũng chỉ có thể làm nàng ấm no, tận lực không để bị các cung khác ức hiếp.

Cũng may bên cạnh Như Ý công chúa có một vị Thôi công công trung thành và tận tâm, hẳn trước kia là chương sự trong cung Như phi, được nhận không ít ân huệ, Như phi mất đi, hẳn chỉ có thể tiếp tục lòng tận trung với tiểu công chúa này, vì vậy hẳn lúc nào cũng ở bên cạnh, tương trợ mọi việc, lại nhờ Hoàng thượng đối với Như Ý quả thực có vài phần sủng ái, cho nên cũng không có chuyện gì lớn phát sinh.

Bất quá Như Ý công chúa dần dần lớn lên, nàng hiểu chuyện rồi, phải biết xem sắc mặt, phải suy xét lòng người, nàng thông tuệ lại có cá tính, kiên cường, nàng dám trèo cây, dám nhảy cầu, dám đánh nhau cùng các hoàng tử, dám chỉ vào phi tần mà mắng, thái giám hay cung nữ nào dám bất kính với nàng hoặc Linh phi, chi phi ăn mặc không chu toàn, nàng dám đánh, dám đá, dám hạ thủ. Nàng dám làm tất cả chuyện người trong hậu cung muốn làm nhưng không dám.

Nàng từ miệng rất nhiều người nghe được chuyện về mẫu phi thân sinh của nàng, nàng cũng biết mạng này của nàng là do mẫu phi dùng mạng của mình đổi lấy, nàng sớm hiểu rõ ở hậu cung này lắm chuyện đầu đá với nhau, nàng từ rất nhỏ đã biết ở nơi này chỉ có đứng cạnh mới có thể bảo vệ chính mình.

Vì vậy danh tiếng công chúa điêu ngoa của nàng rất nhanh chóng được truyền ra, người trong hậu cung luôn nhìn chằm chằm muốn bắt được điểm sơ hở của nàng. Nhưng Như Ý không sợ, nàng nói với Thôi công công: “Ta là do mẫu phi liều mạng sinh ra, ta không thể để bị người khác ức hiếp”.

Thôi công công chỉ thờ dài một tiếng nói: “Công chúa nhớ rõ, thái cương dịch chiết, thái cương dịch chiết”.

*Thái cương dịch chiết: cứng quá thì gãy.

May mắn là, tính cách mạnh mẽ của Như Ý công chúa càng làm Hoàng thượng vui vẻ, hẳn từng nói ngay trước mặt chúng thần: “Nhìn xem, vị Như Ý công chúa này của trẫm là người giống trẫm nhất, có vài phần phong thái của trẫm, nữ nhi của trẫm chính là phải có khí thế như thế”.

Vì vậy, Như Ý công chúa ở hậu cung càng hoành hành ngang ngược, tùy tâm sở dục*. Năm nàng mười bốn, bắt đầu có phi tần, đại thần nhắc đến hôn sự của Như Ý bên tai Hoàng thượng, Hoàng thượng thấy cũng phải, nữ nhi bảo bối của hắn đã mười bốn rồi, nên bắt đầu tìm kiếm người phù hợp, hẳn thử thăm dò ý tứ của Như Ý, nhưng Như Ý đối với những người được nêu ra toàn bộ đều không thuận mắt.

*Tùy tâm sở dục: tùy theo ý mình.

Như Ý nói với Hoàng thượng: “Con của Vương thừa tướng kia, được phụ thân che chở nên đắc thế, tự mình đã làm được đại sự gì? Tân khoa võ trạng nguyên, là kẻ ít học, lại là con nhà võ, vừa nhập điện đường đã bị lời kéo kết bè kết phái, làm gì có tiền đồ? Về phần cháu họ xa của Hoàng hậu nương nương, lần trước gặp qua, mũi nhỏ mắt bé, không có chút hình thức nào, lẽ nào phụ hoàng nghĩ người như vậy lại có thể tương xứng với nữ nhi?”.

Nàng nói thực ra rất có lý, Hoàng thượng gật đầu, Như Ý lại nói: “Hon nữa, nữ nhi tuổi còn quá nhỏ, những người này vội vã bàn chuyện hôn sự, theo nữ nhi thấy, đó là kẻ hoạch mưu quyền hơn kết thân, phụ hoàng trước hết gạt bọn họ sang một bên đi”.

Lời này làm Hoàng thượng cười lớn, hẳn quả thực rất thương yêu sủng ái nữ nhi này, vậy thì theo ý nàng đi. Như Ý hủy bỏ được hôn sự, trong lòng thực đắc ý, nàng nói với Hoàng thượng: “Nữ nhi không vội, nữ nhi còn muốn theo bồi bên cạnh phụ hoàng thêm mấy năm nữa”.

Nhưng lời này của nàng nói ra không bao lâu, nàng liền gặp ý trung nhân của mình. Tên của người đó là Nhiếp Thừa Nham.

Năm đó nàng chưa đến mười lăm, mà hắn cũng chỉ gần mười bảy, nàng đường đường là công chúa, hẳn chỉ là một thường dân. Thế nhưng Như Ý vừa liếc mắt đã biết thiếu niên này không phải là người tầm thường.

Khi đó Như Ý mang theo Thôi công công cùng nô tỳ thiếp thân Hỷ nhi và vài tiểu tỳ đi đến Ngự hoa viên, đúng lúc gặp thái tử ca ca đang dẫn theo một thiếu niên đi ra, thiếu niên kia tuấn nhã nho nhã, thần thái sáng láng, một thân trường bào nguyệt nha, đính quan bạch ngọc, mê hoặc lòng người. Thái tử nhìn thấy Như Ý, dừng bước giới thiệu hai người, vì vậy Như Ý mới biết hắn tên là Nhiếp Thừa Nham, là cháu của danh y Vân Vụ lão nhân, hẳn xây nên một Bách Kiều thành, tập trung đông đảo danh y, nhiều loại dược thảo, uy danh lan xa, lần này vào cung là để thương thảo với triều đình về vấn đề cai quản thành.

Chẳng qua chỉ nói dăm câu, Nhiếp Thừa Nham đã để lại ấn tượng sâu sắc với Như Ý, càng khỏi phải nói đến khi hắn cúi đầu thi lễ với nàng, tư thái cung kính mà không hèn mọn, thái độ khiêm hòa cũng rất thông dong, hẳn ngẩng đầu lên, mắt sáng như sao, từng chút từng chút đi vào tim Như Ý.

Thái tử nhanh chóng đưa Nhiếp Thừa Nham rời đi, nhưng Như Ý công chúa lại nhớ mãi không quên thành chủ Bách Kiều thành.

Lần đầu nàng chủ động hăng hái hỏi thăm một người với Thái tử ca ca, lần đầu tiên bất luận là lúc ăn hay lúc ngủ nàng đều nhớ đến ánh mắt kia, nàng biết nàng yêu rồi.

Thế nhưng thân là công chúa, nàng biết rõ nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, một khi bộc lộ tâm ý, xử trí không ổn, nhân duyên của nàng không thành cũng không sao, không chừng còn mang phiền phức đến cho Nhiếp Thừa Nham, cho nên nàng chỉ thận trọng thăm dò, lặng lẽ hành sự.

May mà Nhiếp Thừa Nham xây dựng quan hệ với quan lại trong triều tốt hơn nàng tưởng tượng. Hẳn chỉ là một thường dân, vậy mà lại có thể khiến Hoàng thượng ban hoành phi đề biễn Bách Kiều thành, còn hứa sẽ không phái quan viên đến Bách Kiều thành, hằng năm chỉ có một tuần quan đến đó xem xét qua. Điều kiện trao đổi là nếu trong nước có thiên tai, Bách Kiều thành phải dốc toàn lực, phải cung cấp y vụ và trợ giúp cho triều đình. Đương nhiên, tiến cống hằng năm, bồi dưỡng đại phu, buôn bán dược thảo đều nằm trong điều kiện.

Như Ý thăm dò được những chuyện này, trong lòng càng yêu thích Nhiếp Thừa Nham. Nàng nghĩ nam tử như có tài có mạo có trách nhiệm như vậy, đương nhiên là lương phối được chọn. Huống chi, nàng tâm tâm niệm niệm, khó có lúc hữu tình. Vì vậy nàng quyết định đời này nếu không phải Nhiếp Thừa Nham sẽ không xuất giá.

Nhưng Nhiếp Thừa Nham ở tận Bách Kiều thành, khó mà đến kinh thành một chuyến, nhập cung đã ít nay lại càng ít hơn, lúc đầu Như Ý tự mình chọn lễ vật sai người đưa đến Bách Kiều thành, vậy mà nàng lại nhận được đáp lễ của Nhiếp Thừa Nham. Nàng mừng rỡ vạn phần, lại sai người đưa lễ vật lần nữa, lần này lại nhận được một phong tín hàm cảm tạ, cũng giống như lễ vật của thái tử và các hoàng tử.

Như Ý hiểu ra, lần trước e rằng Nhiếp Thừa Nham nghĩ nàng đưa lễ vật là ý của hoàng thất, vì để giữ gìn quan hệ với hoàng thất mới ân cần đáp lễ, nhưng lần thứ hai đã hiểu ra, không thể trực tiếp từ nên mới dùng cách uyển chuyển này.

Nhưng Như Ý công chúa đương nhiên sẽ không từ bỏ, rốt cuộc cũng có một lần, nàng tìm được cơ hội, Nhiếp Thừa Nham đến kinh thành xử lý công việc, nàng tìm được chỗ ở của hắn, lặng lẽ đi tìm hắn. Đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt nói chuyện.

Như Ý công chúa biết dã tâm của Nhiếp Thừa Nham, biết một nam nhân như hắn cần người như thế nào trợ giúp và nâng đỡ, nàng thoải mái nói ra ưu thế của mình, là thân phận và tầm ảnh hưởng của nàng, nếu có thể lấy nàng làm thê tử, vậy quyền thế danh thanh, y giới chi tôn, phú quý vinh hoa, đương nhiên đều là dễ như trở bàn tay.

Nàng nói rất nhiều, Nhiếp Thừa Nham lắng nghe rất lễ độ, nhưng khi nàng nêu ra những lợi ích kia, Nhiếp Thừa Nham chỉ nói một câu phủ định tất cả. Hắn nói: “Gia nghiệp là Nhiếp Thừa Nham ta tự mình lập ra, nếu như thú thê, tuyệt không phải là vì thân phận quyền thế của nàng”.

Hắn cự tuyệt nàng, khéo léo nhưng lại rất rõ ràng. Hắn thực kiêu ngạo nói câu đó, rất tự nhiên, lại có thần thái. Như Ý công chúa bị chấn động, nàng mơ mơ hồ hồ trở về cung, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: “Nếu có phu quân như vậy, cuộc đời này không còn gì đáng tiếc”.

Như Ý thay đổi tính cách tùy hứng đùa bỡn trước kia, nàng làm rất nhiều việc tốt, cũng âm thầm giúp đỡ rất nhiều cho việc buôn bán của Bách Kiều thành của Nhiếp Thừa Nham, thỉnh thoảng nàng tặng vài thứ cho Nhiếp Thừa Nham, cũng thường đến hỏi thăm thái tử ca ca động tĩnh của hắn, đáng tiếc lúc nàng đang làm rất nhiều chuyện thì nghe được tin Nhiếp Thừa Nham có ý trung nhân.

Tin này làm nàng tức giận phát run, nàng lại thiếu kiên nhẫn, đi tìm phụ hoàng thân yêu, thỉnh cầu phụ hoàng làm chủ cho mình. Hoàng thượng tuy đã có nghe qua gần đây nữ nhi bảo bối của mình có gì đó không đúng, nhưng không nghĩ rằng nàng lại yêu một thường dân. Vừa ưu tú vừa xuất sắc, Nhiếp Thừa Nham tuy là thường dân, lại là người rất quan trọng, người này trước kia đã cự tuyệt vào triều làm quan, chỉ muốn trông coi tòa y thành của hắn. Bách Kiều thành cách kinh thành khá xa, theo như tác phong hành sự của Nhiếp Thừa Nham, e rằng không dễ triệu hắn, hôn phối của công chúa với hắn thật không dễ an bài.

Hoàng thượng cự tuyệt, tìm mọi cách khuyên giải Như Ý, còn hứa hẹn sẽ tìm cho nàng một như ý lang quân thích hợp hơn, nhưng lần này không thể xoay chuyển trái tim Như Ý đặt trên người Nhiếp Thừa Nham. Như Ý lần đầu tiên khóc lóc thảm thiết trước mặt Hoàng thượng, chuyện này làm Hoàng thượng hốt hoảng, phải biết rằng nữ nhi này dù lúc còn bé có bị ức hiếp cũng chưa từng khóc như vậy.

Hoàng thượng mềm lòng, hắn nói với Như Ý, hắn sẽ hạ chi tứ hôn cho nàng, nếu Nhiếp Thừa Nham không nghe theo, liền tìm một lý do bắt giam hắn. Nhưng Như Ý không đồng ý, nàng chính là sợ chuyện này, nàng đề ra một ý kiến, nói để nàng cùng với Bách Kiều thành tuần quan đi đến Bách Kiều thành, nàng sẽ nói chuyện rõ ràng với Nhiếp Thừa Nham.

Vì vậy Như Ý công chúa đến Bách Kiều thành, nàng gặp được ý trung nhân của Nhiếp Thừa Nham là Tạ Cảnh Vân, đó là một người có vẻ yếu ớt, là một mỹ nhân ôn thuận yếu điệu. Như Ý công chúa nghĩ, người này so ra còn kém hơn mình, nhưng hiển nhiên Nhiếp Thừa Nham không cho là như vậy. Lần này gặp mặt, hắn cũng không hoàn toàn khách khí với nàng, bộ dạng che chở trầm bệ cho Tạ Cảnh Vân, Như Ý công chúa bỗng nhiên hiểu rõ, trong lòng hắn quả thực là đã yêu, hữu ái và vô tình, quả thực khác biệt với nhau nhiều như thế.

Như Ý công chúa ngẩng đầu ưỡn ngực, trong lòng ngậm đầy chua xót đau khổ quay về cung. Nàng nói với Hoàng thượng, nàng không thể thuyết phục được Nhiếp Thừa Nham nhưng nàng vẫn còn cơ hội. Nàng nói: “Phụ hoàng, mẫu phi của con mất sớm, bà chưa bao giờ dạy con cách từ bỏ, vì vậy con sẽ không từ bỏ”.

Hoàng thượng vỗ vỗ đầu nữ nhi, cười trừ, thầm nghĩ tiểu nha đầu này, sinh ra ở hoàng thất làm sao hiểu được tình ái, dần dần rồi cũng sẽ hiểu chuyện. Dù sao bây giờ tuổi vẫn còn nhỏ, để mặc vài năm cũng không sao, giữ bên cạnh còn có thể yêu thương nàng thêm vài năm nữa.

Như Ý công chúa từ đó đều ở trong cung, lặng lẽ chú ý mọi thứ về Nhiếp Thừa Nham, lặng lẽ lập kế hoạch làm thế nào để đoạt được tâm ý của hắn. Nàng tặng thứ gì hắn cũng không vui, hắn vào kinh ba lần, nàng đều tìm cơ hội gặp mặt hắn, đáng tiếc hắn đều phản ứng lạnh nhạt. Sau đó, nàng không gặp được hắn nữa, nghe nói hắn bị kẻ gian hãm hại, thiếu chút nữa đã mất mạng. Lại qua một khoảng thời gian, tin mới truyền đến, nói rằng đã cứu được tính mạng Nhiếp Thừa Nham, chỉ có điều phải tàn phế cả đời.

Chuyện này đối với Như Ý chắc chắn như sét đánh giữa trời quang, nàng mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên, nàng nhớ hắn. Nàng nghĩ, một người xuất chúng như thế, kiêu ngạo như thế, đối với hắn tàn phế còn đáng sợ hơn chết. Nàng viết thư an ủi hắn, nhưng cân nhắc một lúc lại sợ hắn nghĩ nhiều, sợ hắn không nhìn thấy chân tâm của nàng, hiểu lầm nàng đang lên tiếng mỉa mai hắn thì sao bây giờ?

Nàng xé thư đi, qua vài ngày trong lòng lại thấy không ổn, lại viết một phong thư, lại chuẩn bị một chút lễ vật, sai người đưa đi. Lần này nàng không nhận được chút hồi âm nào, nàng nghĩ như vậy là không sao, tâm tình của hắn chưa bình ổn lại, lãnh đạm với người khác là chuyện bình thường. Nàng chủ động thăm thính tin tức của hắn từ khắp nơi, hỏi thăm hắn bây giờ có tốt không.

Nhưng nàng suýt chút nữa đã quên, nàng đã mười tám, cô nương trong dân gian đến tuổi này đều đã sớm gả đi, cho dù nàng là công chúa tôn quý, cũng không thể lãng phí thời gian như vậy. Lại có đại thần nhắc đến hôn sự với Hoàng thượng, trong hậu cung tin đồn cũng ngày càng nhiều, Như Ý nghe được những lời này, trong lòng thấm sốt ruột, nàng biết thời gian và lợi thế của nàng đều không còn nhiều nữa.

Nàng tìm hoàng thượng, tò ý muốn đi Bách Kiều thành thăm Nhiếp Thừa Nham một chút, lần này thái độ của Hoàng thượng không vui, hần hỏi: “Đó chỉ là một tên què, con còn tìm hần làm gì?”.

Như Ý hỏi lại: “Nếu mẫu phi vẫn chưa chết, người gặp nạn, chân tàn phế, có phải phụ hoàng sẽ không quan tâm đến người nữa?”. Hoàng thượng không trả lời, hần nhiều phi tàn như vậy, đương nhiên không cần phải coi trọng một người tàn phế. Như Ý từ biểu hiện của Hoàng thượng thấy được đáp án, lòng nàng trầm xuống, hơn nửa ngày mới khó khăn trả lời: “Phụ hoàng và con không giống nhau”.

Chỉ cần một câu nói đơn giản đã kéo giãn khoảng cách giữa cha con. Hoàng thượng bắt đầu suy nghĩ có phải đã quá phóng túng cho nữ nhi này hay không, nàng tựa hồ đã quên nàng là người hoàng thất, người hoàng thất thì không cần những thứ tình ái phiến toái này. Hần không đồng ý với thỉnh cầu ra khỏi cung để đến Bách Kiều thành của Như Ý, cũng không gặp lại nàng, hần nghĩ cần phải lạnh nhạt với nàng một thời gian, để nàng hiểu rõ lý lẽ trong hoàng thất.

Nhưng Như Ý không ăn không uống, rất nhanh liền ngã bệnh, lần bệnh này lại bệnh rất nặng, đến mức Hoàng thượng không còn cách nào khác, cuối cùng phải đồng ý, đây là lần cuối cùng nàng đi gặp Nhiếp Thừa Nham, gặp xong rồi nàng phải trở về chuẩn bị hôn sự.

Như Ý vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng dưỡng bệnh thật tốt, thu thập hành trang, chuẩn bị lễ vật. Nàng nghĩ, lần này cơ hội của nàng lớn hơn một chút, Nhiếp Thừa Nham bây giờ không còn đặc ý phong quang như lúc trước, là lúc cần người an ủi quan tâm, Tạ Cảnh Vân kia không ở đây, nàng vứt bỏ tất cả, vượt qua mọi áp lực, gian khổ chạy đến, lòng dạ nam nhân có cứng rắn hơn nữa cũng phải cảm động thôi.

Đáng tiếc nàng đã nghĩ sai, nàng ngàn tính vạn toán cũng không nghĩ rằng bên cạnh Nhiếp Thừa Nham lúc này lại có nàng ta, nô tỳ Hàn Tiếu.

Nhưng Hàn Tiếu và Tạ Cảnh Vân hoàn toàn không điểm tương tự, Tạ Cảnh Vân điểm đạm như nước, nhưng Hàn Tiếu lại cứng cỏi như gỗ, Tạ Cảnh Vân như hoa như ngọc, bất quá Hàn Tiếu chỉ là thanh tú một chút. Lúc trước Như Ý gặp Tạ Cảnh Vân, liền cảm giác chính mình tốt hơn nàng ta rất nhiều lần, bây giờ với Hàn Tiếu, nàng cảm thấy mình với nàng ta như trời với đất.

Đáng tiếc, Như Ý rất nhanh chóng nhìn rõ, trong lòng Nhiếp Thừa Nham chỉ có Hàn Tiếu, không có Như Ý.

Như Ý công chúa biết chuyện này mình đi là vô ích, nhưng nàng có không cam lòng bao nhiêu đi nữa cũng vô dụng. Trên đường hồi kinh, nàng ngồi trong xe ngựa lặng lẽ lau nước mắt. Nàng thầm oán giận, nàng thực sự là một cô nương đáng thương, từ nhỏ đã không có mẹ, còn sinh ra trong hoàng thất hiểm ác, phức tạp này, may là vẫn còn phụ hoàng yêu thương nàng.

Nàng nghĩ ngợi một chút, bỗng nhiên lại có ý chí đấu tranh, nàng không thể cứ thế mà từ bỏ được, nàng chính là Như Ý công chúa dũng cảm nhất, can đảm nhất, tài giỏi nhất, nàng không thể giống như các công chúa khác, không có tình yêu, chỉ có thể làm một công cụ trợ giúp quyền lực, nàng nghĩ tới cuộc sống mà mình muốn, nàng muốn được gả cho người mình yêu.

Nàng quyết định trở lại cung sẽ lại cố gắng chút nữa, dù sao thì phụ hoàng cũng rất thương yêu nàng, nàng muốn vì hạnh phúc của mình mà đấu tranh.

Nhưng Như Ý không biết, sủng ái của Hoàng thượng không phải là vĩnh cửu, đối với phi tử như vậy, với nữ nhi cũng như thế, khi tình thân và lợi ích xung đột với nhau, lợi ích luôn luôn thắng. Dù sao đối với Hoàng thượng mà nói, nữ nhi sao, không có người này còn có người khác. Dù sủng ái công chúa, cũng không thể mãi thách thức với sự nhẫn nại của hần.

Như Ý cảm giác rằng chuyện với Nhiếp Thừa Nham không thể nào như ý, nhưng nàng vạn lần không nghĩ rằng, bị kịch thực sự gặp phải vẫn còn ở phía sau.

Ngoại truyện 4: Như Ý công chúa (2)

Như Ý ngập tràn hy vọng trở về hoàng cung, trên đường đi nàng cân nhắc, nghĩ ra lý do giải thích hợp lý, hy vọng có thể lay chuyển phụ hoàng cho nàng một cơ hội nữa. Nàng tính toán, nếu phụ hoàng không đồng ý, thì nàng sẽ đấu tranh đến cùng, chỉ cần nàng kiên trì, năm dài tháng rộng, phụ hoàng nhất định phải thỏa hiệp.

Nhưng lần này thái độ Hoàng đế kiên quyết lạ thường. Hần hỏi: “Con trước khi đi đã đáp ứng với trăm chuyện gì, lẽ nào tất cả con đều không nhớ?”.

Như Ý đương nhiên nhớ, nàng đã đáp ứng nếu Nhiếp Thừa Nham không đồng ý làm phò mã của nàng, nàng sẽ trở về để phụ hoàng chuẩn bị hôn sự cho nàng. Nàng vẫn nhớ, nhưng bây giờ nàng đổi ý rồi, nàng không muốn làm theo.

Thấy nữ nhi ngang ngược này không nói lời nào, Hoàng thượng rất không vui, hần vỗ bàn hỏi: “Người nói lời không giữ lời, lẽ nào nói với trăm là đánh rắm?”. Đây là lời nói thô tục, nếu không phải quá tức giận với nữ nhi, Hoàng thượng cũng sẽ không nói như vậy, chuyện này Như Ý đương nhiên hiểu rõ, cho nên nàng đột nhiên cảm thấy rất hoảng sợ, nàng nghĩ lần này có khả năng phụ hoàng không để nàng như ý.

Quả nhiên, hai cha con bọn họ nói chuyện với nhau, trên thực tế, cả cuộc nói chuyện, Như Ý nói không quá ba câu, trên cơ bản đều là hoàng thượng răn dạy nữ nhi đã không đếm xỉa tới thể diện hoàng gia, không phân nặng nhẹ, làm việc tùy hứng.

Như Ý bị mắng trở về tâm thất của mình, nàng từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị phụ hoàng mắng như thế. Nàng cảm thấy hết ủy khuất lại thương tâm, cuối cùng ngã xuống giường, trùm chăn lớn tiếng khóc.

Một ngày sau, Như Ý nhận chỉ nghiêm cấm được ra ngoài, giống như bị giam lỏng ở trong cung của mình. Nàng mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, tức giận đập phá, mắng thái giám cung nữ, khóc lóc om sòm. Nhưng nàng càng như vậy, hoàng thượng lại càng không để ý tới nàng, hần thậm chí còn phải công công truyền lời, nói một thời gian nữa sẽ có thết yến khoản đãi hoàng đế và thái tử nước láng giềng, bảo Như Ý công chúa chuẩn bị kỹ càng, đừng

làm mất thể diện Tiêu quốc.

Như Ý thầm run rẩy, thì ra nàng cũng không thể thoát được chuyện này, tính cách có mạnh mẽ đến thế nào, nàng cũng không thoát được số phận của một công chúa. Nhưng nàng không phục, một chút cũng không muốn khuất phục.

Như Ý lau khô nước mắt, ăn uống thật tốt, tắm rửa sạch sẽ, ngủ thật ngon, một vài ngày liền trở lại làm Như Ý công chúa xinh đẹp tự tin.

Thịnh yến đón khách rất nhanh đã đến. Thôi công công đi đó là tin tức trở về, lo lắng khiếp đảm nói với Như Ý: “Nghe nói Hoàng đế Tề quốc kia cũng đưa theo cả Hạ vương, tuy rằng ý của hoàng thượng là để cho Tề vương và thái tử Tư quốc nhìn người một cái, nhưng mà Hạ vương nổi danh háo sắc tàn bạo, hiện nay vùng biên cương đó cũng có chút căng thẳng, vì vậy Hoàng thượng tuy không có ý kết thân cùng Hạ quốc, nhưng e nếu bị kẻ xấu nhầm tưởng, nếu không đi thì không được, công chúa ngàn vạn lần phải cẩn thận”.

Như Ý gật đầu tỏ ý đã hiểu, nhưng lúc này trong lòng nàng nghĩ không phải là phải cẩn thận, nàng muốn ra đòn phủ đầu, cho đám nam nhân thói cứ nghĩ rằng có thể lựa chọn nàng thấy qua một chút lợi hại.

Tin tức của Thôi công công thực sự chính xác, tuy rằng Hạ vương đến là ngoài ý muốn của Tiêu vương, nhưng chuyện Như Ý công chúa đến thịnh yến từ lâu đã truyền ra, vì vậy không thể không sớm tiến hành an bài. Như Ý tới, nàng tươi đẹp với xiêm y lộng lẫy, chói lọi, hấp dẫn mọi ánh nhìn.

Mấy khách quý đều tỏ vẻ rất hứng thú với nàng, ân cần nâng chén, dồn dập tìm đề tài nói chuyện, Tiêu vương nét mặt rạng rỡ, đương nhiên phá lệ cười thoải mái. Hân khen ngợi với mọi người: “Nữ nhi bảo bối này của ta, cảm kỳ thi họa không gì không thông, rất thông minh”.

Tề vương đã uống nhiều rượu, mặt đỏ gay, nghe vậy cười lớn: “Chẳng hay công chúa có thể gảy một bản, để chúng ta có phúc lắng nghe”. Các đại thần đều hòa theo, nói lần này đến đây, xem ra phúc không mong.

Vốn là chuyện góp vui, Như Ý lại cất giọng nói: “Tề vương thật có ý tứ, ngài đang xem ta giống như cảm nữ mãi nghệ sao?”.

Câu nói làm Tề vương ghen tức, không nói nữa. Tiêu vương không hài lòng, nhưng nén lại trước mặt mọi người, vẫy tay gọi vũ nữ lên, che giấu nỗi xấu hổ.

Có rượu có mỹ nữ, mấy nam nhân liền nhanh chóng quên chuyện không thoải mái, vài vũ nữ đến múa, tâm tình mọi người lại lên cao. Tiêu vương thừa dịp này, vì đề bồi thường cho việc Như Ý thiếu lễ mạo lúc này không muốn đánh đàn, hạ giọng nói với nàng: “Lúc sau bọn họ nhảy xong, ngươi cũng ra múa một khúc thật tốt, chính là bài ngươi hay diễn cho trăm xem. Xong xuôi, ngươi có thể lui xuống”.

Như Ý cười không nói, cúi đầu cắn cắn môi, giương mắt nhìn lên, đám vũ nữ đã múa xong, rời đi. Nàng khẽ mỉm cười, cao giọng đáp: “Phụ hoàng, người đã thấy rồi, hiến vũ cho các tân khách chính là vũ nữ, con là công chúa, vì đề giữ thể diện hoàng gia, con phải ngồi đây trò chuyện mới đúng”.

Lời nói của nàng mấy khách quý đều nghe thấy rõ ràng, mặc dù không nghe thấy lời Tiêu vương nói trước, nhưng chỉ nghe ý của Như Ý là đã có thể hiểu rõ rồi. Mọi người cúi đầu uống rượu, tạm thời không nghe thấy. Tiêu vương vô cùng mất mặt, nhưng ở yến đường, chỉ có thể nhịn lại dù trong lòng cực kỳ phẫn nộ, giữa đầu nóc cạn một ly rượu.

Công công bên cạnh lại gọi mấy cảm nương ra tấu nhạc, cũng xem như chống đỡ được tình hình.

Sau đó không ai nói gì với Như Ý nữa, mấy nam nhân ngồi trò chuyện, đều là cái gì quốc thái dân an, đối trá tán dương nhau qua lại, Như Ý lạnh lùng nhìn, mỉm cười. Nàng không chú ý trong bữa tiệc cũng có người lạnh lùng nhìn nàng, chính là Hạ vương.

Như Ý ngồi đến nửa sau của bữa tiệc thì trở về, về tới cung liền buồn bực ngồi chờ ra, cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng khi yến tiệc kết thúc, Hoàng thượng tới cùng Như Ý tìm nàng. Như Ý đã thấy phụ hoàng đứng đứng nói giận nhiều lần, đã chuẩn bị xong tâm lý bị mắng, nàng đứng thẳng lưng, hạ quyết tâm cho dù hân hạnh thế nào, tuyệt cũng không gả cho bất kỳ một tên vương nào đó do hân an bài.

Nhưng Hoàng thượng không mắng nàng, Hoàng thượng xông đến, lập tức hung hăng tát nàng một cái, Như Ý bị đánh ngã xuống đất, tai ong ong, tất cả mọi người đều sợ đến ngây người.

Nhưng Hoàng thượng không để ý tới phản ứng của nàng, đánh xong liền hung hăng trừng mắt với nàng, tay run run chỉ về phía nàng quát: “Ngươi...”. Hân dường như tức giận đến không biết nên mắng thế nào, chỉ tay nửa ngày, cuối cùng lại xoay người bỏ đi mang theo con giận.

Như Ý công chúa đêm đó không có cách nào ngủ được, nửa khuôn mặt nàng sưng lên, nhìn chăm chú lên ánh trăng trên trời, bỗng nhiên hiểu được ý: “Tự cho là đúng”.

Không sai, tự cho mình là đúng, chính là nàng.

Công chúa thì có gì hơn người, so ra còn kém kẻ bệnh, còn kém tiểu nô tỳ, không có tự do, không có ái tình. Nàng cho rằng nàng không giống kẻ tầm thường, nàng cho rằng nàng vô cùng tôn quý, nàng cho rằng nàng nhận được mọi sự sủng ái, thực ra đều là tự cho mình là đúng.

Như Ý công chúa không cười nữa, nàng nghĩ trước đây nàng có thể cười chính là một kẻ ngốc, nàng có gì mà lại đắc ý.

Nàng biết nàng phải nhanh chóng xuất giá, lần này cũng không phải do nàng quyết định, nàng không biết phải gả cho ai, nàng không biết cuộc sống sau đó sẽ như thế nào, nhưng bỗng nhiên nàng lại cảm thấy không cần thiết. Gả cho ai thì có gì khác, nàng cũng sẽ không hạnh phúc.

Nhưng Như Ý công chúa vạn lần không ngờ rằng, thì ra trên đời này còn có chuyện thâm thiết hơn việc không hạnh phúc.

Chuyện đó không chỉ cướp đi vui vẻ của nàng, còn làm nàng thêm đau khổ, sợ hãi và tổn thương.

Thật lâu sau lần thiết yến, Hoàng thượng lại lần nữa tìm đến Như Ý, lần này Như Ý rất biết điều ngồi lắng nghe, không tùy hứng, không bướng bỉnh. Hai cha con nàng ngồi đối diện rất lâu, Hoàng thượng thở dài một hơi: “Như Ý, hôn sự của con đã định, tuy rằng không giống như lý tưởng của phụ hoàng, nhưng thế cục lúc này như vậy, phụ hoàng không còn cách nào khác”.

“Vâng”. Như Ý công chúa đáp lời, cũng không ngẩng ngẩng đây là ý gì. Nhưng Thôi công công một bên lại hiểu được, mặt hắn thoáng chốc trắng bệch.

“Như Ý, con ngoan, con không nên trách phụ hoàng, có thể Hạ vương không giống như lời bọn họ nói, biết đâu con sang đó cũng có thể có ngày tốt lành”.

Là Hạ vương? Suy đoán của Thôi công công được chứng thực, trong lòng chấn động. Như Ý rút cuộc cũng ngẩng mặt lên, nhìn Hoàng thượng một lúc, nhẹ giọng hỏi: “Phụ hoàng, người đã nói người của hoàng thất có sứ mệnh của người hoàng thất, người đã nuôi con lớn, vậy đây là lúc con hồi báo đúng không?”.

Hoàng thượng chợt thấy nàng rất giống gương mặt của Như phi, bỗng nhiên mềm lòng: “Như Ý, chi bằng con nghe phụ hoàng nói, đứa cháu kia của hoàng hậu dù đã có thể tử, nhưng con đến đó nhất định phải để nàng ta làm thiếp, con lớn hơn, sẽ không bị thiệt thòi”.

Như Ý kinh ngạc nhìn Hoàng thượng, nhất thời cũng không hiểu rõ được, Hoàng thượng còn nói: “Nếu con có hôn phối, ta sẽ có lý do để nói với Hạ vương không để cho con gả đi xa”.

Như Ý kinh ngạc nhìn hắn, bỗng cười lớn: “Phụ hoàng, vậy ra người đang dùng Hạ vương để dọa con, để gả con cho cháu của hoàng hậu, để lung lạc thế lực phe phái trong tay huynh trưởng của hoàng hậu sao?”. Nàng cười đến không ngừng được: “Phụ hoàng, phụ hoàng của con...”. Nàng cười xong, nước mắt liền lăn xuống.

Hoàng thượng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, Như Ý lệ rơi đầy mặt, cuối cùng nói với hắn: “Phụ hoàng, so hai người với nhau, đương nhiên họa ngoại xâm là hàng đầu. Người bình được loạn ở biên giới, còn sợ nội thần xáo miệng sao? Cho nên, phụ hoàng, rốt cuộc người đối với con chỉ có một chút thương tiếc, phải không?”.

Hoàng thượng có hơi xúc động: “Như Ý, con phải hiểu rõ, con nghe phụ hoàng nói đi”.

Như Ý lau khô nước mắt, sứt sứt nói: “Phụ hoàng, Như Ý thỉnh cầu phụ hoàng một việc”. Hoàng thượng vừa nghe liền nhíu mày: “Không biết ngươi lại suy nghĩ ra ý tưởng gì trong đầu nữa đây?”.

“Phụ hoàng, nếu Như Ý có thể chọn, Như Ý hy vọng có thể quay lại Bách Kiều thành nhìn Nhiếp thành chủ”.

“Rầm!” một tiếng, lửa giận của Hoàng thượng lại bắt đầu nổi lên: “Ngươi biết ngươi đang nói gì không?”.

Như Ý lùi lại, quỳ xuống: “Phụ hoàng, Như Ý biết Như Ý đang nói cái gì. Phụ hoàng, con chọn gả cho Hạ vương, xin phụ hoàng nể mặt mẫu phi đã mất cũng như nghĩ đến cuộc sống tuổi già sau này của nữ nhi mà cho nữ nhi đã mất hy vọng một cơ hội để nói lời từ biệt. Nữ nhi đảm bảo, nữ nhi nhất định nhanh chóng quay về”.

Nàng thẳng lưng quỳ, dùng đôi mắt cực kỳ giống Như phi nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng nhớ đến lời đồn về Hạ vương, nghĩ đến quan hệ cùng thế cục biên quan của hai nước, cân nhắc những ưu đãi sau khi hòa thân với Tiêu quốc, cuối cùng cũng đồng ý.

Vì vậy, Như Ý công chúa lại lần nữa đến Bách Kiều thành, thực ra nàng cũng không hiểu vì sao lại muốn tới, có phải nàng nghĩ rằng trong cuộc đời sau này có thể sẽ không được gặp lại Nhiếp Thừa Nham, hay là nàng vẫn chưa thực sự tin mình đã tuyệt vọng?

Thực ra đã lâu như vậy, bị cự tuyệt quyết liệt, nàng nghĩ nàng không yêu Nhiếp Thừa Nham như trước đây nữa, chỉ là có một chút không cam lòng, nàng vẫn luôn hy vọng có thể nghe một tiếng “Được” từ hắn. Vì vậy nàng vô cùng kỳ vọng, nàng hỏi Nhiếp Thừa Nham, nếu hắn nguyện ý lấy nàng, dù chỉ là phu thê trên danh nghĩa cũng được, hắn có thể cứu nàng khỏi Hạ vương, hắn có đồng ý không?

Nhiếp Thừa Nham trả lời nàng: “Bất luận xuất phát từ lý do gì, ta cũng không lấy người, cho dù là trên danh nghĩa”.

Như Ý đột nhiên buông tay, lệ rơi đầy mặt, trong lòng vô cùng đau khổ, nhưng nàng lại có một cảm giác được giải thoát, vừa mâu thuẫn vừa đau khổ, nàng cũng không biết rốt cuộc là thế nào.

Tóm lại, nàng không còn là Như Ý công chúa ngốc nghếch trước kia.

Lúc Như Ý trở lại trong cung, nghe theo sắp xếp của Tiêu vương, chuẩn bị gả đi xa đến đại mạc Hạ quốc, trở thành công chúa hòa thân.

Ngoại truyện 5: Như Ý công chúa (3)

Tuy Hạ quốc nơi đó, so với Bách Kiều thành thì xa hơn rất nhiều thế nhưng Như Ý không thấy mệt mỏi, nàng thực sự không có chút cảm giác gì, nơi đó ở đâu? Đi như thế nào? Làm sao để sống qua ngày? Nàng không muốn có một chút suy nghĩ nào, dường như việc gì cũng không sao cả.

Càng tới gần Hạ quốc, thời tiết càng lạnh và khô, rốt cuộc Như Ý cũng có cảm giác buồn bực, nàng bắt đầu chán ghét đoạn đường xa xôi này, bắt đầu chán ghét thời tiết khắc nghiệt này, chán ghét khung cảnh xung quanh, chán ghét cây cối, chán ghét mọi thứ bên cạnh.

Nhưng bất luận đi đến nơi xa như thế nào, chỉ cần đi mãi nhất định sẽ tới, chỉ là sau khi đến nơi, có lẽ sớm đã không còn tâm trạng như lúc xuất phát nữa.

Như Ý chính là như vậy.

Nàng vốn cho rằng mình không quan tâm đến bất kì thứ gì, cứ nghĩ đối với cuộc sống của chính mình sau này đã không còn quan tâm từ lâu rồi, cho dù nó bị phá hư ra sao, thì nàng chắc rằng mọi thứ sẽ không sao hết. Thế nhưng sự thật đã chứng minh, hoàn toàn không phải vậy.

Nàng bắt đầu thấy sợ.

Nỗi sợ này không giống với nỗi sợ bất kể thứ gì trong quá khứ, không phải sợ phụ vương trách cứ, không phải sợ cuộc hôn nhân không hạnh phúc, mà là rất thực, rất sâu... Rất sợ!

Như Ý bắt đầu cảm thấy không thoải mái, nàng một lúc thì đau đầu, một lúc lại đau bụng, một lúc lại mệt mỏi choáng váng, tóm lại tất cả những bệnh tật có thể mắc phải nàng đều dùng tới, nàng mong đợi đưa hôn có thể đi chậm lại một chút, chậm lại chút nữa.

Nhưng rốt cuộc, vẫn phải tới Hạ quốc.

Vừa tiến vào lãnh thổ Hạ quốc, tinh thần Như Ý phần chấn hấn lên, trong lòng mặc dù oán giận, mặc dù khổ sở, mặc dù sợ hãi, nhưng vì lòng tự tôn vốn có nàng luôn nhắc nhở bản thân, nàng là công chúa Tiêu quốc, trên người nàng chảy dòng máu hoàng thất Tiêu quốc. Vì vậy, bất luận thế nào, nàng không thể đánh mất thể diện của Tiêu quốc.

Tới nghênh giá là một vị tướng quân mặt sẹo, mặc dù tướng mạo hấn hung dữ nhưng hấn lại là người nho nhã lễ độ, lễ nghĩa chu toàn. Hấn nghênh đón rồi đưa đoàn người Như Ý đến hành cung của Hạ vương trong biên thành, tỏ ý rằng đợi vài ngày sau, Hạ vương sẽ đích thân đến đón công chúa vào cung.

Như Ý đồng ý, lệnh cho tiểu công công Tiểu Mễ Tử đi theo tặng lễ cho tướng quân mặt sẹo, lại nhắc nhở Thôi công công, dặn dò xuống dưới, đáp lễ thật tốt cho quan binh Hạ quốc đến đây nghênh giá. Mấy binh tướng Hạ quốc cũng tỏ ra cao hứng, cùng với quân hộ giá Tiêu quốc cùng nhau vui vẻ chén, náo nhiệt ba ngày.

Vài ngày sau, Hạ vương giá lâm. Như Ý mang theo Thôi công công, Nguyên tướng quân hộ giá cùng nhau vào bái kiến. Hạ vương nhìn thấy Như Ý, luôn miệng vui vẻ nói "tốt", đối với danh sách lễ vật làm của hồi môn do Nguyên tướng quân trình lên cũng thấy rất vừa lòng. Vì vậy khoát tay, nói mấy lời khách sáo, tặng lại ba chiếc xe ngựa bảo vật của Hạ quốc đáp lễ, việc nghênh thân, xem như đã xong.

Sau khi tổ chức hào yến ba ngày ở Hạ quốc, Nguyên tướng quân cùng với quân đội Tiêu quốc, bảo vệ lễ vật của Hạ vương về nước. Như Ý ở trên lầu nhìn đội quân đi xa dần, trong lòng biết rằng, sau này bên cạnh nàng ngoại trừ Thôi công công và mấy hộ vệ tùy thân, không thể dựa vào ai khác.

Như Ý nán lại ở biên thành mấy ngày, sau đó theo Hạ vương đến một khu thành cách đó không xa, nơi đó có một biệt cung hoa lệ, công công bên cạnh Hạ vương giải thích với Như Ý, hôn lễ sẽ cử hành tại nơi này, sau lễ nạp thái, sẽ đưa Như Ý trở về cung.

Hôn lễ làm ở đâu, Như Ý cũng không hề để ý, nàng thậm chí còn có ý nghĩ kì quái, không cần làm thì hơn, có lẽ một ngày nào đó Hạ vương sẽ hủy hôn, vừa ý người khác, muốn đuổi nàng về nước, vậy thì tốt biết bao. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, đây gần như là chuyện không thể.

Như Ý từ biên thành đến biệt cung đã nhiều ngày vẫn không thấy Hạ vương, cũng không có người khác đến quấy rầy, điều này làm nàng thờ phào, nàng tự an ủi mình, nhưng nàng mau chóng phát hiện ra, sự yên lặng như vậy không đồng nghĩa với yên bình mãi mãi.

Thôi công công tìm hiểu một vòng xung quanh, phát hiện biệt cung này chính là nơi Hạ vương tàng kiều, ở đây có rất nhiều nữ quyến, cả phi tử được sủng ái lẫn không được sủng ái, bất kể có xinh đẹp hay không cũng có thân phận phi tử, mọi người đều nom nớp lo sợ, nhắc tới Hạ vương đều ngậm chặt miệng không nói. Thôi công công trong lòng run sợ, trở về tâm cung của Như Ý công chúa, nhắc trái dặn phải hết sức tập trung tinh thần bảo hộ công chúa thật tốt, sau đó báo cáo tình hình nơi này cho Như Ý, căn dặn nàng phải chú ý mọi chuyện.

Như Ý nghe xong giận tím mặt: "Hừ, nếu là như thế, giống như Hạ vương đã bắt kén đối với Tiêu quốc ta, lại dám thu xếp cho ta ở lại chỗ như thế này, ta phải viết thư cho phụ vương...".

"Công chúa...". Thôi công công hô lên một tiếng, Như Ý thấy ánh mắt của hấn, không nói gì nữa, nàng biết nàng nói những lời này chỉ là xúc động nhất thời, thư của nàng e không biết sẽ có bao nhiêu người xem qua, cũng không biết có thực sự được đưa đến tay Tiêu vương hay không, còn nữa, cho dù là được đưa đến thì cũng có ích lợi gì? Nói trắng ra, nàng gả sang đây chính là để làm cho Hạ vương vui vẻ, tránh được tai họa ngầm giao chiến giữa hai nước.

Như Ý yên lặng ngồi đó, vốn tự cho rằng mình kiều ngạo một đời, kỳ thực đến cùng cũng chỉ giống như nữ nhân ở nơi này, chỉ là một món đồ chơi.

Hôm nay, Hạ vương bày yến, gọi mấy phi tử đến cùng uống rượu, còn gọi cả Như Ý. Như Ý tuy rằng chưa cử hành hôn lễ với Hạ vương, nhưng vẫn đi, nàng dè dặt ngồi đó, không nói một lời, rượu đến chỗ nàng, nàng cũng phối hợp uống. Nhưng sau đó Hạ vương cảm thấy vẫn chưa tận hứng, gọi tướng quân mặt sẹo và mấy vị ái tướng ngang hàng đến cùng uống, còn gọi các phi tử lên nhảy múa mời rượu góp vui. Mấy nam nhân uống nhiều, bắt đầu nói những lời hạ lưu, thô tục.

Như Ý như đang ngồi trên than nóng, nhìn mấy vị phi tử miễn cưỡng tươi cười, vừa ca múa vừa bồi rượu, nàng thấy mấy vị tướng quân cũng giống như Hạ vương, đặt tay trên người các phi tử sờ soạng, nàng thấy Hạ vương đối với tất cả mọi chuyện chỉ cười cợt.

Nữ nhân, có thể bị khinh rẻ đến vậy sao?

Như Ý ra sức nhéo chân mình, nhắc mình phải nhẫn nại, phải nhẫn nại, nhẫn được thì ổn thôi.

Nhưng Hạ vương hết lần này đến lần khác không buông tha nàng, hấn lại bảo Như Ý cũng đi bồi rượu các tướng quân khác vài chén. Như Ý cúi đầu nhìn mặt bàn, vờ như không nghe thấy. Tay của nàng càng ra sức nhéo chân, đau thấu xương, nhưng nàng giống như không cảm thấy gì, tiếp tục nhéo.

Hạ vương trách mắng vài câu, Như Ý vẫn bất động như cũ, đầu nàng quay cuồng, nàng sợ, nếu không làm theo, sợ là phải gánh chịu cơn tức giận của Hạ vương. Nhưng nàng lại tưởng tượng ra hình ảnh mình giống như các phi tử đó, nàng thấy không thể chịu nổi, nàng không thể làm được như bọn họ.

Nàng không cười nổi, cũng không thể động đậy, nàng nghe thấy Hạ vương đập bàn gầm lên giận dữ, nàng cũng muốn hét lên, cũng muốn nổi giận, nàng muốn đứng dậy hất bàn, sau đó chỉ vào mặt Hạ vương mắng: “Cút đi!”.

Nhưng nàng chưa kịp suy nghĩ thêm một lúc, một bóng người liền tiến lại gần, chỉ cảm thấy sau đầu căng lên, da đầu cảm thấy đau đớn, bị người ta tóm lấy tóc, sau đó vang lên một tiếng “chát”, bị tát một cái thật mạnh. Mặt Như Ý nóng rát, lỗ tai ong ong. Lực của cái tát này làm nàng ngã sang một bên, đầu va phải góc bàn.

Như Ý thấy trong đầu từng cơn choáng váng, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại, trong lỗ tai ong ong tựa như đang nghe thấy tiếng Hạ vương vẫn đang mắng chửi, có người đỡ nàng dậy, nhưng lại bị đánh cho ngã xuống đất, Như Ý ngã theo người bên cạnh, lại lăn trên đất.

Nàng không thể động đậy, vừa đau đớn vừa choáng váng, nàng nghe thấy Hạ vương vẫn đang mắng: “Tiện nhân, đến chỗ của ta còn ra vẻ cái gì, thực sự cho rằng người đến đây còn có thể ra vẻ oai phong của công chúa sao?”. Như Ý chớp chớp mắt, dường như tỉnh táo lại một chút, nàng muốn đứng lên, Hạ vương lại càng tức giận mà mắng, lại đá nàng hai cái, Như Ý trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Như Ý tỉnh lại là do bị tiếng động ầm ầm đánh thức, nàng ngồi dậy, phát hiện thân thể rất khó chịu, đầu và mặt vẫn còn đau, nàng nhớ lại mọi chuyện. Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Thôi công công và Hạ vương, Như Ý cảm thấy hoảng hốt.

“Vương thượng, công chúa hôm qua bị thương rất nặng, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, quả thực không tiện tiếp giá”.

“Cút!”. Hạ vương mắng một tiếng, xen lẫn tiếng bạt tai, Như Ý trong lòng nhói lên, nhanh chóng xuống giường. Lúc này cánh cửa “rầm” một cái, thoáng cái bị đá văng. Hạ vương cùng mùi rượu nồng nặc xông vào, phía sau là đám người Thôi công công, Tiểu Mễ Tử nét mặt căng thẳng theo vào.

“Cái gì mà chưa tỉnh? Không phải vẫn rất khỏe sao?”. Hạ vương đi tới, tóm lấy tay Như Ý, mùi rượu xộc lên khiến Như Ý đến thiếu chút là không thở được.

Thôi công công vội vàng bước lên phía trước, vẻ mặt tươi cười: “Công chúa, người đã tỉnh, đầu có còn choáng váng không? Vương đến thăm người”. Dường như Như Ý chỉ là mắc bệnh vặt đau đầu, còn vị vương trước mặt đến thăm nàng không phải là nam nhân tàn bạo đánh ngã nàng xuống đất. Như Ý nhìn Thôi công công, nhìn ánh mắt và vẻ mặt ngăm ra hiệu của hắn, trên cổ tay bởi vì bị Hạ vương nắm chặt mà trở nên đau đớn, Như Ý quay sang, mặt không đổi sắc hỏi: “Hạ vương tới đây có việc gì sao?”.

Nàng thậm chí xin lỗi với Thôi công công, nàng thực sự, thực sự không cười nổi.

Hạ vương nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt dữ tợn, Như Ý không biết mình nghĩ gì, dù sao đầu óc nàng cũng trống trơn, nàng nhìn lại hắn, ánh mắt không sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hạ vương nhìn nàng, chậm rãi nở nụ cười, hấn cười, sờ mặt nàng: “Ái phi thân thể có tốt không?”.

Thôi công công bên cạnh vội vàng nói tiếp: “Công chúa nhất định là vừa mới tỉnh lại, còn chưa dùng bữa, cơ thể rất yếu ớt...”. Hắn nói như không nói, Hạ vương đập hấn một cái: “Ồ đây có chỗ cho người lên tiếng sao?”.

Như Ý dễ dàng bắt lấy cổ tay Hạ vương: “Vương thượng tội gì phải giận chó đánh mèo với công công, Như Ý vẫn rất khỏe mạnh, không thể nào tốt hơn nữa!”. Nàng nghiêng răng, cơn giận hiện rõ trên mặt, nàng tuy là đến để hòa thân, nhưng chưa từng làm qua lễ hay nghi thức gì, ai là “ái phi” của hắn?

Thôi công công mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tay chân lúng túng đứng bên cạnh, Hạ vương lại cười lớn, hấn kéo Như Ý đến gần, miệng đầy mùi rượu khiến người khác buồn nôn lại gần, nói: “Thực ra cho dù có khỏe hay không, thì cũng phải bồi bổ vương, bản vương thấy cô đơn”. Hắn vừa dứt lời liền kéo Như Ý qua hôn.

Thôi công công đứng bên cạnh nhìn thấy, mặt tái xanh, biết Hạ vương nếu ý muốn không được thỏa mãn, chắc sẽ không bỏ đi? Hắn vội vàng muốn lên khuyên can đã nghe thấy Hạ vương “A” một tiếng, đẩy Như Ý ra, che miệng lùi lại vài bước.

Trên môi Như Ý dính máu, ra sức nhỏ trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Vương thượng say rồi, nên hồi cung nghỉ ngơi thôi”.

Hạ vương trừng mắt nhìn nàng, như muốn ăn thịt người, sau đó hấn buông tay ra, cười ha ha: “Thật hung dữ, thực sự hung dữ, nhưng bản vương lại thích bộ dạng hung dữ này của người”. Hắn ngừng cười, nhào tới kéo Như Ý đè xuống giường. Như Ý hét to một tiếng, ra sức kháng cự, nàng dùng tay cào, dùng miệng cắn, dùng chân đá, giống một con thú nhỏ đang liều mạng. Hạ vương bị nàng tập kích vài lần, trở tay tát một cái, miệng lại mắng: “Tiện nhân,

rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt”.

Như Ý bị cái tát này làm nghiêng mặt sang một bên, Thôi công công ở bên cạnh quỳ “rầm” xuống, hô to: “Đại vương bớt giận, đại vương bớt giận”.

Nhưng Như Ý lại mở to cặp mắt xinh đẹp kia, hung dữ trừng mắt với Hạ vương, nói rõ ràng từng chữ: “Xin thứ lỗi, Tiêu Ý Như ta thà chết cũng không muốn là một món hàng”.

Hạ quốc ở nơi nào, Như Ý cũng không rõ lắm, nơi xa nhất nàng từng rời cung tới là Bách Kiêu thành. Nhưng mà đoạn đường này cũng đã làm cho nàng thấy thật cực khổ, nhưng khi đó trong đầu nàng hoàn toàn chỉ nhớ tới Nhiếp Thừa Nham, trên đường một mực trông ngóng, ngược lại lại không cảm thấy không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ngoại truyện 6: Như Ý công chúa (4)

“Thà chết không phục?”, Hạ vương cười hung ác, một cái bạt tai rơi trên mặt nàng. Như Ý bị đánh hai tai ù ù, giọng nói của Hạ vương như từ một chân trời xa xôi: “Ta và ngươi thế mà lại là một cặp trời sinh, ta thích nhất nhìn bộ dạng người ta thà chết không phục mà lại cứ nằng nặc cầu xin được sống”.

Như Ý nghiêng rặng, giờ tay định đáp lễ lại Hạ vương, nhưng vừa vung lên cổ tay đã bị tóm chặt, nàng đau đớn tới mức hai dòng nước mắt rơi xuống.

Hạ vương bẻ gãy tay nàng, kéo tóc nàng đập xuống đất. Thôi công công ở bên cạnh thấy vậy không thêm để ý phạm tội chết hay còn đường sống hay không, nhặt chiếc ghế đánh về phía Hạ vương để cứu Như Ý công chúa.

Nhưng Hạ vương là ai chứ? Hấn chinh chiến nam bắc, dựa vào võ lực mà kiếm được hoàng quyền, nào đâu sợ một người sức bằng nửa thùng nước như Thôi công công. Hấn dùng một quyền đánh nát chiếc ghế thuận thế đánh một chưởng trên ngực Thôi công công. Thôi công công bị đánh bay ra ngoài, miệng phun một búng máu, đập vào cái cột rồi ngã xuống đất.

Hạ vương không thêm nhìn ông, một cái tát lại rơi trên mặt Như Ý, hấn nhìn khuôn mặt toàn là máu cộng với bộ dạng đau đớn khôn cùng của Như Ý, đắc ý cười: “Thà chết không phục? Ngươi tưởng tượng hay lắm, ngươi tưởng mình vẫn còn ở Tiêu quốc? Ngươi tưởng rằng người còn là Như Ý công chúa mà người người cung chiêu?”.

Trước mắt Như Ý mơ hồ, hai tai như không nghe thấy nữa, giọng nói của Hạ vương như từ chân trời xa xăm truyền đến. Nàng chẳng nhìn thấy gì hết nhưng lại nhìn thấy rất rõ đôi mắt của Hạ vương, trong đó có sự ác độc, thô bạo nhưng cũng hưng phấn dị thường. Đó là đôi mắt làm người ta sợ hãi nhất mà đôi này nàng được nhìn thấy.

Sau đó có chuyện gì xảy ra Như Ý cũng không biết, nàng thậm chí còn không biết tại sao mình lại sợ hãi đến mức ngất đi, chắc hẳn là do Hạ vương hành hạ hung ác quá nên mới ngất đi. Tới lúc có ý thức trở lại chỉ còn nhớ toàn thân mình là đau đớn và nỗi sợ hãi vô cùng vô tận.

Thôi công công và mấy người đó bị thương khắp người, vậy mà ban đêm vẫn canh chừng nàng, sợ rằng phía Hạ vương lại làm khó dễ. Nhưng Hạ vương không hề dùng vũ lực với Như Ý nữa, hấn chỉ thường qua để hỏi thăm nàng. Sau đó thành một câu chuyện cười vô cùng châm chọc và trào phúng. Như Ý nghe được hấn ta nói với thị vệ và ngự y: “Chỉ cần không chết là được, bốn vương còn chờ cùng nàng qua đêm động phòng hoa chúc nữa”.

Lòng Như Ý lạnh như băng, nàng nằm trên giường nghĩ nếu như mình thật sự chết đi rồi thì đoạn đời ngắn ngủi này đã trải nghiệm được những gì? Nàng nhớ tới mẫu phi, phụ vương, nhớ tới những phi tần và người hầu nàng đã từng đánh mắng, nhớ tới Nhiếp Thừa Nham, nhớ tới những công chúa khác tìm phò mã sống ở trong thành.

Nàng nghĩ tới bản thân, nghĩ tới từng việc mình đã làm cùng với mỗi một chuyện đen đui nàng đã gặp.

Nàng hỏi mình: “Vì sao nàng lại như bây giờ?”

Nàng lại hỏi mình: “Nàng có còn cần phải sống nữa không?”

Ngày đại hôn của Như Ý công chúa và Hạ vương ngày càng gần, nhưng những vết thương của nàng hồi phục rất chậm, ăn không ngon ngủ không yên, cơ thể ngày càng suy nhược, cứ như vậy ngay cả nằm dậy cũng không nổi. Hạ vương thường uống say qua đó làm loạn nhìn thấy bộ dạng đó của nàng cũng không hề gấp gáp mà coi như không có gì, nói về chuyện đại hôn với nàng, nói rằng hấn rất mong đợi được mở mang một chút thứ “Thà chết bất phục” mà nàng nói. Hấn cười ha ha hết sức giễu cợt. Như Ý hiểu rõ hấn điều hấn muốn không phải là một phi tần mà là một món đồ chơi.

Sống tiếp hay không? Câu hỏi này như một tảng đá nặng nề ép buộc Như Ý. Mãi cho đến một hôm nàng nghe Tiểu Mễ Từ và Hi Nhi khóc ở ngoài, Như Ý gắng gượng ngồi dậy len lén đi đến bên cửa nghe ngóng.

“Thụy Nhi chết thảm quá, tên Hạ vương đó đúng là không phải người”. Đây là giọng Hi Nhi.

Tiểu Mễ Từ vừa khóc vừa gấp gáp: “Hi, Hi Nhi, người không được nói xấu Hạ vương, nếu ông ta nghe thấy giết người thì làm thế nào? Giờ công chúa không bảo vệ được chúng ta nữa”.

“Giết thì giết, dù sao ta cũng không muốn sống nữa”. Hi Nhi khóc vô cùng thê lương: “Những ngày ở đây sống còn không bằng chết, công chúa cũng bị hành hạ đến mức ấy, những người hầu như chúng ta thì làm gì có đường sống, sớm muộn cũng phải chết”.

“Người đừng nói như vậy, còn ở núi Thanh Sơn thì không sợ thiếu củi đốt. Người đừng tưởng chết mà được thoải mái, nếu như giống Thụy Nhi, làm người như thế... Người, người lẽ nào không sợ?”.

Hi Nhi lập tức im lặng. Như Ý nghe đến đó thì không nghe nổi nữa, nàng lẻ người về phía chiếc giường. Nhưng chỉ một đoạn đường ngắn như vậy mà nàng cảm thấy như thiên sơn vạn thủy, trước mắt tối đen không thấy bất kì hi vọng nào.

“Bịch” một cái, Như Ý ngã ở trên giường.

Thôi công công và bọn Hi Nhi trung thành túc trực bên giường Như Ý, không dám cho nàng biết Hạ vương đã sai người gửi hi phục sang. Thôi công công đập đầu cầu xin nói rằng thương tích của công chúa còn chưa khỏi, còn không xuống giường được nữa là đến hôn lễ? Nhưng đáng tiếc chẳng ai thèm để ý đến ông, chỉ nói một câu: “Đây là căn dặn của vương”. Thế là những lý do của Thôi công công đều bị gạt hết đi.

Như Ý tỉnh, không nói không rằng đã ba ngày bỗng gọi Thôi công công đến bên giường. Nàng nói: “Công công, ông nhìn ta từ nhỏ mà trưởng thành, ông hãy nói thật cho ta biết ta là một cô công chúa hư hỏng đúng không?”.

“Công chúa”. Thôi công công quỳ xuống, ngữ khí này của Như Ý làm ông lo lắng.

“Công công”. Như Ý yếu ớt nói: “Lúc mẫu thân sinh ra ta, người lớn và đứa nhỏ chỉ có thể chọn một, sao bà ấy lại chọn sinh ta ra cơ chứ?”.

Thôi công công vẫn quỳ không nói gì.

Như Ý tự nói: “Trong lòng bà ấy biết rõ không sinh được con nối dõi cho phụ vương cuộc sống sau này sẽ không dễ dàng, bà không muốn sống khó khăn như thế nên mới cho ta ra ngoài đối mặt với cuộc sống mà bà không muốn đối mặt, phải không?”.

Thôi công công không đáp, ông biết bao nhiêu năm nay Như Ý sống ở trong cung đã được mắt thấy tai nghe, trải quá nhiều việc thế nên những việc trong cung nàng đều thấu rõ, có điều dù có thấu rõ đến chừng nào thì cũng không hòa nhập được. Nàng chỉ như một đứa trẻ kiêu căng tự đại sống trong thế giới của riêng mình.

Như Ý trầm mặc hồi lâu bỗng nói với Thôi công công: “Công công, ta biết các người theo ta chịu đựng nhiều đắng cay. Nhưng mà ta muốn được tùy hứng thêm một lần cuối cùng”. Thôi công công ngẩng đầu nhìn nàng, nghe nàng nói tiếp: “Công công, ta khó thoát khỏi cái chết, nhưng ta không muốn chết ở chỗ này”.

Thôi công công giật nảy người: “Công chúa...”.

Như Ý nói rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên định: “Công công, nơi đây quá bẩn thỉu, Như Ý không muốn chết ở đây. Kể cả vùi xác nơi biển cát hay phơi thây ngoài gió bão cũng còn hơn kết thúc ở một nơi như thế này”.

Thôi công công há hốc mồm sững sờ. Như Ý nằm trên giường quay đầu lại nhìn vào mắt Thôi công công: “Công công, cầu xin ông đấy, chúng ta bỏ trốn đi”.

Vì câu nói này của Như Ý công chúa, Thôi công công đánh cược cái mạng già này.

Dưới dự chèn ép của Hạ vương thì rất khó tin nếu đem theo hết tất cả người hầu kẻ hạ, Thôi công công chỉ dẫn Hi Nhi và Tiểu Mễ Từ, và còn một thị vệ họ Mã chạy trốn. Bọn họ âm thầm chuẩn bị, lặng lẽ giấu diếm, kiểm tra mọi thứ vô cùng cẩn thận. Cuối cùng trong ngày hôn lễ của Hạ vương và Như Ý bọn họ đã có cơ hội trốn đi.

Hôm đó các ma ma, bà tử, cung nữ, công công tạo thành một đám lớn vây quanh tấm cung của Như Ý. Bọn họ muốn hầu hạ Như Ý chải tóc, thay y phục, trang điểm chuẩn bị hành lễ. Vì quá đông người nên những binh tướng của Hạ vương vốn canh giữ ngoài tấm cung hầu hết đều rút đi. Sự canh phòng ở chỗ Như Ý thả lỏng đi rất nhiều.

Khi Như Ý trang điểm xong nàng liền ngã đi. Vì thế Thôi công công bắt mọi người ra ngoài để công chúa nghỉ ngơi một lúc trước khi xuất phát, nếu không lúc hành lễ công chúa bất tỉnh lại làm Hạ vương mất hứng, mọi người đều gặp bất trắc. Mọi người nghe thấy vậy rồi rít đi ra ngoài.

Không ngờ rằng lúc Như Ý đang nghỉ ngơi thì một cung nữ vấp ngã làm đổ lư hương trong tấm cung, mảnh lụa trong cung chẳng mấy chốc bị đốt cháy. Hôm nay vốn là ngày vui mừng, gấm vóc lụa là có rất nhiều, chỉ cần nhóm một tí trong nháy mắt gần như cả phòng đã cháy hừng hực. Mấy ma ma, công công cả kinh thất sắc, lớn tiếng gọi người tới cứu hỏa.

Thôi công công dẫn theo công chúa mặc hi phục che mặt chạy ra ngoài.

“Mau dập lửa!”. Thôi công công hét to, nói với một nữ hầu bên cạnh: “Công chúa hít phải khói, không được khỏe, mau tìm một nơi an tĩnh cho công

chúa nghỉ ngơi”.

Ma ma đó nghe xong sợ hãi, vội vàng dẫn bọn họ tới một căn phòng khác để nghỉ, rồi lại gọi thêm mấy người tới hầu hạ. Thôi công công hầu công chúa nằm xuống giường, buông rèm, nhẹ giọng nói với ma ma: “Để công chúa nghỉ ngơi yên tĩnh một lát để nhớ làm lễ việc hành lễ, bây giờ tới giờ lành còn một chút thời gian, mọi người đừng làm lớn chuyện kéo chọc giận nhà vua thì không hay đâu”.

Các ma ma gật đầu lia lịa đi theo Thôi công công ra ngoài. Thôi công công lại nói: “Ta đi xem xét tình hình hỏa hoạn, công chúa xin nhờ các vị ma ma chăm sóc”. Ông nói xong lại chạy đến chỗ hỏa hoạn.

Ai cũng không biết được rằng Thôi công công đốt tẩm cung xong chạy đến rừng trúc tụ họp cùng với Như Ý, Hi Nhi và mọi người, mấy người thay y phục của tiểu công công. Ai nấy đều rất thận trọng, nhân lúc mọi người bận rộn cứu hỏa mà chạy đến bên tường cung điện. Ở đó có một lỗ chó mà Thôi công công đã đào trước đó.

Như Ý sau một hồi lúi lúi kéo kéo cuối cùng cũng chui ra được cái lỗ. Thời khắc đó nàng bỗng nhiên cảm thấy thì ra thế giới này lại to lớn như vậy.

Đường chạy trốn của Như Ý thật không dễ dàng gì, thương thế của nàng nặng, lại mang bệnh, đường đi nhọc nhằn, thiếu ăn thiếu uống, thường xuyên ngất đi. Nàng thấy đại nạn của mình đã tới rồi. Nàng gọi Thôi công công đến trước mặt, chia đồ trang sức và của cải ra từng phần: “Ta làm chủ tử của các người lâu như vậy, kết quả lại là không cho các người được gì cả. Mọi người chớ trách ta, những thứ này cũng không biết có đủ cho mọi người tìm được một chốn yên ổn mà sống không...”.

“Công chúa, người thế này là có ý gì?”. Thôi công công hoảng hốt.

Như Ý cười cười: “Thôi công công, các người đừng để ý đến ta, hãy mang những thứ này đi đi”.

“Công chúa!”. Mọi người đồng thanh gọi. Nơi đây là một hoang mạc, để công chúa ở đây thì chẳng phải nàng chỉ còn đường chết hay sao?

“Cứ cho là ta có thể rời khỏi hoang mạc này thì cũng chết mà thôi. Cơ thể ta thế nào ta tự biết, có thể kéo dài được đến mấy ngày? Mọi người đưa ta theo cũng như mang theo gánh nặng, sợ là khó trốn thoát khỏi sự truy bắt của Hạ vương. Ta từng nói rằng chỉ cần không chết ở nơi dơ dáy, chết ở trong tay tên cầm thú ấy thì nơi nào cũng được. Hôm nay sa mạc này khó qua thì ta cứ từ biệt ở đây vậy, chôn vùi ở nơi trời xanh cát trắng này cũng có thể coi là chết một cách sạch sẽ. Các người cũng đừng trở về cung nữa, tận dụng cơ hội này tìm một nơi tốt mà buôn bán nhỏ, sống tốt nửa đời còn lại”.

“Công chúa...”. Hi Nhi, Tiểu Mễ Từ nghe Như Ý nói một nửa đã khóc không thành tiếng. Thôi công công nước mắt người già rơi lã chã, liên tục dập đầu: “Lão nô đã từng thề, cái mạng này là của công chúa, xin công chúa đừng vứt bỏ. Chúng ta đã có thể chạy trốn đến hôm nay có nghĩa là ông trời đã cho chúng ta con đường sống, không thể để công chúa đi như vậy. Chúng ta nhất định sẽ có cách thoát khỏi Hạ vương, cho công chúa có thể lại nhìn thấy ánh mặt trời”.

Như Ý nghe lời an ủi rồi mỉm cười yếu ớt. Bóng tối cứ bủa vây nàng, nàng như nhìn thấy mẫu phi chưa từng gặp mặt, nàng nghĩ mọi chuyện chính mình thế là xong, nàng cho rằng thế là mình đã được giải thoát.

Nhưng hóa ra không phải vậy!

Lúc Như Ý có ý thức trở lại phát hiện ra bản thân đang nằm trong một căn phòng. Hi Nhi nói một tiếng với nàng rằng họ đã đến thành Cổ Sa, tới địa phận của nước Tiêu.

Như Ý chỉ cảm thấy hít thở nặng nề, cơ thể như lửa đốt. Nàng không quan tâm mình đang ở đâu mà chỉ muốn thoát khỏi sự đau đớn này. Đầu óc mê man, không biết có chuyện gì xảy ra, lúc mở mắt ra, nàng tưởng mình bị hoa mắt khi trông thấy Hàn Tiếu, y bọc mả Nhiếp Thừa Nham hết mực cung chiêu.

Như Ý cảm thấy cái tên “Nhiếp Thừa Nham” này đã cách nàng rất xa, người đó cũng cách nàng rất xa rồi. Hôm nay nghĩ về hắn nhưng lại không có cảm giác gì nữa. Nhưng nàng vẫn rất để ý Hàn Tiếu, đây chính là cô gái khiến Nhiếp Thừa Nham cực tuyệt nàng, nàng rất để ý đến bộ dáng chặt vật hiện giờ của mình lại bày trước mặt Hàn Tiếu.

“Công chúa, Thôi công công nói Hàn cô nương là thần y, ông ấy mời đến cứu người”.

Cứu nàng? Như Ý cười khổ, nàng đã đến nông nổi này rồi làm sao cứu được? Nàng không tin Hạ vương sẽ tha cho nàng, cũng không biết phụ vương sẽ đối xử với nàng thế nào. Thương thế của nàng cho dù có chữa khỏi thì cuối cùng cũng vẫn chỉ có một con đường chết.

Nhưng Hàn Tiếu vẫn cứu nàng. Y thuật của Hàn Tiếu rất tốt, không biết dùng cách gì mà nàng đã hạ sốt. Như Ý cảm thấy lửa trên người đã được dập tắt, nàng mê man man, toàn thân uể oải đến nỗi không nhắc nổi một ngón tay.

Lúc này bên ngoài đột nhiên có tiếng động lớn, thì ra đúng là binh mã của Hạ vương đã đuổi giết tới đây. Hàn Tiếu, Hi Nhi, Tiểu Mễ Từ ở trong phòng gấp gáp, cơ thể Như Ý bây giờ không được gặp gió, lại cực kì suy yếu, không có cách nào chuyển đi. Cuối cùng Hàn Tiếu nghĩ ra một cách, bảo Hi Nhi dùng chăn bọc Như Ý lại, cột trên lưng rồi bọn họ sẽ đi thu hút sự chú ý của đám binh mã Hạ vương, còn Hi Nhi nhân cơ hội cổng Như Ý chạy.

Bọn họ hẹn nhau tụ họp ở trong sân nhà khách của Nhiếp Thừa Nham.

Hi Nhi đồng ý, cổng Như Ý trên lưng thừa cơ lúc mọi người náo loạn bên ngoài phòng, chạy theo hướng tiểu viện.

Thành Cổ Sa lúc này đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, Như Ý hòa thân không hề đem lại sự an bình cho Tiêu quốc, Hạ vương rục rịch động thủ, Tiêu quốc trần địa sẵn sàng đón địch. Như Ý không hề biết những điều này, nhưng nàng biết binh mã đã đuổi tới sau lưng rồi, nàng biết một cô nương như Hi Nhi dù chân có khỏe hơn nữa cũng không thể bì được với những binh tướng đã được huấn luyện của Hạ vương.

Quả nhiên, Hi Nhi cũng nàng đến chợ đã không còn sức chạy tiếp, Hạ binh trong trang phục của Tiêu quốc đằng sau đuổi tới, dám cả gan động thủ ở trong chợ. Hi Nhi nhanh nhạy chui vào đồng người, nhưng chân mềm oặt ngã nhào xuống đất, nàng sợ đề lên người Như Ý nên đành gắng gượng cầm mặt xuống đất.

Như Ý nước mắt như mưa, Hi Nhi run run cời dây buộc cho Như Ý để có thể đứng dậy được. Nàng an ủi: “Công chúa đừng sợ, đừng sợ, đây là đị giới của Tiêu quốc, là địa giới Tiêu quốc của ta, bọn chúng không thể bắt chúng ta được”.

“Người đi mau!”. Như Ý khi ấy không biết lấy được dũng khí ở đâu ra, lại có thể hét lớn: “Đừng để ta làm liên lụy đến người, mau chạy đi, người bọn chúng muốn bắt là ta, chúng ta chỉ có một người có thể sống”.

Khi Như Ý đang hét, mấy tên Hạ binh cải trang đã đuổi tới, bọn chúng cũng biết nơi này không ở lại lâu được, muốn thật nhanh chóng tóm gọn Như Ý công chúa.

Hi Nhi bất chấp sống chết hét lớn, mạnh mẽ lao tới đó cắn một miếng lớn vào tay một tên Hạ binh trong số đó. Tên Hạ binh đó giật dữ, cho Hi Nhi một cái bạt tai, hung ác đánh nàng sang một bên.

Như Ý nằm trên mặt đất nhìn Hi Nhi bị đánh, ngoài khóc lóc và đau đớn thì nàng không còn có thể làm gì khác.

Một tên Hạ binh dữ dằn lôi Như Ý từ dưới đất lên, Như Ý nước mắt đầy mặt, nhưng hai mắt lại mở to trừng mắt hung dữ nhìn hấn, nàng quyết không thể tỏ ra yếu ớt trước mặt lũ cầu binh này, một chút cũng không thể.

Chính trong lúc này, một thanh đại đao quét qua, hướng về phía sau lưng tên Hạ binh, hấn giật mình vội bỏ Như Ý xuống, nhanh chóng trốn đi.

Một giọng nói vừa trẻ trung vừa vô cùng uy nghiêm vang lên: “Kẻ nào dám cả gan làm loạn, lại dám bắt bớ con gái ở đây”.

Như Ý ngã trên mặt đất, giương mắt nhìn về phía ấy, đó là một người trẻ tuổi mặc y phục tướng quân, cười một con hắc mã cao lớn, oai phong凛冽.

Mục Viễn không hề biết rằng trong thời khắc ấy hấn ở trong lòng của Như Ý giống như thiên thần vậy.

Ngoại truyện 7: Như Ý công chúa (5)

Như Ý công chúa được cứu, giữ được tính mạng, nhưng nàng cũng không biết trong lòng mình cảm thấy thế nào.

Đại phu xem bệnh cho nàng vừa mới rời khỏi, Hy Nhi bị Mục tiểu tướng quân gọi đi hỏi chuyện, chỉ còn lại một mình nàng đơn độc nằm trên giường. Nàng nhìn đỉnh trướng, cảm thấy yếu ớt mệt mỏi, nhưng nàng không ngủ được, nàng rất sợ. Nàng bây giờ rơi vào tay quân đội Tiêu quốc, so với rơi vào tay Hạ binh thì đều thảm như nhau, chỉ khác là tốc độ nhanh chậm khi vận nạn đến. Nàng là công chúa hòa thân, được đưa đi để giữ gìn hòa khí hai nước, nàng chạy trốn, Hạ quốc có khi sẽ tìm cơ gây phiền phức cho Tiêu quốc, mà phụ hoàng của nàng đương nhiên sẽ đưa nàng trở lại, để nàng lại phát huy tác dụng lúc đầu.

Như Ý rùng mình, nếu như nàng chết nơi cát bụi hoang dã thì tốt biết bao nhiêu, thế nhưng nàng không chết, bây giờ cũng không thể lại có dũng khí để tìm cái chết như lúc trước.

Nàng càng nghĩ càng lạnh, nàng sợ, nàng không dám ngủ, e sợ mở mắt ra lại sẽ nhìn thấy khuôn mặt vạm vỡ ghê tởm của Hạ vương. Nàng kiên cường chống đỡ tinh thần, cũng không biết đã cố gắng bao lâu, Hy Nhi và Thôi công công tiến vào.

Như Ý trừng mắt nhìn bọn chúng mắng: “Các người đi chết ở nơi nào rồi, trong mắt còn có công chúa ta đây không? Bỏ ta ở đây như vậy, nếu như muốn bớt phiền phức, sao lúc trước không tìm cách bỏ ta lại ở đại mạc đi?”. Thân thể nàng suy yếu, giọng nói không lớn nhưng âm thanh khàn khàn lộ ra buồn phiền, cùng với khuôn mặt vừa xanh xao vừa gầy của nàng, quả thực có chút dọa người.

Hy Nhi và Thôi công công lập tức quỳ xuống đất, luôn miệng nhận sai bồi tội, lại khuyên Như Ý chớ tức giận, chú ý thân thể.

Mục Viễn tiến vào phòng thì thấy cảnh Như Ý công chúa lỗ mãng vô lý, tùy ý làm bậy như lưu truyền, nàng đang ra oai với hai nô tài trung thành của mình. Hấn nhíu mày, lòng thầm thêm vài phần chán ghét với công chúa.

“Công chúa”. Mục Viễn hành lễ, ngữ khí cứng cỏi. Như Ý tâm tình đang rất tệ, nhắm mắt không thèm nhìn hấn.

Thôi công công vội vàng nhồm người dậy sẵn sóc: “Tướng quân, mời tướng quân ngồi. Công chúa chúng ta bị thương nặng, không tiện đáp lễ, tướng quân đừng trách, đừng trách”.

Bây giờ trong lòng Thôi công công rất rõ, người làm chủ ở đây chính là Mục Viễn, thu xếp cho công chúa như thế nào, có thể tránh được Hạ binh đuổi bắt hay không, có thể an toàn hồi cung hay không, toàn bộ đều dựa vào vị tướng quân trẻ tuổi này, bất luận thế nào, người này không thể đắc tội.

Mục Viễn nhìn thoáng qua Hy Nhi vẫn đang quỳ dưới đất, lại nhìn qua Như Ý ở trên giường nhỏ, trả lời: “Phải không? Ta thấy tinh thần công chúa vừa này vẫn tốt lắm”. Mục Viễn là người chính trực, bản thân không quen nhìn cảnh ý thế ức hiếp người khác.

Thôi công công nháy mắt ra dấu với Hỷ Nhi, sau đó cười khổ nhận tội với Mục Viễn. Mục Viễn cũng không muốn làm khó hắn, liền trực tiếp nói chuyện chính: “Ta tới đây là muốn báo tin cho công chúa, công chúa hòa thân tự mình chạy trốn, chuyện này trọng đại, chuyện này tuyệt không giấu diếm, ta sẽ trình tâu đúng sự thật”.

Như Ý nắm chặt tay, trong lòng biết nhất định là đại phu đã nói toàn bộ tình hình của nàng với Mục Viễn, nàng nhắm chặt hai mắt, người cảm thấy vừa đau thương vừa nhục nhã, mỗi chỗ đều đang nhắc với nàng tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

May mà Mục Viễn nói xong liền ra ngoài, không thấy Như Ý không kìm được mà rơi lệ, điều này làm trong lòng Như Ý khá lên một chút.

Những ngày kế tiếp, Như Ý trừ những lúc ra ngoài ăn cơm uống thuốc, đều đứng ở trong phòng ngăn người. Nàng không biết mình còn có thể làm gì, nàng nghĩ nàng giống như một phạm nhân đang chờ bị hành hình. Trong lòng Như Ý hiểu rõ, nàng là công chúa hòa thân, bất luận gặp phải chuyện gì, hành động phóng hỏa đốt nhà tự mình chạy trốn cũng là tội lớn. Bây giờ Hạ quốc mượn cớ này xuất binh, nàng tám chín phần sẽ bị đưa về lại Hạ quốc, mỗi lần nàng nghĩ tới về mặt hung dữ của Hạ vương khi nói: “Ta thích nhất là làm cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong”, toàn thân nàng lại lạnh toát, run lấy bầy.

Hỷ Nhi mỗi ngày đều ra ngoài, tìm hiểu tin tức cho Như Ý. Một hôm, nàng trở về báo: “Công chúa, hôm nay tên tướng quân mặt sẹo của Hạ quốc, đã mang theo người đòi người với Mục tướng quân. Hắn nói công chúa đã gả vào Hạ quốc, là phi tử Hạ quốc, phải theo bọn họ trở lại”.

Như Ý thất kinh, quay lại nhìn chăm chăm Hỷ Nhi, chờ nàng nói tiếp. Hỷ Nhi thẳng lưng ưỡn ngực, dè giọng trầm bắt chước Mục Viễn nói: “Bất luận thân phận của công chúa ở Hạ quốc như thế nào, về đến lãnh thổ của Tiều quốc ta, nàng chính là Như Ý công chúa. Người muốn cưỡng ép bắt công chúa đi ở Tiều quốc ta, người nói xem ta có thể đồng ý không?”. Hỷ Nhi bắt chước xong, bật cười, nói với Như Ý: “Công chúa, nô tỳ trốn sau rèm nhìn, Mục tiểu tướng quân thực sự rất uy phong, tên tướng quân xấu xa kia của Hạ vương liền ảo não rồi đi. Có Mục tướng quân ở đây, nhất định có thể bảo hộ công chúa chu toàn”.

Như Ý nghe xong, yên lặng gật đầu. Nàng suy nghĩ một chút, không nhớ ra được tướng mạo của Mục Viễn, chỉ nhớ hắn tư thái anh vĩ và hấn mắt một tay. Một tướng quân, cầm quân đánh giặc, lại mất một tay! Như Ý nghĩ, nhất định hắn hẳn cũng có chuyện xưa.

Lại qua một khoảng thời gian nữa, Thôi công công hoan hỉ báo lại: “Công chúa, nô tì nghe nói, Mục tiểu tướng quân viết sớ dâng hoàng thượng, ra sức phê bình Hạ quốc bất kính, Hạ vương độc ác, nói rằng công chúa thay mặt cho thành ý tương hòa của nước ta, kết quả lại bị Hạ vương đánh đến cả người đều là thương tích, vì muốn bảo toàn mạng nên mới mạo hiểm chạy trốn, nếu lại đưa công chúa về, uy danh Tiều quốc ta sẽ không còn, nhất định bị lăng nhục”.

Như Ý kinh ngạc hé miệng, Thôi công công sợ nàng không tin, lại nói: “Việc này cực kỳ chính xác đấy ạ, chính là do gã sai vặt hầu hạ bên cạnh tướng quân nói cho ta biết, lúc tướng quân viết thư, hắn ở bên cạnh, tận mắt thấy tướng quân viết như vậy, lại cũng chính hắn đi đưa thư”.

“Đây, đây là ý gì?”. Như Ý công chúa có chút không dám tin.

“Công chúa, nếu lời tướng quân có thể đánh động hoàng thượng, vậy cơ hội công chúa hồi cung, chỉ là sớm muộn”.

Như Ý che miệng, muốn cười lại không dám cười, nàng có thể tin được không? Nàng thực sự có thể không cần quay về Hạ quốc “sống không bằng chết” sao?

Qua ngày ấy, Như Ý chờ đợi, nàng mong đợi hoàng lệnh trong cung mau chóng đưa tới, nhưng lại sợ hoàng lệnh không giống như nàng tưởng tượng. Nàng thường đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng phố xá dưới lầu, thỉnh thoảng sẽ thấy Mục Viễn dẫn quân cười ngửa đi qua, Như Ý nhìn hắn, nhìn xa xa.

(Phần sau chương là tác giả có lời)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bởi vì nội dung đoạn này đã được viết trong chính văn, nếu bỏ qua, câu chuyện sẽ không mạch lạc, nếu viết ở đây, mọi người phải mua mới được xem nội dung, không phù hợp. Vì vậy, tôi để tình tiết xuất hiện trong chính văn vào phần lời của tác giả. Cảm ơn mọi người ủng hộ.

Thời gian qua mau, rất nhanh đã hai tháng trôi qua, vết thương trên người Như Ý đều được chăm sóc gần lành lại. Nhưng nàng lại nghe được một tin xấu. Hạ quốc tuyên chiến, Yên Hồn quan và Thanh Sơn cốc đều bị Hạ quân công chiếm, Mục Viễn phải rời đi, đến tiền tuyến ứng chiến.

Trong lòng Như Ý rất sợ hãi, cơ hội hồi cung của nàng ở ngay trước mắt, nhưng Mục Viễn vừa đi khỏi, vạn nhất Hạ binh trở lại bắt nàng, những tiểu binh được lưu lại này có thể bảo hộ nàng sao? Nàng không chịu nổi liền tự mình đi tìm Mục Viễn: “Mục tiểu tướng quân, người phải đi sao?”.

“Chiến sự căng thẳng, ta cần phải chạy về đóng ở Yên Hồn quan”.

“Vậy ai bảo vệ ta?”. Như Ý hỏi: “Mục tiểu tướng quân không thể ở lại Cố Sa thành sao? Đợi ta trở về cung, Mục tiểu tướng quân hẳn trở lại Yên Hồn quan”.

“Như Ý công chúa!”. Mục Viễn nghe được lời này liền nổi giận, không kìm được mà lớn tiếng: “Là binh tướng, cần phải trông giữ chính là quốc thổ giang sơn này, bảo vệ lê dân bách tính, không thể chỉ bảo vệ một mình công chúa”.

Như Ý bị mắng đến nóng mặt, không nhịn được ngắt đầu lớn tiếng nói: “Ta đây không phải là vì an bình của lê dân bách tính mới rơi vào hiểm cảnh như vậy sao?”

“Tốt”. Mục Viễn lạnh nhạt nói: “Công chúa tự hiểu ra như vậy rất tốt”.

Như Ý cố gắng đứng thẳng lưng, nhưng không bao lâu cũng mềm nhũn, giọng nói hơi run rẩy: “Ta không muốn bị bắt lại, Mục tướng quân, nơi đó rất đáng sợ”.

Mục Viễn không ngờ nàng đột nhiên lại tỏ ra yếu ớt như vậy, trái lại sững sốt, không tiếp lời, Như Ý nói tiếp: “Tướng quân đi rồi, có thể để lại một vài nhân thủ hữu dụng bảo vệ ta không?”. Giọng nói của nàng mang vẻ yếu đuối lẫn sợ hãi làm Mục Viễn mềm lòng, hẳn biết với tư cách là nữ nhân, sẽ thấy đồng cảm với cảnh ngộ nàng gặp phải, thế nhưng là công chúa, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Mục Viễn không đoán ra đến tột cùng hoàng thượng định làm thế nào với công chúa, cũng không tiện nói gì, chỉ đành nói: “Tạ tướng quân sẽ phụ trách an toàn của công chúa, công chúa không cần lo lắng”.

Tạ Sâm? Như Ý công chúa không hề tin bản lĩnh của hắn, nàng cắn môi, gầy nãy nói: “Mục tiểu tướng quân không thể đợi thêm vài ngày nữa mới đi sao?”. Có thể vài ngày nữa là đã có người trong kinh đến hộ tống nàng về cung rồi.

Mục Viễn thăm thò dài, hẳn đặt bao y phục trong tay xuống, đứng trước mặt Như Ý công chúa hỏi: “Công chúa, lúc trước ở trong cung Hạ vương, là ai quyết định phải trốn khỏi đó?”.

Như Ý công chúa thẳng lưng lại: “Là ta!”.

“Vì sao?”.

“Cái gì vì sao?”.

“Vì sao lại dám chạy trốn?”.

Như Ý công chúa sững sốt, sao nàng lại dám bỏ trốn, bởi vì nàng sợ, nàng không muốn chết, nàng sợ lại bị đánh, sợ từ nay về sau phải sống không bằng chết, nàng không chịu được đau đớn, không chịu nổi khổ sở, nàng thà rằng chết đi, nhưng nàng không muốn chết ở đó. Nàng tuyệt đối không thể chịu đựng được mỗi ngày phải chịu như vậy. Như Ý công chúa hồi tưởng lại, cắn răng nói: “Hạ vương tàn bạo, làm ta bị thương chính là không đặt vương triều ta trong mắt, hoàng thất ta có tôn nghiêm của hoàng thất, tuyệt không thể để hắn làm vậy”.

Mục Viễn nhếch môi, tựa như biết lời nàng nói không phải lời thật tâm, hắn nói: “Công chúa, nếu người ở Hạ vương cung nhẫn nhục chịu đựng, vờ thông minh nhanh nhẹn, có lẽ sẽ có ngày sống sung sướng, nhưng một khi người trốn đi, đó là khiêu khích tuyên chiến, nếu bị bắt về, hậu quả người cũng đã rõ. Nhưng người lại có dũng khí bỏ trốn, phản can đảm này không phải ai ai cũng có”.

Như Ý công chúa sững sờ tại chỗ, có đứng vậy không? Nàng không rõ Mục Viễn muốn diễn đạt điều gì, lại nghe thấy hắn nói: “Công chúa, trên đời này không thể nào có người lúc nào cũng bảo hộ người chu toàn, nhiều lúc, phải dựa vào chính mình. Lúc người quyết định bỏ trốn, có dám chắc là mình nhất định thành công không?”. Hắn không đợi nàng trả lời, tiếp tục nói: “Người nhất định không nắm chắc, thế nhưng người lại trốn được. Đôi khi chuyện bản thân có thể làm còn lớn hơn nhiều so với chính mình tưởng tượng ra”.

Hắn giơ cánh tay phải chỉ còn lại một nửa của mình ra: “Lúc đầu khi ta mất cánh tay, một lòng muốn chết, ta nghĩ nếu mất một cánh tay ta sẽ không thể cầm đại đao ra chiến trường được nữa, đối với võ tướng, kết cục như vậy không bằng chết đi. Nhưng sau đó ta cố gắng lại, người xem không phải ta bây giờ rất tốt sao?”.

Như Ý công chúa nhìn chăm chú vào cánh tay bị cụt của hắn, khó nhọc nói: “Phải cố gắng!”. Nàng lúc đó chẳng phải cũng cố gắng rồi sao, khoảnh khắc bị đánh kia làm nàng cảm thấy không sống được nữa rồi, nhưng nàng bây giờ, cũng rất tốt.

“Công chúa, nếu người nhận rồi, hãy nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn những người dân kia, xin nhớ người là công chúa, lúc người muốn được bảo vệ, chớ quên, người cũng phải bảo vệ bọn họ”.

“Bảo vệ bọn họ?”. Như Ý cười khổ, nàng là một nữ nhi yếu đuối, nàng có thể bảo vệ được ai? Nàng ngay cả mình còn không bảo vệ được. “Nếu ta không làm được thì sao?”.

“Có thể làm được”. Mục Viễn nói: “Lúc đầu ta cũng cho rằng ta không làm được, nhưng có một giọng nói luôn cổ vũ ta, nàng nói, phải dũng cảm”.

Như Ý công chúa kinh ngạc nhìn Mục Viễn, lẩm nhẩm phần cuối trong câu nói của hắn: “Phải dũng cảm!”.

Mục Viễn khoát tay về hướng cửa phóng với phó tướng đến giục mình, ý bảo tới ngay, sau đó cầm bao y phục lên, nói với Như Ý công chúa: “Đứng vậy, công chúa, phải dũng cảm. Lúc trước ta được cô vũ đã tỉnh táo lại, bây giờ ta cũng tặng người câu đó. Bất luận về sau người có phải trở về Hạ quốc hay không, hay gặp phải chuyện gì, xin hãy nhớ người là công chúa, người có trách nhiệm gánh lấy, nếu không chịu đựng nổi, hãy tự nói với chính mình ba chữ này, sẽ có tác dụng”.

Mục Viễn đi rồi, để lại Như Ý công chúa vẫn đứng ngẩn ngơ ở đó, nàng đứng đấy, bỗng nhiên rơi lệ, phải dũng cảm, dũng cảm là có thể không hòa thân sao? Dũng cảm là có thể thay đổi số phận ư? Câu này thì có lợi ích gì, bất quá cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Khá lắm, Mục tiểu tướng quân, nói đi nói lại, chẳng qua chỉ là sợ nàng không chịu hi sinh vì bách tính mà thôi, nàng là công chúa, nhưng nàng cũng là người, chẳng lẽ công chúa chỉ có thể có số phận bị người khác lăng nhục? Nàng đi đến cạnh cửa sổ, ngửa đầu nhìn bầu trời, cảm thấy tuyệt vọng đau buồn, trời đất bao la này nhưng lại không có chỗ cho hạnh phúc của nàng.

Mục Viễn đi, Như Ý ngày nào cũng nhớ tới câu nói kia của hắn, nghĩ đến cánh tay bị cụt của hắn. Sau đó rốt cuộc hoàng lệnh nàng chờ đợi từ lâu cũng đã tới. Tiêu vương hạ chỉ, phái đội hộ vệ hoàng gia nghênh đón Như Ý công chúa hồi cung.

Ngày nhận được thánh chỉ, Như Ý khóc to một lúc, nàng vẫn còn đường sống sao?

Như Ý cuối cùng khôi phục lại tinh thần, nàng mong đội hộ vệ mau tới, nàng nghĩ nếu Mục Viễn biết tin nàng được trở về cung sẽ suy nghĩ gì? Trước khi nàng đi, hắn có thể nhanh chóng trở lại nhìn nàng một chút không? Như Ý suy nghĩ miên man, bỗng nhiên nàng muốn quan sát kỹ thành này một chút, vì vậy nàng sai người chuẩn bị kiệu, lần đầu tiên rời khỏi quán trọ, đi trên đường ngắm nhìn một chút.

Cổ Sa thành là biên thành, nhưng cũng có một chút phong tình, Như Ý nhìn bên này một chút, ngắm bên kia một cái, cảm thấy cũng khá vui vẻ. Nhưng không hề nghĩ rằng, tâm tình rất nhanh liền biến mất.

Nàng bỗng thấy hai tên ác bá đang cường ép kéo một đứa trẻ khoảng tám chín tuổi đi về phía trước, đứa trẻ ra sức giãy dụa, gào khóc, phía sau là một phụ nhân đang đuổi theo, kéo một tên ác bá lại, đau khổ van xin, ác bá đá phụ nhân kia ra, mắng: “Muốn trách thì đi mà trách trượng phu đã chết kia của ngươi, chưa trả đã chết rồi, đại gia ta có lòng tốt, không đưa ngươi tới ki viện, chỉ bắt con trai ngươi gán nợ, ngươi tốt nhất nên biết ơn đi”.

Đứa bé kia khóc dữ dội, đánh đại hán kia: “Không được đánh mẹ ta, không được đánh mẹ ta”. Đại hán lập tức cho nó một bạt tai: “Ồn ào cái gì, nếu không phải trong quân thiếu người, tuổi của ngươi như thế này, lão tử cũng chẳng cần”.

Nghe như vậy, chính là bọn bất người bán cho quân lính làm quân phó, chỉ là một đứa trẻ như vậy, trong nhà không còn chỗ nương tựa, thực sự đáng thương. Nhưng người đang vậy xem chỉ phần nợ mà không dám nói gì, chỉ dám nhìn.

Như Ý cũng không biết trong lòng mình nghĩ gì, nàng chợt vén màn kiệu lên, hét lớn với hai tên ác hán kia “Dừng tay!”.

Hai tên ác hán kia nhìn qua, nữ tử này khí độ bất phàm, bên kiệu lại có vài hộ vệ đang đứng, e là tới từ gia đình quyền thế, nhưng người có tiếng trong Cổ Sa thành này bọn chúng đều biết, nhất định chưa từng thấy nữ tử này, chắc hẳn là người từ bên ngoài tới. Đã từ bên ngoài tới, thì không có gì phải sợ. Nhưng nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, vì vậy khách khí nói: “Cô nương không rõ nội tình, tốt nhất đừng nên quản quá nhiều. Chuyện chúng ta làm chính là chuyện làm ăn, là buôn bán được phép”.

Như Ý hạ kiệu, lạnh lùng hừ một cái: “Dựa vào đâu? Đưa ta xem”.

Tên đại hán hung ác chau mày, nghĩ nữ tử này đúng là không thức thời, hai huynh đệ bọn chúng lẫn lộn ở Cổ Sa thành này cả đời, quan hệ từ trong ra ngoài đều đã thu xếp ổn thỏa, sao phải sợ một cô nương. Hai người nháy mắt ra dấu, không đáp lời, trực tiếp lờ đi từ định bỏ đi.

Như Ý giang hai tay ra ngăn lại “Thả hài tử này ra!”. Hai ác hán mặt biến sắc, chuẩn bị phát cáu, Thôi An vội vàng đưa mấy hộ vệ lên báo hộ phía trước công chúa.

Một tên đại hán nhui mắt, xem ra hôm nay không tiện thoát thân rồi? Máu thân của đứa bé đã quỳ trên mặt đất ra sức dập đầu với Như Ý: “Cầu cô nương hảo tâm, hãy cứu hài tử nhà ta”.

“Trong quân đang thiếu người, nhà này thiếu bạc nhưng không trả, bọn ta có lòng tốt, đưa hài tử này đến quân doanh làm việc một chút thôi, thực sự là làm việc, hài tử này ở trong quân làm việc rất tốt, sau này còn là rường cột quốc gia nữa, chúng ta đang làm chuyện tốt”. Rốt cuộc hắn quyết định vẫn phải nói vài câu dễ nghe.

Như Ý công chúa không để ý tới hắn, chỉ hỏi đứa bé kia: “Đệ tên gì? Mấy tuổi rồi?”.

“Đệ tên Trữ Tử, chín tuổi”. Đứa trẻ kia mắt mở to, rung rung nước mắt, nói lớn: “Nhà đệ chỉ có mẹ, sức khỏe của mẹ không tốt, đệ muốn ở nhà để chăm sóc cho mẹ, đệ có thể kiếm tiền, thật đó, đệ sẽ trả lại bạc, van cô nương đừng để cho bọn họ bắt đệ xung quân”.

Ác hán hùng hùng hổ hổ, đang định đánh đứa trẻ kia, Như Ý công chúa liền quát: “Còn dám đụng đến nó, ta sẽ lấy đầu ngươi”. Về mặt tức giận của nàng, uy phong phát ra mạnh mẽ không gì sánh được, làm hán tử kia kinh hãi.

Thấy hắn thu tay lại, Như Ý công chúa lại hỏi: “Hài tử nhỏ tuổi như vậy, vào quân có thể làm được chuyện gì?”. Đại hán không nói nên lời, Thôi An ghé vào tai công chúa nói mấy câu, ở đây là cửa ngõ, chẳng qua là nơi tiểu quan chiêu mộ trong quân làm chuyện xấu, động tay động chân, lấy bạc làm trung gian để làm tiền riêng, tiểu hài tử không được đưa ra chiến trường, được phân đến quân hậu phương làm việc nặng, nếu xui xẻo, lại bị sắp đặt bán đi nơi khác, trong quân đội người nói ra rất ít, chẳng qua để được một cái tên để quan viên lĩnh bạc mà thôi.

Ác hán thoáng nghe thấy Thôi An nói mấy câu, mặc dù không nghe rõ ràng, nhưng cũng thấy bất an, miễn cưỡng chống đỡ: “Chúng ta có ấn thư của quân nha, việc nhận người, đương nhiên là thỏa đáng”.

Như Ý công chúa nhìn chằm chằm hắn một lát, bỗng nhiên nói với hộ vệ bên cạnh: “Đi gọi Tà Sâm tới, ta muốn hỏi một chút, Cổ Sa thành này cách xa hoàng thành, nhưng chung quy vẫn là dưới chân thiên tử, rốt cuộc trú quân xem phép tắc luật lệ là cái gì?”.

Lời này của nàng vừa nói ra, hai ác hán kia liền đổi sắc mặt, nữ tử này dám ngang nhiên gọi tước danh của Tà tướng quân, đây tốt cùng là ai?

Tà Sâm nhanh chóng tới nơi, hắn đã nghe qua tình hình, nếu đổi lại là một hậu cung quốc quyền khác, hắn sẽ dám dùng quân vụ bận rộn nói lấp liếm cho qua, dù sao bây giờ cũng đang lúc chiến tranh, nào có ai rảnh rỗi để ý đến việc một đứa bé bị bắt nhập quân vì lời nói thừa của đàn bà, nhưng người kia

là Như Ý công chúa, Tạ Sâm thật không dám chậm trễ.

Công chúa này bị biếm đi hòa thân, Tạ Sâm vốn tưởng rằng nàng trong lòng hoàng thượng không có địa vị gì, nhưng hắn không ngờ tới Mục tướng quân lại muốn bảo vệ nàng, hắn còn nói với Mục tướng quân không biết nhìn xa trông rộng, nhưng không ngờ hai ngày trước, thánh chỉ của hoàng đế tới, nói là đang phái đội hộ vệ hoàng gia đến hộ tống công chúa hồi cung, lệnh trú quân Cổ Sa thành bảo hộ công chúa an toàn. Tạ Sâm liền nghĩ người nhà Mục gia quả nhiên giáo hoạt, thực sự đã vượt được mộng ngựa, ngay cả tâm tư của Hoàng thượng cũng đoán được, vì vậy, hắn đương nhiên không dám so sánh với công chúa. Mà Như Ý công chúa này không phải người hòa thuận gì, khi hắn đến nơi đóng quân này, ra oai đủ đường, Tạ Sâm sợ nếu mình để lại chút sơ hở nào, sau này bị nàng bị nàng nói với Hoàng thượng, thực sự là không chịu được. Vì vậy tuy trong lòng hắn không phục công chúa nhưng tay vào nhưng cũng không thể không ra dáng một chút, vội vàng sắp xếp.

Tạ Sâm vừa đến, hành lễ xong, giả vờ hỏi han, liền nói với Như Ý công chúa: “Công chúa, hiện giờ đang là lúc chiến tranh, tuyển binh là chuyện cần thiết, hải tử mười tuổi nhập ngũ tuy là số ít, nhưng quả thực đã có tiền lệ, nếu công chúa không thích, bản tướng quân sai người thả hắn ra”. Lời này của hắn là, việc này không phải không thích hợp, mà nếu công chúa không thích, liền thuận theo ý của nàng, giữ mặt mũi, lại bảo vệ bát cơm của hai đại hán này. Hắn đưa mắt ra hiệu cho hai đại hán, hai người kia nhanh chóng thả người, cũng cung kính hành lễ với công chúa.

Như Ý công chúa cắn răng nhìn hai mẹ con đang ôm nhau khóc thút thít, nàng biết mình đã quá kích động, với thân phận của nàng quả thực không nên nhúng tay vào chuyện này, nhưng nàng nhìn thấy cảnh đánh người bắt người kia, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình lúc bị Hạ vương đánh đập, lúc nàng vô lực phản kháng ngược đãi kia, nàng rất hi vọng có người có thể xông ra bảo vệ cho mình. Mục Viễn lúc sắp đi đã nói với nàng: “Hãy nhìn những người dân kia, chớ quên người cũng phải bảo vệ họ”, nàng bỗng nhiên hiểu rõ cảm giác này.

Tạ Sâm thấy Như Ý công chúa ngần ngại không nói lời nào, nghĩ rằng đã vô sự, cho dù thế nào, hai ngày nữa là nàng đã phải đi rồi, trong thành này vẫn là hắn làm chủ, mặt mũi hắn vẫn còn, chuyện sắp xếp, coi như đã xong. Hắn nói quân vụ bận rộn, không tiện ở lâu, muốn cáo từ rồi đi, hai huynh đệ ác bá thấy ánh nhìn, cũng hành lễ rồi đi. Mấy người định bước đi, lại nghe công chúa quát một tiếng: “Đứng lại!”.

Tạ Sâm dừng lại, xoay người, đối diện với ánh mắt lạnh lùng của công chúa: “Tạ Sâm tướng quân có phải cho rằng ta là nữ tặc nhân gia, không nên quản việc này?”.

Tạ Sâm cúi thấp đầu không nói lời nào, Như Ý lại nói: “Có phải ngươi cho rằng chẳng qua ta cũng chỉ muốn ra oai, vài ngày nữa sẽ rồi đi, các ngươi lại muốn làm gì thì làm?”.

Tạ Sâm trong lòng căng thẳng, vẫn bất động thanh sắc không nói câu nào. Như Ý lạnh lùng cười: “Ngươi leo lên được vị trí này cũng không dễ dàng gì, phải nên thăm dò danh tiếng của ta một chút. Bản lĩnh khác ta không có, nhưng vì là người được sủng ái, ý thể hiệp người lại rất tinh thông. Ta từng đánh nhau với quý phi, từng mắng hoàng tử, kháng chỉ cự hôn, rồi cung trốn đi, những chuyện công chúa hoàng tử khác không dám làm, ta đều đã làm hết. Ta hôm nay muốn quản chuyện của mẫu tử này, chính là muốn quản đến cùng, ta nói như vậy, tướng quân có hiểu không?”.

Tạ Sâm rũ mắt xuống nói: “Xin công chúa nói rõ!”.

Như Ý tới gần hắn, thấp giọng nói: “Lén chiêu mộ đồng quân*, làm loạn quân doanh, cắt xén quân lương, thông đồng với Hạ quốc, hạ độc công chúa... Việc này có nên xem là ý đồ tạo phản không?”.

*Đồng quân: quân lính là trẻ em

Tạ Sâm hoảng hốt, đây rõ ràng là vu oan giá họa, hắn nói: “Công chúa, xin cẩn trọng đừng tự mình vu oan cho người khác”.

“Tạ tướng quân, ngươi chớ xem thường nữ lưu ta đây, những chuyện đầu đá nhau, không phải chỉ có các ngươi mới có thể làm. Ngươi trấn thủ tại Cổ Sa thành là trọng thành buôn bán, mặc dù xem như là biên thành, nhưng ở đây chiến sự ít, hơn nữa núi cao hoàng đế ở xa, trong cung cũng ít quân đến, ngươi lần lộn được đến nơi này e rằng cũng tốn không ít công phu. Chỉ khi nào trong thành này có chuyện, Mục tướng quân lập tức chạy đến xử lý, điều này nói lên cái gì? Nói lên rằng, ngươi cũng không được tín nhiệm. Ta tới đây không lâu cũng nhìn ra được, ngươi bất quá chỉ là trông coi ruộng đất hàng hóa. Bây giờ tiền phòng khai chiến, nếu ngươi gặp may, Mục tướng quân chặn được quân địch, ngươi vẫn tiêu dao ở đây như trước, nếu không gặp may, đánh đến nơi này, e rằng ngươi không chống đỡ được cục diện, ngươi cho rằng trong cung lại không biết?”. Giữa những lời của Như Ý, làm Tạ Sâm trong lòng lo sợ không yên.

Như Ý lại nói: “Qua hai ngày nữa, trong triều sẽ phái người đến hộ tống ta hồi cung, e rằng đi theo tất phải có quan viên giám quân, ngươi hãy tự cầu hắn có thể mắt nhắm mắt mở, không thì đến ngày đó lại không ổn. Cho dù đã thông đồng với ngươi, ta trở lại trong cung, cũng có thể làm cho ngươi ở đây chịu nước sôi lửa bỏng”. Tạ Sâm vẫn không đáp lời, Như Ý công chúa lại nói: “Ta không sợ ngươi động tay động chân, ta biết tình hình của ngươi, đề tự ngươi cân nhắc”.

Tạ Sâm suy đi nghĩ lại, rốt cuộc nói: “Ý công chúa muốn thế nào, lập tức phân phó như vậy”.

Như Ý công chúa thấp giọng nói: “Hai tên chó cạy chủ kia, các ngươi vẫn dùng, không thấy chán ghét sao?”. Tạ Sâm biết giọng nói của nàng thấp như vậy là đang chứa lại mặt mũi cho hắn, nhanh chóng xuống nước: “Đúng là không thỏa đáng, ta sẽ lấy lại ân thư của bọn chúng, miễn bọn vô tích sự này”.

“Trong thành cô nhi quả phụ sinh sống không dễ gì, bên này thành buôn bán nhộn nhịp, dù sao cũng nên cho bọn họ đường sống chứ?”.

“Đúng vậy, có một số công phường* đang cần người, ta sẽ lưu tâm an bài”.

*Công phường: xưởng thủ công

Như Ý công chúa nhếch khóe miệng, khẽ nói: “Tướng quân hãy lưu tâm thật tốt”. Nàng lui một bước, nói lớn: “Tướng quân nói rất đúng, vậy mọi chuyện sẽ do tướng quân xử lý đi”. Tạ Sâm gật đầu với lời này. Như Ý công chúa đưa mắt ra hiệu cho Thôi công công liền trở về kiệu.

Một lúc sau, Thôi công công trở lại bên cạnh kiệu, hướng vào trong kiệu nói khẽ: “Công chúa, tất cả đã an bài xong”.

“Phía bên Tạ Sâm kia đã ổn thỏa chưa?”.

“Công chúa yên tâm!”.

Ở trong kiệu trầm mặc một hồi, sau đó Như Ý than nhẹ một tiếng: “Công công, có phải ta đã làm chuyện ngu ngốc không?”. Không đợi Thôi công công đáp lời, nàng nói tiếp: “Ngu ngốc thì ngu ngốc, dù sao thì ta cũng đã từng làm chuyện ngu ngốc rồi”.

Nhưng trong lòng nàng bỗng nghĩ, nếu Mục Viễn tiểu tướng quân biết được việc này, có thể khen nàng một câu, không hề cảm thấy nàng chán ghét khó ưa nữa, tốt biết bao. Ngoại trừ phụ hoàng, nàng luôn không quan tâm người bên cạnh mình nghĩ thế nào, nhưng nàng hiểu, nàng không muốn Mục Viễn ghét nàng.

Ngoại truyện 8: Như Ý công chúa (6)

Như Ý đi rồi, theo đội hộ vệ của hoàng gia hộ tống về kinh thành.

Lúc nàng đi cũng không chào Mục Viễn, điều này khiến trong lòng nàng luôn cảm thấy thiếu gì đó.

Lúc Như Ý đi, Mục Viễn cũng không biết, thực ra có biết hẳn cũng sẽ không làm gì, công chúa với hắn mà nói không có ý nghĩa gì, hắn cũng đang lo nghĩ chuyện chiến sự biên quan.

Một nhà Mục Viễn ba đời đều là võ tướng, lần này cùng Hạ quân giao chiến, bọn họ cũng là cả nhà ra trận. Tổ phụ Mục Dũng trấn thủ Thanh Sơn cốc, Mục Viễn và phụ thân Mục Nghĩa trấn thủ ở Yên Hồn quan. Yên Hồn quan bị Hạ binh dùng độc, rất nhiều tướng sĩ trúng chiêu, tình hình nguy cấp, may mà thần y Hàn Tiểu ra tay, giải độc cho Tiêu quân.

Nhưng Mục Viễn còn chưa kịp thở phào, bên Thanh Sơn cốc đã có người đưa tin tới, nói Thanh Sơn cốc bị Hạ quân vây khốn, Mục lão tướng quân trúng tên độc, tình hình nguy cấp, Lỗ đại phu không thể nắm chắc, khẩn cấp cần thuốc, hắn viết đơn thuốc bảo người đưa tin liều chết đưa về.

Mục Viễn cả kinh, Hạ quân đã chặn kín cả Thanh Sơn cốc và Yên Hồn quan, hắn từng đi dò xét một lần, căn bản là có chấp cánh cũng không vào được. Hạ quân cũng biết Thanh Sơn cốc khó tiến công, binh lính ở Yên Hồn quan lại mạnh, vì vậy liền dùng cách vây đánh, chặn đường chỉ viện Thanh Sơn cốc, lại dùng độc làm sụp đổ Yên Hồn quan.

Nếu Thanh Sơn cốc không giữ được, Hạ binh xâm lấn, lộ tuyến bị đánh thông, phòng tuyến phía sau là vài tòa thành trì yếu ớt, chỉ sợ binh tướng Hạ quốc đi thẳng lên phía Bắc, đánh đầu thẳng đó, không gì cản được.

Hàn Tiểu nhìn đơn thuốc, đã biết được loại độc, chắc chắn đi cứu, mà bạn tốt của Hàn Tiểu, phu nhân Long Tam, Phụng Ninh cũng tỏ ý, nàng có biết con đường nhỏ, có thể vòng qua đại quân Hạ quân đang chặn đường, đi thẳng vào Thanh Sơn cốc. Chỉ cần Hàn Tiểu đến đúng lúc, Mục lão tướng quân có khả năng cứu được.

Nhưng ngay cả đại quân cũng không thể mở được vòng vây Thanh Sơn cốc, chỉ bằng mấy người bọn họ xông vào, có nắm chắc hay không? Mục Viễn nóng lòng, mặt mày ủ ê.

Việc này Mục Viễn vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng, vệ binh chợt báo lại: “Tướng quân, Như Ý công chúa giá lâm”.

“Như Ý công chúa?”. Mục Viễn kinh ngạc, nàng không phải đã đi rồi sao? Hắn phiền lòng, cảm thấy công chúa kiêu căng này đến là thêm việc. Mục Viễn đen mặt, bước ra nghị sự đường, hướng về xe có rèm che của công chúa nói: “Mời công chúa trở về, lúc này chiến sự đã bắt đầu, Mục Viễn không tiện tiếp đãi”. Khẩu khí cứng rắn, không hỏi han gì đã lập tức hạ lệnh đuổi khách.

Như Ý vén màn xe, nhìn thẳng Mục Viễn nói: “Ta trên đường nghe nói Yên Hồn quan và Thanh Sơn cốc rơi vào hiểm cảnh, cố ý quay lại tương trợ tướng quân”.

Mục Viễn tâm tình rất tệ, không khỏi lạnh nhạt: “Chẳng hay công chúa dự định ở binh thành giặt áo quần nấy cơm cho binh tướng, hay là theo quân ra tiền tuyến đốc sức giết địch”.

Lời nói của hắn có ý châm chọc làm sắc mặt Như Ý tối sầm, nàng cắn chặt môi, hít sâu mấy hơi, nỗ lực kiềm chế cơn giận, cuối cùng bình tĩnh lên tiếng: “Tướng quân quá nề mặt Như Ý rồi, tướng quân nói đúng, Như Ý một việc cũng không làm được. Ta có thể tương trợ tướng quân, chỉ có con đường làm con tin”.

Lời của nàng giống như một cái búa lớn đánh cho Mục Viễn ngẩn người ra? Làm con tin? Không phải là ý hắn từng nghĩ tới sao?

Như Ý công chúa không để ý tới phản ứng của hắn, lại nói: “Chuyện ta trốn đi làm Hạ vương mất mặt, bây giờ hắn phát binh xâm lấn ít nhiều đều lấy có này. Hạ vương lòng dạ hẹp hòi, dễ mang thù, nếu không thể bắt ta quay về, e là hắn không cam lòng, tướng quân nếu thông báo với Hạ quân, nói đã thay bọn họ bắt được Như Ý công chúa bỏ trốn, dùng ta làm quân bài trao đổi điều kiện, thế nào cũng có thể đảm bảo ta có tác dụng”.

Mục Viễn không hề nghĩ tới, Như Ý công chúa tới đây là vì mục đích này. Kỳ thực không chỉ mình hắn, chính Như Ý cũng không hiểu được mình mắc bệnh gì, vì sao trên đường nghe thấy tin tức liền, đầu nóng lên, không quan tâm liền gấp rút quay lại.

Hai người đối diện nhau trong chốc lát, nhưng Mục Viễn còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, Như Ý đã lớn tiếng nói: “Ta mệt rồi, sắp xếp cho ta một gian phòng để tắm rửa nghỉ ngơi, dọn cơm lên để ta lấp dạ dày”. Nàng hô hào ra lệnh đã quen, lời nói đương nhiên là có uy nghiêm, mấy tên tiểu binh nhanh chóng làm theo.

Mục Viễn nắm chặt tay, nhìn bóng lưng công chúa ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu ngạo rời đi, trong lòng cũng không rõ cảm giác thế nào. Lời nàng hoảng sợ cầu xin hắn ở lại bảo vệ vẫn còn vương vấn bên tai, hôm nay lại tự mình đưa đến cửa làm con bài trao đổi điều kiện với quân địch, Mục Viễn quả thực không thể tin được.

Hắn trở lại nghĩ sự đường, kẻ sơ qua tình hình, để mọi người thảo luận biện pháp Phụng Ninh đề nghị kỹ càng, ba tổ nhân mã phối hợp như thế nào, kế hoạch hành sự sắp xếp ra sao, cũng xem nhưng đã chấp nhận đề nghị của Phụng Ninh, chuyện này không nên chậm trễ, nhanh chóng thương lượng một phương án cuối cùng.

Mục Viễn đã an bài thỏa đáng mọi thứ ở bên này xong, lập tức chuyển sang sắp xếp phòng của Như Ý công chúa. Đúng lúc công chúa vừa ăn cơm xong, sai hạ nhân rót trà cho nàng. Nàng thấy Mục Viễn, hơi ngẩn ra, lập tức mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra: “Tướng quân thương nghị đại sự xong rồi?”.

Mục Viễn quan sát nàng thật kỹ, vừa qua trận suy nghĩ, hắn đã phục hồi lại tinh thần, trong lòng đã có chuẩn bị nên đối phó với công chúa này thế nào. Hắn thu vào mắt biểu cảm ngẩn người của Như Ý vừa nãy, mặt không đổi sắc trả lời: “Thương nghị xong rồi”.

Như Ý nắm chặt tay giấu trong ống tay áo, cười nói: “Tướng quân định khi nào sẽ dùng ta đàm phán với Hạ quốc?”.

“Công chúa ở trong Hạ vương cung bao lâu?”. Câu trả lời của Mục Viễn không liên quan gì đến chuyện đàm phán.

Như Ý có chút không hiểu rõ dụng ý của hắn, chỉ thành thật trả lời: “Ba tháng mười hai ngày”.

Mục Viễn nói: “Công chúa nhớ rất rõ. Vậy không biết công chúa ở trong cung đó, dưỡng thương mất bao nhiêu ngày?”.

Tay Như Ý hơi run rẩy, cắn chặt môi, nàng rất lâu không lên tiếng, một nha hoàn đến rót trà, cầm chén không chắc, thiếu chút nữa đã làm đổ trà, Như Ý nhảy lên, phát tay áo, hất chén trà xuống đất, nha hoàn kia sợ hãi lùi lại quỳ xuống, Như Ý chỉ nàng ta mắng: “Đồ vô dụng, có chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, cẩn thận ta lấy đầu của ngươi”. Nha hoàn sợ đến mức liên tục nhận sai dập đầu, Hỷ nhi nhanh chóng đến thu dọn cái chén, kéo nha hoàn kia lui ra.

Mục Viễn lẳng lặng xem màn này, bọn người vừa lui xuống, liền nói khẽ: “Trong lòng người rất sợ, sao lại trở về chịu khổ?”.

Như Ý chấn động mạnh, quay đầu trừng hắn, Mục Viễn tiếp nhận ánh mắt ngang ngược của nàng, lại nói: “Người già vờ là hết om sòm thì có thể không sợ sao? Chuyện này không giải quyết được vấn đề của người”.

Như Ý nhìn chằm chằm Mục Viễn một lát, phút chốc thấy bất lực, liền ngồi xuống ghế. Mục Viễn khẽ than: “Công chúa, người đừng tùy hứng nữa, trở về cung đi”.

Như Ý cắn răng, viền mắt đỏ hoe: “Tướng quân lúc trước cũng đã sai tín quan bẩm báo cho phụ hoàng, nói Hạ quốc không có ý thuận phục, phát binh là chuyện sớm muộn, thuyết phục phụ hoàng trước hết đưa ta hồi cung, nói công chúa chịu nhục là sỉ nhục quốc gia, hôm nay nếu triều ta nhượng bộ, ngày khác chắc chắn sẽ bị Hạ quốc cười lên đầu”.

Mục Viễn lạnh lùng đáp: “Lời ta nói là sự thực, chuyện Hạ quốc muốn khởi binh ta có chứng cứ”.

“Nhưng phụ hoàng đối với ta trong lòng đã có nghi kỵ, cho dù ta có về cung, người đã có thể cho ta hòa thân một lần, liền có thể cho ta hòa thân lần thứ hai”.

Mục Viễn không nói lời nào, Như Ý bỗng nhiên cười: “Ta nghĩ chắc tướng quân cũng không hiểu được, không phải tướng quân nói với ta phải tuân theo bốn phận của công chúa, tướng quân nói ta phải bảo hộ bách tính triều ta, chính là ý này sao”.

Quả thật hắn có ý này, nhưng hắn không thể nào đáp lời cho phải, sinh ở hoàng gia, có số phận đã được định trước. Như Ý đặt hai tay lên đầu gối, lại nói: “Trên đường ta cứ suy nghĩ mãi, ta trở lại như vậy, ắt sẽ bị mọi người cười nhạo, mà cuộc chiến của tướng quân với Hạ quốc nếu ở thế bại, phụ hoàng sẽ ra sách lược giải tỏa nguy cơ, mà chuyện đầu tiên người làm, chính là đem kẻ đã chọc giận Hạ vương là ta giao ra”.

Như Ý nói xong, ngược mắt nhìn Mục Viễn, trong lòng Mục Viễn biết lời nàng nói đều là thực, trong lòng có vài phần khổ sở cho nàng, Như Ý cười khổ, hồi hộp nắm tay lại: “Cái mạng này của ta, là ở trong tay của Mục gia. Nếu may mắn, tướng quân đại thắng, ta có thể ở trong cung sống những ngày yên ổn, nhưng Hạ quốc không diệt được, có nước khác không muốn thuận phục, ta lại sẽ bị đưa đi. Đương nhiên, ta bây giờ không nghĩ xa được đến thế, chỉ là ngay trước mắt, nghe nói Yên Hồn quan và Thanh Sơn cốc đều gặp phiền phức, ta sao có thể an tâm hồi cung, chỉ sợ chân trước vừa bước vào cửa cung, chân sau đã bị đưa trở về tay Hạ vương”.

Như Ý nhắm hờ mắt: “Bất luận thế nào, kết quả sau cùng cũng giống nhau, so với chuyện bị động nhận lấy cái chết như vậy, chi bằng dũng cảm một chút, giúp tướng quân giành phần thắng thì tốt hơn. Ta, ý này của ta, dù có sai người bẩm với phụ hoàng, chắc người cũng sẽ không phản đối”.

“Đề nghị của công chúa không tồi, nhưng công chúa phải hiểu rõ, đến khi giao công chúa cho Hạ vương, bọn ta không thể đảm bảo an toàn cho công chúa”. Mục Viễn nói lời thật lòng.

Như Ý có chút run rẩy, nàng trầm mặc một lát, cuối cùng nói: “Chuyện này, ta đương nhiên là biết. Ta suy đi nghĩ lại, dù sao đều sẽ rơi vào tay hắn, chỉ là vấn đề thời gian. Hạ vương không chết, thù ta trốn đi này hắn nhất định phải báo, phụ hoàng chung quy cũng sẽ có ngày đưa ta đi, lúc đó ta trốn ra được, là dự định ẩn cư nơi thôn quê, cả đời không hồi cung, bây giờ kế hoạch thất bại, việc an toàn, ta không thể nào nghĩ tới nữa”. Nàng nhìn vào mắt Mục Viễn, lấy ra từ trong tay áo một cây chùy thủ cho hắn xem: “Mục tướng quân, lúc trước ngươi nói, nếu lúc thấy sợ, liền tự nhủ, phải dũng cảm. Ta, ta mong mình có thể làm được”. Nàng cắn cắn môi: “Để ta góp một phần sức tiêu diệt Hạ vương đi”.

Mục Viễn nhìn Như Ý chăm chú, Như Ý liền nhìn lại hắn. Mục Viễn hít sâu một hơi, hỏi: “Công chúa, người đã suy nghĩ kỹ chưa?”.

Như Ý nắm chặt chùy thủ, ra sức gật đầu.

Mục Viễn đi tìm quan thị vệ hộ tống công chúa tới hỏi, thì ra đúng là đã phái người hồi cung báo với Hoàng thượng, nói muốn lấy thân hộ quốc. Mục Viễn trong lòng cay đắng, hắn mỉm cười suy nghĩ một lúc lâu, đây đúng là lợi thế tốt, nếu dùng tới, có thể kéo dài thời gian chiến đấu một chút, tranh thủ chút thời gian cho Hàn Tiếu, cũng tranh thủ thật nhiều thời gian bài binh bố trận cho Tiêu quốc bọn họ.

Thế nhưng, Như Ý công chúa đi lần này, sợ rằng thật khó bảo toàn tính mạng.

Mục Viễn suy đi nghĩ lại, cắn răng, nhanh chóng chạy đến chiến địa tiền trận, cùng phụ thân thương nghị, sắp xếp. Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Mục Viễn lại dùng roi thúc ngựa chạy về, hắn đi gặp Như Ý công chúa, nói với nàng: “Ta đã đưa lời nhắn cho Hạ quân, bên kia trả lời trong đêm. Hạ vương có lệnh, nếu giao ngươi lại, ước định hòa thân vẫn còn hiệu lực, hai quân có thể đình chiến hòa đàm”.

“Trả lời trong đêm?”. Như Ý cười khỏ, Hạ vương ở cách không xa, chờ tự mình bắt nàng về. Quả nhiên nàng trong ngày đại hôn đốt tẩm cung trốn đi, đã làm mất thể diện hắn, e là hắn hận không gì. Như Ý nhắm mắt, khẽ hỏi: “Tướng quân định làm thế nào?”.

Mục Viễn nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, đương nhiên có chút khó mở lời, nhưng cuối cùng vẫn quyết tâm, nói: “Hôm nay Hàn cô nương mang theo được thảo cứu mạng xông vào Thanh Sơn cốc, liên quan đến an nguy của phòng tuyến Thanh Sơn cốc. Chúng ta cần giữ chân Hạ quân, để Hàn cô nương thuận lợi đi vào”.

Như Ý ra sức cắn chặt môi, rất lâu mới nói: “Vậy thì, hôm nay ta sẽ bị giao ra sao?”.

Mục Viễn thờ dãi: “Hạ quân yêu cầu, trong ba ngày tại Yên Hồn quan nếu có thể đón được công chúa, liền đình chiến hòa đàm”. Hắn dừng lại một chút, nói tiếp: “Chỉ cần đình chiến, chúng ta liền có cơ hội chuẩn bị ứng phó. Phía ta viện quân nội trong mười ngày có thể tới, nếu Hàn cô nương có thể thành công đột phá vòng vây tiến vào Thanh Sơn cốc, cứu được Mục lão tướng quân, mang theo tin tức từ Yên Hồn quan, cộng thêm viện quân được sắp xếp, chúng ta diệt được Hạ quân là trong tầm tay”.

“Ừm”. Như Ý nói không nên lời, chỉ phát ra âm thanh ậm ừ trong cổ họng, tiêu diệt Hạ quân trong tầm tay, mà nàng đến lúc đó đã đến Hạ quốc rồi, oán hận bị gết cũng chắc là trong tầm tay. Nàng sờ chùy thủ trong tay áo, cả buổi mới gắng sức lên tiếng: “Vậy xin tướng quân an bài đi”.

“Công chúa...”. Mục Viễn gạt mình, đối diện với ánh mắt trong suốt của Như Ý, dường như nghẹn lại, lời an ủi có nói thêm nữa cũng vô ích, nàng đến Hạ quốc, rơi vào tay Hạ vương, dù là ai cũng không giúp được nàng.

“Tướng quân...”. Như Ý nhìn Mục Viễn một hồi lâu, rầu rĩ nói: “Nếu Như Ý bất hạnh, không quay về được, thỉnh tướng quân chuyển lời với phụ hoàng, Như Ý không hối hận là nữ nhi của người, chỉ là Như Ý tùy hứng kiêu ngạo, quả thực không phải một công chúa tốt, bao năm qua đã để phụ hoàng bận tâm. Nếu Như Ý đi rồi, thỉnh phụ hoàng nghĩ tới những ngày tốt đẹp trước đây Như Ý, đừng trách cứ ta”.

Trong mắt nàng là bi thảm, đau buồn, Mục Viễn không có cách nào đón lấy ánh mắt nàng, cúi đầu khe khẽ lên tiếng, vội vàng xoay người đi ra ngoài sắp xếp.

Trời vừa hừng sáng, bốn người escorte Hàn Tiếu hành trang gọn gàng, chuẩn bị xuất phát. Mục Viễn nói rõ bố trí sắp đặt, nhìn bốn người bọn họ một lát, khụy gối xuống, cúi đầu trầm giọng nói: “Mọi việc xin nhờ mọi người”. Lý thám tử nhiệt huyết ngập dâng tràn sức gập đầu, hắn liều mạng giữa cái chết của đồng sự xông vào báo tin, may mắn chỉ còn mình hắn sống sót, bây giờ hắn đưa theo cứu tinh quay lại cốc, chỉ thấy nhiệt huyết sôi trào, ý chí chiến đấu hiển ngang.

Hàn Tiếu trầm ổn bình tĩnh, vỗ nhẹ túi thuốc nói: “Tướng quân yên tâm, Hàn Tiếu nhất định dốc toàn lực”.

Binh tướng cả thành xếp thành hai hàng hai bên, yên lặng giờ cao bình khí trong tay, ra sức chống đỡ, dưới sắc xanh của bầu trời sáng sớm, là từng khuôn mặt tràn đầy mong chờ thắng lợi. escorte Hàn Tiếu nhẹ gập đầu với Mục Viễn, thúc bụng ngựa, hào hùng hô to một tiếng: “Đi!”. Tuần mã hý dài một tiếng cất vó, tiến lên xông ra ngoài.

Mục Viễn nhìn bọn họ đi khỏi, trong lòng có tư vị không nói rõ được, lại thấy Như Ý công chúa đứng ở đầu đường, hiển nhiên là lặng lẽ đi tiễn Hàn Tiếu, nàng đưa mắt nhìn về phía xa, khuôn mặt trầm tĩnh, hoặc giả, phải là thấy chết không sờn.

Phó tướng bên cạnh nói: “Tướng quân, công chúa nên xuất phát rồi. Hôm nay phải để cho Hạ quốc thấy công chúa quả thực ở trong tay chúng ta”.

Mục Viễn ừ một tiếng, thấy Như Ý công chúa vẫn bất động. Dường như Như Ý nghe thấy lời đó, xoay đầu lại, đáp một câu: “Vậy lên đường thôi”.

Phó tướng ôm quyền, lui xuống chuẩn bị, Mục Viễn mở miệng muốn nói, lại không biết nên nói với công chúa cái gì cho phải. Như Ý cười nhạt: “Tướng quân, vạn sự kính nhờ, đừng để ta uống công đi chuyến này”.

Mục Viễn trong lòng chấn động: “Công chúa yên tâm”. Như Ý khẽ nhếch khóe miệng, quay đầu đi, lại nhìn hướng Hàn Tiểu đi khỏi, nhẹ nhàng nói: “Tướng quân, Như Ý chắc chắn cũng sẽ dốc toàn lực”.

Một ngày này, đối với bất kỳ ai trong bọn họ mà nói, đều là cực kỳ không dễ dàng. Khi Hàn Tiểu đang chịu đựng mặt trời chói chang cháy đất cháy cát, lục phủ ngũ tạng đảo lộn trên lưng ngựa chạy như điên, thì Như Ý công chúa ngồi trên xe ngựa, theo đội quân do Mục Viễn dẫn đầu hộ tống đến trận tiền.

Quá ngo, mặt trời chiếu trên đỉnh đầu, trên trận tiền có chút yên tĩnh, Như Ý vừa đi tới, nàng ngồi trên cỗ xe thật cao có rèm che, nhìn về phía xa, sẵn sàng đón Hạ quân, nàng biết, bọn họ đều đang nhìn nàng.

Cha con Mục Viễn cũng cười ngửa đi đến bên cạnh xe của nàng, một trái một phải đi bên bảo vệ.

Đội một lúc lâu, bên phía Hạ binh rút cuộc có động tĩnh, một phó tướng cưỡi ngựa mang theo bài tên tiểu binh đến chính giữa, cao giọng hô: “Đem Như Ý công chúa ra đây”.

Như Ý chợt thấy căng thẳng, hai tay siết chặt, theo bản năng nhìn thoáng qua Mục Viễn, Mục Viễn cho nàng một ánh mắt trấn an, gật đầu với phụ thân Mục Nghĩa một cái, đưa xe ngựa của công chúa qua.

Như Ý hồi hộp đến dạ dày cũng bắt đầu đau, móng tay đâm vào lòng bàn tay, xe ngựa tới gần Hạ quân một chút, rút cuộc đến gần trận địa liền dừng lại. Mục Viễn ra lệnh, tiểu binh mở rèm che trên xe của Như Ý công chúa ra, Mục Viễn cất cao giọng nói: “Như Ý công chúa ở đây”.

Phó tướng Hạ quân cẩn thận quan sát Như Ý hồi lâu, sau đó tự tay muốn nắm lấy cương ngựa trên xe nàng, Như Ý nhìn chăm chăm tay hắn, trong lòng vang lên tiếng đến rồi liên tục. Sợ hãi và tuyệt vọng ập lên đầu, nhưng nàng chỉ có thể mặt không đổi sắc chống đỡ. Trường đao của Mục Viễn thoát cái chỉ vào phó tướng của Hạ quân, cao giọng nói: “Bây giờ không thể ngươi đưa đi”.

Phó tướng nhìn chằm chằm mũi đao của Mục Viễn, lên tiếng hỏi: “Ngươi đòi cái gì?”.

“Triều ta tỏ rõ thành ý, đưa Như Ý công chúa quay về, các ngươi cũng nên hết lòng tuân thủ ước hẹn mới được. Ngày nào Hạ binh chưa lui, ngày đó công chúa sẽ không quay về Hạ quốc”.

Phó tướng Hạ quân nheo mắt, nhìn công chúa một chút, lại nhìn Mục Viễn một chút, xoay đầu ngựa quay về đội ngũ, một lát sau có một tên tướng quân mặt sẹo cùng phó tướng cưỡi ngựa đến, Như Ý nhìn người kia liền không khỏi hoảng hốt, sợ hãi lộ ra trên người nàng làm Mục Viễn liếc mắt nhìn qua, Như Ý công chúa nuốt nước bọt một cái, thẳng lưng ngồi ngay ngắn. Mục Viễn rời ánh mắt đi, chăm chú ứng đối với người vừa tới.

Tướng quân mặt sẹo này chính là kẻ đầu lĩnh đuổi bắt Như Ý trong Cổ Sa thành, hắn vừa nhìn qua liền kêu lên: “Đúng là Như Ý công chúa”. Hắn xác nhận thân phận của công chúa, lại quay sang nói với Mục Viễn: “Các ngươi chẳng qua chỉ là nô nạm hết tên, có đánh tiếp cũng không chiếm được lợi thế, Thanh Sơn cốc e rằng rất nhanh sẽ là của chúng ta, các ngươi có thể thủ ở Yên Hồn quan đến khi nào? Mau giao công chúa ra, bàn lại chuyện hòa đàm”.

“Không lui binh, sẽ không có được công chúa”. Mục Viễn lạnh lùng nói: “Hoàng thượng có lệnh, nếu công chúa không thể đạt được ước định hòa đàm, sẽ chết ở trận tiền, giữ lại một nữ lưu thân ở Hạ quốc trong vương cung chống lại địch quốc, có tiếng trốn chạy cũng không sao. Công chúa hòa thân, là vì cuộc sống yên ổn của lê dân bách tính, hôm nay đàm hòa trên trận tiền cũng là thế. Nếu không thể lui binh, nếu chết cũng không có gì đáng tiếc”.

Như Ý công chúa nghiêng chặt hàm, những lời này nàng không biết thật hay giả, nàng hoàn toàn không nắm chắc Hạ quốc có nuốt lời làm trận hay không, nàng cũng chỉ có thể bỏ mạng ở trận tiền. Nàng không thể nói bất kỳ điều gì, không thể hủy hoại bố trí của Mục Viễn, bây giờ nàng phải vờ làm người chết, mặc cho hai quân đẩy qua đẩy lại làm con cờ giao dịch. Giữ lại được cũng chết, bị giao ra, cũng chết.

Nhưng lời Mục Viễn nói làm tướng quân mặt sẹo kinh hãi. Hạ vương đối với Như Ý công chúa là hận thấy xương, hắn đã hạ lệnh rõ ràng nhất định phải bắt sống nàng trở lại, tìm mọi cách dẫn vật để thỏa oán giận. Hạ vương chưa từng bị mất mặt nhiều đến thế, tướng quân mặt sẹo theo hắn nhiều năm, tất nhiên là hiểu rõ, bây giờ Mục Viễn nói không lui binh thì thà rằng giết công chúa cũng không thỏa ý nguyện của đại vương, trong lòng tướng quân mặt sẹo đương nhiên có chút cổ ký. Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Vương chúng ta đem qua hạ lệnh cho tất cả quân đội mệnh, không tấn công nữa, chỉ là để nghênh tiếp công chúa hồi cung, như vậy chính là thành ý tương hòa, Mục tiểu tướng quân nên an tâm mới phải”.

Mục Viễn điềm tĩnh nói tiếp: “Hạ vương ra lệnh nội trong ba ngày phải giao ra công chúa, hôm nay chúng ta liền đưa công chúa đến, cũng là rất có thành ý. Nếu chúng ta hai bên đều không muốn tái chiến, vậy thỉnh tướng quân đốt khói trắng, đốt trong ba ngày, để Hạ quân đình binh hồi doanh, ba ngày này, công chúa sẽ ở tại trận tiền này, để làm chứng cho hòa bình của hai quân ta”.

“Ba ngày sau ư?”. Tướng quân mặt sẹo nhìn chằm chằm Như Ý công chúa, âm trầm hỏi.

“Ba ngày sau, chắc rằng tất cả Hạ quân đều đã nhận được chỉ thị khói trắng, cũng hành sự y lệnh, chuyện hòa đàm này sẽ tiếp nối, công chúa chắc chắn sẽ giao cho tướng quân đưa về Hạ quốc, ước định hòa thân của hai nước chúng ta vẫn hữu hiệu như trước”.

Tướng quân mặt sẹo suy nghĩ lần nữa, lại quay đầu ngựa quay về đội ngũ, qua một hồi lâu, một tên tiểu binh đi tới, lớn tiếng kêu lên: “Xe ngựa của công chúa không được lui về đại quân, còn phải ở trận tiền để quân ta nhìn thấy. Ba ngày sau lúc giữa trưa sẽ giao người”.

Mục Viễn cũng lớn tiếng đồng ý: “Vậy thì, trong vòng một canh giờ, liền đốt khói trắng, ba ngày không ngủ”. Hạ binh bên kia đồng ý, nhân mã hai đội tan ra lui về.

Mục Viễn bảo vệ xe của Như Ý chậm rãi lui về phía sau, nhìn thấy dáng vẻ nỗ lực để ngồi thẳng lưng, không khỏi mềm lòng, lấy dao gạt màn rũ xuống che khuôn mặt của công chúa.

Như Ý cả lòng bàn tay, cả lưng đều là mồ hôi lạnh, màn vừa rũ xuống, thoáng cái nàng đã sụp người xuống, mới phát hiện ra hàm đã bị cắn chặt đến phát đau, nàng hoảng sợ muốn khóc, nhưng lại thấy mắt rất đau, không khóc được. Mục Viễn thúc ngựa đi cạnh, cách tấm màn nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ”.

Như Ý nhắm mắt lại, cố gắng để buông chủy thủ trong tay áo mình ra, nàng sao có thể không sợ? Mục Viễn dường như hiểu thấu, hần thềm thở dài, chỉ đành nói: “Ít nhất trong ba ngày này ta nhất định bảo vệ người chu toàn”.

Hoàng hôn trên đại mạc tối sớm, lúc mặt trời ngả về tây, hậu phương Hạ quân nổi khói trắng, khói trắng giống như đồng loạt, ở các địa mạc, một chỗ lại một chỗ đều đốt lên. Xe ngựa của Như Ý đơn độc đứng ở trận tiền, tuy là đến gần quân doanh của Mục quân nhưng vẫn bị Hạ quân nhìn rõ, ở khoảng cách đó, nàng đương nhiên cũng nhìn thấy khói trắng lượn lờ.

“Đây là biểu hiện bọn họ đã đình chiến sao?”. Nàng hỏi Mục Viễn đang chờ bên cạnh, trong lòng có chút vui mừng vì mình còn có chút tác dụng.

“Đúng vậy, đốt khói trắng, chiến sự dừng lại, đây là lệnh để Hạ quân đình chiến quay về doanh trại. Nếu là khói đen, sẽ là ý khai chiến”.

Như Ý kinh ngạc nhìn làn khói mù, bỗng nhiên nói: “Tướng quân, cảm ơn người”. Nếu không có hần, nàng e rằng vĩnh viễn cũng không có được cảm giác như hiện tại.

Mục Viễn không trả lời, hần sẽ đưa một nữ tử đi chịu chết, lại được người ta cảm tạ, hần không biết phải phản ứng thế nào, hần cũng nhìn chăm chú làn khói trắng, cố gắng dò tìm chú ý đi, hần thềm cầu khẩn, mong bọn người Hàn Tiểu đi đường thuận lợi.

Đám người Hàn Tiểu cũng đang nhìn khói trắng, Lý thám tử vui mừng chỉ vào làn khói trắng kêu lên: “Mau nhìn đi, đó là lệnh đình chiến, tướng quân thành công rồi, tướng quân thành công rồi. Chúng ta nhất định cũng có thể thành công”.

Lý thám tử nói đúng, bọn họ thực sự thành công. Ba ngày sau, Hàn Tiểu mang theo được phẩm, đưa theo hy vọng sống còn của Mục lão tướng quân, nhân lúc mọi người hợp lực tương trợ, xông qua trạm kiểm soát quan trọng, tiến vào Thanh Sơn cốc.

Mà ba ngày này, đối với Như Ý mà nói, đau khổ như ba năm.

Nàng ngồi trên xe, ngồi không được nằm cũng không xong, thực sự khổ cực. Yên Hồn quan ban ngày mặt trời nóng rực, ban đêm lại lạnh đến thấy xương.

Ban ngày nàng nóng khủng khiếp, lại không có người quạt cho nàng, nước trong túi miễn cưỡng cũng có thể giải khát, nhưng lại không cam lòng. Như Ý mồ hôi khắp người, nhưng nàng bị kẹt trước mặt rất nhiều nam nhân, căn bản không thể làm ra hành vi thiếu dáng vẻ nào, nàng chỉ có thể chịu đựng. Chuyện này cũng thôi đi, nhưng ăn uống cũng hoàn toàn ở trên xe, Như Ý vừa thấy xấu hổ vừa khổ sở. Tuy Mục Viễn có đưa cho nàng tấm vải để che lại, để cho nàng có thể ở trên xe chỉnh lại dung nhan, nhưng Như Ý vẫn thấy khổ sở chật vật.

Ban đêm lại lạnh, Mục Viễn đốt lửa bốn phía quanh xe ngựa, đưa tới chon y hai tấm chăn trải giường thật dày, Như Ý quấn chặt quanh người, nhưng vẫn lạnh run.

Nàng nằm trên xe, thấy bầu trời thật cao lấp lánh ánh sao. Như Ý chăm chú nhìn sao, thềm nghĩ cuộc đời nàng rất muốn những vì sao này, sáng lấp lánh, thật nhiều, thật đẹp, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, vĩnh viễn không với tới, hơn nữa đều chỉ có thể tồn tại trong đêm tối, trời sáng rồi, lúc tỉnh dậy, những vì sao này đã biến mất không thấy đâu.

Như Ý nhìn một chút, nước mắt lại chảy ra từ khóe mắt, nàng bây giờ rất cô đơn, cũng rất sợ, nàng biết cái gì đang chờ đợi nàng ở nơi này. Chuyện tương lai đã biết trước làm lòng nàng đau đớn.

“Mục tướng quân”. Nàng phải tìm người trò chuyện.

“Công chúa”. Mục Viễn trả lời. Hần quần chân, tựa bên cạnh xe nàng nghỉ ngơi, hần đã đáp ứng ba ngày này nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn, hần đúng là nửa bước cũng không rời.

“Mục tướng quân”. Như Ý lại gọi, thực ra nàng không biết nên nói gì.

“Công chúa”. Mục Viễn rất có kiên nhẫn trả lời. Tối như vậy, ở nơi này, hần cũng không ngủ được. Vừa nãy trong đầu hần còn đang suy nghĩ chuyện lúc nãy dùng Như Ý để cứu người, đại phu bẩm báo với hần vết thương trên người Như Ý. Thương thế như vậy, e rằng gặp không ít đau khổ. Nàng bắt chập trọng thương, lặn lội đường xa trốn về, đây cũng là một loại dũng khí và quyết đoán. Bây giờ, nàng ở nơi này, chờ bị đưa về cái nơi khủng khiếp với nàng kia.

Trong lòng Mục Viễn có cảm giác thương tiếc và tôn kính với Như Ý. Gặp phải chuyện như vậy, sợ rằng một nam tử khỏe mạnh cũng không đủ can đảm trải qua lần nữa. Mà nàng, lại quay về chủ động chờ lệnh. Đầu óc Mục Viễn có chút hỗn loạn, hần có chút khinh thường chính mình. Nếu lần này Như Ý đi là án tử hình, vậy hần chính là kẻ đồng lõa đưa dao cho đao phủ. Hần hồi tưởng lại quãng thời gian ngắn ở cùng nhau, thái độ của hần đối với

công chúa không tốt, hần còn nói với nàng thân là công chúa phải bảo hộ bách tính, lúc này hần cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

“Mục tướng quân”. Như Ý không biết trông đầu Mục Viễn đang sôi trào, nàng lại gọi.

“Vâng, công chúa, ta ở đây”. Mục Viễn nhanh chóng trở về, hần nghe thấy giọng nói sợ hãi của nàng.

Như Ý yên lặng một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Mục tướng quân, người nói, ba chữ, phải dùng cảm đã khích lệ người. Người có thể nói ta biết, ba chữ này là ai nói với người?”.

Mục Viễn kinh ngạc, vạn lần không nghĩ rằng nàng lại hỏi chuyện này. Hần ho khan một cái, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nói rõ ràng: “Là Hàn cô nương”.

Như Ý ở bên kia rất im lặng, không lên tiếng trả lời. Mục Viễn suy nghĩ một chút, không tìm được giải thích: “Lúc trước ta trúng chung độc, cánh tay bị thương, tính mệnh khó giữ. Bọn họ đưa ta đến Vân Vụ sơn cứu mạng, thần y tiên sinh nói, cánh tay này của ta không thể giữ lại. Hần hỏi ta muốn cánh tay hay muốn mạng, với ta mà nói, không có cánh tay phải, thì không thể có cách nào ra chiến trường, không thể nào báo đáp đất nước, chính là một phế nhân. Ta không có cách nào đối mặt với tương lai như vậy, ta tình nguyện chết giữ lại tôn nghiêm, vì vậy ta chọn cánh tay”. Mục Viễn nhớ lại chuyện xưa, thờ dài nói tiếp: “Ta đã không muốn trị, thần y tiên sinh đương nhiên sẽ không giữ ta lại. Lúc đó Hàn cô nương vẫn cổ vũ ta, vẫn khuyên bảo không ta, nàng tin tưởng ta, chính là, dù không có cánh tay phải, ta vẫn có thể làm nam tử hán đội trời đạp đất. Vài năm qua, ta vẫn luôn nhớ lời nàng nói với ta, nàng nói, phải dùng cảm”.

Như Ý một lúc lâu không nói gì, Mục Viễn cũng không gọi nàng, hai người im lặng hồi lâu, Như Ý đột nhiên hỏi: “Mục tướng quân, người thích Hàn cô nương, phải không?”.

Mục Viễn nóng mặt, ừ một tiếng không nghe rõ.

Như Ý lại trầm mặc một lúc lâu, sau đó nói: “Hàn cô nương là một vị cô nương tốt, ta thực rất hâm mộ nàng ấy”. Trong giọng nói của nàng có chút ưu thương nhàn nhạt, làm Mục Viễn thấy đau lòng.

Như Ý lại nói: “Ta đã từng thích Nhiếp thành chủ, rất thích, rất thích, nếu có thể ở cạnh hần, ta bất cứ cái gì cũng không cần. Đáng tiếc hần không thích ta, hần thích là Hàn cô nương”.

Mục Viễn trong lòng căng thẳng, chuyện này cũng chính là nỗi đau trong lòng hần. Như Ý yếu ớt nói: “Mục tướng quân, ta thấy hai người bọn họ tâm đầu ý hợp, chính là một đôi rất đẹp, lúc trước ta đầu óc mê muội, tự làm chính mình mệt mỏi, cũng làm người khác thấy đáng ghét. Bây giờ cái gì ta cũng đều thông suốt, mới thấy lúc trước mình ngốc nghếch mức nào. Người ngàn vạn lần đừng học theo ta, người tốt như thế, lại là một nam tử hán đội trời đạp đất, sau này nhất định có thể tìm được một cô nương người yêu thích, hòa hợp hạnh phúc sống nửa đời sau”.

Mục Viễn chẳng biết nói gì mới phải, Như Ý ở bên kia cũng không nói nữa, hai người lại yên lặng.

Ngay lúc Mục Viễn cho rằng nàng đang ngủ, bản thân định mau chóng đi ngủ, Như Ý lại nói: “Mục tướng quân, lúc trước người hỏi ta, vì sao lại dám bỏ trốn. Thực ra, ta không dám”.

Mục Viễn ngồi thẳng dậy, nghe nàng nói: “Ta không dám bỏ trốn, ta rất sợ! Thế nhưng so với chạy trốn, bị ở lại chịu hành hạ, ta lại càng sợ chết ở nơi đó hơn. Ta cho rằng dù chết thì ở nơi đó cũng quá bẩn thỉu, ta không muốn chết ở đó. Ta tùy hứng lại ích kỷ, đã xin Thôi công công dẫn đi, đưa ta rời khỏi nơi đó, thà rằng chết ở đại mạc, xương cốt vùi trong cát...”.

Mục Viễn cắn răng, viên mắt nóng lên.

Như Ý tiếp tục nói: “Mục tướng quân, ta không hề có dũng khí, nhưng người nói, phải dùng cảm. Tiểu Như Ý ta cả đời này, chưa làm được chuyện gì, ta nghĩ, dù thế nào đi nữa, ta cũng nên làm một chuyện để người khác nhớ được chuyện tốt của ta, đúng không?”.

“Công chúa...”.

“Mục tướng quân, ta chưa từng gặp được mẹ ta, khi ta còn bé, nguyện vọng lớn nhất của ta là có thể gặp được mẹ ta một lần, nhưng cả đời này cũng không làm được. Sau này lớn lên, nguyện vọng lớn nhất của ta là gả cho nam tử ta thích, đáng tiếc lúc đó ta thích Nhiếp Thừa Nham, vì vậy, cho tới bây giờ, nguyện vọng này cũng không thể thực hiện được. Tướng quân, cuộc đời này của Như Ý còn có một nguyện vọng cuối cùng, Như Ý to gan, muốn phò thác cho tướng quân...”.

“Công chúa cứ nói”.

Như Ý không nói ngay, nàng nói: “Ngoại trừ tướng quân, ta cũng không biết có thể giao phó việc này cho ai”.

“Công chúa”. Mục Viễn đứng dậy, nhìn khuôn mặt Như Ý qua bức màn: “Chỉ cần Mục Viễn có thể làm được, nhất định sẽ không phụ ủy thác của công chúa”.

“Tướng quân”. Như Ý quay mặt đi, tránh ánh mắt của Mục Viễn: “Xin tướng quân, chớ để xương cốt của ta ở lại Hạ quốc”.

Mục Viễn trong lòng chấn động, giống như mắc nghẹn. Như Ý nói tiếp: “Ta nhất định sống không nổi, hần dù không giết ta, ta cũng chỉ e bản thân không chịu nổi. Phải nhẫn nhục ư, Như Ý không có bản lĩnh này”.

“Công chúa”. Mục Viễn ghen ngào gọi, nhưng gọi xong lại không biết nên nói gì. Những lời nàng nói là thật, nàng nhất định không sống được.

“Tướng quân, ta không muốn chết ở nơi đó, nhưng nếu không có lựa chọn nào khác, mong tướng quân có thể đưa thi thể ta trở về, đừng để ta cô độc ở đó”.

Mục Viễn ghen lời, chỉ đành gật đầu, Như Ý thấy thế liền nở nụ cười: “Ta ở Hạ quốc, chờ tướng quân tới”. Nụ cười kia lấp lánh dưới ánh sao, đẹp đến lóa mắt. Cả đời này của Mục Viễn cũng không thể quên được nụ cười đó.

Mấy ngày này, Mục Viễn cùng nàng nói rất nhiều chuyện, bây giờ sắp đến lúc chia tay, bọn họ không còn gì có thể nói nữa. Mục Viễn đem thêm cho Như Ý vài bộ xiêm y, lại đưa nàng nước sạch, chuẩn bị vài món ăn tươi, hy vọng nàng đi qua đoạn đường không có ai bên cạnh này không phải chịu lạnh, chịu đói.

Giữa trưa, tướng quân mặt sẹo dẫn người cưỡi ngựa đến giữa trận địa của hai bên, Mục Viễn nhìn từ xa, biết thời khắc này cuối cùng cũng đến. Như Ý ôm lấy túi nước Mục Viễn chuẩn bị cho nàng, khẽ nói: “Tướng quân, mấy người Hỷ nhi đều là nô tài trung thành, đi theo ta đã chịu không ít khổ cực, ta tính tình không tốt, lúc trước cũng nổi giận với bọn chúng không ít, bọn chúng bây giờ về lại cung, e rằng sống những ngày không tốt đẹp mấy, nếu tướng quân có thể hãy bố trí cho bọn họ ở ngoài cung, tìm một chỗ để bọn họ có thể độc lập sống qua ngày, Như Ý vô cùng cảm kích”.

“Ta sẽ cố hết sức”.

“Tướng quân... Ta...” Con ngựa kéo xe chậm rãi đi trước, Như Ý vội vã muốn nói gì đó, nhưng lời có thể nói dường như đã nói hết trong ba ngày rồi, nàng không để lại di ngôn nào, nàng dừng một chút, nhưng chung quy chỉ có thể nói một câu: “Tướng quân, cảm ơn ngài”.

Mục Viễn nói không nên lời, hắn nhìn tướng quân mặt sẹo kéo cương ngựa của xe công chúa, hắn nhìn một Hạ binh thô lỗ dùng trường thương vén màn xe để mặt sẹo kia xác nhận thân phận công chúa, hắn nhìn bọn chúng kéo xe công chúa đi về phía Hạ quân.

Như Ý xoay người lại, nhìn Mục Viễn lần cuối, trong mắt lộ ra vẻ tỉnh mạch và từ biệt, Mục Viễn cắn chặt răng, cố sức nắm chặt đao đao, xoay đầu ngựa không nhìn nàng nữa, ra sức thúc bụng ngựa vội vàng rời khỏi.

Sinh ly tử biệt, chính là thời khắc này. Viên mắt Mục Viễn nóng lên, quát cương ngựa nhanh chóng quay về quân doanh, đích thân hắn đưa nàng đi chịu chết, nhưng hắn tuyệt không để nàng hy sinh uổng công, Mục Viễn thầm thề trong lòng: “Hạ quốc không diệt, tuyệt không dừng lại”.

Ngoại truyện 9: Như Ý công chúa (7)

Như Ý đi rồi.

Mục Viễn tự cảm thấy cả đời này thân nhiên thư thái, không mắc nợ bất kì kẻ nào, thế nhưng đối với Như Ý, hắn luôn cảm thấy hắn nợ nàng rất nhiều. Hắn nhớ rõ nụ cười của nàng, nhớ rõ ánh mắt trước khi nàng rời đi, hắn còn nhớ rõ cả giọng nói của nàng.

Hắn nhiều lần giật mình tỉnh lại từ trong mơ, bởi vì trong mơ, hắn nghe thấy Như Ý nói với hắn: “Tướng quân, ta ở Hạ quốc, chờ tướng quân tới”.

Mục Viễn tỉnh dậy mờ mờ hồ hồ, hắn không nằm lại được nữa, ngồi dậy đi đến đứng cạnh cửa sổ, hắn thấy bầu trời tràn ngập ánh sao, hắn ở cùng Như Ý ba ngày, bầu trời sao cũng sáng như vậy.

Nàng nói nàng ở Hạ quốc chờ hắn, có phải nói là nàng đã chết rồi không? Nàng báo mộng cho hắn sao? Nàng trở lại có bị hành hạ gì không? Nàng có bị... Mắt Mục Viễn nóng lên, hắn không dám nghĩ tiếp.

Hắn Tiểu ở Thanh Sơn cố cứu được lão tướng quân Mục Dũng, còn phản công lại, dùng độc hạ quân phòng thủ. Mà ở Yên Hồn quan bên này, rốt cuộc cũng chờ được viện quân, cuộc chiến với Hạ quân toàn thắng.

Đây toàn bộ là nhờ một nữ tử nhỏ bé, ngồi trên kiệu, đứng trước hai trận tiền, giúp bọn họ tranh thủ được thời gian và cơ hội cực kì quý giá đó.

Bây giờ, ở Hạ quốc, cuối cùng nàng thế nào?

Mục Viễn cuối cùng cũng tìm được cơ hội, phái mật thám lên vào Hạ quốc thu thập thông tin về Như Ý, hắn nghĩ, nếu Như Ý thực sự đã gặp chuyện không may, vậy hắn cũng phải tìm được thi thể của nàng, hắn đã đồng ý với nàng, sẽ không để nàng cô quạnh ở lại nơi đất khách quê người.

Mật thám lần lượt đưa về một vài tin tức, tiếc là không có tung tích của Như Ý. Thế nhưng lại tìm được nơi ẩn thân của Hạ vương, hơn nữa mật thám còn báo, có một nhóm người giống hắn, cũng đang âm thầm dò la về Hạ vương.

Mục Viễn thầm biết có chuyện xảy ra, hắn đi tìm phụ thân mình, Mục Nghĩa.

“Hạ quân tháo chạy, mặt ngoài thì hàng phục nhưng thực ra vẫn đang rục rịch ngóc dậy, họa này nếu không diệt, tương lai nhất định sẽ lại nổi lên. Hạ vương tàn bạo vô độ, ý muốn mưu phản của người khác cũng không phải là ít. Hoàng thượng phái mật sứ ngầm giao thiệp với bảo đệ* của Hạ vương, người sớm đã có tâm cướp vương vị, vài ngày trước đã đạt được thỏa thuận với mật sứ, nếu có thể trợ giúp hắn diệt trừ Hạ vương, sau khi lên ngôi chắc chắn hắn sẽ cùng với Tiêu quốc ta đòi đòi giao hảo, tuyệt sẽ không động tới vũ lực nữa”.

*Bảo đệ: Em cùng cha mẹ.

Mục Viễn nghe xong, trong lòng nảy lên, biết sẽ còn có đoạn sau nữa.

Quả nhiên Mục Nghĩa nói tiếp: “Chỉ là ám sát là chuyện bí mật, không thể do quân Mục gia ta ra tay, để tránh lưu lại manh mối*, vì vậy do người đứng đầu Long gia an bài”.

*Nguyên văn là Lạc nhân khẩu thực.

“Long gia?”. Mục Viễn nhíu mày, trong lòng hiểu rõ, nhất định là Long gia sử dụng thế lực trong giang hồ làm việc này, nhưng đó là một cơ hội đến Hạ quốc đến chỗ Như Ý công chúa.

Mục Viễn vội vàng nói: “Cha, việc quan trọng thế này, nếu chỉ dựa vào Long gia thì chưa chắc nắm được phần thắng. Chỉ bằng chúng ta nội ứng ngoại hợp, dẫn quân binh Mục gia trực tiếp truy đuổi Hạ quân, ép bọn chúng đến Lương thành, Hạ vương tất phải điều binh đến phòng thủ, như vậy binh lực phòng vệ bên cạnh hấn nhất định bị phân tán, việc ám sát có khả năng lớn sẽ đắc thủ”.

Mục Nghĩa nhướn mày lên: “Sao con lại biết được Hạ vương đang ở gần Lương thành?”.

Mục Viễn sừng sốt, tự biết mình lỡ miệng, sau đó cũng không nói dối: “Cha, con đã đáp ứng công chúa, nhất định sẽ đưa nàng trở về. Công chúa vì đại nghĩa mà chết, con cũng không thể nói mà không giữ lời”. Hấn nhìn Mục Nghĩa, lại nói tiếp: “Cha, con biết việc này không phải là trò đùa, nhất định sẽ giữ chừng mực, sẽ không để lại bất kì điểm sơ hở nào”.

Mục Nghĩa nhìn vẻ mặt khẩn thiết của hấn, cuối cùng thở dài: “Cũng được, nội ứng ngoại hợp như con nói cũng được, cứ vậy mà đi sắp xếp đi”.

Mục Viễn vô cùng vui mừng, cấp tốc điều phái binh mã, sắp xếp thỏa đáng, bàn bạc kĩ càng với Mục Nghĩa liền dẫn quân xuất phát. Hấn liên tục chém giết, bức Hạ quân đến cạnh Lương thành, quả nhiên sự tình giống như hấn dự liệu, Hạ quân tăng thêm binh lực, viện binh tới với tốc độ vô cùng nhanh, Mục Viễn giả vờ giăng co, án binh bất động canh giữ, Hạ quân trong Lương thành chờ đợi thủ trận, không dám sơ suất.

Mục Viễn đợi mấy ngày, cũng chờ được hồi báo của mật thám, khi ấy, hấn đã nghe được tin tốt.

“Thuộc hạ đã biết rõ, đó chính là nơi giam giữ, đúng thật là Như Ý công chúa, công chúa không chết, công chúa còn sống”.

Mục Viễn nhất thời không thốt nên lời, khóe mắt hấn cay cay, quả thực không thể tin được: “Có đúng là nàng không?”.

“Đúng là công chúa”.

Mục Viễn hít một hơi thật sâu: “Nàng có khỏe không?”.

Mật thám kia nghẹn lời, cúi đầu không nói gì. Ngực Mục Viễn nhói lên, đúng vậy, nàng sao có thể khỏe mạnh được? Nàng không chết, đã là một kì tích rồi.

Mục Viễn đi hai vòng trong quân trướng, sau đó dặn mật thám vài câu, mật thám lĩnh lệnh lui ra.

Mục Viễn đi đến bên bàn, vuốt đại đao của hấn, âm thầm cầu nguyện trong lòng, mong rằng hấn đuổi kịp, hi vọng nàng chờ được hấn.

Ba ngày sau, là ngày Long Tam dẫn người đi ám sát Hạ vương. Mục Viễn dẫn đầu quân binh Mục gia từ sáng sớm đã đánh trống ra hiệu, phát động tấn công vào Lương thành. Hậu phương trận địa, ở trên chiến đài cao, lúc sắp khai chiến có một tướng quân mất một tay, mặc áo giáp vẩy cò hết lớn, truyền lệnh quân bày trận. Hạ quân ở xa nhìn thấy, vội chạy đi bám bảo. Hai bên chém giết một trận, Hạ quân gấp rút lui vào trong thành, tướng lĩnh bọn họ hi vọng gặp lại Mục Viễn ở trận tiền, tiếc là quân Mục gia không hề trả lời. Hai bên giăng co trước công thành, Hạ quân không hề hay biết, Mục Viễn đã đi đến nơi khác.

Hấn đi tìm Như Ý.

Mục Viễn dùng roi thúc ngựa, đi theo mật thám suốt đêm đến hành cung Hạ vương. Người Long Tam dẫn theo dĩ nhiên đã bắt đầu hành động, Mục Viễn cũng không định tham gia, hấn thăm nghĩ trước tiên phải tìm được Như Ý vẫn đang còn sống.

Hấn cưỡi ngựa xông vào từ cửa hậu điện, trên đường giết vài tên Hạ binh chặn đường. Mật thám bỗng nhiên chỉ vào tòa nhà xa xa đang bốc khói dày đặc, nói lớn: “Tướng quân, nơi đang cháy kia chính là chỗ lúc trước thuộc hạ phát hiện ra công chúa”.

Mục Viễn không nói câu nào, ra sức thúc vào bụng ngựa, vọt tới như mũi tên.

Viện lạc đang cháy kia đúng là nơi giam Như Ý công chúa. Nàng ở chỗ này chỉ chịu giày vò, muốn tìm đến cái chết mà không có cơ hội. Hôm nay nàng vờ như đang mê man, thực tế hồ hấp của nàng suy yếu sắp hấp hối, không cần gắng sức giả vờ, chỉ cần nhắm mắt lại, người trông cửa sẽ cho rằng nàng đã bất tỉnh nhân sự, sau đó ông lão đó và cảnh vệ sẽ đi ra ngoài, chỉ còn lại mình nàng. Nàng len lén đứng lên nhìn xung quanh, cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, cho dù thế nào thì cũng không có ai. Vì vậy, nàng đóng cửa lại, dùng hết sức lực, đẩy chiếc bàn cạnh cửa sổ đến chặn sau cửa, làm xong chuyện này, nàng mất hết khí lực. Nàng ngồi dưới đất thờ hồn hển một hồi lâu, chăm chú nhìn ngọn đèn trên bàn...

Lúc này Hạ vương đang muốn giết chết Như Ý công chúa, nàng là sự si nhục lớn nhất đời hấn, ý định ban đầu của hấn là giữ nàng lại để mỗi ngày giày vò, cho nên ra tay dữ dội, còn đặc biệt dặn dò hạ nhân không được để nàng chết, nhưng xem tình thế bây giờ, có lẽ ngày tàn của hấn đến rồi, Tiếu quốc

không có lý do gì tại thời điểm này lại phải thích khách giết hân, hân đã bại trận, họ phải yêu cầu hân quy thuận tiến cống mới đúng, phải sát thủ đến như vậy, nhất định là đã có thỏa thuận với hoàng đế của hân, bọn họ ra mặt giết mình, người đệ đệ kia của hân liền có thể danh chính ngôn thuận leo lên ngôi hoàng đế. Nếu đúng như vậy, bảo sao hân có thể không hận? Hân nếu không có đường sống, tiện nhân kia cũng đừng hòng có thể sống, hân dù có chết cũng muốn kéo nàng theo.

Hạ vương nghĩ vậy, liền nhanh chóng chạy tới ngoài phòng đang giam Như Ý công chúa, đập cửa phòng một cái, phía sau cửa vang lên tiếng răng rắc thật lớn nhưng cửa không sập, Hạ vương nheo mắt, lửa hận trong lòng lại càng mạnh, hân vận khí, lại đập thêm một cái nữa, lần này có thêm lực, cánh cửa lần cái tù phía sau đều bị đập nát, đổ rầm xuống đất.

Hạ vương vừa xông vào gian nhà, liền bị một mảnh vải màn đang cháy ném tới, Hạ vương phát tay áo, hất mảnh vải ra, định thần nhìn lại, khắp phòng đều là lửa, Như Ý công chúa ngao nghê đứng trong lửa, xiêm y vừa burn vừa rách, trên mặt có vết máu, khắp người cũng có vết máu loang lổ, tay phải không linh hoạt như bình thường, đó là do ngày đầu tiên đến, nàng muốn dùng chủy thủ đâm hân đã bị hân vận gây cánh tay.

Tuy bộ dáng thê thảm, Như Ý công chúa vẫn đứng ngẩng cao đầu, cực kì kiêu ngạo đứng trong lửa, giống một con phượng hoàng xinh đẹp cao quý đang tắm trong lửa. Nàng cao giọng hét: “Cầu tặc, ngươi không thể chết từ tể, ta dù có thành quỷ cũng không tha cho ngươi”.

Nàng càng có vẻ không hoảng sợ, Hạ vương lại càng tức giận, nàng càng cao ngạo bất kham, Hạ vương càng hận, hân đằng đằng sát khí tiến lên: “Muốn chết, đầu có dễ như vậy”.

Hân đi qua đám lửa, đưa tay chop lấy Như Ý, trong mắt Như Ý lóe lên tia sợ hãi, lại càng kiên cường chống đỡ không để cho mình tỏ ra yếu đuối, nàng một lòng muốn chết, xoay người cúi đầu dùng hết sức đụng vào bức tường phía sau, chân tường lửa cháy bùng bùng, nàng nếu không đụng chết cũng sẽ chết cháy. Nhưng động tác của nàng vẫn không nhanh bằng Hạ vương, vẫn còn chưa đụng vào tường, đã cảm thấy trên vai đau đớn, sau đó cổ bị siết chặt, Hạ vương dùng một chương đã tóm lấy cổ nàng kéo ra ngoài, trong miệng còn mắng: “Tiện nhân!”.

Như Ý biết nếu nàng không được như ý nguyện, chỉ đành phải cắn chặt răng không kêu một tiếng, nàng nhất định không kêu đau, tuyệt đối không cầu xin tha thứ, không thể để cho hân đắc ý. Hạ vương kéo nàng ra khỏi căn phòng, hung dữ vứt nàng thật mạnh trên mặt đất, giờ tay tát một tát: “Tiện nhân, muốn chết dễ dàng như vậy, ngươi suy nghĩ quá đơn giản rồi. Tiêu quốc các ngươi không cho ta con đường sống, ta cũng sẽ không để cho các ngươi được sống thoải mái. Ta muốn cắt hết mười ngón tay của ngươi, chém hết tứ chi, chặt đầu xuống, đưa về cho lão cầu hoàng đế của các ngươi nhìn qua”.

Như Ý công chúa bị cái tát kia làm khoe miệng nứt ra, lỗ tai ong ong, mỗi từ mỗi câu của Hạ vương đều giống như thanh âm từ địa ngục vọng tới. Như Ý không chịu được run lẩy bẩy, trước mắt nàng biến thành màu đen, nhưng nàng vẫn mở to hai mắt, không ngừng nói thầm với bản thân: “Chỉ là ác mộng, chỉ là ác mộng, cố gắng được sẽ tốt thôi, cố gắng được sẽ tốt thôi...”.

“Ngươi còn dám trừng ta, trước hết ta móc hai mắt ngươi ra”. Hạ vương hét lên, khom người đưa tay muốn chop lấy mặt Như Ý công chúa. Nhưng hân vẫn còn chưa hết xong, tay vẫn còn chưa đụng tới nàng, tiếng vó ngựa cùng một thanh trường đao từ không trung chém tới, người chưa tới đao đã tới trước, Hạ vương không kịp đề phòng, vội vàng lui về sau.

Lưỡi đao bay đến suýt nữa là cắm ngay vào chỗ Hạ vương đang đứng, lưỡi đao ngập một nửa vào đất, chuôi đao vẫn rung bần bật, dễ thấy lực đạo người phóng đao này mạnh bao nhiêu. Như Ý không nhìn rõ lắm, không thấy thứ gì ở trên mặt đất chắn giữa nàng và Hạ vương trong lúc đó. Bên tai nàng có tiếng lóc cóc hỗn loạn, làm tai nàng chấn động chỉ nghe ong ong. Hạ vương nhìn kĩ lại, hai khoáy mã đang phi nước đại tới, chớp mắt sẽ tới chỗ hân, hân cần rằng liều mạng xông lên muốn một chương đánh chết Như Ý, vài mũi tên dài bắn tới, ba hân y nhân bắn cung đã tìm được nơi này, bắn tên về phía hân.

Người cưỡi ngựa lập tức chạy đến chỗ hân, đúng là có một người mất một tay, hân lấy tay rút trường đao trên đất, thuận thế vung lên rồi chém xuống. Hạ vương chột vật định bỏ trốn, nhưng một người cưỡi ngựa khác liền nhảy xuống ngựa, quét hai lưỡi kiếm sang. Người cưỡi ngựa mất tay treo đao lên cạnh yên ngựa, khom lưng nắm lấy tay Như Ý công chúa kéo lên lưng ngựa, ngồi trước mình.

Người tới chính là Mục Viễn.

Từ xa hân nhìn thấy Như Ý công chúa gặp nguy hiểm suýt chết, khoe mắt hân như sắp nứt ra, lòng nóng như lửa đốt, may là đã ném trường đao tới kịp cứu nàng ra khỏi nguy hiểm. Tay Mục Viễn vẫn còn run rẩy, cũng may là hân đuổi kịp, cũng may là hân thực sự đuổi kịp. Cánh tay của hân chạm vào Như Ý, nhìn thấy thảm trạng của nàng, lòng đau xót, ôn nhu khẽ nói: “Công chúa đừng sợ, người an toàn rồi, an toàn rồi”.

Như Ý vẫn ngẩn ngơ không có phản ứng, ánh mắt mờ mịt, khoe mắt Mục Viễn nóng lên, đỡ nàng ôm thật chặt, kéo áo choàng màu đen phía sau lên bao bọc nàng thật kĩ, nói một lần nữa: “Người an toàn rồi, công chúa, không sao nữa, người thực sự an toàn rồi”.

Lần này dường như Như Ý đã phục hồi lại tinh thần, nàng chớp mắt một cái, rồi lại chớp nữa, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn hân, sau đó nàng bắt đầu run rẩy, trong cổ họng khẽ rung, nắm chặt lấy vạt áo của hân, hơn nửa ngày mới nói: “Mục, Mục tiểu, tướng quân?”.

“Là ta...”.

Như Ý nước mắt trào lên, giọng nói khàn khàn của nàng tựa như không thể tin được thốt lên: “Mục tiểu tướng quân...”.

“Ta tới rồi”.

Như Ý lại không thể khống chế bản thân, òa khóc thật lớn, nhào vào lòng hân khóc như mưa. Hai người ở một chỗ ôm lấy nhau, không để ý rằng Hạ vương bị người của Long Tam đuổi đến giết chết.

Đêm tối, Mục Viễn dẫn người lên đường, che giấu tung tích, lặng lẽ mang Như Ý về nơi đóng quân. Quân y đã chuẩn bị thuốc trị thương từ trước, dẫn theo mấy bà tử chờ lành.

Như Ý bị thương nặng cơ thể yếu ớt, biết được bản thân đã an toàn, tinh thần vừa thả lỏng, cả người lại nặng nề ngắt đi, nửa đường bắt đầu phát sốt.

Trong lòng Mục Viễn có một tâm trạng sợ hãi lạ kì, hắn rất sợ nàng cứ như vậy mà ra đi, rất sợ rằng bọn họ khó khăn mới gặp được nhau lại biến thành nàng chết trong lòng hắn. Hắn cả đoạn đường cắn chặt răng, cố nén nỗi sợ chạy đi, may mà về tới quân doanh, rốt cuộc nghe thấy quân y chẩn bệnh: “Công chúa tạm thời không nguy hiểm tính mạng, tướng quân thỉnh an tâm”.

Mục Viễn không nói nên lời, hắn chỉ gật đầu, lui ra khỏi trường, để quân y và bà tử khám chữa thương cho công chúa. Trong trường mọi chuyện rồi ren, Mục Viễn chỉ có thể đứng ngoài trường, ngửa đầu lên nhìn sao.

Đêm nay, sao vô cùng sáng.

Qua hơn nửa ngày, quân y dẫn bà tử đến, bẩm báo tình trạng vết thương trên người Như Ý cho Mục Viễn, mỗi một vết thương là một lần Như Ý chịu đau đớn, Mục Viễn không thể nào tưởng tượng ra được, nữ tử kiều ngạo lại yếu ớt này rốt cuộc làm sao có thể chịu đựng nổi.

Quân y nói sẽ sắp xếp một bà tử canh cho Như Ý ban đêm, nửa đêm nếu không hạ sốt, sợ là còn phải uống thêm một lần thuốc nữa. Mục Viễn suy nghĩ một chút, nói bà tử chính hắn sẽ tới. Hắn nhớ như in ánh mắt sợ hãi kia của Như Ý, hắn lo rằng nếu nửa đêm nàng tỉnh lại, nhìn thấy người và hoàn cảnh xa lạ sẽ bị dọa. Hắn đi vào doanh trường, nhìn thấy Như Ý sắc mặt trắng bệch, vết thương vẫn chảy máu, cánh tay phải được băng kĩ càng, hắn bỗng nhiên rất hối hận, hắn phải nên chém Hạ vương vài đao, hắn phải hành hạ hắn ta, để cho hắn ta chết một cách thoải mái như vậy, thực sự là quá hời cho hắn ta.

Ban đêm rất yên tĩnh, ngoài trường thỉnh thoảng chỉ vang lên tiếng bước chân của vệ binh tuần đêm, Mục Viễn quán chẩn, ngồi dưới đất dựa vào cạnh giường Như Ý, thấy cảnh này thật giống lúc trước làm thủ hộ cho nàng ba ngày. Chẳng qua lúc đó trong lòng lo lắng, bây giờ lại cảm thấy an tâm.

Mục Viễn không ngủ được, trong đầu hỗn loạn, dường như suy nghĩ rất nhiều chuyện, lại giống như không suy nghĩ gì cả. Cũng không biết được bao lâu, chợt nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của Như Ý nằm trên giường: “Tướng quân!”.

Mục Viễn ngực nảy lên, theo bản năng trả lời: “Ta ở đây, công chúa, ta ở đây, đừng sợ”.

Giọng Như Ý rất nhỏ, không nghe rõ được, Mục Viễn nghe thấy nàng nói: “Ta biết, dù thế nào tướng quân cũng sẽ không bỏ mặc ta”.

“Đúng vậy, dù thế nào ta cũng không bỏ mặc công chúa”. Mục Viễn đáp, một lúc lâu cũng không nghe thấy nàng nói gì nữa, hắn chống người lên nhìn kĩ, nàng thở đều đều, đúng là đang ngủ.

Mục Viễn lấy tay sờ trán nàng, nàng ra mồ hôi, đã hạ sốt, Mục Viễn thở phào một cái, lòng nhẹ nhõm, hắn lại ngồi dựa vào bên giường, bây giờ, hắn ngủ rất nhanh.

Mọi chuyện sau đó cũng rất thuận lợi, Hạ quốc đổi chủ, Mục Viễn đưa Như Ý về đô thành.

Lần này Như Ý trở lại rất náo nhiệt. Hoàng thượng xem Như Ý là anh hùng hộ quốc, bày đại yến, làm đại lễ, khắp thành đứng hai bên đường hoan nghênh. Chuyện Như Ý công chúa kháng địch cứu nước truyền đi khắp cả nước, thậm chí văn nhân mặc khách còn viết thơ, soạn từ*, truyện xướng khắp nơi.

*Từ: một thể loại văn vần.

Như Ý ngồi trên kiệu thật cao, nhìn đường phố quen thuộc, cảm thấy phảng phất như xa cách. Mấy ngày nay nàng vẫn không thoát khỏi cảm giác sợ hãi ở Hạ quốc, đều nhờ vào Mục Viễn lúc nào cũng ở bên bầu bạn, khích lệ, hắn thậm chí còn đón Hỷ Nhi và Thôi công công đến, làm nàng vừa cảm động vừa cảm kích. Nàng thấy mình lớn như vậy, lần đầu tiên thấy cuộc sống rất thỏa mãn, thế nhưng rất nhanh, cảm giác thỏa mãn này sẽ không còn nữa.

Về tới kinh thành, nàng là công chúa, hắn là tướng quân. Hắn sẽ không đến bầu bạn trò chuyện với nàng lúc nửa đêm nữa, cũng không cho nàng mượn cánh tay và lồng ngực lúc nàng khóc nữa. Nàng vào hoàng thành, hắn cười ngạo, chỉ có thể đưa nàng đến ngoài cửa hoàng thành.

Như Ý lại quay đầu, liếc nhìn Mục Viễn từ biệt, cũng chẳng biết sau này lúc nào mới có thể gặp lại. Mục Viễn nhìn ra xa, thấy vẻ mặt bi thương lẫn cô đơn của Như Ý, không biết sao trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Sau đó, Mục Viễn vẫn phải như trước, phải đóng rất lâu ở biên quan. Nhưng hắn cũng khác với lúc trước, có cơ hội hắn lại thường xuyên trở lại kinh thành, hắn cố ý hay vô ý cũng sẽ hỏi thăm chuyện trong triều, chung quy hắn cũng chỉ suy nghĩ một chuyện, Như Ý công chúa hiện tại thế nào?

Cuối cùng đến một ngày, Mục Viễn từ chỗ phụ thân biết được một tin, hoàng thượng lại bắt đầu muốn lo liệu hôn sự cho Như Ý công chúa, chỉ là lúc này, người không có ý định để công chúa đi hòa thân, người định chọn một thân tử tuổi tác thích hợp trong triều, chỉ hôn cho Như Ý.

Khi đó Mục Viễn vừa trở về, đang ở trong thư phòng nghị sự với phụ thân đã nghe phụ thân vô tình nhắc tới. Mục Nghĩa nói: “Bây giờ hoàng thượng đang hết sức bảo vệ Như Ý công chúa, nếu cưới nàng, phò mã gia sẽ không thiếu quyền thế phú quý, ngày sau một bước lên mây là cực kì có khả năng. Cho nên tuy rằng nàng mang tiếng xấu bên ngoài, lại từng gả đi Hạ quốc một lần, mọi người tuy vẫn nói những lời không hay, nhưng vẫn có không ít người muốn leo bám hôn sự lần này”.

Mục Viễn nghe xong liền giận dữ: “Bọn khốn kiếp này, công chúa vì đại nghĩa cứu nước, gặp khó sở, nên phải kính trọng, thông cảm, bọn họ sao có thể bày ra vẻ mặt a dua nịnh hót, bên trong lại nham hiểm thâm oán nằng, bọn họ chẳng qua chỉ muốn lợi dụng công chúa, muốn dựa vào để thêm quyền thế mà thôi. Nếu hoàng thượng gả công chúa cho những người này, sao nàng có thể hạnh phúc được?”.

Mục Nghĩa bị phản ứng kích động của Mục Viễn dọa cho hoảng sợ: “A Viễn, con...”.

Mục Viễn kinh ngạc vì thất thố, nhưng thấy mình không nói sai chỗ nào, hấn đang kêu oan thay Như Ý, thay nàng không có ở đây. Hấn ngẩng đầu lên nhìn Mục Nghĩa, mặt nóng lên, vội nói: “Hài nhi mệt rồi, hài nhi cáo lui trước”.

Mục Viễn chạy như ma đuổi về phòng, tâm phiền ý loạn, hấn quá hấp tấp mà nổi nóng, hấn không ngừng đi qua đi lại trong phòng, trong đầu hấn liệt kê ra một lượt các thân tử đến tuổi, người này quá háo sắc, người kia quá nhu nhược, người này quá gian xảo, người kia thì nham hiểm, nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc không nghĩ ra người nào xứng với Như Ý.

Mục Viễn ngồi trên ghế, bỗng nhiên rất muốn gặp lại Như Ý một lần, cũng không biết nàng nghĩ thế nào, cũng không biết nàng bây giờ tốt hay không.

Hấn thực sự rất muốn gặp nàng một lần.

Ngoại truyện 10: Như Ý công chúa (8)

Tuy Mục Viễn muốn gặp Như Ý nhưng không tìm được cơ hội thích hợp. Công chúa ở trong thâm cung không phải thần tử bình thường có thể đến tìm. Huống hồ Mục Viễn lại luôn chấp hành quy củ, hấn không thể làm chuyện thăng thưởng lao đến gặp người như thế này được. Vì thế hấn chỉ biết thương thầm nhớ trộm, len lén hỏi thăm, nhưng cũng may là thời gian này không thấy Hoàng thượng có ý tứ gả công chúa vào nhà nào. Mục Viễn lặng lẽ cầu nguyện, thật lòng mong cô nương đã phải chịu bao cực khổ này có thể gặp được người yêu thương, có thể nhận được hạnh phúc thực sự.

Ngày hôm đó, Mục Viễn theo phụ thân cùng tiến cung, trên đường từ cửa hoàng thành đi lên, giữa chừng gặp Thôi công công. Thôi công công đứng dưới gốc cây đại thụ, vẫy tay với Mục Viễn: “Mục tiểu tướng quân!”

Mục Viễn vui vẻ, nói với phụ thân một tiếng rồi chạy qua.

“Chào Thôi công công.”

“Chào tướng quân”. Thôi công công cười cười, lấy ra một hộp thức ăn tinh xảo: “Công chúa nhận ơn cứu giúp của tướng quân, vẫn chưa có dịp báo đáp, trong lòng luôn canh cánh. Hôm nay nghe nói tướng quân từ biên quan về triều nghị sự, nên đã cố ý làm chút điểm tâm chuyển tướng quân, cũng là bày tỏ lòng cảm tạ.”

Mục Viễn vô thức thấy nóng mặt, trong lòng vui mừng vì Như Ý vẫn còn nhớ tới hấn. Hấn nhận hộp thức ăn, hỏi: “Công chúa vẫn khỏe mạnh chứ?”

“Công chúa vẫn tốt ạ. Chỉ là...”, Thôi công công hơi ngừng lại, Mục Viễn giật thót trong lòng, chẳng lẽ Hoàng Thượng đã chọn người rồi nhưng không phải người Như Ý thích sao?

Thôi công công không biết suy nghĩ trong lòng Mục Viễn, nhỏ giọng nói: “Chỉ là công chúa ở Hạ quốc chịu nỗi đau quá lớn, hình như chưa hết kinh sợ, ta thấy, ban đêm ngủ cũng không yên giấc, ăn uống cũng kém. Nhưng mà tính tình lại trầm ổn hơn quá khứ nhiều, ít ra khỏi cung, thích đọc sách vẽ tranh, Hoàng Thượng hiện giờ đối với nàng rất tốt, còn muốn kiếm một phu quân tử tế cho nàng, ta nghĩ nếu nương nương còn sống cũng cảm thấy an ủi phần nào.”

“Đúng thế”. Mục Viễn gật đầu, không biết nói gì cho phải. Hấn rất muốn hỏi xem Hoàng Thượng định gả công chúa cho ai, lại thấy ngượng miệng, do dự hồi lâu mới hỏi: “Công chúa nghỉ ngơi không tốt, ngự y có đến xem không?”

“Đã mời đến, cũng kê cho mấy đơn an thần nhưng đây là tâm bệnh của công chúa, cần từ từ điều trị. Chính bản thân công chúa cũng rất kiên cường nên không có xảy ra chuyện lớn. Cảm ơn tướng quân đã quan tâm.”

Mục Viễn gật đầu, lại không biết nên nói tiếp như thế nào. Thôi công công cười cười rồi hành lễ: “Vậy thì không dám cản trở tướng quân nữa, lão nô xin cáo lui.”

“Cám ơn công công”. Mục Viễn đáp lễ, nhìn bóng dáng xoay người chuẩn bị rời đi của Thôi công công, bỗng nhiên gọi to: “Công công.”

Thôi công công quay lại: “Tướng quân còn dặn dò gì à?”

Mục Viễn há miệng, cuối cùng lại nói về hộp thức ăn: “Xin thay ta chuyển lời cảm ơn tới công chúa.”

“Xin tướng quân cứ yên tâm”. Thôi công công lại làm lễ rồi đi thật. Mục Viễn cầm hộp thức ăn rầu rĩ tiến về cửa hoàng thành. Mục Nghĩa đang chờ hấn, thấy hộp thức ăn trên tay hấn, dò hỏi Thôi công công tìm hấn có chuyện gì. Mục Viễn thật thà trả lời, Mục Nghĩa có chút kinh ngạc, lại nhìn qua hộp kia, không nói thêm gì, liền hỏi phủ.

Mục Viễn về đến phủ, đem hộp thức ăn về phòng, không cho ai tiến lại gần. Hấn mở nắp hộp, thấy bên trong có sáu ngăn điểm tâm tinh tế, nhưng lại không muốn ăn cái nào. Hấn nằm trên bàn, nhìn chằm chằm hộp thức ăn một lúc, rồi đột ngột đứng dậy, viết một phong thư.

Thư gửi cho Hàn Tiểu, Mục Viễn muốn hỏi thử nếu ban đêm ngủ không ngon, ăn uống cũng kém thì là bệnh gì, uống thuốc an thần có hiệu quả không.

Hắn viết xong, xem xem rồi vo lại. Lại viết bức thư khác, lần này hẳn hỏi, nếu có một người từng gặp phải bất hạnh, trong lòng không thể quên nỗi sợ hãi ấy, khiến hàng đêm không ngon giấc, không có khẩu vị, làm sao có thể chữa trị chứng bệnh ấy?

Mục Viễn viết xong, đọc lại thư một lần rồi lại nhìn hộp thức ăn, sau đó bỏ vào phong bao dán lại, rồi gọi hạ nhân vào, bảo hắn giao cho người đưa thư, phải gửi ngay lập tức đến Bách Kiều thành cho Hàn cô nương.

Mục Viễn không ngờ rằng phong thư đó lại kinh động đến mẫu thân hắn. Mấy ngày sau, Mục phu nhân tìm Mục Viễn, hỏi hắn: “Viễn nhi, có phải con vẫn nhớ mãi không quên Hàn cô nương?”

Mục Viễn sùng sốt: “Nương, Hàn cô nương đã có người trong lòng, con biết việc ấy mà.”

“Biết cũng chỉ là biết, cái chính là trong lòng con còn nhớ thương nàng không?”

Mục Viễn không trả lời được. Chuyện hắn ở trên núi Vân Vụ trước kia, cả nhà đều biết đến. Hắn suýt chết lại bị mất một tay, sau đó cũng là nhờ Hàn Tiểu cố gắng động viên, cổ vũ. Hắn chưa từng gặp được người con gái nào như nàng nên sau khi trở về ngày đêm tương tư, nảy sinh tình cảm cũng là bình thường.

Nhưng mà, chuyện qua lâu như vậy, chính Hàn Tiểu cũng đã thừa nhận với hắn, nàng sẽ cả đời bên Nhiếp Thừa Nham. Mục Viễn đương nhiên có chút thương tâm, lại mất mát, nhưng lúc này sao lại nhắc đến nàng?

Mục phu nhân ngồi xuống, nói: “Con cũng trưởng thành rồi, nên thu xếp hôn sự đi thôi. Mấy năm qua cứ bên ba bên ngoài khiến việc này bị chậm trễ. Cũng do nương không tốt, không lo lắng chu toàn cho con. Hàn cô nương kia là hoa đã có chủ, con cũng đừng để trong lòng nữa, trên đời này cô nương tốt không hiếm, nhất định có thể gặp được người như ý.”

“Nương, người nói lung tung gì vậy, con không có tâm tư gì với Hàn cô nương đâu”. Mục Viễn tuy là võ tướng, nhưng da mặt cũng mỏng, bị Mục phu nhân nói thế, mặt cũng nóng lên.

“Không có tâm tư là tốt, mấy ngày trước thấy con gửi thư cho nàng ấy, nương biết được còn lo lắng không thôi”.

“Nương, con gửi thư đi không phải vì chuyện này. Con...”. Mục Viễn ngừng lại, chuyển hướng câu chuyện: “Con chỉ muốn hỏi nàng chút chuyện về y thuật thôi”. Hắn nói xong liền cảm thấy chính mình ngu ngốc quá. Đừng nói tới việc hắn không hiểu y thuật, thậm chí nếu có muốn tìm hiểu thì cũng không thể gần gũi xa xôi tìm Hàn Tiểu để thỉnh giáo, trong kinh thành đâu thiếu đại phu. Nhưng hắn không thể nói đại phu chẩn bệnh cho công chúa không tốt khiến hắn có phần sứt ruột.

Quả nhiên, Mục phu nhân nhìn hắn bằng ánh mắt không tin tưởng: “Con ơi, nếu bản về anh dũng chiến đấu, giết địch bảo vệ quốc gia, con nhất định là một trang nam tử bậc nhất, nhưng nói đến chuyện thành gia lập nghiệp, tình cảm nữ nhi, con lại quá nhút nhát. Hàn cô nương trước đó nương đã nói nếu con thích, phải nhanh chóng lấy về, nhưng con cứ trầm tư, tính đi tính lại, lúc tính xong thì cô nương đã sớm bị người ta cướp mất. Cái tính này của con nên sửa đi.”

Mục Viễn nóng mặt: “Nương, sao lại nhắc đến chuyện này làm gì? Hiện giờ con thực sự không có gì với Hàn cô nương mà.”

“Được, mấy ngày qua nương đã cho người đi chọn vài cô nương, chọn tới chọn lui, thấy thiên kim Trầm gia là vừa ý nhất. Tính tình trầm ổn, tuy tự nhiên hào phóng nhưng cũng vẫn cẩn thận, cũng thích nghiên cứu y thuật, dù không làm đại phu thì cũng có vài phần tương tự Hàn cô nương. Trước đó, nương có lần đến thăm nhà Trầm đại nhân, đã gặp nàng, mới hôm qua hàn huyền cùng Trầm phu nhân, cũng dò xét ý tứ, bà ấy cũng vừa ý con. Con xem, liệu cửa hôn sự này có được không?”

Mục Viễn nhảy dựng lên: “Nương, không phải người thấy mấy ngày trước con gửi thư cho Hàn cô nương liền cho rằng con vẫn cố chấp mà nhanh chân đi tìm mối hôn nhân cho con chứ?”

“Đương nhiên không phải vì Hàn cô nương”. Mục phu nhân vẫy tay bảo Mục Viễn ngồi xuống: “Con thử nói xem, tuổi con có phải nên lập gia đình rồi không? Lưu phó tướng cùng tuổi với con, giờ con cũng chạy được rồi. Lúc trước con còn thương nhớ Hàn cô nương, không có tâm tư nghĩ đến hôn nhân, hiện giờ đã nghĩ thông suốt thì nhanh chóng lập gia có cái gì không đúng?”

Mục phu nhân liếc mắt nhìn Mục Viễn, lại nói: “Còn chuyện này, phụ thân con nói Như Ý công chúa tặng điểm tâm cho con, việc này e là không đơn giản như thế. Hoàng Thượng đang tìm phò mã cho công chúa, công chúa lại đối tốt với con, liệu có phải có ý với con?”

Mục Viễn đỏ bừng mặt, hắn không kịp nói, Mục phu nhân lại nói: “Ngày trước con cứu mạng nàng, trong tình cảnh ấy, nàng nảy sinh tình cảm với con cũng là điều không kỳ lạ. Nhưng nàng như thế...”, Mục phu nhân ngừng chút, Mục Viễn cau mày, bà lại không nhảy ra, tiếp tục nói: “Nương đã thương lượng với phụ thân, phải nhanh chóng chọn hôn phối cho con, để phòng khi Hoàng Thượng đề cập đến việc này, chúng ta còn có cái vịn vào từ chối.”

Mục Viễn đứng vụt dậy, giọng nói có phần lớn tiếng: “Nương!”

Mục phu nhân bị dọa: “Sao thế?”

Mục Viễn cố kiềm chế, đi qua đi lại vài bước, nhưng trong âm thanh vẫn có vài phần giận dữ: “Nương, con đến thời điểm phải thành thân, cũng đã khiến phụ mẫu lo lắng. Nhưng việc này không liên quan đến công chúa, nàng lẽ ra có thể an ổn trở về tiếp tục sống những ngày vinh hoa phú quý nhưng vì cái gì mà trở lại chiến trường? Vì sao phải chịu khổ ở Hạ quốc? Nàng đã chấp nhận cái chết để quyết tâm cứu lấy quốc gia, thế mà người dân ở đây lại có thể trù dập nàng? Đối với những kẻ không hiểu nàng cũng không sao nhưng nương sao lại cũng coi thường nàng chứ?”

Mục phu nhân vội vàng nói: “Ta sao có thể coi thường nàng, nương chỉ nói như vậy thôi. Công chúa tôn quý, gia đình khác không hiểu, chẳng lẽ Mục gia chúng ta lại không hiểu? Lúc trước nếu không nhờ nàng thì lão gia ở Thanh Sơn cốc cũng không chờ được Hàn cô nương đến cứu chữa, quân Mục gia chỉ sợ chết vô số ở biên quan kia. Đương nhiên nương sẽ không bao giờ coi thường nàng, nương chỉ băn khoăn về con thôi. Công chúa tính tình cao ngạo, khó chiều, không phải con không thích kiểu như thế ư? Nương biết con chính là thích kiểu cô nương như Hàn cô nương. Nương cũng chỉ là tính toán cho hạnh phúc của con, vậy mà lại chộc con nổi giận thế này...”

Mục Viễn sùng sốt, lúc ấy mới hiểu ra, mặt đỏ bừng, cúi đầu chạy nhanh không nói câu nào.

Mục phu nhân trừng mắt nhìn hấn một lúc, bỗng nhiên nói: “Con nói đi, con có ý gì?”

“Cái gì mà ý gì chứ?”

“Thiên kim Trầm đại nhân đấy, con định thế nào? Còn cả Như Ý công chúa nữa.”

“Việc này không liên quan đến công chúa”. Mục Viễn có chút dè chừng: “Còn về Trầm tiểu thư, con còn phải đến biên quan một trận nữa, việc này trước mắt không vội, không vội đâu.”

“Còn không vội?”, Mục phu nhân gấp gấp trừng mắt: “Con cái gì cũng không vội, chỉ vội đánh giặc, tối ngày lẫn lộn trần thủ biên quan nhưng phải nhanh chóng sinh cháu cho nương nữa. Cái tính tình này của con bao giờ mới sửa được?”

Mẫu tử giao chiến, Mục phu nhân thua cuộc, tức giận rồi đi. Mục Viễn thờ đại, ngồi ngẩn người trong phòng nhìn cái hộp điểm tâm Như Ý tặng hấn. Bỗng nhiên hấn nhớ ra, hấn còn chưa gặp được Như Ý.

Vài ngày sau, Mục gia nhận được tin, hóa ra họ lo lắng là đúng, Hoàng Thượng quả nhiên muốn gả Như Ý cho Mục Viễn, nhưng nghe nói Như ý cự tuyệt. Vì thế hiện tại Hoàng Thượng lại lo lắng tìm người khác. Mục Viễn nghe tin này xong, không rõ cảm xúc trong lòng như thế nào.

Lại vài ngày trôi qua, Mục Viễn cuối cùng không chống lại được sự thúc giục của mẫu thân, đã đến dự tiệc ở nhà của vị thiên kim Trầm gia kia. Nàng ta quả nhiên tương tự như Hàn Tiểu, đều có nụ cười ngọt ngào, trang nhã lại cởi mở, cũng rất có hứng thú với y thuật, thích những con vật nhỏ, thích đọc sách tấu đàn, Mục Viễn không thể không thừa nhận, đây thực sự là một vị cô nương tốt. Nhưng hấn lại không rõ nguyên nhân gì, tuyệt đối không vội vàng, thực sự không nôm nong.

Sau gia yến, Mục Viễn lại nghe ngóng được tin tức của Như Ý, lần này thấy nói Hoàng Thượng nhắm hình bộ thị lang Văn Thanh Hiền. Mục Viễn biết người này, đây đúng thật là một vị quan chính trực thanh liêm. Tâm Mục Viễn thoáng buông lỏng, tốt rồi, tuy vị Văn đại nhân này có chút cứng nhắc, với tính tình huyền ảo của Như Ý công chúa trước đây hấn sẽ xảy ra xung đột với hấn nhưng giờ không như trước kia nữa, chắc chắn sẽ tốt thôi.

Mục Viễn nghe nói Như Ý muốn đi Phúc Trạch tự dâng hương, cuối cùng không nhận được, đi gặp mặt nàng.

Như Ý có gầy đi nhưng tinh thần rất tốt. Nàng vui mừng khi thấy Mục Viễn. Thôi công công rất có ý tứ thu xếp, tìm chỗ cho hai người.

Mục Viễn luôn muốn gặp Như ý, nhưng lúc đối diện hấn lại không biết nên nói gì. Nhưng Như Ý lại rất tự nhiên, cởi mở, thăm hỏi tình hình gần đây của Mục Viễn. Hai người câu đi câu lại, hết đề tài này đến cái khác, cuối cùng không hiểu sao lại nói đến hôn sự.

“Nghe nói tướng quân sắp kết thân cùng Trầm gia?”. Như Ý mỉm cười hỏi, nói tiếp: “Chúc mừng tướng quân nhé.”

“À, việc đó, chưa quyết định, vẫn chưa quyết định”. Mục Viễn mặt đỏ như máu, cũng nhân đó hỏi: “Chuyện vui của công chúa cùng Văn đại nhân hấn là đã quyết rồi?”

Như Ý cắn môi, lắc đầu: “Ta đã nói với phụ hoàng, ta nguyện ăn chay niệm phật, một lòng hướng đạo, không nghĩ tới chuyện khác nữa.”

Mục Viễn giật mình há hốc, hỏi: “Tại sao chứ?”

Như Ý nói: “Tướng quân hấn còn nhớ ba nguyện vọng trước kia của Như Ý. Tướng quân đã thực hiện cái cuối cùng cho ta, đã đưa ta về với cổ hương. Mà nguyện vọng còn lại của Như Ý, Như Ý gần đây tự thấy không làm được, cũng không cần phải làm nữa.”

Mục Viễn vỡ vụn trong lòng, nói: “Người, người vẫn còn nhớ Nhiếp Thừa Nham?”

“Đương nhiên không phải”. Như Ý lắc đầu: “Như Ý từng nói, sẽ gả cho người yêu thích mình. Nhiếp thành chủ đã có người tương xứng, ta sớm đã quên hấn. Chỉ là nếu không thích người đó, Như Ý sẽ không lập gia đình.”

“Người đó là ai?”

Như Ý cúi mặt, quay đầu nhìn phật đường cách đó không xa, không trực tiếp trả lời Mục Viễn mà nói: “Cuộc đời này, sợ là Như Ý sẽ không gả đi được nữa.”

Mục Viễn im lặng, nghĩ lại mình cùng Văn Thanh Hiền cũng bị từ chối, chắc đều không phải người trong lòng nàng. Ngực hấn có chút đau, lại nhìn phật đường kia, cảm thấy được nỗi đau, sự cô đơn trong lòng Như Ý.

Không lâu sau, Mục Viễn lại chờ lệnh đi biên quan, chuyện của hắn cùng thiên kim Trầm gia cứ kéo dài cũng không đi đến đâu. Một năm sau, Mục Viễn chẳng tỏ thái độ gì, Trầm gia tự nhiên cũng sẽ không vì hắn giữ nữ nhi lại, cuối cùng đã tìm nhà khác kết thân. Mục phu nhân thở ngắn than dài, trách móc đứa con vô dụng này.

Mục Viễn cũng không thoải mái, một năm thì hơn nửa hắn không ở kinh thành, nếu có ở lại cũng sẽ đến Phúc Trạch tự cùng Như Ý uống trà, chơi cờ, trò chuyện. Như Ý học được nhiều cách chế biến điểm tâm, mỗi lần Mục Viễn tới, đều tự mình chuẩn bị, xuống bếp làm cho Mục Viễn ném thư.

Mục Viễn cảm thấy ngày ngày cứ thế này cũng được, ít nhất, hắn thực sự thấy vui vẻ, Như Ý cũng vậy. Nàng tựa như không nghĩ đến lập gia đình, Mục Viễn thỉnh thoảng lại nảy ra ý nghĩ xấu xa, nàng không muốn lấy chồng cũng tốt. Nếu gả đi rồi, hắn sẽ không thể cùng nàng uống trà nói chuyện nữa. Mục Viễn vô ý thức không cảm nhận thấy chính mình đang ngày càng nhớ nhung về Như Ý nhiều hơn. Khi không ở kinh thành, sẽ viết thư cho Như Ý, ở bên ngoài thấy cái gì mới mẻ hay ho đều sẽ mua một cái tặng cho Như Ý. Hắn vốn là người không nói nhiều, nhưng khi gặp Như Ý, hắn lại đem rất nhiều chuyện thú vị trên đường kể cho nàng nghe, khiến nàng luôn vui vẻ. Nhìn dáng vẻ nàng thoải mái cười to, hắn cảm thấy rất thư thái.

Nàng không theo chồng, thực sự rất tốt.

Nhưng đến một ngày, Mục Viễn bị mẫu thân đại nhân của mình mắng. Mục phu nhân dùng sức gõ vào đầu Mục Viễn: “Làm sao ta có thể sinh ra đứa ngốc nghếch như con cơ chứ, cuối cùng thì con muốn thế nào đây?”

“Cái gì muốn thế nào ạ?”

“Con không muốn lấy vợ, lại suốt ngày chạy đến chỗ công chúa, suy nghĩ trong lòng con, người làm mẹ như ta chẳng lẽ lại không hiểu được?”

Mục Viễn giật mình, đỏ mặt không nói lời nào.

“Tướng quân ơi, Mục tiểu tướng quân ơi”. Mẫu thân đầy quả thực vô cùng đau lòng: “Con đừng nói với nương là con cũng không biết tình cảm của mình nhé”. Có lẽ người ngốc thế nào cũng không như vậy chứ.

Mục Viễn cúi đầu: “Con, con đúng là thích công chúa.”

“Nếu đã thích thì sau đó thì sao?”, Mục phu nhân gấp đến mức cháy cả rồi.

“Công chúa, lại không thích con”. Mục Viễn bị mẫu thân đâm vào miệng vết thương, máu lại chảy ra đầm đìa, lại không được đồng tình.

“Nàng sao lại không thích con chứ? Nàng tỏ thái độ khi con đến gặp mặt, cảm thấy phiền lòng khi con thăm hỏi, hay không muốn gặp con?”

“Cũng không phải, chỉ là nàng từng nói, cuộc đời này nhất định sẽ gả cho một nam tử nàng vừa ý. Lúc trước, Hoàng Thượng có ý chỉ hôn nhưng nàng cự tuyệt. Nếu thích con, sớm đã đồng ý chọn con rồi.”

Mục phu nhân ngạc nhiên, đúng là trước kia Như Ý công chúa đã từ chối cuộc hôn nhân với Mục gia.

“Nhưng nếu nàng đối với con vô tình thì sao còn gặp gỡ con trong hai năm kia? Con cũng biết, mấy kẻ đến nịnh nọt, đều bị từ chối gặp mặt mà?”

Mục Viễn buồn bực không thôi: “Con không biết. Dù sao nàng cũng nói phải gả cho người nàng thích, mà cũng nói sợ là cả cuộc đời này sẽ không lập gia đình”. Những lời này Mục Viễn cũng đã nghĩ tới rất nhiều lần, mà mỗi lần nghĩ đến đều khó chịu. Đó là do nàng còn yêu Niếp Thừa Nham hay đời này không tìm được người nàng thích nữa?

Mục phu nhân nóng nảy: “Cái đứa ngốc nghếch này, con có hỏi cho rõ ràng không? Vì sao nàng như thế, trong lòng nàng nghĩ thế nào? Nếu con đã thích chẳng lẽ không nên tranh thủ?”

Lời này khiến Mục Viễn dao động, hắn suy nghĩ một lúc rồi nhờ mẫu thân giúp đỡ, Mục phu nhân vỗ ngực, xoay người đến phòng lão gia nàng nhờ cầu thân với Hoàng Thượng. Mục Viễn biết được chuyện này toát mồ hôi hột, cái gì mà cầu thân với Hoàng Thượng chứ, hắn cảm thấy mẫu thân thực sự rất can đảm mà.

Nhưng rất nhanh có kết quả, Mục Viễn lại thất vọng rồi. Như Ý một lần nữa cự tuyệt hôn sự với Mục gia.

Mục Viễn thấy lạc lõng, nhốt mình hai ngày trong phòng, hắn nghĩ càng thấy tức giận, mẫu thân nói đúng, nếu nàng không thích hắn, vì sao lại thư từ qua lại với hắn, vì sao mỗi lần thấy hắn đều vui vẻ như vậy, đã không thích sao còn vì hắn mà nấu nướng, nhắc nhở mặc thêm quần áo, quan tâm an nguy của hắn...

Hắn không tin nàng không để ý hắn!

Nhưng vì sao nàng không cần hắn?

Mục Viễn càng suy nghĩ càng để ý, hắn thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương, hắn nghĩ sẽ không để ý đến nàng nữa, dù sao nàng cũng không cần hắn, hắn không để ý đến nàng cũng hợp lý mà? Nhưng Mục Viễn lại đau lòng, Như Ý thực sự rất cô đơn, không có bạn bè, cũng không thể đi đâu thăm thú, nếu hắn không để ý tới nàng thì nàng sẽ thấy rất thương tâm. Nghĩ lại thì hắn chính là bạn bè duy nhất mà nàng có thể tâm sự.

Mục Viễn cứ thế do dự, tính toán, cân nhắc, không ra ngoài, không ngờ mấy ngày sau, Thôi công công lại tới tìm.

Mục Viễn hoảng sợ, nghĩ đến Như Ý có chuyện, không ngờ Thôi công công lại chỉ hỏi hấn dạo này có chuyện gì vậy, sao không đến thăm công chúa.

Mục Viễn rất muốn nói, công chúa của người vừa từ chối lời cầu thân của ta, nhưng nghĩ lại thì nói thế bạc tình quá, nên viện cớ mấy ngày qua bận quá. Thôi công công nhẹ giọng: “Ra là tướng quân không rảnh, nhưng có thể đến gặp công chúa không? Nàng nghĩ tướng quân vì tức giận mà không muốn gặp nàng.”

Mục Viễn há hốc thở dốc, nuốt mấy lời tức giận xuống. Thôi công công tặng hộp điểm tâm xong thì lập tức cáo từ rồi đi.

“Chờ đã, mang hộp điểm tâm này đi.”

Thôi công công nghe thấy giạt mình mở to mắt, liên tục đập đầu mềm mòng nói: “Tướng quân, đây là tâm ý của công chúa, vì làm cái này mà còn bị bông, nếu tướng quân không nhận, công chúa sẽ rất buồn. Lão nô biết trong lòng tướng quân chắc chắn sẽ có oán giận nhưng công chúa, công chúa thực sự không có ý xấu. Công chúa chịu khổ đủ rồi, nếu tướng quân còn không để ý nàng, thì công chúa sẽ thương tâm lắm đấy...”

Mục Viễn đột nhiên nói: “Nếu ta cưới thì từ, đương nhiên sẽ không thể thân cận với công chúa quá, công công hẳn là hiểu rõ.”

Thôi công công ngẩn người ngờ ngợ, nhỏ giọng nói: “Hóa ra, hóa ra đúng là thế. Công chúa... Ôi...”. Thôi công công thở dài, lại nói: “Công chúa từng nói, bất kể tướng quân có thể nào thì chúng ta đều ngày ngày lễ Phật, cầu phúc cho ngài.”

Tìm Mục Viễn đau xót, trong đầu hiện lên dáng vẻ kiên cường, tươi cười của Như Ý. Bỗng nhiên, hấn đưa hộp điểm tâm cho tiểu phó bên cạnh, sau đó chạy đến chuồng ngựa. Hấn lên ngựa, mặc Thôi công công gọi với phía sau, thúc bụng ngựa, lao thẳng ra ngoài. Hấn chạy một mạch đến Phúc Trạch tự, tìm gặp Như Ý.

Câu đầu tiên hấn hỏi: “Người không nhận lời ta là vì cái gì?”

Như Ý không ngờ Mục Viễn từ xa đến hỏi như vậy, nàng há miệng, nhỏ giọng nói: “Ta, ta cảm thấy không lấy chồng cũng tốt mà.”

“Là vì cái gì?”. Mục Viễn lại hỏi.

“Ta, ta không phải đã nói, ta phải gả cho người ta vừa ý...”. Âm thanh của nàng càng lúc càng nhỏ đi.

“Cho nên ý là ta không vừa ý người?”. Mục Viễn nói lớn, có trời biết hấn chưa từng hết lên với cô nương nào như thế cả.

Như Ý cúi đầu im lặng. Mục Viễn kéo tay nàng quan sát, quả nhiên có vết thương do nước sôi văng vào, Mục Viễn hí hóp mắt: “Người đã không thích ta, sao còn vất vả làm điểm tâm cho ta? Không thích ta sao còn lo ta sẽ tức giận, sẽ không để ý đến người nữa?”

Như Ý dùng sức rút tay về, không dám ngẩng đầu, nước mắt rơi trên đôi gầy thêu.

“Nguyên nhân không nhận lời ta là cái gì?”. Mục Viễn lại hỏi, lần này nhẹ nhàng hơn, hấn nâng mặt nàng lên, khẽ lau đi nước mắt.

Như Ý muốn mở miệng thì Mục Viễn lại nói: “Không cần nói dối gạt ta, ta biết thế nào là lời nói dối.”

Như Ý cắn răng, do dự một lúc, lảng tránh ánh mắt của Mục Viễn, cuối cùng mới cất giọng: “Ta, ta, ở Hạ quốc, ta...”. Nàng khó nhọc nói, thiếu chút nữa không nói tiếp được nhưng cuối cùng vẫn là cắn răng cất lời: “Ta không còn hoàn bích, không xứng với người.”

Mục Viễn ngây người, hấn biết ở nơi đó Như Ý chịu đủ loại tra tấn nhưng đối mặt nghe nàng nói, hấn vẫn chấn động một chút. Hấn bỗng nhiên thấy hối hận, vì sao phải bức nàng nói ra, hấn sao lại khốn nạn như thế?

Hấn không nói gì, chỉ sững sờ mở to mắt nhìn Như Ý. Phản ứng của hấn như một mũi dao đâm mạnh vào tim Như Ý, nước mắt nàng đua nhau rơi xuống. Bỗng nhiên nàng nghe hấn hỏi: “Ta chỉ còn một cánh tay, nàng cũng ghét bỏ ta sao?”

Như Ý chưa kịp hiểu, Mục Viễn nhanh nhẹn lau nước mắt cho nàng, cầm tay nàng xoa lên vết đứt trên cánh tay phải, nhắc lại lần nữa: “Ta cũng không còn tay nguyên vẹn, nàng ghét bỏ ta sao?”

Như Ý ngờ ngác nhìn cánh tay của hấn lại khóc òa lên. Mục Viễn kéo nàng vào ngực, ôm thật chặt. Lúc này, hấn không biết nên nói gì nữa.

Không lâu sau, Mục Viễn lại xuất chinh. Lần này có khác, mỗi ngày khi viết thư báo cáo tình hình gần đây, đều viết một câu quan trọng dưới thư: “Làm phu nhân tướng quân ta được không?”

Mục phu nhân thân là mẫu thân, được con phò thác, ba ngày hai lần tìm Như Ý trò chuyện, cùng Như Ý nói chuyện đùa con hay lắm, cũng không chịu kém cạnh gọi người đến, ồn ào khiến Như Ý đỏ bừng mặt.

Nhưng tướng quân vẫn là tướng quân, công chúa vẫn là công chúa, thân phận hai người đã qua nửa năm vẫn không thay đổi. Mục Viễn trở lại kinh thành được một tháng mà Như Ý vẫn không chịu gật đầu, khiến cho lão đại hấn đây không thoải mái.

Ngày hôm đó, hấn đi thăm Như Ý, bàn lại chuyện này, Như Ý lại không trả lời, cũng nói muốn hỏi hấn một vấn đề. Mục Viễn vừa giận vừa nôn nóng, hấn ôm thắt lưng Như Ý, nhón chân phi thân lên ngọn cây cổ thụ cao ngất, đặt nàng ngồi trên đấy rồi nhảy xuống.

Như Ý sợ tới mức thét chói tai, Mục Viễn đắc ý vô cùng: “Không cần hỏi vấn đề của ta, mà nàng phải trả lời trước, có muốn làm phu nhân của ta hay không?”

Như Ý trên cây tròng mắt nhìn hấn, Mục Viễn lại nói: “Hôm nay nếu nàng không đáp ứng thì ta sẽ không cho nàng xuống.”

Như Ý sợ run hai chân, ngồi trên cây không nói lời nào. Mục Viễn cau mày nhìn bộ dạng phòng bị của nàng. Bỗng nhiên Như Ý nhìn hấn cười cười, vung tay nhảy xuống, làm Mục Viễn sợ đến mức tê da đầu, chạy nhanh phi lên đón nàng, ôm đc nàng trong ngực, an toàn tiếp nhận mới thả lỏng tâm trạng kinh hoàng.

Như Ý nhướn mi đắc ý cười: “Không phải ta cũng xuống được rồi sao? Có gì đặc biệt đâu.”

Mục Viễn chán nản: “Nàng chơi xấu.”

“Chàng mới xấu.” Như Ý ấn tay lên ngực hấn.

“Tóm lại nàng nhất định phải đồng ý.” Mục Viễn lập tức quay lại trọng điểm.

“Vậy chàng đề ta hỏi xong đã.”

“Được, nàng hỏi đi”. Mục Viễn oanh liệt trả lời. Mặc kệ nàng chơi khó thế nào, hấn nhất định cũng có cách hóa giải.

Như Ý cười hi hi, ôm cổ Mục Viễn nhìn hấn rồi đỏ mặt, âm thanh nho nhỏ khẽ hỏi: “Tướng quân, chàng có đồng ý là phò mã của ta không?”

Một ngày nọ, hai người có tình, một người nguyện ý làm Tướng quân phu nhân, một người đồng ý thành phò mã của công chúa.

The End

Bạn đang đọc truyện *Dung Nham* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.